

Josip Pečarić
MARKO LJUBIĆ, THOMPSON I ZDS

JOSIP PEČARIĆ

**MARKO LJUBIĆ,
THOMPSON I ZDS**

ZAGREB, 2025.

© Josip Pečarić, 2025.

KAZALO

UVOD	11
LJUBIĆ I THOMPSON U MOJIM KNJIGAMA ...	13
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.	13
JESU LI "ANTIFAŠISTI" U RH ODUVIJEK BILI FAŠISTI?	13
DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!, ZAGREB, 2015.	23
ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.	23
„SVI HRVATI SU USTAŠE“ ³¹ KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC? .54 MARKO LJUBIĆ, ZAŠTO MILANOVIĆ NE ‘HAPSI’ PEČARIĆA I THOMPSONA	58
JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?	64
MARCEL HOLJEVAC, USTAŠE I HRVATSKI KUKAVIČLUK	70
OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.	74
RADI LI SE O NOVOM PISMU O ZDS?	74
PISMO IZ PAKISTANA	78
JOSIP PEČARIĆ: ‘DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE. NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI’ .87 KNJIGA “DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE: NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!” PREDSTAVLJENA U SISKU	90
PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB, 2017.	93

DONKIHOTOVSKI BOJ ZA LEGITIMITET POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"	93
J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.	99
GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?	99
ZAŠTO BI TREBALO PODRŽATI KARAMARKA?	106
ODGOVOR MARKU LJUBIĆU	111
DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.	115
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“	115
LJUBIĆEVE PORUKE VLADAJUĆIMA	122
DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.	127
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“ U TISNOM	133
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“ U SKRADINU	140
BOLJE JE PRIČATI A NE RADITI, ZAR NE?	150
HASANBEGOVIĆ O ZDS	155
TKO ŽELI NA MJESTO HASANBEGOVIĆA DA BI POSTAO IZDAJICA HRVATSKOG NARODA?	161
TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI	164
TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI: GOVOR KRSTE RADAKA	169
ZDS I HOS SMETAJU NOVOJ POMIRBI: POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA	175
VULIN I SRPSKE SLUGE	182
ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA	188
THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.	196
MARKO LJUBIĆ: PEČARIĆEV ZDS JE INSTRUMENT SLOBODE	196
STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN, THOMPSON JE DOKAZANI I OSVJEDOČENI HRVATSKI NARODNI JUNAK	202
POZIV GRADONAČELNIKU MARIBORA	212
PRALJAK I THOMPSON	214

DVIJE HRVATSKE	222
POLITIKA ŠARAFČIGER	230
KAKO SRBI MOGU U RATU POBIJEDITI HRVATE?	235
U THOMPSONOVIM PJESMAMA NEMA KOMPROMISA S ANTIVREDNOTAMA	243
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG NARODA, ZAGREB, 2018.	251
MARKO LJUBIĆ: HDZ I (NE)RJEŠAVANJE PROBLEMA	251
PREDSTAVLJENE KNJIGE “GENERAL PRALJAK” I “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U SISKU	259
JOSIP PEČARIĆ, PREDSTAVLJANJE KNJIGA U SISKU: „ <i>VIDJETI NEĆU NIKAD VIŠE TEBI RAVNA.</i> “ ...	262
MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.	266
MARKO LJUBIĆ, PREDGOVOR	266
NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE <i>DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”</i>	270
DAMIR PEŠORDA, NOVA KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA	277
PREDSTAVLJANJE KNJIGE „DNEVNIK U ZNAKU ZA DOM SPREMNI”	281
HODAK, JURČEVIĆ, LJUBIĆ I MARKUŠ NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA	288
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE <i>THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU</i>	293
PISMO PREDSEDNICI AKADEMIKA PEČARIĆA I BISKUPA KOŠIĆA	298
PREDSTAVLJANJE KNJIGA “PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA 1. I 2.”	305
THOMPSONA NE ŽELE NA DOČEKU VATRENIH!	310
VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA I MODRIĆA!	313
ŽELJA DALIĆA I MODRIĆA	316
O NAJOGAVNIJIM LJUDIMA	322
SVE ŠTO VRIJEDI IDENTIFICIRA SE I S	

THOMPSONOM I S PRALJKOM	325
PREDSTAVLJANJE LJUBIĆEVE KNJIGE U TISNOM	330
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.	337
MARKO LJUBIĆ, ŠTO JE TO ČASNO U MIRENJU SA SRPSKIM KLEVETAMA I LAŽIMA?	337
JOSIP PEČARIĆ, PLENKOVIĆEVI POVJESNIČARI	347
M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.	352
JOSIP PEČARIĆ, NOVO PREDSTAVLJANJE KNJIGA O GENERALU PRALJKU U ZNAKU DETUĐMANIZIRANOG HDZ-A: GOVOR NA PREDSTAVLJANJU	352
VLADO KOŠIĆ, MARKO LJUBIĆ: „RASUDBE HRVATSKE DRŽAVNOSTI“ – HKV, Zg 2018. – predstavljanje 18.IV.2018.	357
JOSIP ŠIMUNIĆ I ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2019.	363
NI SABOR NE SMIJE ZABRANITI ZDS	363
JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019.	383
AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ.”	383
RAZGOVOR S AKADEMIKOM J. PEČARIĆEM: LIJEPO BITI U DRUŠTVU „NEPOČUDNIH“ AKADEMIKA	390
JOSIP PEČARIĆ: ‘ONO ŠTO SE SVIH OVIH 10 GODINA NIJE PROMIJENILO JESU STALNI NAPADI NA THOMPSONA I TAJ ‘GROMOGLASNI’ MEDIJSKI MUK’	397
PREDSJEDNICA I ‘LIAM SHI!’	402
SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA	408
VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.	425

PREDSJEDNICI O NJENOJ ULOZI U NAPADU NA FAKULTET HRVATSKIH STUDIJA I NOVINARA MARKA JURIČA	425
STJEPAN RAZUM U SLUŽBI ISTINE, ZAGREB, 2021.	430
JESU LI "ANTIFAŠISTI" U RH ODUVIJEK BILI FAŠISTI?	430
LJETA U TISNOM / DON LAZAR ČIBARIĆ, ZAGREB, 2021.	440
PREDSTAVLJANJE KNJIGA O KORDIĆU I BISKUPU KOŠIĆU U TISNOM	440
'BOJNA ČAVOGLAVE' / THOMPSONOFOBIA, ZAGREB, 2022.	445
AKADEMIK PEČARIĆ: 'HRVATSKA VLAST PROVODI MEMORANDUM SANU 2, A ZA VUČIĆA TREBA UVESTI 'DAN ŽALOSTI ZBOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA'	445
THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.	452
REFERENDUM O ZDS JE 2015. PREDLAGAO NADBISKUP ŽELIMIR PULJIĆ, PREDSJEDNIK HBK	452
JOSIP STJEPANDIĆ->JOSIP PEČARIĆ	458
ODGOVOR JOSIPU STJEPANDIĆU	459
EKSKLUZIVNO: AKADEMIK PEČARIĆ – MOJ ŽIVOT U BEOGRADU	466

NOVI LJUBIĆEVI TEKSTOVI O THOMPSONU 498

TRUMP U GRADU, THOMPSON PRED GRADOM!	498
THOMPSON	511
PASTIRSKI ROCK, PASTIRSKA EKONOMIJA, PASTIRI I ŠMOKLJANI	521

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 531

.....

UVOD

Uz Matu Kovačevića s kojim sam napisao prvu knjigu o Thompsonu postoje i drugi hrvatski domoljubi koji su dali veliki doprinos hrvatskoj priči o Davidu Golijatu, tj. Kako je Thompson pobijedio hrvatske političare i njihove inozemne sponzore.

Tako sam napisao knjige:

J. Pečarić, Prof. dr. sc. don Josip Čorić!, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/josipcoric.pdf>

J. Pečarić, Davorin Karačić, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/karacic.pdf>

J. Pečarić, Marijačić i Thompson u mojim zapisima, dragovoljac.com., 2025.:

<http://www.dragovoljac.com/pecaric/marijacisthompson.pdf>

J. Pečarić, Josip Stjepandić i Thompson

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/stjepandicithompson.pdf>

J. Pečarić, Biskup Vlado Košić i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:

<http://www.dragovoljac.com/pecaric/kosicthompson.pdf>

266.J.Pečarić, Akademik Ivan Aralica i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:

<http://www.dragovoljac.com/pecaric/aralicaithompson.pdf>

267. J. Pečarić, Biskup Ante Ivas i Thompson, dragovoljac.com., 2025.:

<https://www.dragovoljac.com/pecaric/ivasthompson.pdf>

Izuzetan doprinos toj pobjedi Thompsona nad političarima, medijima i svima koji su ga napadali zbog nehrvatskih interesa dao je i hrvatski novinar i publicist Marko Ljubić.

Marko Ljubić rođen je 1960. g. u Širokom Brijegu. Diplomirao je novinarstvo na Fakultetu političkih nauka u Sarajevu 1983. godine i od tada radi u novinarstvu.

Prvo kao dopisnik Večernjeg lista, analitičar i polemičar u Oslobođenju, komentator u Našim danima, bio je ratni izvjestitelj, zatim osnivač, direktor i urednik "Hercegovačkog tjednika", povremeni komentator u Slobodnoj Dalmaciji, kolumnist u Politika plus, Dnevno hr i 7dnevno. Bio je i stalni kolumnist na Narod.hr i HKV.hr

Suradivao je na podcastu Velebit

Imao je i gledana TV emisije: "Budnica", "U ime naroda",

"Kreatori istine" i "Predsjednički izbori s Markom Ljubićem"

Kraće vrijeme bio je pomoćnik zapovjednika Širokobriježke brigade HVO.

Marko Ljubić je oženjen, otac troje odrasle djece.

Akademik Josip Pečarič

LJUBIĆ I THOMPSON U MOJIM KNJIGAMA

**ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ
BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.**

**JESU LI "ANTIFAŠISTI" U RH ODUVIJEK
BILI FAŠISTI?**

Zvonimir Hodak, tko bi drugi ako ne on, je još prije godinu dana upozorio tvrdnju Winstona Churchilla: *Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.*

Koliko je Churchill bio u pravu dokazali su doista tzv. hrvatski antifašisti. Teško je vidjeti razliku između tih "antifašista" i fašista.

Međutim, mi u Hrvatskoj imamo istinske antifašiste i na to sam odmah upozorio (*glasbrotnja.net*, 31. 5. 2014., *dragovoljac.com*, 1. 6. 2014.):

Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.

Tko je zaustavio srpski fašizam?

Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.

To su istinski antifašisti.

Tko je zaustavio genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. svjetskom ratu?

Tuđman i hrvatski branitelji.

Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?

Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost su usmjerili protiv hrvatskih branitelja, a vlast ih financira i nagrađuje.

Ima li logike da oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima? Ima, ako se sjetimo Churchilove izjave.

Zapravo je nevjerojatno kako je Churchill točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske "antifašiste". Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plaćaju i nagrađuju?

Nekako mi se čini da je od tada kod državotvornih Hrvata sve više postajalo jasno da ih ovdašnji "antifašisti" proglašavaju fašistima da bi prikrili upravo svoj fašizam pa stalno viču "Držite lopova!". Doista je sve više takovih tekstova po državotvornim portalima i tjednicima.

Tako Marko Jurič, direktno.hr, 27. 4. 2015. objavljuje kolumnu: Jugoslavenstvo i jugofašizam poput socijalne leukemije u Hrvatskoj u kojoj piše:

Poraz Josipovića jest prvi veliki poraz tih snaga i veliki gubitak za njih jer su izgubili važnu polugu svoje vlasti. Međutim, zvijer je i dalje snažna, a ovako ranjena možda i opasnija.

Jugoslavenstvo je vrlo čudna pojava u ovom sadašnjem trenutku u Hrvatskoj. Vrlo je moćno, lukavo i proželo je veliku većinu važnijih državnih institucija, javnih firmi, NGO sektor i sve važnije medije. To jugoslavenstvo je zapravo fašističke naravi, totalitarno elitističko, gangsterko, rasističko i netolerantno. Budući brani zločine iz svoje povijesti i taj element sadrži, što znači da bi ga u okolnostima koje bi to dopuštale i danas pokazalo.

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/13593/Jugoslavenstvo-i-jugofa%C5%A1izam-poput-socijalne-leukemije-u-Hrvatskoj.htm0>

Jurić je i jednu emisiju "Markov trg" Z1 televiziji posvetio razlici između jugoslavenskog i Mussolinijevog fašizma te ostale aktualne stvari koje siju strah među hrvatskim narodom. U emisiji su gostovali književnik Hrvoje Hitrec te general Ivan Tolj.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13765/Ono-%C5%A1to-se-%C4%8Dulo-u-Jasenovcu-je-izljev-mr%C5%BEnje-prema-hrvatskom-narodu.htm>

Zapravo sama tema me je podsjetila na vic o Miloševićevom obilasku muzeja sa slavnim talijanskim povijesnim ličnostima:

Milošević gleda jedan portret pa kaže:

- Ovo je sigurno Mussolini!
- Ne, to je Garibaldi, odgovore mu.
- Onda je ovo Mussolini, Milošević će kod drugog portreta.
- Ne, to je Verdi, odgovore mu.
- E sada sam sto posto siguran, ovo je Mussolini, opet će Milošević.
- Ne, to je ogledalo!

Profesor Zdravko Tomac uspoređuje Hitlerov i Staljinov fašizam kojemu je, zapravo, inačica hrvatski "antifašizam":

Točno je da je Staljin srušio Hitlerov fašizam ali je u SSSR-u i istočnoj Europi nametnuo boljševički fašizam koji je činio jednako grozne zločine kao i Hitlerov fašizam. Tako su i u Hrvatskoj Tito i antifašisti pobijedili ustaštvo, nacizam i fašizam ali nisu donijeli slobodu hrvatskom narodu nego su nametnuli novi totalitarizam, komunistički i boljševički, u kojem je pobijeno stotine tisuća Hrvata da bi se taj totalitarizam održao.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/srijeda-zoranu-milanovicu-nema-spasa-je-vec-bivsi-politicar>

Mirela Pavić, kao i uvijek, duhovito konstatira (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.):

Posjet Jasenovcu, ka morbidni tulum i nekrofilaska orgija nad žrtvama, u službi omalovažavanja i stigmatiziranja Hrvata, okorjela l(j)iga onih antihrvatskih fašista, koji si tepaju još uvijek 'antifašisti' (dok im u mozgu lupa u složenici između prefiksa i imenice pridjev 'hrvatski') koristi prigodu uvijek i iznova progovoriti o mrljama hrvatske prošlosti od kojih ih najjače žulja Pavelićev pokušaj stvaranja nezavisne hrvatske države. Žrtve su im načelno nevažne.

Zapravo svaka tvrdnja koju izgovore "antifašisti" je priglupa. Kada im se kaže kako je Tito jedan od najvećih zločinaca prošloga stoljeća, oni će odgovoriti.

"Da, ali on je zaslužan što smo Hrvatskoj (zapravo njihovoј Jugoslaviji, op. JP) pripojili Istru".

Dakle nisu važni ogromni zločini kada se pripoji jedan teritorij, ali je važno kada napraviš zločin ako stvaraš državu koja se zove Hrvatska. Ili ti, druga verzija o Savi koje će prije poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti državu, zar ne?

Međutim vratimo se navodnim antifašistima. Ivica Šola u Glasu Slavonije dokazuje tvrdnju: *U Hrvatskoj postoje dvije vrste fašista, to su fašisti i antifašisti!*

Antifašizam je psihijatrijska kategorija

U zapadnim zemljama razvijene demokracije, kada se slavi Dan pobjede nad nacifašizmom, nećete čuti riječ "antifašizam".

Razlog tome je prilično "banalan", ona je Staljinov "izum", smokvin list za zločine komunističkog totalitarnog sustava. Zapadne demokratske zemlje govorit će i govore o "borbi za demokraciju" u kontekstu antihitlerovske koalicije, o "borbi protiv zla", ali ne o "antifašizmu", tom Staljinovom lingvističkom pronalasku. Naime, Staljin je Berlinski zid nazvao "antifašističkim zidom", dok su ga demokrati s druge strane zida nazivali "Berlinski zid", zid iza kojega se kolje, ubija, zid iza kojega nema temeljnih prava i sloboda, zid iza

kojega se gladije, u konačnici, zid koji predstavlja sve ono protiv čega se demokratski Zapad borio, jednako kao i protiv Hitlera. Za Zapadnjake, u jednom, antifašizam je sinonim za komunizam, kojeg su institucije Europske unije osudile jednako kao i nacifašizam. Antifašizam kao pojam preživio je samo u državama koje još uvijek baštine snažno komunističko, pa i staljinističko naslijeđe, među koje se ubraja i ovaj tamni nelustrirani vilajet zvan Republika Hrvatska. U njoj se i riječ fašist i danas rabi, kako je to činio i Staljin, za eliminaciju neistomišljenika, riječ fašist je etiketa koju nekome prilijepite da biste ga društveno i medijski eliminirali. Tako je činio i Staljin kada je htio nekoga eliminirati, nazvao ga je fašistom, potom još proglasio ludim (psihijatrizacija neprijatelja) i pravac Sibir. Milijuni su tako poklani od ovog vrsnog antifašista. Iste metode primjenjivao je i najveći antifašist naših naroda i narodnosti drug Tito.

Eliminacija neistomišljenika

Danas u Hrvatskoj fašist je svatko onaj tko nije za gay brakove, koji ne prihvaća bilo koju dimenziju iz tvornice političke korektnosti sa svojim orvelijanskim novogovorom. Dakle, i danas riječ fašist funkcionira kao etiketa za eliminaciju neistomišljenika, kao i u Staljinovo doba, samo što je danas malo teže "fašiste" bacati u jame, sada ih se tjera u društvena, medijska i semantička geta. Za ovo zadnje zaduženi su antifašisti na sveučilištima. Danas, 2015. godine, sedamdeset godina nakon pobjede nad nacifašizmom, antifašizam ne treba, niti se može tretirati u političkim kategorijama, nego u psihijatrijskim, kao oblik paranoje, kao crtanje vraga po zidu, ili kao apologiju zla ispod kojeg se skriva "antifašizam".

Ustaše i partizani

Ovu paranoju sustavno potiču najviše strukture vlasti, u čemu su prednjačila dva posljednja predsjednika, Josipović i Mesić, kao i povjesničari i novinari kojima je to paranoično talambasanje sasvim solidan izvor prihoda i donacija raznih ministarstava. Oni još uvijek podižu u Hrvatskoj "antifašističke zidove" u svojim glavama, pa je te

zidove, sazdane od opeke zvane paranoja i žbuke u kojoj su izmiješane sociopatija i alokronija (neistovremenost vremena), nemoguće srušiti. Hrvatska je njihov talac. Ustaše i partizani kod nas su stvarniji nego dok su doista postojali, dok su ratovali. Ovaj poremećaj je toliko progredirao u Hrvatskoj 21. stoljeća da imamo i ligu mladih antifašista!? Ne kažem da pojam "antifašizam" treba zabraniti, nego upozoriti na njegovo staljinističko podrijetlo, te u skladu s njihovom paranojom, zaključiti: U Hrvatskoj postoje dvije vrste fašista, to su fašisti i antifašisti!

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/20225-i-sola.html>

Zanimljiv je i sljedeći komentar Milanovićeve govora:

Predvođeci misu za poginule branitelje fra Božo Ančić u propovijedi je kritizirao, kako je rekao, one koji nisu htjeli služiti Domovini kad je to bilo najpotrebnije i one koji sada govore da nam "ne treba država po svaku cijenu".

"Ne ljutite se kad kažemo i branimo procjenjivati našu odanost Domovini onima koji joj nisu htjeli služiti kada je Domovini sve i svatko trebao", rekao je fra Božo Ančić. Posebice se osvrnuo na izjavu premijera Zorana Milanovića u Jasenovcu.

"Onaj što reče nećemo državu po svaku cijenu – hoćemo majstore, hoćemo. Bilo je i teže pa smo je htjeli, željeli i ostvarili, a nismo za cijenu pitali – što košta da košta, imati je moramo", poručio je u propovijedi fra Božo Ančić, ističući kako je izjava da nam ne treba država po svaku cijenu strašna.

Fra Ančić je rekao: "Vama sve i svi smetaju kad ne dođu odati počast vašim mrtvima. Vi kažete da ste temelj ove države, a ja se pitam – što smo mi, čiji su temelji naši mrtvi. Što je s našim pobjedama, mrtvima, bolesnima, ranjenima, nestalima, umrlima? Da nisu oni, slučajno, cijena koju su vam platili, a to je cijena vaših zabluda? Da, platili smo mi cijenu vaših zabluda i utemeljili na čistom računu ovu državu. I zato se, gospodo, ne petljajte više tamo gdje vam nije mjesto", rekao je fra Božo Ančić.

Na to su nazočni burno zapljeskali, a fra Božo Ančić je rekao kako to nije politički govor, nego za razmišljanje, te kako nije potreban pljesak, nakon čega su nazočni prestali pljeskati.

(...)

E moj Milane.

ZA DOM SPREMNI pa PJENI

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/izvorsna-kritika-s-oltara-evo-stoj-e-svecenik-porucio-milanovicu>

Zapravo, Milanović vjerojatno i ne zna da plagira Gotovčevu izjavu kako on nije za bilo kakvu Hrvatsku. Odgovorio mu je Milan Ivkošić:

Ja jesam za bilo kakvu Hrvatsku. Znači meni vam je Hrvatska kao zrak. Ne znači da ga ne ću udisati ako je nečist!

Znamo već kako je Milanovićevo spominjanje pozdrava ZA DOM SPREMNI prokomentirao Josip Šimunić. U svezi s tom treba pogledati sjajnu raščlambu Marka Ljubića (7Dnevno, 30. 4. 2015.): *'Za dom spremni' će otpuhati ovaj poredak!* Podsjetit ću kakva je hajka svojevremeno organizirana na Thompsona. Kada se hajci priključio i Sanader, tada je cijeli stadion (god. 2008.) na utakmici Hrvatska – Andora uzvikivao ZA DOM SPREMNI. Vidjet ćemo hoće li Ljubić biti u pravu? Hoće li se to ponavljati na svim utakmicama. Hoće li pobijediti ponos naroda ili nečiji interesi? Podsjetit ću i na *Otvoreno pismo HHO-u, HNS-u i drugim športskim savezima u RH* (vidjeti moj tekst *Hrvatski beskičmenjaci*, dnevno.hr, 7. 1. 2014., 7Dnevno, 10. 1. 2015.), iz kojega su lako mogli iščitati kamo ih vode njihovi interesi.

Ali kada već govorimo o Jasenovcu, itekako moramo voditi računa što o svemu kaže dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.):

***Jasenovac treba biti mjesto molitve i skrušenosti,
a ne politikanstva i mržnje
Zoran Milanović nije hrvatski Hrvat,
nego jugoslavenski ili antihrvatski Hrvat***

Jasenovac je veliko i do danas neistraženo stratište i grobište hrvatskoga naroda. Brojne kolone hrvatskih zarobljenika na bleiburškome polju završile su u Jasenovcu i tu su pogubljeni. O tome svjedoče zatočenici komunističkoga režima, o tome svjedoče višekratni pokušaji iskapanja žrtava od strane subnorovaca, koja su prekinuta jer su u masovnim grobnicama pronađene lešine vojnika Hrvatskih oružanih snaga iz II. svjetskoga rata, kao i slavonskih seljaka s prepoznatljivim dijelovima hrvatske narodne nošnje. To su činjenice koje su nepobitne i koje dokazuju da je područje oko Jasenovca uistinu veliko grobište hrvatskoga naroda.

U Jasenovcu se za vrijeme II. svjetskoga rata nalazio sabirni i radni logor za neprijatelje hrvatske države, a samim time i neprijatelje hrvatske državne vlasti. To je činjenica koju ne treba posebno izdvajati, jer je takvih logora bilo u svim zaraćenim zemljama. Posebnost jasenovačkoga logora je u tome što je on služio hrvatskim vlastima i za zbrinjavanje ratnih prognanika nastalih uslijed odmetničkoga djelovanja četnika i partizana. Najpoznatije takvo zbrinjavanje dogodilo se kad su odmetničke paravojne skupine razorile hrvatsko ličko selo Boričevac, mnoge stanovnike poubijali, a ostale protjerali, pa su tako preko Jasenovca i Stare Gradiške naseljeni u pojedina slavonska sela. Drugo takvo zbrinjavanje dogodilo se u ljetu 1942. nakon ratnog djelovanja u Podkozarju, kada su stanovnici mnogih tamošnjih sela ostali bez krova nad glavom, pa ih je državna vlast preko svoga Ministarstva udružbe zbrinula, opet na način da su svi ti stradalnici prošli kroz jasenovački logor, dok nisu u danim mogućnostima nekako zbrinuti.

S obzirom na to da je taj logor postojao u ratno vrijeme, kao i u svakome ratu bilo je i tu prljavih čina, koji ne služe na čast onima koji su ih prouzročili ili izveli. No, kako bi se izbjegla generalizacija i nekritička optužba cijelih skupina ili cijeloga naroda, o tim događajima treba provesti istragu. U vrijeme komunističkoga režima, to nije bilo moguće učiniti objektivno i znanstveno. Tek u slobodnoj Republici Hrvatskoj to možemo učiniti. Stoga je skupina hrvatskih znanstvenika i osnovala Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, koje nailazi na otpor kod državnih vlasti, što je vidljivo po

tome što im je državna vlast nerazumno odbijala [upis u državni Registar udruga. Državna je vlast nerazumno odbijala] ponudu tih znanstvenika u rasyjetljavanju vlastite povijesti.

Nerazumnost državne vlasti, odnosno predsjednika hrvatske Vlade Zorana Milanovića i drugih javnih osoba, poput Milorada Pupovca, pokazala se i u nedjelju na obilježavanju 70. obljetnice tzv. proboja jasenovačkih logoraša. Njihovi govori pokazuju da im nije stalo do žrtava, bilo onih ratnih, bilo poslijeratnih, koje uostalom i ne priznaju, već im je do politikanstva, do obrane vlastitih životnih stečevina, a one su stečene i utemeljene na antihrvatstvu. O njihovim tezama i "argumentima" ne treba raspravljati, jer izlaze iz okvira razumskoga shvaćanja i dostignutoga stupnja demokracije, a to znači ponajprije poštivanja naroda koji im je povjerio obnašanje vlasti.

Predsjednik Vlade nepotrebno i zlonamjerno nameće hrvatskom narodu dvojbu: mi ili oni, partizani ili ustaše, zaboravljajući ili svjesno ispuštajući kod toga Hrvatsko obrambeno-oslobodilački domovinski rat koji je temelj naše današnje hrvatske državnosti, te koji je okupio u jedno i "nas" i "vas", i partizane i ustaše u obrani vlastitoga doma. Svi, osim nekih, bili smo tada za dom spremni umrijeti, a to će istinski hrvatski Hrvati biti i dalje. Stoga ako predsjedniku Vlade Milanoviću smeta pozdrav Za dom spremni, pokazuje da on nije hrvatski Hrvat, već neki drukčiji Hrvat – jugoslavenski Hrvat, antihrvatski Hrvat ili što slično. Stoga neka ga ne čudi što ga hrvatski narod odbacuje. Kao što živi organizam može biti napadnut tumorom, tako i jedan narod može imati među sobom članove koji mu štete, koji ga usmrćuju, umjesto da doprinose životu. Živi organizam brani se odbacujući otrovne stanice, pa će tako i hrvatski narod odbaciti one koji nisu hrvatski Hrvati. Odbacit će njihove ideje, njihove politike i njihove društvene uloge, a njih kao osobe će podnositi, jer i to je doseg demokracije i naše kršćanske uljudbe.

Zbog svega navedenoga hrvatski narod ima svetu dužnost da odaje počast svim stradalim hrvatskim žrtvama, bez obzira od koje su zločinačke ruke stradali, i da Bogu uputi molitve za pokoj njihovih duša. Uz vjerske službenike, koji su molili u nedjelju, to je od državne vlasti ove godine učinila jedino predsjednica Republike Hrvatske,

Kolinda Grabar-Kitarović, koja je Jasenovac posjetila nekoliko dana ranije. Svi oni koji su kao političari govorili na nedjeljnom obilježavanju bili su politikanti koji su sveti stradalnički prostor iskoristili za obranu sebičnih probitaka.

Riječi predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac postaju još pogubnije ako pročitate prije njegovog teksta i prvi nastavak teksta člana istoga Društva Tomislava Vukovića (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.): *Jasenovac: Magnum crimen protiv istine i protiv Hrvatske*. Pogledajte kako završava taj tekst:

No najšokantnija, po sadašnje jasenovačke djelatnike svakako teško optužujuća, metodologija 'reproduciranja' žrtava pod svaku cijenu, njihovo je 'kloniranje', što znači da se pojedine žrtve s potpuno istim podatcima ponavljaju u Poimeničnome popisu jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, sedam, osam, devet, deset, u nekim slučajevima čak dvadeset i jedan, dvadeset i četiri, ili dvadeset i pet puta.

Ali vratimo se našim "antifašistima". O tome kako se radi o fašistima govori i Tvrtko Dolić u tjedniku 7Dnevno, 30. 4. 2015. Pogledajmo podnaslove: *Antifašisti su postali fašisti, Jugoslavenstvo je apstrakcija fašizma, LAŽNI ANTIFAŠISTI IZVIŽDALI SU BRANKA LUSTIGA U JASENOVCU!* Međutim, ima nešto u njegovom tekstu što je dovelo u sumnju moje povezivanje hrvatskih "antifašista" s Churchillovom izjavom koju sam dao na početku ovog teksta. Naime, Dolić kaže:

Winston Churchill najavio je da će antifašisti WW2 postati fašisti, a kod nas je riječ o kontinuitetu – lažni antifašisti ovog prostora od prvog su dana fašisti, a neki od njih jugoslavenski i velikosrpski nacisti.

Još bi mogao i prijeći preko Dolićeve tvrdnje, ali kada se istog dana u drugom našem tjedniku (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.) pojavi intervju s akademikom Dubravkom Jelčićem, *Josip Broz nije bio antifašist ni tijekom rata*, ostaje mi jedino zapitati se:

Jesu li "antifašisti" u RH oduvijek bili fašisti?

**DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / NA
HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!,
ZAGREB, 2015.**

**ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM
VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.**

Poštovani i dragi dr. Ibler,

Danas sam dobio i Vaš odgovor na moj e-mail:

„Očigledno je da mlađim naraštajima nedostaje poznavanje hrvatske povijesti. Djelomično zbog slabijeg poznavanja stranih jezika kao i zbog sustavnog “ispiranja mozga” od 1918 godine.

Dvije knjige trebalo bi čim prije prevesti na hrvatski:

Henri Pozzi: "Black Hand over Europe"

Vesna Drapač: "Constructing Yugoslavia".

A analizu članka “Do istrage vaše ili naše” iz Srbobrana 1903. i knjige Ljubice Štefan: "Srpska pravoslavna crkva i fašizam” trebalo bi uvesti u gimnazijsku nastavu povijesti. To je minimum.“

Jeste li vidjeli članak Pozdrav 'za dom spremni' ne može u HV, ta je inicijativa protucivilizacijska, Dražena Čurića u Večernjem listu, 26-08-2015.:

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/pozdrav-za-dom-spremni-ne-moze-u-hv-ta-je-inicijativa-protucivilizacijska-1021192>

*„Akademik **Ivan Aralica** nije potpisao Pečarićevu inicijativu jer se zalaže za to da službeni pozdrav u HV-u ostane onaj pod kojim je ostvarena pobjeda u Domovinskom ratu, ali nije potpuno na Karamarkovoj i predsjedničkoj liniji kada je riječ o spornom pozdravu.*

– Ne bih bio za to da se "za dom spremni" uvodi u vojsku, ali bio bih za to da ne bude inkriminiran pozdrav. Ja sam za to da se može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Ustaški je pozdrav bio

"za poglavnika i dom spremni". "Za dom spremni" ubrajam u one izraze koje su ustaše preuzele iz hrvatske tradicije, kao što su, uostalom, preuzeli i kunu. Mi smo tu kunu deustašizirali – zaključuje Aralica."

Autoru sam napisao:

Zapravo je Vaš naslov ismijao Aralica:) A i povjesničara pripadnika jugo-komunističke paradigme:) Aralicu nisam ni pitao da potpiše. Dakle nije ni mogao znati za nju. Jeste li mu rekli da je povodom napada na Thompsona?

U mojoj knjizi s Matom Kovačevićem, „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“, pogledajte što Aralica kaže povodom takovih napada!

Zapravo ste me obradovali jer Aralica kaže isto sto i ja.

Poslao sam mu moje pismo Vama u kome su potpuno ista objašnjenja kakve daje Aralica i Vaš gornji odgovor.

Napisao sam mu još jedan e-mail:

Bas sam dobio od kolege iz Njemačke:

"Ja sam mislio da je ovaj Despot malo pametniji:

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/na-sramotu-organizatora-i-potpisnika-1021194>".

Očito je Aralica ismijao i Vašeg kolegu Despota :)))“

Obavezno pogledajte današnji tekst Marka Ljubića na dnevno.hr:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/panicna-nespremnost-predsjednice-hdz-za-dom-pokazuje-da-slijede-josipovica-u-ratu-s-ustaskom-zmijom-825224>

Posebno su me obradovali i komentari koje sam dobio. Ovdje ću Vam dati samo neke od njih.

Sjajni hrvatski kolumnist i književnik Nenad Piskac piše:

„Što je sve neprijatelj Hrvatske proglasio ustaškim? Iz srpskih vrela izvlačim po sjećanju:

Ustaška je riječ samokres, a pojavljuje se u hrvatskim rječnicima davno prije pojave ustaškoga pokreta.

Ustaška je i riječ časnik, zbog koje je Šreter platio glavom.

Oluju su provele – ustaše (vidi srpske dokumente vojne provenijencije, knjiga je netom izašla iz tiska).

Hrvatska moneta kuna je također bila ustaška i opet će biti kad jednom prestanemo kunama preobilno financirati vlastite neprijatelje.

Ustaše su bili svi koji su ustali protiv velikosrpske agresije i uključili se u Domovinski rat.

Mile Budak je ustaša i onda kad se govori o njegovom književnom djelu, pa i njega i književno mu djelo izbacujemo, ali ne i Nazora...

Republika Hrvatska je također ustaška – obnovljena NDH.

Ustaše su bili i Hrvati u inozemstvu (Đureković, obitelj Ševo, itd...)

Ustaštvo je inzistiranje na hrvatskoj jezičnoj tradiciji. Ustaštvo je hrvatska samosvijest. Ustaštvo je volja za obranu Hrvatske. Ustaštvo je biti Hrvat. Ustaštvo je i sama pomisao na slobodnu hrvatsku državu. Ustaštvo je sve prije 1918. i sve u razdoblju 1990.-2000. Da bi se prekinulo velikosrpsko ustašovanje Hrvatske, treba imati hrabrosti kakvu je imao Tuđman kad je uveo kunu.

Pridjev ustaški je bila i ostala velikosrpska i petokolonaška batina namijenjena za discipliniranje Hrvata i negaciju hrvatske države. Nije dakle „provokacija“ insistiranje na hrvatskoj tradiciji (jezičnoj, vojničkoj, i svakoj drugoj), već je provokacija trpjeti bez otpora provokacije i smatrati normalnim stanjem kontinuitet protuhrvatskih provokacija, kontinuitet pod kojim smo stenjali i u monarhističkoj i u komunističkoj Jugoslaviji.

Provokacija je svoditi inicijativu za rehabilitaciju hrvatskoga pozdrava Za dom, spremni na razinu i u kontekst predizbornih, strančarskih apetita. Prihvatimo li tezu da je Borkovićeva inicijativa „provokacija“ – kao i potpisana inicijativa, onda je opravdano zapitati se:

- 1. Jesu li hrvatske postrojbe u obrani od velikosrpske agresije koje su koristile pozdrav za dom spremni, bile provokacija?*
- 2. Je li pjesma Bojna Čavoglave bila zapravo provokacija namijenjena rušenju dr. Franje Tuđmana i demokratski izabrane vlasti?*
- 3. Je li MP Thompson velikosrpski projekt za trajnu provocirajuću destabilizaciju Hrvatske?*
- 4. Je li Šreter rabio riječ časnik zato da izazove pobunu Srba u Hrvatskoj?*
- 5. Jesu li odnosi kakvi su vladali u Socijalističkoj republici Hrvatskoj zapravo bili najbolje rješenje, budući da je u SRH čak i*

Univerzijada bila ustaška pa je prekrštena u Yniverzijadu, a u Vjesniku su plaćali posebne ljude koji su pazili da prvo slovo pasusa ne počne s velikim U?

I bezbroj je još takvih logički opravdanih pitanja koja se nameću kad se izbjegava načelno misliti iz hrvatskoga identiteta i kad se svakodnevno rade kompromisi s neprijateljima hrvatske države i hrvatskoga naroda.

Ako netko nije za dom spreman, neka se malo odmakne, kad se slegne dim bit će sve normalno, kao što je danas normalan kunski promet. I još samo ovo: Količina velikosrpskih provokacija kojom je ovoga ljeta bombardirana Hrvatska na razini je stanja iz kasnih osamdesetih – gotovo svakodnevna. Na razini politike to bombardiranje u Hrvatskoj prolazi bez ikakve ozbiljne reakcije. Čini se da na političkoj sceni svima odgovara hrvatska šutnja na velikosrpsko bombardiranje. Zato je reakcija na inicijativu o rehabilitaciji staroga vojničkoga pozdrava ovako nervozna i jadna. “

Drugi naš sjajni publicist Damir Borovčak kratko komentira:

„Treba ukinuti i plaće u kunama jer su na razini provokacije.

Možda i srušiti krov crkve Sv.Marka, jer je grb na razini provokacije? Vjerojatno uskoro i HNES treba pohapsiti jer je na razini provokacije?

Svakako treba srušiti KBC Rebro jer je na razini provokacije – izgrađena u NDH, otvorio ju je Poglavnik!

Kad je koja srpska svinjarija bila na razini provokacije? “

Završit ću s Mirovim komentarom. Nevjerojatno je koliko je ovaj naš student sjajan komentator:

„Istina je da se ovom peticijom (koju sam i ja potpisao) daje municija neprijatelju. No držim da je to nekada i potrebno, posebno u predizborno vrijeme. Već sam ranije komentirao: SDP je po ovom pitanju iskren, a za HDZ nikada nećemo saznati je li to taktiziranje, ili su i oni iskreni i na istoj liniji sa SDP-om i predstavnicima Srba.

Da je inicijativa pun pogodak, najbolji dokaz su predstavnici zečeva. Namjerno koristim Slobin (i Vaš omiljen) izraz zečevi, jer priča se da je bilo 10-ak tisuća branitelja srpske narodnosti (ne znam je li podatak točan, i ne znam koliko ih je još bilo iz miješanih brakova). Dakle

nazvati ih "predstavnici Srba" bila bi nepreciznost i uvreda za časne Srbe. Kažu predstavnici zečeva (prenosi dnevno.hr) ovako:

Potpredsjednik Srpskog narodnog veća, Saša Milošević:

– Ništa nije toliko ukaljalo hrvatsko ime i ništa ne sublimira bolje zločinačku narav ustaškog režima kao pozdrav "Za dom spremni. To nije nikakav "stari hrvatski pozdrav". "On je jedino i isključivo ustaški pozdrav iz tzv. NDH, a po značenju koji ima, on je isti kao i nacistički pozdrav "Sieg Heil". Njegovo uvođenje predlažu oni koji su ne samo nostalgичni prema tom zlu, već bi da se ono i ponovi. Zabrinjava njihova brojnost, upornost i pozicioniranost. Oni nikad neće postati većina u hrvatskom društvu, ali će ga sigurno učiniti mračnijim i lošijim za život

Predsjednik Koalicije udruženja izbjeglica, Miodrag Linta:

– Očekujemo da EU zabrani rehabilitaciju ustaškog pokreta i zločinačke NDH. Ovo je još jedan u nizu primjera koji potvrđuju da je hrvatsko društvo zadojeno netrpeljivošću i mržnjom prema svemu što je srpsko".

Čovjek se zapita i nešto o inteligenciji tih ljudi. Oni ne spominju rasne zakone, ne spominju nikakve okršaje sa Srbima, čak nisu spomenuli niti Jasenovac (iako ga vjerojatno podrazumijevaju i to s povećom brojkom žrtava). Naprotiv, oni kažu da je srž zločinačke ideje sadržana u spremnosti za dom. Smiješ biti spreman, Ustav RH kaže da moraš biti spreman, ali ne smiješ to tako izraziti jer su to i ustaše tako izražavale. Ne shvaćaju da su upravo time postali najveći veličatelji ustaštva, jer su sami sprali ljagu s njih.

Znao sam da inicijativa neće proći, ipak sam potpisao - evo zašto:

*Neobično mi je razmišljanje naših ljudi. Shvatili su sve ovo tako doslovno i površno, bez imalo vica i dubine. Ne znam što ste Vi mislili dok ste ovo pisali, niti neki biskupi koji su potpisali... Ali čisto sumnjam da je itko ozbiljan mislio da će inicijativa proći. Naprotiv, voda je došla do grla i ovo je **izvrstan potez!** Prije kojih 20-ak godina, Thompson je na Poljudu izlazio na "bis" 4 puta, i 4 puta je bilo "za dom - spremni". I nikome ništa. Slobodna Dalmacija je 11.04.1994. objavila intervju s bojnikom Markom Skejom iz IX.bojne*

"Rafael vitez Boban". Naslov je "Čista obraza i za dom spremni", a možete to vidjeti ovdje: <http://www.zaslike.com/files/muyoe9k5vvcx1031ya9.jpg> Zašto 1994. nije smetalo, a sada smeta? I još se mi Hrvati sklanjamo i pokušavamo "biti mudri"? To smo bili u Domovinskom ratu, kada je trebalo uspostaviti Hrvatsku u nepovoljnim uvjetima. Sada je vrijeme za otvoreniji pristup.

Dakle, prije 20 godina nije smetalo. Pa je počelo pomalo smetati. Pa zatim nevladine udruge (koje su zapravo hrvatski ogranak stranih vlada koje ih otvoreno financiraju) počinju stvarati pritisak. Zatim oni silni progoni Thompsona za "fašizam" kada ga se nastojalo ocrniti po cijelom svijetu. Pa prozivanje reprezentacije zbog puštanja Thompsonove pjesme "Lijepa li si". Pa prijavljivanje svega i svačega na tribinama u cilju stvaranja pritiska. Organizirano pisanje članaka na engleskoj wikipediji koji neistinama ocrnjuju Hrvatsku. Tko god traži površno informacije, najprije naleti na Wikipediju. A tamo detaljno uz pomoć hrvatskih izvora objašnjeno da smo mi fašisti i nacisti. Što stranci znaju? Ništa. Vjeruju onome što čitaju. Isto kao i njihovi površni novinari koji nešto, eto, moraju napisati. Onda je došlo do progona navijača, pa progon Josipa Šimunića, pritisak ministra Jovanovića... i evo nas u 2015. kada šibenska policija najavljuje da će kazniti Marka Perkovića Thompsona zbog pozdrava "Za dom spremni"....

Zato mi je sasvim logično da se išlo s ovim zahtjevom kao kontrapritiskom. Nisam očekivao onakav primitivan seljački ispad s Pantovčaka. Ali zato je Milanović ispunio sva moja očekivanja. Zakasnio je s reakcijom, jer su se već i u HDZ-u i na Pantovčaku ogradili, no on je ipak napao HDZ kao stranku koja bi vratila Hrvatsku u mrak fašizma i ustaštva. Nije bio izravan kako inače zna biti, ali rekao je sasvim dovoljno da ga se može razumjeti. Doduše, ako HDZ i dođe na vlast, mislim da se neće puno promijeniti. Domoljublje je uvijek svima atraktivno uoči izbora. No to sada nije tema.

I još nešto...

*Nije loše spomenuti, kako su ustaše uzeli motiv "dom" i formulirali "za dom spremni", tako su uzeli i motiv "kunu" i uveli valutu kuna. Naravno da kuna nije njihova, ali isto tako ni dom nije njihov. Ima onih koji će me pokušati demantirati i reći da to nije istina, ali moram ih razočarati. Kuna kao novčana valuta (ne kao koža!) uvedena je ranih 30-ih godina 20.stoljeća. Čak i jednostavnim googlanjem bez problema možete pronaći kovanicu od 5 kuna, godina 1934., sa ustaškim simbolom. Zašto je to tako? Ukratko, zato jer su Srbi vršili pljačku preko svojih banaka, pa su Hrvati preko kune spašavali svoj imetak. Ako ćemo biti dosljedni, onda iste kriterije moramo primijeniti i na kunu i na dom. Počevši od povijesnog motiva, do službene uporabe, dolazimo do toga da je oboje ustaško. No to nije sasvim točno! Potrebno je reći da to nije **SAMO** ustaško. To pripada hrvatskom narodu, domovini, državi, kulturi, i ne može se svesti na pripadnike određenog pokreta, kada je već i u njihovo vrijeme do nadaleko nadilazilo njihov pokret.*

Za dom spremni nikako nije ekvivalent "Sieg Heil" (pozdrav pobjedi), jer su nacisti pod time pozdravljali svoje pobjede. A mi smo izražavali spremnost da obranimo svoj dom od najezde i zuluma kojeg su nad Hrvatima provodili Srbi.

Zapravo, pozivam sve zainteresirane, da pročitaju članak "Ustaški pokret u hrvatskim krajevima". Članak je komunistički, objavljen u Proleteru krajem 1932.godine. Dostupan je i na internetu:

https://hr.wikisource.org/wiki/Proleter/Prosinac_1932._-br._28#Usta.C5.A1ki_pokret_u_hrvatskim_krajevima_.28str.2-3.29

Pogledajte što komunisti govore: podržavaju ustaški pokret, žele ga preuzeti i doći mu na čelo, upravljati njime i pozvati široke mase na ustanak, kako bi izgradili socijalistički raj na zemlji po uzoru na Sovjetski Savez. Ali, ne podržavaju Antu Pavelića. I navode objašnjenje: jer ne želi pozvati mase na ustanak (to je zapravo pametno!), jer ne želi istaknuti zahtjeve za oduzimanje imovine bogatašima i Crkvi... Evo, i upravo to govorim: nitko nije toliko skinuo ljagu s Pavelića kao sami komunisti i njihovi nasljednici."

Zar nije smiješno kada Večernji list kaže da je ZDS ustaški i anti-civilizacijski pozdrav, a onda ih Aralica pouči kako se s ZDS može

javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Jesu li naši novinari iz Večernjaka shvatili što im je Aralica rekao?

Vaš,

Josip

„SVI HRVATI SU USTAŠE“

1. PROIZVODNJA USTAŠA U DANJAŠNJOJ HRVATSKOJ

Milan Ivkošić u svojoj *Tjednoj inventuri* u *Večernjem listu* za ponedjeljak 20. 10. 2008 piše:

Je li Vlatko Marković nasjeo internetu?

Sanader je napao predsjednika HNS-a Markovića koji je nedavno rekao da je poklič "Za dom spremni" iz opere "Zrinski". Na blogu „Tulumarka“ naišao sam na citat iz libreta od oko 50 stihova u kojima na nekoliko mjesta ima „Za dom spremni!“ Pronašao sam originalni libreto opere i usporedbom ustanovio da je bloger nekoliko stihova krivotvorio i umetnuo sporni poklič. Možda je i Marković nasjeo tom blogu, a vjerojatno je blogeru i bila namjera nekoga „navući“. Budući da mu je uvod u tu krivotvorinu rasistički, onda su mu nakane provokatorske. Ta podvala na internetu odgovara stilu vremena, stilu Mesića, Sanadera, Goldsteina, Latina... Kad treba skrenuti pozornost s nepodnošljivog kriminala, korupcije, sve većeg socijalnog raslojavanja, sve većeg siromaštva, crkvenog licemjerja, općeg materijalnog i moralnog nazadovanja i sramotne kolonijalne pokornosti Hrvatske – ustaštvo je spasonosna tema!

Doista, bilo bi i krajnje neobično da Sanader, koji je doktorirao povijest književnosti i koji je bivši intendant HNK Split, ne zna libreto opere *Zrinski*. Međutim, bit Markovićeve izjave je u nečemu drugom, jer je ovdje riječ o starome hrvatskom pozdravu, a ne o pozdravu koji je svojstven samo za NDH. Markovićeva tvrdnja odnosila se na Thompsonovu pjesmu *Bojna Čavoglave*, dakle kultnu pjesmu iz *Domovinskog rata*, koja počinje tim pozdravom. Takvi napadi na Thompsona su samo odraz stare priče, a cijela priča stane uz jednu, dobro nam poznatu krilaticu: „Svi Hrvati su ustaše“.

Razlika je jedino u tome što je nekada ona služila za očuvanje Jugoslavije, a danas služi za očuvanje vlasti u Hrvatskoj.

2. HRVATI USTAŠE I OČUVANJE JUGOSLAVIJE

Još kao student u Beogradu, zapazio sam kako se svaka politička rasprava o međusobnim odnosima unutar Jugoslavije, završava s tim „ustaša“, njihovim „najsnažnijim“ argumentom. Zato sam uskoro

odlučio takve rasprave uvijek započinjati svojom tvrdnjom kako sam ja ustaša.

Slijedila bi, nakon toga, burna diskusija i uvjeravanja mojih kolega kako ja to nisam. Tako bi im glavni „argument“ bio eliminiran, pa se onda moglo raspravljati i s argumentima.

Slično je bilo kada sam 1987. došao u Zagreb.

I tu sam ubrzo shvatio da je taj isti „argument“ i tu bio najsnažniji. Zato sam i ovdje znao u društvu izjaviti kako sam ja ustaša. Nastupila bi konsternacija, a ja bih potom nastavio:

„Znate, ja sam jedno vrijeme živio u Beogradu, a tamo vam Hrvate dijele na ustaše i srpske slugе. A ja vam, ljudi moji, ne volim biti sluga!“

Tijekom Domovinskog rata vidjelo se, kako oni koji su voljeli biti slugе, a bilo je i takvih, baš i ne vole neovisnu Hrvatsku. S druge, pak, strane bilo je i onih, kojima je „U“ doista bilo drago, ali koji su se stavili uz većinu naroda, i u obranu Hrvatske.

Agresori su se borili protiv „ustaša“, bez obzira radilo se o regularnoj Hrvatskoj vojsci ili onima rijetkima koji su na sebe stavljali slovo „U“, jer agresoru je neovisnost Hrvatske bila istovjetna ustaštvu, a oni koji su se borili za njenu neovisnost, bili su svi odreda ustaše.

Bilo je pokušaja, nažalost, da se takvo poistovjećivanje napravi i ovdje u Hrvatskoj. Tako je Slavko Goldstein, i ne samo on, istu takvu tvrdnju iznosio prigodom uvođenja kune.

Naravno, tada je predsjednik bio dr. Franjo Tuđman, Otac hrvatske države, pa to nije moglo „proći“. I kuna je još i dan-danas tu!

Tu su bili i hrvatski branitelji, jer im tada nisu prolazili, na njihovu žalost, ni napadi na one koji su se borili za slobodnu Hrvatsku.

Tek pred kraj Tuđmanova života, takvi napadi mogli su imati nekakvog stvarnog, ali jedva vidljivog uspjeha.

Jedan od takvih uspjeha je i neusvajanje Izvješća Saborske komisije o žrtvama rata i poraća. Inicijator te kampanje bio je član te iste komisije Slavko Goldstein. Tu se baš zorno vidi prava veličina Predsjednika, kada je u tu komisiju stavio čovjeka koji je zbog kune htio izjednačiti ovu Hrvatsku s NDH.

Naravno, dotični je taj svoj položaj kasnije iskoristio za lažne tvrdnje o radu te iste komisije, jer je cijeloj toj njegovoj „bratiji“ itekako bilo važno zaustaviti njen rad, kako bi na taj način zaustavili i objektivno

sagledavanje cijele te problematike. Naime, glavna karika u držanju Hrvata u pokornosti, bio je mit o Jasenovcu. A laž o Jasenovcu kao konclogoru, bila je najjača karika u borbi za očuvanje Jugoslavije.

I dan-danas se povlači paralela: Jasenovac – Križni put hrvatskog naroda. Međutim, dok smo svi mi svjedoci kako se kosti ubijenih s Križnog puta iskopavaju, i „izlaze iz grobišta“, praktično svakog dana, takvih nalaza za Jasenovac nikada nije bilo.

I tadašnja komunistička vlast, ona bivše države, pokušavala je pronaći takve ostatke i oko Jasenovca, ali sva iskopavanja dala su manje pronađenih, od onih 1180 kostura koji su sasvim slučajno iskopani u blizini Teznog kod Maribora. A da i ne spominjemo da su, navodno, pronašli i neka veća grobišta, za koja su hrvatski istraživači kasnije dokazali, kao na primjer pokojna hrvatska pravednica Ljubica Štefan, da se radi o hrvatskim žrtvama s Križnog puta. Materijalnih dokaza nije bilo, pa je tadašnjim vlastima jedino preostalo praviti popise prema mjestima navodnih grobišta, a po izjavama o navodnom stradanju, članova njihovih obitelji ili bliže i daljnje rodbine. Ali, samo površna raščlamba tih popisa, ukazuje na niz netočnosti.

Neka su imena izmišljena, neki su doista i stradali, ali ne od posljedica rata. No autori popisa su dobro znali kako je teško provjeriti sva ta imena... i kako je s tim, navodnim imenima, lako manipulirati.

Zato im je i bilo mnogo brže i učinkovitije dodati na popis neka nova, nepoznata i izmišljena imena... I to rade sve do dana današnjega.

Manipuliraju...

Jer tehnologija vladanja Hrvatskom u komunističkoj Jugoslaviji bila je vrlo jednostavna:

Ako si za neovisnu Hrvatsku – onda si ustaša! A kroz 45 godina postojanja te bivše države, njihovi povjesničari mogli su od ustaša napraviti sve što su htjeli, željeli i mogli napraviti.

Ustvari sve najgore što postoji ili što se može zamisliti.

To je često znalo dovesti i do apsurdnih situacija, pa su i jednom Miloševiću, kada nisu bili zadovoljniji učincima njegove politike, vikali: „Slobo – ustaša!“.

Ali istinu o sebi sami i nehotice otkrivaju, jer su im i hrvatski branitelji u Domovinskom ratu – ustaše. No istina je jednostavna!

Oni ne žele samostalnu i neovisnu Republiku Hrvatsku! Oni ne žele nikakvu Hrvatsku! I sve ono najgore što postoji za njih, upravo je... željeti i imati neovisnu državu Hrvatsku.

Često se pitam, a to sam često i isticao, kada su nama, živim svjedocima veličanstvenoga Domovinskog rata, uspjeli toliko blata nabaciti na taj isti Domovinski rat, i to nakon rata u kojemu smo izvojevali veličanstvenu pobjedu, koliko su samo bolesnih laži mogli izmisliti i provesti u djelo poslije rata, u kome su oni bili pobjednici. A koliko, tek, tijekom 45 godina njihove tiranije i diktature!?

Dodajmo tomu još i da je i dr. sc. Franjo Tuđman svojevremeno stradao, jer je bio prvi koji je dirnuo u mit o Jasenovcu. No, postoje istraživanja o tom logoru koja do temelja ruše dosad ustaljene predodžbe. Posebno bih ukazao na knjigu „Jasenovac – Brojke“ mr. sc. Mladena Ivezića u kojoj se polazi od partizanskih izvješća. Na tom tragu je i najnovija knjiga: V. Mrkoci, V. Horvat, „Ogoljela laž logora Jasenovac“, Zagreb, 2008.

U sljedećem poglavlju je predgovor koji sam napisao za tu knjigu.

3. SRPSKE LAŽI I LAŽI HRVATSKIH KOMUNISTA O LOGORU JASENOVAC

Godišnjica proboja zatočenika iz koncentracijskog logora Jasenovac, obilježena je i ove godine.

„Građanke i građani, gospođe i gospodo, drugarice i drugovi“ – započeo je svoj govor predsjednik RH Stjepan Mesić.

„Mi ne zaboravljamo“ – rekao je, te dodao, kako se treba snažno boriti protiv zaborava.

Potom je ispričao priču o događaju na kojemu je bio nazočan i bivši predsjednik SAD-a Dwight Eisenhower. U svom obraćanju Eisenhower je zatražio da se zločini koji se događaju snime, jer *će se jednog dana naći neki gad koji će reći da je sve to izmišljeno.*

„I danas ima gadova koji će reći da je sve ovo bilo izmišljeno“ – upozorio je Mesić.

„Mi želimo svijet“ – nastavlja on dalje – „u kojemu se ljudi ne će razlikovati, a kamoli stavljati u podređen položaj samo zato što su druge vjere, nacije ili boje kože.“

Je li Mesić, doista, razumio ono o čemu je govorio Eisenhower?

„Snimiti zločin koji se događa, istovjetno je ISTINI o tom zločinu.“

Misli li Mesić da je Eisenhower govorio jedno a mislio drugo, tj. da je govorio o „istini“ koju diktiraju moćnici?

Jasenovac je doista idealno mjesto da se govori o „istini“. Pa već sam naslov knjige Vladimira Mrkocija, „Ogoljena laž logora Jasenovac“, ukazuje na to.

Tko dakle stoji iza „laži logora Jasenovac“?

U poglavlju „Političko oružje par excellence“, Mrkoci konstatira riječima (str. 11):

...Mit o Jasenovcu je oružje dvostrukog karaktera: njime su se služili Srbi protiv Hrvata u Jugoslaviji, ali i hrvatski komunisti protiv opozicije u Hrvatskoj.

Tko su, ustvari, ti Mesićevi „gadovi“?

Ne vjerujem da u Hrvatskoj postoji više ljudi (a da bi bili vrijedni spomena) koji tvrde da je sve u svezi s Jasenovcem izmišljeno. Ali, zato ima puno, puno više onih koji ukazuju na laži o logoru Jasenovac. I to Mesića boli.

Njemu su gadovi svi oni koji govore istinu! Jer on istinu niti poznaje niti prepoznaje!!!

Pa svi znamo da je Mesić sinonim za čovjeka, sposobnog pored ostalog, i na stranom sudu, lažno svjedočiti protiv svoje države i svoga naroda. Pa i svojom interpretacijom Eisenhowera, on samo brani svoju ulogu lažnog svjedoka na sudu, koji svoje (a time i Mesićevo) pravo lice pokazuje svakim danom...sve više i više. Osvrnimo se samo na najnoviji proces protiv generala Gotovine, Markača i Čermaka. O tome u *Hrvatskom listu* od 17. travnja 2008. Ivica Marijačić piše:

...Obrana generala Gotovine maestralno je pripremila obranu i navela na kraju svjedoke da praktički priznaju da lažu. Loše uvježbane lekcije i montaže u velikosrpskoj kuhinji Veritasa, i od strane srpskih obavještajnih službi, padaju u vodu pod naletom dokumenata i činjenica. Takve velikosrpske podvale možda mogu proći na nekom hrvatskom sudu, ali ne i pred Mišetićem i Kehoeom u Haagu, gdje svjedoci tužiteljstva na kraju više koriste obrani...

Posebno istaknimo slučaj koji je najjednostavniji odgovor na pitanje broja žrtava u Jasenovcu:

...Svjedokinja, bivša medicinska sestra kninske bolnice, Mira Grubor tvrdila u Haagu da je kninska bolnica 5. 8. 1995. zaprimila 120 tijela, a onda je puštena izjava liječnika, Srbina, snimljena istog dana, s tom istom medicinskom sestrom u društvu, gdje kaže da je u bolnicu dovezeno sedam tijela.

Dopustimo, ipak, da je Eisenhower govorio o istini. Doista, oni koji se koriste lažima i jesu gadovi. Ali ovdje ipak moramo razlikovati dvije vrste gadova.

Srbi su koristili laži po onom Ćosićevom: „Laž je Srbima najviše pomogla u njihovoj povijesti“, koristili su laži da bi pomogli svom narodu.

Hrvatski komunisti, povjesničari i svi drugi, o kojima govori Mrkoci u svojoj knjizi, koristili su je protiv, i na štetu, svoga naroda. Zato su oni mnogo, mnogo veći gadovi.

Naravno u pravu je Marijačić i kada kaže kako je „stvar laganja pred sudom od strane tužiteljevih svjedoka, a mahom je riječ o Srbima, jedina dosad potvrđena činjenica. Srpski svjedoci dolaze u Haag na ovo Suđenje i besramno lažu, najvjerojatnije zbog goleme mržnje prema Hrvatskoj i njezinim generalima i zbog želje da generali dobiju što težu presudu.“

Ipak, Mesić je doista poseban. Ima ga i u Jasenovcu i u Haagu. Imamo ga i kada izravno laže (Haag) i kada se bori za očuvanje laži (Jasenovac). U oba slučaja to je laž kao *političko oružje par excellence*, kako reče Mrkoci.

Čitajući ovu knjigu vidjet ćemo kako Mrkoci razotkriva cijeli niz tzv. svjedoka o logoru u Jasenovcu. Počinje s „glavnim i osnovnim dokumentom na kojem se osniva cijeli mit o Jasenovcu“, to jest s 'Izveštajem Zemaljske komisije Hrvatske za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača': Zločini u logoru Jasenovac, Zagreb, 1946.

Izvešće je načinjeno na temelju izjava svjedoka i zapisnika triju komisija koje su obišle logor Jasenovac 11. i 18. svibnja te 18. lipnja 1945. godine. Glavni dio Mrkocijeve raščlambe odnosi se na Miletićevu knjigu „Koncentracioni logor Jasenovac 1941. – 1945.“, tiskane 1985.

Raščlambom laži svjedoka, u Izvješću i Miletićevoj knjizi, Mrkoci ukazuje na žalosnu činjenicu koja upućuje na to, kako su u „lažima o logoru Jasenovac“, sudjelovali i mnogi drugi (str. 35. –36):

...Sasvim razumljivo, ako su ova svjedočanstva klevete i laži – onda su i svjedoci lašci, nisu vjerodostojni, uopće im se ne može vjerovati (...) Međutim, sve tvrdnje tih nevjerodostojnih svjedoka, makar i najapsurdnije, kada se odnose na ustaše, uzimaju se kao potpuno vjerodostojne. Isti oni koji su svjedoke odbacivali, kao nevjerodostojne, u pogledu Židova i Cigana, te iste svjedoke smatrali su, apsolutno, pouzdanima u njihovim iskazima o ustašama.

Mrkoci dokazuje – upravo raščlanjujući ove dokumente –da je logor Jasenovac bio radni logor, a za to su mu izvrsno poslužili i navodi iz knjige Milka Rifferra *Grad mrtvih*, napisana 1945., a tiskana 1946. Ne čudi nas zato što je takva knjiga kritizirana i povučena iz prodaje.

Na str. 44. – 45. Mrkoci konstatira:

...Nakon 2000 stranica Miletićeve knjige, i nakon kritičke analize izjava i dokumenata u njoj, moglo bi se reći da se dobila jasnija i realnija slika Jasenovca – ali još uvijek daleko od slike koja bi se dobila kad bi bili poznati i ostali dokumenti koji su još uvijek skriveni. Najteže doba logora bilo je prvo – VIII. 1941. do II. 1942., doba formiranja logora, doba Bročića i Krapja i preseljenja u Ciglanu. Vrlo teški uvjeti života, težak rad, slaba hrana, zima i kiša. Zbog svih tih uvjeta, zbog bolesti i napora i smrtnost je vrlo velika. U drugo doba – 11.1942. do V. 1945., kad su sagrađene stambene barake i uspostavljena organizacija logora i proizvodnja, položaj zatvorenika se donekle popravio.

Glavni uzrok smrtnosti u logoru bili su teški uvjeti života, slaba hrana, loši uvjeti stanovanja, zima, fizička iscrpljenost i bolesti – i to naročito u prvo doba. Zatim epidemije, u doba epidemije umrlo je u jednom mjesecu preko 1800 ljudi.

Represalije strijeljanjem vrše se zbog bijega zatočenika, naročito nakon ubojstva stražara – strijeljaju se sunarodnjaci bjegunaca. U prvo vrijeme odmazde nad zatočenicima i nakon napada na širem području logora – tako nakon napada u Gradini, mjestu Jasenovac, Ustici – strijeljane su skupine zatočenika.

Za usporedbu neka posluže neki podatci iz Lepoglave: 1945. pokušaj bijega 95 zatvorenika – većina na razne načine likvidirana, 1946. u

travnju ubijen 1 zatvorenik, u svibnju ubijeno 7, u travnju ubijeno 5 zatvorenika i 2 bjegunca, u srpnju ubijen 1, u studenom ubijena 3, ranjena 2 zatvorenika, do 5. srpnja 1948. ubijeno još 36 zatvorenika; 5. kolovoza ubijena 4 bjegunca i 10 zatvorenika (Politički zatvorenik br. 7/79). I sve se to događalo u doba mira.

Za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza. Budući da je logor imao važnu proizvodnu funkciju i kapacitet 3000 zatočenika, svako masovno pogubljenje, utjecalo bi na proizvodnju. Nema dokaza niti za masovno ubijanje civilnih osoba, žena, djece i staraca, dovedenih u Jasenovac nakon vojnih akcija na pobunjenim dijelovima zemlje (Kozara, Kordun). Svi su oni iz Jasenovaca odvedeni – ili raditi u Njemačku ili naseljeni u drugim dijelovima zemlje.

Naravno, Mrkoci dobar dio svoje raščlambe posvećuje i lažima oko broja žrtava Jasenovca. Nabraja sva istraživanja u kojima nije ukupno pronađeno ni onoliko žrtava koliko je iskopano žrtava „Križnog puta“, sasvim slučajno (samo u Teznom kod Maribora), a poznato je da su istraživanja kod Maribora pokazala da tamo ima mnogo više žrtava.

Mrkoci posebno ukazuje na bilježnicu Zemaljske komisije koja je otkrivena „sasma slučajno“ 1998., u Hrvatskom državnom arhivu.

Inače, danas je u Hrvatskoj, prihvaćen kao točan broj žrtava Jasenovca kojui zagovaraju otac i sin Goldstein – od 80 do 100 tisuća. A to je broj koji treba i dalje omogućivati „dokazivanje“ genocidnosti hrvatskog naroda, jer se, kao što Slavko Goldstein to u Globusu kaže, od 10. siječnja 2003., može govoriti o „strahotnoj činjenici da je u prosjeku, u Jasenovcu svakoga dana, ubijeno oko 70 ljudi“.

Taj njihov broj nazivam velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića. Zašto? Dr. Vjekoslav Perica (Slobodna Dalmacija, 27. srpnja 2002.) pronašao je u Chicagu knjigu koju su 1943. tiskali Eparhija Pravoslavne crkve iz Chicaga i Ravnogorski četnički pokret Draže Mihailovića.

U njoj se govori o 40 tisuća ubijenih Srba u Jasenovcu. Polovica rata, pa množenje s dva daje donju granicu „rezervnoga“ broja za „dokazivanje“ navodne genocidnosti hrvatskog naroda.

U ovoj nas knjizi Mrkoci upozorava kako je Žerjavić prvo govorio o 85.000 žrtava, a potom je smanjio na 80.000, što Goldsteini uzimaju,

kao donju granicu, mogućeg broja žrtava. A Žerjavić je objašnjavao razlog što su njegove procjene veće od nekih drugih (str. 49):

„Da bi spriječio prigovore uzimao sam najveći mogući broj žrtava.“

Inače, Ivan Strižić je u svojoj knjizi *Žrtvoslov Slunjskog kotara* pokazao kako su popisi u koje je Žerjavić imao najviše povjerenja – oni iz Karlovca – lažni. Naime, slično onome o čemu govori današnja TV emisija Istraga, kako je na popisu navodnih srpskih žrtava u Domovinskom ratu mnogo onih koji su umrli ili se međusobno poubijali.

Eto, takvi su i ovi popisi žrtava Drugog svjetskog rata koje je Žerjavić koristio.

Zato nas ne iznenađuje kada Mrkoci kaže (str. 51):

...Pa i razlika u usporedbi žrtava po godinama, između Žerjavićeve procjene i bilježnice Zem. komisije je neshvatljiva. Za 1941. Žerjavićeva je procjena 5 puta veća, 1942. – 4 puta, 1943. – 50 puta, 1944. – 2 puta, 1945. – 3 puta, a ukupan zbroj je 4 puta veći. Budući da bilježnica obuhvaća samo SRH, a Žerjavićeva procjena za cijelu NDH, ako bi se sve cifre povećale za 100 %, što je pretjerano, još uvijek bi Žerjavićeva procjena bila 2 puta viša. Ovakvo stanje u znanosti je nezamislivo, u bilo kojoj, pa i u komunističkoj nauci. Vjerojatno bi i kod Pol Potovih „naučnika“ izazvalo nelagodu.

A odmah potom, Mrkocijev zaključak pogađa u sam bit cijeloga problema, oko broja žrtava Jasenovca:

...Sve to vrlo uvjerljivo dokazuje da se nijednoj procjeni komunističke nauke u pogledu žrtava ne može vjerovati – sve su lažne, sve su tendenciozne. Pa i ovoj bilježnici Zemaljske komisije ne može se potpuno vjerovati. I ona je djelo komunističkih stručnjaka i stoga, mora se ponoviti, jedino je sigurno da je točan broj žrtava niži, od najniže službene komunističke procjene!

Inače, kada se govori o logoru Jasenovac, posebno treba ukazati na pitanje knjiga ulaska i izlaska koje su, vjerujem, danas u Washingtonu. O tome ovih dana piše i dr. Ružica Čavar predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj u svom pismu Tihomiru Dujmoviću:

Ja se osobno vrlo dobro sjećam jedne emisije na TV-u o Jasenovcu, iz vremena 1971. godine, gdje se govorilo o broju žrtava. Prikazane su sve evidencijske knjige iz logora, one velike bilježnice s tamnim

tvrdim koricama. Vidio se cijeli visoki stupac tih knjiga - bilježnica, a rečeno je da je u njima upisan, po imenu i prezimenu i ostalim generalijama, svaki pridošli logoraš, svaki otpušteni, svaki umrli ili prijekim sudom osuđeni na smrt, te čak dobiveni paketi, posjete itd. Točno se sjećam da je bilo rečeno kako je za cijelo razdoblje djelovanja logora, kroz njega prošlo 18.000 i nešto osoba, a ipak nisu svi smrtno stradali ni ubijeni. Pitam, a već sam o tome i pisala, gdje su danas te evidencijske knjige?

Naravno, nitko ih ne želi imati u Hrvatskoj jer bi one itekako pomogle da logor u Jasenovcu ne bude više „političko oružje par excellence“, kako reče Mrkoci.

4. HRVATI-USTAŠE I VLADANJE HRVATSKOM

Dolaskom Račanove vlasti, učinjen je najvažniji korak u stvaranju ovakve Hrvatske koju danas imamo – izvršena je kriminalizacija Domovinskoga rata i svih branitelja. Oni koji su donijeli slobodu svome narodu, umjesto da budu slavljani, ponižavaju se na sve moguće načine.

I dok su ljudi poput mr. Ivezića ili prof. Mrkocija praktično onemogućeni u iznošenju svojih spoznaja, jer je učinjeno sve da one ne budu dostupne svim građanima RH, dotle je mimo izbora, za profesora povijesti 20. stoljeća, na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, postavljen dr. sc. Ivo Goldstein. Dakle, jedan od „pronalazača“ velikosrpskog broja Goldsteinovih i Draže Mihailovića.

Karakteristika današnjeg vremena je da se svako malo pokreću prave hajke na sve što ima veze s NDH ili se takve veze izmisle (slanje provokatora „ustaša“ na skupove, montiranje fotografija s „ustašama“ i sl.):

...Samo zato što su željeli i žele neovisnu državu, poslije kriminalizacije branitelja i Domovinskog rata, treba ponovno uvjeriti, i one preostale Hrvate, da su ustaše.

Takvim histeričnim hajkama provocira se poznata „hrvatska šutnja“, a onda oni koji takvu histeriju nameću, mogu mirno vladati.

A što je još gore, kao rezultat svih tih manipulacija, zaštićeni su upravo oni koji su još živi i koji su sudjelovali u stvaranju lažnih slika i negativnih mitova o Jasenovcu i o ustašama.

Činjenica je da takve histerije nije bilo za vrijeme Račanove vlasti. Jednostavno, nije je ni moglo biti dokle god su branitelji imali ugled kakav su imali, i kakav je normalno da imaju. Vjerojatno sama Račanova vlast i nije bila podobna da kao nasljednici onih koji su pobili na stotine tisuća Hrvata, ponovno vladaju pomoću tvrdnje *Svi Hrvati su ustaše*. Kao što je Sanader morao biti onaj koji će uhapsiti Gotovinu, tako je njegova vlast morala i mora omogućiti i ovo.

I doista, sjetimo se samo hajke zbog spomen-ploče velikom hrvatskom književniku Mili Budaku. Za Sanadera je to bio pogodan moment da zaustavi sve takve hajke. Naime, kao što je povjesničaru Tuđmanu bilo jednostavno to učiniti u njegovo vrijeme, kada je u pitanju bila valuta, tako smo tada imali za predsjednika Vlade, povjesničara književnosti, koji je, isto tako i punim pravom, mogao učiniti nešto slično. A u isto to vrijeme, reagiralo je poznatim „Apelom“ i 400-ak hrvatskih biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, umjetnika i drugih građana, što bi svemu tome dalo još i dodatnu težinu.

Tražili su obnovu političkih procesa, a proces Mili Budaku je upravo bio takav, da je tako nešto i bilo normalno učiniti. Naime, od pokretanja procesa do izvršenja smrtne kazne, nije prošlo ni 24 sata. Umjesto toga, Sanader naređuje nasilno skidanje spomen- ploče velikom književniku.

Ali ne staje sve na tome! Za potpisnike „Apela“, uvodi se i nova „moralno-politička podobnost“. O čemu se radi, najbolje je vidjeti iz pisma, koje je Vladi uputilo pedesetak biskupa, akademika, sveučilišnih profesora i umjetnika.

Pismo hrvatskih intelektualaca Vladi RH

Izražavamo veliko čuđenje i nevjericu što je hrvatska Vlada iz saborske procedure povukla prijedlog o imenovanju uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju, zbog primjedbe jednog, ideološki ostrašćenog

zastupnika iz redova oporbe, da je Milan Kruhek potpisnik apela o Mili Budaku i da stoga ne može biti članom spomenutog Odbora.

Je li tim činom hrvatska Vlada neizravno poslala poruku javnosti kako nitko od potpisnika Apela o Mili Budaku, opet, (deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku, dakle više stotina uglednih znanstvenika, profesora, javnih radnika, akademika, biskupa), ne može biti u javnoj ili društvenoj funkciji? Ili, s obzirom da se radi o Odboru za etiku, Vlada R Hrvatske misli da su etični politički procesi u kojima od pokretanja postupka... do izvršenja smrtne kazne, prođe manje od 24 sata?

U spomenutom apelu predlaže se obnova procesa održanih u doba komunističke i drugih totalitarnih vlasti, pa tako i procesa protiv Mile Budaka.

Je li za Vladu zahtjev za obnovom, svih komunističkih i drugih totalitarnih političkih procesa i sudskom rehabilitacijom nevinih žrtava, humani i etički stav ili nije? Napominjemo kako takav zahtjev ne pretpostavlja svrstavanje uz bilo koga, kako je to saborskim zastupnicima podvalio nekadašnji ministar znanosti, te aktualni zastupnik Gvozden Flego, u svojoj saborskoj inicijativi, glede imenovanja Milana Kruheka.

Umjesto odgovora mjerodavnih, na takav jedan demokratski apel, koji je u međuvremenu osnažila Rezolucija vijeća Europe o osudi komunističkih zločina i Deklaracija o osudi zločina počinjenih tijekom totalitarnog komunističkog poretka u Hrvatskoj od 1945. do 1990. (donio je Hrvatski sabor 2006.), uslijedila je hajka, za kakvu smo mislili da je za nama. Suočavamo li se to mi s nečim što smo mislili da je, kao i totalitarizam, za nama, samo sada još u perfidnijim oblicima?

U Zagrebu 4. lipnja 2008.

Pismo je bilo prešućeno u medijima, a Vlada nije imala potrebu ni osvrnuti se na njega! Markovića je bar komentirao Sanader, dok svi ovi biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici, to i ne zaslužuju, zar ne!?

A u normalnoj državi, poslije ovakvog skandala, ne bi trebao nitko od članova te komisije ostati u njoj! Pa zar oni podržavaju politička suđenja?

Ali vratimo se Domovinskom ratu i činjenici da je agresija na Hrvatsku izvršena pod znakom petokrake i kokarde. „U“ se nije moglo naći među agresorima, već na strani onih koji su branili Domovinu, ali danas u Hrvatskoj, agresorsko znakovlje je dobrodošlo, čak se i Predsjednik države diči „petokrakom“, a „U“ se proganja. Koliko je to postalo smiješno, pokazao je i koncert Marka Perkovića Thompsona u Zagrebu. Naime, među sto trideset tisuća (130 000) ljudi, novinari su pronašli jednog-jedinog s tim znakom (a i taj jedan-jedini je mogao biti, po udbaškoj staroj praksi, ubačeni provokator). I umjesto da one, koji od toga prave cijelu cirkusku predstavu, pošalju psihijatrima, država se mjesecima tresla zbog toga jednog-jedinog znaka među 130 000 ljudi. Za ne povjerovati!!!

I Sanader se tome pridružio i proslavio „izjavom“ da takav Thompsonov koncert šteti Hrvatskoj, pa otud i ona njegova „polemika“ s Markovićem.

Naravno, opet su reagirali biskupi, akademici, sveučilišni profesori i umjetnici (njih osamdesetak):

*Poštovani gospodine Marko Perkoviću Thompsonu,
nadamo se da s prijezirom gledate na podmetanja i ovu prljavu
kampanju koja se vodi protiv Vas. Zahvalni smo Vam na djelu, koje
svojom glazbom, pjesmama i javnim nastupima darujete hrvatskom
narodu i svim ljudima dobre volje. Vaši nastupi pobuđuju plemenite
osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam koji iz ravnodušja i
rezignacije podiže mnoštvo ljudi.*

*Zato što cijenimo i poštujemo Vaš rad ovim putem Vam javno
izražavamo potporu te želimo da Vas ne obeshrabre sitna, prizemna i
priglupa podmetanja koja su se razbuktala poslije Vašeg iznimnoga
nastupa na Trgu bana Jelačića u Zagrebu, koji su organizirali
hrvatski branitelji.*

U Zagrebu 20. lipnja 2008.

HTV opet nije smatrala potrebnim spomenuti ovo pismo u svojim emisijama.

Usljedile su zabrane Thompsonovih koncerata. Novo pismo hrvatskih intelektualaca potpisalo je preko 300 javnih osoba:

HRVATSKOJ JAVNOSTI O ZABRANI KONCERATA MARKA PERKOVIĆA THOMPSONA

U Hrvatskoj je počelo zabranjivanje koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Prihvatanje zabrane ovih nastupa značilo bi dopustiti Hrvatsku u kojoj se ne smije pjevati. Hrvatski narod vjekovima iskazuje svoju radost, bol, vjeru i nadu... pjesmom. Hrvatska glazba daje ljepotu našem životu, našem življenju i dostojanstvo našem narodu.

Žele zabraniti naše snove i naše pjesme!!!

Prošli smo bolna iskustva zabrana i suđenja javne riječi. Hrvatsko sjećanje je puno ponosa na one koji nisu prihvatili zabranu slobode misli, riječi, pisma i okupljanja.

Nemojmo dopustiti zabranu pjesme!!!

Mi smo odgovorno iskazali hrvatskoj javnosti da nastupi Marka Perkovića Thompsona pobuđuju plemenite osjećaje solidarnosti, a emocije bude optimizam, koji iz ravnodušja i rezignacije podiže mnoštvo ljudi.

Sprezirom gledamo na zabrane njegovih koncerata i pozivamo i cijelu Hrvatsku da:

Ne prihvati i ne dopusti zabranu hrvatske pjesme, zabranom koncerata Marka Perkovića Thompsona.

Zagreb, 18. 07. 2008.

Ali u isto ovo vrijeme, tzv. lijevi intelektualci, uputili su pismo partijskom šefu Milanoviću...

I što mislite da se dogodilo?!

Dogodila se prava eksplozija!!! Frcale su optužbe, kao i navodni argumenti lijevih drugova, i njihove bratije. O tome se raspredalo u svim tiskovinama i njihovim TV emisijama... danima i danima.

Prof. dr. Slobodan Lang i akademik Josip Pečarić, inicijatori pisma hrvatskoj javnosti, tada su poslali sljedeće pismo:

Otvoreno pismo predsjedniku Saborskog odbora za ljudska prava

G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske

I. Na dan branitelja grada Zagreba:

1. Ujutro je služena misa zahvalnosti braniteljima, mladim ljudima koji su dali vlastiti život za obranu, istinu i čovječnost u demokratskoj Hrvatskoj. Trebali ste biti na ovoj misi!

2. Preko dana je postavljen Sokratov šator, gdje su izložene knjige i prikazivani filmovi, a najvažnije ljudi koji su proživjeli obranu i stvaranje Hrvatske - branitelji, obitelji stradalih, logoraši i invalidi. Došli su mnogi građani, a posebno su došli mladi, da se sretnu sa svjedocima, da im netko kaže da smiju biti ponosni na obranu i stvaranje Hrvatske države i da se odluče i oni uključiti izgradnjom sebe, da bi stvarali obitelj i gradili Hrvatsku. Trebali ste doći i susresti istinu!

3. Navečer su se mladi došli radovati, jer se pjevalo njima a oni su bili ponosni na poginule mlade i državu koja je stvorena. Jeste li bili na koncertu?

II. Tada je došlo do straha od ljubavi za Hrvatsku, vjerom, znanjem i pjesmom. Počeo je napad. Progovorili su moćni ljudi, i izgovorili najteže riječi.

1. Nisu se usudili napasti misu u crkvi.

2. Nisu se usudili napasti šator, knjiga, filmova i fotografija stradanja i junaštva.

3. Nisu se usudili napasti logoraše, udovice, invalide, branitelje ...

4. Napali su jednog pjevača, jedan pozdrav, jedan znak na jednom mladom čovjeku i jednu pjesmu koju nitko nije pjevao. Vi ste ih trebali braniti!

III. Htjeli su probuditi strah!

1. Tada smo progovorili – Zahtijevali smo slobodu od straha. Pozvali smo ljude vjere, znanja i misli da nam se pridruže.

2. Oni su se odazvali, stotine akademika, biskupa, sveučilišnih profesora, umjetnika, intelektualaca, više od 300 građana. Potpisali su i pridružili se protestu protiv straha, zabrana javnih skupova, slobode govora i pjesme, neistinitog prikazivanja Domovinskog rata, izazivanja podjela u Hrvatskoj, neistinitog informiranja uglednih međunarodnih ličnosti i zajednice – a sve na štetu istine, demokracije i ljudskih prava u Hrvatskoj. Niste potpisali, a trebali ste!

IV. Tada je krenulo novo plašenje!

1.. Napadnut je gradonačelnik glavnog grada, zašto dozvoljava javni skup onima koji su ga obranili.

2. Napali su i predsjednika Vlade, jer akademici, biskupi, znanstvenici, profesori, umjetnici, građani .. ne znaju sami misliti, a ne bi ni smjeli progovoriti bez njegove dozvole?! Trebali ste nas tada pozvati, saslušati i vršiti ono za što ste zaduženi – braniti ljudska prava.

V. Tada su se doista i uplašili, ali oni koji su plašili! Pozvali su upomoć, i dobili su pomoć – kakvu pomoć

1. Član Sabora, je rekao da se ne smijemo slobodno kretati po Hrvatskoj, da ne smijemo dolaziti u Istru, Pulu, bez dozvole.

2. Predsjednik Srbije je tražio da se ispričamo za slobodu!

3. Međunarodni predstavnik je izjavio da je sprečavanje genocida u Bihaću kontraverzno! Zar mu Srebrenica nije dosta?

7. Talijanski fašisti su ocrtali Poreč, a vlast to nije ni primijetila?!

II. Onda je došao dan svehrvatske zahvalnosti za slobodu i braniteljima za obranu.

1. Sakupili smo se u Čavoglavama, iz svih dijelova Hrvatske, Bosne i Hercegovine, Evrope, Australije, SAD.

2. Došli smo avionima, vlakovima, autobusima, automobilima, motorima, biciklima i pješice.

3. Predstavili smo knjige i razgovarali o Hrvatskoj, igrali nogomet, pjevali s desetcima klapa, plesali i onda se okupili na koncertu – 100 000, više od 100 000.

4. Mladi ljudi, hrvatski narod je dao odgovor. Nisu dozvolili da ih se uplaši! Pokazali su da su spremni voljeti i braniti Hrvatsku u svakom njenom djelu! Trebali ste biti u Čavoglavama, upoznali bi hrvatski narod koji vam je povjerio da čuvate ljudska prava u državi gdje se dugo i teško za to borilo!

III. Dan poslije zabranili su koncert u Puli. Sada bježe iz moralnog u birokratsko opravdanje

1. Zabrane, dio totalitarnih režima, iza nas su i ne prihvaćamo ih pred nama!

2. Istra je otvorena za pjevače iz Srbije, u posjete dolaze talijanski iredentisti i neofašisti – neprijatelji Hrvatske. Samo nije za hrvatskog

branitelja i pjevača domoljubnih i bogoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona?

3. Ogromna većina hrvatskog naroda vjeruje da mu je zabranjen dolazak zato što im smetaju hrvatske zastave? Niste se oglasili.

VIII. Vrijeme je da poštujete ljude. G. zastupniče, predsjedniče Odbora za ljudska prava Sabora Republike Hrvatske,

1. Niste molili, branili, potpisali, pozvali, reagirali, ni bili s nama.

2. Prestanite ne vidjeti, ne čuti i šutjeti na ugroženosti ljudskih prava i demokracije u Hrvatskoj

3. Odmah zahtijevajte slobodu javnog okupljanja da bi se pjevalo pjesme obrane, radovalo slobodi i sanjalo buduće stvaranje. Na kraju zamolite i nas da Vas upoznamo s našom istinom i zahtjevima. Biti će to dobro i korisno Vama i Hrvatskoj i svijetu.

Pismo nije prenijela čak ni HINA. A da ne spomenemo da autori nisu dobili nikakav odgovor!

Ali hajka na Thompsona nastavljena je tamo gdje je svojevremeno i počela – u inozemstvu, točnije u Hamburgu. Ovaj put su hrvatski intelektualci djelovali drugačije. Pismo koje je predloženo na portalu Hrvati amac, a koje je preneseno i na portal Hrvatskoga kulturnog vijeća, potpisivali su pojedini hrvatski akademičari, i sami slali Sveučilištu u Hamburgu. To sam učinio i ja:

Mi Hrvatski akademičari protestiramo protiv svrstavanja hrvatskog domoljuba Marka Perkovića Thompsona u naciste. To je protuhrvatska propaganda onih koji ne priznaju Republiku Hrvatsku i žele oživjeti komunističku Jugoslaviju. Njemačka je bila među prvima koji su priznali hrvatsku neovisnost. Zašto to sveučilište nije zatražilo tekst svih pjesama i tada odlučilo radi li se o fašizmu ili naci(onali)зму ili samo domoljubnim pjesmama. Baš ovakove nepravedne presude, kao ova Sveučilišta u Hamburgu, čine potrebnim potvrđivati domoljublje, koje nema veze s nacizmom. Nevjerojatno je da njemačko sveučilište osuđuje jednog pjevača za nacizam, kad je to bila osobina njemačkog režima za vrijeme WWII i ranije, čiji su sinovi na žalost u tragično velikom broju dali živote za tu ideologiju.

Thompson se nije još niti rodio, ali želja za hrvatsku nezavisnost je uvijek živjela i nije imala nikakve veze s nacizmom ili fašizmom.

Čudno je da jedno sveučilište ne može razlikovati ljubav i ponos za domovinu od nekakovog nacizma, koji nije nikada niti bio hrvatski.

Hrvatski akademik

Josip Pečarić

Permanent full professor at University of Zagreb (Croatia)

Foreign professor at GC University (Lahore, Pakistan)

Full member of Croatian Academy of Science and Arts

Active member of The New York Academy of science

Member of editorial boards:

(navedeno je 17 međunarodnih časopisa)

Naravno, mi i ne očekujemo odgovor od njih.

Međutim ovdje je važno istaknuti – kako se i kada krenulo na napade na Thompsona. O tome piše Slobodan Lang i svoj tekst *Thompson i Woodstock* počinje ovako:

Organizacija 56 država regionalne sigurnosti, uključivši i ljudska prava (OSCE), pitanjima antisemitizma bavi se intenzivno od 2004. Na konferenciji OSCE-a o antisemitizmu, održanoj u Španjolskoj 2005., sudjelovali su i uglednici poput Andrewa Bakera iz Američkog židovskog kongresa i prof. Gerta Weisskirchena, člana Njemačkoga parlamenta i predstavnika OSCE-a protiv antisemitizma. U ljeto 2007. godine, rabin Baker je u Dubrovniku, hrvatskoj ministrici vanjskih poslova, gospođi Grabar-Kitarović, iznio „uznemirujuće iskaze fašističkih pozdrava i simbola koji su postali obilježje koncerata, hrvatske rock zvijezde, Marka Perkovića Thompsona. Ona je obećala pozvati prof. Weisskirchena u Zagreb da to razmotre. Predsjednik Mesić izjavio je Bakeru da bi Sabor trebao poduzeti potrebne mjere zabrane takvih ustaških manifestacija.

Prof. Gert Weisskirchen u Zagreb je došao 3. rujna 2007. „ispitati utjecaj Thompsona na nacionalističko raspoloženja u Hrvatskoj“. U njemačkom se veleposlanstvu sastao s Ivom i Slavkom Goldsteinom, Žarkom Puhovskim (tadašnjim predsjednikom HHO-a), Tomislavom Jakićem (savjetnik Predsjednika RH), Slobodanom Uzelcem (državni tajnik), Radovanom Fuchsom (pomoćnik ministra), Ivicom Buconjićem (državni tajnik) i Filipom Dragovićem (pomoćnik

ministra), a u Ministarstvu vanjskih poslova s Kolindom Grabar-Kitarović, Ognjenom Krausom i Sanjom Zorišić-Dabrović („stara“ Židovska zajednica).

(...)

Odakle tolika panika kada se među 130 000 ljudi pojavi jedan sa slovom „U“ na kapi? Je li ikada u povijesti zabilježeno takvo sramotno ponašanje vlasti, neke neovisne države? No, sada je sve malo jasnije! Otud je, dakle, i došla podrška zabranama nastupa, pjevaču Marku Perkoviću Thomsonu; zabranama za koje smo vjerovali da su za nama.

Zašto se, onda, čudimo, da neki tamo Slovenac, govori o Hrvatima kao o stoci, i dobije 19 posto glasova na predsjedničkim izborima!?

Ali, kako reče Ivkošić, vlastima to dobro dođe da bi vladali, a nekima i da se izbore za očuvanje njihovog životnog djela – dokazivanju kako su svi Hrvati ustaše. Naravno, to „ustaše“, nudi onakvu sliku o ustašama kakvu su drugovi, kroz godine svoje komunističke vladavine, uspjeli nametnuti. Zato i danas govore kako ustaše nisu Hrvati. Njima su, valjda, Hrvati – samo one dobre srpske slugе o kojima sam govorio na početku ovog teksta. A takvi, doista, nisu ni ustaše, ni hrvatski domoljubi, a ni branitelji iz Domovinskoga rata.

5. ZAVRŠNI POTEZ

Veliki hrvatski književnik Ivan Aralica u *Hrvatskom listu* od 28. kolovoza 2008. piše:

...Dotakli smo se i pjevača M. P. Thompsona. Smatrate li da je današnja država, u moralnom i demokratskom smislu izobličena, s obzirom da smo dospjeli u vrijeme zabrana. Njemu ne daju pjevati, kao nekad, Vukovu?

Između progona Thompsona, a to jest progon, i progona bilo kojeg pjevača ili intelektualca u vrijeme komunizma, nema nikakve razlike. Progona ga se zbog nacionalizma. U komunizmu je 95 posto političkih progona bilo zbog iste stvari. Dakle, zbog pjevanja pjesama, knjiga i sl. Sada se to ponovno javlja. Doduše, kada se očitava taj slučaj do kraja, može se pronaći i nešto novo. Svi oni, osobito Mesić, i oni koji ga slijede i savjetuju, mislili su da će kroz ovih desetak godina

proganjanja nacije i vjere, postavljanja pitanja vjeronauka, dakle, da će istisnuti i rodoljublje i vjeru. I kad nema pjesme, kad nema manifestacije, oni imaju dojam da su to i učinili, da su uspjeli jer vladaju dobrim dijelom medija i javnog mnijenja. Međutim, kad Thompson dođe na trg i skupi onoliku masu ljudi, oni vide da je njihov trud uzaludan, vide da vjera i nacija žive. Da su malo pametniji, mogli bi zaključiti sljedeće: vjeru i naciju nisu mogli istisnuti ni zatvori ni progoni za ovih 50 godina komunističke represije, pa kako će ih istisnuti u slobodnoj zemlji bez komunističkog sustava, kako će ih uništiti njihove riječi preko televizije. Druga stvar ili druga novina je sljedeća: oni su do krajnje mjere frustrirani. Mesić nikad nije uspio okupiti veći skup, on uvijek govori skupinama od nekoliko desetaka ljudi. Nakon izgreda u vojarni u Splitu, on ima strah pred masom. Da su ga tamo drukčije dočekivali i njemu pljeskali, onda bi i on drukčije reagirao. Ali on to nije doživio, pa čak, ni u izbornoj promidžbi, ne može to doživjeti.

Da, tako narod misli. To pokazuje i masovnim odlascima na Thompsonove koncerte. Dapače, poslije nedavne utakmice Hrvatska – Andora, gledateljstvo je poručilo što misli o tome što se ustaštvo Hrvatima imputira sa svih strana (a ponajviše od vlastite političke elite (kako je dobro zapaženo na portalu HKV-a), tako što je cijeli stadion uzvikivao „Za dom spremni!“. Reakcija je analogna onoj kad sam se i ja Srbima predstavljao kao ustaša, ali je i onakva kakvu sam i očekivao, a posebno nakon što je na sve ljubitelje Thompsonove, i uopće domoljubne glazbe, podignuta neviđena hajka zbog jedne kape sa slovom „U“ među 130 000 ljudi.

I koliko sve to skupa znači vlastima? Žalosno je, ali njima je jedino važno osigurati na izborima glas toga istog naroda, koji uvijek bira ono „manje zlo“, što će reći – ili današnju poziciju ili opoziciju. No, i jednima i drugima, parola „Svi su Hrvati ustaše!“, uvijek dobro dođe, kako bi ih uvijek taj isti narod i birao.

A nakon svega toga nametnutog, izrežiranog i falsificiranog, ostaje im samo još jedan završni korak. I cilj je ostvaren. Razoriti i uništiti i posljednje uporište – Crkvu! Jer, još samo Katolička crkva treba prihvatiti takvo stanje stvari, i sve je sređeno. A to opet jedino može postići Sanader.

Sve je za to već učinjeno, i sve je već za to pripremljeno.

Podlogu su pripremili Goldsteini, i oni oko njih. Velikosrpski broj Goldsteinovih i Draže Mihailovića prihvatila je, po zadatku, i Sanaderova Vlada. Nikada se, kao u vrijeme Sanaderove vlasti, hrvatski intelektualci nisu tako i toliko omalovažavali. Dok se njihova pisma ignoriraju i proglašavaju „moralno-politički nepodobnima“, a radi se o nizu biskupa, akademika, sveučilišnih profesora, znanstvenika, umjetnika ..., dotle se danima razglaba hoće li ili ne će Goldstein ići na Bleiburg.

Stariji Goldstein (možda) ima završenu srednju školu, i sigurno će napisati i tiskati knjigu i o Bleiburgu. Već znamo kako to obično biva i kako će sve to, u konačnici, izgledati! Prihvatit će i koristiti sve što su hrvatski znanstvenici pronašli, ali će zaključak zaokružiti, upućivanjem na genocidnost hrvatskog naroda.

A sin? Sin jest sveučilišni profesor, ali njegove kolege su ustanovile, i već to dobro znaju, da on u svojim radovima izmišlja.

Pa to je danas najidealnija osoba za kreiranje hrvatske povijesti, onakve povijesti koja će odgovarati svemu (posebno naredbodavcima), samo ne istini!!!

A pravi hrvatski povjesničari, poput Ivezića i Mrkocija, moći će i dalje pisati istinitu povijest (možda?!) u vlastitoj nakladi... I u malim nakladama.

Dakle, Sanader je na djelu.

Pogledajmo što o tome piše Zvonimir Despot u Večernjem listu od 24. 10. 2008.:

...Ivo Sanader u Hrvatskom saboru, kad je naveo kako bi za to, da se prevlada hrvatska bliska prošlost, bilo poželjno da politički i vjerski vođe ove zemlje odaju počast žrtvama i u Jasenovcu i u Bleiburgu. Ali potpalio ih je u pozitivnom smislu, i svima, zapravo, odaslao pravu političku, dalekovidnu pljusk. (...)

Što Sanader želi poručiti? To da je svaka žrtva – uvijek žrtva, te da svi mi danas, u 21. stoljeću, imamo civilizacijski dug prema svim žrtvama i stradalnicima, koje ne smijemo mjeriti prema nečijim uskogrudnim, ideološkim i politikantskim potrebama. Isto tako, zločin je uvijek zločin, i kao takav, treba ga osuditi, kao i to da nitko ne može biti kažnjen bez nepristranog suđenja. Niti se jedan zločin može

opravdavati drugim zločinom. Jasenovac i Bleiburg ne mogu se izjednačiti, ali ocjene tih događaja treba prepustiti povjesničarima. Društvo se s time mora suočiti, a pojedinci u tome moraju prednjačiti. Naši antifašisti sigurno se ne će odazvati jer ih koči ideološka zadrtost. Ali vrh Katoličke crkve, o tome bi i te kako trebao promisliti, i učiniti taj simboličan korak, unatoč nekim razumnim protuargumentima, a ne da sve ostane samo na požeškom biskupu u jasenovačkoj crkvi. Crkvu su nekad krasili vizionari koji su pokretali društvo, pa bi tako i biskupi danas, trebali biti, iznad ostataka komunista. Nemojmo zaboraviti predsjednika Stipu Mesića koji traži nemoguće argumente kako ne bi otišao u Bleiburg. On se očito ne može izdići iznad svojih skučenih povijesnih okvira, što bi kao predsjednik svih građana, trebao i morao. Sanader je pokazao da se može, kao i Račan i Milanović. Tko je sljedeći?

Sanader je uhapsio generale, srušio spomenik velikom hrvatskom književniku, podržavao priglupе napade na Thompsona i učinio sve što treba (a što nije smjela prethodna vlast) za vraćanje priče o „svim Hrvatima ustašama“. Ostalo mu je još jedino natjerati Katoličku crkvu da poistovjeti Jasenovac, dakle ono što vidimo u knjizi profesora Mrkocija, i Križne putove. Bit će interesantno vidjeti hoće li uspjeti ostvariti i tu mu zacrtanu zadaću.

*

Toliko sličnosti s ovim što se dešava danas, zar ne?

Izvršni hrvatski književnik i kolumnist Nenad Piskac daje na Portalu HKV-a sjajnu analizu o poslušnosti u Hrvatskoj prema Beogradu kada je u pitanju korištenje zastrašivanja ustašlukom u tekstu: *Tko i zašto ustašizira akademika Josipa Pečarića?*

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/21073-n-piskac-tko-i-zasto-ustasizira-akademika-josipa-pecarica.html>

Zapravo, napad na mene je samo nastavak one moje priče iz 1987. kojom sam htio naučiti, barem one koje poznam, da se ne boje optužbi da su ustaše: Oni vam samo kažu da ste Hrvati i da volite i svoju državu i svoj narod. Pa upravo zbog toga je Josipović izgubio izbore – ljudima je postalo jasno da on (i oni) ne vole ni hrvatsku državu ni hrvatski narod.

Potpuno isto želi postići i izvršni hrvatski kolumnist Marko Ljubić kada poručuje mojoj Akademiji:

*Vrijeme je da i HAZU zaradi kvalifikaciju – 'USTAŠKE
AKADEMIJE'!*

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/vrijeme-je-da-hazu-zaradi-kvalifikaciju-ustaske-akademije-826461>

Da, ako su njima svi Hrvati ustaše, očito im je zato i pozdrav Za dom spremni ustaški, pa zašto ne bi i HAZU 'priznala' da je hrvatska Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, zar ne?

KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?

Marijan Majstorović, koji me je svojevremeno kao glavni urednik „Fokusa“ pozvao na suradnju, a kasnije na zahtjev iz Sanaderovog HDZ-a najurio iz „Fokusa“, a pri tome i krivotvorio razgovor s akademikom Jelčićem, ponovno me uči kakav treba biti hrvatski intelektualac. Kako je to izgledalo prvi put vidjeti knjigu:

D. Jelčić i J. Pečarić, Povijesni prijepori, Zagreb, 2006.

Jelčić u svom djelu daje tekst razgovora Nenada Piskača s njim (str. 101-104), a ja u svom dijelu tekst *Krivotvorenje Jelčića*, (str. 305-313.) ukazujem na intelektualnu obradu Jelčićeva teksta u Majstorovićevom „Fokusu“.

Tada je nepoćudni akademik Josip Pečarić u Jelčićevom intervjuu postao nepovjesničar bez imena i prezimena, a autor krivotvorenog intervjuua Nenad Piskač postao je Branko Banić. (Zapravo poznati hrvatski književnik i kolumnist je i danas u Majstorovićevoj poduci o hrvatskim intelektualcima. Naime, on spada u moje trabante. Pogledajte Piskačev tekst: *Tko i zašto ustašizira akademika Josipa Pečarića?* Portal HKV-a, 01. 09. 2015.) Akademik Jelčić je tada dao i izjavu o toj krivotvorini (ili cenzuri ako hoćete) HINI!

Dakle, još tada poučen od tako velikog autoriteta g. Majstorovića kakav treba biti hrvatski intelektualac veoma ozbiljno sam prihvatio njegovu tvrdnju da sam tzv. hrvatski intelektualac jer sam sa svojim trabantima branio Thompsona i „Bojnu Čavoglave“:

Nastavlja se podrivanje hrvatske samostalnosti od strane tzv. hrvatskih intelektualnih kadrova. Akademik Josip Pečarić sa svojim trabantima još žešće i nemilosrdnije ustrajava na povijesnom hrvatskom pozdravu ZA DOM SPREMNI! U prošlom sam broju napisao kako je taj pozdrav hrvatski, kako je u redu, samo nije u redu sada ga aktualizirati kada se približavaju izbori za Sabor i kada je vladajuća crvena koalicija pred izglednim porazom zbog lijenosti, neznanja i nerada. Stoga, jedino tko od poraza može spasiti Kukuriku koaliciju su oni koji na ovaj način, protiv svake logike, nastoje doći u središte medijske pozornosti. Kako je ovo politička tema od velike važnosti za sadašnji hrvatski politički trenutak, u Hrvatskome fokusu postavili smo anketu s pitanjem: Tko stoji iza peticije da se pozdrav

ZA DOM SPREMNI! uvede u vojnu uporabu? Najviše glasova dobili su „provokatori“, „netko drugi“, pa „neznalice“. Neovisno o tomu kojih je više, provokatora ili neznalice, jednako nam se piše.

<http://www.hrvatski-fokus.hr/index.php/uvodnik/14611-provokatori-i-neznalice-ne-posustaju>

A da. Prvo, da malo provjetrimo stvari. Nikome razumnome nije dovoljno to što se netko proglasio domoljubom, desničarem, konzervativcem ili antikomunistom. To treba dokazati na djelu. Nije rijetkost da se upravo najglasniji zagovornici antikomunizma služe komunističkim metodama diskvalifikacije i samoproglašenim neupitnim pozicijama monopolista u svemu. Pitaju li se ti ljudi, kao Majstorović, u čemu je razlika između onih koje oni navodno kritiziraju, neokomunističkih apologeta i navodnih ljevičara, i njega. I jedni i drugi monopoliziraju pravo na sve u društvu. Ničim pozvani. Evo, na primjer, na temelju čega bi hrvatskoj javnosti ili društvu općenito bila relevantna anketa koju je proveo Majstorović? Koje stručne, znanstvene i ostale reprezentativne elemente zadovoljava takva anketa, kako bi njeni rezultati, koje on uzima kao Bogom dane, trebali biti neupitni. Odgovor je, na istim elementima počiva njegova anketa i uporište, na kojima već desetljećima djeluje recimo Slavko Goldstein i njegov agitpropovski stroj sa odsjeka za povijest Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Koliko god ti elementi i polazišta imali različiti predznak, njihova bit je ista. Nevaljala. Moje i stajalište mojih kolega i prijatelja je da se sve, pa i ono, ili prvenstveno ono što mi zastupamo, mora smjeti i moći evaluirati. Jedino tako možemo biti različiti od onih koje kritiziramo i osporavamo. Pa Majstorović ponovno nešto ne kaže tj. krivotvori. On uopće ne spominje glavni dio našeg Pisma. Valjda su njemu Thompson i Bojna Čavoglave posve nebitni. Posve mu je nebitan Domovinski rat u cijeloj priči! Doista, takove visoke kriterije za hrvatskog intelektualca ja doista ne mogu ispuniti, zar ne? Npr. ako bi "Rankovićeva krajiška milicija" došla po Majstorovića, pa ga odvela u bajbok, mi bismo pisali peticiju i za njega. Provokatori i neznalice kakvi jesmo.

Zapravo Majstorovića komentiram samo zato što je pisao o mojim trabantima. Stvarno me nitko nije nahvalio kao on. Da bu se u to uvjerali predlažem vam da obavezno pročitate tekstove „mojih trabanata“ koji još *žešće i nemilosrdnije ustrajavaju* na obrani

Domovinskog rata. U najnovijem Hrvatskom tjedniku Mirela Pavić, Zvonimir Hodak i don Anđelko Kaćunko, a u 7Dnevno Marko Ljubić, Zdravko Tomac, Nikola Štedul. Zapravo, prof. dr. sc. Zdravko Tomac i nije potpisnik Pisma ZDS, ali je dao sjajno pojašnjenje onoga što ja pokušavan uraditi u svojim tekstovima (sigurno mnogo manje uspješnije od njega):

Drugo mišljenje je da je slogan „Za dom spremni“ u Domovinskom ratu potpuno odvojen od NDH, Pavelića i ustaške politike, da je on spontano nastao u borbi protiv četničko fašističke agresije kao odgovor branitelja da su spremni obraniti svoj dom i svoju domovinu. Dakle, to mišljenje, koje i osobno zastupam, jer sam kao potpredsjednik Ratne vlade se svakodnevno suočavao s tim problemom, potpuno je odvojeno od ustaškog pozdrava „Za Pavelića i dom spremni“ i nema nikakve veze s ustaštvom.

Politički ciljevi Tuđmana i Ratne vlade jasno su definirani stvaranjem demokratske antifašističke Hrvatske nasuprot NDH. Umjesto totalitarne NDH Tuđman i Vlada u novom Ustavu utvrdili su Hrvatsku kao demokratsku višestranačku državu sa najvišim ljudskim pravima. Donijeli smo i ustavni Zakon o pravima manjina, koji je na najvišoj razini jamčio manjinska prava, a posebno srpske manjine.

Pozdrav „Za dom spremni“ je nastao u borbi protiv novog srpskog fašizma, koji je osporavao i dom i domovinu. I zato je bio tako masovno prihvaćen. Dakle, nisu u pravu oni koji tvrde da u Domovinskom ratu nije dan novi sadržaj pozdravu „Za dom spremni“. Zato ima osnove i prijedlog da se taj pozdrav u Domovinskom ratu rehabilitira kao izvoran i potpuno različit od ustaškog pozdrava jer su se branitelji borili za potpuno drukčiju Hrvatsku od ustaške Hrvatske.

Zato svi oni koji nas napadaju „zaboravljaju“ spomenuti da mi u Pismu jasno kažemo da je ono nastalo s ciljem obrane Marka Perkovića Thompsona i njegove kultne pjesme iz Domovinskog rata „Bojne Čavoglave“! Da se odmah razumijemo, Marka Perkovića mi ne bi branili da to istodobno nije duboko simboličko i političko pitanje, samo srce svih problema koje današnja Hrvatska ima. Marko se sam sjajno brani, zar ne? Braneći Marka i njegovu pjesmu, njegovo djelo, zapravo mi branimo i promičemo, što je daleko važnije, poruku naraštajima hrvatskoga naroda da pritisak na nas, na naše vrednote nije

ni poželjan, ni civiliziran ni opravdan, da ga ne smijemo trpjeti i da je vrijeme da svoju sudbinu uzmemo kao i svaki uljudan i slobodan narod u svoje ruke. Bez tutora i mentora koji nikada nisu bili dio nas. Mene osobno i jako puno ljudi koje poznajem to je prvenstveno motiviralo, a Thompsonu bih pomogao osobno na tisuće načina, s tim što treba razlikovati osoban odnos od simbolike koju njegovo ime nosi. Ovo je važnije i od Thompsona i od mene.

Naravno, da je sve to u cilju izbora. Predsjedničke izbore smo dobili jer su hrvatski državotvorni komentatori shvatili kako treba inzistirati na tome kako Josipović ne voli hrvatsku državu ni hrvatski narod. Od posebnog značaja je što je izuzetnu ulogu u tome odigrala Crkva u Hrvata. Zato je i naslov moje knjige tiskane uoči tih izbora bio „ Ako voliš Hrvatsku svoju“.

Najnovija poruka je dana u naslovu moje najnovije knjige „Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska“. Pročitajte Tomčev tekst. Uvjerite se sami da Vam profesor Tomac poručuje isto to! Parlamentarni izbori odvijat će se u uvjeravanju državotvornih Hrvata kako je partizanski pokret važniji od branitelja. Bježeći od ovakvih inicijativa s kojima se pokazuje da su hrvatsku državu stvorili branitelji, a ne „antifašisti“, bježi se od istine. Bježi se od branitelja. Bježi se od Hrvatske!

<http://kamenjar.com/kakav-treba-biti-hrvatski-intelektualac/>

MARKO LJUBIĆ,

ZAŠTO MILANOVIĆ NE 'HAPSI' PEČARIĆA I THOMPSONA

7dnevno / 04. 09. 2015. dnevno.hr, 08. 09. 2015. u 09:06

Ako su stvarno Pečarić, Thompson i drugi pokrenuli nacistički pokret u rušenje hrvatske državnosti, potrebno je sazvati izvanrednu sjednicu Sabora, dvotrećinskom većinom donijeti Ustavni zakon i 'ubajbučiti' odmah najmanje 59 potpisnika te peticije radi međunarodnoga ugleda, koji je definirala Srbija i mučiti akademika Pečarića dok ne prizna da su mu 'duhovni mentori' - katolički biskupi.

Hoće li današnja država u Hrvatskoj zabraniti ime Marku Perkoviću Thompsonu? Hoće li današnja država u Hrvatskoj zakonom zabraniti spominjanje pozdrava „Za dom spremni“ jer ga je koristio Ante Pavelić i njegov režim? Hoće li današnja država u Hrvatskoj zabraniti izvođenje pjesme „Bojna Čavoglave“, izbrisati ratne bojne HOS-a zbog njihovih imena – IX. bojna HOS-a „Rafael vitez Boban“ i XIII. bojna HOS-a „Jure vitez Francetić“, time i krivotvoriti činjenice nedavne hrvatske prošlosti – u onu koju namežu politički pobjednici nad ratnim pobjednicima.

Sve su prilike da će morati.

Godinama voditi rasprave, sumnjičiti, uhoditi, nadzirati i fotografirati kao u bosanskoj seriji „Lud, zbunjen, normalan“ legendarni Đido Mova, civilni detektiv, Marka Perkovića Thompsona i njegovih stotine tisuća fanova, svjedočiti o njegovom ustašluku, nacizmu, rasizmu, a nikoga ne hapsiti, otprilike je kao mučenje koje su turski izumitelji metoda ispitivanja uveli – kozjim lizanjem nožnih tabana. Čovjek bi se prvo počeo smijati, pa valjda poludio od smijeha i priznao svoj ustašluk.

Uz tu scenu dostojnu Đida Mova, svrstavaju se perjanice novinarstva u Hrvatskoj (bilo bi tragikomično bilo kome razumnom reći hrvatskoga novinarstva) iz Slobodne Dalmacije, Jutarnjeg lista, Večernjeg, HTV-a, sve ime do imena – Ivanišević, Rudež, Štefanić, Slavica Lukić, zatim novolistovski zaštitnici civilizacije koji su

posudili mišljenje Obersnela, Komadine, predsjednika IDS-a, zatim desničari Despot, Ćurić, Špoljar i ostala "higijenska policija" današnje Hrvatske.

Kada tome dodate zgranutost Predsjednice države, zbunjenost HDZ-a, kada tome pripojite tekstove „Die Zeita“ i nekih švicarskih medija, totalno objektivnih zaštitnika Europe, čiji dojavljivači i mentori danonoćno zure u Hrvatsku, istražujući, kao znanstvenici u Cernu, Božju česticu nacizma kao crnu rupu Europe, više nema dvojbe.

Kako je znanstvena novinarka 'diskreditirala' akademika?

Današnja država u Hrvatskoj bi, ako je država, morala odmah uhapsiti akademika Pečarića, Thompsona, biskupe i svakako „ustašu“ Nikolu Štedula koji su potpisali peticiju za „povratak nacističke države“, „osramotili Hrvatsku“, „pozvali na krvoproliće“, „naoštrili kame“, „pokrenuli antihrvatsku histeriju“ i u konačnici – uzdrmali poredak. Čak i onaj znanstveni. Do te mjere da je novinarki Slavici Lukić, supruzi Milorada Pupovca – mučno.

Pa se navodi danima da je Pečarić doktorirao u Beogradu, objavljujao u Beogradu, kako je bio dvojac rokerskoga značaja jugoslavenske matematike, čime ga se nastoji anatemizirati kao da je pobjegao iz doline gubavaca, pa sada širi zarazu Lijepom našom. Ne može čitatelj vjerovati svojim očima, da toliki apologeti svega istinski gubavog i ružnog u Beogradu, upravo ono svjetski vrijedno i relevantno u tom istom Beogradu koriste za diskreditaciju ljudi u današnjoj Hrvatskoj. Ako je nešto eksplicitni rasizam, to je Tanja Rudež. Navodna znanstvena novinarka višestruko je, kao i novinari Slobodne Dalmacije, ponovila da je akademik Pečarić radio i živio u Beogradu, doktorirao tamo i tamo objavio svoje prve radove, s očitom nakanom kompromitirati ga Beogradom, koji usput rečeno ima, po svjetskim mjerilima i danas (nažalost), bolje sveučilište od Zagreba. Da je to u svojoj kritici akademika Pečarića uradio neki deklarirani ustaša, čovjek bi to mogao držati normalnim i očekivanim, ali „znanstvena novinarka“ i deklarirana „antifašistkinja“ Rudež zapravo je time unijela potpuni kaos u medijsku i javnu scenu Hrvatske. Antifašisti raspiruju rasizam prema Beogradu.

Što čeka Milanović?

Ako su stvarno Pečarić, Thompson i kompanija pokrenuli nacistički pokret u rušenje hrvatske državnosti, a tko bi se usudio posumnjati u istinitost navoda istaknutih veličina i dokazanih prohrvatskih i domoljubnih autoriteta, potrebno je sazvati izvanrednu sjednicu Sabora, zatim dvotrećinskom većinom (što neće biti problem zbog stava HDZ-a) donijeti Ustavni zakon i 'ubajbočiti' odmah najmanje 59 potpisnika te peticije radi međunarodnoga ugleda, koji je definirala Srbija i njezin humanistički establišment, a mučiti kozjim lizanjem akademika Pečarića dok ne prizna da su mu „duhovni mentori“ – katolički biskupi, kako je ingeniozno zaključila Tanja Rudež – „znanstvena novinarka“.

Tada bi se stvari dovele u normalu.

Thompsona ne bi trebalo ispitivati niti ga stavljati na muke, jer postoje televizijski dokazi da je on s puškom u ruci prijetio još 1991. godine srpskim antifašistima. Važnije je izmučiti njegove fanove zabranom nastupa, koja se puzajući već godinama tijekom detuđmanizacije polako provodi, a ako ne pristane zapjevati „Po šumama i gorama“ – osuditi ga na najstrožu kaznu.

Kolovođe s Kaptola još iz doba endehazije

Jedini problem ostaju bivši, a još uvijek živi pripadnici bojni HOS-a, koji su uzdrmali poredak, koji danas propovijedaju navedene nacionalne i bjelosvjetske veličine prema neopozivim dokazima agenta Izeta Fazlinovića, Đida Mova, pa će trust navedenih mozgova, za svaki slučaj pojačan umovima Stanimirovića i Milorada Pupovca, morati donijeti odluku i o njima.

Bilo bi poželjno natjerati šutljivog predsjednika Akademije (ne srpske naravno, jer oni viču i bez mučenja o hrvatskim zlodjelima) da kazni Pečarića, kada mu se već nikako ne može stati na kraj brisanjem njegovih matematičkih dostignuća.

Doduše, prva „znanstvena novinarka“ cijele Europe, dakle i Srbije, Tanja Rudež, je u svom istraživačkom nadahnuću uspjela promozgati da na Wikipediji ima podatke o Pečariću, pa je ponosna na to istraživačko otkriće, onako elitno i ekskluzivno čovjeku oduzela ni manje ni više nego nekoliko stotina radova, a refleksom vrsnog istražitelja, preko „dobro obaviještenih krugova“ u Akademiji, doznala da je Pečarić „radikalno desno krilo HAZU-a“, pa o tome

izvijestila javnost boreći se za Hrvatsku. Začuđujuće otkriće dobro čuvane tajne koju, inače, akademik Pečarić tu i tamo, u svega desetak knjiga i nekoliko stotina javnih istupa potvrdi. Rudež ga je 'provalila' kao desničara.

Ljudi se mogu upitati, s pravom, je li ovo danas država?

U ustavu države piše da je svaki, doslovno svaki državni dužnosnik dužan spriječiti, ako nikako drukčije, identificiranjem, lociranjem i prijavljivanjem, svaki pokušaj javnoga sramoćenja i urušavanja naše današnje državnosti.

Ljudi su na temelju dokaza Đida Mova prijavili urotnike – poznato je da njihovi kolovođe još od endehazijskih dana stanuju na Kaptolu, poznato je da Thompson pjeva gdje stigne ustaške pjesme, jer tko je vidio veličati Boga, svoj narod, a ne pitati Srbe i navedene umove posrbljene i kultivirane generacijama, za dopuštenje i mišljenje da kojim slučajem to nije ustašluk ili fašizam kako bi rekli antifašisti.

Ustaša – Z. Milanović

Jedino čovjeku nije jasno nekoliko stvari, koliko se god trudio biti logičan, razuman i slijediti konzistentnost takvih neopozivih veličina i njihovih poruka.

Kako je moguće da se usprkos njihovom trudu, njihov bijes ne usmjeri na vlast koja čini državu, kad se dogode ovakvi incidenti? Zar nije logičnije oštro nasrnuti na Milanovića, Ostojića, Pusić, pa i na Predsjednicu i Kotromanovića koji imaju tenkove, te Matića, osvjedočenog heroja poraća, zbog toga što godinama toleriraju ustašovanje po Hrvatskoj i afirmaciju nacizma, rasizma, mržnje prema srpskoj nejači, usprkos tome što nesretni Milorad Pupovac crče od upozorenja, što piše pisma na sve strane po Europi i što Srbi još uvijek u Hrvatskoj, probrani i čisti, oni Miloradovi – nisu dobili autonomiju, što nemaju svoju Republiku niti pravo kao za vrijeme slobodnoga Vukovara, recimo, dati na ćirilicom pismu ime ulice svom junaku – Puniši Račiću.

Meni nije jasno kako to da se toliko tolerira tom Milanoviću, a nikada ga se nije prozvalo onim što ispada po svemu – običnim ustašom? Uzimajući stvar u svoje ruke, trust antifašističkih mozgova, na čelu sa Slavicom Lukić i „znanstvenom novinarkom“ Rudež, oduzimaju

Milanoviću državu bez izbora, pa počinju javno suđenje, a zatim vješanje.

Kako opravdati toliku strpljivost, toliko ponižavanje sile države, a imati toliko dokaza koje je neumorni Đido Mova godinama prikupljao sa svojim kolegama, nego prikrivenim ustašlukom ili kolaboracionizmom? I stolovi s tolikim dokazima su inficirani ustašlukom.

Morat' će se brzo mijenjati antifašističkim drvetom s Ravne Gore.

Cijela Hrvatska postala zatvor

Kako ćemo se sutra obraniti od prijetnji ISIL-a, kako se obraniti od četnika na koje poneki upozoravaju, iako još nisu viđeni, jer su prema „dobro obaviještenim izvorima“ obrijali brade, namazali slaninom kose, počupali obrve, pa tako jedini Mesić sliči na njih, a on ne može biti sumnjiv, čak i uz bradurinu, jer je počasni predsjednik Saveza antifašističkih boraca i antifašista RH, i na koncu kako generacije malih 'hrvatića' dovesti na pravi put ako im takve nacističke ugroze vise nad vratom?

Nema kraja neodgovornosti ove države i vlasti.

Čak i osvjedočeni desničari, prije svih u Večernjem listu, stiskaju se od straha pred naletima ustašluka, upozoravaju na izvorište te napasti suvremene Europe koja se infiltrirala i metastazirala ulaskom Hrvatske u EU, upiru prstom u biskupe, koje je, izgleda, sam antifašistički nečastivi obuzeo unazad stotinjak godina pa ni makac, usprkos Titovu egzorcizmu, smaknućima, mučenjima, klanjima, trpanjima u jame, samice. Neće, pa neće nečastivi iz njih.

Neki neodgovorni analitičari, a među njima i dio nesretnika koji su navalili poustašiti našu Hrvatsku pjevajući za Thompsonom njegovo antifahuljenje, uz to što je svekolika zbunjenost nastupila neaktivnošću države, a pogotovo nakon srpskog civiliziranog prijedloga o hapšenju 59 potpisnika, koji je doduše prepisan iz svjedočenja pokojne Savke Dabčević Kučar, od koje je Tito tražio samo hapšenje nekoliko desetina jurišnika 1971. godine, uporno izjednačavaju Večernji s Jutarnjim, iako je poznato da je Večernji desna, a Jutarnji lijeva novina. To je kao ruke, a to ne shvaćaju nezadovoljnici, prije svega na desnici, jer ovaj današnji poredak, ova civilizacijska sreća i radost suvremenoga svijeta upravo počiva na

koordinaciji njegovih ruku, njegove ljevice i desnice, koje protivnike i neprijatelje imaju zbuniti, pa udarati kao u ringu – jednom ljevicom, jednom desnicom, dok se ne ošamuti.

Jedni promiču SDP, drugi HDZ, ljudi znaju tko je vlast, tko može biti vlast, a vlast je navodno od Boga, pa je sotonizam biti protiv nje, a hereza kritizirati bilo koga tko je vlast.

Vrijeme je za prestanak mučenja zbunjenog naroda. Ako je Obama mogao i morao pod pritiskom američke javnosti, donijeti odluku o zatvaranju Guantanama, morat' će i vlasti u Hrvatskoj donijeti odluku o prestanku mučenja u zatvoru – Hrvatskoj. Jer cijela Hrvatska je zbog odugovlačenja djelovanja države postala zatvor.

Ljudi ne znaju što im se sprema sutra. Neizvjesnost je gora i od same smrti, pogotovo kad si kriv, što mišlju, što riječju, što djelom, što propustom. Uz sve probleme koje hrvatski neuki narod, suočen s izazovima okrutnog kapitalizma, a istrgnut iz sjaja i jasala humanističkog komunizma, ima svakodnevno, još mora strijepiti je li kriv za ustašluk ili nije.

Kao zaključak, nema dvojbe, ako ne želimo postati ustaška zemlja, nužno je natjerati proustašku vlast na čelu s Milanovićem i Vesnom Pusić, da se odrekne milosti prema nositeljima nacističke zloće, pohapsi ih i zauvijek zakonom zabrani kako „Za dom spremni“, tako i svaku spremnost, jer je najvažnije u današnjici biti – nespreman.

Naravno, nužno je zabraniti djelovanje matematičaru Pečariću i pjevanje Thompsonu, jer samo razbuktavaju maštu još uvijek antifašistički i humanistički neobrađene djece

JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?

O sramotnoj Izjavi (navodno cijele) Katedre za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu pišu i ovaj tjedan u dnevno.hr njihovi sjajni kolumnisti Zvonimir Hodak i Marko Ljubić. Hodak piše:

Oni su bili zauzeti svetom borbom Filozofskog faksa protiv krucijalnog problema RH – pokličem ZDS. Povijesničari s Filozofskog fakulteta ističu u svom proglasu da bi potpisnike peticije ZDS znanstvenike, sveučilišne profesore i akademike trebale ocijeniti nadležne institucije. Vjerojatno su se sa sjetom sjetili partijskih čelija, gradskih komiteta, SUBNORA i kaznenih sudova bivše Juge. Drugovi se digoše na zadnje noge! K'o u idilično doba, recimo, sedamdeset i prve godine. Kažu drugovi: "U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli ne samo svoj ljudski nego i znanstveni kredibilitet u pitanje. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara". Kako iza ovog ljevičarskog pamfleta nije stao prof. dr. Ivo Banac, za očekivati je da će prijava protiv njega ići izravno vojnom sucu Ivanu Fumiću, a ostale potpisnike trebalo bi "prevaspitati". Bože! 2015. g., a recidiv komunizma je galvaniziran u glavama "hrvatskih povjesničara." Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim režiserom hajke Hrvojem Klasićem. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr. Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve. Nije sporno što drugovi i drugarice imaju svoj stav. Skandalozno je što ljevičarske perjanice s jednog u suštini neokomunističkog faksa odmah traže isključenje neistomišljenika iz svih strukovnih udruga te dovode u pitanje kako njihov znanstveni tako i ljudski kredibilitet. To su nasljednici i

sljedbenici Mladena Zvonarevića koji je sedamdeset i prve javno, zajedno s Jožom Horvatom i Gustavom Krklecom, tražio zatvaranje studenata i svih onih koji su potpisali Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika. Za razliku od tih idiličnih vremena, danas kriptokomunisti mogu pucati samo na osobni i znanstveni kredibilitet te tražiti: “van s njima iz svih strukovnih udruga”. I tako drug do druga, eto nam povijesna udruga!

Na veličanstvenom skupu povodom Dana antifašističke borbe na Trgu žrtava fašizma, nisu dominirali antifašistički borci već antifašistički specijalci.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-hitler-nas-je-gledao-829552>

Ljubić piše:

U tim odgovorima ne može ostati nejasno, hoće li hrvatska država u ime hrvatskoga naroda plaćati desetine i stotine navodnih znanstvenika na sveučilištima RH, koji dnevnom ritmikom, krivotvorinama onečišćuju hrvatski identitet, otvoreno zagovaraju velikosrpske i ine ciljeve i interese i prijete svakome tko im se usudi javno i argumentirano suprotstaviti. Mora se znati, hoće li takvi tipovi, kao u aktualnom zahtjevu povjesničara s Filozofskog fakulteta u Zagrebu, lustrirati Hrvatsku ili će Hrvatska lustrirati njih? Karamarko i HDZ nemaju izbora – ili će lustrirati ili biti lustrirani.

U tim odgovorima ne može ostati nejasno je li Katolička crkva opasnost za hrvatsko društvo, a njeni progonitelji – njegova budućnost i ulaznica za nekakav napredni svijet i nova vremena.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/kako-postati-karamarkov-ne-otici-od-milanovica-829804>

U svezi s Ljubićevim upitom HDZ-u i njegovim ponašanjem povodom očekivanog dolaska na vlast treba spomenuti i tekst Gojka Borića, *Gebelsići, vanjski i unutarnji / Klasić – neznalica, provokator i jugoslavenski komunist bez znanja i morala*, Hrvatski tjednik, 03. 09. 2015., Naime u njemu Borić raščlanjuje djelovanje prof. dr. sc. Hrvoja Klasića, za koga Hodak kaže da je *glavni režiser hajke*, i kroz Borićevu raščlambu neznanja i morala stalno se provlači čuđenje kako netko takav može biti profesor na Zagrebačkom sveučilištu. (Ja bih

samo ovdje iznio sumnju da je intelektualni kapacitet kao Klasić u stanju biti bilo kakav režiser, jer je uočljivo već i po Borićevoj analizi njegovoga znanstvenoga djela, da je on postao to što jeste upravo na modelu bespogovornoga služenja autoritetima koje mora slušati i provoditi njihove zamisli, pa i teško se kompromitirati kako u javnosti tako i u znanstvenim krugovima kojima po svemu nikada i nije pripadao. Otprilike po narodnoj – budali i šamar odgovara!) Spomenut ću zato samo jednu meni najstrašniju: Klasiću je Domovinski rat bio "građanski", a čak je i Sud u Haagu u presudi tužbe za genocid govorio o genocidnim radnjama u agresivnom ratu Srbije u cilju stvaranja Velike (i homogene) Srbije. Ako se sjetimo i sličnih izjava Teršeličke u Beogradu, koju ogromnim novcima plaća RH, jasno je da se njihovi stavovi poklapaju sa stavovima vlasti i da je njima itekako važno da se ona ne promjeni. Drugo je naime pitanje, kako netko tko nosi zvanje doktora znanosti u bilo kojoj znanosti, smije suvereno javno promovirati stavove koji se ne mogu potkrijepiti ni jednim znanstvenim uporištem, a pogotovo na području pravnih i politoloških znanosti, koje Klasiću očito nisu bitne, jer je dužan odraditi prljavi posao, makar se, kako sam već naveo potpuno kompromitirao. Za Teršeličku čovjek može naći čak i opravdanje, jer njena misija nije u Hrvatskoj nikada bila – misliti, nego blatiti po zadatku, a nije odgovorna štititi znanstveni integritet.

Zato je Ljubićev upit Karamarku itekako važan. Da hoće li se u tom pogledu išta promijeniti osim same promjene vlasti?

Tu treba posebno ukazati na sjajni tekst Maria Filipija (novinar, publicist, dragovoljac, 100% HRVI) LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI u kome on spominje četiri stupa laži:

1. Alojzije Stepinac
2. Za dom spremni
3. Jasenovac
4. Ustaše

Evo njegovog teksta oko ZDS:

PANIKA OKO „ZA DOM SPREMNI“

Kada je 1991. godine tada još nepoznati Marko Perković Thompson lansirao pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja započinje baš s tim usklikom, nikome nije bilo na kraj pameti prigovarati mladom

branitelju zbog toga. Razloga je bilo više. Protivnici Hrvatske bili su duboko u mišjim rupama i u njihovom kukavičjem srcu nije bilo ni trunka snage za bilo kakvu manifestaciju vlastitoga stava. Osim toga, Thompson je tim usklikom na početku pjesme posvjedočio da se je tako pozdravljalo na bojišnicama širom zemlje, na mjestima gdje si bio siguran jedino da si živ tog trenutka. Niti pet sekundi života unaprijed nije se moglo predvidjeti. Bio je to pozdrav na svim bojišnicama i u svim postrojbama, ne samo u HOS-u. Nije to bio službeni pozdrav proklamiran na nivou države, nego spontana manifestacija otpora na prvoj crti, među nitima mreže smrti, kao poruka neprijatelju. „Čekaju te oni koji su za dom spremni umrijeti“.

S vremenom su jadne kukavice – novinari, politolozi, povjesničari, srpski propagandisti i slični, izišli iz mišjih rupa i počeli najprije polako, a onda sve jače napadati taj stari hrvatski poklič. Ali nakon što im je pred nosom pao mit o zločestom Stepincu, uhvatila ih je panika. Ako padne i drugi stup, lako bi mogla pasti i cijela kuća laži, a oni sami postali bi ono što već odavno jesu – otpad. Zato su podigli neviđenu hajku na sve nas koji svjedočimo da je poklič „Za dom spremni“ nerazdvojivi dio hrvatskog naroda i zato je neuništiv.

Sada međutim dolazi na red posljednji adut. Ako je Za dom spremni nerazdvojivi dio hrvatskog naroda, onda je to dokaz da su Hrvati doista zločinački i genocidni narod. A za dokazivanje takvih tvrdnji još im stoje na raspolaganju preostala dva stupa.

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/ljuljaju-se-stupovi-lazi>

Odavno je Thompson i njegove pjesme nadrastao čovjeka Marka Perkovića, odavno su upravo njegove pjesme i golemo nacionalno oduševljenje koje izazivaju na svakome mjestu, postale vrlo opasan simbol nacionalnoga otpora nasilnome skretanju hrvatske slobode u naručje dojučerašnjih i novih gospodara. Zbog toga je Thompson stup ovoga društva, zbog toga je toliko napadan, zbog toga je opasna njegova pjesma do te mjere da se čak i na košarkaškom turniru u Zagrebu ni na jednoj utakmici nije smjela pustiti okupljenome narodu – Lijepa li si. To je jedna od tisuća sitnica koje ukazuju mudrome čovjeku da ništa nije slučajno i da se sve događa po minuciozno pripremljenom scenariju zatiranja svega hrvatskoga.

Dodajmo ovome još samo kako je poznati hrvatski znanstvenik Josip Stjepandić, koji živi i radi u Njemačkoj, a jedan je od glavnih organizatora Peticije ZDS, posebno naglasio kako je samo onaj prvi spot "Bojna Čavoglave" u zadnje dvije godine na Internetu vidjelo nekih 1,500,000 ljudi.

(<https://www.youtube.com/watch?v=cUbCp2WgkYw>)

Ova snimka preuzeta je 1.490.061 puta u posljednje 2 godine s komentarom: "Famous war song from Croatia about a pissant village which was supposedly defended by these guys.")

A kad vidimo tko su ti kojima je to strašno iz opisa Maria Filipija, jasno je da je to njima doista strašno, zar ne?

A meni kao profesoru na Zagrebačkom sveučilištu zapravo je najstrašnije vidjeti toliku glupost (kako tvrde) cijele jedne Katedre na tom istom sveučilištu. Oni pripisuju potpisnicima Inicijative ZDS ono što i malo dijete vidi da je rekao Mladi Jastreba ("starohrvatski pozdrav"), dakle Thompsona i Bojnu Čavoglave povezuju s Drugim svjetskim ratom (Stjepandić piše Bancu ono što setako odnosilo na CIJELU katedru: *"Ako ste čitali tekst peticije, a bilo bi očekivano jer je danima već dostupna javnosti, a i zbog toga što odgovoran čovjek kojemu je karijerni biljeg znanost ne komentira niti zauzima stavove o nečemu što ne poznaje, sigurno ste uočili da povijest u njoj počinje najranije 1991. godine. Kao povjesničar morali biste znati da se ZDS kao simbol koristio u više postrojbi Hrvatske vojske u Domovinskom ratu, te da jedna vrlo popularna pjesma započinje tim pokličem."*)

Je li cijela Katedra za povijest Sveučilišta takva da im Bojna i hrvatski branitelj Thompson nije dio Domovinskog rata!? Što bi se drugo tada mogli reći osim: Jadne li Katedre. Ali i jadnog li Fakulteta na kojoj je ona i jadnog li sveučilišta koji šute o tome!

Zapravo, sramotno pismo je postalo poznato javnosti zahvaljujući dr. Bancu pa sam ga ja već komentirao na osnovu onoga što je on napisao. Čak se i sam naslov teksta, poslanog Jutarnjem listu koji ga, očekivano, nije objavio odnosi na njih TKO SU ĆOSIĆEVI SLJEDBENICI U HRVATSKOJ? Tekst završava ovako:

Dakle, slažu pa skupljaju potpise vjerujući da će tako njihova laž postati istina!

"A što drugo reći nego citirati Dobricu Ćosića koji za one kojima služe dvije povjesničarske strukovne udruge kaže:

„Mi Srbi lažemo da bismo obmanuli sebe, da utješimo drugog; lažemo iz samilosti, da nas nije strah, da ohrabrimo, da sakrijemo svoju i tuđu bijedu... Laž je vid našeg patriotizma... Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno.“

Bit će zanimljivo vidjeti tko su Ćosićevi sljedbenici u Hrvatskoj, zar ne?"

Doista je li moguće da je cijela Katedra za povijest Filozofskog fakulteta sastavljena od sljedbenika Dobrice Ćosića? Srećom nije.

Ivo Banac pojašnjava:

"U vezi s izjavom povjesničarskih udruga o kojoj sam pisao prošlog tjedna, Novi list (6. rujna) objavio je članak novinara L. Tomičića u kojemu se tvrdi da sam jedini na Odsjeku za povijest bio protiv ove izjave. Činjenica je da je uz izjavu od oko 35 anketiranih (u nekim mailovima ima ih više, u nekima manje) 17 bilo za, dodatna 3 s rezervama oko pojedinih točaka, 1 protiv, a 15 se nije izjasnilo. Kao uvijek, poluinformacije su specijalitet ideologiziranih medija i njihovih suflera.

<http://www.jutarnji.hr/kako-unistiti-palmiru/1414740/>

Ipak, možemo samo ponoviti ono što je još uvijek zanimljivo jer pismo Katedre za povijestFF-a s potpisnicima nije objavljeno:

To su Ćosićevi sljedbenici u Hrvatskoj?

MARCEL HOLJEVAC, USTAŠE I HRVATSKI KUKAVIČLUK

Ponašanje hrvatskih tzv. domoljubnih kolumnista oko prijedloga da se pozdrav Za dom spremni uvede u Hrvatsku vojsku podsjetilo me na 1987. godinu i moj dolazak u Zagreb. U Jugi su našim ljudima utjerali strah u kosti. Sjećam se svojih polemika u Beogradu sa Srbima. Kada više ne bi imali argumenata optužili bi me da sam Ustaša. Zato sam takove polemike započinjao s „priznanjem“ da sam ustaša. Jadni moji sugovornici tako bi izgubili najjači svoj „argument“. Dapače uvjeravali bi me kako ja nisam ustaša. U Zagrebu sam vrlo brzo shvatio koliko je veliki strah od takove optužbe. Zato sam pribjegavao sličnim „priznanjem“.

Tako sam krajem 1987. bio na ručku kod jednog kolege. Naravno razgovarali smo o politici. U momentu kada je supruga mog kolege donosila juhu, rekao sam:

- *Ja sam ustaša!*

Počele su joj se tresti ruke, što baš i nije zgodno kad u njima držiš lonac s juhom. Nastavio sam:

- *Kao što znate gospođo mi smo došli iz Beograda, a Srbi Vam Hrvate dijele na ustaše i srpske slugе. A ja Vam ne volim biti sluga!*

- *Onda sam i ja ustaša*, odgovorila je domaćica i mirno postavila lonac juhe na stol.

„Nije pametno u ovom trenutku...“

Kada danas pogledamo tekstove niza državotvornih kolumnista vidimo isti strah od takovih optužbi. Zapravo sve je uvijeno u priču o tome kako to nije pametno u ovom trenutku i sl. Jedan od takvih se pokazao, neočekivano za mene, Marcel Holjevac u *Tjednom pregledu hrvatske političke gluposti*. Dio *Glup i gluplji na hrvatski način* posvećuje meni. Ja sam onaj gluplji.

Pa da odgovorim i na to našem mladome Marcelu Holjevcu:

Nikad se nisam osobno bojao iskoraka u nepoznato. U nepoznatom, po kriterijima prosječnosti i neznalica, uvijek možeš ispasti i glup. To je ljudsko obilježje, a uvijek je pitanje tko ocjenjuje. Da su se ljudi kroz povijest bojali ispasti glupi, nikada ni jedno riješenje ne bismo imali. Čudno je da parafrazom filmskoga naslova mladi intelektualac nekritički časti mnoge ljude koji ne bi smjeli nikome u Hrvatskoj biti

sinonim za glupost, pa čak i kad je njihova inicijativa, možda takva. S druge strane, svatko od nas tko je potpisao tu inicijativu ima svoje razloge i ne moraju nužno biti istoznačni. Borković je javno postavio to pitanje, ali svi smo mi autori, jer smo uvjereni da i to pitanje nudi tisuće mogućih odgovora i rješenja za današnje hrvatske nevolje. Konačno, ljudska glupost je oprostiva, ljudska pasivnost i kukavičluk nisu. A najmanje je oprostivo, to tvrdim iz svoga ljudskoga iskustva, Marcelu Holjevcu, preuzimati nekritički krivnju koju su nam neprijatelji našega naroda slagali cijelo stoljeće na leđa. Upravo od Marcela i sličnih, očekujem skidanje toga tereta.

O čemu se radi? Holjevac naime tvrdi kako je *policija pred nekoliko tjedana povukla prilično glup potez, podigavši optužnicu protiv Marka Perkovića Thompsona* što je doista istina, ali potom priglupo konstatira:

To je po svoj prilici poslužilo kao okidač akademiku Pečariću za peticiju kojom je zatražio da se pozdrav „Za dom spremni“ uvede kao službeni pozdrav u Oružane snage RH.

A sve piše ovdje:

„Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava ‘Za dom - spremni’. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava “ZA DOM -SPREMNI” ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi pretci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!”

Autorstvo se ne smije krasti

I pogotovo u završnom djelu teksta peticije, jer ako sam bilo što naučio kao znanstvenik, to je da se autorstvo ne smije krasti:

Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba (istakao JP) i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

Najsmješnije mi je kada Holjevac hvali Aralicu koji je rekao:

– Ne bih bio za to da se "za dom spremni" uvodi u vojsku, ali bio bih za to da ne bude inkriminiran pozdrav. Ja sam za to da se može javno njime pozdravljati jer to nije ustaški pozdrav. Ustaški je pozdrav bio "za poglavnika i dom spremni". "Za dom spremni" ubrajam u one izraze koje su ustaše preuzele iz hrvatske tradicije, kao što su, uostalom, preuzeli i kunu. Mi smo tu kunu deustašizirali – zaključuje Aralica.

Holjevcu očito obuzetom krivnjom i strahom, očito je ZDS nešto na što se odnosi Tuđmanova zabrana iz 1991. na bilo kakvo pozivanje ma ustaštvo i korištenje ustaških simbola. Thompson, Thompson, a Ti si cijelo vrijeme rata pjevao Bojnu Čavoglave i počinjao je sa ZDS. Ili je možda Tuđman mislio isto što i Aralica? Dakle, ZDS ne spada u pozivanje na ustaštvo, tj. nije ustaški pozdrav, kako konstatira i Aralica.

Možemo ga izgovarati svaki dan na ulici i pozdravljati se među sobom, ali nikako u vojsci. Jer se Srbima i drugima neće svidjeti. Srbima je doista s pravom ZDS ustaški pozdrav. Koristili su ga branitelji u Domovinskom ratu, Bojna Čavoglave bi im utjerala strah u kosti. A Srbima su branitelji zapravo ustaše, RH je ustaška država i sl.

Zato me je i Holjevac podsjetio na priču o supruzi moga kolege. Ali o tome je zapravo pisao i Marko Ljubić u istom broju istog tjednika. Zapravo, već naslov Ljubićeva teksta je preslik te moje priče s kraja 1987. godine: *Vrijeme je da i HAZU zaradi kvalifikaciju "ustaške" akademije.*

Istina, Ljubić kao dobar kolega neizravno opravdava Holjevca:

Predsjednica države na opetovane provokacije velikosrpskoga vođe u Hrvatskoj, Milorada Pupovca, reagira kao dobra baka zaigranom unučiću, savjetom, blagim prijekorom, malo manje slađim bombonima i odmahivanjem rukom. A ima šibu pored ruku!? Odavno je ovo što radi Pupovac za državnu šibu po standardima svake suverene države koja drži do sebe.

A upravo je takvu poruku poslala Predsjednica na besramne riječi Milorada Pupovca, kako će on osuditi izjave srbijanskoga predsjednika Nikolića, tek ako i kada hrvatska Predsjednica osudi povike „Za dom spremni“.

HBK za konstruktivnu raspravu, a ne manipulacije

Holjevac će, uvjeren sam pročitati cijeli Ljubićev tekst i puno toga naučiti. Možda će shvatiti i zašto je Biskupska konferencija konstatirala:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav "Za dom spremni" ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće, navodi Puljić.

"Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge. A nakon toga, temeljem zaključaka s toga skupa eventualno poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma. U protivnom, postoji opasnost da se neku zanimljivu inicijativu 'privatizira', a ona može imati obilježja šireg, općeg interesa, pa je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu. Pogotovu ako nosi 'političku' ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka", kaže se u izjavi predsjednika HBK-a Želimira Puljića.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/oglasila-se-crkva-stav-oko-pozdrava-za-dom-spremni-je-osobna-stvar-svagog-pojedinca-825834>
Zapravo, dojam je da je Biskupska Konferencija komentirala ovo što je o Predsjedničinom odgovoru na peticiju napisao Ljubić. Jer doista je šteta da njeno reagiranje podsjeća na moju priču s kraja 1987., zar ne?

7Dnevno, 04. 0 9. 2015.

OBA SU PALA, ZAGREB, 2016.

RADI LI SE O NOVOM PISMU O ZDS?

Kao što znamo akademik Reiner je doživio silne napade zbog prijedloga da se Hrvatski sabor ponovno nazove Hrvatski državni sabor.

Reiner je to komentirao:

“Taj izraz potječe iz 1848. godine, iz 1918., Stjepan Radić je u svim svojim govorima koristio samo izraz Hrvatski državni sabor. Uistinu ne vidim što je to tako strašno u jednom povijesnom nazivu i što to koga smeta”, naglasio je Reiner.

Nije želio komentirati izjave Nenada Stazića (SDP) u sinočnjem Otvorenom.

“Ne bih komentirao izjave gospodina Stazića. Ustav itekako dobro poznajem i znam da je za promjenu imena potrebna dvotrećinska većina, ali tko kaže da je nećemo imati”, rekao je Reiner.

<http://narod.hr/hrvatska/reiner-sad-cemo-vidjeti-hocemo-li-svi-skupa-raditi-na-boljitku-hrvatske-ili-cemo-se-vratiti-nekakvom-strancarenju>

Vidjeti npr. i tekst Domagoja Anta Petrića:

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-domagoj-ante-petric/40896-domagoj-a-petric-hrvatske-institucije-pred-ofanzivom-komunisticke-mafije>

Znamo da je to naziv i iz Tuđmanovog vremena. Ali i iz vremena NDH. Smeta im bilo kakova neovisna Hrvatska pa je moraju izjednačavati s NDH jer su u svojoj dugogodišnjoj vladavini

Hrvatskom mogli od mnogih neistina i laži napraviti istine u koje se ne smije dirati!

Zato sam nekolicini prijatelja poslao slijedeći e-mail:
Zar nije komična usporedba slučaja našeg Pisma ZDS i ovoga s Hrvatskim državnim saborom?

Čak su i akademici u glavnim ulogama :))))
Zašto sam spomenuo i to da smo Reiner i ja akademici vidjeti u tekstu:
<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/djl/22256-sramotno-omalovazavanje-znanosti-i-znanstvenika-svjetske-razine-na-htv-u.html>

Zapravo trebao sam svoje prijatelje pitati:

Mislite li da će oni državotvorni Hrvati koji su nas napadali uopće vidjeti tu sličnost?

Jesmo li ovako nešto i najavili kada smo u Pismu ZDS napisali: "Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alku."

Zapravo i to Pismo je bilo, uz obranu "Bojne Čavoglave i Thompsona, i još jedan pokušaj da se naučimo kako se ne trebamo braniti od njihovih napada.

To radim, sa skoro nikakvim uspjehom, još od kraja 1987. i one moje tvrdnje da sam ja Ustaša, jer Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske slugu.

A JA VAM NE VOLIM BITI SLUGA.

Istina tu i tamo poneki naš čovjek je to prihvatio pa sam na - mislim Portalu HKV-a - vidio kako to nazivaju i Poučkom akademika Pečarića.

Tako mi i jedan naš biskup piše:

Postovani akademice, kad je Z. Milanović jučer spomenuo proustašku vlast, sjetio sam se Vas i Vašeg objašnjenja o robovima i ustašama i shvatio na što je ZM mislio. Dakako on bi radije da ostanemo robovi.

Odgovorio sam:

:)

Zapravo kod mene je umjesto robovi SRPSKI SLUGA. Uz moj komentar kako ja ne volim biti sluga:)

Zapravo to njihovom sluganstvo mi je uvijek bilo gadljivo, a danas kada smo u Domovinskom ratu od Srpske "strašne" vojske napravili vojsku zečeva je to još i mnogo više.

Iste želje i Vama, a ja ću ići s knjigom OBA SU PALA:)))
Pogledajte i komentare Pavkovića i Holjevca:

<http://narod.hr/hrvatska/pavkovic-ili-je-milanovic-govorio-istinu-ili-mora-odgovarati-druge-nema>
<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/milanovic-konacni-pad-odlazi-bez-imalo-dostojanstva-uz-salve-uvreda-dojam-poremecenosti-875134>

Novu verziju te moje priče o Ustašama i Srpskim slugama dao je Marko Ljubić:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/dolazi-li-vrijeme-da-svatko-normalan-u-hrvatskoj-postane-ustasa>

Možda doista treba proći 30 godina da Hrvati shvate tu moju poruku i želju da se počnu ponašati upravo tako kako sada najavljuje i Marko Ljubić.

Obično samo napišem prezime poznatim hrvatskim kolumnistima jer svi znate za njih. Sada moram paziti jer postoji još jedan Ljubić - Ivan

Ljubić - na čiji sam vas tekst već upozorio, ali sam - izgleda - poslao pogriješan link.

Trebao sam poslati:

<http://kamenjar.com/hrvatska-mora-prihvatiti-milanovicev-izazovmi-ili-oni/>

Ivan zapravo rašlanjuje zašto treba ići u sukob s Milanovićem i njegovim sljedbenicima koji se ponose jednim od najvećih zločinaca u povijesti, a neki naši državotvorni Hrvati se boje suprotstaviti im se najveličanstvenijom pobjedom u ratu kada su razoružani Hrvati od 4.-5. Europske vojske i njihovim paravojskama napravili ZEČEVE.

Duboko sam uvjeren da bi rezultati izbora bili mnogo povoljniji da se išlo u taj sukob, a ne pokazivao strah od njega i izbjegavao sam. Ali hvala Bogu, ipak je dobro završilo.

O Srpskim slugama čije je predvodnike HNES osudio za etičku veleizdaju vidjeti i tekst

Kazimir Mikašek-Kazo:

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/40870-strategija-veleizdaje-nacionalnih-interesa>

Zapravo to njihovo sluganstvo postaje i komično. Tako Milanović za Splitskog gradonačelnika kaže:

Baldasar doživio čudnu transformaciju, naročito nakon 10. travnja ove godine, kada je "ničim izazvan" polagao vijence na dan NDH.
<http://narod.hr/hrvatska/milanovic-baldasar-polozio-je-vijence-na-dan-ndh-i-potpuno-se-promijenio>

U svom sluganstvu ide toliko daleko da zapravo tvrdi da su Srbija i Velika Britanija zapravo Hrvatska. Naime svi znamo da su poslušno izvršavali ono što London i Beograd kažu, a tvrdi da su se odluke donosile u Hrvatskoj.

PISMO IZ PAKISTANA

Dobio sam niz upita oko mojega nejavljanja tj. ne slanja mojih redovitih „poslanica“. Npr. 20. 10. 2015. piše mi prof. Tomislav:

Poštovani i uvaženi gospodine Pečariću, veoma mi je žao, ne samo meni, da se u posljednje vrijeme ne javljate na web stranici. Vaši sadržajni tekstovi su bili višestruko značajni u sadašnjem trenutku Hrvatske povijesti. Bili ste svojevrsan „glas vapijućeg u pustinji“. Slobodan sam upitati da li ćemo uskoro ponovo čitati Vaše izuzetne tekstove?. Molim, ako imate vremena, javite se u čemu je problem.

Hvala na pozornosti uz srdačan pozdrav -...

Očito mnogi nisu pročitali onaj moj e-mail u kome sam najavio odlazak na šest tjedana u Pakistan, a nekima se, izgleda, moje nejavljanje toliko odužilo da misle da je tih šest tjedana već prošlo.

Vicko Goluža mi je zaželio sretan put na sebi svojstven način:

SRETAN PUT!

U LAHORE SRETNO STIGO
TI GIGANTU LJUDSKOG RODA,
JER SA TOBOM DOMOVINA
U RASKOŠI LJUDSKOJ HODA.

JER U TEBI LJUBAV GORI,
ZA DOM ČASNI BITKU BIJEŠ
PROTIV LAŽI ŠTO SE KOTI,
JER ISTINU SVETU SIJEŠ.

RAFALIMA NJENIM GAĐAŠ
IZRAVNO U METE LAŽI,
DOMOVINU OSLOBAĐAŠ-
ŠTO ISTINU SAMO TRAŽI!

SRETAN PUT!

Vicko Goluža

Goluži moramo oprostiti uobičajeno pretjerivanje kada piše o meni, zar ne?

U Lahoreu opet u Abdus Salam school of mathematical science (ASSMS). Nova uprava. Mnogi su iznenađeni kako to da svaki dan netko dođe meni u posjet. Dvanaest mojih doktora znanosti plus tri kojima sam pomogao u tome.

Naveed bi došao sa suprugom iz Faisalabada. Odemo iz ASSMS-a njegovim autom i iznenađenje za mene. Sjednem u auto i odjednom čujem:

ZA DOM!

SPREMNI!

I slušam cijelim putem Thompsonove pjesme! Skinuo ih s interneta – za mene! Zna i on da prva mora biti „Bojna Čavoglave“.

ASSMS je meni draga ustanova jer su osmislili centar za razvoj matematike u Pakistanu u kome su profesori gosti iz inozemstva. Tako osiguravaju da im najbolji mladi matematičari doktoriraju u Pakistanu, a ne da odlaze u svijet da rade svoje doktorate, pa puno od njih tamo i ostanu. U prvih deset godina bilo je blizu 130 doktora matematike u ASSMS-u.

A onda zastoj, pa sada idemo od početka. Studenti s kojima sam započeo rad čekali su povratak starih mentora. Izgubljeno vrijeme treba nadoknaditi.

A ja obično nastavim raditi sa svojim studentima i kada doktoriraju. Uostalom i taj rad je dio projekta koji imam doma. Ili se varam? Kada je riječ o projektima koje kao znanstvenici imamo doma radi se o malom svjetskom čudu. Naime, projekti su na četiri godine, ali poslije svake godine morade dati izvješće i plan rada za narednu godinu na odobrenje. Druga godina mog projekta u kojemu je još 36 matematičara je počela 01. 06. 2015., a još ne znamo na čemu smo. Radimo već pet mjeseci bez novca i plana. Na kraju nam to neće odobriti i državi uštedjeti te novce. Zapravo dat će ih drugima i hvaliti se kako puno projekta imaju.

Istina, dobili smo nedavno nešto kao mišljenje o radu u prvoj godini. Uglavnom svodi se na to da ono što su nam odobrili i što je urađeno nije sada u redu. Naime, mi imamo dodatan problem kojega nisu bili svjesni. Traže da objavljujemo radove u časopisima priznatim u

svijetu. U mojoj problematici su tri časopisa koja se nalaze na svjetskim listama CC i/ili SCIE. Dva tiskamo mi u Zagrebu, a u trećemu sam ja u Uređivačkom odboru. To je doista „strašan“ problem. Jesu odobrili tiskanje u njima, a sada kada imamo i radove tiskane u takvim časopisima – ne valja! Valjda trebamo tražiti časopise iz te problematike koji su priznati malo šire – možda na Marsu. Tko bi to znao. Uglavno, očit je problem ako ste priznat u svijetu pa još napravite i dva od tri časopisa koji su svjetski priznati. Ne to su „domaći“ časopisi, pa objavljivati i u njima nije dobro. Inače se sva tri časopisa po svjetskim kriterijima svrstavaju među najbolje hrvatske znanstvene časopise.

Ili, kako izgleda kada u prvoj godini tiskaš i monografiju koju su Ti odobrili, pa je onda ne prihvataju. Pri tome nam ne daju ni suvislo obrazloženje, već ga dozna dekanica mog fakulteta koja je supotpisnik prijedloga projekta: poslali smo draft knjige bez zahvale Zakladi. Jedan moj kolega je to prokomentirao:

„Zapravo ne znam sto bih dodao kad je evidentna zla namjera HRZZ. Njima nije cilj pomoći već kazniti. Ne postoji važeći primjerak knjige MIA9 na kojem nema zahvale. Ako nas ze le kazniti zbog poslanog pdfa, neka tako bude. Spreman sam im vratiti dvostruke novce iz vlastitog a ne računa izdavačke kuće, pod uvjetom da za njih u životu više ne čujem. Postoji li mogućnost da tražim povrat dobrog raspoloženja i povrat vjere da kao znanstvenik mogu nešto dobro učiniti za svoj narod? Nek mi to vrate, a ja njima sve sto traže. Novce ćemo ionako cijeli život vraćati, i mi i naši unuci, pa nek se na vrijeme naviknemo.“

Doista, kome se radi na takovim projektima. Upravni odbor Zaklade je sastavljen od šest istaknutih hrvatskih znanstvenika. Pogledao sam u CROSBi bazi i pronašao da imaju ukupno 653 znanstvena rada. Ako im dodamo i izvrsnog direktora Zaklade 662. U istoj bazi ja imam 669 znanstvena rada. Izgleda mi malo čudno da misle kako mene treba naučiti gdje i što (uobičajeno kod hrvatskih recenzenata) trebam raditi u svojoj problematici. Ali, matematičari jesu malo čudni ljudi, pa ćete mi oprostiti, zar ne.

Uglavnom, u Pakistanu sam. Radim i na hrvatskom projektu iako ne znam hoću li uopće dalje biti u tom projektu. Jer i sam se pitam o povratu vjere da kao znanstvenik mogu nešto dobro učiniti za svoj

narod?

Kao što vidite, nisam pobjegao od hrvatskih tema u Pakistan. Dapače, i oдавde se moralo popravljati šteta koju čini Zaklada hrvatskoj znanosti. Jedan od onoga što naša grupa s projekta radi su i organizacije konferencija o našoj problematici. To smo i predvidjeli u generalnom planu koji je prihvaćen. Onda je Zaklada odlučila da PO PRAVILU na konferencije može ići jedan ili dva člana projekta. Po pravilu je logično tumačiti da se odnosi na konferencije koje netko drugi organizira, a ne onu koju vi organizirate, zar ne? Ali logika baš nama matematičarima s Projekta izgleda nije jača strana. Sve se dešava uoči prve međunarodne konferencije u Mostaru koju mi organiziramo, a koja je nastavak na seriju konferencija koje smo već održali i koje smo u Projektu i predvidjeli. Ili je problem što se radi o hrvatskom sveučilištu u susjednoj državi?

Bilo kako bilo, mi ćemo nekako održati i tu konferenciju unatoč „nesebičnoj“ pomoći Zaklade, a time i RH!

Kao da se sve svodi na politiku.

Zapravo, Goluzina pjesma je bila i njegovo reagiranje na najavu moje nove knjige:

*DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / Na hrvatsku šutnju
nismo spremni!*

A knjiga je u međuvremenu i tiskana.

I bez predstavljanja te knjige vidim kako su pisma o kojima ona govori su itekako prisutna doma.

Zar o njima ne govore i Hrvatski biskupi, koji su 19. listopada uputili hrvatskoj javnosti poruku za predstojeće parlamentarne izbore:

„Budući da je hrvatsko društvo zbog svoje kompleksne prošlosti i nedovoljno proučenih stradanja ideološki duboko podijeljeno, saborski zastupnici ne bi smjeli podleći takvim svrstavanjima. Oni moraju pružiti podršku stručnoj javnosti i omogućiti nesmetano povijesno istraživanje. Samo tako pridonijet će cjelovitoj istini o našoj prošlosti i uspostaviti kulturu dijaloga i nacionalnoga jedinstva. Posebice je važno da saborski zastupnici iznose punu istinu o Domovinskom ratu te njeguju poštovanje prema hrvatskim braniteljima i njihovim opravdanim zahtjevima.“

<http://www.hkv.hr/vijesti/hrvatska/21504-biskupi-pozvali-na-izbore-i-pozdravili-mogucnost-preferencijalnoga-glasa.html>

Vlast u RH od 2000. do danas omogućila je Srbima da zaborave kako su izvršili agresiju na Hrvatsku i kako su taj rat završili kao zečevi u bjekstvu i da traže povratak na vrijeme prije njihove agresije. Pišući o tome Marko Ljubić ukazuje na značaj jednog od tih pisama:

***Zašto hrvatske institucije nisu shvatile dalekosežnost inicijative
Pečarić & Marušić?***

Treba li navoditi koliko je dalekosežna bila reakcija ljetos akademika Pečarića i profesora Marušića s gotovo dvije stotine najsvjesnijih hrvatskih znanstvenika, akademika, intelektualaca i uglednika svih profila, koji su zatražili od HAZU kategoričku osudu nasrtaja Slavka Goldsteina i njegovih satelita na Filozofskom fakultetu, na pokušaj znanstvenoga osvjetljavanja jednoga od najpogubnijih velikosrpskih mitova o milijun srpskih žrtava u NDH?

Treba li isticati da je zastrašujuća činjenica da na to pismo, evo do danas u političkoj kampanji, kada se snage tzv. „Domoljubne koalicije“ zaklinju u povratak nacionalnoga ponosa i dostojanstva, nitko od pozvanih institucija nije ni pokušao snažno i politički reagirati?

Zašto šute hrvatske nacionalne institucije?

Krije li se možda u Pupovčevoj najavi da će nakon izbora ponovo sjesti i razgovarati o „postizbornim koalicijama“ razlog za takvu šutnju?

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/stanimirovic-pupovac-istaknuli-zahtjev-za-federalizacijom-republike-hrvatske-848092>

Drugo pismo je o onom pozdravu i o pjesmi s kojim me je Naveed dočeka ovdje pjesma „Bojna Čavoglave“. Pismo poslije najave kažnjavanja Marka Perkovića Thompsona zbog pjevanja pjesme koja je itekako značila svima nama u ratu (mislim naravno na nas koji smo željeli neovisnu Hrvatsku) izazvala je očekivane napade na nas od srpsko-hrvatskih ljevičara, ali i od onih u RH kojima su mislili da prijedlog Mladog Jastreba o uvođenju pozdrava u Hrvatskoj vojsci nije primjereno zbog povezivanja tog pozdrava s drugim svjetskim ratom. Davno sam napisao da mi je tako razmišljanje priguplo jer je taj pozdrav bio itekako važan našim braniteljima u ratu, a „Bojnu“ s

velikom radošću slušamo već 25 godina. Zar im ne smeta to da tamo neki kriminalci iz nogometne organizacije uz blagoslov sadašnjih vlasti kažnjavaju Šimunića, nogometnu reprezentaciju? Naravno smeta i njima, ali misle kako ne treba pokazati takvima da o hrvatskim temama treba odlučivati hrvatski narod.

Zato je itekako s knjigom i drugim pismom povezana i nedavna premijera filma o Josipu Šimuniću o kojoj piše naš veliki književnik Hrvoje Hitrec:

„...u kinu „Europa“ iliti bivšem Balkanu, održana je premijera filma Jakova Sedlara „Moja voljena Hrvatska“. Morao sam biti nazočan jer potpisujem vezivni tekst filma u kojemu se pojavljuju mnogi hrvatski nogometni reprezentativci (Modrić, Rakitić, Mandžukić...) i naravno Joe Šimunić kojemu je film i posvećen, nazočan projekciji i burno pozdravljen. Kino krcato, aplauzi na otvorenoj sceni, što bi se reklo. Priča o hrvatskom iseljeniku iz Fojnice koji se svojom bistrinom i marljivošću posve dobro snašao u Australiji, a jedno od njegove djece, Josip ili Joe, postalo sjajnim igračem i zaigralo napokon za reprezentaciju - stare domovine.

Josip Šimunić

Stamen, miran i dobroćudan, na terenu beskompromisan. Živio je i igrao u Njemačkoj, zadnjih godina u Hrvatskoj, u Dinamu. Tek kada je počela haranga zbog pozdrava „Za dom“ na koji je publika spremno odgovorila „Spremni!“ – Joe Šimunić je shvatio gdje živi, naime razumio ono što mi koji ovdje dugo živimo odavno znamo. Da se ništa nije promijenilo, da je nakon trijumfa devedesetih veličanstveno smjeli hrvatski narod opet pao u šape boljševika i orjunaša, udbaša i balkanskoga smeća, što je kulminiralo s Josipovićem i Milanovićem. Pokazao je taj slučaj i da „Europa“ (ne kino) i nadalje trlja ruke kada joj se osmjehne prilika optužiti Hrvate da su „fašisti“ u cjelini, bili i ostali, pa je međunarodni nogometni forum (FIFA) drastično presudio Šimuniću i uništio mu karijeru.

Isti taj forum koji je i prije (američka istraga) a zatim i poslije optužen za tešku korupciju i kriminal, proglasio je sebe moralnom vertikalom

i reagirao na način mesičevskih antifašista. U filmu je citirana pisana izjava svjedoka optužbe, nekog slovenskog „povjesničara“ koji glatko veli da su u Hrvatskoj oduvijek živjeli Srbi i bili velika većina, a onda su ih Hrvati smanjili na manjinu, zna se. Eto, čak i neki staljinistički povjesničari u Hrvatskoj ne bi išli tako daleko, a ni pravi slovenski povjesnici među kojima ima i onih što se bave bleiburškom temom, zgranuti ravnodušnošću Hrvatske koja odmahuje rukom na ozbiljna istraživanja grobišta Hrvata na tlu Slovenije, a ondje ih je najviše...

Elem, tako je stari hrvatski pozdrav u službenoj crvenoj Hrvatskoj i korumpiranoj svjetskoj proglašen ustaškim pozdravom, uz pomoć prilježnih medija. Pa sam se, gledajući film, i opet u mislima vratio u šator i pred šator, vratio na nestale, budući da je vrlo velik broj pripadnika HOS-a umirao pod hrvatskom zastavom na kojoj je pisalo „Za dom spremni“, a mnogi ranjeni, prostrijeljene kralježnice, sada su u invalidskim kolicima ili već mrtvi. Pogibali s tim riječima u Domovinskom ratu, u kojemu (uz iznimke) donedavno vladajuća i nadalje infantilno mladenačka zlatna, uličarska komunistička mladež nije skrivajući se u podrumima ili inozemstvima.“

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/21547-h-hitrec-crvena-vlast-i-nakon-izbora-zeli-provoditi-istu-politiku.html>

Dodajmo ovome samo da je vlast u RH registrirala i prihvatila stranačka obilježja HČSP na koji postoji taj inkriminirani pozdrav s kojim su pogibali u Domovinskom ratu, a sada kažnjavaju Šimunića, a onda smo im i mi krivi što smo digli svoj glas kada su željeli kazniti i Thompsona i samu „Bojnu Čavoglave“.

Koliko je značajno i drugo pismo u predizbornoj kampanji pokazuje komentar (a tko bi drugi) Marka Ljubića:

Za dom spremni, ovlaštenu Srbina Stevanovića i UEFA

Da je neki ustaša na Poljudu narisao slovo „U“, sasvim sigurno milijunima gledatelja diljem Europe to bi prije ukazivalo na privrženost irskim glazbenim legendama U2, nego – nacizmu. Zbog toga je „ustaša“ odlučio prihvatiti ono što nikada nije prihvaćao i što nije bilo njegovo obilježje – kukasti križ. Smrdi, zar ne?

Nitko u svijetu osim nekoliko ljudi u institucijama UEFA-e, koje su tumačenje Šimunićevog vikanja dobili od hrvatske vlade i ovlaštenog Srbina Stevanovića, nije imao pojma što je „Za dom, spremni“, je li

to nekakav ustašluk, što je to uopće ustašluk, niti u konačnici, tko su i što su NDH i Ante Pavelić. Pavelić je samo Srbima i političkim Srbima u Hrvatskoj bitan, a današnja Europa i emancipirane nacije se ni ne sjećaju raznih Petaina i ostalih tipova koji su vodili satelitske države pod Hitlerovom okupacijom.

Taj svijet je trebao dobiti odgovarajuću poruku i dobio ju je – poljudskom svastikom.

Je li to bio prirodni nastavak internacionalizacije navodnog hrvatskog nacizma?

Naravno. Posve istoga značaja s onim kada srbijanski predsjednik Nikolić nakon susreta s Papom izlazi pred novinare i govori o milijun jasenovačkih žrtava.

Svim sredstvima se suprotstaviti takvim politikama i trajnoj propagandi, a u Hrvatskoj najoštrije njenim nositeljima, je prvorazredna politička zadaća svakoga tko preferira na to da bude autentična hrvatska nacionalna državna vlast.

Anticipirati „ustaše“ i „biskepe“ kao glavnu prijetnju današnjem hrvatskom društvu jest otvorena velikosrpska provokacija, promovirati to je biti sudionikom i izvršiteljem te provokacije, a ne uviđati nakon svega namjere i aktivnosti velikosrpskog nasrtaja na sve elemente hrvatskoga naroda i društva je – sramotna i namjerna provokacija u službi upravo te politike i ciljeva.

Zbog toga hrvatski narod treba i mora prozivati i HDZ, tražeći od njega da se tijekom ove predizborne kampanje jasno opredijeli o tim pitanjima i problemima. Samo što nikakav kredit za to nemaju Jurica Pavičić i slični provokatori.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/marko-ljubic/tko-ce-ozeniti-poljudsku-svastiku-848173>

Knjigom smo im poručili:

Na hrvatsku šutnju nismo spremni!

A biskupi su poručili svima nama da i o tome vodimo računa kada izađemo na izbore!

Akademik Josip Pečarić

Glas Brotnja, 28. 10. 2015.

Dragovoljac.com, 28. 10. 2015.

Kamenjar.com, 28. 10. 2015.

Portak HŽD, 28. 10. 2015.

HOĆEMO LI PONOVRNO IMATI HRVATSKU HRVATSKU?

JOSIP PEČARIĆ: ‘DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE. NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI’

Predstavljanje knjige „Dva pisma koja su skinula maske. Na hrvatsku šutnju nismo spremni“ akademika Josipa Pečarića održano je u četvrtak 17. prosinca u sisačkom Velikom Kaptolu. O knjizi su govorili Nikola Štedul, Marko Ljubić, dr. sc. Josip Stjepandić i autor. Pozdravljajući okupljene, a posebno autora akad. Pečarića biskup je podsjetio kako je on najbolji hrvatski matematičar i među prvim matematičarima svijeta.

„Ono što on prosuđuje o aktualnim i povijesnim događajima je stvarno vrijedno jer je matematičkom točnošću rečeno. Zato ga vrijedi poslušati i zato je on jedno veliko svjetlo u tami našeg suverenog hrvatskog društva“, rekao je biskup.

Peticija da se pozdrav „Za dom spremni“ uvede kao službeni pozdrav Hrvatske vojske

Govoreći o kojim je to pismima riječ, Nikola Štedul je istaknuo kako se zapravo radi o obraćanju Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti, da javno istupi u obranu slobode znanstvenih istraživanja i znanstvenoga raspravljanja, posebice u slučaju logora Jasenovac, te peticija da se pozdrav „Za dom spremni“ uvede kao službeni pozdrav Hrvatske vojske, a koja je upućena Predsjednici Kolindi Grabar-Kitarović i predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku.

„Ove dvije peticije su skinule maske onima kojima su upućene, ali i široj društvenoj jasnosti, odnosno onima koji su na njih reagirali i zbog toga su za mene izuzetno važne. Ona su potaknule nešto što je važno znat u našem društvu, tko je tko“.

Kampanja koja se pokrenula protiv potpisnika ovih peticija

Marko Ljubić rekao je kako mu je kao novinaru bilo zanimljivo vidjeti kampanju koja se pokrenula protiv potpisnika ovih peticija, ali i način

na koji je reagirala jasnost, odnosno kontrolirani mediji. „Ako se vratimo 25 godina unazad, jasno je bilo dosta toga.

Jasno je bilo tko je neprijatelj s kim se borimo i kakav je ulog. Imali smo jasno vodstvo i viziju da se ne smije dopustiti da nas nema. Danas 25 godina nakon toga mi se nalazimo u poziciji da imamo potpuno iste probleme, kao ljudi nismo ugroženi, možemo jesti, spavati i hodati, ali nismo slobodni, ne možemo govoriti. Dva udara na potpisnike ovoga pisma su udari na hrvatsku inteligenciju, ali i dio kontinuiranih napada na hrvatske biskupe i crkvu koji su podržali ova pisma.

Jako su ozbiljne Milanovićeve riječi ‘Mi ili oni!’

Zašto je važno pokoriti biskupa Košića i akad. Pečarića? Zato što su jedan i drugi stupovi suvremenog hrvatskog identiteta. Nitko osim akad. Pečarića i biskupa Košića nije tako duboko zarezao u bit društvenih odnosa kod nas.

Nama se danas događa nastavak onoga što je 1945. godine pretočeno u politički program. Jako su ozbiljne Milanovićeve riječi koji su neki opisali kao politički folklor ‘Mi ili oni!’.

To su upozoravajuće činjenice koje nam govore odlučnosti jedne strane da iskorijeni i pretvori u poslušnike onu drugu“, upozorio je Ljubić.

I danas se slavi pokolj Hrvata u Lici pod zaštitom jakih policijskih snaga

Dr. Josip Stjepandić rekao je kako u Hrvatskoj postoji velik problem s takozvanom partijskom istinom. „Moramo biti svjesni činjenice da je komunizam ostavio pustoš na većini područja društvenog života. Jedna od najgorih laži socijalističke revolucije koju je taj režim ostavio je ona o genocidnosti Hrvata.

Ja sam u tom okružju odrastao i jedan od najgorih primjera, u razdoblju od 45 godina, je Dan ustanka naroda i narodnosti SR Hrvatske, kada se zapravo slavio pokolj Hrvata u Lici. Taj se ‘blagdan’ i danas slavi pod zaštitom jakih policijskih snaga. Nije stoga pogrešno reći da su Hrvati u povijesti mogli birali između uloge srpske sluge ili nacionalista tj. ustaša, onih koji nisu pristali biti sluge. Biti ‘pošten Hrvat i intelektualac’ mogao je biti onaj koji širi i reproducira komunističke laži bez obzira koliko one bile apsurdne. Taj rat je iza

nas više od 70 godina, Domovinski preko 20 godina, a i danas se pitamo kada će se to promijeniti“, rekao je dr. Stjepandić te se u nastavku osvrnuo na nedostatak želje u Hrvatskoj da se ustanovi što realnija sliku događaja u Jasenovcu i stvarnom broju žrtava, a o čemu upozorava i Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Od 2000. godine u stalnoj borbi za ‘hrvatsku Hrvatsku’

Na kraju okupljenima se obratio i autor akademik Pečarić istaknuvši kako su Hrvati od 2000. godine u stalnoj borbi za ‘hrvatsku Hrvatsku’, te kako primjeri od prozivanja predsjednice da se ogradi od pozdrava „Za dom spremni“, do pozivanja na kažnjavanje i Marka Perkovića Thompsona i Josipa Šimunića govore u kakvoj se Hrvatskoj danas nalazimo.

Na kraju akad. Pečarić se i zapitao „Hoćemo li ponovo imati ‘hrvatsku Hrvatsku?’“.

Izvor: Narod.hr

<http://narod.hr/kultura/josip-pecaric-dva-pisma-koja-su-skinula-maske-na-hrvatsku-sutnju-nismo-spremni>

KNJIGA “DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE: NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI!” PREDSTAVLJENA U SISKU

Sinoć je u Sisku predstavljena knjiga akademika Josipa Pečarića “Dva pisma koja su skinula maske: Na hrvatsku šutnju nismo spremni!”

Na predstavljanju knjige sudjelovali su: domaćin biskup dr. sc. Vlado Košić, Nikola Štedul, Marko Ljubić, kolumnist, sc. Josip Stjepandić, i autor.

Nikola Štedul je na sinoćnjem predstavljanju o knjizi “Dva pisma koja su skinula maske: Na hrvatsku šutnju nismo spremni!” kazao:

Kao što stoji i u samom naslovu ove knjige, radi se uistinu o dva pisma, preciznije rečeno o dvije peticije, koje su skinule maske onima kojima su upućene ali i šire u hrvatskoj javnosti onima koji su na njih na jedan ili drugi način reagirali.

Dakle u jednoj od tih peticija, čiji autori su akademik Josip Pečarić i Profesor Matko Marušić, radi se o obraćanju HAZU, instituciji koja bi trebala voditi brigu u slobodi znanstvenog istraživanja, a druga je u vidu prijedloga za prihvatanje pozdrava ZDS u hrvatskoj vojsci upućena našoj predsjednici Kolindi Grabar Kitarović i čelniku HDZ-a gosp. Tomislavu Karamarku.

Osobiti značaj tih peticija odražava se u velikom broju onih koji su te peticije poduprijeli sa svojim potpisima. Radi se velikim dijelom o visoko obrazovanim, dobro poznatim javnim osobama, sve od visokih crkvenih dostojanstvenika, akademika, profesora pa do vojnih časnika te djelatnika u svim društvenim zanimanjima.

Peticija upućena HAZU izazvala je najprije kratkotrajnu oluju, a onda zatišje, kao što to poslije oluje biva. Imali smo priliku vidjeti kako se naša intelektualna elita zgraža nad činjenicom da se netko usudio i pomisliti na znanstveno istraživanje mita o Jasenovcu. A to po logici stvari znači da se boje otkrivanja istine, jer su svjesni da je taj mit sazidan od brda laži i nepreglednih manipulacija našom poviješću. Zbog toga je nakon oluje zavládalo zatišje, a sve to iz straha od istine, u nadi da ako bude se o tome dalje šutilo, sve će pasti u zaborav. U

međuvremenu, zbog takve njihove reakcije pale su maske, a pravo lice naše intelektualne i kulturne elite je otkriveno – uz neugodne prizore. Druga peticija je pak izazvala orkansko nevrijeme, a radilo se samo o jednom benignom prijedlogu da se u vojsci uvede kao službeni pozdrav Za dom – Spremni.

Uvredama, psovkama, prozivkama i krivotvorenju povijesti nije bilo kraja. Cijeli orjunaško, kriptokomunističko jugoslavenski stroj digao se na noge. Naš vrli odvjetnik i novinar, odnosno vrhunski satiričar Zvonimir Hodak je to nazvao PREKOMJERNIM GRANATIRANJEM. I doista, ako je ikad igdje bilo prekomjernog granatiranja onda je to bilo tada. Pucalo se iz svih oružja, iz svih režimskih medija i ustanova. Strijelci su bili odani režimski uhljebi i medijske prodane duše. Ali i ta se orkanska bura stišala kad su vidjeli da se istinu i iskrene nacionalne osjećaje ne može uništiti ili pkopati. Branitelji, dragovoljci, 100% ratni vojni invalidi ispod šatora u Savskoj 66, prvi su najbolje shvatili kolika će biti opasnost za Hrvatsku ako se nastavi putem kojim je nakon preuzimanja vlasti krenuo Zoran Milanović sa svojim SDP-om. Ta manifestacija bezumlja i divljaštva danas je vidljiva svima. Bio bi red da se «šatorašima» sada ispričaju svi oni koji su ih prozivali da su u šatoru radi svojih sebičnih interesa. Trebali bi se ispričati i Stožeru za obranu hrvatskoga Vukovara, koji je također odmah prepoznao pravu opasnost antihrvatske politike Milanovića i Josipovića, osobito kroz nasilje s čirilicom.

To su teme s kojima se bavi ova knjiga. A bavi se samo zato, kao što to kaže i sam podnaslov, jer «Na hrvatsku šutnju nismo spremni».

Stoga preporučam svima da ovu knjigu pažljivo ne samo pročitaju nego i prouče. Jer u njoj se rasčlanjuju argumenti iz svih kuteva gledanja za i protiv povijesnog hrvatskog pozdrava ZDS. Ako čitatelj primijeni čvrstu logiku i zdrav razum onda će neizbježno doći do zaključka da nema baš nikakvih valjanih razloga zbog kojih bi hrvatski narod potiskivao taj naš lijepi povijesni pozdrav u zaborav.

Svi oni koji smatraju da se taj pozdrav ne bi trebao upotrebljavati iz pragmatičnih razloga, jer će nam na tomu tobože zamjeriti u Beogradu, Bruxellesu, ili negdje drugdje u svijetu, otkrili su svoje nakaradno shvaćanje koncepta suverenosti. Ne samo nacionalne nego i individualne. U ulozi slugu svemu i svačemu, oni ne mogu zamisliti

da netko kao čovjek može biti slobodan, odnosno suveren, Osobito to ne mogu shvatiti za narod koji je brojčano malen.

Mentalno ozdravljenje od posljedica totalitarizma potrajat će još dugo, jer ni masovno ispiranje mozgov se ne postiže preko noći. Nadajmo se da će ova knjiga biti barem mali doprinos u pravcu toga ozdravljenja.

Podsjećamo za večeras je najavljeno predstavljanje knjige “Dva pisma koja su skinula maske: Na hrvatsku šutnju nismo spremni!” U Zagrebu (Travno) u Dvorani župnog centra župe sv. Luke u Travnom, s početkom u 19h. Knjigu će predstaviti sc. Stjepan Razum, Marko Ljubić, kolumnist, sc. Josip Stjepandić, i autor akademik Josip Pečarić.

<http://glasbrotnja.net/kultura/74979>

**PIŠEM PISMA ODGOVORA NEMA! 2. / JE LI
AKADEMIJI VAŽNA ZNANOST, ZAGREB,
2017.**

**DONKIHOTOVSKI BOJ ZA LEGITIMITET
POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"**

U svojoj kolumni "Na rubu pameti" u Hrvatskom tjedniku, 22. 12. 2016. karaterističkim naslovom "Beskičmenjaštvo HDZ-a degutantno kao i bezobrazluk Vesne Pusić" dr. sc. Damir Pešorda govori zapravo o protekle dvije godine moga rada u znaku pozdrava ZDS.

Tekst je prenio Hrsvijet, 23. 12. 2016.

DAMIR PEŠORDA: ŠARAFČIGER

Kad je više od dvije godine Josip Pečarić krenuo u svoj donkihotovski boj za legitimitet pozdrava "za dom spremni", mislio sam da troši previše energije za relativno nevažnu stvar.

Međutim, pokazalo se da dobro predosjetio neke maligna trendove u našem društvu i pokušao ih preduhitriti. Kad je ovih dana zbog jedne benigne ploče u Jasenovcu hrvatska, navodno desna, vlast pljunula samoj sebi u lice, i to po tko zna koji put – morao sam priznati da je Pečarić bio u pravu. Dok se jasno ne suprotstavimo ucjenjivačima, oni nas neće prestati ucjenjivati. Svi ti pupovci, bauci i ostale pusičke od takvih ucjena i za takve ucjene i žive.

Bilo je tužno gledati hadezeovca Bošnjakovića koji u emisiji Otvoreno pokušava obrazložiti i opravdati odluku saborskog odbora koji je ustvrdio da spomen-ploča poginulim HOS-ovcima vrijeđa žrtve Jasenovca!.

(...)

Stoga, iako nerado moram priznati da je akademik Pečarić bio u pravu: protivnicima hrvatske državnosti ne smije se tolerirati bezobrazluk. Oni to shvaćaju kao slabost. Pri tomu nije od ključne važnosti sam prijeporni pozdrav, važan je krajnji cilj onih koji, instrumentalizirajući činjenicu da je NDH-a bila saveznik nacističke Njemačke, osporavaju pravo postojanja hrvatske države kao takve. A tko se šarafcigera laća, mora biti svjestan da je šarafciger podesan i za skidanje nekih drugih ploča. Na kraju će se vidjeti čiji je šarafciger veći.

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45355-damir-pesorda-sarafciger>

Zapravo Pešorda je i u vrijeme Peticije ZDS bio izuzetno korektan. Ocjenjujući rad Predsjednice rekao je:

Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijedora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslužio da ga se naziva neozbiljnim ili provokatorom.

<http://www.hkv.hr/razgovori/21159-d-pesorda-vjerujem-u-karamarkovu-najavu-o-lustraciji-i-progonu-komunistickih-zlocina.html>

Te njegove riječi dovele su do mog teksta: "Kako smo obranili Kolindu".

<http://kamenjar.com/kako-smo-obranili-kolindu/>

Vjerojatno ste mislili da je to satiričan odgovor na Predsjedničin odgovor. Pročitajte tekst ponovno. Mislio sam ozbiljno.

Uostalom, Peticiju ZDS opravdali su napadi na predsjednika Hrvatskog sabora akademika Željka Reinera zbog zahtjeva za povratak imena Hrvatski državni sabor, pa još više optužba ministra Hasanbegovića zbog navodne ustaške kape, pa do optužbe same Predsjednice zbog "Ustaške" zastave.

Naravno, teško je noju izvaditi glavu iz pijeska. Vidimo zašto je naslov teksta Damira Pešorde takav kakav je. Naime poznati hrvatski novinar Marko Jurić je izgubio posao Pozvao građane da pozdravljaju

'Za dom spremni' i ako ih netko zbog toga prozove, neka mu odgovore da je riječ o društvenom eksperimentu.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/71523/Juri%C4%8D-otjeran-sa-Z1-Prvi-prenosimo-snimku-oko-koje-je-izbio-skandal.htm>

On očito nije upoznat s rasnim zakonima u RH koje je lijepo objasnio Milorad Pupovac: Kokarda nije zakonom zabranjena pa se može nositi. Nju će nositi Srbi i njihove sluge. ZDS nije zakonom zabranjen. Ali njega će koristiti Hrvati. A to nije isto, zar ne?

A ne mora biti tako. Zašto li političari ne bi bili ponosni Hrvati? Jednom je Thompson rekao kako sam ga branio više nego što je on branio sam sebe. Pogledajte ovo:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/hrvat-iz-dijaspore-pupovac-sto-kazes-sada-kad-thompson-njemackoj-ne-smeta-985707/#axzz4TUc6Dx1R>

Možda me i zato još dvoje sjajnih hrvatskih kolumnista spominjali su me ovih dana. Mirelu Pavić sam već citirao, ali danas i Marko Ljubić komentira suludi i priglupi napad Glavnog tajnika HAZU akademika Pavla Rudana u Hrvatskom saboru:

“...nesretni akademik Rudan koji koristi slučajnu okolnost da nije transformacija završena u hrvatskom društvu, pa olajava akademsku planinu Pečarića nesvjestan da ni zemljotresi planinama ne mogu ništa, izuzev ih ojačati i učiniti ljepšim novim reljefom, bio to neki banalni antifa s ulaza, iz kvarta, koji urla i piše pisma zbog zvonjave crkvenih zvona nakon toliko stoljeća u Europi.”

Zapravo, Rudan mi sigurno nije zaboravio ni neizbor prof. dr. sc. Iva Goldsteina u HAZU. Čini mi se kako je to bio prvi poraz lijevih vlasti. A Rudan nije ispunio tu zadaću. I danas me uhvati smijeh kad se sjetim da su na Dan Akademije pozvali kandidata za članstvo Iva Goldsteina i postavili ga za Predsjednički stol.

Kada je akademik Rudan zabranio slanje pozivnica za predstavljanje moje knjige koju su predstavljali admiral Davor Domazet Lošo i prof. dr. sc. General Miroslav Tuđman sa zadovoljstvom sam im poslao izvješće s predstavljanja:

<http://narod.hr/kultura/fasisti-te-napadnu-okupiraju-kad-ih-pretvoris-u-zeceve-proglase-te-fasistom/>

Podsjeća li vas naslov na djelovanje velikosrba i antifa do današnjeg dana?

Tek smo jučer spoznali kako je časopis akademika Rudana 2014. godine izbačen s lista svjetskih priznatih časopisa. A ja sam se te iste godine pohvalio i Predsjedništvu HAZU:

Naslov: *Re: Zsaklada HAZU - prijedlog za potporu*

Datum: *Tue, 08 Apr 2014 21:57:45 +0200*

Šalje: *josip pecaric <pecaric@element.hr>*

Prima: *Stanko Popovic <spopovic@phy.hr>, trina@irb.hr, ilakovac@phy.hr, paar@hazu.hr, nkallay@chem.pmf.hr, sbarisic@phy.hr, klasinc@irb.hr, slaus@irb.hr, tadic@math.hr, tadic@hazu.hr, smardes@math.hr, zdadic@hazu.hr, asperger@hazu.hr, pichler@ifs.hr, vretenar@phy.hr, andrej.dujella@math.hr, vsunjic@hazu.hr, vocak@hazu.hr, Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>*

Vjerojatno će vas zanimati: SCImago Journal Ranking (SJR) je lista generirana od Scopusa. Naravno promatrali smo hrvatske časopise. Časopisi koje sam ja napravio su na 1., 2. i 6. mjestu. Bog, Josip

Tko zna, možda je nesretni Rudan mislio kako znam da je njegov časopis izbačen pa mu se rugam. Kao da ja imam potrebe proučavati njegovu biografiju, kao što on proučava moju.

Danas smo malo lošije plasirani (2., 4. i 6. mjesto), ali znamo da se sve čini da bi se to dovelo u red i da moji časopisi dožive sudbinu Rudanovog časopisa. Sam Rudan je kao član Upravnog odbora HRZZ-a dao veliki doprinos ispravljanju te nepravde!

Potporu su mu dali i kolege iz mog Razreda i to dva puta. Jednom kada nisu dali potporu zahtjevu akademika Davorina Rudolfa, ali i poslije sramotnog istupa akademika Rudana u Saboru, kada su napadnuta tri člana našeg razreda. Predlog da Razred od Predsjedništva Akademije traži da se ogradi od nekorektne rasprave glavnog tajnika, nije dobio potreban broj glasova.

Ako znamo da Predsjednik Upravnog odbora HRZZ-a, u kome je Rudan član, dolazi iz mog Razreda možemo razumjeti njihovu potporu kolegi Rudanu. Možda su i oni mislili da sam se 2014. rugao Rudanu, a poslije odbijao lijek za njegove duševne boli neprihvaćajući

njihovu ocjenu da su moji časopisi loši. Da sam znao da je problem medicinske naravi možda sada ne bi svi moji suradnici i obitelj ne bi imali problema. Očito su sve instance hrvatskih vlasti kojima sam pisao o tome smatrali da sam okrutan i da stalno sipam sol na otvorene rane našem Glavnbom tajniku.

Možda tim duševnim bolima Glavnog tajnika možemo opravdati to što nije bio dobar u proučavanju moje biografije. Pokušao sam mu pomoći pišući o mjestu mog rođenja koje je traljavo odradio, a mnogi od vas su to i komentirali.

Evo kako je to uradio povjesničar prof. dr. sc. Milko Brković:

Naslov:Božić 2016.

Datum:Thu, 22 Dec 2016 20:05:57 +0100

Šalje:Milko Brković <brkovicmilko@gmail.com>

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani akademiče Pečariću! Vi se borite protiv vjetrenjača, odnosno Krivu Drinu jedino može Bog ispraviti! Dvadeset i pet godina sam jeo kruh naše Akademije, koja je mijenjala ploče i pečate ali je u njoj, uglavnom, ostalo jugoslavenstvo, udbaštvo, orijuna, masonjerija i drugo krvopivstvo hrvatske krvi, bar se meni tako čini. Vi ćete za mentalne sklopove Rudana, Jovanovića etc. etc. uvijek ostati Crnogorac a, između ostalih, i ja Bosanac. Za njih nema veze što je oboje sve do Turaka bilo najprije Hrvatsko Kraljevstvo pa onda Ugarsko-Hrvatsko Kraljevstvo. Dokumenti iz oko 1358., u svezi Zadarskog mira između Ludovika I. Velikog (1342.-1382.), iz usta istog kralja jasno kazuju poruku Mlečanima, koji su kukali da njima po pravu pripada Dlamacija, a on im u dokumentima odgovara da njega "nije briga za pravom, jer je on legalno dobio Dalmatinsko-Hrvatsko Kraljevstvo od Vinodola do zidina Drača", misli na Uniju iz 1102. godine. Najprije je bila Duklja (Dioclea), poslije Zeta i tek onda Crna Gora. Naime, to je ustvari bila jedna malo veća šumica koja se zvala Crvena gora, koju je jedan pisac opisivao uvečer i u ljetno doba kada gusta šuma s crvenim lišćem izgleda crno. Tako je umjesto Crvena gora nastao pojam Crna gora, bar prema izvorima. S druge strane, Bosna je u desetom stoljeću bila jedna od nekoliko župa

(županija) Hrvatskog Kraljevstva, koja se protezala od izvora današnje rijeke Bosne, u Ilidži, pa do ispod današnje Zenice, možda do današnjeg tunela Vranduk, ali samo usko uz obje strane današnje rijeke Bosne. Središte i grad te županije zvao se također Bosna a nalazio se na prostoru današnjeg Visokog. Tako izvori kazuju. Tek nakon 1102. sve ono što se u Slavoniji, Hrvatskoj oko Knina i Dalmaciji nije slagalo s mađarskom vlašću sleglo se u tu starohrvatsku županiju Bosnu na kojoj su Mađžari lomili zube, iako im je po nasljedstvu pripadala, nešto slično kao i Duklja, osobito grad Kotor, te tek s takvim hrvatskim potencijalima Bosna se širila na svoj hrvatski teritorij, što je rijetkost u povijesti, što su pak Turci konačno zapečatili svojim osvajanjima. Odoh daleko, ali kratko, a htio sam javnosti i Vama predložiti da se Trg maršala Tita u Zagrebu i drugdje ne mijenja i ne skidaju ploče, jer je to preskupo, doduše puno manje od hrvatske krvi, nego samo dodati na postojeće titulu zločinac, pa nek glasi: Trg zločinca maršala Tita, isto tako i za nazive ulica i drugoga. On je tu titulu zločinac uistinu i stvarno zaslužio i zašto mu to javno otimati. To je npr. kao da Rudanu oduzmete titulu akademika ili ju nedodijelite Željku Jovanoviću, "kaj ne"? Čestit Božić 2016. Vama i Vašoj obitelji, užoj i široj, uz pozdrav za dom i Domovinu, M. Brković.

Moja je obaveza, kada već kolega Rudan proučava moju biografiju, a kao što smo vidjeli ima ozbiljnih poteškoća s time, pomoći mu i oko onog dijela u Beogradu. To vam obećavam.

Ne zaboravimo da sam ja matematičar. Ova čestitka ide i mojim matematičarima. Evo jedne čestitke:

Poštovani Profesore,

želim Vama i Vašoj obitelji blagoslovljen i čestiti Božić te puno zdravlja u novoj 2017. godini. Uspjeha ćete sigurno (kao uvijek do sada) imati. Dopustite mi mali komentar na kraju: da nije Vas, ne bi bilo ni mene (u matematičkom smislu). Stoga puno Vam hvala!

Vama i vašim obiteljima želim sretan i blagoslovljen Božić. Neka vam nova 2017. godina donese puno zdravlja i sreće!

Vaš,

Josip Pečarić

23. 12. 2016.

J. PEČARIĆ, J. STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

GENOCID? IPAK JE ZDS NAJVEĆI ZLOČIN, ZAR NE?

Jučer je bilo puno vijesti. Nekako mi se sve vrti na strašnu istinu kako je pozdrav ZA DOM SPREMNI najveći mogući zločin.

Počelo je sa ZDS:

Naslov: Osijek nikad neće biti Ocek!!!

Datum: Wed, 23 Mar 2016 22:19:27 +0000

Šalje: Stjepandić, Josip

<http://www.vecernji.hr/nogomet/jedina-mrlja-u-osijeku-bilo-je-skandiranje-za-dom-spremni-1070804>

Tko o čemu, neokomunisti o ZDS.

Pogledam i vidim;

"Jedina mrlja na utakmici je što su navijači u dva navrata skandirali **"Za dom spremni"**."

Strašno je vidjeti koliko je mnogo Hrvata spremno umrijeti za domovinu, zar ne? Moj imenjak ne razumije kako je to bio pozdrav HOS-ovaca u domovinskom ratu. A ti su bili strašni. Još dok je Hrvatska bila bez oružja utjeravali su strah u kosti srpskim hrabrim ratnicima. Pa s tim pozdravom započinjao je Thompson svoju pjesmu "Bojna Čavoglave". S onom strašnom porukom: Stići će vas naša ruka i u Srbiji. Thompson je očito već tada znao da će sve završiti velikim bijegom zečeva, pardon hrabrih srpskih ratnika u "Oluji".

U Domovinskom ratu Srbima su svi branitelji bili ustaše. Valjda je to bila posljedica tog silnog straha koje su izazivali HOS-ovci i Thompson. Danas su i oni i njihove sluge u RH shvatili da to nisu bili svi već se radilo samo o HOS-ovcima i Thompsonu. To je vidljivo i iz

najnovijeg Biltena SNS.a tj. Milorada Pupovca. Najveći dio je i posvećen pozdravu ZDS, tj. HOSovcima i Thompsonu.

Na žalost, za razliku od Pupovčevih Srba, mnogi Hrvati misle kako je HOS bio u Domovinskom ratu dio regularne Hrvatske vojske, pa je napad na ZDS napad na Domovinski rat. Tako je i moguće da Ivan Ljubić čak napiše i članak s naslovom: Zašto vičemo – "Za dom spremni":

<http://kamenjar.com/zasto-vicemo-za-dom-spremni/>

Ne vodeći računa o ulozi ZDS u pravljenju zečeva od hrabrih srpskih ratnika u "Oluji", Ljubić piše:

Upravo je „Za dom spremni“, iako će se svima učiniti kao trivijalno pitanje, pitanje na kojem testiramo koliko vrijedimo kao narod. „Za dom spremni“ je granica hrvatske suverenosti, bio tijekom 90ih kada su hrvatske granice bile tamo gdje su stajale trupe HOS-a, a bio je i tijekom Drugoga svjetskoga rata, bez obzira na sve zločine. Ne znam za Nikolu Šubića Zrinskoga, ali kao da je bitno? Zločini jesu počinjeni i oni su, riječima Hasanbegovića doista najveće moralno posrnuće našega naroda, ali oni ne mogu osporiti, koliko god teški bili, snažnu težnju hrvatskoga naroda da se bori za svoju slobodu. To je univerzalno pravo. I to je, rekao bih, ključan problem. Zašto bi Hrvati bili žilava i zajebana nacija, ako mogu biti nesigurni poltroni koji se mjesecima dvoje poslati vojsku u nadzor vlastitih, tzv. zelenih granica. Jer naravno, hrvatski vojnik će odmah otvoriti vatru na svakog nesretnika kojega vidi. Nema šanse da odradi važan posao logističke ispomoći. Umjesto da Vlada RH poltronski osuđuje poklič „Za dom spremni“, bilo bi mnogo pametnije da upregne sva sredstva koja ima da se u međunarodnom kontekstu taj poklič dekriminalizira i rastumači iz naše perspektive, a ne one Željka Jovanovića ili Zorana Stevanovića. Zanimljivo je također primjetiti da se vikalo ZDS bez ikakvih problema na svakoj utakmici reprezentacije dobrih 15ak godina, sve do trenutka kada je preko noći to postao jasan znak da si fašist te da smatraš rasne zakone pozitivnima. Svojedobno je prvi slavuj među komentatorima Drago Ćosić digao glas i protiv pokliča „U boj u boj za narod svoj“. Zemljo otvori se. Da se nastavilo tim tempom od hrvatskih navijača bi se uskoro očekivalo da navijaju za suparničku momčad.

A Zrinski je itekako važan. Kada su usporedili Đokovićev pozdrav s tri prsta nastao u Miloševićevo vrijeme s Šimunićevim, srpski povjesničari su objasnili da je prirodno da se neki nacionalni simbol mijenja i svi su bili sretni i zadovoljni.

Glupo je bilo uspoređivati to s Šimunićevim pozdravom jer ZA DOM postoji i kod Zrinskog. Ipak je ZDS u Domovinskom ratu imao za posljedicu pravljenje zečeva od Srba, zar ne? Ali tu vezu koja nije bila jasna kod Čosića postala je jasna iz slijedećeg reagiranja:

HRVATSKA VITEŠKA BRATOVŠTINA
PETRA ZRINSKOG
Časni stol Čakovec

«Dunja Vejzović jedna je od najvećih opernih umjetnica koje je Hrvatska dala svijetu». Tako počinje intervju novinara Branimira Pofuka s potpisnicom apela Kulturnjaci 2016., objavljenom u subotnjem broju Večernjeg lista. Na pitanje novinara zašto je digla svoj glas zahtijevajući ostavku ministra Hasanbegovića, Dunja Vejzović odgovara da se s novim ministrom u Hrvatsku ušuljala netolerancija, radikalizam i nacionalizam te nastavlja: Baš kao i mnogi Nijemci, tako i ja začepim uši kad u operi Majstori pjevači dođe ono mjesto Das deutsche Volk, das deutsche Reich, iako jako volim Wagnera. Za mene nema razlike kad slično mjesto dođe i u Zrinjskom.....Svaka država ima svoje nacionalno djelo s takvim mjestima koja izazivaju nelagodu, koja spadaju u prošlost.....».

Gospođa Vejzović misli, dakako, na operu Ivana pl. Zajca, Nikola Šubić Zrinski, koja opisuje tursku opsadu Sigeta 1566. godine. Točnije, misli na završnu ariju: U boj, u boj. Dakle, početkom rujna ove godine obilježavamo 450. obljetnicu slavne Sigetske bitke. Ako je veliki francuski državnik, kardinal Richelieu, zapisao da je spomenute godine samo čudo moglo spasiti Europu, a da se to čudo dogodilo u Sigetu, onda je naša časna zadaća da u prigodi obljetnice te bitke Europu podsjetimo da je to čudo bilo djelo Hrvata. Arija će se izvesti u Sigetvaru, na autentičnom mjestu na kojem se dogodio pokušaj proboja preostalih branitelja iz plamtećeg grada, a koji opisuje arija U boj, u boj. Događaju će nazočiti predsjednici Hrvatske, Mađarske i Turske.

Ideja o postavljanju opere Nikola Šubić Zrinski u Sigetvaru izvorna je ideja Bratovštine Petra Zrinskog – Časni stol Čakovec, pa stoga ljubazno molimo «jednu od najvećih opernih umjetnica koje je Hrvatska dala svijetu» da nam pobliže objasni na koji dio arije bismo trebali začepiti uši.

I zašto. Pogledajmo, dakle, tekst:

*U boj, u boj!
Mač iz toka, braćo,
nek dušman zna kako mremo mi!
Grad naš već gori,
stiže do nas već žar:
rik njihov ori,
bijesan je njihov jar!
K'o požar taj grudi naše plamte,
utiša rik mača naših zvek! K'o bratac brata
Zrinskog poljub'te svi!
Za njim na vrata,
vjerni junaci vi!
Sad, braćo!
Pun'mo puške, samokrese,
naše grome, naše trijese,
neka ore, ruše, more!
Brus'mo ljute naše mače,
neka sijeku jače, jače!
Pun'mo puške, samokrese,
naše grome, naše trijese,
neka ore, ruše, more!*

*Sad zbogom bud',
dome naš zauvijek,
oj, zbogom,
od svud i svud
na te dušman ide prijek.
I već u grob
sveti trup sklada tvoj,
al' neće!*

*Za te sin svak u boj se kreće!
 Dome naš, ti vijekom stoj!
 Hajd' u boj, u boj!
 Za dom, za dom sad u boj!
 Ma paklena mnoš
 na nj diže svoj nož;
 Hajd' u boj!
 Nas mal, al' hrabar je broj!
 Tko, tko će ga strt'?
 Smrt vragu, smrt!
 Za dom, u boj, za dom u boj!
 Za domovinu mrijeti kolika slast!
 Prot dušmaninu!
 Mora on, mora past'!*

Čakovec, 22. ožujka 2016.

mr. sc. Zlatko Bacinger, bacinger@net.hr;
 predsjednik Bratovštine Petra Zrinskog – Časni stol Čakovec
<http://narod.hr/kultura/bratovstina-petra-zrinskog-dunji-vejzovic-na-koji-dio-arije-bismo-trebali-zacepiti-usi>

Pa zar nije sve jasno. Pa koliko li se puta tu ponavlja ZA DOM. Kako je tek gđi Dunji Vejzović poslije učinka pravljenja zečeva u "Oluji" znati da je sve sadržano u:

*Za dom, u boj, za dom u boj!
 Za domovinu mrijeti kolika slast!
 Prot dušmaninu!
 Mora on, mora past'!*

A Hasanbegović je nosio kapu HOPS-ovaca. A on kao povjesničar itekako zna za strah koji su oni izazivali kod hrabrih srpskih vojnika još dok su Hrvati bili razoružani. Kakav je to tek užasan strah bio kada su se Hrvati naoružali. A on se tamo slika s HOS-ovskom kapom. Strašno, zar ne?

Razumijem i 100% hrvatskog ratnog invalida Maria Filipia kada kaže za Dunju Vejzović:

“Jedna od najvećih opernih umjetnica” je ujedno jedno od moralno najbijednijih ljudskih bića u državi

Ali moramo uvažiti koliko je strašan hrvatski genocid pravljenja zečeva od Srba, zar ne. Osim toga gđa Vejzović nam zapravo kaže da nije problem zbog toga što se ZDS koristio i u NDH. Problem je u genocidnosti hrvatskog naroda koji takav narod opjeva i u svojoj najpoznatijoj operi. Srpske sluge u Hrvatskoj, za razliku od gđe Vejzović, u svom strahu to ne smiju otvoreno reći pa upozoravaju samo na NDH. Moramo razumjeti i njih. Od srpskih slugu postati sluge zečevima mora biti strašno.

To ipak počinju razumijevati i kod nas. Jučer sam dobio i ovu vijest:

Naslov: Pravda i pravo

Datum: Thu, 24 Mar 2016 08:03:15 +0100

Šalje: Zenga Croatian

bez lustracije je i ovo moguće

<http://www.vecernji.hr/crna-kronika/alavanja-osloboden-optuzbi-za-zvjerstva-u-borovu-selu-sudac-sve-sto-se-zbivalo-u-skoli-posljedica-je-smisljene-akcije-jna-teritorijalci-nisu-sami-odlucivali-1070689>

Očito i Zenga kao branitelj ne razumije koliko je strašan genocid pravljenja zečeva. Ali to razumiju u Haagu. Zato je prirodno da se danas, kada je to postalo jasno, smanjuje osuda za uobičajeno masovno ubijanje ljudi. Mora se napraviti razlika između klasičnog genocida i strašnog pravljenja zečeva:

Haaški sud presudom Karadžića pretvorio u srpskog sveca!

...Presuda je bila odavno zacrtana jer čak niti ovakav privremeni Tribunal nije imao izbora, osobito nakon procesa pred stalnim međunarodnim sudom u Haagu. Naime, taj sud je u presudi u procesu Bosna i Hercegovina protiv Srbije za genocid, presudio genocid u Srebrenici, ali nije teretio Srbiju. Srbija je ostala netaknuta. Srbija je i danas u obrazloženju presude ostala netaknuta i to je po mom mišljenju najvažniji element ove presude.

Sve ostalo je posve očekivano...

Ništa se neće dogoditi, prije svega zbog toga što Srbija i danas uz pomoć odavno zasijanih satelita u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, koji danas ostvaruju upravo zakapanje zločina i afirmaciju zločinaca, radi održavanje i uspostavljanja prilagođene velikosrpske paradigme, vješto kontrolira i posljedice ovakve presude.

U Hrvatskoj to radi pola hrvatske politike, sve nevladine udruge „antifa“ profila, zatim prije svih bivši rukovodioci, političari i vojnici

Republike Srpske Krajine, koji su nakon poraza legalizirani pod pritiscima svijeta u hrvatski politički i državni poredak...

Iako je ministar vanjskih poslova Miro Kovač bolje od svih ostalih naglasio nužni pravac korištenja ove presude izjavom: „Radovanu Karadžiću jest presuđeno. Ali još uvijek nije pobijeđen njegov duh, kao ni naslijeđe njegove zločinačke i genocidne politike. Tek kada se to postigne, moći će doći do pomirenja među ljudima u Bosni i Hercegovini i šire“, veliko je pitanje koliko državne i političke moći ima ovakva Hrvatska postarati se da se trajno politički osudi Karadžićev duh, koji i danas sasvim legalno djeluje u Hrvatskom saboru. Zove se Milorad Pupovac...

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/haaski-sud-presudom-karadzica-pretvorio-u-srpskog-sveca-907481>

Pogledajte npr.:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/regija/posljednji-karadzicev-zlocin-masakr-na-sarajevskoj-trznici-video-907353>

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/43073/Presuda-je-skandalozna;-tko-sve-sudi-u-Haagu-dobro-da-nije-i-oslobo%C4%91en.htm>

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/43086/Karad%C5%BEi%C4%87ev-a-presuda-je-politi%C4%8Dki-diktat-po-kojem-ina%C4%8De-Ha%C5%A1ki-sud-postupa.htm>

<http://narod.hr/hrvatska/nazor-kod-presude-karadzicu>

problematicno-je-sto-se-sudilo-covjeku-a-ne-i-njegovu-djelu

<http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-sramota-karadzicu-ista-kazna-kao-paravinji/>

Josip Pečarić

25. 03. 2016.

ZAŠTO BI TREBALO PODRŽATI KARAMARKA?

Imenjak me je upozorio na jedan tekst u kome se tvrdi kako je "cijeli ovaj spin te dribling da se HDZ konačno dočepa tajnih službi represivnog aparata" uz komentar:

- *Bljak!*

Odgovorio sam mu:

- *Naslov mi je odmah pokazao da ne trebam gledati tekst, jer je suprotno tome pitanje: Koji glupan misli da ih je trebao dobiti Most? I koji glupan mu ih je dao?*

Komentirala je i Mirela:

- *Slažem se s akademikom...strašno, ... u ovakvim vremenima biti egocentričan, pozivati na linč TK može samo loš političar ili zloban...druge nema.*

Očito je da mi itekako znamo koliko je Karamarko griješio zbog popustljivosti u vođenju politike. Ali linč?

Ne dvojim da je prof. Hebrang potpuno u pravu kada govori o pet medijskih faza rušenja Vlade. Naveo je kako je razlog zašto ljevica želi doći na vlast pranje milijardi bez kojih je INA ostala zbog njihovog vladanja.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/50682/Hebrang-ovo-je-pet-medijskih-faza-ru%C5%A1enja-Vlade---od-Manoli%C4%87a-do-afere.htm>

Ako se sjećate prenio sam vam tekst Marka Ljubića koji je upozorio Karamarka da treba govoriti o tome, a ovaj nije. Upozoravao sam vas i sam na mnogobrojne slične propuste Karamarka? Ali ne samo Karamarka.

Zapravo najveći lopovluk u RH vjerojatno su načinili SDP-ovci i oni koji su s njima. Kada ne upozoravate ljude na takove stvari kao što je ova s Inom, normalno je da vam slijedi linč. Dapače, takve stvari trebaju uporno ponavljati upravo zato što imamo medije koji sprovode velikosrpski Memorandum SANU 2!

A Memorandum SANU 2 je izravno vezan za Domovinski rat. Treba osloboditi Srbiju od krivnje za agresiju i genocidnih radnji", kako ih je definirao sud u Haagu u procesu za genocid,

Koliko li sam samo puta prozivao domoljubne političare da govore i stalno prozivaju SDP i njihove satelite na ove činjenice?

Koliko li sam ih puta prozivao da ukažu na činjenicu kako je SDP-ovcima i satelitima RH agresor na BiH, a sve su učinili da spomenuta presuda o agresiji Srbije zbog stvaranja homogene velike Srbije ne bude donesena!

MOST je i stvoren da ponovno dovede na vlast upravo one u RH za koje je "Oluja" bila njihov poraz. Kojima je RH agresor na BiH, a Srbija nije agresor na Hrvatsku!

Da bi velikosrpski Memorandum SANU 2 bio uspješan moralo se napasti branitelje. Od 2000. g. to uspješno rade sve vlade. Ali nitko ih se na "desnici" nikada nije odrekao. Zato sam bio iznenađen kada se to dogodilo s Peticijom ZDS. Pisana je kao potpora hrvatskom branitelju Marku Perkoviću Thompsonu i simbolu Domovinskog rata "Bojni Čavoglave", a spominjane su i postrojbe slavnih postrojbi HOS-a.

Predsjednica nas je grubo odbila, a Karamarko blago. Bitno je naglasiti kako je njegov odgovor uslijedio poslije njenog! Ali – dojam je – da je on u tom stilu nastavio sve do današnjih dana? Znamo da je takova bila i njegova kampanja i kako je prošao na izborima.

Bi li bilo drukčije da je Predsjednica pokazala više poštovanja prema istinskim pobjednicima kao što su Thompson, HOS-ovci i drugi branitelji koji je pozdrav ZDS bio svet?

Pogledajte priču o jednom HOS-ovcu:

<http://kamenjar.com/10-lipnja-1995-poginuo-hrvatski-junak-thomas-crowley/>

A koliko je takovih?

Doista me iznenadilo kada sam ustanovio kako su mnogi državotvorni Hrvati pokazali koliko im malo znače branitelji i njihov pozdrav ZDS. Jesu li se mogli pogledati u ogledalo kada su ih nedavno podsjetili kako su iz opkoljenog Dubrovnika tražili oznake HOS-a, ako im već ne mogu poslati HOS-ovce za obranu Grada?

Opet će mi se ljutiti ostali branitelji kojima je ZDS bio također pozdrav. Ali HOS-ovcima su simboli, pa tako i ZDS ušli u zakon o Hrvatskoj vojsci još 1994. pa bi se u RH trebali procesuirati oni koji su svojim djelovanjem naškodili onima kojima ZDS znači to što znači.

Dan prije Thompsonovog koncerta u Kninu zbog kojega je i napisana Peticija ZDS, hosovci su sa svojim zastavama i svojim ZDS prodefilirali u Zagrebu ispred Predsjednice i tadašnjeg (po MOST-u) i budućeg predsjednika Vlade. Nitko nije pozvao na odgovornost ni Predsjednicu ni tog predsjednika Vlade!

Ali da Thompson i nije bio branitelj morali bi postupiti jednako jer je napad bio na "Bojnu Čavoglave". Napad je bio na Bojnu upravo zato što su znali koliko je ona zaslužna što danas moraju provoditi velikosrpski Memorandum SANU 2! Uopće, znaju li koliko je domoljubna pjesma bila važna u tim trenutcima kada su nas razoružane, uz zabranu UN-a za naoružavanje, izručili četvrtoj armiji u Europi.

Tko voli Hrvatsku mora voliti i te domoljubne pjevače.

Predsjednica kaže

“Obožavam slušati Thompsona, a slušala sam ga često u automobilu s mojom djecom dok su bila mala”, rekla je Kolinda Grabar Kitarović i dodala da ju je pjesma ‘Lijepa li si’ uvijek podsjećala na domovinu dok je radila izvan Hrvatske.

<http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-obo-zavam-slusati-thompsona/>

Ali treba mu odati priznanje što nas je i njegova pjesma održala. Njezina podrška u trenutku napada na Thompsona više bi vrijedila od dvije moje knjige i niz drugih tekstova koje sam napisao o njemu!

Ali tu je i niz drugih pjevača koji su nas nosili i hrabрили svojim pjesmama. Uvijek sam im bio i ostao zahvalan i izuzetno mi je zadovoljstvo da mogu reći da su mi uz Thompsona prijatelji i Stanko Šarić (jedan od najdražih prijatelja), Đuka Čaić, Dražen Žanko...

Zar je netko pomislio da im ne bih pružio potporu kada ih netko napadne?

Pričaju o ZDS svašta. Ali kada su nam HOS-ovci i branitelji s tim pozdravom donijeli slobodu, to nam nije smetalo.

Bilo kako bilo, tada se pokazalo kako su i državotvorni Hrvati – zbog vlasti – spremni izdati one koji su nam svojom krvlju izborili slobodu. Tada su krenuli u poraz, nastavilo se s istim ponašanjem na izborima, a tek potom su mogle biti realizirane 5 Hebrangovih koraka.

Pa zašto sada nisam protiv Karamarka? Jedan od grijeha mu je što podržava najpopularnijeg ministra Hasanbegovića. Nude i njegovo

mjesto Pupovcu, samo da se HDZ poslije "Bojne Čavoglave", HOS-ovaca odrekne domoljublja.

Može li se uopće računati na njih.

A Karamarko, ako je već podržavao Hasanbegovića, možda i shvati u čemu je griješio i može nametnuti HDZ-u politiku u kojoj se stalno i istinski, a ne deklarativno s figom u džepu, promovira Domovinski rat i naše branitelje. Sabor HDZ-a svojim glasovanjem za Hasanbegovića, pokazao mu je da je to ispravan put!

Akademik Josip Pečarić

P.S: Hrvatska pjesnikinja mi piše:

Vrlo poštovani i dragi akademiče Pečarić!

Zahvaljujući Vam na Vašem najnovijem (kao i na brojnim prošlim) korisnim i poučnim e-pismima, želja mi je stihom, a kako bih ja i mogla drugačije, raspoložiti vas, pobuditi vjeru u snagu i volju Htvata da ustraju, ne daju se ama baš ničim pokoriti u svojoj vlastitoj državi. Stihovi, koje Vam šaljem u... pod naslovom ONI I MI , samo su reakcija na Vašu

razornu vijest da će, možda, predsjednik Vlade RH biti Pupovac ili Čačić. Mržnja nije odlika ni jednog Hrvata, ali obrana od zla je dužnost, zavjet još od pradavnih vremena. Ja vjerujem da ćemo i iz najnovijeg zla -izaći pobjednicma! Ta dragi Bog i pravica su uvijek bili na strani onih koji - samo ljube!!!

Želi vam ugodan dan, vedro čelo i čvrstu nadu u sretniju nam Hrvatsku!

Uz pozdrav ZDS

Vaša Malkica Dugeč

ONI I MI

Snagom uma pjanstva

I preko leševa

I preko ljudskog dostojanstva

Gazili su, gazili..

U ogledalu pravice

Svoje lice

Nisu spazili.

Letjeli su visoko.
Padali sve niže.
A kad su paklu bili bliže
Klonuli su u mulju
Klanjajući se – dragulju!

Kada je narodu mučno bilo
Od gladi, čežnje za slobodom
U vlastitu domu,
Varali su ga mlakom vodom
Da je gospodar -svoj na svomu.

Puna su dva mandata
Sjedili na grbači Hrvata,
No i vrijeme im prošlo
Na vidjelo je došlo!

Od požara pakla Hrvati se ne boje!
Već su naučili sinove svoje
Da rod svoj mogu spasiti
Ako požare počnu- gasiti!

ONI hoće mrziti, ubiti..
A MI samo ljubiti, ljubiti !

MALKICA DUGEČ 9.6.2016.

10. 06. 2016.

ODGOVOR MARKU LJUBIĆU

Dobio sam neobičnu čestitku našeg sjajnog političkog komentatora i kolumniste portala narod.hr i portala HKV-a Marka Ljubića:

Dragi Akademike, danas ste, Vi jako a sretan sam i ponosan da sam stajao s Vama rame uz rame, doživjeli veliku satisfakciju. Ova izjava biskupa o prošlosti, apostrofiranje "velikosrpskih mitova" i direktno prozivanje države - nitko više neće moći zaustaviti. Grudva se zakotrljala, a Srbi su bezobrazlukom prema Stepincu, natjerali biskupe da skinu rukavice.

Ovo je epohalnog značaja.

Vas M

I doista na 53. Plenarnom zasjedanju Sabora Hrvatske biskupske konferencije, biskupi su se posebice osvrnuli na neprimjeren odnos prema prošlosti koji se onda odražava u našoj sadašnjosti. Ta se neprimjerenost tiče poglavito triju tema koje su vidljive u odnosu prema žrtvama u jasenovačkim logorima, prema žrtvama komunističke diktature, kao i prema žrtvama u Domovinskom ratu.

Naime, u zadnje je vrijeme sve očitije da se nastoji ne samo nastaviti s manipuliranjem okolnostima i s brojem žrtava u Drugome svjetskom ratu, osobito u iznošenju neistina i neutemeljenih tvrdnja gledom na logor u Jasenovcu. S druge strane, biskupi smatraju neprihvatljivim i štetnim sadašnji odnos mjerodavnih hrvatskih ustanova i hrvatske države općenito prema žrtvama komunističkoga režima, posebice kada se radi o masovnim grobištima i ostacima stradalnika, kako u Hrvatskoj, tako i u drugim zemljama, osobito u Republici Sloveniji. Primjećeno je da se s nadograđivanjem poznatih velikosrpskih mitova zanemaruju stradanja hrvatskoga stanovništva u Domovinskom ratu, uništavanje imovine, među kojom je osobito bolno razaranje kulturnih i duhovnih dobara, te nedovoljno uvažavanje uloge hrvatskih branitelja u ostvarenju slobode i nezavisnosti.

Biskupi stoga pozivaju mjerodavna tijela hrvatske države da ulože potreban napor, kako bi se – na transparentan način, a to znači u skladu s najboljim suvremenim znanstvenim metodama i kulturološkim pristupima – rasvijetlila istina o Jasenovačkim logorima, kao i događaji i stradanja nakon Drugoga svjetskoga rata. Time će se žrtvama pokazati dužno poštovanje, a istinom unijeti više

mira u živote obitelji čiji su članovi nastradali. Važno je to isticati jer smo u zadnjim desetljećima iskusili koliko zla mogu donijeti ideologije, podupirane političkim mitovima jer nisu utemeljene na činjenicama i povijesnim istinama pa često predstavljaju hrvatski narod i državu kao genocidne i zločinačke.

Biskupi zato pozivaju narod i društvo na zajedništvo i zrelost kako bi imali snage nositi se s novim pokušajima stvaranja mitova i širenja neistina. To nije poziv "vraćanja u prošlost", nego poticaj i želja osloboditi se tereta i utega koji iz prošlosti opterećuju sadašnjost i zamagljuju pogled prema budućnosti.

<http://kamenjar.com/biskupi-traze-drzave-da-rasvijetli-istinu-jasenovackim-logorima/>

Zapravo g. Ljubić upozorava da smo 20. srpnja 2015. u vladavini nenarodne tj. protunarodne vlasti prof. dr. sc. Matko Marušić i ja poslali otvoreno pismo HAZU kojim tražimo da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi svih istraživanja i da djeluje kao autoritet, inicijator, organizator i medijator u znanstvenim raspravama o neriješenim pitanjima u odnosu na događaje u Hrvatskoj u vrijeme II. svjetskoga rata i poslije njega.

Briga o slobodi znanstvenoga istraživanja logična je zadaća najviše znanstvene nacionalne ustanove pa smo očekivali da HAZU bude nositelj rasprave koja bi ta pitanja oslobodila politike te organizirala da se sva ona slobodno razmotre u duhu ravnopravnosti, otvorenosti i objektivnosti.

Spomenut ću samo neke od velikog broja potpisnika (oko 200) dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, biskupi dr. sc. Vlado Košić, Ante Ivas, dr. sc. Mile Bogović, prof. dr. Valentin Pozaić, mons. Josip Mrzljak, akademici Josip Pečarić, Andrej Dujella, Dubravko Jelčić, Andrija Kaštelan, Stanko Popović, Žarko Dadić, Ivan Aralica, Frano Kršinić, Stjepan Gamulin, dopisni članovi HAZU prof. dr. sc. Zvonimir Janko, prof. dr. Ante Sekulić, dr. sc. Henrik Heger Juričan, Članovi suradnici HAZU prof. dr. sc. Dubravka Sesar, izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, a uz prof. dr. sc. Matka Marušića niz drugih sveučilišnih nastavnika i mnogi drugi intelektualci i uglednici. A medijski najveću potporu nam je davao u svojim tekstovima i kolumnama upravo Marko Ljubić.

Na otvoreno pismo smo se odlučili, zabrinuti reakcijama nekih hrvatskih povjesničara, sveučilišnih nastavnika i savjetnika

Predsjednika Vlade na tiskanje knjige „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Izdavač je „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“. Tako Slavko Goldstein, savjetnik Predsjednika Vlade tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.

Predsjedništvo HAZU na sjednici održanoj 30. rujna 2015:

U svezi sa sadržajem pisma od 20. srpnja 2015. upućenog predsjedniku Akademije, ne vidimo da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja, pa stoga ne vidimo ni potrebu da Akademija u tom smislu donosi deklaraciju o zaštiti slobode znanstvenih istraživanja.

Neka uglavnom negativna reagiranja na taj odgovor dani su u mojoj knjizi „Dva pisma koja su skinula maske/ Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“, Zagreb, 2015.

U knjizi je dano i drugo pismo – ono u svezi s napadom na Marka Perkovića Thompsona i simbol Domovinskog rata njegovu pjesmu „Bojnu Čavoglave“. Ono je napisano nedugo poslije pisma HAZU i zapravo je pokazalo koliko je zahtjev u tom prvom pismu bio opravdan. Naime, iako nije bio potpisnik pisma HAZU predsjednik HBK nadbiskup *Želimir Puljić* je tada rekao:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav “Za dom spremni” ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće.

Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge.”

Nadbiskup Puljić je preložio da se nakon očitovanja struke eventualno može i poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma, kako se ne bi privatiziralo ovo pitanje od šireg, općeg interesa, te dodao kako je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu.

“Pogotovu ako nosi ‘političku’ ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka”.

Podsjetimo da je dan prije Thompsonovog koncerta u Zagrebu bila parada u kojoj su HOS-ovci promarširali sa svojom zastavom na kojoj piše ZA DOM SPREMNI.

Nadbiskup je zbog ove izjave, kojom zapravo govori isto ono što smo govorili i u Pismu HAZU bio izvrnut pravom linčom, a onda nam članovi Predsjedništva HAZU kažu kako ne vide *da je u slobodnoj i demokratskoj Hrvatskoj ičim ugrožena sloboda znanstvenog istraživanja*.

Ima li logike poslije grubih nasrtaja na nadbiskupa i mnogih potpisnika Peticije ZDS koji traju do današnjih dana tako nešto tvrditi? A kada nije HAZU uradilo ono što se od nje očekivalo i što je bila njegova obaveza, učinila je Crkva u Hrvata.

Zato Vam g. Ljubiću zahvaljujem na lijepim riječima uz napomenu da uz prof. Marušića, mene i svih potpisnika ovih peticija posebno treba istaknuti i članove Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Oni su svojim kontinuiranim radom itekako doprinjeli da se danas o mnogim takovim temama zna mnogo više pa je i to omogućilo našim biskupima da urade ono što je prije godinu dana mogla učiniti HAZU.

Srdačno Vaš,
Josip Pečarić

DNEVNIK U ZNAKU ‘ZA DOM SPREMNI’, ZAGREB, 2017.

18. 02. 2016.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“

General Ivan Tolj je u svom govoru pročitao i svoje pismo koje je uputio autoru:

Poštovani i dragi Akademike, iznenadili ste me Vašom željom da Vam predstavim Vašu novu knjigu "Oba su pala." Hvala Vam za još jedan veliki doprinos, kojim ste obdarili našu hrvatsku, kulturnu, znanstvenu i političku zbilju. Pokušavam zamisliti prazninu kojom bismo bili "ispunjeni", da nema stotina i stotina Vaših tekstova, desetaka i desetaka dosad objavljenih Vaših knjiga i radova. Ne samo da ste najveći hrvatski matematičar i jedan od najboljih u svjetskim razmjerima - već ste, a to me osobito raduje, čovjek i Hrvat, posve posvećen dobru našega naroda i Domovine. Pravi ste melem mnogim ranama naše prošlosti i sadašnjosti, koja nije onakva kakvom smo je sanjali i za koju su živjeli, umirali i ginuli ponajbolji sinovi hrvatskoga naroda na svim našim Križnim putevima, sve do Domovinskoga rata i stjecanja državne nezavisnosti i punoga međunarodnog priznanja. Iz vaših knjiga, između ostaloga, iščitavam potrebu za žurnim prestankom rashvaćivanja i ugrožavanja samoga opstanka naše mlade države i naroda. Nakon ratne, slavne, i oslobodilačke Oluje, a i nakon svih naših pogrešaka i propusta od 1995. naovamo, potrebna nam je posvemašnja duhovna, gospodarska, demografska, kulturna i obrazovna Oluja. Vi u Vašim knjigama i tekstovima, detektirate "mlinsko kamenje" koje nas pritišće i neda nam da izronimo i da se okrenemo prema životu i budućnosti. Nije točno, kao što neki pišu i govore, da ste, da smo,

"desničarski" uronjeni u prošlost. To govore oni koji se desetljećima bave iskrivljavanjem i krivim, namjernim interpretiranjem naše povijesti s ciljem da nas ocrnjivanjima i po tisuće puta ponovljenim lažima, mitovima i pretjerivanjima što duže drže da tapkamo u mraku i igramo njihovu igru, svih mogućih "izama" i totalitarizama. Svako osvjetljivanje spornih pitanja i razračun s nametnutim krivotvorenim i lažnim hipotekama iz prošlosti vrli, dežurni "povjesničari" nazivaju ustašizacijom. Jasno je, da to oni namjerno i programirano pišu i govore. Sve čine da se ne dogodi ova druga Oluja. Znaju oni da bez osvjetljene prošlosti, nema svjetla u sadašnjosti, pa prema tome ni u budućnosti. Jer, njima još uvijek "u tunelu usred mraka svijetli zvijezda petokraka", bez obzira na sva zlosilja koja su pod tim znakom počinjena nad hrvatskim narodom. Vaša će nova knjiga, kao, uostalom, i sve dosadašnje, izazvati i slaganja i neslaganja. Neslaganjima se, osobno tako mislim, više veselim. Možda nam otkriju još pokojeg novog "genija" na hrvatskoj, društvenoj, znanstvenoj, kulturnoj i političkoj sceni. Možda ima još "genijalnijih" od recimo Tvrtka Jakovine i "obrazovanijih" i "stručnijih" od Slavka Goldsteina. Osim toga, neslaganja će nam donijeti još koju Vašu knjigu. Dobronamjernima na radost, zlonamjernima na žalost.

Ne znam je li Vam knjiga izašla iz tiska. Volio bih je pozorno pročitati u opipljivom, papirnatom smislu. Nisam Vam ja baš veliki pobornik ovih kompjuterskih, elektroničkih blagodat. Hvala Vam što ste mi je poslali i na takav način. Pozorno sam pristupio čitanju.

Jasno, spreman sam, kad bude trebalo i kada Vi to isplanirate, uključiti se u neka od predstavljanja, kojih će, nadam se, biti diljem Hrvatske i drugdje po Europi i svijetu gdje žive Hrvati. I ovih nekoliko mojih spontanih i iskrenih redaka, neka budu, ako Vi to želite, nekakav oblik predstavljanja.

*Prijateljski,
gen. Ivan Tolj*

JOSIP PEČARIĆ:

Dozvolite mi na početku da Vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste u ovako lijepom broju došli na predstavljanje knjige „Oba su

pala“. Zahvaljujem se organizatoru Zboru udruga Hrvatski ratni veterani i posebno mr.sc. Zvonku Sesaru koji je po običaju izvršno vodio ovo predstavljanje. Naravno posebna zahvalnost i predstavljacima generalu i književniku Ivanu Tolj, te novinaru i publicisti Igoru Vukiću i kolumnisti i publicisti Marku Ljubiću koji je napisao i predgovor knjige.

Knjiga „*Oba su pala*“ zapravo čini cjelinu s prethodnom knjigom koju smo također ovdje predstavili, „*Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!*“, Zagreb, 2015. a s knjigom „*Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska*“, Zagreb, 2015. one daju trilogiju koju bi mogli nazvati PROTIV FAŠIZACIJE HRVATSKE. Naime, svjedoci smo iz dana u dan optužbama od tzv. antifašista svega i svakoga u RH za fašizam. Svima je jasno da jedino tako oni uopće mogu opstati u Hrvatskoj.

Ali to je i sprovođenje velikosrpskog Memoranduma SANU 2. O Memorandumu SANU 2. je prije dva dana u emisiji *Markov trg* govorio admiral Davor Domazet Lošo. Lošo kao da je objašnjavao zašto se ova knjiga zove „Oba su pala“ kada kaže: „*Hrvati su pobjednici samo to još većina nije osvijestila.*“ Kao što možete naći u mojim knjigama, tekstovima hrvatskih kolumnista – posebno Zvonimira Hodaka, i admiral stalno upozorava na poznatu Churchillovu izreku o fašistima koji sebe nazivaju antifašistima. Posebno treba naglasiti kako je u emisiji naš admiral rekao nešto na što i ja stalno upozoravam pa je dano i u naslovu prve knjige u spomenutoj trilogiji: Istinski antifašisti danas jesu samo hrvatski branitelji jer su pobijedili velikosrpski fašizam! U prikazu tog razgovora na portalima ta itekako važna tvrdnja na žalost uopće nije navedena!

Marcel Holjevac (dnevno.hr, 17. 02. 2016.) kaže kako je prava bitka za vlast počela tek nakon rata, a do tada je zahvaljujući zajedničkom neprijatelju vladalo primirje između udbaške i one druge Hrvatske ...Nakon 2000. Partija je na juriš, uz logistiku s Pantovčaka, zaposjela sve ono što je izgubila devedesete na izborima. Preuzela je kontrolu nad pravosuđem, tajnim službama, vojskom, policijom, institucijama civilnog društva, raširila se po manje-više svim medijima, znajući kako su stvarni centri moći ipak negdje drugdje, a ne u Banskim dvorima i na Pantovčaku. Naravno, institucionalna

uporišta su im bila bitna, jer se odande dirigiralo tajnim službama, ne u svrhu sigurnosti zemlje, nego u svrhu obrane vlastitih stražnjica i vlasti od oporbe.

Kraj rata je zapravo obilježila vojno redarstvena operacija „Oluja“. Najveličanstvenija pobjeda kojoj, kao što znamo, tadašnja i današnja oporba se nisu radovali. Cijeli narod jest, ali oni nisu. Oni su dali sve od sebe da se osude naši generali zbog „Oluje“ i kao što znamo nisu uspjeli. Strategija srpskih slugu u RH u cilju izjednačavanja krivnje, a time i rehabilitacije srpskog fašizma je izjednačavanje branitelja i ustaša. Kako to nisu uspjeli preko suda u Haagu, idu otvoreno na takovo povezivanje djela branitelje - naših HOSovaca. Za to im služi pozdrav ZA DOM SPREMNI.

Evo što je nedavno o tome napisao Marko Ljubić u tekstu: *Zlatko Hasanbegović 'demokratskim antifašizmom' ponizio antifašističke milicije*, dnevno.hr, 11. 02. 2016.:

"Više sam puta pisao različitim povodima o javnim i političkim previranjima oko pozdrava ZDS.

Zbog čega je taj pozdrav kriminaliziran?

Ne zbog NDH, ne zbog Pavelića, već zbog kriminalizacije Domovinskoga rata kao temelja suvremene Hrvatske. Iz istoga razloga se nameće antifašizam kao temelj suvremene državnosti.

Potpuno istih.

Jer, antifašizam u temeljima suvremene Hrvatske, s nositeljima koje predstavljaju Pupovac ili Stazić, Mesić ili Pusić, te ukupna ljevica i antifa milicije, usporediv je s cijanidom u krvožilnom sustavu čovjeka, pri čemu se cijanid predstavlja kao – lijek.

Ničim se ne može politički uništiti hrvatska državnost kao njihovim antifašizmom.

Zbog toga je i osmišljen i ustanovljen.

Za dom spremni je bio ratni pozdrav slavni postrojbi HOS-a u obrani Hrvatske od srpske agresije.

Zbog toga je ZDS problem, a ne zbog Pavelića.

Zbog toga što je HOS sa svojim bojnim pozdravom, sa svojom simbolikom, dio slavne hrvatske ratne i osloboditeljske prošlosti jer je u samim temeljima Domovinskoga rata kao temeljnica suvremene hrvatske države pa ga je u nastojanjima kriminalizacije suvremene Hrvatske – nužno ogaditi i kriminalizirati.

Ako je ZDS zločinački pozdrav, onda je i HOS zločinačka vojska, a onda je i suvremena Hrvatska nastala na – zločinu.

Treba li to nekome zdrava razuma crtati?

Ponekad treba."

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/zlatko-hasanbegovic-demokratskim-antifasizmom-ponizio-antifasisticke-milicije>

Pa sve je počelo s braniteljem Markom Perkovićem Thompsonom i njegovom „Bojnom Čavoglave“ koja i jest simbol Domovinskog rata, a nastavilo se s Josipom Šimunićem i potpisnicima Peticije ZDS. Sličnu hajku i iz istih razloga, koje tako sjajno opisuje Ljubić, doživjeli su Predsjednik Hrvatskog (DRŽAVNOG) Sabora akademik Reiner i ministar Hasanbegović. Zato je ta tema stalno prisutna u mojim knjigama, pa i u ovoj!

Marko Ljubić je nedavno (7Dnevno, 08. 01. 2016.) , dnevno.hr, 12. 01. 2016.) pisao i o nečemu što je nazvao – vjerovali ili ne – Pečarićevo pravilo:

Akademik Pečarić je shvatio, kao vrhunski trener, da se najmanje golova prima kad najviše imaš loptu u nogama, da se najbolje braniš kad igraš na tuđoj polovici terena i da su najbolji obrambeni igrači Messi, Chavi, Rakitić, Iniesta.

Jer, staviš li deset Vukojevića u obranu – izgubio si utakmicu.

Bog ti ne može pomoći.

Dakle, poučak akademika Pečarića je – stisni antifašiste na njihovu polovicu, baci im kost, nek' se zabave lajanjem i isprazni im agresiju na beznačajnim stvarima, pa to radi svaki dan, a radi svoj posao.

(...)

Važno je avangardistima (to su – zapravo - jugo-komunistei u službi sprovođenja Memoranduma SANU 2) ne dati novac. Državni novac. Njima je to kao pupčana vrpca djetetu u majčinoj utrobi ili sisa nakon rođenja. Jer ih obuzme duh avangardizma, postanu nasilni i nervozni kad su siti, za razliku od većine poznatih živih bića, pogotovo životinja.

Od objave tog njegovog teksta do danas jedino što imamo u Hrvatskoj je upravo to o čemu je Ljubić tada pisao. Kada je ministar Hasanbegović počeo postupati po tome znamo što je sve doživio tj. vidjeli smo na što su sve spremne srpske sluge u svrhu obrane vlastitih stražnjica i vlasti, kako to kaže Holjevac.

Zapravo je Ljubić u nizom tekstova nastavio pisati o tome. Doslovno svakodnevno ga čitamo na portal dnevno.hr. Čitajući ga tako iz dana u dan zapitam se ima li netko pametan u RH koji će mu onemogućiti pisati za mene i meni slične. Zar ne vide kako bi za sve nas bio korisniji kao savjetnik bilo Predsjednici države ili Predsjedniku Vlade RH.?

DR. SC. Stjepan Razum je prošle godine u članku: *Logor Jasenovac je komunističko-velikosrpski mit. (Hrvatska vjernost. Časopis za hrvatski martirologij. Gospić, 10./2015., br. 11, kolovoz 2015., str. 55-58.)* ukazao i na moje djelovanje u raskrinkavanju velike laži o tom logoru koja je također trebala poslužiti da vlast u RH i dalje ostane u rukama onih koji mrze neovisnu državu hrvatskog naroda. On konstatira:

Akademik Pečarić je u svoje dvije knjige, napisane kao odgovor na neznanstvene i mitomanske knjige velikosrbskoga "znanstvenika" dr. Milana Bulajića, dao pravi zamah logičkom pristupu razrješenja pitanja sabirnog polja u Jasenovcu.

Da, laži o Jasenovcu služile su nekada u očuvanju Jugoslavije, a danas u provođenju velikosrpskog Memoranduma SANU 2 od strane tzv. „antifašista“. Zato je i u ovoj knjizi puno toga dano o Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac čiji je predsjednik dr. Razum, a tajnik današnji predstavljatelj, mogli bi slobodno reći i koautor dobrog dijela knjige - Igor Vukić. Njegove zasluge u razobličavanju laži o Jasenovcu su ogromne i u to će se uvjeriti svi koji pročitaju i ovu knjigu. HVALA mu na svemu što je uradio i što će još uraditi u tom izuzetno važnom poslu. Nadam se da će hrvatske vlasti znati iskoristiti ga na najbolji mogući način i omogućiti mu nastavak rada. I njemu i Društvu!

Vratimo se „Oluji“. Kada govorimo o njoj, govorimo vjerojatno o najljepšim danima u našim životima u životima svih Hrvata koji nisu srpske sluge. Sjetimo se kako je general Ivan Tolj, koji je danas predstavio ovu knjigu, tijekom „Oluje“ vodio tiskovne konferencije u funkciji glasnogovornika i zapovjednika Informativnog stožera. U veljači 2000. nova srbokomunistička vlast ga je razriješila dužnosti pomoćnika ministra obrane za odnose s javnošću i informiranje. Nakon toga je umirovljen. Imao je tada 46 godina! Ali tada su na vlast došli oni koji se nisu radovali „Oluji“. Uloga u „Oluji“ očito mu je bio

veliki krimen, zar ne? A mi smo mu uvijek zahvalni zbog toga: HVALA TI GENERALE! Ponosan sam što si i Ti predstavio ovu knjigu.

Uobičajeno je da autor na predstavljanjima zahvali svima koji su pomogli u stvaranju ove knjige. To sada i činim, a zapravo sam poseban naglasak stavio na današnje predstavljače jer su oni doista i zaslužili ovakvu zahvalu, zar ne?

HVALA!

31.03. 2016.

LJUBIĆEVE PORUKE VLADAJUĆIMA

Kolumnist tjednika *7Dnevno* Marko Ljubić na portala *dnevno.hr* svakodnevno nam piše *Dnevni detektor*. Prateći ga iz dana u dan rekao sam na predstavljanju moje knjige *Oba su pala* da mi je žao zbog toga. Naime, bilo bi korisnije za sve nas da ga mi ne čitamo, nego recimo Predsjednica kao svog savjetnika. Moj komentar je doživio kao šalu. A šala nije bila. Vjerojatno je na nju i zaboravio, ali prije dva dana je počeo ostvarivati – mogli bi reći skoro pa doslovno - ono što sam mislio. Naime, njegov tekst ima naslov: *Savjetnik Predsjednice Mate Granić zove na put, a nigdje polazišta, cilja, ni prijevoznog sredstva* <http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/savjetnik-predsjednice-mate-granic-zove-na-put-a-nigdje-polazista-cilja-ni-prijevoznog-sredstva>

Kada već nije nitko "došapnuo" moju sugestiju, u svom *Dnevnom detektoru* počeo je ostvarivati ono što sam sugerirao. Pročitajte cijeli tekst, ali posebno ću upozoriti na dio:

Neće se kapitalizirati sam po sebi ni niz neupitnih zaključaka iz presude ICJ u predmetu Hrvatska protiv Srbije za genocid, koji potvrđuju srpsku agresiju, niz genocidnih radnji i planiranih sustavnih zločina na teritoriju Hrvatske protiv hrvatskog naroda.

Bolje bi bilo da Mate Granić, kad je već savjetnik, sugerira Predsjednici korištenje tih stavova najviše međunarodne pravne institucije koji su neoborive činjenice na kojima počiva formalni svjetski poredak, nego da manirom vraća općinjava – budućnošću. Nitko se ne bi odrekao tih ocjena i presuda pri izradi bilateralne ali i vanjsko-političke platforme u svijetu. Zašto ih se do sada odriče Republika Hrvatska u odnosima prema Srbiji?

Više puta sam napisao da će biti zabavno ustanoviti kada će hrvatski političari početi spominjati taj zaključak Suda u Haagu. Da je Ljubić savjetnik Predsjednice umjesto Granića, to bi sigurno odavno i učinila, zar ne?

Meni je posebno zanimljivo kako Ljubić objašnjava značaj pozdrava ZA DOM SPREMNI. Naime, još s napadima na Thompsona postalo mi je jasno da su napadi na ZDS zapravo napadi na Domovinski rat i

na samu neovisnost hrvatske države. Iako godinama upozoravam na to, ipak su moćni mediji i jugokomunistički povjesničari uspjeli nametnuti javnosti mišljenje kako se radi o pitanju NDH. A očito je da su i Thompsonova *Bojna Čavoglave* i HOS-ovci itekako zaslužni za hrvatsku pobjedu u Domovinskom ratu. Toliko sjajnu pobjedu da je i Slobodan Milošević usporedio svoju vojsku sa zečevima! Tako se oni ne spominju ni u sjajnom pismu dr. Ružice Čavar *Zašto Vam smeta što su Hrvati Za dom – Spremni!*

<http://kamenjar.com/dr-ruzica-cavar-zasto-vam-smeta-sto-su-hrvati-za-dom-spremnii/>

A HOS-ovci i njihov pozdrav ZDS se nisu spomenuli ni u nedavnom Markovom Trgu gdje je također bilo riječi o ZDS:

<http://kamenjar.com/markov-trg-treba-li-dekriminalizirati-ustastvo/>

VLADA MORA ZUROFFU I 'ZUROFFIMA' U HRVATSKOJ JASNO REĆI – ZDS JE HRVATSKI NACIONALNI USKLIK

Autor: Marko Ljubić

U Hrvatskoj se vodi bjesomučna kampanja potpunog amnestiranja i reafirmacije niza komunističkih, jugoslavenskih i velikosrpskih simbola, pod kojima je ubijeno i progonjeno stotine tisuća ljudi, a sjećanja i dana žive u milijunima Hrvata.

Zbog pozdrava „Za dom spremni“ i golemog nesnalaženja aktualne hrvatske Vlade, očita je potpuna legalizacije podmukle antihrvatske ideje i stupice postavljene već od prvih dana postojanja hrvatske države na njenom razvojnog putu. Hrvatska Vlada klizi u sukob protiv dijela svoga naroda, koji nikada nitko nije uspio dobiti.

Znači li stvarno pozdrav ZDS toliko većini hrvatskog naroda?

Ništa više od desetine sličnih simbola ili pojmova.

U čemu je onda problem?

U nasilju. U tome što se nasiljem nad tim pozdravom, simbolikom i hrvatskim narodom, prepoznaje rukopis antihrvatskih silnica, prjugoslavenskih, antisuverenističkih i velikosrpskih snaga, politika i njihovih pripadnika koji danas u Hrvatskoj bezobrazno presuđuju kao moralni arbitri hrvatskome narodu. I istodobno još bezobraznije inzistiraju na simbolici koja je do jučer značila smrt, zlo i najteže

zločine. I komunistički režim i velikosrpsku agresiju osudio je cijeli svijet, što deklaracijama i potpuno usuglašenim stajalištima, što presudama svjetskog pravnog poretka.

Ta bezobrazna neprincipijelnost i nasilje nad kriterijima smeta ljudima koji svoj otpor iskazuju na masovnim skupovima.

Kao i hrvatska država, pogrešno se i sami zagovornici ZDS brane od nasrta i optužbi.

Nebitno je, je li taj pozdrav stari hrvatski, jesu li ga koristile ustaše ili bilo tko drugi. Potpuno nebitno. Jer, ulazeći u polemike s nositeljima ustašizacije i fašizacije svega hrvatskoga, a pogotovo samih temelja suvremene hrvatske državnosti, zagovornici ZDS počesto dolaze u poziciju afirmirati i veličati i one elemente iz NDH koje nikada nitko razuman ne može, niti bi smio braniti. A bilo ih je.

Iz tih polemika, prijepora i sukoba zagovornici ZDS ali i niza autentičnih nacionalnih simbola i vrednota, pod stalnim pritiskom napuštaju simboliku i pojam „hrvatski“, „hrvatsko“ upravo svojim protivnicima i neprijateljima svega hrvatskoga, pribjegavajući alternativama u simbolici, ponašanju, politici, kulturi i uopće u ljudskoj komunikaciji. Niti jedna od tih alternativa, u ovome slučaju ustašluk, ne može biti, niti smije biti dostojna zamjena za – hrvatsko. To je tanak led, zamka koju hrvatski neprijatelji i prije svega izdajničke silnice u zemlji žele.

Nikada nitko u svijetu ne bi pridavao važnost tome pozdravu da iz Hrvatske, pismima i peticijama niza antihrvatskih filijala u formi navodnih nevladinih udruga a zatim i same države, nije u svijet odaslan „ustašluk“, „govor mržnje“ pa na koncu, kad to nije bilo dovoljno – fašizam i nacizam.

Zbog toga je izrazito neprihvatljivo nereagiranje Vlade i saborske većine na nedavni bilten SNV-a kojim se na hrvatskom i engleskom jeziku, uz financiranje i potporu države i grada Zagreba, svijetu šalju laži o mržnji prema Srbima u Hrvatskoj.

Što je hrvatska Vlada morala učiniti?

Vlada je morala jasno i glasno, prvo u Hrvatskoj, a odmah uz to i nevladinim internacionalnim udrugama, pa i notornom ali nezanemarivom Zuroffu, jasno reći da je ZDS poklič pobjedničke hrvatske vojske pri oslobođenju zemlje s čime se današnje hrvatske generacije identificiraju. S potpunim razlogom, jer je Domovinski rat

i nastanak samostalne hrvatske države prijelomnica u hrvatskoj nacionalnoj povijesti. To što je taj ili sličan pozdrav koristio Pavelić ne smije biti razlog odustajanja od svoga identiteta.

Ako ćemo stvari gledati načelno, a država jedino tako mora postupati, današnja država ne smije svojim neprijateljima prepustiti da Pavelićevom sjenom ugrožavaju ili kriminaliziraju temelje nacionalnog identiteta.

U Hrvatskoj se vodi bjesomučna kampanja potpunog amnestiranja i reafirmacije niza komunističkih, jugoslavenskih i velikosrpskih simbola, pod kojima je ubijeno i progonjeno stotine tisuća ljudi, a sjećanja i dana žive u milijunima Hrvata.

Drži se ljudskim pravom, pravom na slobodu misli i govora afirmacija tih simbola. Istim pravom se brani niz srpskih simbola pod kojima je razarana Hrvatska i pod kojima su učinjena nevjerovatna zla pred očima cijeloga svijeta.

Pristajući na uvažavanje senzibiliteta Srbima i neokomunistima prema događajima u Drugom svjetskom ratu, a istodobno legalizirajući njihovo osporavanje prava na senzibilitet hrvatskom narodu prema događajima od nazad dvadeset godina, hrvatska država izravno diskriminira svoj narod i čini ga potpuno neravnopravnim.

Elementarna stvar s koje današnja hrvatska Vlada mora poći jest da riječi i poklici „Za dom Spremni“ nisu ništa drugo nego izraz nacionalne identifikacije sa svojom domovinom. I točka.

Uporište te objave i nacionalne politike je HOS, slavne postrojbe koje su branile i obranile Republiku Hrvatsku i slobodne dijelove Bosne i Hercegovine.

A to su temelji suvremene hrvatske državnosti.

Ako Vlada ne zauzme takav stav, prepustit će nekolicini marginalnih osoba neodgovorno upravljanje jednim dijelom nacionalnoga identiteta, a pozdrav ZDS to jest, što god tko mislio o tome. Ali, što je daleko opasnije, otvorit će širom vrata i tisuće prigoda i njima i neprijateljima hrvatskog naroda, za stalno izazivanje problematičnih situacija, pa i onih međunarodnih, koje ozbiljnoj državi jednostavno – ne trebaju.

Što god nasrtaji bude snažniji, što god ponašanje Vlade i hrvatske službene države bude negativnije prema ZDS i sklonije principima i

namjerama poznatih antihrvatskih platformi, uzvikivanje ZDS će biti snažnije, masovnije i naravno, pogodnije i za uvođenje i pojmova i simbolike koja umjesto u hrvatskom, traži afirmaciju i priznanje u – ustaškom. Drugim riječima, država tek snažnom zaštitom simbolike ZDS stječe nacionalnu legitimnost za osudu zloćudnosti iz režima NDH, inače će, s jedne strane sve nekritički afirmirati zagovornici NDH utapajući nacionalni identitet u paraustaški, što je jednako štetno kao i ciljana specijalnoratovska fašizacije hrvatskoga naroda preko izmišljenog antifašizma. Danas, bez obzira na slabosti društva i države nitko tko cijeni i voli svoj rod i domovinu nema potrebe biti ništa drugo već – Hrvat. Sve ostalo je ili bijeg, ili neprijateljstvo. Dakle, legalizacije ZDS pitanje je zrelosti, ali i nužnosti.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/dnevni-detektor/vlada-mora-zuroffu-i-zuroffima-u-hrvatskoj-jasno-reci-zds-je-hrvatski-nacionalni-usklik>

Jednom riječju "savjetnik" i Predsjednici i Vladi RH Marko Ljubić samo uporno ponavlja da smo mi ponosan narod i da se usklade s tim moraju ponašati i hrvatski političari. Od onih koji su do jučer bili na vlasti, to se ne može očekivati. Oni su se borili za ponos srpskog naroda, koga sigurno nije moglo biti poslije one "bežanije" ili "juriša zečeva" u "Oluji", pa su se SPREMNO uključili u provođenje velikosrpskog Memoranduma SANU 2. Ali ovoj vlasti koju danas imamo itekako bi bilo pametno poslušati Marka Ljubića, zar ne?

Akademik Josip Pečarić

13.04.-19.04.2016.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/nae-teme/dnevnik/23615-josip-pecaric-dnevnik-srijeda-13-travnja-utorak-19-travnja-2016.html>

Josip Pečarić – Dnevnik: Srijeda, 13. travnja - utorak, 19. travnja 2016.

Portal HKV-a: 21. travnja 2016.

DNEVNIK JOSIPA PEČARIĆA: SRIJEDA, 13. TRAVNJA - UTORAK, 19. TRAVNJA 2016.

(...)

Nedjelja, 17. 04. 2016.

Središnji dio proslave boravka tijela sv. Leopolda Bogdana Mandića za nas Bokelje bio je danas. Prije početka mise u 10,20 sati na platou ispred crkve sv. Leopolda Bogdana Mandića, odred Bokeljske mornarice, sastavljen od članova hrvatskih bratovština, otplesao je kolo sv. Tripuna. Na žalost g. Bandić koji je nazočio samoj Misi nije bio na platou i propustio je jedinstvenu prigodu da sudjeluje u samom završetku zajedno s kotorskim biskupom, predsjednikom Hrvatske bratovštine i našim Malim admiralom. Melodiju kola izveo je Simfonijski puhački orkestar Hrvatske vojske. Misu je predvodio kotorski biskup Ilija Janjić i izravno ju je prenosio HRT,. Gledatelji su tako izravno mogli čuti kako kotorski biskup spominje Zaljev hrvatskih svetaca. Više o njegovoj propovijedi dano je na portalu narod.hr. Na Misi je bio nazočan i ministar branitelja i glavni tajnik HDZ-a Miljan Brkić čiji se komentar može naći na nizu hrvatskih portala.

Članovi Bratovštine obučeni u odorama Bokeljske mornarice, za vrijeme mise u 11 sati, a i nakon nje čuvali su stražu u crkvi pored svečeva tijela, a tri mornara u odorama Bokeljske mornarice i jedna Bokeljka u tivatskoj nošnji imal isu čitanja na misi. Pogledajte [video](#)

Zapravo odore o kojima govorimo smatraju se i nošnjama bokeljskih

Hrvata, pa danas u Crnoj Gori kada postoje svečanosti u kojima nastupaju manjine bokeljski Hrvati su u tim nošnjama. Ali ogromna je hrvatska kulturna baština u Boki, a pripadajući raznim državama nije se smjelo isticati ta činjenica. Sve može tamo biti svačije, samo ne hrvatsko. I prilikom nedavnog posjeta Boki naš predsjednik Ivo Škanata bio je stalno „bombardiran“ zahtjevima da izbrisemo ono „Hrvatska“ iz naziva naših bratovština u Hrvatskoj. Odgovorio bi im: „U Crnoj Gori ima jedan posto Hrvata, a u Bokeljskoj Boka Ogromna je hrvatska kulturna baština u Boki, a pripadajući raznim državama nije se smjelo isticati ta činjenica. Sve može tamo biti svačije, samo ne hrvatsko. I prilikom nedavnog posjeta Boki naš predsjednik Ivo Škanata bio je stalno „bombardiran“ zahtjevima da izbrisemo ono „Hrvatska“ iz naziva naših bratovština u Hrvatskoj. Odgovorio bi im: „U Crnoj Gori ima jedan posto Hrvata, a u Bokeljskoj mornarici ih je 99 posto. Da oni vjeruju da ona nije hrvatska nego njihova njih bi bilo 99 posto u Bokeljskoj mornarici, a ne nas. Pametnome dosta! mornarici ih je 99 posto. Da oni vjeruju da ona nije hrvatska nego njihova njih bi bilo 99 posto u Bokeljskoj mornarici, a ne nas. Pametnome dosta!

Karamarko je konačno definirao kako će državotvornim Hrvatima objašnjavati potporu etički osuđenoj za veleizdaju: ‘Pusić definitivno nije naš izbor i nikada ne bih za nju glasao, ali imat će tehničku potporu Vlade’. Kao i da moraju biti civilizirani. I bili bi da poštivaju ono što tvrdi HNES, zar ne?

Zato Marko Ljubić, dnevno.hr, objašnjava i Karamarku i HDZ-ovcima što za srpske sluge u RH, tj. za one kojima je lako izdati krv, znači biti „centar“:

Za njih je centar pozicija njihovog antifašizma, izbjegavanja nacionalnog identiteta, simbolike, progona Thompsona, ustašizacije HOS-a, detuđmanizacija, poltronstvo prema EU i svjetskim zahtjevima. Centar kakav egzistira u ovakvoj Hrvatskoj je potvrda već postignute ustašizacije, fašizacije, političke podobnosti i pravovjernosti u kojoj se ne smije ni spomenuti lustracija, zločini komunizma, znanstvena revizija povjesnih događaja, ključnih uporišta antihrvatskih politika i ukupno – mitova. U tom centru Domovinski rat je „strašna događanja“, „zločini su zločini“, „ljudi su

ljudi“, „svi su oni odgovorni“, „zaboravimo prošlost (izuzev one koja Hrvate trajno kriminalizira) okrenimo se budućnosti“ i sl.

U takvoj poziciji centra nema ni govora o zauzimanju čvrstoga stava oko nužnosti znanstvene multidisciplinarnе provjere činjenica iz Jasenovca, odustajanja od amatersko-ideološke službene povjesti Slavka Goldsteina, nema istraživanja hrvatske tragedije na Križnom putu, progona Katoličke crkve, nema nikakve mogućnosti otvaranja pitanja nezasluženog statusa pobunjenih Srba u Hrvatskoj u današnjim državnim, javnim, političkim i društvenim institucijama, nema ni govora o progonu zločinaca, nema ni govora o izravnom sudjelovanju u definiranju statusa hrvatskog naroda u BiH izvan floskule o „unutarnjem pitanju BiH“ i čitav niz sličnih pitanja.

Ipak završimo današnji dan s jednom dobrom izjavom jednog HDZ-ovca akademika Željka Reinera: Definirajte mi pravu ljevicu u Hrvatskoj, ja ju ne vidim!

Kritizirali su dvije kolone u Vukovaru, a sada imamo tri proslave u Jasenovcu, kazao je Reiner i dodao da je to kao da 1. svibnja obilježavamo 23. svibnja

Zapravo sam ja i tvrdio nešto slično baš u vrijeme kada je Sanader bio na vlasti. Naime, 2008. je u Trogiru u 6. mjesecu održana međunarodna konferencija povodom šesdesete godišnjice mog rođena. Jedino je „Slobodna Dalmacija“ imala tekst o toj konferenciji. Nisu napisali da je konferencija meni u čast već sam eto proslavio svoj rođendan (koji je u 9. mjesecu). Za vrijeme prošlih vlasti bilo je još gore – o međunarodnoj konferenciji povodom mojih više od 1000 znanstvenih radova u znanstvenim časopisima nigdje ni slova. A kako ta „osveta“ izgleda u režiji HRZZ dano je u poglavlju moje knjige „Oba su pala“.

(...)

Utorak, 19. 04. 2016.

Danas je uobičajeni sastanak našeg seminara iz teorije matematičkih nejednakosti. Nisam ni očekivao odgovor od Ministarstva pa me i ne iznenađuje što ga nisam dobio ni danas. Mora da je strašno težak problem odlučiti je li normalno kada HRZZ odobri sredstva za nešto, pa kada dokažeš da si uradio točno to što su odobrili – traže ti povrat

sredstava. Mora da je jako teško odlučiti je li normalno kada ti odobre sredstva za organizacije konferencija, pa kada ustanove da se radi i o organiziranju prve međunarodne matematičke konferencije u Mostaru i još u čast trojice profesora Hrvatske škole iz teorije matematičkih nejednakosti, HRZZ zaključi da bi možda odobrili troškove za jednog ili dvojicu sudionika iz te Škole. Mi smo uspjeli održati tu konferenciju unatoč tom pokušaju HRZZ. Naša znanstvena škola ide dalje. Kako misle zaustaviti nešto što je dalo više od 40 doktora znanosti samo u Hrvatskoj, tri CC i/ili SCIE časopisa itd. itd.? Prethodno i sadašnje Ministarstvo ne uspijevaju odgovoriti na ta „teška“ pitanja već mjesecima. Da nismo u pravu brzo bi odgovorili, zar ne?

Današnja kolumna Marka Ljubića na dnevno.hr posvećena je Hrvatima BiH i nebrizi RH prema njima. Ljubić u svom Dnevnom detektoru u tekstu čiji naslov sve kaže („Umjesto isprika krivotvoriteljima, lažljivcima i pripadnicima zločinačkih režima Hrvatska treba pokrenuti istraživanje Jasenovca“) danas piše i o Jasenovcu. Spominje i naše ljetosnje Pismo HAZU: „Ljetos su hrvatski znanstvenici, akademik Pečarić i profesor Marušić s dobrim razlogom i snažnim povodom pokrenuli inicijativu na koju se tada nije ni osvrnuo nitko relevantan u državnoj strukturi, a koja je temelj svih pitanja i KukavičlukKrajinje je vrijeme da upravo danas, kad se vide izravne pogubne posljedice ljetosnje šutnje i kukavičluka akademskih institucija i nacionalnih politika, ponovo prije svih HAZU, a onda sveučilišta, Matica i sve relevantne nacionalne institucije koordinirano započnu pritisak na državni vrh, ali i pripreme javnost da je to jedini način oduzimanja krvavog mača neprijateljima hrvatskoga naroda iznad naših vratova.pristupa svakome otvorenome pitanju, pogotovo pitanjima kao Jasenovac, koja su snažno odredila hrvatsku nacionalnu povijest, ali prije svega identitet i sudbinu.

Nije kasno.

Znanstvenici, a njih je tada što akademika, što biskupa, što profesora preko dvije stotine potpisalo tu inicijativu, su dali pravac. Potrebna je politička volja.

Krajinje je vrijeme da upravo danas, kad se vide izravne pogubne posljedice ljetosnje šutnje i kukavičluka akademskih institucija i nacionalnih politika, ponovo prije svih HAZU, a onda sveučilišta,

Matica i sve relevantne nacionalne institucije koordinirano započnu pritisak na državni vrh, ali i pripreme javnost da je to jedini način oduzimanja krvavog mača neprijateljima hrvatskoga naroda iznad naših vratova.

I ovaj ću put podsjetiti na poruku pokojnog kardinala Kuharića na Pantovčaku 1997. godine hrvatskom državnom vrhu i posredno hrvatskom narodu, da je jedini način ravnopravnog djelovanja u suvremenom svijetu – poštivati istinu i načela. To je oružje malobrojnih naroda, to je temeljna činjenica kršćanstva i nacionalnog identiteta hrvatskog naroda, koju nam nikako ne može, niti bi smio preuređivati Milorad Pupovac i gomila antihrvatskih političkih i aktivističkih lupeža, koji su na krivotvorinama i agresivnosti izgradili svoje bijedne socijalne profile.“

Kako sam ovaj dnevnik počeo s onim što sam govorio o kandidaturi Vesne Pusić na konferenciji za tisak HNES-a, završit ću sa sličnim razmišljanjem Hrvoja Hitreca s Portala HKV.a: „Pa kad UN i njezini glavni financijeri nisu mogli ništa drugo učiniti – suočeni s nevjerojatnom hrabrošću Hrvata – utemeljili su putem Vijeća sigurnosti nelegitimni Međunarodni kazneni sud za bivšu Jugoslaviju, proglasivši oslobađanje hrvatskoga teritorija zajedničkim zločinačkim pothvatom i pohvatali hrvatske generale, a za ravnotežu i nešto ratnoga srpskog otpada (ali ne i vođe srbizirane „JNA“). Hrvatske su generale pustili „pogrješkom“ suca Merona, ali se onda bacili na hrvatske vojne i političke zapovjednike Herceg Bosne, pod istom optužbom za zajednički zločinački pothvat i s istim imenima u preambuli (Tuđman, Šušak, Bobetko). U obrazloženju oslobađajuće presude Šešelju do kraja su razgolili svojeplemenito stajalište o „ratovima devedestih“, to jest da je Srbija imala legalan politički plan zaštite“ ugroženih Srba“ u Hrvatskoj i BiH, te ga je ostvarivala (između redaka joj se sugerira da može i opet). Znači, i srpska agresija na BiH je bila legalna i nema joj se što prigovoriti. Ali je zato za agresiju na BiH optužena Hrvatska, što tvrdi i Vesna Pusić, pa zato držim da je njezina kandidatura prirodna.

U Haagu već dvanaest godina ili koliko čame Hrvati iz Herceg Bosne pod optužbom koju podržava sestra Pusić. I dok se ona krevelji po svjetskim metropolama, Hrvati koji su tri puta spasili BiH čame u

haaškoj tamnici iz koje ne puštaju ni one koji su i prema nepravomoćnoj presudi već odgulili dvije trećine kazne.“

RH mora biti optužena za agresiju na BiH da bi se kako tako kompezirao zaključak stalnog međunarodnog suda u Haagu u slučaju tužbi za genocid.

UN je kako se vidi i iz Hitrecovog teksta bio itekako aktivan na strani fašističkog velikosrpskog agresora. Vesna Pusić je svo vrijeme služila svjetskim moćnicima za ostvarenje njihovih interesa, a protiv vlastita naroda – što bi rekao sv. Leopold IZDALA JE KRV, pa je sigurno oni i moraju nagraditi zbog toga. A hrvatskim političarima je bolje ne zamjerati se budućoj glavnoj tajnici UN-a, zar ne?

akademik Josip Pečarić

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“ U TISNOM

Danas predstavljamo neobičnu knjigu – knjigu „Oba su pala“. Ona čini cijelinu s prethodnom mojom knjigom „Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“. Naime u obje knjige je niz tekstova posvećeno napadu na Marka Perkovića Thompsona zato što je na proslavi u Kninu 5. kolovoza pjevao pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja počinje s pozdravom ZA DOM SPREMNI! Svi znamo da je ta pjesma simbol Domovinskog rata.

Kako je napad na Thomsona zbog Bojne bio prije par dana doista je neobično imati na predstavljanju dvije knjige o tom napadu, zar ne?

Jasno vam je da se radi o potpuno istovjetnom napadu od prošle godine. Jedno od dva pisma koja su skinula maske iz naslova prethodne knjige su upravo o tom prošlogodišnjem skandalu. Nekim potpisnicima se tada prijetilo izbacivanjem s posla. Posebno povjesničarima koji ne prihvataju jugo-komunističku paradigmu u povijesti pa pišu istinutu povijest! Razlika u prologodišnjem i ovogodišnjem napadu je jedino u tome što se prošle godine krilo od javnosti da se zapravo napada „Bojna Čavoglave“, dakle simbol Domovinskog rata, a ove godine u medijima to otvoreno priznaju.

U nedjelju prije odlaska u Sinj na Alku poslao sam prijateljima novo pismo Predsjednici RH. Pismo je odmah objavljeno na nekim hrvatskim portalima, a potpisali su ga uz mene i dvojica biskupa Vlado Košić i Valentin Pozaić i generali Ljubo Ćesić Rojs, Marinko Krešić, Josip Štimac i Ivan Tolj.

Pismo ćemo tek poslati Predsjednici Republike Kolindi Grabar Kitarović ali izgleda da smo već dobili odgovor kao i prošle godine kada joj nije bilo važno što je i tada bila riječ o napadu na simbol Domovinskog rata – na „Bojnu Čavoglave“ pa je naše pismo bilo „na razini provokacije“. Naime ona je izjavila u nedjelju navečer: "Pravosudni organi, pravosudna tijela trebaju riješavati pitanje (pozdrava) 'Za dom spremni' i slično, a svi mi se moramo usredotočiti na to da stvorimo uvjete za bolji život za sve u Hrvatskoj, I neću ponovno komentirati jer mislim da to jest bitno pitanje, ali u ovo

zemlji ima toliko važnih pitanja, koja se tiču posla egzistencije, plaća," dodala je.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/57125/Predsjednica-o-pozdravu-'Za-dom-spremni'-i-što-očekuje-od-izbora.htm>

U novom pismu smo je podsjetili i na činjenicu da je prošle godine na Paradi HV-a nastupao i HOS sa svojom zastavom na kojoj piše ZDS, koji jeste pozdrav odobren od hrvatskih vlasti. Je li Predsjednica mislila da su pravosudni organi tada zakazali kada nisu procesuirali nju i tadašnjeg predsjednika Vlade? Ili se radi o onome što je po povratku u HDZ izjavio Prgomet? Naime on tvrdi da je HDZ još 2009. odlučio kako je ZA DOM SPREMNI ustaški pozdrav! Zapravo se nadam da to nije istina jer me to strašno podsjeća na centralne komitete Partije koji su isto tako na sastancima odlučivali npr. o broju žrtava u Jasenovcu.

Predsjednica je, na završetku Alke naglasila kako tek danas možemo sagledati značenje čudesne pobjede Sinjana 1715., a tako će, ističe, i neko buduće vrijeme pokazati svu povijesnu važnost Oluje i Domovinskog rata. Domovinski rat temelj je hrvatske države. Stoga prije svega, upravo na pobjedničkoj baštini Domovinskog rata moramo graditi budućnost svoje države, a neposredan dio te budućnosti su predstojeći izvanredni izbori.

<http://vijesti.hrt.hr/346861/predsjednica-na-pobjednickoj-bastini-domovinskog-rata-gradimo-svoju-buducnost>

Ako je to točno – a točno je – kako se onda mogu napadati simboli Domovinskog rata „Bojna Čavoglave“ i HOS?

A nisu na udaru samo HOS-ovci nego svi branitelji. O tome je govorio uoči otvaranja nadmetanja Alkarski vojvoda Ante Vučić u svom tradicionalnom obraćanju:

"Zar je moguće da smo zemlju, koju smo krvlju branitelja obranili, doveli do demografskog, gospodarskog i državotvornog rasula", zapitao se. Vučić je posebno spomenuo hrvatske branitelje u koje se, kaže, svi zaklinju kad ih trebaju, a u stvarnosti ih politika gura na kraj. "Hrvatski branitelji su u Domovinskom ratu, s kunicom oko vrata, svojim životom i žrtvom branili Hrvatsku pod zapovjedanjem prvog hrvatskog predsjednika Franje Tuđmana i ratnog ministra obrane Gojka Šuška", rekao je.

<http://www.vecernji.hr/hrvatska/politicari-vec-pristizu-sinjani-se-fotografiraju-s-plenkovicem-1104713>

A nije problem samo u odnosu naših političara prema braniteljima. Višnja Starešina u Slobodnoj Dalmaciji piše:

Srbija je učinila sve da "Oluja" bude osuđena pred Haaškim sudom kao hrvatski udruženi zločinački pothvat. Nakon oslobađajuće presude, Hrvatska, uz iznimku rezolucije koju su pokrenuli naši europski parlamentarci, nije (u)činila gotovo ništa, da neutralizira srpsku narodnu predaju u međunarodnim institucijama i javnosti.

Takav odnos prema vlastitoj državi i stalna politička snishodljivost prema državi agresoru, otvorio je prostor Miloševiću omladincu (Dačić) na mjestu šefa diplomacije, Šešeljevu učeniku na mjestu predsjednika vlade (Vučić) i Šešeljevu vojvodi pod ozbiljnom sumnjom za sudjelovanje u ratnom zločinu u Antinu, (predsjednik Srbije Tomislav Nikolić) da Hrvatskoj drže lekcije o demokraciji i dijele optužbe o ustašizaciji. A hrvatski veleposlanik ih pokupi u pisanom obliku i ponese kući.

Da je Hrvatska ozbiljna država onda propagandni rat službenog Beograda ne bi bio ozbiljna prijetnja. Ovako, on nije prijetnja istovjetna onoj iz devedesetih. Ali čini dvostruku neugodu: zbog bezobrazluka koji dolazi iz službenog Beograda i tradicionalne nedoraslosti ili čak savezništva na koju je često nailazio u službenom Zagrebu.

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumne/76-gost-kolumne/43955-visnja-staresina-srbijanska-verbalna-agresija-na-hrvatsku>

Jedan od ponajboljih hrvatskih kolumnista politolog Marko Ljubić sve to sjajno povezuje pišući kako *nacionalno svijesna Hrvatska, politika koja baštini hrvatsku državnost, koja se deklarira kao državotvorna i svi protagonisti takve političke scene ne smiju dopustiti da se jedan jedini simbol utkan u temelje hrvatske državnosti, a to je referendum o samostalnosti, tadašnje državno vodstvo, prvi demokratski izbori, oslobodilački rat i sve, baš sve njegove sastavnice, nikako ne smiju dopustiti – kriminalizirati i osporiti. To se odnosi i na HVO kao sastavnicu integralne obrane hrvatske nacionalne slobode.*

To nije stvar izbora ovoga ili onoga političara, to je stvar odnosa prema svojoj državi, svome narodu, njegovoj slobodi, ponosu i časti.

Zbog toga Hrvatska nikako ni u kojim uvjetima ne smije pristati i dati blagoslov za kriminalizaciju – Za dom spremni. Nikako i nikada.

Zašto?

Ne zbog toga jer je to bio Pavelićev pozdrav, a bio je, ne zbog toga jer je današnjoj Hrvatskoj potreban Pavelić kao izvorišna paradigma, jer nije uopće, nego zbog toga jer je pod tim pozdravom ratovao slavni HOS, tisuće mladića i djevojaka, koji su dali više od sedamsto života u ratu za Hrvatsku i nikada ih nitko nije optužio za jedan jedini počinjek eksces, zločin. Nikada nitko.

Kako onda opravdati naziv vukovarskoga mosta s imenom legende Domovinskog rata – Jean Michel Nicolierom?

Dakle, Hrvatska braneći „Za dom spremni“ ne brani ustaše, Pavelića, fašizam ili iskazuje simpatije prema jednome totalitarizmu, nego suprotno - iskazuje poštovanje prema onima koji su pod tim pozdravom slomili jedini realni nacifašizam u sjećanju suvremene Europe nakon Drugog svjetskog rata, onaj srpski iz devedesetih.

Popusti li u tome Hrvatska, izravno je izložila sve do jednu stečevinu, sve do jedan temelj, jer su svi u kontinuitetu napadnuti. Realno je kod „Za dom spremni“ problem što je to uistinu bio pozdrav NDH i režima Ante Pavelića, ali ne može se nešto što je zloupotrijebio Pavelić a doživjelo silovitu reafirmaciju i novo vrednovanje u bitci za opstanak hrvatskoga naroda, predati na milost neprijateljima – svake Hrvatske. Ne pristati na selektivne standarde

Ne može današnja Hrvatska pristati na selektivne standarde, pri čemu je nužno imati razumjevanja za osjećaje ljudi koji su stradali pod tim pozdravom, a istodobno veličati i nametati zlokobni „Smrt fašizmu“ ili sve moguće velikosrpske i komunističke oznake i simbole, kao izraz – demokratičnosti, ljudskih prava, zrelosti ili nekakve europske emancipacije.

Jer nisu ništa od toga. To bi bila obična kapitulacija i posrnuće.

HDZ mora to imati na umu. Jer, otvaranja vrata snagama kriminalizacije uspostave hrvatske državnosti, oslobodilačkoga rata i svih simbola iz toga vremena, makar bili istovjetni simbolima NDH režima, usporedivo je s probijanjem nasipa nakon kojega ništa više bujicu ne može zaustaviti u rušilačkom pohodu.

Ako se HDZ jasno ne opredjeli o svim tim pitanjima, ali tako da se ne brani na dnevnoj osnovi od provokacija i zahtjeva, koji poprimaju sve

dramatičnije i šire razmjere, neće poslati poruku – bitne različitosti od ljevice ili antife.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/24616-m-ljubic-hdz-mora-inzistirati-na-tezi-da-se-u-muenchenu-sudilo-zlocinackom-rezimu.html>

Da, Marko Ljubić sjajno upozorava današnju vlast što im je činiti da hrvatska vlast bude u hrvatskim državotvornim rukama. Da se ostvari ono što je dano u naslovu knjige koju predstavljamo: OBA SU DOISTA PALA!

Hoće li ga poslušati?

Ipak ovo predstavljanje ću završiti onim što je o svemu tome napisao naš poznati odvjetnik i isto tako sjajni kolumnist Zvonimir Hodak. Kao da ponajbolji hrvatski odvjetnik Hodak odgovara na predsjedničinu priču o ZDS i pravosudnim tijelima:

Iz slobodarske (Slobine) Srbije stiže nam prijetnja koju treba shvatiti krajnje ozbiljno. “Nikada više nećemo dozvoliti novu Oluju...” poručio je Vučić. Da srpski premijer misli ozbiljno dokaz je iznenadni porast proizvodnje – traktora u Srbiji. Vučić se na određeni način vratio u kolovoz 1902.g. Tog vrućeg kolovoza Nikola Stojanović objavio je u zagrebačkom Srbobranu paradigmatički stav Srbije prema njihovim “zapadnim pokrajinama”. Miroljubiv, kao što su sad Vučić, Šešelj, Nikolić, Vulin i ostali, naš srpski “brat” Nikola je napisao između ostalog “Do istrage vaše ili naše”. Zbog pomalo arhaičnog načina izražavanja možda je potrebno malo objašnjenje. Kako bi rekao Zoki – ili mi ili oni. Nikola ni malo nije dvojio kao ni Jovan Rašković tko će pobijediti u toj životnoj utakmici. Razloge je “znanstveno” obrazložio. Srbi pobjeđuju jer im to “garantuje proces opšte evolucije”, pa onda “prirodna životna snaga” i što je najvažnije “nadmoć na bojnopolju”. Zanimljivo je to bulaženje o Srbima kao vojnicima koji su, od stotinjak bitaka u svojoj povijesti, dobili samo jednu Cersku bitku. 1941.g. imali su vojsku za koju su tvrdili i pisali da je “treća armija u Evropi”. Kapitulirali su za osam dana. Pred Oluju su odbijali državu u državi koju im je europska birokracija nudila na pladnju uvjereni kako “Srbina vojnika” nitko ne može maknuti iz vječne SAO Krajine. Kihnuli su za nešto više od tri dana. Čak ih je i sam Sloba javno prozvao zečevima. Sada, u ime dobrosusjedskih odnosa, na Bajakovu dijele turistima CD-ove u

kojima Oluju prikazuju kao genocidnu u kojoj je srpski narod protjeran sa svojih "vekovnih ognjišta." Zamislite da Hrvatska onima koji iz bilo kojih razloga ulaze u Demokratsku republiku Srbiju dijeli CD-e o srpskim junaštvima u Vukovaru, Škabrnji, Voćinu, Dalju, Saborskom, Sertić Poljani...o likvidaciji 8500 ljudi u tri dana u Srebrenici. I koliko je "otac domovine" Dobrica Ćosić bio u pravu pišući o srpskim lažima s jednim svetim ciljem – ostvarenje Velike Srbije i granica Karlobag, Ogulin, Karlovac, Virovitica. Šaljući nam poruke da smo fašistička država, da je naš križ kukasti križ, Vučić tjera mak na konac. Hrvatske reakcije upravo su dokaz kako nas je Nikola Stojanović procijenio 1902.g. kad je tvrdio da Hrvati "nemaju jezika, običaja ni zajedničkog života". Da nemaju "svijesti o zajedničkoj pripadosti" te da "u tuđim slugama gledaju ideal pa će i sami postati slugama." Na ove poruke "mira i ljubavi" koje je Vučić slao RH uz prisustvo Milorada Pupovca, reakcija hrvatske lijeve medijske falange bila je 80% blaža od čvrste, jednostužne i energične poruke "fašistima" koji su nas sramotili u Kninu s fašističko-nacističko-ustaškim ZDS. Što je najgore čak je i Thompson započeo svoje Čavoglave s ZDS-ni. Zašto? Zato jer ta pjesma tako i započinje. Pjevana je s tim tekstom od 1991.g. pa do 5. kolovoza 1995.g. Jeste li možda u tom razdoblju ponosa i slave čitali komentare Jelene Lovrić, Gorana Penića, Kreše Beljaka, Peđe Grbina, Kolinde, Branimira Pofuka i lijeve medijske falange ili gledatelja Žikine dinastije da su prosvjedovali protiv pjesme "Čavoglave". Slažem se, idiote koji su zapalili srpsku zastavu treba kazniti. Hrvati ne pale tuđe zastave. Mi svojim pobjedama prisiljavamo naše neprijatelje da oni pale naše zastave, a svojih pobjedonosnih se ne odričemo. One su uvijek istih boja. A ZDS će na koncu završit na referendumu. Čiji ishod se unaprijed zna. Dotle neka zaborave svi vlastodršci u RH da će ZDS suzbit policijskim i pravosudnim mjerama. Nema šanse. S tim usklikom išlo se u Domovinski rat. S tim usklikom ginulo se u Domovinskom ratu. Jugo-nostalgicare, medijske ljevičare i gledatelje Žikine dinastije može spasiti samo nada da će Hrvati na demokratskom referendumu odbaciti ZDS. Kad bi taj, za sada imaginarni referendum, ikada bio raspisan onda bih savjetovao Anti Tomiću, Jurici Pavičiću, Miljenku Jergoviću, Jeleni Lovrić, Miloradu Pupovcu, Marku Špoljaru, Silvani Perici, Tvrtku Jakovini, Hrvoju

Klasiću, Draganu Markovini i sličnim likovima da ujedno predlože da se građani izjasne jesu li za to da ustaška kuna i dalje ostane sredstvo plaćanja u RH. Ha, ha ... kakva hipokrizija. ZDS ih užasava, ali kuna koja je istinska poglavnikova valuta, im je usprkos toga prirasla i srcu u džepu. Sve u svemu dječje bolesti hrvatskog medijskog prostora su neizlječive.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/idiote-koji-su-zapalili-srpsku-zastavu-treba-kazniti-hrvati-ne-pale-tude-zastave-mi-svojim-pobjedama-prisiljavamo-na-paljenje-nasih-zastava-945057>

Poslije Hodaka doista ne treba ništa komentirati, zar ne?

12. 08. 2016.

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „OBA SU PALA“ U SKRADINU

mr. sc. Antonijo Brajković

Poštovani sugrađani, dragi prijatelji,
hvala vam što ste večeras ovdje i predstavljate svoj Grad, iskazujući tako na najbolji način dobrodošlicu i gostoprimstvo našim večerašnjim gostima.

Skradin je naselje čiji urbani kontinuitet seže u doba antike, doba u kojem je ovaj grad bilježio svoje vrhunce kao upravno, gospodarsko i kulturno središte ovog dijela Dalmacije, zadržavajući taj istaknuti položaj i važnost kroz srednjovjekovno i novovjekovno doba. Danas, u suvremenoj Hrvatskoj, iako brojčano malen, duga povijesna tradiciju i kulturna ostavština bile su razlog da se naselje Skradin titulira gradom. Iako svjesni da možda nikad neće zasjati nekadašnjim sjajem, važnosti i veličinom, organizacijom ovakvih manifestacija doprinosimo njegovom kulturnom razvoju i opravdavamo urbane attribute na ponos svih onih koji ga vole.

Jedan od onih koji ga vole i posjećuju je i gospodin Josip Stjepandić, dr. strojarstva, porijeklom iz Modriče a na privremenom radu u Njemačkoj, koji je ovdje s obitelji na odmoru. Budući da ga s akademikom Pečarićom veže akademska srodnost, društvena angažiranost, domoljubni interes i prijateljstvo, predložio nam je mogućnost predstavljanja njegove knjige, što smo sa vrlo rado prihvatili. A upravo će dr. Stjepandić u uvodnom ekspoziju najaviti večerašnju temu i njenog glavnog protagonista, akademika Pečarića, koji je večars ovdje da bi s nama podjelio misli, stavove, ideje... iz svoje knjige ***Oba su pala***.

Akademik Pačarić iznimna je osoba hrvatske znanstvene scene, rođen u zaljevu hrvatskih svetaca, gradu Kotoru 1948, diplomirao je 1972., magistrirao 1975., a doktorirao je 1982. godine matematičke znanosti disertacijom "Jensenova i povezane nejednakosti". Redoviti je profesor na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu,

voditelj seminara "Nejednakosti i primjene" na Matematičkom odjelu PMF-a i glavni istraživač istoimenoga projekta Republike Hrvatske. Osim što je redoviti član HAZU, aktivni je član The New York Academy of Science i dopisni član Dukljanske akademije znanosti i umjetnosti. Jedan je od vodećih svjetskih stručnjaka u području teorije nejednakosti i najcitiraniji hrvatskih matematičar s objavljenih preko 1100 znanstvenih radova i više desetaka znanstvenih i publicističkih naslova u kojima se bavi temama ključnim za razumijevanje suvremenih procesa i stvaranja hrvatske države.

Samo ovih nekoliko biografskih crtica akademika Pečarića jasno ukazuju da ispred nas stoji čovjek grandiozne intelektualne snage i kreativne produktivnosti. Čovjek kojeg je životni i profesionalni put uspeo na znanstveni Olimp, dajući mu pravo na besmrtnost kao dar za ustrajnost i napor iz kojeg su stvorene ideje.

Nažalost, široj javnosti gotovo je nepoznat po idejama i talentu koji mu je podarila Providnost, dakle prirodnim znanostima i matematici, koja u svojoj kompleksnosti sadrži niti neraspetsive i nedokučive za većinu nas običnih smrtnika, ali zbog zakonitosti i egzaktnosti koja je određuje, te ideološkoj bjelini, za istraživača i znanstvenika kao što je akademik Pečarić neusporedivo je lakša od puta zbog kojeg je ovdje i zbog kojeg ga poznajemo. A poznajemo ga po snažnom domoljubnom angažmanu i dobrim idejama, baš kao ono biblijsko stablo što se prepoznajemo po plodovima. *Dobro stablo dobre plodove rađa.*

Promišljajući o sudbini vlastitog naroda, o nametnutim mu ideološkim zabudama i paradigmama, te moralnim i vrijednosnim inverzijama, akademik Pečarić namjerno izabire teži put, put služenja Domovini i naciji, put čija je misija širenja ideje koje imaju uporište u istini, pravdi, ljubavi prema Domovini i vrijednostima koji jednu naciju čine jačom i spremnijom na izazove koje u sebi nose suvremeni civilizacijski tokovi.

Taj put je teži jer ulazi u područje koje snažno ideološki kontaminirano i u posjedu onih koji streme biti gospodari prošlosti i sadašnjosti, a čiji monopol na istinu ugrožava budućnost ove nacije. U to područje akademik Pečarić ulazi bezkompromisno i hrabro, donoseći znanstvenu objektivnost, nove ideje i drukčiju paradigmu u kojima nema mjesta za laži i programirane istine.

Metodološki precizno, primjenjujući iskustva znanstveno istraživačkog rada iz područja prirodnih znanosti, akademik Pečarić u svojim ostvarenjima (koja imaju nacionalno, povijesno i političko opravdanje) ulazi u polemike, iznosi činjenice, objavljuje rezultate, objašnjava i stvara ideje koje mogu biti temelj za razvoj društvenih i političkih vrijednosti na kojima treba počivati zdravo i prosperitetno društvo.

Kao i svaki beskompromisni znanstvenik i istraživač, akademik Pečarić je predmet osporavanja, napada i difamacije, s druge strane, njegov rad predmet je hvaljenja, divljenja i neskrivenog obožavanja svih onih koji vjeruju u istinu njegovih ideja.

A metafizička istina je samo jedna i kao organizatoru nam je drago što smo u prilici predstaviti vam akademika Pečarića i njegov dosadašnji znanstveni i publicistički rad, odnosno dati priliku za prosudbu o tome koliko su ideje koje ćemo ovdje čuti blizu istini.

Josip Pečarić

Danas predstavljamo neobičnu knjigu – knjigu „Oba su pala“. Ona čini cijelinu s knjigom „Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“ o kojoj je već govorio dr. sc. Josip Stjepandić. Kao što sam napomenuo na predstavljanju u Tisnom u obje knjige je dan niz tekstova posvećenih napadu na Marka Perkovića Thompsona zato što je na proslavi u Kninu 5. kolovoza pjevao pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja počinje s pozdravom ZA DOM SPREMNI!. Mnogi mladi u RH vjerojatno ne znaju koliko se puno puta Bojna izvodila na radiju i na TV-u za vrijeme Domovinskog rata i da je ta pjesma simbol Domovinskog rata.

Kako je napad na Thomsona zbog Bojne bio par dana prije predstavljanja u Tisnom doista je neobično imati na predstavljanju dvije knjige o tom napadu, zar ne? Kao da sam nadmašio sam sebe. Naime, godinama sam bio gost australskih sveučilišta. Jednom nas je moj suradnik Professor Bertrand Mond u Melbourneu sa sveučilišta vozio kući. Ankica i ja smo primijetili kako on kao pokvarena ploča ponavlja sam sebi u bradu: „Dva dana – dva rada!“ I doista sam u ta dva dana uspio napraviti dva rada. A sada evo imamo dvije knjige u dva dana.

Jasno vam je da se šalim jer se radi o potpuno istovjetnom napadu na Thompsona i Bojnu Čavoglave od prošle godine. A evo kako je ovogodišnji napad na Thompsona opisao poznati hrvatski književnik Hrvoje Hitrec:

„Središnju proslavu Ohuje u Kninu prenosila je Hrvatska radiotelevizija a Thompson obećao da u službenom i službeno prenošenom dijelu koncerta ne će pjevati Čavoglave. Izvrstan je potez da je Knin povezan s Vukovarom, akcijom za Vodotoranj, kao i da se izvode pjesme iz svih dijelova Hrvatske, pa naravno i iz Istre koju Boris Miletić nakon svinjarije s putovnicom i dalje (za javnost) navodno ipak drži hrvatskim teritorijem. Malo je reterirao. Možda ipak dopusti da kroz tunel Učka putujemo pokazujući na izlazu samo osobnu iskaznicu.

Kamere su brzo ugašene kada je Thompson počeo pjevati Čavoglave, uz pratnju naroda i policije, to jest policija ga je pratila nakon što je sišao s pozornice i htjela mu uvaliti prekršajni papir koji je odbio potpisati jer je kazna propisana u njemačkim markama a one više nisu u optjecaju i ne zna kako ih nabaviti, pa će na tomu i ostati. Glede pozdrava ZDS koji u prekršajnom ni kaznenom obliku nije naveden pa ostaje u sferi nagađanja (kako je opazio i Orepić): izrečen je od hosovaca koji su s tim pozdravom ginuli u Domovinskom ratu, u ustroju Hrvatske vojske, daleko od muenchenske prve crte. A glede srpske zastave, vjerojatno se radilo o samozapaljenju – natopljena je hrvatskom krvlju koja lako plane u nezaboravu.

Iz Beograda je četnička klatež na vlasti kojoj su ruke još krvave iz prve polovice devedesetih, poslala novu, valjda desetu notu, pa je tako do sada u Zagreb poslan cijeli notni zapis pjesme „Spremite se, spremte četnici“.!

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24620-h-hitrec-2.html>

Međutim, Thompson nije obećao da u službeno prenošenom dijelu koncerta ne će pjevati Bojnu Čavoglave! Dr. Stjepandić i ja smo prije koncerta bili u Čavoglavama. Thompson nam je rekao da je dogovor da Bojna Čavoglave ide u sklopu vatrometa i odjavne špice odmah nakon "E moj narode". Tako su dogovorili s njegovim menadžerom Zdravkom Barišićem. Thompson nam je rekao da on ne vjeruje da će tako i biti i da oni sigurno neće poštivati dogovor.

Zajedno smo došli u Knin. Tamo su mu organizatori rekli o promjeni. Zanimljivo je bilo i to da su tražili i stanku od dvije minute da prije njegovog nastavka koncerta dva orkestra siđu s tribine. Je li i to bila igra da bi se poslije moglo tvrditi kao što jeste kako je Thompson pjevao Bojnu poslije završetka koncerta?

Kasnije mi je Thompson rekao da je Barišić vjerovao u tu priču o završetku prenošenog dijela koncerta Bojnom Čavoglave i bio je ljut zbog promjene objavne špice.

Ma ja ti nisam uzrujan zbog toga, ali ne znam šta im neistina triba – rekao mi je Thompson.

Ja moram priznati da sam se i ja nadao da ipak Marka neće prevariti i dr. Stjepandić zna kako sam bio ljut isto kao i Thompsonov menadžer. Otišli smo iz Knina, a da nismo znali za događaj s milicijom, pardon policijom.

Sutradan su mi prijatelji javili za to sramotno ponašanje policije. Među njima i biskup sisački dr. Vlado Košić koji nije mogao doći u Knin jer su ga branitelji zamolili da održi misu u Sisku. Tko već nije neka obavezno pročitaj njegovu homiliju:

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/3575-homilija-na-dan-pobjede-i-domovinske-zahvalnosti-i-dan-hrvatskih-branitelja-2016>

Sjajna kolumnistica Hrvatskog tjednika Mirela Pavić mi ju je ovako prokomentirala: *Biskup Košić imao sjajnuuuu propovid u Sisku...suze mi na oči,*

U nedjelju prije odlaska u Sinj na Alku poslao sam prijateljima novo pismo Predsjednici RH. Pismo je odmah objavljeno na nekim hrvatskim portalima, a potpisali su ga uz mene i kolege Stjepandića i dvojica biskupa Vlado Košić i Valentin Pozaić i generali Ljubo Česić Rojs, Marinko Krešić, Josip Štimac i Ivan Tolj.

Jedan naš poznati svećenik mi je napisao istog dana:

Postovani g. Pečariću,

Zašto tražiti naš pozdrav 'ZA DOM' kao službeni pozdrav u HV. Potreban je kao jedan od normalnih pozdrava u Hrvatskoj; Hvaljen Isus, Dobar dan, Bog s vama, živjeli, lijepi pozdrav... Bog s Vama. ZA DOM - SPREMAN.

Odgovorio sam mu:

On to već jest jer su HOS-ovci dio HV.

Vlast to samo treba javno reći!

Pozz

Josip

Zapravo, to naše Pismo Predsjednici, koje je zvanično poslano jučer, završili smo ovako:

Podsjećamo Vas:

a) *Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerili predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;*

b) *da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991(napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;*

c) *da je znakovlje postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.*

d) *U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.*

Zapravo su to činjenice o kojima sam već pisao, o njima sam govorio nedavno u Bujici, a upozorio sam i Ustavni sud kada Vrhovni sud nije smatrao potrebnim poštivati ove činjenice u slučaju Josipa Šimunića. Jučer su na CroPortalu objavili članak u kome su istražili spomenute činjenice u svijetlu danas važećih zakona u članku: **'ZA DOM SPREMNI' VEĆ JE REGULIRAN I ZAŠTIĆEN ZAKONIMA REPUBLIKE HRVATSKE:**

„Nakon bezbroj novinarskih upita predstavnicima Vlade RH, Predsjednici Republike, vođama parlamentarnih stranaka i ostalim političarima i njihovom izmotavanju ili dodvoravanju potencijalnoj koaliciji i glasačima, povjesničarima i pravnicima, je li pozdrav "Za dom spremni" zabranjen zakonom i je li to povijesni hrvatski ili samo ustaški pozdrav, mi nudimo jednostavan odgovor i to surfajući samo 15-ak minuta, što su naravno mogli i oni koji nam vode ili bi željeli voditi državu.

Ne ulazeći u to je li pozdrav "Za dom spremni" povijesni pozdrav prije Drugog svjetskog rata, sa sigurnošću možemo potvrditi da NIJE zabranjen zakonom. Ne samo da nije zabranjen već je reguliran zakonom kao i sva obilježja i odore iz Domovinskog rata.

Naime, Zakonom o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji od 12. veljače 2013. u članku 2. stavak 1. precizirano je tko su to hrvatski branitelji iz Domovinskog rata. “

U tekstu se daje link na taj zakon i što je dano u Članku 2 tog Zakona (http://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2013_02_19_322.html) i komentira taj članak:

„Dakle, zakonom je regulirano da su pripadnici Hrvatskih obrambenih snaga (HOS) hrvatski branitelji iz Domovinskog rata, a budući da su sve postrojbe imale svoja obilježja na odorama, tako je i HOS imao znak s natpisom "Za dom spremni" koji je bio i uzvik na postrojavanjima.”

Potom upozoravaju na **Pravilnik Ministarstva obrane o vojnim odorama**

(http://narodne-novine.nn.hr/clanci/sluzbeni/2011_05_58_1268.html):

„Nadalje, **člankom 18. Pravilnika o vojnim odorama** (NN broj 58/11 i 113/11) propisano je da hrvatski branitelji iz Domovinskog rata mogu u svečanim prigodama u OS RH i u prigodama službenog obilježavanja obljetnica vezanih uz događaje u kojima su sudjelovali u Domovinskom ratu ili na obljetnicama zbivanja iz Domovinskog rata nositi službene vojne odore, ako ih posjeduju, a mogu nositi i vojne odore iz Domovinskog rata.

Ako sagledamo ovaj Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji i pravilnik Ministarstva obrane o nošenju vojnih odora, a znajući kako izgleda odora i dijelovi odore HOS-a u Domovinskom ratu te da se na njima nalazi "Za dom spremni", dolazimo do zaključka da su sva dosadašnja postupanja hrvatske policije i pravosuđa o oduzimanju predmeta, kažnjavanju na javnim skupovima zbog riječi "Za dom spremni" protuzakonita, a izjave naših političara ukazuju da ne poznaju zakone koje bi oni u najvećoj mjeri trebali štiti.

Temeljem spomenutog zakona dolazimo do zaključka da je i presuda suda u slučaju **Josipa Šimunića** nezakonita jer tvrdnja suda da je pozdrav "Za dom spremni" **ustaški**, a ne osvrćući se na **Domovinski rat**, upravo je politička presuda koja se ne temelji na zakonima Republike Hrvatske, a to upravo potvrđuje i ovaj zakon.

Preostaje im samo jedno objašnjenje koje bi bilo suludo, a isto tako bilo bi i čisto silovanje zakona, a to je kad kažu: možete nositi ali ne smijete izgovarati pozdrav "Za dom spremni".

Dakle, kome pravo, a kome krivo, ali pozdrav "Za dom spremni" je pozdrav iz Domovinskog rata i kao takav je dozvoljen.

Zapravo, ako smo pravna država onda bi se doista trebalo poštivati hrvatski zakoni i ono što kaže Predsjednica Republike Kolinda Grabar Kitarović. Naime ona je izjavila u nedjelju navečer:

"Pravosudni organi, pravosudna tijela trebaju riješavati pitanje (pozdrava) 'Za dom spremni' i slično..."

Zapravo lako je pretpostaviti što je ona mislila pod tim rješavanjem kada je i sama tvrdila da je ZDS „ustaški pozdrav“!

Očito bi neki u Pravosuđu sami morali odgovarati jer su svojim nepoznavanjem zakona osuđivali ljude. Najdrastičniji slučaj je onaj Josipa Šimunića poslije hajke na njega od bivšeg ministra Jovanovića. Hoće li ikada odgovarati i mnogi političari što se ne suprostavljaju pritiscima i osudama iz svijeta zbog zakonski dozvoljenog pozdrava iz Domovinskog rata – pozdrava ZDS?

Sve to sugerira da će vlast koja nije sposobna oduprijeti se pritiscima iz svijeta i hrvatskih komunista, kojima nikada nije bila draga naša pobjeda u Domovinskom ratu, upravo zato što je ZDS zakonit pozdrav tražit će njegovu zabranu. Zapravo oni i napadaju ZDS kako kaže sjajni kolumnist Marko Ljubić *ne zbog toga jer je to bio Pavelićev pozdrav, a bio je, ne zbog toga jer je današnjoj Hrvatskoj potreban Pavelić kao izvorišna paradigma, jer nije uopće, nego zbog toga jer je pod tim pozdravom ratovao slavni HOS, tisuće mladića i djevojaka, koji su dali više od sedamsto života u ratu za Hrvatsku i nikada ih nitko nije optužio za jedan jedini pojedinčani eksces, zločin. Nikada nitko. Kako onda opravdati naziv vukovarskoga mosta s imenom legende Domovinskog rata – Jean Michel Nicolierom? Dakle, Hrvatska braneći „Za dom spremni“ ne brani ustaše, Pavelića, fašizam ili iskazuje simpatije prema jednome totalitarizmu, nego suprotno - iskazuje poštovanje prema onima koji su pod tim pozdravom slomili jedini realni nacifašizam u sjećanju suvremene Europe nakon Drugog svjetskog rata, onaj srpski iz devedesetih.*

„[http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/24616-m-ljubic- za budućnost ili sa stranim moćnicima u ugodnu beogradko-bruxsellesku fotelju.rezimu.html](http://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/24616-m-ljubic-za-buducnost-ili-sa-stranim-mocnicima-u-ugodnu-beogradko-bruxsellesku-fotelju.rezimu.html)”

Zato se lako može dogoditi ono što tvrdi naš poznati odvjetnik i kolumnist Zvonimir Hodak:

A ZDS će na koncu završit na referendumu. Čiji ishod se unaprijed zna. Dotle neka zaborave svi vlastodršci u RH da će ZDS suzbit policijskim i pravosudnim mjerama. Nema šanse. S tim usklikom išlo se u Domovinski rat. S tim usklikom ginulo se u Domovinskom ratu. Jugo-nostalgicare, medijske ljevičare i gledatelje Žikine dinastije može spasiti samo nada da će Hrvati na demokratskom referendumu odbaciti ZDS. Kad bi taj, za sada imaginarni referendum, ikada bio raspisan onda bih savjetovao Anti Tomiću, Jurici Pavičiću, Miljenku Jergoviću, Jeleni Lovrić, Miloradu Pupovcu, Marku Špoljaru, Silvani Perici, Tvrtku Jakovini, Hrvoju Klasiću, Draganu Markovini i sličnim likovima da ujedno predlože da se građani izjasne jesu li za to da ustaška kuna i dalje ostane sredstvo plaćanja u RH. Ha, ha ... kakva hipokrizija. ZDS ih užasava, ali kuna koja je istinska poglavnikova valuta, im je usprkos toga prirasla i srcu i džepu. Sve u svemu dječje bolesti hrvatskog medijskog prostora su neizlječive.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/idiote-koji-su-zapalili-srpsku-zastavu-treba-kazniti-hrvati-ne-pale-tude-zastave-mi-svojim-pobjedama-prisiljavamo-na-paljenje-nasih-zastava-945057>

Zapravo bio bi to referendum o Hrvatskoj. Referendum koji bi pokazao koliko sam bio u pravu kada sam tvrdio kako Srbi dijele Hrvate na ustaše i srpske slugе. Referendum koji bi pokazao ima li danas više srpskih slugа tj. onih koji ne žele neovisnu Hrvatsku od 20-25 posto kako je svojevremeno tvrdio Tuđman! Moja pozicija je poznata: Ja vam ne volim biti slugа!

Završit ću s porukom vlastima Luke Podruga u današnjem Hrvatskom tjedniku:

„Trenutačna hrvatska vlast, od predsjednice do premijera, a posebno vladajuća koalicija HDZ i MOST, svojim odlukama pokazat će svoje domoljublje i opredijeljenost. Mogu birati između zaštite nacionalnih interesa i služenja Beogradu, između ulizivanja antihrvatskim antifašistima i zaštite digniteta Domovinskog rata i branitelja. Između njih sinova Udbe i nas sinova Oluje. Izbor je lagan i jednostavan, kao

1991., s hrvatskim narodom u tešku borbu ili sa stranim moćnicima u ugodnu beogradsko-bruxsellesku fotelju.“

HVALA!

Skradin, 11. kolovoza 2016.

31. 08. 2016.

BOLJE JE PRIČATI A NE RADITI, ZAR NE?

Vlado Marušić je na portalu Glas Brotnja 29. 08. 2016. u svom reagiranju na zabranu Thompsonova koncerta u Švicarskoj spomenuo i moje pismo:

Na zabranu ovog koncerta reagirao je akademik Josip Pečarić koji se obratio Predsjednici RH, Ministru Branitelja RH, Ministarstvu inozemnih poslova RH izražavajući svoje nezadovoljstvo zabranom ovog koncerta što se dogodilo i 2009 godine kada su švicarske vlasti također zabranile koncert Marka Perkovića Thompsona zbog čega su Hrvati u Švicarskoj prikupili 5000 potpisa potpore Thompsonu negodujući protiv odluke švicarskih vlasti, pa sada s pravom Akademik Pečarić očekuje od gore navedenih državnih institucija RH svoje priopćenje i zaštitu simbola hrvatskog otpora Marka Perkovića Thompsona, no vidjećemo???

<http://glasbrotnja.net/vlado-marusic-thompson-fitilj-svijece-koja-gori-mraku-europe/>

Tri upitnika sugerira kako g. Marušić ne očekuje nikakvo reagiranje. Međutim, možda se kao reagiranje Ministarstva vanjskih poslova može shvatiti ono što je izjavio mr.sc. Slobodan Mikac, generalni konzul hrvatskog veleposlanstva u Švicarskoj:

“Znam da je imao zabranu nekoliko godina, zatim je odrađen koncert, po meni je to previše buke oko jednog pjevača”, ocijenio je dodavši kako: “nije dobro da netko otvoreno poziva na mržnju, na netrepeljivost – takva retorika ne pripada ni u Hrvatsku ni u Švicarsku”.

<http://narod.hr/svijet/procitajte-sto-generalni-konzul-kaze-o-zabrani-koncerta-marka-perkovica-thomsona>

Vjerovali ili ne: Švicarci lažno optuže Thompsona kako “uvijek iznova” upada u oči zbog “ultra-nacionalističkih svjetonazora” i “veličanja fašističkog režima ustaša”, a generalnom konzulu takova laž ne smeta već svojom izjavom da za pravo Švicarcima. Kako njegovo Ministarstvo nije reagiralo na takovu izjavu ispada da u tom

Ministarstvu misle suprotno od Ministra branitelja koji je Thompsonu napisao:

„Tvoj nadasve domoljuban duh i promicanje vrijednosti pravednog i osloboditeljskog Domovinskog rata bili su snažna potpora i hvalevrijedan primjer domoljublja i snage hrvatskog zajedništva.“

Ili samo šalju u svijet na mjesto generalnog konzula čovjeka koji ništa ne razumije? Bilo kako bilo itekako su odmah trebali reagirati na ovakvu sramotnu izjavu.

A zabrana je bila izvrsna prigoda da HDZ pokaže kako oni i djeluju kada su u pitanju hrvatski nacionalni interesi. To bi im dobro došlo u vrijeme kada Milanović ustašuje po Hrvatskoj, računajući kako svoje biračko tijelo ne može izgubiti pa mu je cilj pokazati da u HDZ-u ne smiju ni reći ono što se ne sviđa moćnicima u EU i šire. Izvrsna prigoda i da pokažu da Plenković nije doveden da bi zaustavio Karamarka koji je sve više i više pokazivao kako su mu hrvatski nacionalni interesi važniji od interesa EU-a.

Izvršnu raščlambu Milanovićeva ustašovanja i ponašanja HDZ-a dao je Marko Ljubić u tekstu *Milanovićeva velika obmana*:

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-milanoviceva-velika-obmana>

Naravno mnogi hrvatski kolumnisti su pisali o tome. Sve te tekstove možemo podvesti pod naslov koji je dao Milan Ivkošić:

Hrvatska nastavlja skidati gaće pred svakim u EU, pa i pred četničkom Srbijom

[http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

[Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401](http://www.vecernji.hr/premium/hrvatska-nastavlja-skidati-gace-pred-svakim-u-eu-pa-i-pred-cetnickom-srbijom-1109188?utm_source=Ve%C4%8Dernji+list&utm_campaign=533631b39c-Premium_NL6_17_2016&utm_medium=email&utm_term=0_d9b3729caf-533631b39c-67747401)

Dujmović:

[http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-](http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500)

[beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-](http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500)

[pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500](http://narod.hr/hrvatska/t-dujmovic-ljevici-klecaju-koljena-pred-beogradom-a-desnica-se-ukoci-kad-ih-berlin-washington-mrko-pogledaju?doing_wp_cron=1472242099.7031641006469726562500)

Starešina:
[http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politicari-ne-vide-da-](http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politicari-ne-vide-da-im-vucic-mic-po-mic-uhicu-je-drzavu-priprema-)

[im-vucic-mic-po-mic-uhicu-je-drzavu-priprema-](http://narod.hr/hrvatska/v-staresina-hrvatski-politicari-ne-vide-da-im-vucic-mic-po-mic-uhicu-je-drzavu-priprema-)

[odcjepljenje?doing_wp_cron=1472628778.3752140998840332031250](http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24745-h-hitrec-starcevicanski-obracenik-zoki-koji-se-samoproglasio-novim-vodom-krajinje-hrvatske-desnice.html)

Hitrec:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/24745-h-hitrec-starcevicanski-obracenik-zoki-koji-se-samoproglasio-novim-vodom-krajinje-hrvatske-desnice.html>

Šola

<http://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/agora/clanak/id/324805/petokolonas-sake-jada-iz-beograda>

Navest ću samo dio onoga što je napisao Hodak:

Pa da vidimo koje je to grozote “nabrijani” Zoki rekao da se čitav progresivni, pastoralni lijevi dio Lijeve naše tako zgrozio. Priznajem i sam da je nedopustivo reći za pristojne, europski orijentirane Srbe da su “šaka jada”, da već 150 godina ne znaju koga bi pripojili, Makedoniju, BiH ili Kosovo te da takvi pretendiraju vladati Balkanom. Srbi stvarno nisu zaslužili da ih se ovako uličarski vrijeđa. Evo, Vučić je nedavno diplomatski i uljudno usporedio Oluju sa Jasenovcem. Je li ta usporedba uvredljiva? Jelena Lovrić, Ante Tomić, Nenad Stazić, Bojan Glavašević, Milorad Pupovac, Vedrana Rudan i gledaoci Žikine dinastije sigurni su da nije. I Carl Bildt se slaže sa njima. I redakcija Jutarnjeg istog je mišljenja. To je sloboda govora i izražavanja. Čl. 38. Ustava RH. Kad mlađahni po-četnik Vučić kaže da Srbija neće više dozvoliti Oluju onda je to figurativna metafora. Pa koliko je oluja nanijela štete našim narodima i usjevima? A tek u svijetu?! Kad Ivica Dačić, Slobin đaćić, kaže da će se referendum u RS održati inače će Srbija “da tamo pošalje vojsku” to ne treba odmah bukvalno shvatiti. Dok se po sistemu “skup’te se, skup’te četnici” vojska skupi, Rusi daju naoružanje, Merkelovica odobri akciju, proći će dosta vremena. Kad četnički vojvoda Nikolić, zvani od milja Toma grobar, uspoređuje Milanovića s Pavelićem, a RH sa NDH-om, onda on zna da na taj način priličnom broju ljudi u Lepoj njihovoj šalje birane komplimente.

I na tako rafinirane fino složene pohvale od strane komšija Zoki, umjesto da se nakloni i zahvali, on huliganski šteti idiličnim odnosima dviju prijateljskih država. Neki hlebinski političari misle da Zoki jednostavno “ne može kontrolirati svoj izričaj.” Još kako može! Osobito ako je sve što je rekao o Srbiji čista, destilirana istina. Srpska

vladajuća garnitura je šaka jada. Problem je što to oni još ne znaju. Da je Srbija vojnički jaka kao 1991.g., uz ovakvu podršku Rusije i logistiku Angele Merkel, u Zagrebu bi Pavle Kalinić proglasom tražio da se akumuliraju rezerve hrane, vode, soli, šećera za prvih deset dana. No, to ne znači da jednog dana, a možda i prije, Srbija neće biti spremna. Kao i toliko puta prije.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/zasto-svakog-kolovoza-pobjesne-srbi-orjunasi-udbasi-jugonostalgicari-stare-komunjare-mladi-kriptokomunisti-gledaoci-zikine-dinastije-etablirani-cetnici-i-sva-stoka-sitnog-zuba-949922>

Pitanje je hoće li svojim izjavama Milanović ipak odbiti od sebe one na koje sigurno računa a za kojima Hodak poručuje:

Oluja će vas pratiti do kraja života u vašim zečjim dušama.

O njima piše Holjevac:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/hrvatskim-antifasistima-je-blizi-vucic-nego-milanovic-950296>

Međutim, prof. dr. sc. Zdravko Tomac već u naslovu svoga teksta kaže što hrvatska vlast, umjesto priča, treba napraviti:

Hrvatska treba podići optužnicu protiv Vučića, Nikolića i Dačića!

[http://direktno.hr/en/2014/kolumne/58943/Hrvatska-treba-podici-optuznicu-protiv-Vucica-Nikolice-i-Dacic!.htm](http://direktno.hr/en/2014/kolumne/58943/Hrvatska-treba-podici-optuznicu-protiv-Vucica-Nikolice-i-Dacic!)

Svojevremeno sam i sam pozivao vlast da pokrene sudsku tužbu za ratne štete, što je i logično poslije presude stalnog suda u Haagu po kojoj je Srbija izvršila agresiju na Hrvatsku u cilju stvaranja homogene velike Srbije i pri tome izvršila niz genocidnih radnji. Znamo da iz vlasti nikada nisu naveli ni te činjenice što je vjerojatno Milanoviću bio signal da može ustašovati, jer vladajući ne smiju.

A što tek reći na sajan prijedlog Ivice Marijačića (Hrvatski tjednik, 25. 08. 2016.):

Ukidanje Zakona o općemu oprostui jedina učinkovita protumjera prema Srbiji

Marijačić svoj tekst završava ovako:

Pozivanje Srbije na razum danas je, na žalost, jednako nedjelotvorno kao i u vrijeme rata jer ta država očito nije doživjela civilizacijsku transformaciju. Tuđman im je bezbroj puta nudio mir, ali je on i svatko drugi znao da mira ne će biti bez prave lekcije koja je uslijedila u obliku operacije Oluje. Hrvatska vojnička čizma pregazila je agresora

u samo par dana i nanijela mu poraz koji će ga još dugo, dugo boljeti. Unatoč toj boli i veličini pobjednika koji im je abolicijom dao mogućnost da shvate zabludu, nisu izvukli nikakvu pouku. Ali ni hrvatske vlasti nisu izvukle pouku da Srbija ne će popustiti u svome nasilju ako ju se na to ne primora.

Ukinimo, dakle, Zakon o općemu oprostumu pa ćemo brzo vidjeti kako se susjedna agresivna država povlači. Što bi značilo ukidanje toga Zakona? Prvo bi desetak tisuća Srba koji su se vratili u Hrvatsku, brzo pobjeglo u Srbiju jer su sudjelovali u agresiji, među njima zacijelo i silovatelji vukovarskih žena koji danas slobodno šeću gradom herojem i čak su zaposleni u policiji, pravosuđu i ostalim institucijama. Neka odlaze, za takvima nitko ne bi plakao, a ako bi neki ostali – ima u hrvatskim zatvorima još mjesta za njih. Nadalje, stotinjak i više tisuća Srba ne bi se usudilo napustiti Srbiju, što je također dobro. Vrijeme je, dakle, da se Hrvatska počne ponašati kao pobjednica, a ne kao gubitnica rata iz 90-ih, ne da bi ikoga ponižavala, nego da bi vratila prirodni poredak stvari u kojemu nije moguće da poraženi agresor izbjegne kaznu i plaćanje odštete, a kamoli da on sudi žrtvama svoje agresije.

Cijeli tekst možete naći na:

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/24738-i-marijadic-ukinurti-zakon-o-opcemu-oprostu-jedina-ucinkovita-protumjera-prema-srbiji.html>

Da, postoje sjajni prijedlozi kako Hrvatska može pokazati da je ponosna i samosvjesna država. Samo da su takovi i njeni političari. Zato je prijedlog da se reagira na Thompsona bio samo prijedlog da se počne. Zar izbori nisu itekako zgodna prigoda za tako nešto?

05. 09. 2016.

HASANBEGOVIĆ O ZDS

Jedan dragi prijatelj mi je poslao slijedeće:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/60108/Hasanbegovi%C4%87-o-medijima-Karamarku-Plenkovi%C4%87u-Titu-Zdravku-Mami%C4%87u.htm>

Poklonici pozdrava 'Za dom spremni!' kažu da je to stari hrvatski pozdrav, što vi mislite?

"Za dom spremni je naravno pozdrav koji je bio službeni pozdrav ustaškog pokreta o tome nema nikakvih dvojbi! On je obilježen brojnim hipotekama i ne vidim razloga da se poseže za njim u modernoj demokratskoj Hrvatskoj kao i za bilo koji drugim krilaticama dolazile one iz propale jugoslavenske komunističke baštine ili iz baštine ustaškog pokreta i NDH..."

Pita me on popušta li i on?

Zapravo Hasanbegović samo pokazuje da nije slučajno u politici.

Nije on ni ranije govorio drugačije. Naime treba pogledati ostatak razgovora o ZDS:

Treba li prekidati utakmice kada se čuje taj pozdrav?

"Ja sam došao iz navijačke subkulture, koja će uvijek počivati na jednoj vrsti prkosa i bunta. Treba stvoriti takvo društveno ozračje u kojem neće biti nikakvog posezanja uzvicima i povicima."

Treba li onda taj pozdrav zabraniti?

"Ja sam protiv bilo kakvih zabrana, u SAD-u apsolutno ništa nije zabranjeno, ni jedna simbolika. Zabranama se ništa ne može postići. Može se postići samo stvaranjem jednog zdravog društvenog ozračja i odgojem."

Dakle u RH danas ne postoji zdravo društveno ozračje. To je vidljivo i iz ovog odgovora. Činjenice oko Domovinskog rata i pozdrava ZDS, o dokumentima u RH u kojima se odobrava ZDS u takovom ozračju ni spomena.

Ali pogledajmo i ostatak razgovora koji je itekako vezan sa ZDS:

Pips, Chips & Videoclips ili Marko Perković Thompson, što sluša ministar kulture?

“Pipsi su iz mog kvarta, oni su iznjedrili navijačku himnu koja je postala vrsta kultne pjesme, kao i pjesma Čavoglave gospodina Perkovića, koju su devesetih godina slušali oni i koji bi je sada zabranjivali.”

Što mislite o toj pjesmi?

“To je povijesna pjesma, jedna o najpopularnijih ratnih pjesama, koja je toliko bila popularna da ima i različite obrade, koje su koristile i druge strane u ratnom sukobu.”

Što mislite o Marku Perkoviću Thompsonu?

“Privatno riječ je o jednom simpatičnom, skromnom i ljubaznom čovjeku, a kao glazbenik, poštujem činjenicu što mu nitko ne može osporiti da je najpopularniji izvođač. Bez obzira što ga bojkotiraju radio postaje, on je primjer da se može doći do publike, do koje mnoge pseudo-estradne veličine mogu samo sanjati da će doći, i bez povlačenja za ruku urednika radio i TV postaja. Poštujem to što radi. Sadržaj njegovih pjesam ima tu jednu necioalno-religijsku tematiku, koja govori o jednim vrednotama, koje su, naravno, bliske i meni.”

U ovom dijelu intervjua Hasanbegović je rekao puno toga i o ZDS govoreći o napadima na Thompsona i na pjesmu „Bojna Čavoglave“ koja počinje s tim pozdravom. Drugim riječima Hasanbegović pokazuje kako postaje vrhunski političar koji antife "u zdrav mozak" jer im u lice poručuje da je i ZDS uz Čavoglave postao dio slavne oslobodilačke ratne povjesti.

Zapravo i samo pitanje o ZDS je nekorektno postavljeno jer je danas već mnogima jasno da se radi o napadima na Domovinski rat i posebno na HOS-ovce koji su u samom početku Domovinskog rata, tj. agresije Srbije i Crne Gore na Hrvatsku bili strah i trepet agresorskim vojnicima. Svi oni koji su željeli opstanak Jugoslavije ni danas im to ne mogu oprostiti i kroz napade na ZDS se zapravo svete HOSovcima i svima koji su s tim pozdravom branili hrvatsku of fašističke agresije na Hrvatsku.

Naravno to povezivanje s ustaštvom im dobro dođe da i Domovinski rat danas proglase ustaškim ratom. Ono što nije uspjelo agresou koji su stalno govorili o hrvatskim braniteljima kao u ustašama, a hrvatsku državu nazivali ustaškom državom uspijeva danas jer smo imali i u vrhu vlasti ljude koji su sprovodili velikosrpski Memorandum SANU

2. Ako na izborima pobijedi tzv Narodna koalicija (valjda Nenarodna) imat ćemo to opet.

Uostalom napadi i u Švicarskoj na Thompsona danas su očiti rukopis onih u RH koji mrze i hrvatski narod i hrvatsku državu. Ili u „slučaju“ Šimunić.

Zato je zanimljiv savjet koji sam dobio od Mirele Pavić u Hrvatskom tjedniku 01. 09. 2016.:

Munjena Žaba im (ćuprijašimsa, op. JP) je već darovala preko RTL-a jedan mandat jerbo po anketama jemaju 4,7 posto u jednoj jedinici. Otkad je to 5 posto, ne znan, pitala bih akademika Pečarića ka vrsna matematičara (što je onom razlikon i more li se zanemarit ili je to još jedan bjesomučni kreketluk iz močvare i reklamni trik u nadi kako nitko neće skontat) ma čovik jema posla i trudi se oko Thompsonova koncerta u Švicarskoj. Piše pisma. Gluvima i slipima. Možda da prova na ćirilici? Bila bi fora. Odma bi se svi sjatili misleć kako im piše 'onaj čija pisma se tribaju pročitat', a i navali bi čitat. More bit da bi im nešto upalo u oko. Brvno, a ne trun. ... A kud ćemo... bit spremni kad ni za dom ne smimo bit?!) Liam shi!

Zapravo Hasanbegović itekako dobro zna da se napadima na ZDS napada HOS, jer je i sam to osjetio na vlastitoj koži kada je zbog HOS-ovske kape postao ustaša! Uostalom kao i predsjednik Sabora zbog zahtjeva za povratak imena Hrvatski državni sabor. Napadi su uvijek s pozivanjem na ustaše. Misle na ustaše iz devedesetih kako su im objasnili autori Memoranduma 2, a govore u onima iz Drugog svjetskog rata.

Naravno ima i onih koji zbog interesa i prihvataju takove napade, a ministar im se ruga riječima: *koju su devesetih godina slušali oni i koji bi je sada zabranjivali.*

S druge strane uvijek treba govoriti o sjajnim nastupima ministra branitelja Tome Medveda koji izravno kaže isto što i Hasanbegović govori na opisani način. Bio sam u Udbini kada je na misi od svih nazočnih ministar i general dobio najveći pljesak. U Bujici je nedavno rekao istinu i o Thompsonu i o Bojni Čavoglave i o HOS-ovcima. Ponovimo i ovdje njegove riječi iz pisma zahvale Thompsonu:

„Tvoj nadasve domoljuban duh i promicanje vrijednosti pravednog i osloboditeljskog Domovinskog rata bili su snažna potpora i hvalevrijedan primjer domoljublja i snage hrvatskog zajedništva.“

Ono što proslavljeni hrvatski ratnik i k tomu i genera otvoreno kaže, drugi moraju reći između redova. Problem je u onima koji ne kažu. Tako je dr. sc. Josip Stjepandić poslao vodećim HDZ-ovcima svoj link i komentar:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2016/09/05/dr-josip-stjepandic-sanitarni-koridor-oko-pasaluka-druga-nerona/>

Ja mislio da ste Vi u kampanji, pa napisah ono što se Vi očito ne usudite glasno reći...

A u tekstu je dan i govor biskupa Košića u Ludbregu u **svetištu i mjestu zavjeta Hrvatskoga državnog sabora**. Ne treba čuditi što će se pričati i političkom govoru u crkvi. Vjerojatno im Hrvatski državni sabor također nema veze s politikom, zar ne? Zapravo problem je i sama biskupova homiliju u kojoj biskup koji je i doktor znanosti zapravo odgovara na takove napade, što i konstatiraju u naslovu teksta na portalu narod.hr:

Što piše u Doktrinalnoj noti o nekim pitanjima vezanim uz sudjelovanje katolika u političkom životu?

<http://narod.hr/kultura/evo-sto-pise-doktrinalnoj-noti-nekim-pitanjima-vezanim-sudjelovanje-katolika-politickom-zivotu>

Slično piše i Nenad Piskac:

Drugovi, nije vaš problem samo biskup Košić, već i Kongregacija za nauk vjere

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/24796-ludbreska-propovijed-ozbiljni-vjernici-ne-glasuju-suprotivo-vjerskim-nacelima.html>

Ili im smeta jednostavna istina koju je u naslovu izvukao Portal HKV-a:

Biskup Vlado Košić: Pitanje svih pitanja i temelj opstanka naroda je demografska obnova.

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/24792-biskup-vlado-kosic-pitanje-svih-pitanja-i-temelj-opstanka-naroda-je-demografska-obnova.html>

Prijatelj mi priča kako zna više HDZ-ovaca koji prigovaraju našem biskupu. Kažu svugdje na televizijama, novinama politika, a onda odu u crkvu i opet politika. U Tuđmanovo vrijeme bi im smetalo što svugdje na televizijama i novinama imaju prosrpsku politiku, pa bi bili

sretni da negdje čuju i nešto prohrvatsko. Ili kako kaže Mladen Pavković: *Biskup Košić je „crvenim vragovima“ sasuo istinu u – lice!* <http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-biskup-kosic-crvenim-vragovima-sasuo-istinu-lice/>

Zato Stjepandićev prigovor vodećim ljudima HDZ-a itekako ima veliku težinu!

Podsjetit ću da i prof. dr. sc. Andrija Hebrang govori o fašističkoj agresiji na Hrvatsku. Tako i u najnovijem tekstu u Hrvatskom tjedniku od 01. 09. 2016. u djelu tekata „Umjesto isprike, fašisti nas optužuju za fašizam“:

„Danas u kontroliranim medijima, kao ni u hrvatskim udžbenicima, ne ćete naći podatke o strašnoj srpskoj agresiji sa svim obilježjima fašizma. Pobili su 7.263 civila (uz još oko 1.000 skrivenih grobova), od čega su polovica ubijenih žene i djeca! To je posljedica fašističke ideologije protjerivanja Hrvata s teritorija koje napravili ukupnu štetu (direktnu i gospodarsku indirektnu) od 400 milijarda dolara! U logore na području Srbije odveli su 30.000 zarobljenika. Među kojima 3.000 žena i 500 djece! Najmlađe dijete ubijeno u srpskome logoru imalo je samo 6 mjeseci.“

Ne zaboravimo, ti koji ne dozvoljavaju danas u RH spominjanje i ovakovih podataka i ne dozvoljavaju prisjećanje kako su branitelji nazivali ustašama najglasnij su u optužbama na ZDS proglašavajućii HOS-ovce ustašama. Ovi podatci nisu važni, ali ZDS jeste.

Zapravo je očiti rukopis Memoranduma SANU 2, zar ne?

I Hebrang kao i ja govori o agresorima kao o fašistima. Zapravo je u pravu je Marko Ljubić kada o današnjoj Srbiji govori kao o pronacističkoj državi jer agresija na Hrvatsku je prije bila nacistička nego fašistička. I sam sam govoreći o fašističkoj agresiji uspoređivao s nacizmom. Sjetimo se Miloševićevih riječi:

„Srbija i Crna Gora su dva oka u istoj glavi.“

I usporedimo ih s Hitlerovim:

„Njemačka i Austrija su dva oka u istoj glavi.“

Međutim, koristio sam riječ fašizam upravo zbog činjenice što su oni koji su podržavali Miloševića u to vrijeme sebe nazivali antifašistima. Valjda po onom Churchilllovom:

„Fašisti će sebe u budućnosti nazivati antifašistima.“

Pitanje je kada će Hrvati početi razmišljati drugačije. Zar nije logično da se upitaju: Ako su hrvatski branitelji ustaše i ako je Tuđmanova Hrvatska ustaška država, a mi znamo koliko su veličanstveni hrvatski državi i hrvatska država koja je stvorena usprkos silnim nastojanjima svjetskih moćnika, poručuju li oni nama da su i ustaše bili tsakovi?

Kako god okrenem opet dođem na svoju priču iz 1987. godine – godine kada je Milošević i došao na vlast u Srbiji kada sam konstatirao kako Srbi djele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge rekao: „*Ja vam ne volim biti sluga!*“

Bilo kako bilo srpske sluge u RH stalno o ZDS, dok Srbi uskoro grade spomenik Miloševiću. Ne bi me iznenadilo da na spomeniku stave poklič s kojim su se pripremali za rat:

„*Srbija i Crna Gora su dva oka u istoj glavi.*“

TKO ŽELI NA MJESTO HASANBEGOVIĆA DA BI POSTAO IZDAJICA HRVATSKOG NARODA?

Poslije Brune Esih i bivši predsjedničin savjetnik za kulturu **Andro Krstulović Opara** ne želi mjesto na kome se **Hasanbegović** iskazao i postao najbolji ministar i poslije **Tuđmana** jedini **HDZ-ovac** s karizmom.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/64354/Nitko-ne-%C5%BEeli-mijenjati-Hasanbegovi%C4%87a-Plenkovi%C4%87-dobio-novu-odbijenicu.htm>

Tako Plenković ima neočekivano velike poteškoće da izvrši jednostavni nalog svjetskih moćnika i ukloni neposlušnog **Hasanbegovića** koji naivno misli da kao ministar u Hrvatskoj vladi treba služiti hrvatskom narodu, a ne gazdama.

Istina, **Plenković** kojemu lijevi mediji pokušavaju stvoriti karizmu kao što su **Josipoviću**, upravo iz primjera **Josipovića** nije jednostavno imati na ministarskom položaju čovjeka koji je sam sebi stvorio karizmu koju ima. To je pozicija koja **Hasanbegoviću** govori što je interes hrvatskog naroda i samim tim pokazuje kakvi su oni drugi političari koje lijevi mediji toliko slave.

Plenkoviću pravi velike probleme i bivši **Josipovićev** savjetnik **Dejan Jović** koji govori da je **Plenković** zamjenio **Karamarka** jer je bio opasnost za Hrvatsku.

Ne treba biti previše inteligentan pa shvatiti da je sve suprotno od onoga što **Jović** kaže, zar ne?

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/64423/Jovi%C4%87-o-Milanovi%C4%87u-Plenkovi%C4%87u-Hasanbegovi%C4%87u-Stieru-%C5%A0eksu.htm>

Ali on govori i ono što gazde očekuju od **Plenkovića**, zar ne?

Kolika je „opasnost“ za slobodu u Hrvatskoj bio **Karamarko** najbolje nam govori **Most** kome je drugi čovjek **Karamarkovog HDZ-a** **Brkić** bio nepodoban za Ministra branitelja, ali vrlo podoban za Podpredsjednika Sabora i pri tome dobija najviše glasova. Podsjetit ću vas kako sam zamjerao **Karamarku** jer nije išao do kraja upravo s **Brkićem**, a ne čekao da on – nepodoban **Joviću** i **Mostu** – dođe na red.

Po Plenkoviću udara i Jelena Lovrić. Naime i njoj je on sada podobniji od Mosta koji je odradio svoju zadaću rušeći *opasnost za slobodu* g. Karamarka. O tome vidjeti Hodaka. Meni je – naravn -o zanimljiv dio gdje je i ZDS:

Za vrijeme Karamarka ustaške zmije razmiljele su se po Lijepoj Našoj. Fašizacija i ustašizacija, svastike, ZDS, ognjištari. Otkako nam se ukazao Plenki, sve je to nestalo kao da su Davor Božinović, Mate Granić i Vlado Šeks čarobnim štapićem rastjerali tamne oblake nad državom. .. Na plenarnoj sjednici Europskog parlamenta Britanac Nigel Farage osvrnuo se i na Lijepu našu. Naglasio je da je Hrvatska “velika pobjeda EU” iako je svega 22% građana RH glasovalo na referendumu za ulazak u EU. Govoreći o rasprodaji nacionalnog imetka, Farage je rekao: “Zemlja koja se 800 godina borila za svoju neovisnost, nakon 20 godina ju je prodala ovim ljudima ispred nas“. Država koja prelazi preko Hude jame kao ”gluha kuja preko ćuprije”, koja ne reagira kad FIFA u obrazloženju kazne izrečene Joe Šimuniću napiše: “Na teritoriju po kojem se danas RH proteže Hrvati su zapravo činili manjinu pučanstva. Teritorij je bio napučen milijunima Srba, Židova i Roma. Radi stvaranja hrvatske države ustaše su izvršile pljačku srpske, židovske i romske imovine, masovna uhićenja, zatočenja u koncentracijske logore te masovna pogubljenja pripadnika židovskog, srpskog i romskog življa, kao i nasilnog prekrštavanja preostalog srpskog i židovskog življa na rimokatoličku vjeru...” (a što je sa prekrštavanjem Roma? Opaska autora). ”Ustaše su također pobile 40.000 Židova te čak 700.000 Srba.“ FIFA-debil koji je to napisao sigurno nije isisao iz prsta tvrdnju o Hrvatima kao manjini u Hrvatskoj. Ja mislim da su te prijesne laži iz Hrvatske plasirali desničari. Sigurno i vi mislite tako? Jasno je da ljevica i razni hrvatski izrodi lažu iz generacije u generaciju. Jasno je da cinka i falsificira nacionalnu povijest preko katedri povijesti raznih filozofskih fakulteta u Zagrebu, Splitu i Rijeci.

Međutim, nejasno je da nijedna vlast u RH, bila ona SDP-ova ili HDZ-ova, ne ustane barem na zadnje noge zbog otkrića Hude jame ili na kretensko obrazloženje kazne Jou Šimuniću..

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/kod-hdz-a-je-prilicno-jasno-da-je-desna-crvena-krpa-hasanbegovic-zbog-kojeg-se-ljevicari-jos-tresu-sto-ako-ipak-ne-daj-boze-963882>

Kako je očito da je ZDS jedan od dokaza preostalih negativnosti u RH poželjno je sve one koji su potpisali peticiju (a Joe je jedan od njih) na sličan način progoniti. Ne samo njih nego i njihove obitelji i suradnike, omalovažavati sve ono što su napravili i sl. Tako se to doista i radi kod nas. Itekako sam upoznat s tako sjajnim dostignućima naše države. Gazde moraju biti zadovoljne!

Čeka se samo trenutak kada će biti objavljeno da Hasanbegović nije više ministar i da neće moći s te pozicije trovati Hrvate nekakvim Hrvatstvom!

Tada se više neće moći pokazivati nekakav prijezir prema Zapadu:

<http://kamenjar.com/visnja-staresina-prijezir-prema-zapadu/>

A doista i desničari ga ponekad otvoreno iskazuju negirajući veličanstvenu ulogu Zapada kada je hapsila i godinama držalu u svojim tamnicama one koji su oslobađali svoju zemlju. Kako su to mogli raditi kada im gazde nisu to dozvolile, zar ne?

Zar nije prirodno imati u RH mnogo više onoga što se jedan desničar usudi i kritizirati:

<http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-srpska-nuzda-usred-zagreba/>

kad se već ne može ponoviti ono što su sa Zapada s oduševljenjem dočekivali kao npr.:

<http://kamenjar.com/17-listopada-1991-god-progon-hrvata-iz-iloka/>

Uostalom čitajte ili slušajte o tome Marka Ljubića:

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-hrvatski-politicki-sustav-zahjteva-potpunu-radikalnu-rekonstrukciju>

Čitajte i Hitrec:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/25095-h-hitrec-hrvatska-politika-i-dalje-zivi-u-olovnim-komunistickim-jugoslavenskim-maglama.html>

Zbog svega rečenog doista je neobična tvrdnja da Plenković ima problema s smjenjivanjem Hasanbegović kada je svima jasno da će istog momenta postati omiljeni i svjetskim moćnicima i srpskim slugama u Hrvatskoj. Uostalom sutra ćemo sve znati.

<http://kamenjar.com/andrej-plenkovic-sutra-predstavlja-ministre-novoj-vladi/>

Ako Hasanbegovići nije ministar jasno je:

Kome je, uostalom, stalo do Hrvata!

19. 10. 2016.

16. 11. 2016.

TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI

Dozvolite ma da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se organizatorima velečasnom Tomici Šestaku i g. Krsti Radaku koji je i moderator ove tribine. G. Radak je doista održao sjajno uvodno predavanje. Velika zahvalnost i novoizabranom podpredsjedniku HNiP-a g. Marku Ljubiću, dragom prijatelju i suradniku koji je i pisac predgovora jedne od tri moje knjige koje večeras predstavljamo, na njegovim sjajnom govoru. Hrvatska šutnja je itekako doprinjela da mi tek danas mnogo više govorimo o zločinima nad Hrvatima, o Hudoj jami, Vukovaru, Škabrnji, i drugim hrvatskim križnim putevima. Sam naslov tribine je podnaslov jedne od tih knjiga.

U knjigama su dani moji tekstovi nastali tijekom 2015. i 2016. godine. U njima je dan niz mojih otvorenih pisama, govorim o navodnim antifašistima u RH koji su zapravo bili na strani velikosrpskog fašističkog agresora, o HNES-u, o Društvu za istraživanje trostrukog logora Jasenovac itd.

Zapravo moj publicistički rad ponajbolje je definirao doc. dr. sc. Marko Tokić, predstavljajući u Mostaru moju knjigu “Ako voliš Hrvatsku svoju”, govoreći o četiri stupa moje Hrvatske (“Oba su pala”, str. 63-64):

Tokić je naglasio, piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić, dodavši:

«O njima je pisao, progovorio o njihovoj ljubavi prema Hrvatskoj, prema Hrvatima, ali pisao je akademik Pečarić i o generalu Praljku, hrvatskom branitelju Veljku Mariću naglašavajući kako neće biti sretan dok i zadnji hrvatski branitelj ne izađe iz zatvora. Akademik Pečarić voli Hrvatsku svoju, no osim što piše o onima koji vole i žive Hrvatsku on piše i o onima koji ne vole Hrvatsku i svoj hrvatski narod,

pa upravo zbog toga što jasno i glasno upućuje na aktualno stanje u zemlji Hrvata često je prešućivan od medija u službi aktualne vlasti.

Iako Tokić govori o mojoj Hrvatskoj, uostalom i dr. sc. Damir Pešorda je svom uvodu u knjigu dao naslov *Pečarićeva Hrvatska*, jasno je da oni misle na onu Hrvatsku koju sam stavio u naslovu knjige *Za hrvatsku Hrvatsku*, Zagreb 2001. Na Hrvatsku kakvu žele svi državotvorni Hrvati.

Također, čini mi se da je dr. Tokić govoreći o četiri stupa Hrvatske govorio o četiri skupine hrvatskih ljudi koji su najzaslužniji za opstojnost Hrvatske, a dao im je imena onih najnapadanijih među njima od sluganskih političara i medija u RH i drugdje.

Franjo Tuđman je sigurno najomraženiji i najnapadaniji od onih koji ne vole ni hrvatski narod ni hrvatsku državu i predstavlja sve one koji su najzaslužniji za stvaranje Hrvatske. Tu je sigurno i ratni ministar Gojko Šušak, branitelji...

Dario Kordić predstavlja sve one koji su stradali zbog svoje ljubavi prema hrvatskom narodu i hrvatskoj državi. Prvo poglavlje knjige govori o njegovom povratku iz zatvora. Davno sam rekao da je osuđen tako što su mu dokazali samo da je Hrvat. I to izuzetan.

Thompson je sigurno najnapadaniji među Hrvatima kojima je Bog dao neki talent i koji ga koriste za dobrobit svoga naroda. O njemu sam napisao dvije knjige; s Matom Kovačevićem *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008. i *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012. Nadam se da u tom stupu pripadam i ja sam.

A biskup Košić predstavlja Crkvu u Hrvata. Crkva je stalna meta 'hrvatskih' ljevičara, a posebno biskup Košić.»

U knjizi "Oba su pala" imate cijelo moje predavanje o ovom velikom hrvatskom biskupu a posebno je danas važno pročitati što je on na predstavljanju moje knjige "Vukovar i njegov stožer" na str 66.-69.

Kada već govorimo o četiri stupa na to se sjajno nadovezao stopostotni hrvatski ratni vijni invalid Mario Filipi govoreći o četiri stupa laži, četiri stupa laži protiv hrvatskog naroda i hrvatske države:

1. Stepinac; 2. Za dom spremni; 3. Jasenovac; 4. Ustaše.

Njegov tekst "Ljuljaju se stupovi laži" dan je u knjizi "Dva pisma koja su skinula maske" str. 203.-205.

Zapravo u mojim knjigama naći ćete puno tekstova oko tog trećeg stupa laži - hrvatskog pozdrava ZDS.

Naime, poznato je da sam vodio Peticiju o ZDS kada sam, uz biskupe Košića i Pozaića bio žestoko napadnut u medijima prošle godine. Tada su krili kao zmija noge činjenicu da je peticija bila u obranu Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata njegove pjesme “Bojna Čavoglave”, s kojom je Thompson započeo koncert u Kninu prošle godine. Ove godine napad se ponovio, ali su sada očekujući pobjedu na izborima otvoreno napali i Thompsona i Bojnu. Pokazali su otvoreno da im je cilj napada i tada bio Domovinski rat.

Napadi ne prestaju do današnjih dana i u knjizi “Oba su pala” imate jedno poglavlje o napadima na mene kao znanstvenika. Uostalom slične napade su doživljeli i kolege povjesničari, pa nedavno i voditelj Hrvatskih studija član suradnik HAZU prof. dr. sc. Mario Grčević.

Pozdrav ZDS je njima posebno važan jer su ga koristili mnogi branitelji u Domovinskom ratu a bio je i službeni pozdrav naših HOS-ovaca koji su bili strah i trepet neprijatelju. Činjenicu kako je to i pozdrav iz NDH pokušavaju iskoristiti i nametnuti mnogima svoju važnost jer eto važnija je pobjeda partizana u Drugom svjetskom ratu nego branitelja koji su pobjedom u Domovinskom ratu stvorili njima neželjenu RH! A to je itekako dobrodošlo mnogima u svijetu koji su podržavali fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku. Spomenimo samo slučaj našeg proslavljenog nogometnog reprezentativca Josipa Šimunića. Kada je u Beogradu paljena hrvatska zastava i bila izložena srpska zastava na kojoj je ćirilicom bio napisano ime Vukovar nije nikome smetalo. Ali kada je poslije toga u Zagrebu bila hrvatska zastava na kojoj je bilo i ime Vukovar, delegat je tražio da se ukloni hrvatska zastava. I umjesto da ga lijepo zamole da napusti Hrvatsku, problem je postao Šimunić i ZDS!

Kako im je danas pozivanje na tzv. Antifašizam glavno u napadima na svako hrvatstvo, jednu od knjiga koju večeras predstavljamo nazvao sam “Živjela nam antifašistička tj. braniteljska Hrvatska. Naime, antifašistima se mogu zvati oni koji su pobijedili fašističku agresiju, a ne oni koji su je aktivno ili pasivno pomagali. A hrvatski branitelji su porazili velikosrpski fašizam!

Blago rečeno porazili.

Čini mi se da nisam slučajno na tapetu u RH kao i mnogi drugi sličnih pogleda. Evo nekoliko mojih tvrdnji koje pokazuju da sam s pravom tako tertian. Ali eto i to ću pokušati objasniti u znaku broja četiri:

1) Prije svega moje stalno ukazivanje na riječi Slobodana Miloševića koji je sedan dana poslije “Oluje” usporedio svoje “borce” sa zečevima, a kao suprotni primjer dao je hrvatske branitelje u Vukovaru. Naslov knjige "Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba" izuzetno je loše dočekan. Nedavno sam ponovno pisao o HAZU i predstavljajući te knjige):

U tekstu *HAZU i protunarodna vlast*, dnevno.hr, 10. 05. 2014. opisao sam taj sukob:

Tako već sam naslov moje knjige „Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba” nekima baš i nije drag. Komentirajući naslov, admiral Davor Domazet Lošo (danas član Vijeća za domovinsku sigurnost Predsjednice RH., J.P.) je na samom predstavljajući knjige ustvrdio da od 1995. godine do danas nitko o tome nije se usudio progovoriti (to posebno izdvajaju i u Hrvatskom tjedniku, 01. 05. 2014.). Nadovezao sam se na našeg admirala ispričavši priču o tom predstavljajući i mojoj Akademiji:

Vjerovali ili ne, zamolio sam da u HAZU pošalju internetom obavijest o ovom predstavljajući. Izgleda da je tako nešto izazvalo pravu paniku. Da se našalim – pitam se jesu li me izbacili iz Akademije što sam se usudio tako nešto napraviti. A zapravo, Akademija je s Miloševićevom izjavom mnogo ranije trebala upoznati hrvatsku javnost, a ne ja!

Doista je to bio strašan genocid – napraviti od ljudi zečeve. Strašno, zar ne?

A ovakvi kao glavni tajnik HAZU i mnogi političari, umjesto da se rugaju “zečevima”, dopuštaju da im razni pupavci, šerbedije i sl. čak i vladu sastavljaju, da ne spominjemo ostalo.

2) Ovih dana smo svjedoci događaja u Orašju. Bošnjaci su izgubili rat od Srba, spasili ih Hrvati, a žele biti pobjednici. Što im ostaje nego ponašati se po onoj mojoj tvrdnji:

Kad hoćeš od nekog naroda stvoriti neprijatelja - spasi ga od genocida.

A koliko je strašan taj njihov kompleks. Čak i američki vojni ataše kaže kako ih je general Gotovina spasio od genocida ravnom onima iz Drugog svjetskog rata, a oni bi sudili našem velikom generalu!

3) Antifašisti i danas govore o hrvatskim domoljubima kao o ustašama i fašistima. Ovo drugo je naglašeno u zadnje vrijeme jer im to “opravdava” ime, ali posebno je značajno to da smo im ustaše. Kao sve dobre sluge oni znaju što gazde žele, a znamo dobro da su Srbi i mediji i političari i običan narod u Domovinskom ratu hrvatske branitelji nazivali ustašama, a RH Tuđmanovom ustaškom državom. Zapravo, samo su potvrdili moju staru tvrdnju:

Srbi dijele Hrvate na Ustaše i Srpske sluge. A ja ne volim biti sluga.

Kada sam nedavno to ponovio u “Bujici” sutradan me je na ulici zaustavio jedan gospodin i pitao što sam time htio reći. Objasnio sam mu:

Znate, kada vam netko kaže da ste ustaša nemojte misliti da Vas je uvrijedio. Baš suprotno, on Vam je samo rekao da niste srpski sluga. A to je itekako velika pohvala, zar ne? Pa pogledajte te srpske sluge kod nas. Kako netko može biti njihov sluga i pošto su od njih hrvatski branitelji napravili zečeve? Ogavno zar ne?

4) A kako se ponašaju hrvatski političari? Od 2000-e do danas čini se vrijedi moja tvrdnja:

Kad gazda mijenja slugu uvijek nađe boljeg slugu.

Izrekao sam je uvidjevši da Sanaderov dolazak na vlast treba moćnicima jer Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu. Nadam se da to i danas nije slučaj i da im ovakva vlast treba da bi osudili mog velikog prijatelja generala Praljka i ostale Hrvate iz BiH.

Akademik Josip Pečarić

16. 11. 2016.

TRIBINA “NA HRVATSKU ŠUTNJU NISMO SPREMNI” U KRAPINI: GOVOR KRSTE RADAKA

Poštovane gospođe i gospodo,

srdačno vas pozdravljam u našoj vjeronaučnoj dvorani.

S osobitom radošću i zahvalnošću pozdravljam naše goste: gospodina akademika Josipa Pečarića i gospodina Marka Ljubića. Hvala vam što ste nas počastili svojim dolaskom.

Hvala gospodinu župniku što nas je domaćinski ljubazno primio pod ovaj krov. Neka naša vjeronaučna dvorana u svom sjećanju pohrani i ovaj dragi susret.

Razlog našeg večerašnjeg okupljanja je predstavljanje publicističke djelatnosti akademika Josipa Pečarića i susret s njim poradi onih koji ga poznaju, a osobito poradi onih kojima je nepoznat.

Predstaviti ćemo tri od tridesetak njegovih knjiga i to:

1. „Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska“
2. „Dva pisma koja su skinula maske: Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“
3. „Oba su pala“

O knjigama će više govoriti gospodin Marko Ljubić, a potom će govoriti akademik Josip Pečarić. Nakon izlaganja gospodina akademika možemo postavljati pitanja, dakle porazgovarati s gostima. Nakon razgovora zainteresirani mogu kupiti knjige.

Meni je pripala teška dužnost ukratko vam približiti osobu i djelatnost akademika Josipa Pečarića, čovjeka koji objedinjuje nesvakidašnje talente za prirodne znanosti, osobito matematiku, tehniku, povijest i publicistiku. S obzirom na brojnost i kvalitetu njegovih radova iz svih područja kojima se bavi mnogi pomisle da se radi o dvije osobe. Pogotovo stoga što ga mediji u domovini Hrvatskoj nastoje potpuno zatajiti. Zatajivši akademika Pečarića, njegov svjetski ugled matematičara, njegov opsežni znanstveni i publicistički rad, i nama su zatajili darove koje nam Gospodin po njemu šalje. U ovome kratkom predstavljanju iznijet ću samo dio iz njegova prebogatog znanstvenog

i publicističkog rada što nam sigurno ne će umanjiti radost, što je akademik Pečarić naš večerašnji gost.

Rođen je u Kotoru u Boki kotorskoj 2. rujna 1948. godine, gdje je završio osnovnu i srednju školu. Već je tada pokazivao izniman talent za matematiku, ali i trpio, sa svojom obitelji, zbog hrvatskog podrijetla. Na studij je otišao u Beograd jer se nakon studija želio vratiti u Boku. Diplomirao je na Elektrotehničkom fakultetu s radom iz područja nuklearne fizike. Doktorirao je 1982. godine s disertacijom iz područja matematike s naslovom „Jensenove i srodne nejednakosti“.

Jedan od profesora u komisiji na obrani disertacije napisao je: „Na samom početku recimo da bi Pečarićeva disertacija bila prihvatljiva za svako američko sveučilište, štoviše bolja je od većine radnji koje sam vidio. Pečarić je sistematizirao ogromnu količinu materijala koji se godinama publicirao i koji je postao sve kaotičniji (neuređeniji). Sama ta sistematizacija vrijedan je dio rada.

Drugo, Pečarić je pokazao veliku ingenioznost u pronalaženju jednostavnijih dokaza nekih nejednakosti i odgovarajućih generalizacija drugih. Kao rezultat toga mnoge su nejednakosti postale razumljivije. On je također unificirao neke nejednakosti koje su na prvi pogled bile nepovezane.

I konačno dao je mnoge originalne priloge ovom polju“.

Nakon završetka studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grockoj te na Građevinskom fakultetu u Beogradu. S obitelji se 1987. godine seli u Zagreb te se zapošljava na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje i danas radi kao redoviti profesor. Obiteljski je čovjek. Ima tri kćeri, koje slijede očev put znanstvenika.

Prve znanstvene radove iz matematike objavljuje 1976. godine. Narednih desetak godina objavljivao je radove iz fizike i tehnike, a zatim se posvećuje istraživanju matematičkih nejednakosti, sredinama i konveksnim funkcijama. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljene su i dvije monografije. Uz veliki broj članaka u međunarodnim matematičkim časopisima objavio je više matematičkih monografija, matematičkih knjiga te

visokoškolske udžbenike. Po broju objavljenih znanstvenih radova svrstan je među prvih deset matematičara na svijetu.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Briga akademika Pečarića za postdiplomante ne prestaje sa završetkom njihova studija, nego i dalje nastavlja suradnju s njima. Većina od njih danas je zaposlena na sveučilištima. Kao gostujući profesor nekoliko je puta predavao na sveučilištima u Australiji, Pakistanu, Italiji i Švedskoj, ali surađuje i s kolegama iz SAD-a, Izraela, Gruzije, Kine, Bugarske, Rumunjske. Pokrenuo je međunarodni znanstveni časopis „Matematičke nejednakosti i primjene“ („Mathematical Inequalities and Applications“). Pokrenuo je i još dva časopisa, koja se tiskaju u Zagrebu „Časopis za matematičke nejednakosti“ („Journal of Mathematical Inequalities“) i „Operatori i matrice“ („Operators and Matrices“). Uredništva tih dvaju časopisa čini sedamdesetak uglednih matematičara. On sam član je uredništva dvadesetak međunarodnih časopisa, a recenzent je za više izdavačkih kuća.

Kao pozvani ili plenarni predavač održao je mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a od 8. do 14. lipnja 2008. godine u hotelu Medena kraj Trogira održana je međunarodna znanstvena konferencija u čast akademika Josipa Pečarića u prigodi njegovog 60. rođendana. Prisustvovalo je 135 vrhunskih matematičara iz 27 zemalja. Tom prigodom akademik Pečarić dobio je više priznanja. O ovom skupu eminentnih svjetskih matematičara izvijestio je crticom samo jedan dnevni list i to s netočnim povodom.

U lipnju 2014. godine, pod pokroviteljstvom Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (Razred za matematičke, fizičke i kemijske znanosti) održana je konferencija pod nazivom „Matematičke nejednakosti i primjena 2014. Konferencija tisuću članaka“ („Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“) u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova. Po tome je on jedan od najproduktivnijih svjetskih matematičara.

Za doprinos u znanosti dobio je 1996. godine Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), a 1999. odlikovan je ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Od 2000. Godine redoviti član je Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Potporu za izbor dalo je osamdesetak poznatih matematičara iz cijelog svijeta. Dopisni je član i Dukljanske (Crnogorske) akademije nauka i umjetnosti, u koju je izabran jednoglasno.

Matematika je tek jedno od mnogih područja njegove zauzetosti. Jednako je vrstan povjesničar, a u publicistici vrlo je plodan i jedan je od najčitanijih autora.

Iza njegovih tridesetak knjiga, kojima uspijeva nadvladati hrvatsku šutnju, ne stoji nikakva institucija nego trud i energija pojedinca kojemu ljubav prema istini i domovini ne da šutjeti, jer – kao što je jednom netko napisao - nakon što vam je dana Riječ (pisana velikim slovom), Riječ ljubavi, vi više ne možete biti nijemi. Njegovi su publicistički interesi raznovrsni i razgranati, ali svi prožeti sviješću o odgovornosti intelektualca za opće dobro. Stoga možemo reći da naš gost živi riječi blaženog kardinala Stepinca (citiram): „Ako mi, u koje narod gleda, ostanemo uspravni u svome dostojanstvu, teško ćemo stradati, ali ćemo sačuvati narod. Ako li pak popustimo, spasit ćemo sebe, ali izgubit ćemo narod“. I dalje: „Bog ne trpi one koji miruju a predodređeni su za borbu“. (kraj citata)

Prekinimo i mi šutnju i pridružimo se akademiku Pečariću čitajući njegove knjige.

Njegove knjige vrlo precizno ulaze u samu srž hrvatskih problema, dotiču mnoge bolne hrvatske rane. Njegove su knjige dar Neba. Daju nam se kao znak odozgora, znak koji se daje čovjeku iz nevidljivoga svijeta. Navedimo samo neke.

Knjigom „Srpski mit o Jasenovcu“ tiskanom 1998. godine, do srži raskrinkava polustoljetna sustavna podmetanja srpske, komunističke i jugoslavenske historiografije i propagande. Nije ga obeshrabrio „bijes mnogih profesionalnih lažljivaca, kvaziznanstvenika, i različitih političkih i medijskih moćnika“, jer se nadahnjuje istinom i ljubavlju domoljuba uvjerenih da će istina pobijediti.

Knjigama „Borba za Boku kotorsku“ iz 1999. i „U Boki kotorskoj svaki kamen govori hrvatski: borba za Boku kotorsku iz 2004.“ godine

piše o povijesti Boke kotorske, ističe hrvatsku i katoličku kulturnu baštinu rodnog kraja, te upozorava na borbu Hrvata Bokelja za povratak Boke kotorske u hrvatsku državu. Boka je kotorska naime ostavila neizbrisiv trag u hrvatskoj kulturi.

U jeku sotonizacije Hercegovaca i silne protuhercegovačke kampanje objavljuje knjigu „Hercegovac iz Boke“ upozoravajući na netoleranciju i rasistički odnos prema Hercegovcima.

U jeku napada na hrvatskoga pjevača Marka Perkovića Thompsona akademik se Pečarić ponovo zauzeo za slobodu i pravo na javni govor sabirući tekstove u knjigu „Thompson u očima hrvatskih intelektualaca“.

U knjizi „Kraj vremena veleizdajnika“ sabrani su tekstovi o veleizdajničkoj politici bivšega predsjednika Republike Stjepana Mesića.

Cijeli niz Pečarićevih knjiga kao: „Sramotni sud u Hagu“, „Zločinački sud u Hagu“, „Rasizam svjetskih moćnika“, „posvećen je javnoj obrani hrvatskih branitelja, časnika i generala, koje su progonili domaća politika, i sudovi tzv. Međunarodni sud za ratne zločine na području bivše Jugoslavije u Haagu. Zločinačku narav suda obradio je u jednoj, a rasizam, kao njegovu posebno zločestu inačicu, obradio je u drugoj knjizi. Treća knjiga svojevrsno je proširenje već ranije obrađenih tema. U njoj akademik Pečarić, raščlanivši pojedinačne probleme, zapravo raskrinkava postojeći suvremeni svjetski poredak“.

Ostale knjige, koje ne spominjem nisu ništa manje istinoljubive i privlačne za čitanje, ali želim vrijeme sačuvati za naše goste. Stoga samo kratko o knjigama koje su pred nama, a napisane u dvije zadnje godine.

U knjizi „Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska“ pokazuje da je razvikani „antifašizam“ zapravo prikriveni fašizam i da su jedini istinski suvremeni antifašisti u Hrvatskoj hrvatski branitelji koji su se suprotstavili agresiji srpskog fašizma na Hrvatsku.

U knjizi „Dva pisma koja su skinula maske: Na hrvatsku šutnju nismo spremni!“ , što smo uzeli i za naslov našeg večerašnjeg susreta, zauzima se za slobodu znanstvenih istraživanja i znanstvenog raspravljanja, posebice o logoru Jasenovac, te za uvođenje pozdrava „Za dom spremni“ kao službenog pozdrava Hrvatske vojske, o čemu

piše Predsjednici Republike Kolindi Grabar-Kitarović i tada predsjedniku HDZ-a Tomislavu Karamarku.

Knjigom „Oba su pala“ ponovno se snažno zauzima za otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. A čovjek bi pomislio da je sloboda znanstveno istraživanja i raspravljanja osigurana samim osamostaljivanjem Republike Hrvatske, da je sama po sebi razumljiva.

Čitajući tekstove akademika Pečarića i razmišljajući o njima kao i o njegovim znanstvenim dostignućima rado se sjećam riječi Aleksandra Solženicina (citiram): „Za jedan narod imati velikog pisca znači imati drugu vladu“ (kraj citata), ali i riječi biskupa Vlade Košića (citiram): „Ono što on prosuđuje o aktualnim i povijesnim događajima je stvarno vrijedno jer je matematičkom točnošću rečeno. Zato ga vrijedi poslušati i zato je on jedno veliko svjetlo u tami našeg suvremenog hrvatskog društva“. (kraj citata)

07. 12. 2016.

ZDS I HOS SMETAJU NOVOJ POMIRBI: POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA

Nema, vjerojatno niti jednog hrvatskog intelektualca kojiemu nije jasno da je sve legalno sa spomen-obilježjem poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu. To je bilo jasno čak i onim navodno lijevim sve dok im Vulin iz Beograda nije otvorio oči. Tako je Vulin otvorio oči i današnjoj vlasti. Tako se oni ponosno brane od optužbi za fašizam. Jer optužili ih istinski fašisti! A oni se kao brane, ali ni u snu ne smiju im uzvratiti i reći tko je tu doista fašist.

Ne smiju ili ne žele?

POMIRBA DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA

Zato se Plenković i Stier pravdaju zbog spomenika poginulim pripadnicima HOS-a tako što pokušavaju svaliti nekakvu odgovornost na vladu SDP-a. Iako je sve po zakonu i iako bi morali biti ponosni na ljude koji su obranili Hrvatsku od najstrašnijeg nacifašizma u Europi nakon Drugog svjetskog rata. Oni se upravo sljedbenicima toga nacifašizma – pravdaju!

To im kaže i Marko Ljubić, i Letica i tko sve ne još.

S druge strane Bauk se sjeća što je Tuđman govorio o HOS-ovcima 1992. Ali ne i svega što je uradio poslije toga.

U pismu Predsjednici od 07. 08. 2016. koje potpisuju biskup Košić i ja, a supotpisali su ga i drugi (npr. biskup prof. dr. sc. Valentin Požaić, general Ljubo Ćesić Rojs, general Marinko Krešić, general Josip Štimac, general Ivan Tolj, dr. sc. Josip Stjepandić, dr. sc. Stjepan Razum, prof. dr.dr.h.c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m., Pprof. dr. sc. Marin Čikeš, RGN, Sveučilište u Zagrebu, prof. dr. sc. Zlatko Vrljić, prof. dr. sc. Fra Andrija Nikić, Mirela Pavić, kolumnistica itd.) pišemo i o tome:

Podsjećamo Vas:

a) Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerali predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;

b) da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991 (napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;

c) da je znakovlje postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.

d) U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.

Dakle Bauk misli da je to bilo prije 1992. Kažu da je studirao matematiku i ne može se pohvaliti sa svojim prosjekom ocjena? Ali to bi ipak morao znati, zar ne?

Ili misli da Tuđman nije shvatio što znači to što njegovu državu Srbi i srpske sluge u RH nazivaju Ustaškom Tuđmanovom državom., a hrvatske branitelje ustašama?

Ili je samo daleko od Baukove moći razumijevanja što to znači?

Još je drastičniji primjer Bojana Glavaševića.

Siniša Glavašević krajem 1991. kaže:

"Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu 1991."Branili su zemlju i rame u rame, ko ratnici svjetla stali protiv tame..."

<http://www.braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKI-BRANITELJI/Da-nije-bilo-HOS-a-Vukovar-bi-pao-vec-u-rujnu-mjesecu.-VIDEO>

Danas mu se vlastiti sin ruga kao veliki ratnik tame:

Glavašević prozvao Plenkovića: Maknite HOS-ovu ploču, to je sramota!

SDP-ovci Bojan Glavašević i Arsen Bauk najavili su da će svakoga dana u Saboru upozoraviti premijera Plenkovića da mora maknuti HOS-ovu spomen ploču s natpisom 'Za dom spremni' iz Jasenovca.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/69827/Glava%C5%A1evi%C4%87-prozvao-Plenkovi%C4%87a-Maknite-HOS-ovu-plo%C4%8Du-to-je-sramota!.htm>

Hoće li im neko od državotvornih svaki dan citirati Sinišu? Sinišu Glavaševića od tog ratnika tame, njegovog sina, zapravo brane na portalu narod.hr:

“Onoga dana kad je kuna uvedena kao platežno sredstvo u RH, prestala je biti samo moneta NDH i postala je novac u Republici Hrvatskoj!

Onoga dana kada je prvi puta u neovisnoj Republici Hrvatskoj intonirana “Lijepa naša”, prestala je biti samo himna NDH i postala je državna himna RH.

Onoga dana kad su u vojne jedinice mlade RH preuzeti činovi i nazivlje koji su se koristili u HOS NDH prestali su biti samo nazivi vojnih jedinica HOS NDH i postali su činovi i nazivi ZNG te HOS-a, a kasnije HV!

Onoga dana kad je “Za dom spremni” prvi puta korišten u dragovoljcima HOS-a u obrani od agresije na RH, prestao je biti samo pozdrav korišten u NDH i postao je pozdrav korišten u vojnim jedinicama dragovoljaca Domovinskog rata.

Onoga dana kada je prvi hrvatski dragovoljac HOS-a položio svoj život za obranu Republike Hrvatske pod pozdravom “Za dom spremni”, to je prestao biti samo ratni pozdrav vojnih jedinica Republike Hrvatske već je postao i simbol trajne i vječne, nesebične krvne žrtve ugrađene u temelje opstojnosti Republike Hrvatske.

Onoga dana nakon svega toga, kad i jedan hrvatski dužnosnik dovede pozdrav “Za dom spremni” pod znak sumnje i propitivanja dovodi cijeli Domovinski rat pod znak pitanja i automatski obezvjeđuje braniteljsku hrvatsku prolivenu krv i žrtvu za našu neovisnu Domovinu!”

<http://narod.hr/hrvatska/marcelijian-vrsanic-dom-spremni-postao-simbol-trajne-nesebicne-krvne-zrtve-hrvatsku>

Vicko Goluža zapravo komentira Plenkovićevu rolu u novoj pomirbi kada kaže:

Čista genijalnost Marcela Holjevca

Sjetimo se:

A ako sve to skupa smeta Plenkoviću, neka se sjeti tko mu je omogućio da ima državu u kojoj je on premijer. On sam sigurno tome nije pripomogao. Najmanje što duguje onima koji su poginuli da bi postojala njegova fotelja je pokloniti se njihovoj žrtvi i biti kuš. Jer, ako je pred par tjedana mogao ići u Vukovar i pokloniti se braniteljima koji su poginuli u borbi protiv antifašističke petokrake s pokličem 'Za dom spremni', a nerijetko i s U na kapi, onda neka se pokloni i ovoj jedanaestorici, ili bar neka šuti – i neka poruči svom koalicijskom partneru Pupovcu da isto tako šuti. A ako misle govoriti, neka prvo maknu petokrake, Titove trgove, i razne "Drugarice i drugove", pa ćemo razgovarati. Civilizirano, bez provokacija.

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/dosta-je-bilo-emocionalnog-ucjenjivanja-jasenovcem-i-antifasizmom-980270#axzz4Ry53r7Vi>

Obiteljska stranka konstatira:

„Ubojice ponovno ubijaju po Hrvatskoj. Ovaj put, kao i uvijek do sada, to čini koalicija velikosrba, jugofašista i četnika. Ova koalicija je na vlasti u Republici Srbiji, pri vlasti i u oporbi u Republici Hrvatskoj, te rasprostranjena po medijskim kućama, udrugama i institucijama Hrvatske države. Opći napad je počeo na znak Aleksandra Vulina, ministra laži u Republici Srbiji.

I umjesto da hrvatske vlasti odlučno odgovore pitanjem: Tko je ubio bojovnike HOS-a, koji su branili Jasenovac i Hrvatsku, ona nešto nemušto trabunja o registraciji udruge HOS-a, o nekakvom zakonu koji će, valjda, zabraniti poklič ZA DOM SPREMNI i povijesni hrvatski grb, e da bi se agresore udobrovoljilo i kako bismo im mi, konačno, dokazali da nismo ustaše.

Pitamo Plenkovića: Jeste li zaštitili ponovno javno masakriranje naših, u obrani Domovine, poginulih ratnika i njihovih obitelji? Jeste li zatražili ratnu odštetu i priznanje agresije zločinačke srbijanske države?

Pitamo hrvatsku Vladu: Čega se bojite? Ako štitite prava i interese hrvatskog naroda i države nemate se čega bojati. Ne polazete, valjda,

račune Vulinu, Vučiću i ostalim četničko-velikosrpskim snagama, raznim piskaralima, subverzivnim udrugama i Komunističkoj partiji (trenutni naziv Socijaldemokratska partija). Vaša dužnost je braniti nas da se ne bismo, kao i 1991., ponovno morali sami braniti.

Vrijeme je za punu istinu, a ne udovoljavanje velikosrpsko-jugokomunističkim lažljivcima, mrziteljima i ubojicama. “

<http://glasbrotnja.net/tko-ubio-bojovnike-hos-a-jasenovcu/>

Kako je sve davno počelo napadima na Thompsona, obradujmo ih:

Thompsonova Antologija ponovo najprodavanije izdanje tjedna

<http://narod.hr/hrvatska/thompsonova-antologija-najprodavanije-izdanje-tjedna>

Ipak, najdraže će im biti vidjeti kako je to sve komenirao Mladen Ivezić:

HRVATSKI ZVEKAN (2.)

Sve za dom!

(O žilavosti kontrarevolucije u Hrvatskoj)

Bilo je to lijepo sunčano jutro, 25. svibnja 1972., na sam Dan Mladosti, Titov rođendan, na koji se Tito nije rodio. Drug Milorad Pupovac, mlad udbaški aktivist, rano je skočio na noge i odazvao se telefonskome pozivu.

- Šta je, Jovanoviću?

- Druže kapetane, izgleda da smo opet zabrljali, odgovori ponizan

glas. Dal' može da dodete.

- Jel to u onaj dućan?

- Jeste.

- Evo, dolazim za čas-dva. Ti drži sve pod kontrolu. Sve blokiraj!

- Razumem, druže kapetane!

Pupovac nije žurio. Uvijek je djelovao u civilu, pa nije morao lickati uniformu. Imao je svoga udbaškog šofera. Taj nije baš dobro poznavao Zagreb, ali je zato gazio sve pred sobom, pa se nikad nije kasnilo.

- Kaži, Jovane, šta ste opet zabrljali, oštro upita Pupovac.

- *Ma, vidite, mi smo upali u taj dućan jer smo imali osnovane sumnje da se onde skuplja kontrarevolucija i vežbaju teroriste. Sada je došla inostrana štampa pa može da bidne veliki skandal.*

- *Šta je, šta se dogodilo?*

- *Evo, mi smo u taj dućan našli druga gradskoga sekretara kako, da kažem, trti drugaricu Vesnu, iako smo upali noću. Nema ni traga teroristima.*

- *Pa šta ste onda upadali?*

- *Na dućanu je velikim slovima pisalo 'Sve za dom', pa smo zaključili da su to ustaši.*

- *Pa to piše već 30 godina.*

- *Eto vidite, kako su oni žilavi! Zato smo mi i skočili, da ih polovimo.*

- *A zašto ste sve polomili? To je dućan sa pokuštvom.*

- *Jer smo videli, družo Milorade, i parolu Za dom, u dućanu.*

- *Ma nemoj?*

- *Jeste. Istina, na drugome je delu zida pisalo 'ovinu s Titom, naprijed'.*

- *Pa to je naša parola, vole jedan!*

- *Ma jeste, družo kapetane. Ali nismo odma sve videli. A na vrata je pisalo ono njihovo slovo!*

- *Koje?*

- *'U', družo kapetane. Pisalo je Ulaz. Sos veliko U!!!*

- *Ništa, Jovane. Pozovi Igora Mandića, on će to nekako da zabašuri.*

Važno je šta će da pišu naše novine, ko pita za inostranstvo.

Pupovac je odпустиo vozača i pješice pošao u Partiju.

- *Da, dobro sam se setio. Igoru Mandiću smo dali uredništvo stripova u*

NIŠP Vjesniku. Jeste da je objavio onaj kapitalistički Alan Ford, ali to je kritika. Osim toga, u tome prevodu, kada Broj Jedan komanduje, on ne pita 'spremni', nego 'pripravni'. Nema mrdaš sa ustaštvom!

Veselo koračajući, počeo je Milorad Pupovac zvižducati svoju omiljenu pjesmu. Odjednom osjeti masu težkih udaraca pendrekom:

- *Šta to fućkaš, ustašo? Slaviš Francetića, vikahu milicajci dok su ga tukli.*

- *Ma ne, drugovi...*

- *Šta ne! To je ona 'on ne više jao meni, već on više za dom spremni',*

ko da mi ne znamo, ko da smo mi mutavi.

Slomljen na podu, Milorad je pokušavao:

- *Ma ne, drugovi, to je titovska 'na Kordunu grob do groba, traži majka sina svoga'.*

Udarci nisu prestajali.

Dok mu se od bolova svijest mračila, Milorad Pupovac čvrsto prisegnu:

'ako preživim, pisaću drugu Titi: Dragi druže Tito, molim te da zabraniš sve hrvacke reči, celu Hrvacku i svi Hrvati, zabrani i sve melodije, svu muziku, jer je ovde sve ustaško'.

*

Što drugo reći nego:

Poštovana djeco partizana iz svih stranaka,

SRETNNA VAM NOVA POMIRBA.

Akademik Josip Pečarić

09. 12. 2016.

VULIN I SRPSKE SLUGE

Čini se kako Vulin nije u potpunosti zadovoljan radom srpskih sluga u Hrvatskoj. Zato ih upozorava da treba u istu ravan staviti i ustašku zastavu i ZDS u Jasenovcu:

“Teško je naći ružniji primjer mržnje prema jednom narodu. Ne mogu razumjeti kako je to čokolada proizvedena u Srbiji veće zlo od ustaške zastave pod kojom se Kitarović nedavno slikala, a zbog čega se nije ispričala, kao što nije osjetila potrebu da se ispriča ni zato što se na jasenovačkom stratištu pojavio spomenik na kojem piše ustaški pozdrav ‘Za dom spremni’.”

<http://narod.hr/svijet/napadi-iz-srbije-hrvatsku-predsjednicu-cokolada-proizvedena-kod-nas-vece-zlo-ustaske-zastave-pod-kojom-se-slikala>

Meni se ipak čini da je on malo prestrog prema njima jer oni se doista trude i daju sve od sebe. Pa zar može nešto zamjeriti Bojanu Glavaševiću.

Tako na portalu Glas Brotnja pišu o njemu:

“Još je drastičniji primjer Bojana Glavaševića.

Siniša Glavašević krajem 1991. kaže:

”Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu 1991.” Branili su zemlju i rame u rame, ko ratnici svjetla stali protiv tame... “

<http://www.braniteljski-portal.hr/Novosti/HRVATSKI-BRANITELJI/Da-nije-bilo-HOS-a-Vukovar-bi-pao-vec-u-rujnu-mjesecu.-VIDEO>

Danas mu se vlastiti sin ruga kao veliki ratnik tame:

Glavašević prozvao Plenkovića: Maknite HOS-ovu ploču, to je sramota!

SDP-ovci Bojan Glavašević i Arsen Bauk najavili su da će svakoga dana u Saboru upozoraviti premijera Plenkovića da mora maknuti HOS-ovu spomen ploču s natpisom ‘Za dom spremni’ iz Jasenovca.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/69827/Glava%C5%A1evi%C4%87-prozvao-Plenkovi%C4%87a-Maknite-HOS-ovu-plo%C4%8Du-to-je-sramota!.htm>

Hoće li im neko od državotvornih svaki dan citirati Sinišu?

Sinišu Glavaševića od tog ratnika tame, njegovog sina, zapravo brane na portalu narod.hr: ...

<http://glasbrotnja.net/zds-hos-smetaju-novoj-pomirbi-pomirbi-djece-partizana-iz-svih-stranaka/>

O Bojanu piše i Marko Ljubić:

Točno na tom tragu se vodi godinama javno lešinarenje nad nesretnom djevojčicom, s čime se uveliko nadilazi smisao i sadržaj okolnosti koje su izazvali, upravljali s njima i danas ih pokušavaju potpuno izbrisati iz javne memorije hrvatskoga naroda, tadašnji zločinci, sa srpske i prosrpske strane u Hrvatskoj. Tragikomično je bilo za govornicom gledati mladahnoga Bojana Glavaševića, koji je izrastao u najopskurniju političku figuru u Hrvatskoj, kako zorno svime što čini svjedoči o dramatičnim posljedicama ciljanoga javnoga predimenzioniranja žrtve Aleksandre Zec. Naime, Bojan Glavašević danima ratuje protiv svih vrednota i simbola koji njegove političke mentore uznemiravaju, čak i simbola s kojima je, i uz koje je njegov pokojni otac Siniša umro u Vukovaru i postao nacionalni simbol hrvatskoga otpora. Ponašanje Bojana Glavaševića istinski podsjeća na izgubljenoga nesretnika koji nastoji nasilno pronaći uzdrmani identitet izvan svoje obiteljske tragedije i simbolične ostavštine svoga velikoga oca i koji se nastoji oprati pred zločincima, pokušavajući na neki perverznan način zapravo pomoći zločincima da se moralno regeneriraju bez kajanja i prihvatanja odgovornosti.

Očito Vulin ne prati dovoljno rad srpskih slugu u Hrvatskoj i nije svjestan da nije njihov rad samo u ustaškim simbolima. On nije svjestan koliko je važan slučaj ubojstva srpske djevojčice Aleksandre Zec. Jedino se njeno ime zna, ali ne i imena 400 ubijene hrvatske dječice od strane fašističkog srpskog agresora. Zna li Vulin koliko je veliko postignuće srpskih slugu kada su uspjeli naučiti Hrvate kako je ipak vrijednija jedna srpska žrtva od 400 hrvatskih. I sada se netko usudio u RH reći:

„Zbog površnosti hrvatskog pravosuđa tragedija obitelji Zec nanijela je veliku štetu Hrvatskoj. Taj tragični slučaj medijski je predimenzioniran do te mjere da je u sjeni ostao podatak da je, osim Aleksandre Zec, još preko 400 djece poginulo tijekom velikosrpske agresije, a za što također nikad nitko nije odgovarao“.

S pravom su srpske sluge natjerale da se takvi kazne i vladajući u (Srpsko-) Hrvatskom Saboru pospu pepelom zbog takove sramote.

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-urednik-tv-kalendar-a-postupio-istinski-novinar-a-javno-kaznjavanje-promocija-manipulacije>

A oni zbog toga prozivaju i Predsjednicu RH:

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/antifasisti-odrzali-komemoraciju-za-obitelj-zec-na-ovom-mjestu-trebala-bi-biti-predsjednica-981107/#axzz4SFQ7Qo9G>

Vulin ne zna da se oni moraju boriti i za simbole onih koji su izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku. Npr. poznati odvjetnik Željko Olujić daje prednost braniteljima i njihovom pozdravu ZDS, a ne zvijezdi petokraki koju su s ponosom nosili hrabri agresori sve dok u stravičnom genocidu u “Oluji” te ustaše nisu od njih napravili zečeve. Zna li Vulin koliko je velika stvar ostati i pobijediti u RH poslije te pretvorbe hrabrih srpskih fašista u zečeva?

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/69973/Olujić-o-povjerenstvu-za-'Za-dom-spremni'-Veći-je-problem-petokraka.htm>

Vulin nije svjestan koliko je velika stvar održavati uvjerenje u RH kako nisi srpski sluga nego antifašista. Pogledajmo što kaže Željko Soldo, pripadnik HOS-a:

“Poručio bih svima onima koji ne razumiju ili ne žele razumjeti vrijeme u kojem živimo i koji ne poštuju hrvatsku državu i one koji su sebe ugradili u temelje moderne hrvatske države, koji nama imputiraju fašizam, da su upravo dragovoljci HOS-a istinski hrvatski antifašisti. Mi smo na prvoj crti '91. lomili kičmu srpskim fašistima. Upravo danas fašizam buja u Srbiji, gdje rehabilitirani četnici pljuju po Republici Hrvatskoj. Sedam stotina poginulih dragovoljaca doista je ogromna žrtva. Ploča koju smo podigli u Jasenovcu je spomen na naše suborce i nikad ih nećemo zaboraviti”, istaknuo je Soldo,

poručivši onima kojima te ploče smetaju, neka zaobiđu i ploče i gradove u kojima se one nalaze.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pripadnici-hos-a-nemojte-nas-tonizirati-nismo-ucinili-zlocine-980938/#axzz4SFQ7Qo9G>

A da i ne spomenemo naslov knjige:

J. Pečarić, *Živjela nam antifašistička, tj braniteljska Hrvatska, Zagreb, 2015*

Vulin mora znati da nije samo uspjeh Beograda već i srpskih slugu u RH pridobiti Bakira Izetbegovića na napadima na ustaše koji su od srpskih hrabrih ratnika u Oluji spašavajući Bihać od genocida ravnom onim iz Drugog svjetkom ratu, kako je rekao tadašnji američki vojni ataše. Tako je Bakir stao uz bok Bojanu jer je njegov otac odlukom od 2. kolovoza 1992. godine, dakle u vrijeme dok Tuđman to još nije učinio, HOS proglasio sastavnim dijelom Teritorijalne obrane Bosne i Hercegovine.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/bakire-budite-ozbiljni-hos-s-nacistickim-znakovljem-priznao-je-i-vas-otac-i-drzava-981151/#axzz4SFQ7Qo9G>

Vulin mora znati kako nije uvijek jednostavno angažirati poštenu inteligenciju da u stranim medijima i sebe svrsta u slugu, jer u RH ima i onih koji tvrde da ne vole biti slugu.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/svijet/jesu-li-pogodili-plenkovic-nema-snage-za-obračun-s-radikalima-zato-oklijeva-s-jasenovcem-981017/#axzz4SFQ7Qo9G>

Pri tome, u RH postoje nekakova društva i pojedinci koji javno objavlju ono što mi znamo, a to je da u Jasenovcu nije pronađeno ni 500 kostura, a mi smo nametnuli brojku od 80.000 i trudimo se povećati. Ne obaziremo se na ukazivanja na besmislenost tih popisa jer se danas neki u RH usude pokazivati sve bedastoće u tim našim popisima. Evo jednog razgovora koji je imao jedan od takovih, još i – što je doista nedopustivo – akademik povodom njegova teksta

- Dragi Joško,

ogorčen sam na naše SDP-ovce. Pozdrav "Za dom spremni," ako je i korišten tijekom NDH, pa to partizanima ne ide pod šinjel, apsolutno

je rehabilitiran, ako se uopće smije tako govoriti, tijekom Domovinskog rata. Nisam bio za stvaranje HOS-a, ali im priznajem izvanredno junaštvo i patriotizam. Konačno, davali su mlade živote za ovu našu slobodnu Državu. Moj je djed bio u logoru Jasenovac i imam pravo na objektivan komentar. Za razliku od ovih naših Bauka i Marasa koji nemaju veze s Jasenovcem, osim što im u glavama nije sve posloženo kako treba. Spomen-ploča u Jasenovcu je legitiman iskaz sjećanja na mladiće koji su poginuli za Domovinu i postavljena je u mjestu, a ne na spomen-području. Podignuta je u suglasnosti s Načelnicom i vodstvom Općine. Dakle legitimno. Osim toga, poštovani akademici, Spomen-područje Jasenovac svojataju komunisti jugoslavenske orijentacije, što je apsurd. To je mjesto koje pripada svima koji su ondje stradali, a nisu svi stradali za Staljinove brkove i Titovu Jugoslaviju, ali prije svega pripada Istini. Ondje se treba moliti za pokojnike, za njihove duše, svaki sukladno svojoj vjeri, a ne politički zlopotrebajavati jednu tragediju. Politiku treba odvojiti od groblja. Ja želim poći u Jasenovac zbog djeda koji nije bio partizan, niti komunist, već radićevac. Ne želim da moje osjećaje sebi pripisuju komunisti. Židovi su posebna priča. Prema toj se priči treba odnositi s poniznošću. Na žalost, ovo su samo dobre želje. Jasenovac će, nažalost, zbog raskola u našem društvu, i dalje biti malj koji će koristiti titoisti i jugobolesnici kako bi kompromitirali Hrvatsku, zapravo samu ideju naše Države. Njima je bliži srpski ministar Vulin, nego hrvatski ministar Tomo Medved. Jasenovački mit traje, a i stvaran je desetljećima upravo s ciljem kako bi se proglasila zločinačkom i sama ideja hrvatske Države.

- Djed Ti je stradao u Jasenovcu?

- Da, i zbog toga imam moralno pravo reagirati kao hrvatski rodoljub i državotvorni Hrvat. Dopustili smo da komunisti i jugoboljševici pretvore Jasenovac i svoj plac-dram za destruiranje Republike Hrvatke i njezino prikazivanje u svijetu kao fašističke ztemlje.

- Jesi li istraživao više oko toga?

- Na žalost, nisam istraživao povijest..Moj je otac bio razočaran onim što su donijeli partizani, s oduzimanjem žita, nasilnom kolektivizacijom, etc, pa o svemu ranijem nije želio pričati. Baka je primala neku minimalnu naknadu zbog djedovog stradanja u Jasenovcu. Koliko se sjećam od mame djed je stradao tijekom savezničkog bombardiranja Jasenovca. Ali krivi su ustaše Luburićevci, uglavnom iz Hercegovine, koji uopće nisu shvaćali slavonske seljake i njihov odnos prema šumi. Ondje su svinje i stoka i moralo se poči paziti i hraniti živinu. Oni nisu uopće znali da mi u Slavoniji imamo tzv. carevine, a to su šume u kojima smo slobodno žirili svinje i gojili stoku. Istina, po šumama su se smucali partizani, Zbog toga su naši seljaci govorili: BANDA BANDU BIJE, A SELJAKA OBADVIJE. Otac je završio rat kao partizan, ali nikakvih privilegija nije imao. Motika i lopata ranije i kasnije. Što više kada se suprotstavio komunistima jer su šume carevine pretvarali u branjevine, završio je u zatvoru. To Ti je povijest.

- Ipak mi je drago da nije stradao od hrvatske ruke!

Zato mislim da u ime svih srpskih slugu s pravom mogu reći:

Druže Vuline, morate znati da mi u (Srpsko-) Hrvatskoj znamo koji su sve problemi u našoj zajedničkoj borbi za pravednu srpsku stvar. Pogledajte samo kako ima i onih koji upozoravaju na rat braće Srba u naših slugu iz Hrvatske i BiH protiv RH:

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70018/Vodi-se-hibridni-rat-protiv-nas--iz-Banja-Luke-Beograda-ali-i-Hrvatske.htm>

A zapravo, Vulin i druge gazde u Srbiji sve to dobro znaju. Ali moraju prigovarati slugama. Kako drugo još možeš s njima. Koristiš ih, a gade ti se!

Josip Pečarić

13. 12. 2016.

ZA DOM SPREMNI VS. ZVIJEZDA PETOKRAKA

Kardinal Franjo Kuharić je na susretu u Predsjedničkim dvorima, 29. rujna 1997. rekao:

«Razgovarajte s velikima s polazišta principa, nikada na koljenima. Principi su oružje. I zato kad Hrvatska čistih ruku i čiste savjesti nastupi pred svijetom, ona je jaka i pred jakima.»

Na žalost od 2000.-e godine kao da nema u Hrvatskoj političara koji razumije ovo pravilo.

To pokazuje i Marko Ljubić u svom najnovijem tekstu:

Hrvatskoj je cilj trajno riješiti odnose sa Srbijom i bez obzira na pritiske danas, upravo danas u ovakvoj Europi ima za to najbolju priliku. Njemačka ranjivost zbog sankcija, koju uz ostalo popravljja podvodeći Hrvatsku Srbiji, ili bar pokušavajući, kako bi nam mogli postrojiti počasnu gardu, dati nam kakvu pohvalu ili nagradu izvan festivalske konkurencije za neki Hribarov film, prilika je da Hrvatska jednostavno kaže – moramo poštovati načela.

A ta načela su:

Agresor na Hrvatsku, Srbija, mora platiti ratnu štetu, pri čemu su perverzne priče o tome da bi Srbija bankrotirala. Ne bi. Štetu treba plaćati pedagoški, stotinu godina, na način da boli, ali ne ugrožava, da se na toj obavezi odgajaju generacije Srba.

Srbija mora vratiti Hrvatskoj sve što Hrvatskoj kao slobodnoj državi iz zajedničke ili specifične povijesti pripada. Baš sve i bez cjenkanja. Od arhiva, do svih vrsta umjetnina, dobara, svega.

Konačno, ako bi Hrvatska danas pristala ovakvoj Srbiji, s rukama s kojih se cijedi krv stotina tisuća ljudi još uvijek, otvoriti proces bezuvjetnoga približavanja Europskoj uniji, odnosno preko nekih banalnih proceduralnih finti, preko kojih smo, da se ne zavaravamo uz ustupke Srbiji i mi postali članicom, onda je nužno hrvatskom narodu jasno reći da je takva Europska unija propast civilizacije te

da nam je bolje biti izvan toga zla. Jer afirmacija zla i načela ujedinjene Europe nisu mogući u istom identitetu.

Dakle, što je u ovome trenutku ključno prepoznati?

Čija je riječ teža, Plenkovićeva da Srbija mora ispuniti kriterije za ulazak u Europsku uniju, pri čemu navodi nekoliko, redom gotovo nebitnih i sekundarnih zahtjeva Hrvatske, ne otvarajući uopće pitanja koja je trajno cementirao Stalni međunarodni sud u Haagu proglašavajući Srbiju agresorom i međunarodnim zločincem, ili Merkeličina da je strateški interes Europske unije priključenje ovakve Srbije, ujedno obaveza Hrvatske uz isticanje te obaveze kao nekakve privilegije tipa budali šamara?

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-je-li-plenkovic-dobio-vojne-pocasti-u-berlinu-na-kredit-ili-za-zasluge>

Ali nije me Ljubić ponovno podsjetio na kardinala, već razgovor s prijateljima oko najavljenog povjerenstva koje treba odlučivati o simbolima iz prošlosti.

Konstatirao sam kako bi tu komisiju trebali nazvati pravim imenom: Komisija za izjednačavanje žrtve i agresora u Domovinskom ratu.

Zašto?

Pa već sama nakana da se uspoređuje zvijezda petokraka i pozdrav Za dom spremni je van svake pameti.

Svaki narod, svaka država koja je nastala i obranila se u ratu od agresora nikada ne bi ni pomislila niti formirala komisiju koja treba u isti koš znakovlje agresora i branitelja.

Činjenica je da danas u RH imamo situaciju da su agresorski simboli dobrodošli, ali braniteljski nisu. Prijedlog je možda motiviran time da je bolje i izjednačiti žrtvu i agresora, nego imati sadašnju situaciju kada se svi koji su bili ili su još uvijek protiv hrvatske države nametnuli takovu perverznu situaciju. Njima je Domovinski rat zločin, ali to ne smiju javno reći pa se pozivaju na nekakav antifašizam Hude jame ili Drugi svjetski rat. Zapravo najtočnije ih je zvati srpskim slugama jer je jednostavno usporediti što traže oni a što oni iz Srbije. Dapače lako je ustanoviti da rade ono što im diktiraju iz Srbije.

<http://kamenjar.com/vlatko-cvrtila-srbija-nas-zeli-diskreditirati-prikazati-nestabilnu-drzavu-koja-koketira-s-prosloscu/>

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/70085/Tomac-'Novi'-SDP-u-samom-pocetku-nadmašio-sve-Milanovićeve-grozote.htm>

<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/bernardic-plenkovic-mora-ukloniti-spomenik-hos-u-i- reci-da-je-ndh-najveca-sramota-hrvatke-povijesti/>
<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/132-hrvatska/45229-tomac-bernardic-mora-znati-da-je-45-a-je-bila-godina-masovnih-zlocina-i-hudih-jama>
<http://kamenjar.com/igor-peternel-neunistiva-ekipica-istom-partijskom-zadatku/>
<http://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/ovo-je-verica-niksic-a-ovo-lazi-branimira-pofuka-iz-vecernjaka-o-aleksandri-zec/>
<http://www.dnevno.hr/vijesti/komentari/da-između-402-djece-ubijene-u-agresiji-i-aleksandre-zec-postoji-uzasna-razlika-ona-jedina-nije-ubijena-zbog-nacionalnosti-982240/#axzz4SFQ7Qo9G>

Takvima se sjajno ruga, jer drugo i ne zaslužuju, Zvonimir Hodak: *“To je stvarno apsurdistan! Zemlja je to kojoj se nameće etnička odgovornost za jedan brutalni zločin, za ubojstvo Aleksandre Zec, a da pritom nitko ne smije ni spomenuti 402 djece ubijene za vrijeme agresije na tu zemlju. Jedna novinarska budaletina postavlja pitanje u kakvoj je uzročnoj vezi smrt 402 djeteta sa ubojstvom obitelji Zec. Što mu odgovoriti nego “idi bre da se lečiš” mada je po svoj prilici neizlječiv. Zemlja je to u kojoj skoro svakodnevno čitamo “mudre” analize dnevno-političkih događaja od čovjeka koji je svojim svjedočenjem 1972.g. otprio u Staru Gradišku mnoge studente koji su u jednom trenutku povjerovali u Hrvatsku. Čovjek koji je detaljno opisao grozne zločine HV-a u Oluji te u obliku knjige sve to poslao u Haag. Tu knjigu je Haški sud proglasio potpuno pravno irelevantnom i nije dobila status dokaza. I danas taj čovjek, Žarko Puhovski, kaže: “Ako neće država, spornu ploču trebaju skinuti građani”. Koji građani? Možda oni koji su ubili 11 boraca HOS-a? Možda građani Borova sela koji su digli spomenik četničkom ubojici Vukašinu Šoškočanu i koji mirno godinama ponosno stoje na oltaru otadžbine. Možda građanin Bojan Glavašević koji mudruje: “Sramotan spomenik u Jasenovcu, fašistički je”. Mudri Bojan koji je to postao naknadno, nakon rata. Vjerojatno je flomasterom na muda dodao slovo R. Njegov otac Siniša Glavašević, hrvatski ratni heroj javio je iz Vukovara: “Da nije bilo HOS-a Vukovar bi pao u rujnu mjesecu”.*

Njegova jabuka nije pala daleko od stabla, ali je nažalost bila istrulila... Država smo u kojoj "fol legalisti" tipa Puhovskog, Glavaševića, Hrvoja Klasića, Jelene Lovrić, Milorada Pupovca ...skaču na zadnje noge zbog HOS-ovog grba koji je potvrđen u Uredu državne uprave kao integralni dio znaka Udruge dragovoljaca HOS-a. Kao takav je legitimno registriran pri Ministarstvu uprave još 1993.g. Pred Visokim vojnim sudom vođen je bio proces Paragi, Dedakoviću i Đapiću u kojem je poanta bila ideja da se HOS proglasi paravojnom jedinicom pod vodstvom trojice optuženih. Sva trojica su oslobođena. Utvrđeno je da je HOS regularna jedinica HV-a. Tu presudu suca Kosa potvrdio je i Vrhovni sud RH. Usput rečeno, svu trojicu optuženika branio sam ja i zato si uzimam pravo raspravljati o statusu HOS-a koji danas osporavaju upravo oni koji su priželjkivali i osuđujuću presudu na Visokom vojnom sudu u Zagrebu ili oni koji su pred hosovcima bježali kao zečevi kako je to plastično u času iskrenosti rekao njihov Slobodan Milošević. Ćirilične ploče u Vukovaru. Kome to smeta?

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/bakir-kao-i-uostalom-vulin-iskusni-pokerasi-vade-iz-rukava-adut-koji-odlucuje-ustase-982047/#axzz4SFQ7Qo9G>

Hitrec upozorava i da se itekako treba utvrditi povijesna istina. Predlagačima je problem Jasenovac, dakle srpko-komunistički mit kojima su čuvali Jugoslaviju. Laž koju su koristili svo vrijeme najveće moguće Srbije koju su zvali Jugoslavija, pa je prirodno da je srpskim slugama taj mit važan i danas. Danas kada su hrvatski branitelji od vojske njihovih gazda napravili zečeve to im je jedino ostalo:

U aferoznom tjednu hrvatsko-srpska ćelija našla je još jednu poslasticu za opanjkavanje, za faši-ranje Hrvatske. U mjestu Jasenovcu podignuta je ploča ubijenim pripadnicima HOS-a, s velikim križem i sitno ispisanim slovima na njihovu ratnom i mirnodopskom obilježju, Za dom spremni. Zagrebačko-beogradska ćelija podignula se na noge lagane, zar u Jasenovcu, urlaju po medijima i u Saboru, mičite to odmah. Ploča ih je razgnjevila više od filma „Jasenovac – istina“ ili znanstvenih istraživanja Igora Vukića i Blanke Matković o trostrukom logoru Jasenovac. Ne žele oni znati da su hrabri jasenovački HOS-ovci s tim riječima ginuli za slobodu moderne, demokratske Hrvatske, ne žele znati ništa drugo do li da je

to navodno isključivo ustaški pozdrav, jer povijest ne znaju, a o Drugom svjetskom ratu učili su iz solunaških udžbenika. Stvar se malo zakomplicirala budući da je dokazana zakonitost tih triju riječi na hosovskoj oznaci, pa je ćelija progutala slinu. (Usput: na ne tako davnoj vojnoj smotri u Moskvi, razgovijetno se čulo kako ruski vojnici gromko viču: „Za dom svoj!“)

Kad smo već kod Jasenovca i predimenzioniranja, došlo mi je u ruke izvyješće Petra Lungova, atašea, upućeno bugarskom veleposlaniku Jordanu Mečkarovu - o posjetu stranih dužnosnika akreditiranih u Zagrebu hrvatskom koncentracijskom logoru Jasenovac. Dokument br. 40/ T. A. Iz Bugarskog državnog arhiva, objavljen u zborniku Bugarska i NDH 1991.- 1944. Izvyješće je pisano u Zagrebu 7. veljače 1942., vrlo iscrpno. Skupina akreditiranih, među kojima je bio i Lungov, sastojala se od predstavnika njemačkih, mađarskih, bugarskih i rumunjskih atašea za tisak, a bila je tu i predstavnica Associated Pressa. Iz opširnog teksta izdvajam bilješku o kartoteci svih zatočenika koja se čuvala u zgradi u mjestu Jasenovac, o dokumentima u tri primjerka. Dalje navodi Lungov da se godišnje iz državnoga proračuna odvaja za logore 200 milijuna kuna. „U Hrvatskoj ima pet koncentracijskih logora sa 20.000 zatočenika“, piše ataše, „a u logoru Jasenovac smješteno je oko 1500 ljudi.“ Odveli su skupinu i u sam logor, okružen bodljikavom žicom i drvenim kulama za stražu, vidjeli ljude koji ondje rade u ropskim uvjetima, u željezariji, ciglani i pilani i drugdje. Svaki zatočenik je imao broj na „traci“, Židovi su nosili žute trake, Srbi plave, a Hrvati crvene. Lungov je nabrojio desetak baraka, te dodao da se gradi još 25.

Skupinu su vodili Eugen Kvaternik i „Maks“, kako Lungov bez prezimena navodi privremenog zapovjednika logora. Kvaternik je hvalio kartoteke zatočenika, nazivajući ih vrlo dobrim.

Gdje su te kartoteke?

Da ruski vojnici gromko viču:

ZA DOM SVOJ!

S druge strane na objede po njemačkom tisku u kojima sudjeluju srpske sluge iz RH reagira dr. sc. Josip Stjepandić:

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/1523-dr-stjepandic-treba-li-hrvatima-zabraniti-da-budu-za-dom-ili-samo-spremn>

Naravno on iznova upozorava kako je i Ivo Josipović za ZDS kad mu to koristi za zgrtanje ustaških kuna! Uostalom svima njima su ustaške kune drage i obilato ih nagrađuju njima.

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/45231-damir-pesorda-kregar-i-napoleon>

<http://www.dnevno.hr/vijesti/svijet/general-glasnovic-u-ndh-je-bio-pozdrav-za-dom-spremn-i-novac-se-zvao-kuna-kako-to-da-miloradima-pupovcima-ne-smeta-kuna-982070/#axzz4SFQ7Qo9G>

<http://direktno.hr/en/2014/dijaspora/70301/VIDEO-Glasnović-u-Australiji-opleo-po-komunistima-te-komentirao-NDH.htm>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/vijesti/43-glas-hrsvijeta/45241-lustracija-je-primarna-za-opstanak-drzave-hrvatske>

Podsjetimo se da im je prvi na udaru bio Marko Perković Thompson. Od njega su stalno dobivali isti odgovor. Dan je i u naslovu njegovog najnovijeg intervjua:

<http://narod.hr/kultura/marko-perkovic-thompson-svog-stava-pjesme-ne-odricem-se-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu>

<http://kamenjar.com/thompson-svog-stava-neke-pjesme-se-ne-odricem-pa-makar-me-zabranili-cijelom-svijetu/>

Smeta im i HNES:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/25527-j-novak-novo-vodstvo-hrvatskog-zrtvoslovnog-drustva.html>

<http://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/25493-hnes-kao-zov-hrvatske-savjesti.html>

<http://direktno.hr/en/2014/domovina/70303/Ovako-Petrov-odgovara-Šeparoviću-braneći-'svog'-ministra-Orepića.htm>

Naravno oni uvijek tvrdo zastupaju svoja prosrpska stajališta. Kada su na vlasti ili očekuju povratak na vlast izravno ih propagiraju, a kada nisu onda se pozivaju na drugi svjetski rat. Kao srpske slugе znaju da je laž najviše pomogla u povijesti. Dodajmo da je poluistina gora od laži. Zato je prošlo ljeto prikrivano da je peticija ZDS bila u obranu Thompsona i “Bojne Čavoglave”, dakle simbola Domovinskog rata, a od ljetos se ide otvoreno na njih. Na HOS-ovce! Jer su se Srbi panično bojali HOS-ovaca.

Imaju sreću što gazde znaju što treba raditi. Uvijek kada ne mogu ostvariti njihove interese srpske slugе dovedu nekog iz HDZ-a na

vlast. Nekog koji se našao u HDZ-u samo zato što smo pobijedili u ratu, a jednako dobro bi se snašao i u SDP-u, da nije tako bilo.

Kada Račan nije smio uhapsiti generala Gotovinu, doveli su na vlast Sanadera. To sam svojevremeno i predvidio tvrdnjom:

Kad gazda mijenja slugu, uvijek nađe boljeg slugu!

Mnogi državotvorni Hrvati sumnjaju da je isti slučaj i sada. Je li Plenković onaj koji će im definitivno donjeti tako željeno izjednačavanje žrtve i agresora? Boji li se on reći, kao i svi drugi od 2000.-e stranim gazdama da su podržavali srpski fašizam i agresiju na Hrvatsku?

Evo što im poručuje Holjevac:

Zato je premijer Plenković iz Briselske bojne u kojoj su mu Milanović i Sanader bili suborci posve promašio kad je rekao kako je 70 godina od 2. svjetskog rata sazrelo vrijeme za konsenzus u Hrvatskoj. Ne radi se uopće o Drugom svjetskom ratu. HOS nije sudjelovao u Drugom svjetskom ratu, iako se pozivaju na neke ideološke aspekte ustaštva. Radi se o Domovinskom ratu. Domovinski rat je završio prije 21 godinu, i sazrelo je vrijeme da se postigne konsenzus, koji glasi:

– Nitko u Hrvatskoj nema pravo sporiti bilo kakva spomen obilježja veteranima Domovinskog rata, bilo gdje u RH. Što se “ZDS” tiče, to je bio službeni pozdrav te postrojbe, i dio je službenog i ozakonjenog znakovlja te postrojbe. Ako nekom taj pozdrav smeta, neka prvo zabrani “antifašističko” znakovlje poput petokrake pod kojima su ubijani i progonjeni Hrvati u Hrvatskoj, od 45. do 95., i pod kojim se ratovalo protiv Hrvatske, pa možemo razgovarati. Ako nekom smeta samo postavljanje spomen obilježja poginulim braniteljima u “svetom srpskom” Jasenovcu, neovisno o “ZDS”, onda je to veći problem, onda taj netko ne poštuje samu hrvatsku neovisnost i smatra branitelje iz DR kao takve ustašama, pa mu kao takvom zapravo nije ni mjesto u neovisnoj Hrvatskoj. A po reakcijama, od onih iz Istre do onih iz Vlade, reklo bi se da je upravo to većini problem.

Dodao bih dvije stvari.

Prvo: kada kažu da je ZDS ustaški pozdrav, treba se sjetiti da su u Domovinskom ratu Srbi i “antifašisti” nazivali branitelje ustašama. Sve branitelje, a ne samo HOS-ovce. A hrvatsku državu su nazivali Tuđmanova ustaška država. Dakle treba tzv antifašistima priznati da

su u pravu to uzeti kao njihovo priznanje da su i u Domovinskom ratu bili na strani fašističkog agresora.

Drugo: Kada govore o braniteljima i svima koji su bili za slobodnu i neovisnu hrvatsku državu kao o fašistima isto tako treba to shvatiti kao priznanje da su bili na strani fašističkog agresora. Oni sebe proglašavaju antifašistima zbog hudih jama i križnih putova, a branitelje koji su slomili istinsku fašističku agresiju proglašavaju fašistima. Zapravo sami sebe definiraju kao fašiste.

I zbog jednog i zbog drugog jasno je kako je veleizdaja u RH veoma protifabilno zanimanje!

Josip Pečarić

THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU, ZAGREB, 2017.

MARKO LJUBIĆ: PEČARIĆEV ZDS JE INSTRUMENT SLOBODE

Pečarićev „Dnevnik u znaku Za dom spremni“ test je spremnosti na hodočašće slobodi. Neće se svi, neće se mnogi, neće se ni većina u mainstreamu današnje Hrvatske složiti sa mnom, ali nikada hodočašća nisu predstavljala većinu, niti su značila pomirenje, službeni stav, ravnotežu ili potvrdu. Uostalom, kako bih se ja usudio pisati o Pečarićevoj knjizi, zar ga ne bih izdao u svakom pogledu, kad bih se bojaio ljudi koji se sa mnom neće složiti. Ne bih ga bio dostojan.

Hodočašća su uvijek kroz ljudsku povijest značila predgovor, neku vrstu iskoraka, koja mene podsjećaju na vizualne scene iz filmskih klasika, kada glavni junak odlazi u nevjerojatnu ljepotu smiraja dana i užarenoga nebeskoga svoda zalazećega sunca, ili s početka tih klasika, kada dolazi u osvit praskozorja u centar zbivanja. Različita je sudbina tih filmskih junaka, ovisna uvelike od pisaca romana, zatim scenarista i filmskih redatelja. Ali svaka je znakovita i želi nešto poručiti.

I po tome se pamte.

Ako će po nečemu u svome snažnom političkom angažmanu Pečarić ostati zapamćen u hrvatskom narodu, ostati će zapamćen po nevjerojatno ustrajnom, upornom, čak i dosadnom zagovaranju prava na opredjeljenje oko pozdrava „Za dom spremni“.

Onome tko misli, tko shvaća, tko se ne boji preispitivanja i suočavanja s ostrašćenim trendovima, onome tko u tim trendovima taži sebe i ne odustaje od sebe, Pečarić piše svoje knjige.

U Hrvatskoj se za slobodu i dalje valja teško boriti, valja ju zavrijediti riskirajući puno toga, a Pečarić to na osobnom primjeru svaki dan pokazuje, ne bojeći se tih rizika.

Niti o cijeni govori.

Puno me je ljudi pitalo zašto toliko ustrajno podržavam Pečarića u njegovoj političkoj publicistici, kad je vrlo moguće da ta publicistika, njegovi radovi, njegova pisma, njegovi komentari i osvrti na aktualne događaje realno dijelu njegovoj viziji sklonoga državnoga vrha, čine taktičke, pa čak i ozbiljne neugode, pa rekao bih i štete.

Uvijek sam imao jedan, jedini odgovor.

Pečarić je genijalni matematičar, u prijevodu filozof ljudskoga postojanja, koji se neće kao službeni filozof hegelijanac i, kako sam kaže, katolički estetik Jure Zovko poniziti pred samozvanim arbitirima i notornim umnim nasilnicima. Ne, Pečarića ne zanimaju hvalospjevi, niti ga zanimaju, izuzev kao mete ismijavanja, samozvani i nasilni arbitri, ključari okova hrvatskoga uma, niti im je spreman iskazati pokornost pa makar i uz javne benefite ili teške žrtve. Njega to ne zanima, niti u toj nejednadžbi želi sudjelovati. On racionalno prihvća nejednakost kao činjenicu i rješava je u svim sferama ljudske slobode. On je praiskonska i nesputana inteligencija, relanost Božjega dara, nesputani mislilac koji svoju današnju akademsku i društvenu čast relativizira sam kao nitko pored njega, ismijava sve što ta čast u statusnom pogledu nosi, odriče se toga i benefita koji tu čast prate, kako bi, ovaj put ne u svojoj matematici, iskoračio u praskozorja slobode, koju i osjeća i vidi, ali koja je okovana njemu neprihvatljivim nametima natruha prošlosti, straha i nametnute neslobode od novih nametnika.

O njegovim knjigama nije lako pisati.

Jer, nisu usporedive po uobičajenim standardima i matricama, pa je svaka riječ izrazito osoban odnos prema Pečariću, cjelini koju nudi i pitanjima, kao u ovoj knjizi, o kojima naslovno i sadržajno govori. Poseban čovjek, posebna knjiga, posebni kriteriji.

Jer, ako ćeš čitatelju sugerirati otvoriti stranice tih knjiga da bi našao estetiku, neće ju naći; ako ćeš mu sugerirati klasiku neće ju naći; ako ćeš mu sugerirati odgovore na svakodnevne probleme, neće ih naći; ako ćeš mu reći da je tamo zapisan tragom matematičke genijalnosti pravac kojim će sigurno dospjeti u neku jasnu, definiranu luku, nešto kao brodica na uzburkanome moru, opet ju neće naći. Jedino možeš čovjeku reći – otvori, vidi, pokušaj pronaći i jedino što ćeš naći jest odgovor da se sloboda ne postiže i zaslužuje – strahom.

Zbog toga je Pečarić poseban, neponovljiv, zbog toga je njegova svaka knjiga, pismo, osvrt, komentar, primjedba, izimno važna i dragocjena. Pogotov danas, pogotovo Hrvatima.

Pečarić izaziva.

On je intelektualni provokator, njega ne zanimaju odjeci iako izgleda da ih traži, njega nikad nisu zanimali uobičajeni standardi ljudi koji nad svojim rukopisima mjesecima i godinama zbrajaju sve moguće reakcije, mišljenja, stavove, niti ga zanimaju kritike. On je siguran u sebe, on vjeruje reakciji na događaje, on vjeruje u čovjeka kojemu se obraća, pa čak i onda kad mu ne odgovara na pisma, jer neodgovor je Pečariću odgovor kojim će on obilježiti dati trenutak, ali uvijek bez svoje osobne presude.

U ovoj, ali i u svakoj drugoj knjizi, riječi, pismu, Pečarić svojim provokativnim pristupom svemu zapravo svjedoči autentično, duboko kršćanstvo, koje inzistira, propitkuje, preispituje ali nikada ne sudi. Čak ni onda, kad ljudsku glupost ismijava. To je sve toplo, sa stilom, neposredno i pozivno čak i onima čija nedjela, gluposti i zle namjere ismijava.

On će ismijati slabića, ali neće ga uvrijediti osobno, niti će prokazati njegove osobne ljudske slabosti radi javnoga natjecanja, on će stati pred pretežitom maticu i dopustiti udar u njega, ali neće od toga praviti hrabrost, junaštvo, osobenost, niti će od toga raditi slučaj prema kojemu će pozvati svoga čitatelja, a pogotovo neće tražiti nagradu za to.

Ne.

Pečarić pita.

On čak ni ne nudi konačne odgovore, pogotovo odgovore koji bilo koga obavezuju, jer kako sam rekao, nimalo ga ne zanima riječ ljudi koji se suočavaju s njegovim pismima, pitanjima i nemaju hrabrosti odgovoriti, reagirati, popeti se na pozornicu pred svjetlima i javnošću, niti ga zanima, kako će tko u svijetu koji slijedi aktualne trendove, odgovoriti na njegova pitanja.

Njemu već godinama ne dopuštaju doći na mainstream pozornicu, zbog toga ju je on sam stvorio, svojim knjigama dopire do nje i ima, već sada se može sa sigurnošću reći – cjelovito hodočašće tisuća koji ga slijede.

Pečarićeva pitanja otvaraju praskozorja.

Nedavno sam u svojoj kolumni govorio o tome kako Vijeće za suočavanje s prošlošću hrvatske vlade nije palo s Marsa, niti je proizvod Plenkovićeve vizije, utopije, nekakve državničke genijalnosti. To je bila nužda, društvena i javna zakonitost. Jednostavno, trenutak za formiranja toga Vijeća, što god ono izrodilo, došao je utabanim stazama. A nitko ih nije utabao i prokrčio kao Pečarić.

Ova knjiga koja je pred vama, poštovani čitatelji, kronika je tih staza, kronika razmišljanja čovjeka koji jednostavno nije dopuštao da netko, bilo tko, ograniči njegove vidike i horizonte njegove slobode, a koju on ne nameće svome narodu, nego ju slijedi, minuciozno prepoznajući najdublje valove u identitetskoj memoriji.

Pečarić u ovoj knjizi ukazuje na uporišta pozdrava Za dom spremni, ali nije to njegov temeljni cilj. Njegovi ciljevi su daleko važniji od toga pozdrava, koga on, personalizirajući ga nizom suvremenika, poznatih i manje poznatih ljudi, preko njemu osobito dragoga Thomposona, do nepoznatoga hrvatskoga junaka Domovinskog rata koji je negdje ispustio svoj zadnji dah na putu u praskozorja hrvatske slobode. Pečarić ne dopušta da taj zadnji dah zatvore i okuju isti ondašnji neprijatelji, koji danas ne pucaju, a ubijaju dušu i srce njegova naroda.

Pečarić stvarnim i zaluđenim hrvatskim neprijateljima, trabantima bez hrabrosti i intelekta, onima koji slijede svakodnevnicu, pa čak i koji vide zoru na obzorju, a moraju taktizirati iz tisuću razloga, umjesto štete, o kojoj su mi mnogi govorili, uspoređujući Pečarićev intelektualni neoportunitet s realnom i svakodnevnom politikom, tim ljudima zapravo silno pomaže.

Ide ispred njih, prima udarce, amortizira nasrtaje zla i legalizira neumitno.

Uvijek je neumitna sloboda, s nižom ili višom cijenom.

Legalizira svojim imenom, svojom društvenom, akademskom i osobnom karijerom, svojim potencijalima i hrabrošću, pitanja i probleme, koje će oni jednoga dana, vjerojatno ga potpuno zaboravljajući u borbi za društvene počasti, politički legalizirati kao čine hrvatske nacionalne slobode i samosvijesti.

Zato su ove knjige važne.

Ove njegove knjige su svjedoci.

U ovoj svojoj knjizi Pečarić kronike o svojim viđenjima i reakcijama, ne samo svojim, nego i dijela svojih sumišljenika, integrira u jednu zakonitu, konzistentnu logičku cjelinu, koja kao ništa do sada integrira nekoliko godina razdoblja od totalne zabrane, snažne kriminalizacije do praktične službene legalizacije ZDS, pri čemu ni ovaj put Pečarić ne zalazi u znanstvene ili istraživačke zakutke, koji nisu njegovo znanstveno i intelektualno područje, nego se zadržava na paradigmi oko koje se boj za taj pozdrav vodi.

On samo razmišlja.

Bez straha.

Bez respketa prema nasilnicima.

Jer, njemu ZDS nije instrument mržnje, nego slobode. A sloboda i mržnja nisu sinonimi, niti jedno drugo može roditi.

S respektom samo i jedino za slobodu, i to hrvatsku slobodu, kojoj su zapečatili zavijeke, kako se god ova aktualna država razvijala, junaci koji su umrli pod tim pozdravom.

Ništa u korizmi kao darovani život, preko smrti i uskrnuća, ne može oprati sve, pa i zlouporabu toga sjajnoga pozdrava. Tko to ne razumije, neka ne otvara Pečarićeve knjige.

I, kao mudar čovjek, iako on ne nudi u ovoj knjizi nužne obrasce službene mudrosti, ne traži uporišta u mislima mudraca, niti inzistira na prihvatljivosti svojih stavova, ali upravo zbog toga ona podsjeća na mudrost vizionara, on pokazuje i dokazuje, refleksom genijalnoga matematičara, da je i priča, polemika, pa i legenda već oko Za dom spremni, zapravo već odavno – ispričana.

Kako god reagirao državni vrh, aktualne politike, pa i cijeli svijet, ta priča je završena onoga trenutka kad je prvi branitelj umro s tim pozdravom braneći slobodu pred srpskim agresorom, te dostigla punu legitimaciju kad je na stadionima tisuće ljudi počelo vikati usprkos, i u inat, zabranama – Za dom spremni.

Nitko nikada nije uspio zaustaviti, kriminalizirati, protjerati misao i uzvik tolikoga broja ljudi, a da istodobno tim progonom nije samome sebi presudio zauvijek. Presudio kao gubitniku.

Pečarić to vidi, a žaliti je ljude koji to ne vide.

Zašto dakle čitati Pečarićevu knjigu?

Zbog toga što nije obična.

Nije ni publicistički klasik, nije ni estetski najbolji uradak koji ćete pronaći, nije ni sadržajna cjelina politoloških analiza i eseja, niti je u konačnici odgovor na pitanja, koja ljudi najčešće iz osobne nesigurnosti, što naslijeđene, što nametnute, najradije traže u mislima i porukama posebnih, neobičnih i, ukratko, pozvanih da budu predvodnici. Pečarić jest predvodnik ali to uopće ne želi, niti se tako ponaša.

On jednostavno upozorava, neumorno, ustrajno, ponavlja do besvijesti i izaziva, traži reakciju i u toj reakciji, bila negativna ili pozitivna, bila poštovanje ili optor, bila mržnja ili nasilje, uvijek čitatelju nudi put odgovora.

Pečarić se s tim odgovorima može i zna nositi, a stavlja pred čitatelja pitanje – mogu li oni.

Ja mogu.

A uvjerenje za to nudim svima, neka iskušaju. Jer, ne živi čovjek samo o kruhu, niti je egipatsko ropstvo Izraelaca iz današnjih poslanica, rješenje Hrvatima u nedostatku vode. Niti je izvorska voda rješenje za čovjeka danas u Hrvatskoj, iako zemlja počiva na njoj kao nigdje u svijetu, nego živa voda, od koje, u identitetskom smislu, čovjek generacijski ne može ožednjeti.

Pečarić će, uz matematičku ingenioznost i odgonetke, svojom jednostavnošću izvan svake sumnje ostati upamćen kao čovjek koji je na kraju svake priče stajao u praskozorju i svjedočio iskoraku hrvatske slobode, pogotovo onda kada ga je malo ljudi pratilo.

Zato se isplati prije sunca ustati.

<http://narod.hr/kultura/marko-ljubic-pecaricev-zds-instrument-slobode-zato-ne-moze-biti-mrznja>

DR. SC. STIJEPO MIJOVIĆ KOČAN

**THOMPSON JE DOKAZANI I OSVJEDOČENI
HRVATSKI NARODNI JUNAK**

Dragi Stijepo,

Zahvaljujem Ti na Tvom komentaru mog teksta ***Branitelji dodjeljuju Thompsonu veliku zlatnu plaketu:***

Dragi Joško,

Nedavno sam pao s dva metra visine na leđa li teško se povrijedio: patim u teškim bolovima, a analgetike ne smijem uzimati... Ništa ne mogu raditi, no ipak ide pomalo nabolje, a dokaz je da reagiram na ovo oko Marka Perkovića.

Bavio sam se nekada mišlju da napišem nešto, a da on pjeva, jer je moja pjesma EVO I JA, s onim "obadva su pali" (navedenim u stihu!) nadahnjivala borce na bojišnici, baš oko Šibenika, no Thompson piše sam i ja mu ne trebam. Osim toga, moji su stihovi ipak intelektualni i nisu baš svi za masovnu uporabu. No, ovo što ću Ti sada napisati je istinto.

Negdje 1992. ,valjda, u ranoj dionici obrambenog rata svakako, na Splavnicu u Zagrebu sam čuo glasno puštenu glazbu koja me podsjetila na kvazi-narodnu i nije mi se sviđala. No, čujem i ovaj stih, izgovoren/odpjevan odrješito, snažno: NEĆETE U ČAVOGLAVE DOK SMO ŽIVI MI! Nisam znao ni tko pjeva, ni kako se zove pjesma, ni gdje su te Čavoglave, ali sve sam shvatio: bio sam dirnut do suza. To me toliko osokolilo da sam bio siguran u pobjedu u Domovinskom ratu. Ili nas neće biti živih! Taj njegov stih meni je dovoljan i danas. Taj stih, s domoljubnog kritičko-prosudbenog motrišta, vrijedi više nego sve što smo svi mi hrvatski pjesnici napisali o ratu i Domovini, ali ponajprije stoga jer ga je znao odpjevati, jer je to doprlo do mase. Školovan sam književno-teorijski i znam što govorim: ima sedam glavnih i dvadesetak i više posebnih književno-kritičkih motrišta, a ono domoljubno je jedno od njih. S toga motrišta,

*Thompsonu nema premca. **Thompson, to je hrvatski narod. On je dokazani i osvjedočeni hrvatski narodni junak** (podcrtao JP)!*

Ako mu Predsjednica ne dodijeli najviše državno odličje, pogriješila je.

Pozdravljam Te

Stijepo

Obradovao si me tim komentaram ali i rastužilo me to o Tvojim povredi.

Posebno mi je zanimljiv Tvoj komentar kada znamo kako je moj kolega akademik Jaša Flamengo odbio Hrvatskom tjedniku dati svoju izjavu o Thompsonu. Posebno zato što si Ti i pjesnik i znanstvenik.

Naime, pjesnik Jakša Fiamengo je rekao da nema ništa protiv Marka Perkovića Thompsona, ali da ne želi sudjelovati u anketi jer je on akademik i to nije njegova razina, ali priznaje da je riječ o sociološkome fenomenu.

Na neki način mišljenje ovog mog kolege akademika je bitno drugačije od Tvoga jer je Thompson njemu isključivo sociološki fenomen.

Istina, i pjesme kolege Flamenga su uglazbene i rado ih se pjeva. Ali ne kao Thompsonove, zar ne? Malo mi je neobično da kolega nije vodio računa o tome jer se odmah nameće pomisao o hrvatskom jalu.

S druge strane smiješno je govoriti o nekakvoj razini akademika jer je za Hrvatski tjednik izjavu dao veliki hrvatski književnik akademik Ivan Aralica. Araličin komentar prenio je i portal narod.hr:

<https://narod.hr/kultura/akademik-aralica-thompson-genij-kojega-otkrio-drugi-genij-zdenko-runjic>

Uostalom i poslije Tvog komentara - komentara pjesnika i znanstvenika Flamengov komentar ispada pomalo smiješan.

S druge strane kao napredak doživljavam to što je jedan drugi naš kolega znanstvenik kolumnist Nino Raspudić izbjegao odgovor rekavši da se trenutno odmara od medija i svega. Podsjetit ću na njegovo reagiranje u slučaju Josipa Šimunića kada mu je odgovorila Karolina Vidović Krišto:

Ako trebamo uzeti u obzir kontekst koji nam je povijesno najbliži i koji nam je najviše obilježio uporabu ovog poklika – a trebamo! – onda je to kontekst hrvatskog Domovinskog rata, od 1991.

godine. Mnoge postrojbe ZNG -e, Hrvatske vojske, HOS, imaju svoje himne u kojima je poklič “Za dom spremni”. Vojnici koji su s krunicom oko vrata obranili Hrvatsku u časnom, pravednom, obrambenom Domovinskom ratu pozdravljali su se i bodrili pokličem “Za dom spremni”. Bili su spremni umrijeti za svoju domovinu. Ključno je naglasiti da je riječ o – na međunarodnom sudu potvrđenoj – časnoj obrani od vojne agresije.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/vidovic-kristo-prozvala-raspudica-zbog-za-dom-spremni-zastrasuje-je-tvoje-neznanje-ili-iskrivljavanje-istine-112725/>

To nije utjecalo na Raspudića pa je na sličan način komentirao i našu Peticiju ZDS prije dvije godine, dakle peticiju kojoj je u osnovi bila obrana Thompsona i „Bojne Čavoglave, , o čemu je puno govorio u svojim nastupima dr. sc. Josip Stjepandić pitajući nazočne bi li takvom profesoru povjerili školovanje svoje djece. Meni je drago pomisliti da su ovi Raspudićevi razlozi zapravo napredak u njegovim promišljanjima, tj. naznaka da je razumio to što mu je naša Karolina objašnjavala još prije tri godine.

Komentirao bih još samo to što je aktualni ministar branitelja Tomo Medved svrstan među one koji nisu željeli odgovoriti „pravdajući se da ga ionako napadaju sa svih strana i da nema vremena“.

Znamo da je Medved sve rekao time što je njegovo ministarstvo pomoglo održavanje koncerta u Slunju, a i time što je meta napada. Podsjetimo se samo kako je on reagirao prošle godine kada je i tada kao ministar pozvao Thompsona u Knin, a onda mu se zahvalio pismom koje možeš naći i u mojoj knjizi *Dnevnik u znaku „Za dom spremni“* nakon što je Thompsona pokušala privesti tada Orepićeva milicija:

Dragi Marko,

želio bih ti se ovim putem zahvaliti na dobroj suradnji i tvom svesrdnom angažmanu na koncertu 'Pobjeda za heroje - Knin za Vukovar' prilikom svečanog obilježavanja Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, Dana hrvatskih branitelja i 21. VRO 'Oluja' u Kninu. Tvoj nadasve domoljuban duh i promicanje vrijednosti pravednog i osloboditeljskog Domovinskog rata bili su snažna potpora i hvalevrijedan primjer domoljublja i snage hrvatskog zajedništva. Ponosan sam što si bio dio veličanstvenog događaja i

svojom izvedbom sudjelovao u plemenitom cilju obnove vukovarskog Vodotornja, simbola hrvatskog otpora.

S poštovanjem,

ministar Tomo Medved

10. kolovoza 2016.

Meni se čini da se trebalo pitati premijera Plenkovića o tome, jer je bilo za očekivati kada već sam ministar Medved govori o napadima na njega da ga Predsjednik Vlade zaštititi, zar ne? (U Prilogu Ti šaljem tekst o reagiranju Predsjednice).

S druge strane Mirela Pavić (Hrvatski tjednik, 24. 08. 2017.) piše:

Naša lipai šesna pricidnica je bila u Australiji i Novom Zelandu. Sve je proskakutala, provjerila i obišla. Ili je bila dočekana, obučena, lipo govorila. I nosićima pozdravljala. Pa su se niki ljutili što nije obišla oni dom di je bista. Mala misli vako: možda je pogrišila, možda i nije. Ona je već odbila pridragog akademika s inicijativom oko pozdrava „ZDS“, što znači da taj pozdrav poistovjećuje (i ona) s NDH. Ako naši ljudi tamoka brez ikakve osude vlasti, drže Pavelićev spomenik u svojini prostorijama, mogla je i svrniti, popiti nes kavu, pojest kakav kolač. Ma ionako je ka „ustašicu, ne bi stiglo popisat u friško izvješće. Možda za Dogodine. Al pricidnica ne voli bit u izvješćima. I jema pravo s te strane. Ma jope, ako se zbog dobrosusidskih (vrag ih odniće više) odnosa sastaje sa svakin ološem, zašto bi ju, zbog eventualnoga posjeta, iko moga osudit za posjet. O ZDS moje mišljenje znadete. HOS. Amen. I briga mešto ona, i bilo ko drugi o tome mislu. Tu san tvrdoglava ka mazgusina. I ne dan.

Pri tome treba stalno imati na umu ono na što nam ukazuje Marko Ljubić u tekstu:

Identitetski simboli i baština nastoje se internacionalno kriminalizirati:

Drugi oblik internacionalizacije unutarnjega ustrojstva Hrvatske je već uočeni bojkot najvažnijega hrvatskoga nacionalnoga blagdana – Dana pobjede i domovinske zahvalnosti, za koji je praktični uvod bio prosvjedni mimohod veleposlanika na čelu s američkom veleposlanicom iza Pupovca u Jasenovcu.

Nije to samo običan prosvjed, niti bojkot.

To je izraziti pritisak i internacionalizacija, te prihvatanje velikosrpskih agresivnih političkih ciljeva, te izravan pravac

usmjeravanja Republike Hrvatske pod novi, ovakav ili onakav, beogradski kišobran.

Nema sumnje.

Jer povod su identitetski simboli i baština koja se nastoji internacionalno kriminalizirati uz potporu i otvorenu kapitulaciju državne politike, izravno naliježući na polustoljetnu propagandu o opasnom hrvatskom narodu zaraženom virusom genocidnosti.

Državna politika na to šuti, a nacija ključa. Država suglasnost takvom međunarodnom pritisku daje progonom hrvatskih ratnih veterana, inkriminacijom domovinskog oslobodilačkog rata i njegove pobjedničke simbolike. Zato nije pitanje banalnoga postupanja policije ili prekršaja, nastup Marka Perkovića Thompsona i progon njegove i svehrvatske pjesme Bojna Čavoglave, zato nije banalno pitanje hapšenje Skeje, Markuša i HOS-ovaca, zato nije banalno pitanje ploča poginulim HOS-ovcima u Jasenovcu, zato nisu nimalo benigne hodajuće političke i društveno-vrijednosne krivotovornice kao što su Pupovac ili Kajtazi, koji zanemarujući svježije iskustvene događaje i realnost stanja u Hrvatskoj, dnevno iritiraju zdrav razum nikada dokazanim navodima, a stotinu puta dokazanim lažima, i preoblikuju kolektivnu memoriju i povijesni identitet hrvatskoga naroda.

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/27399-m-ljubic-plenkovicevu-sudbinu-odredit-ce-vec-u-rujnu-kurikularna-reforma-istambulska-konvencija-i-hrt-ii-dio.html>

Na kraju, dragi Stijepo, još jednom hvala na Tvom e-mailu uz želje za brzim ozdravljenjem.

Tvoj,
Joško

Dragi Joško,

Hvala Tebi na lijepim riječima i valjanim objašnjenjima, nešto od toga i ja sam pročitao.

Premda Thompson nije moj glazbeno-estetski izbor, jer sam odrastao uz starogradske dalmatinske melodije i tamburicu mojega oca, koji je i napravio i na njoj svirao (jednom slomljenu, danas je obnavljaju studenti i profesori Odjela restauracije drva Sveučilišta u Dubrovniku) onaj stih NEĆETE U ČAVOGLAVE DOK SMO ŽIVI MI uistinu ga

čini hrvatskim vitezom i junakom koji to nije samo napisao i odpjevao, nego i odživio i ostvario, što je najvažnije.

No, kada je već o tomu riječ, zaprepašćuje koliko je danas u Hrvatskoj petokolonaša veliksrbskoga fašizma, sve do vrhova hrvatske vlasti i skupa s bjelosvjetskom diplomacijom koja na lažima i podvalama četnika Hrvatskoj, hodočasti u Jasenovac. Neki i ne znaju da su to, petokolonaši velikosrbstva i četništva jer su nasjeli na velikosrbske promičbene laži.

Primjerice, Igor Vukić, mladi hrvatski znanstvenik, DOKAZUJE da u Jasenovcu nije ubijeno niti jedno jedino srbsko niti ikoje drugo dijete, kako trubi fašistička velikosrbska okupatorska obmana i podvala.

Važna napomena: Vukić je Srbin. Takve Srbe u Hrvatskoj rado smo primali i primamo, oni su dio nas, a oni koji, naoružani lažima o Jasenovcu i inače, okupiraju Hrvatsku, pljuju po našem junaku Thompsonu i slično, gade nam se. Još više se gade, sudeći prema tekstovima nekih drugih Srba u Hrvatskoj (Trbojević, Vlahović...), samim hrvatskim Srbima.

Toliko sada. Pripremam za tisak dva romana, oba se dijelom događaju u Tvojoj, ali i mojoj Boki. Sav san trenutno u tomu!

Dom i Domovinu braniti uvijek sam spreman, kao i svi poštteni ljudi u njoj, i Hrvati i Srbi i svi ostali.

„A KAD SMO POVIJEST RAZOTKRILI POSVE/ I PROUČILI SVE ZNANO/ NAŠLI SMO DA JE NAOPAKO/ SVE O NAMA PRIKAZANO“. Samo sam neznatno parafrazirao proročke stihove pok. Josipa Severa, sjajnog pjesnika i antifašista, kakav sam u namjeri i sam, ali tko su to danas u Hrvatskoj fašisti!? Zar to nije i više nego jasno.

Dante je izdajnike Domovine strpao u deveti krug pakla. Kamo ide hrvatska vlada?

Pozdravljam Te, Mirjana također. Pozdravi Ankicu i kćeri.

Stijepo

Dragi Stijepo,

Da, s pravom se pitaš:

Dante je izdajnike Domovine strpao u deveti krug pakla. Kamo ide hrvatska vlada?

Što je rekao Marko Ljubić na Laudato TV: Ne treba nam stabilna vlada ako izdaje hrvatske interese:

<https://narod.hr/hrvatska/video-marko-ljubic-krajnje-vrijeme-suprotstaviti-se-zlu>

Naravno i u Vladi ima ponečeg dobrog. Tako iz Ministarstva pravosuđa najavljuju pobjedu branitelja nad srpskim slugama (Ti ih nazivaš *petokolonaši velikosrbstva i četništva*) u svezi s ploćom u Jasenovcu, uz pravdanje da HOS-ovci *nisu smjeli provocirati srpske slugu*:

<http://direktno.hr/direkt/ministar-pravosuda-potvrdio-ploca-poginulim-pripadnicima-hos-ostaje-95919/>

Ja govorim o srpskim slugama, a Ti ih nazivaš *petokolonaši velikosrbstva i četništva*. Kako je o njima pisao Matoš, ne trebam Tebe podsjećati.

(Tu ne mislim na Srbe u RH. O njihovom ponašanju možeš pogledati:

<http://direktno.hr/medijskipartneri/pupovcu-smeta-thompson-nemista-protiv-mile-deliije-94404/>)

Zgodno je pogledati kako to radi Mladen Pavković, predsjednik Udruge hrvatskih branitelja Domovinskog rata 91. (UHBDR91.), u tekstu: SRAMNA POMIRBA SRAMNOG JAKOVINE!

Opet i opet ne govori istinu. Spomen ploča koju naziva „Za dom spremni“ je spomen-ploča poginulim pripadnicima HOS-a u Domovinske ratu, a nikako ne poginulim borcima NDH-a. To bi barem morao znati. A koncert o kojem govori, a odnosi se na Marka Perkovića Thompsona, ne počinje s „ustaškim usklikima“ već onim usklikima s kojima su se borili hrvatski branitelji 1991. Što tada ovaj i ovakav nije rekao hrvatskim dragovoljcima, recimo u Vukovaru, Osijeku, Voćinu, Pakracu, Vinkovcima, Kninu i drugim gradovima i mjestima, da na rukavima ne nose oznaku HOS-a na kojoj piše „Za dom spremni“ ili bolje da pod tom oznakom ne ginu za slobodnu, samostalnu i neovisnu hrvatsku državu?

Dakle, gdje si, gospodine ili družo Jakovina, bio 1991.?

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/6592-mladen-pavkovic-sramna-pomirba-sramnog-jakovine>

Podsjetit ću Te da je to onaj isti Jakovina koji je iste (prosrpske) laži koristio i povodom naše Peticije ZDS od prije dvije godime s kojom smo branili Thompsona i „Bojnu Čavoglave“. Čak je više od 50% Katedre za povijest Filozofskog fakulteta tražilo da se povjesničari koji su potpisali Peticiju udalje iz strukovnih organizacija.

Slično piše i Milan Ivkošić:

Bude li Thompson kažnjen zbog pjesme “Čavoglave” koja počinje pokličem “Za dom – spremni”, onda bi tisuće ljudi koje se okupljaju u Kumrovcu na proslavi Titova rođendana trebale biti prijavljene i kažnjene jer kliču diktatoru, totalitarnom vođi i zločincu krivom za smaknuća desetaka tisuća ljudi, za najstrašnije zatvore i logore u koje su trpani njegovi politički protivnici (Goli otok, Stara Gradiška...), za ubojstva hrvatskih političkih emigranata... Razmjeri i grozota zala u NDH i komunističkoj Jugoslaviji manje-više su isti. Ali kad je riječ o samostalnoj Hrvatskoj, razlika je neusporediva. Mnogi dužnosnici bivše komunističke vlasti bili su i u vlastima smostalne Hrvatske, a komunisti su se zadržali i u različitim institucijama, pa i u pravosuđu. Mnoge medije održali su ili nove pokrenuli komunistički urednici i novinari, a rječnik kojim se služe u optužbama protiv političkih protivnika i “ustaša” isti je kao i u komunizmu... Da je tome tako, pokazuje činjenica da je ministar policije Davor Božinović bio komunistički dužnosnik, a Andrej Plenković je na maturalskom ispitu zrelosti “sazrio” citirajući Marxa i Kardelja. Pa su za kaznu Thompsonu – spremni, prenosi vecernji.hr.

Jugonostalgici žive u državi koju nisu željeli

Svako se jutro bude u državi koju nisu željeli, prisiljeni su posvuda gledati njezine simbole, zacijelo ih iritiraju i veliki uspjesi hrvatskih sportaša koje prate nacionalna slavlja... A smeta im i religija, pa su se u povodu Velike Gospe bivši član Saveza komunista i bivši predsjednik Ivo Josipović te bivši član Partije i bivši jugoslavenski veleposlanik u Vatikanu Ivica Maštruko žestoko okomili na obilje vjerskog programa na HTV-u. Maštruko kaže kako nije riječ samo “velikom broju specijaliziranih religijskih emisija” nego i o prilozima o kulturi, politici, sportu...”, u svima “osim u Vakulinovj vremenskoj prognozi.” Koja neistina! Religijske emisije čine samo koji postotak

ukupnog programa HTV-a. Ta neistina i ne mora biti izgovorena iz sklonosti lažima nego iz uspomena na sretno Maštrukovo i Josipovićevo vrijeme kad je doista komunistička religija bila i u "prilozima o kulturi, politici, sportu...", a preko zabrana nekih riječi i u vremenskoj prognozi. U 90 posto programa!

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/6585-bozinovic-i-plenkovic-za-kaznjavanje-thompsona-spremnii>

Kao da je Ivkošić razradio onu moju tvrdnju iz vremena Račanove vladavine kako on vlada državom čije ime ne voli, a ja živim u državi čije ime volim pa je meni mnogo bolje, zar ne?

Dragi Stijepo, završit ću ovaj e-mail jednim reagiranjem na našu prepisku. Naime, naš pjesnik Ivan Bradvica mi piše:

Gospodine Josipe!

Nakon pjesme o Thompsonu evo mog kratkog stava o njemu:

Thompsonsone

Tvoja riječ, Tvoj glas, Tvoj stav se čuje

Tvoja duša Domovinu oplemenjuje

u Tebi prepoznajemo sebe

mi smo ono što pjevaš Ti

mi znamo našu slobodu slaviti.

Evo pjesme:

Marko Perkoviću Thompsonu

Marko Thompsonu
 iz Tvog glasa slavljenički zvone
 riječi i osjećaji životoljublja
 koje glazba sljublja
 u budućnost potomstva
 hrvatskog zraka, kopna i pomorstva.
 Hrvatstvo slave
 pronosom istine prave.
 Prihvatio Te je puk
 njegov si istinski slavluk

lučonoša gdje Hrvata ima
ljubav si među Hrvatima.
Neka Te poživi Bog
na ponos naroda svog.
Pjevaj danas, pjevaj sutra
vedra su s Tobom sva jutra.
Duša nakon naše žrtve cvate
Marko brate
pjevaj u slobodi mira
hrvatskog veselja našeg odabira.

Naravno raduje me što pripremam za tisak dva romana koja se
dijelom događaju u našoj Boki.

Tvoj,
Joško

POZIV GRADONAČELNIKU MARIBORA

Naslov: Poziv gradonačelniku Maribora

Datum: Sat, 8 Apr 2017 09:36:49 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Prima: andrej@fistravec.si

CC: Ured Predsjednica <ured@predsjednica.hr>, predsjednik@sabor.hr, predsjednik@vlada.hr, kabinet.ministra@mvep.hr, ured.drzavne.tajnice@mvep.hr, ministarstvo@branitelji.hr, Zorica Gregurić <gzorica@gmail.com>, Marko Perković <mpt.cavoglave@gmail.com>

Poštovani g. Andreju Fištravec gradonačelniče grada Maribora,

S nevjericom sam pročitao Vašu izjavu o nastupu g. Marka Perkovića Thompsona u Vašem gradu u kojoj Vi simbole Domovinskog rata povezujete s fašizmom:

„*Kod nas nema mjesta za simboliku koja izaziva podjele nakon II. svjetskog rata, niti za fašizam*“, kazao je Fištravec dodavši da se u Thompsonovim pjesmama spominje *“zabranjeni ustaški pozdrav “Za dom spremni” te da je na repertoaru znao imati i “pjesme povezane s fašizmom i ustaškim pokretom”*. “

<http://narod.hr/hrvatska/thompson-napadaju-me-zagovaraju-komunizam-jugoslavenski-rezim-zato-sto-vrijednosti-suprotne-njihovima>

Doista se nakon II. Svjetskog rata dogodio Domovinski rat tako što je Srbija fašistička velikosrpska agresija na Hrvatsku i ne samo nju. Po presudi stalnog suda u Haagu radilo se o agresiji Srbije na Hrvatsku u cilju stvaranja homogene velike Srbije i pri tome je izvršen niz genocidnih radnji.

A Vama je izgleda fašizam to što smo se obranili u toj fašističkoj agresiji. Doista je teško povjerovati da se radi o tolikom neznanju. Sam Thompson je koliko vidim konstatirao da ga napadaju „uglavnom isti koji zagovaraju bivši sustav – komunizam i jugoslavenski režim”.

U nadi da se ovdje radi samo o Vašem neznanju jer je doista daleko od svake pameti da je netkome tko je izabran za gradonačelnika tako velikog grada kakav je Maribor mislio da je fašizam ako braniš domovinu od agresije šaljem pozivnicu na predstavljanje knjige „Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'“.

Kao što vidite u samon naslovu knjige je po Vama „zabranjeni ustaški pozdrav“, a zapravo pozdrav HOS-ovaca – hrvatskih branitelja kojih su se agresori posebno bojali pa je sama pojava njihovih oznaka kod agresorskih vojnika izazivala panični strah.

Svatkoj iole inteligentnijoj osobi puno govori što predstavljanje knjige organizira Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara, a samo predstavljanje održava se u Domu branitelja HVIDRA.

Uz pozivnicu Vam šaljem prikaz moje knjige dr. sc. Damira Pešorde, a prikaz jednog od predstavljača poznatog hrvatskog kolumniste Marka Ljubića, potpredsjednika HNiP-a „Pečarićev ZDS je instrument slobode“ možete naći na linku;

<http://narod.hr/kultura/marko-ljubic-pecaricev-zds-instrument-slobode-zato-ne-moze-biti-mrznja>

Zbog svega rečenog vjerujem kako Vam je jasno da ste svojom izjavom uvrijedili hrvatske branitelje i mnoge Hrvate pa minimum koji možete učiniti doći 20. travnja 2017. u 17 sati na predstavljanje i na taj način iskazati poštovanje prema ljudima koji su bili spremni umrijeti u obrani Domovine, kao što mnogi njihovi prijatelji i suborci jesu!

S poštovanjem

Prof. dr. sc. Josip Pečarić
Redoviti član HAZU
Dopisni član DANU

PRALJAK I THOMPSON

Najbolju poruku o Marku Perkoviću Thompsonu dali su danas hrvatski maturanti:

<http://direktno.hr/zagreb/video-maturanti-slave-uz-thompsona-hrga-nisu-krezubi-ni-seljacki-odjeveni-86122/>

t-Portal će već u naslovu istaknuti da je ZA DOM SPREMNI, zapravo ustaški pozdrav. Jer su hrvatske branitelje Srbi i njihove sluge uvijek nazivali ustašama:

Maturanti s uzdignutim desnicama i fašističkim pozdravom krenuli na norijadu

Dio zagrebačkih maturanata proslavu posljednjeg dana škole započeo je ispruženom desnicom i uzvikujući 'za dom spremni'. Policija nije reagirala
<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/maturanti-s-uzdignutim-desnicama-i-fasistickim-pozdravom-krenuli-na-norijadu-20170519>

Znamo da je napad na Thompsona napad ne Hrvatsku.

Zato ne čudi da se oglasio učenim Milorada Pupovca Glavašević:

Uredništvo Thompsonovog fejsa 'satralo' Bojana Glavaševića
Uredništvo Thompsonovog Facebooka odgovorilo je na upit Glavaševića o pjesmi 'Bojna Čavoglave' i stihu 'Za dom spremni'
 Datum objave: 19.05.2017

"Gospodin Bojan Glavašević nas je preko medija zamolio da objasnimo prvi stih Thompsonove pjesme 'Bojna Čavoglave'."

Početak je to statusa kojim su urednici Facebook stranice Marka Perkovića Thompsona odgovorili na pitanje SDP ovog saborskog zastupnika.

"Bojna Čavoglave počinje sa stihom ZA DOM SPREMNI!"

Za dom spremni je službeni pozdrav zakonom priznate Hrvatske postrojbe iz Domovinskog rata HOS-a kojoj je u početku Domovinskog rata i sam Thompson pripadao.

Da je postrojba HOS-a legalna i priznata zakonom, pa tako i njihova obilježja, potvrđuje Hrvatski sabor u kojem Vi sjedite", dodaju, pozivajući se Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji.

"Cijela Hrvatska pamti riječi izravnog svjedoka herojstva HOS-ovaca, ratnog izvjestitelja Siniše Glavaševića (kojeg su kasnije srpski

okupatori zatukli) s Hrvatskog radio Vukovara: 'Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu'.

Iako ste bili jako mladi 1991. godine, vjerujemo da vam vaši mentori nisu do kraja isprali mozak i da znate tko je bio taj ratni izvjestitelj.

Eto gospodine Bojane Glavaševiću, nadam se da smo Vam donekle uspjeli objasniti prvi stih pjesme (Bojna Čavoglave).

Pod tim pozdravom su pali hrvatski branitelji, kraj tog pozdrava je pao i ratni izvjestitelj Siniša Glavašević da bi svi mi danas mogli biti slobodni od srpskog okupatora koji su u to vrijeme klali i ubijali gotovo svakodnevno", navodi uredništvo Thompsonovih stranica.

<http://direktno.hr/zivot/urednistvo-thompsonovog-fejsa-satralo-bojana-glavasevica-86066/7>

Nema potrebe ni spomenuti da je kako je Glavaševićevog mentora HNES etički osudio za veleizdaju. Zato spomenimo samo najnovije tekstove:

<http://direktno.hr/medijiskipartneri/silvana-oruc-ivos-pupovce-sramise-86032/>

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/26762-j-jovic-kako-su-mediji-postedjeli-milorada-pupovca.html>

Dakle, Pupovčev Glavašević pokušava na Pupovčev način interpretirati riječi njegovog oca po krvi: **'Da nije bilo HOS-a, Vukovar bi pao već u rujnu mjesecu'.**

Moj je otac, za razliku od onih koji to danas ne čine, razlikovao ljude od ideologije. Priznanje je dao ljudima, a ne ustaškom pozdravu o kojemu mi danas govorimo. To dvoje nikada nije bilo i nikada neće biti isto. Moj otac je to znao", napisao je Glavašević.

<http://direktno.hr/direkt/glavasevic-moj-je-otac-priznanje-dao-ljudima-a-ne-ustaskom-pozdravu-86099/>

Drugim riječima Pupovčev Glavašević kaže da je njegov otac tvrdio kako su HOS-ovci učinili da Vukovar nije pao do rujna zato što su Srbi, čiji je glasnogovornik u RH M. Pupovac, uvažavali što su oni dobri ljudi, a ne da su ga krvavo branili uz pozdrav ZDS☺

Još smješnije je Glavaševićovo izvlačenje Tuđmanove izjave:

Potom je objavio snimku nastupa **Franje Tuđmana** iz 1992. godine, kada je prvi hrvatski predsjednik u emisiji '2 u 9' izjavio da je među HOS-ovcima bilo i hrvatskih fanatika, mladića s hrvatskim idealima,

ali je začuđujuće da su nasjeli onima koji im oblače crne košulje i fašističke oznake iz izgubljenog Drugog svjetskog rata.

<https://www.tportal.hr/vijesti/clanak/thompson-izvukao-oca-glavasevicu-on-uzvratilo-tudmanovom-izjavom-o-hos-u-20170519>

Ispada da Pupovčev Glavašević tvrdi da su po njegovom ocu Hosovci zaslužni što Vukovar nije pao do rujna mjeseca zato što su HOSovci *nasjeli onima koji im oblače crne košulje i fašističke oznake iz izgubljenog Drugog svjetskog rata*

Koliko glup možeš biti kada ne slijediš svoga prirodnog oca nego Pupovca.

Strašno!

Uredništvo Thompsonovog portala je odgovorilo pristojno:

"Vidimo da se gospodin Bojan Glavašević uskoprcao na Twitteru. Svašta brlja, ali nije nam komentirao zakon koji smo mu poslali linkom. Gospodin Bojan Glavašević i dalje krši zakon i deklaraciju o Domovinskom ratu nazivajući Hrvatske branitelje ustašama. Ne mislimo voditi polemiku s gospodinom Glavaševićem, ali eto bar da se osvrnemo na njegove gluposti. Pa gospodine Glavaševiću, Hrvatska postrojba iz Domovinskog rata (HOS) nije nosila na odori zvijezdu petokraku već svoj znak s pozdravom 'Za dom spremni'".

Pozvali su ga "da prestane kršiti zakone Republike Hrvatske nazivajući pozdrav na odorama Hrvatskih branitelja ustaškim".

<https://narod.hr/hrvatska/thompsonovi-administratori-glavasevicu-krsite-zakon-nazivajuci-dom-spremni-ustaskim-pozdravom>

Ovdje se moram malo korigirati i sam. Stalno upozoravam kako su Srbi i Srpske sluge u RH hrvatske branitelje nazivali ustašama.

To su činili i Bošnjaci:

<http://croative.net/ekskluzivno-imamo-dokumente-armije-bih-iz-1993-zene-djecu-zatvoriti-ustase-pobiti/>

Hrvatske vlasti se nisu nikada suprostavile tome, dapače mnogi su sudjelovali u tome. Pogledajte izvrsne raščlambe Marka Ljubića i Mladena Pavković:

<https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-tko-stvarni-autor-zabrana-thompsona-ga-kazniti>

<http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-prvo-hrvati-zabranili-koncerte-thompsona-a-sada-placu-kad-to-drugi-cine/>

Također pogledajte i Meri Cetinić i Nenada Piskača:

<http://direktno.hr/zivot/meri-cetinic-unistili-su-vicu-vukova-a-sada-zabranjuju-thompsona-86047/>

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/26760-duh-vladimira-cerine-zabranio-je-thompsonu-koncert.html>

Maturanti slave uz Thompsona:

<http://direktno.hr/zagreb/video-maturanti-slave-uz-thompsona-hrga-nisu-krezubi-ni-seljacki-odjeveni-86122/>

A svi koji su priželjkivali pobjedu fašističkog velikosrpskog agresora otvoreno ili prikriveno zamjeraju Thompsonu što se ne odriče pjesme koja je umnogome učinila da su se Srbi, po Slobodanu Miloševiću, na kraju rata pretvorili u zečeve.

U Sloveniji:

<http://direktno.hr/zivot/svjetonazorske-polemike-stranaka-oko-thompsona-u-sloveniji-se-nastavljaju-86108/>

<https://narod.hr/kultura/slovenska-oporba-policijska-zabrana-thompsonovog-koncerta-temelji-se-na-politickoj-procjeni>

I Hrvatskoj. Recimo HHO kaže:

Uz to vjerojatno je do promjene stava politike došlo i zbog nepromišljene i neprofesionalne najave voditelja emisije Bujica, Velimira Bujanca od 15.05.2017., o tome da će koncertu nazočiti i Janez Janša, jedan od lidera slovenske oporbe. Time bi koncert hrvatskog rock glazbenika prestao biti samo glazbeni događaj i postao prigoda za možebitno javno okupljanje slovenske političke oporbe.

<http://kamenjar.com/hho-zabranom-koncerta-zbog-politickih-procjena-slovenska-policija-postaje-politicka-policija/>

Meni je ovo smiješno jer sam prije toga već napisao dva otvorena pisma gradonačelniku Maribora, a danas smo u Bujici vidjeli samog Janšu koji kaže da je odlučio ići na Thompsonov koncert iz protesta zbog izjava slovenskih političara o našem velikom pjevaču.

<http://kamenjar.com/ekskluzivno-janez-jansa-bujici-podrzao-thompsona-novi-koncert-mariboru-dva-tjedna/>

Dakle, zabrana i takve izjave zbog kojih Janša odluči protestirati HHO-u nije problem već im je problem to što je Bujica o tome progovorila. Vjerovali ili ne.

Izdavačka kuća je objasnila zašto je njima Thompson ustaša:

Marko Perković Thompson veliki je humanitarac koji rado pomaže zajednici i često se odaziva humanitarnim akcijama i projektima"

<http://direktno.hr/zivot/i-thompsonova-izdavacka-kuca-reagirala-napade-svog-izvodaca-86155/>

A uz Thompsona su uvijek i njegove „ustaše“, tj. branitelji:

<http://direktno.hr/domovina/nadamo-se-da-ce-predsjednica-i-premijer-doci-thompsona-arenu-86169/>

Uz Thompsona je i „neprijateljska emihgracija“:

IZJAVA ZA JAVNOST

THOMPSON: DISKRIMINIRAJUĆA ZABRANA PRAVA NA RAD

Prigodom sramotne zabrane prava na rad i rasprodanog koncerta Marka Perkovića Thompsona u Mariboru ove subote 21. svibnja 2017., gadljivo je slušati iz Slovenije, a još gadljivije ponegdje iz Hrvatske otrcane klevete i laži protiv njega, a prozirno preko njega protiv hrvatskih branitelja, hrvatske države i općeljudskih vrijednosti. Uz mjestimičnu neukost, neinformiranost i podložnost manipulaciji, u pozadini stoji sračunata prljava metoda s kojom se hrvatski narod manje-više susreće kroz svoju povijest, posebice od 1918., kad se kroz napadanje, omalovažavanje, progone pa i ubojstva istaknutih pojedinaca ciljano nastojalo onemogućivati u djelovanju istaknute hrvatske pojedince, a da bi tako onemogućili i oblatili plemenite težnje i temeljne narodne vrijednosti.

Ovakva dosad toliko puta na našem narodu isprobana zlobna difamacija i diskriminacija, u ovom slučaju jednog simbola otpora svakom hrvatskom agresoru i dva desetljeća vodećega hrvatskog pjevača Marka Perkovića Thompsona, zaziva konačno ozbiljnu i djelotvornu reakciju udruga za ljudska prava jednako kao i hrvatske države.

Ni službeno vodstvo hrvatske kat. Crkve ne smije više stajati skrštenih ruku u ovom i sličnom slučajevima, jer se radi o osnovnim ljudskim pravima i vrijednostima. Ta predugo podnosimo difamaciju i diskriminaciju na ponekim mjestima i u svojoj mladoj državi, primjerice, onu u Puli prema Thompsonu.

*Prof. dr. fra Šimun Šito Ćorić,
glasnogovornik HRVATSKOG SVJETSKOG KONGRESA (HSK)*

*Mr. mr. Frane Vugdelija,
CHORUS CROATICUS, voditelj*

Švicarska, 18.5.2017.

Biskup Košić je na jučerašnjem predstavljanju knjige prof. Tomca govorio i o prijedlogu da se generalu Praljku dodijeli Nobelova nagrada za mir i o napadima na Thompsona:

- U razmatranju problema, koji autor naziva „kvadraturom kruga“ – ciljajući na to da je nerješiv – ne sviđa mi se citirani Jerko Zovak koji, premda dopušta legalnost pozdrava HOS-a „Za Dom spremni!“, smatra da je provokacija i uvreda žrtvama to što je spomenik s tim natpisom postavljen u Jasenovcu (304). Mislim da je baš Jasenovac dobro mjesto gdje bi se već jednom trebali razriješiti prijepori između istine i laži, i zato držim da onima koji su pod domoljubnim znakom i simbolom ZDS poginuli za sadašnju državu Hrvatsku, ne za NDH, treba stajati spomenik upravo takav kakav odražava njihovo domoljublje. Ne razumijem kako se ne bi moglo zaustaviti sve te zapjenjene osporavatelje koji bi, poput gđe šrafčigerovke, uklanjali spomen na najveću žrtvu koju su naši branitelji podnijeli za slobodu Domovine. Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmjereno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti „okrenuti pilu naopako“, kako se to jednostavnim riječima kaže.

- Još bih pohvalio zauzimanje prof. Tomca koji jasno obara tezu o tome da u Hrvatskoj postoji ekstremna desnica. To jako dobro ilustrira na primjeru prof. Anđelka Milardovića, kojemu je bilo zabranjeno napredovanje na FPZ uz tvrdnju da je „hrvatski nacionalist“ (355). Tom primjeru mogli bismo pridodati i Marka Perkovića Thompsona koga progone ne Nijemci, niti Austrijanci, niti Slovenci, nego Hrvati koji ga u inozemstvu denunciraju, koji svoju zemlju proglašavaju fašističkom, koji rade zapravo sami sebi o glavi, ali toga nisu svjesni. Tu bih citirao Matoša: „Hrvatska već vidje dosta raznih čuda, al` ne nađe štrika za toliko Juda“. A njih treba prokazati i ne se braniti nego prijeći u napad. Ja volim nogomet i gledao sam mnogo utakmica, ali još nisam vidio da je ijedna momčad pobijedila a da nije izvela ni jedan napad, samo se braneći.

<http://direktno.hr/direkt/video-kosic-u-ostrom-govoru-prozvao-hrvate-koji-se-odricu-thompsona-86088/>

Na supotpisivanje pisma Praljak za Nobelovu nagradu pozivaju vas i drugi portali:

<http://direktno.hr/domovina/pecaric-i-kosic-traze-da-se-praljka-nominira-nobelovu-nagradu-86089/>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/5030-potpisite-peticiju-na-stranici-kamenjar-com>

Dakle:

Supotpišite na

kamenjar.com: <http://kamenjar.com/predlozite-general-praljka-nobelovu-nagradu-mir/>

Moram vas upozoriti na komentar naše Marije:

Maria Dubravac ·

Brisbane, Queensland, Australia

*Hranio si me kad sam bio gladan
Neobučen, smrznut, odbačen i jadan.
Plako si sa mnom i k srcu me svijo
U svojem domu ljubavlju me grijo.*

*Dođi i primi vijenac od lovora
Dobro se djelo nagraditi mora.*

Portal Hrvatsko nebo vas podsjeća tko je veliki hrvatski general
Slobodan Praljak:

<http://hrvatskonebo.com/hercegbosna/2017/05/19/prirucnik-slobodan-praljak-ustavna-problematika-u-komunistickoj-jugoslaviji-pocetak-priprema-za-agresiju/>

Do sada imamo preko 600 potpisa!

Josip Pečarić

<http://kamenjar.com/praljak-i-thompson/>

Marko Ljubić: Država obilježava u Kninu, a narod slavi u Slunju

DVIJE HRVATSKE

U obilježavanju i proslavi Dana pobjede kao u rijetko čemu i na čemu drugome mogli smo vidjeti nevjerojatnu udaljenost institucionalne, državne i oligarhijske Hrvatske od one obične, narodne i slavljeničke. Prva je, da ne bude zabune oko opredjeljenja, lažna, prolazna, druga je stvarna, jako vrijedna i neprolazna.

Ničim se to nije moglo nadomjestiti, taj jaz premostiti, a pogotvo ne noćnim kninskim koncertom Prljavoga kazališta ili tisućama ljudi koji su tijekom dana došli u Knin u već tradicionalnom hodočašću.

Prljavci su zalutali u obilježavanje Dana pobjede u Kninu, jednostavno zato što oni nisu bilježnici, nego legendarni simbol nacionalnoga buđenja. Nisu oni protagonisti neke antifa urbane kulture, nego hrvatske nacionalne kulture, nisu pripadnici virtualnoga mainstreama nikada bili, niti mogu biti suprotnost Marku Perkoviću, iako su zašli ni krivi ni dužni na još uvijek tuđi teren, tuđi zbog progona Marka Perkovića Thompsona i silnih pokušaja njegove sotonizacije pri čemu se postigao kontraefekat svenacionalne identifikacije i svojevrsnoga simboličkoga monopola nad proslavama Dana pobjede.

Establishment kojemu je mjerea prepoznatljivosti Mile Kekin

Oni su, i jedni i drugi, vrhunski umjetnici, nose svoju nacionalnu simboliku i vrijednosti, oni su vijesnici svaki iz svoga razdoblja nacionalne slobode, a ni Prljavci ni Thompson nikada neće pripadati establišmentu niti oligarhijama. Ostaje gorak okus da je Prljavce zbog toga što je teško ili nemoguće odbiti svirati na Dan pobjede u Kninu, establišment kojemu je mjera prepoznatljivosti Mile Kekin, zapravo vrlo ciljano pokušao zloupotrijebiti i zloupotrijebio ih je.

Dvije Hrvatske kojima smo svjedočili i svjedočimo od nastanka samostalne hrvatske države, će se morati susresti negdje, uske su staze na ograničenom prostoru, a jedna će morati nestati.

Ova iz Slunja neće.

To je autentična, pobjednička, duhovna i silna Hrvatska, koje je nepobjediva, čiji je duh bio vezivno tkivo i pokretač nacionalne epopeje ne samo i prvenstveno u olujnom zanosu devedeset pete, nego puno ranije, u ljetnim i jesenjim mjesecima devedeset i prve, kad su mladići, djevojke, žene i muškarci izvan društvenih elita, izvan povlaštenosti i izvan bilo kakvih kalkulacija i društvenih očekivanja, u tenisicama stali pred tenkove i vojnu srpsku mašineriju.

To je ta vrijednost, samo u generaciji njihove djece.

To je pretežita narodna Hrvatska.

Simbolizira ju personalno Marko Perković.

Dragovoljac, hrvatski vojnik, ratni veteran.

Umjetnik vrhunskog ranga.

Predvodnik.

Predvodnik zbog toga što se nimalo ne trudi nametnuti, ni kao dragovoljac, ni kao vojnik, kao ratni vojni veteran, kao pobjednik, kao lider, kao umjetnik, niti djeluje zabirnuto zbog toga što ga službena državna Hrvatska iz Knina, na sve načine nastoji osporiti.

Jer je svejstan da njemu i njegovome narodu ne pristaje obilježavanje.

U Slunju je Thompson pokazao zašto ga se progoni

U Slunju je Marko Perković pokazao zašto ga se kriminalizira, zašto ga se pokušava osporiti, zašto ga se progoni, zašto je smetnja navodnim urbanim, još navodnije kulturnim i u konačnici ridikuloznim prolaznicima i u urbanoj, i u kulturnoj, i u umjetničkoj, ali i u pristojnoj civilizacijskoj paradigmi, koji u tome svehrvatskom pokretu vide životnu opasnost za svoj opstanak.

I trebaju ju vidjeti, rijetki među njima racionalnom sviješću, a najveći broj instinktivnom slutnjom o svojoj bezvrijednosti, jer Marko Perković simbolizira upravo horizonte nestanka te zloćudne strukture, koja, kolikose god činila jakom zbog prisutnosti u izlozima na svakome koraku, nema nikakave šanse pred njim i njegovim armijama.

Jer nikoga ne predstavlja i njena je vrijednost – laž.

A reprezentativnost – praznina.

Moć Marka Perkovića je utoliko veća ukoliko već danas i zbog poistovjećivanja s njegovim pjesmama, stotine tisuća mladih ljudi jednostavno tu snagu imaju u sebi. A ima i on, pa su se zato susreli na

postolujnom nebu nad Hrvatskom. On ne vara, on se raduje, pjeva, toplo im se obraća, ne traži od njih da ga slijede, a oni ga slijede, ne govori „ruke gore“ kao stotine priučenih prolaznika i nadriumjetnika, ne prosi milost mase kojoj pjeva, a slijede ga bez bez opijata, jednostavno jer imaju taj zanosni identitetski opijat u sebi.

Opijat nastao odgojem, prepoznavanjem, sviješću o sebi, svjim korjenima, svome identitetu i narodu, i, što je najvažnije znanjem da to saznanje vrijedi, da te vrijednosti jesu – univerzalne i civilizacijske. Ni jedan civilizacija nije postojala bez uporišta u realnom identitetu, u stvarnim, opipljivim vrednotama, a trajale su točno onoliko koliko su se držale svojih vrednota.

Zbog toga je recimo Desnis Latin, koliko se god pozivao na urbanu kulturu na svome facebook profilu, bezvrijedni i neukorijenjeni prolaznik, jer kultura je prvenstveno kultura, a tek onda nosi različite oznake, a Marko Perković i njegova publika imaju i kulturnu prožetost, i identitet, i onaj urbani i neurbani, i onaj jučerašnji i onaju sutrašnji.

Što Latin – nema.

Marko Perković je autentični vrhunski umjetnik.

Kao što je autentična njegova Hrvatska kojoj pjeva.

Nema prevare, jednako kako on kaže – nema predaje.

Jer nema.

Jer ne laže.

Jer mu vjeruju stotine tisuća mladića i djevojaka, i znaju da njegov zavjet na sceni Svevišnjem Bogu i Majci Mariji nije prisega o kojoj će odlučivati ustavni sud, niti političke stranke, niti savjetnici.

To što on radi je – molitva.

Kad Marko Perković uz mikrofon na sceni govori o Bogu i Majci Božijoj, on ne pjeva samo, on moli. Duboko i iskreno, i to se vidi.

Sudionik jedinstvenoga duha i osjećaja

On suvereno vlada scenom, pri čemu nije gospodar nego sudionik jedinstvenoga duha i osjećaja, koje samo predvodi, a ne nameće, jer ih je ukomponirao i utjelovio svojom umjetničkom ingenioznošću s dubokim osjećajem i prepoznavanjem svoga naroda. On se ponaša kao vladar zbog poruke svoje publike i svijesti o bliskosti, a ne zbog trendovske prisile. Njegove pjesme, stihovi, melodija njegovoga

benda, nenametljivost izvedbe, njegov stas, izgled lica bez grča i napora, bez naučene stereotipske rokerske poze i fraze, njegov glas koji s jednakom snagom i uvjerljivošću zrači kad šalje zastrašujuću poruku nadmoći i odlučnosti „bandi četničkoj“, isto snažno i moćno širi dušu i puni prsa kad pjeva prekrasnu ljubavnu pjesmu, kad s punim osjećajem osobnosti veliča svoje neurbano, ali duhovno neprovincijalno podrijetlo pričom o vilama, vucima i hajducima, kad najavljuje kupreškoga Ivana s tisuću momaka, kad opjevava hrvatsku Bosnu, vjeru u Boga, zanosnu Liku, Istru, Slavoniju i Hercegovinu. Njegova svijest o neurbanom dijelu identiteta je uvjerljivo univerzalna i duhovno nadmoćna svakome provincijalizmu tako nakrcanom u svemu što potpisuju recimo današnji kulturnjaci, ali i cijeli virtualni mainstream u Hrvatskoj, a snaga nad osporavateljima jest u tome što tom sviješću s lakoćom savladava svaku pomisao provincijalizma i ismijava bez zločeste namjere duhovno siromaštvo osporavatelja, čiji je provincijski i neokolonijalni mentalitet dostigao zastrašujuće razmjere prije svega po te ljude i postao identitetsko obilježje navodnih urbanih kulturnjaka i umjetnika.

Marko Perković ne treba izmišljati, jer zna da to što jest vrijedi, oni moraju jer se boje svojih korijena. A zbog *dostigao zastrašujuće razmjere prije svega po te ljude i postao identitetsko obilježje navodnih urbanih kulturnjaka i umjetnika*. straha – mrze.

Vrhunski umjetnik

U svakoj pjesmi je Marko Perković jednostavno - vrhunski umjetnik. Njemu zbog toga ne trebaju promotivni spotovi na HRT-u, koji, pokušavajući ga ingorirati, jako gubi, jer jednostavno ne zavrijeđuje nužnu prepoznatljivost i uvjerljivost, nema snagu predaje, niti može realno i racionalno govoriti o ispunjavanju programskih sadržaja koje s vladom svako pet godina rukvodstvo HRT-a potpisuje kao nekakav nužni nacionalni informativno- kulturni i filmski program.

Taj sporazum je državna politika.

Bez Marka Perkovića oni mogu svašta ispuniti, postići, ali nikada neće biti nacionalna hrvatska televizija.

I nisu to.

Naime, tako dolazimo na onu virtualnu i praznu Hrvatsku.

Novinari koji su plod nesretnih okolnosti

Latin, Periša Čakarun, Ana Jelinić, Hrvoje Zovko te Renato Kunić, nisu čisto ljudski krivi jer ne znaju i ne smiju se ponašati kao novinari, niti od novinarstva i profesionalnosti ovise njihove trenutne pozicije. Oni su i profesionalno i osobno – plod vrlo nesretnih okolnosti.

Njih su imenovali zato što su kreatori poretka prepoznali u njima da ne valjaju, a ne zato što zrače znanjem i kompetencijama te integritetom, pa rade nevaljalosti jer duguju svoje pozicije nevaljalcima, izazivaju nered jer nemaju profesionalni integritet, i, nisu slučajno tu gdje jesu.

Zato su oni prije svega ljudski gledano žrtve, a tek onda društveni i sistemski nevaljalci koje treba kao ljude žaliti, a kao urednike na HRT-u bez milosti potjerati s pozicija na kojima blamiraju i struku i pojam informiranja. Jer, njihov informativni program na Dan pobjede bio je nakon cjelovitoga praćenja zapravo program obilježavanja nečega što je važno samo za Knin, po istoj matrici kao što se srpska agresija svodi samo na Ovčaru i Škabrnju.

Dubinski, to je duboko nepoštivanje baštine Oluje, kao što je i svođenje hrvatske žrtve na Ovčaru i Škabrnju svođenje srpske agresije na – jedan ili dva incidenta.

Neshvatljivo je da na Dan pobjede kojim se slavi oslobođenje, ne samo zemlje, nego i egzistencijalno hrvatskoga naroda, ni jedne riječi nije izrečeno o operacijama koje su dvije gardijske brigade HVO-a sa specijalnom policijom izvodile u Bosni i Hercegovini, kako bi vezale sve srpske snage u BiH i spriječile Mladića da pritekne u pomoć Srbima u Hrvatskoj.

Ni riječi.

Zašto?

Zato što ti ljudi nemaju blage veze da je ratište u BiH i u Hrvatskoj strateški jedno ratište od čije je potpune sinkronizacije ovisio opstanak hrvatskoga naroda.

To se na dan proslave epske pobjede ne smije zaboraviti.

Kao što se ne smije dogoditi ako je nešto tako epohalno svehrvatsko kao što je Oluja u informativnome programu HRT-a tijekom cijeloga dana, a pogotovo tijekom protokola u Kninu ne javljaju reporteri iz svih krajeva Hrvatske sa slikom atmosfere među tim ljudima.

Kakva je takva je.

Novinar s refleksom ili slobodni urednik bi ili događaje ili pustoš na ulicama hrvatskih gradova na Dan pobjede uslikao i poslao bez komentara kao kritiku svojoj državi, jer - to mu je praiskonski posao. Ali, novinari i urednici koje spominjem, ne smiju pokazati da je car gol.

To je njihov prvenstveni zadatak, a ne informiranje.

Mainstream su Marko Perković i Hrvatska iz Slunja

Pomalo je žalosno bilo gledati neuvjerljivost Andreja Plenkovića usprkos osobnome šarmu koji kao čovjek ima, jer njegova neuvjerljivost proizilazi iz njegove karijerne baždarenosti, svijesti da je ipak nešto drugo od onoga čovjeka s kojim se rukuje i sjeda jesti grah, samo zbog toga što je njegov karijerni cilj potpuno istisnuo njegove ostale potencijale, jer je svu osobnost podredio tome cilju. Nije Plenković neupotrebljiv s tim svojim spsobnostima i slabostima, ali, da bi se njegove potencijale moglo nacionalno usmjeriti, iskoristiti, da bi njegov vijenac ruža pred spomenikom u Kninu bio istinski vrijedan i postao vijenac koji neće nakon što ruže uvenu za dva dana komunalci odnijeti na otpad, mora se dramatično promijeniti i shvatiti da su mainstream – Marko Perković i Hrvatska iz Slunja.

Jedini, stvarni, istinski, moćni i nepobjedivi mainstream.

Jer je nogama čvrsto na hrvatskoj zemlji.

I pjeva, nedamo svoje, a tuđe je prokletu.

Međutim, Plenković to ne može!

Državne ruže moraju u vijencu na Dan pobjede i nacionalne zahvalnosti biti – nacionalne politike, a neće uvenuti niti biti za komunalni otpad, ako budu vrijedne i utemeljene na istinskoj pretežitosti.

Samo i jedino one.

Bez njih nema ni poštovanja, zahvalnosti niti odanosti, nema ni snage u riječima da će ovaj put vlada i džava obraniti Oluju, jednako kao što je Oluja obranila Hrvatsku.

A u govoru govori o velikosrpskoj Miloševićевой agresiji, što je i sadržajno i formalno potpuno netočno, bilo bi smiješno, kad ne bi bilo opasno i širom otvaralo vrata aktualnim agresivnim nasrtajima iz Srbije uz pomoć subdržavne pete kolone u Hrvatskoj o prirodi i karakteru rata, te odgovnosti za rat.

Zaboga kako pogrešno!

Čime će to ova vlada obraniti Oluju?

S kojim snagama?

Od koga?

S novim jedinstvom!?

Jedinstvom onih koji su pucali jedni na druge, pri čemu i danas i jedni i drugi na državnim pozornicama ponavljaju da su imali i opravdanje i razloge i pravo na to. I od toga što su radili, nastavljaju graditi na Markovu trgu, nove političke pozicije.

A samo su jedni prava Hrvatska.

Treba li pitati je li to Pupovac?

Tko će to ujediniti, zašto i na čemu u konačnici?

Nitko, nikada i ni na čemu.

Niti se smije to ujediniti.

Slika i prilika Plenkovića

Ne može Plenković pokrenuti Hrvatsku uz HRT koji je on supotpisao, koliko se god njegovi stranački ili lobistički apologeti, manirom nekadašnjega amnestiranja Tita od zala u nacionalnom sjećanju, pričaju o tome kako nije znao, kako bi on to spriječio, jer je jasno da se bez njegovoga plana i kadrovske vizije – baš ništa ne radi.

Sve, baš sve što je dobro i što je loše, u ovoj vlasti i današnjim državnim politkama potpisuje Plenković, pa je tako program HRT-a koji smo gledali na Dan pobjede pod idiotskom sintagmom javnoga servisa ili javne televizije a zapravo državne televizije i nacionalne institucije prvoga reda, prije svega slika i prilika Plenkovića.

Samo njega.

A urednička hijerarhija koju u ovom slučaju valja imenima pobrojati, počevši od Katarine Periša Čakarun, Ane Jelinić, Hrvoja Zovka do Renata Kunića, pokazali su samo jučerašnjim programom da su obični mediokriteti, društveno-politički radnici kao nazad pedeset godina, politička potrčakala i antiteza profesionalnoga novinarstva, koji uredničke i novinarske kriterije podređuju političkim očekivanjima, a ne vrednovanju događaja o kojima moraju izvjestiti naciju.

Zato nisu smjeli iskoračiti iz Knina, zato nisu smjeli ni spomenuti Slunj i očekivani veličanstveni događaj, zato stotine događanja koje

su priređivale grupe dragovoljaca, navijačkih skupina diljem Hrvatske nisu našle mjesta u informativnim emisijama.

To ne bi sebi dopustio nitko tko drži do svoga pozivnoga integriteta.

Takvu profesionalnu sramotu.

Takvu sliku te virtualne Hrvatske, institucionalizirane i opasno odnarođene oligarhije nije mogao spasiti ni legendarni hrvatski bend Prljavo Kazalište. Jer rupetina je golema.

Marko Ljubić

Portal HKV-a,; 06. kolovoza 2017.

POLITIKA ŠARAFČIGER

U subotu je dr. Stjepandić na povratku sa službenog puta u Italiju svratio i u Zagreb.

Kažem mu kako me iznenadila činjenica da je malo naših portala prenjelo njegovo pismo Predsjedniku Vlade. Ja sam našao Pismo samo na dva portala.

Posebno smo komentirali kako je kolegica iz Šangaja komentirala ZDS. (Vidjeti:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/06/22/dr-josip-stjepandic-stovani-gospodine-predsjednice-vlade-republike-hrvatske/>
)

Kaže mi kolega Stjepandić da uskoro ide u Kinu pa će još više razgovarati s tamošnjim znanstvenicima o tom pozdravu naših HOS-ovaca i mnogih drugih hrvatskih branitelja.

A možda je našim portalima već bilo previše tekstova o pismu kojega je Predsjedniku Vlade napisao biskup Košić. Čini mi se da je ta dva pisma spojila naša sjajna kolumnistica Mirela Pavić koja svoju kolumnu u Hrvatskom tjedniku od 29. lipnja 2017, završava ovako:

Liam shi!

I pozdrav biskupu Košiću, ma di bija!

Imenjaku sam rekao kako je moj dojam kako je na djelu dogovor PLOČA ZA PLOČU. Dakle skidanje ploča na Trgu jednom od 10 najvećih zločinaca s jedne strane i ploče hrvatskim junacima u Jasenovcu o čemu i piše Stjepandić Plenkoviću:

Isto tako, očigledno je da ne pratite vrlo informativnu emisiju TV Bujica. Da tomu nije tako, onda biste sigurno došli do svjedočenja don Miljenka Babaića (29.4.2016) da su dubrovački branitelji, razočarani kad nisu mogu dobiti dodatno pojačanje od HOS-a, od njega zatražili da pošalje makar njihove oznake.

Da agresori su se panično bojali naših HOSovaca!

Uvijek treba naglasiti da su za skidanje ploča u Zagrebu najzaslužniji Bruna Esih i Zlatko Hasanbegović!

Jasno je bilo da je ploča u Jasenovcu bila dio nagodbe HDZ-a i HNS-a 20. 06. 2017. kada je o njoj progovorio sam Plenković. Komentirao sam prijateljima:

ANDREJ PLENKOVIĆ

HOS je u Jasenovcu mogao staviti ploču bez grba i problema ne bi bilo

<http://direktno.hr/direkt/hos-jasenovcu-mogao-staviti-plocu-bez-grba-i-problema-ne-bi-bilo-89452/>

ZAPRAVO:

HOS u Jasenovcu nije morao staviti ploču i problema ne bi bilo ili:

HOS se nije morao boriti u Domovinskom ratu i problema ne bi bilo ili:

Branitelji se nisu morali boriti u Domovinskom ratu i problema ne bi bilo

I OPET BI IMALI VLAST KOJA RADI ŠTO SRBI TRAŽE!

TKO JE ONO NEŠTO SPOMINJAO POLITIČKU PROSTITUCIJU?

Kasnije sam se korigirao:

Točnije: OVO SU ISPRAVNE PREMISE!

(Nadam se: Očita je poruga na komentar Predsjednika Vlade da je biskup svoje pismo pisao na pogrešnim premisama.)

Naravno i sami HNS-ovci slavodobitno najavljuju skidanje ploče u Jasenovcu za mjesec dana. Njima je to doista važno jer se za to najснаžnije zauzela njihova bivša predsjednica, od HNES-a etički osuđena veleizdajnica Vesna Pusić zahtjevajući da vlast šarafcigerom skine tu ploču. Podsjetit ću vas da su jednom od HOSovaca čija su imena dana na toj ploči upravo šarafcigerom fašistički agresori na Hrvatsku iskopali oči!

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/veliki-dan-za-hrvate-osudeni-stjepan-mesic-vesna-pusic-milorad-pupovac-793979/>

S druge strane Ministaru Uprave nisu drage najave Premijera kako je politika iznad prava pa se u medijima najavilo kako bi njegovo Ministarstvo moglo odbiti zahtjev za uklanjanjem ploče jer nema pravne osnove budući je HOS-ov grb odobren od Ministarstva uprave još u vrijeme Račanove vlade.

O tome su u Bruxellesu pitali premijera Plenkovića, no on tvrdi da ta informacija nije istinita.

<http://dnevnik.hr/vijesti/hrvatska/sdp-ovac-predrag-matic-objasnio-zasto-nece-glasati-za-skidanje-ploce-hos-a-u-jasenovcu---480701.html>

Zato bi političku prostituciju o kojoj je govorio biskup Košić zapravo trebali nazvati POLITIKA ŠARAFČIGER!

Iako je tako ne zovu o toj politici možemo pročitati u izvrsnim raščlambama Marka Ljubića:

<https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-antifasizam-smrtonosan-hrvatsku-slobodu-nezavisnost>

<https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-proglasavajuci-temeljne-nacionalne-zadace-zaokruzenim-plenkovic-se-ruga-hrvatskoj>

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/27083-m-ljubic-hrvatska-ce-biti-na-konju-tek-kad-budak-jovanovic-klasic-ili-pusic-budu-na-magarcu.html>

Nedugo poslije Plenkovića na scenu stupa Predsjednik Ustavnog suda RH Miroslav Šeparović koji o ploči u Jasenovcu u Saboru odgovara na pitanje zastupnika iz redova naroda koji je izvršio fašističku agresiju na Hrvatsku i koji je npr. svojim lažima o pokršćavanju 11.000 srpske djece i osobno sudjelovao u toj agresiji i od HNES-a također etički osuđeni veleizdajnik Milorad Pupovac, pa kaže:

"Nemam dileme, ploči s pozdravom 'Za dom spremni' u Jasenovcu nije mjesto. To je simbol stradanja žrtava ustaškog režima. Uvažavam branitelje i siguran sam da nisu željeli veličati NDH, ali s takvim pozdravom mogu povrijediti žrtve. Neka Vlada nađe zakonit način da se ploča ukloni",

<https://www.24sata.hr/news/separovic-ploci-u-jasenovcu-za-dom-spremni-nije-mjesto-530200>

Zapravo je nevjerojatno kako neki ljudi pljuju po svojoj struci. Tako ovdje pravnik i predsjednik Ustavnog suda zna da govori neistinu jer se na ploči u Jasenovcu ne nalazi pozdrav ZDS već je on u sklopu grba HOS-a koji je legalan u RH. Ne treba biti previše inteligentan pa znati da tvrdnja da se na ploči nalazi pozdrav ZDS podrazumjeva da je on stavljen sam po sebi na njoj. Dakle, čovjek koji bi trebao osuđivati kršenje prava u RH pa i Politikom šarafčiger, sam ih krši. I upravo pokazujući u Saboru da mu je interes političara koji ga biraju važniji od struke i onoga što bi kao predsjednik Ustavnog suda trebao raditi nama garantira da će on biti i izabran, zar ne?

Podsjetimo da su ustavni sudci, s izuzetkom časnog ustavnog sudca Miroslava Šumanovića, slično nepoštenje pokazali i u slučaju Josipa Šimunića (npr. moja knjiga *Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'* završava teksatom: *Ustavnom sudu RH je Domovinski rat zapravo 'oiticanje mržnje na temelju rasne, nacionalne i vjerske pripadnosti'*). Nemojmo zaboraviti da se i Marko Perković Thompson sustavno proganja još od 2000.-e godine, zbog pjesme Bojna Čavoglave koja počinje s pozdravom ZDS! Pa i naslov najnovije kolumne Zvonimira Hodaka sve kaže i o tom progonu:

Pjesma 'Čavoglave' je antifašistička – s njom na usnama borili su se četiri godine protiv crnih četničkih i crvenih JNA fašista!

<http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/pjesma-cavoglave-je-antifasisticka-s-njom-na-usnama-borili-su-se-cetiri-godine-protiv-crnih-cetnickih-i-crvenih-jna-fasista-1037284/>

Prije nekoliko dana sam govorio o gaženju struke od strane Predsjednika Ustavnog suda jednom kolegi sa Sveučilišta i komentirao kako me čudi da poslije istupa Predsjednika Vlade članovi vladinog Vijeća za suočavanje s prošlošću nisu podnijeli ostavke na to članstvo. Znamo da je to Vijeće Vlada i formirala zbog ploče u Jasenovcu, zapravo zato što nisu imali petlje reći istinu o tvrdnji da na toj ploči stoji ZDS i optužiti one koji traže da se oskrnavi nešto što je u RH odobreno. Podsjetimo se npr. kako je to najavila TV N1:

Ovo Vijeće je, podsjetimo, način na koji je Vlada reagirala nakon što je nedaleko od najvećeg koncentracijskog logora NDH, u samom Jasenovcu, postavljena ploča s ustaškim pozdravom "Za dom spremni".

<http://hr.n1info.com/a182424/Vijesti/Ovo-su-clanovi-Vijeca-za-suocavanje-s-prosloscu.html>

I onda dođem doma i doznam kako o tome govori predsjednik tog Vijeća:

Vijeće nije razgovaralo ni o ploči HOS-a u Jasenovcu, a Kusić objašnjava da se neće baviti pojedinačnim slučajevima već će predložiti općenite preporuke.

"Nadamo se da će to biti na neki način korisno Vladi, da će ih Vlada prihvatiti, ne samo ova vlada nego i sljedeće vlade. To je cilj Vijeća, da u konačnici postavi temelje koji će moći služiti kao jedna konstanta za buduće generacije", rekao je te apelirao na medije koji prate rad

Vijeća kazavši kako je njihova uloga velika u tome kako će javnost prihvatiti odluke Vijeća.

<http://direktno.hr/domovina/odrzana-prva-sjednica-vijeca-za-suocavanje-s-prosloscu-90434/>

I tako je Vijeće formirano zbog HOS-ove ploče u Jasenovcu, onda nam najave njeno skidanje bez obzira što to Vijeće postoji, da bi nas samo Vijeće izvjestilo da se oni neće baviti takvim pojedinačnim slučajevima. Kako bi i mogli kada su se u HDZ-u i HNS-u dogovorili da oni to sami riješe, zar ne?

A zapravo Vijeće ne može ništa riješiti jer je to pitanje najopćenitije pitanje koje se postavlja pred Vijeće.

Naime HOSovci su branitelji i odnos prema njima je odnos prema Domovinskom ratu. Jasno je da HNS-ovci imaju interes istovjetan interesu fašističkog agresora, tj. nametnuti kao prioritet u RH partizanski pokret i tzv. antifadžizam. Davno sam nazvao ovo što možemo nazvati i političkom prostitucijom i politikom šarafciger – pomirba djece partizana iz svih stranaka. Dakle, partizani i antifašisti (zapravo crveni fašisti) su važniji od branitelja. Borba za Jugoslaviju u II. Svjetskom ratu je važnija od borbe branitelja za Hrvatsku u Domovinskom ratu.

Slavko Goldstein je tzv. antifašistima poručio u momentu kada su osnivali njihovu Ligu: Odrecite se Tita, a branite antifašizam.

Zato je važnija ploča u Jasenovcu nego trg u Zagrebu, jer je ploča u Jasenovcu podignuta u spomen na istinske antifašiste, u spomen onima koji su izgubili svoje živote braneći Hrvatsku od fašističkog velikosrpskog agresora, a koji su imali i imaju i danas podršku tzv. antifašista a zapravo crvenih fašista!

A to i jest Politika šarafciger, zar ne?

KAKO SRBI MOGU U RATU POBIJEDITI HRVATE?

Očito je kako svjetki moćnici nisu prežalili srpski neuspjeh u agresiji na Hrvatsku. Sve su učinili da bi to omogućili i doživjeli su neuspjeh. Prvo su komunisti razoružali Hrvatsku, a potom oni Embargom na uvoz oružja UN-a zapravo oduzeli nam pravo na samoobranu. Rezultat znamo – veliki hrvatski genocid u kome su od hrabre srpske vojske napravili zečeve. Uslijedilo je kažnjavanje preko suda u Haagu. Još uvijek su jedino Hrvati osuđeni u tom sudu kao agresori. Agresori jer su protiv volje svjetskih moćnika obranili svoju zemlju. Zbog svega navedenog bilo je to užasno ponižavanje svjetskih moćnika, pa je logična želja za osvetom.

Srbi nisu mogli pobijediti ni razoružane Hrvate!

Kako im omogućiti pobjedu?

Da, treba učiniti sve da Hrvati ne budu ZA DOM SPREMNI!

Lekcija je naučena u Domovinskom ratu kada je postojao HDZ koji je predvodio obranu. Zato sada i ta stranka mora pomoći svjetskim moćnicima.

Vidjelo se i do sada kako ni oporba, ali ni vlast u RH ne spominje presudu stalnog suda u Haagu i njihovu presudu po kojoj su Srbi agresori koji su htjeli stvoriti homogenu Veliku Srbiju i pri tome izvršili niz genocidnih radnji.

Ali ključ srpske pobjede u ratu je da Hrvati ne budu ZA DOM SPREMNI, pa u tome sada mora sudjelovati i HDZ!

Znamo da je Sanader bio protiv ZDS!

Ne mogu vjerovati svojim očima dok čitam kako Plenković obrazlaže tu svoju pošlusnosit prema svjetskim moćnicima pa za ZDS kaže:

„...kontekst ustaškog režima u Jasenovcu i taj slogan ne idu”.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/aralica-odgovorio-pitanjem-uklanjanje-hos-ove-ploce-a-zasto-stranke-ljevice-ne-uklone-komunizam-iz-svoje-ideologije-1056538/>

Doista teško je povjerovati da netko iz neke domoljubne stranke izvali ovakvu glupost. Zar doista predsjednik Vlade misli da je legalni HOS-ov grb SLOGAN?

Pa valjda mala djeca znaju koja je razlika između Grba i Slogana!

Teško je vjerovati da g. Plenković ne zna tu razliku, ali ipak tvrdi ovako nešto. Ostaje nam jedino zaključiti kako je jadno biti predsjednik vlade u RH, čiji su branitelji učinili da srpski bježe kao zečevi, a on mora sprovoditi velikosrpski Memorandum SANU 2, odnosno služiti svjetskim moćnicima u njihovoj nadi da mogu omogućiti Srbima pobjedu u ratu za koji je očito da se već sada pripremaju. Jadno da jasnije ne može biti, zar ne?

Da stvar bude još gora on je to izjavio poslije sastanka najužeg vodstva stranke, pa je to izgleda kolektivna pamet najužeg vodstva vladajuće stranke.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/aralica-odgovorio-pitanjem-uklanjanje-hos-ove-ploce-a-zasto-stranke-ljevice-ne-uklone-komunizam-iz-svoje-ideologije-1056538/>

A to je strašno i kada ne razmišljamo na taj način. Dovoljno se samo zadržati na velikosrpski Memorandum SANU 2 po kome treba Srbima – gubitnicima u ratu – omogućiti pobjedu u miru.

Sjajan komentar dao je sjajni hrvatski kolumnist Marko Ljubić:

Maknu li HOS-ovu ploču Hrvatska će kapitulirati pred snagama koje su poražene u "Oluji"

30. Kolovoz 2017.

Ako će Hrvatska šutjeti na rušenje spomenika svojim braniteljima, postavlja se razumno pitanje jesmo li svi zajedno izdali ljude koji su poginuli za našu slobodu.

Premijer Andrej Plenković kaže da će naći zakoniti način za zamjenu ploče u spomen poginulim pripadnicima HOS-a. Pazi, on ne dovodi u pitanje krajnju odluku, a to je micanje uspomene na poginule hrvatske junake na čijoj se ostavštini uzdize današnja država.

On traži način kako ispuniti zakonito uništenje temelja te države i istodobno ispuniti zahtjev političkih skupina koje su između ostalog dovele do rata i pucale na poginule hrvatske ratnike.

Hitler je tražio zakonit način kako se riješiti Židova, zakonito je komunistički poredak pobio preko pedeset milijuna ljudi, zakonito je osuđen Stepinac.

Problem je jedino što su ti zakoni bili u službi zla.

U čijoj službi je zakonitost koja će omogućiti zamjenu spomenika, jer to nije obična ploča nego spomenik poginulim Hrvatima?

Na kojim je izborima takva politička volja dobila potporu?

Protiv skidanja ploče, osim braniteljskih udruga javno se izjasnio samo Milijan Brkić izjavom da je "spomen-ploča HOS-a postavljena zakonito, a ne na silu i činjenica je da je na njoj ratni grb legalne postrojbe iz Domovinskog rata koja u svom ratnom putu nema ni najmanje mrlje".

Ploču bi, sukus je Brkićeve izjave, "željeli maknuti oni koji nisu željeli Hrvatsku, a ne samo da je nisu željeli već su i radili protiv njene slobode i neovisnosti." Ostali se nisu oglasili

Ako smo spali na Milijana Brkića, makar bio potpredsjednik Sabora i potpredsjednik vladajuće stranke, ako će Hrvatska šutjeti na ovo, postavlja se razumno pitanje jesmo li svi zajedno izdali ljude koji su ginuli za našu slobodu.

Potpuno je pogrešno govoriti da je nametnuti problem spomenika HOS- ovcima ustavno ili pravno pitanje. To je dramatično važno političko pitanje koje odgovara na dvojbe o samoj biti današnje države. Je li ona hrvatska država ili je potpuno kapitulirala pred snagama koje su vojno potučene Olujom.

Rušenje spomenika isto kao da im grobove raskopamo.

<http://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/6664-maknu-li-hos-ovu-plocu-hrvatska-ce-kapitulirati-pred-snagama-koje-su-porazene-u-olui>

Ipak ima i u HDZ-u onih koji su protiv služenja velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Tako su svoja mišljenja iznjeli i akademik Ivan Aralica, za koga se smatra da je svojevrсни ideolog desnice, Đuro Perica, jedan od utemeljitelja HDZ-a, ali i Miroslav Tuđman, HDZ-ov zastupnik i sin pokojnog prvog predsjednika Republike Hrvatske. U istom članku dano je kako *Aralica smatra da će trenutak uklanjanja HOS-ove ploče ili samo "za dom spremni" s te ploče biti početak kraja Plenkovićeve vlasti. Dodaje da će tim činom premijer Plenković sam sebe srušiti i izgubiti vlast.*

"HOS-ova ploča mora ostati u Jasenovcu, a protivnike te ploče treba uvjeriti da ZDS u njezinu grbu ne znači slavljenje ustaškog režima, nego da je ta ploča postavljena u spomen žrtvi pripadnika HOS-a.

Drugo, stranke ljevice moraju shvatiti da komunizam kao osnova njihove stranačke ideologije mora biti uklonjen. Treba izjednačiti komunizam i fašizam, a iz antifašizma apstrahirati komunističko vodstvo”, rekao je Aralica za Večernji. Podsjetio je da se ni Ivica Račan ni Stjepan Mesić nisu obračunali sa simbolima totalitarnih režima.

“Plenković i dalje ima šansu odgoditi odluku o ploči do donošenja zakona čije će smjernice predložiti Povjerenstvo”, zaključio je Aralica.

“Rješenje je u ocjenama režima jer su određeni simboli u različitim vremenskim i političkim kontekstima imali različita značenja. Ovakve rekacije na HOS-ovu ploču u Jasenovcu i pritisci da se ona ukloni posljedica su preimenovanja Trga maršala Tita. Uklanjanjem HOS-ove ploče, zapravo uklanjate ljude koji su ginuli za demokratsku Hrvatsku, a oni koji to rade zauzimaju stranu velikosrpskih agresora koji su tvrdili da su hrvatska politika i hrvatska ideja ustaške”, poručuje Miroslav Tuđman nakon jučerašnjih riječi premijera Andreja Plenkovića.

<https://narod.hr/hrvatska/miroslav-tudman-uklanjanjem-hos-ove-ploce-zapravo-uklanjate-ljude-ginuli-demokratsku-hrvatsku>

Sjajan komentar na Facebooku, o temi aktualnoj posljednjih dana, dala je i predsjednica udruge U ime obitelji, dr. Željka Markić. Kako sam puno puta već upozoravao na činjenicu da su Srbi i njihove sluge u RH još u ratu hrvatske branitelje nazivali ustašama izdvajam samo sličan dio iz njenog reagiranja:

“Svako micanje spomen-ploče u Jasenovcu prije toga – u ovim političkim i društvenim okolnostima – bilo bi jedino čin odricanja od 11 mladića koji su poginuli braneći slobodu Hrvatske i pristajanje na velikosrpsku, jugoslavensku tezu da su hrvatski branitelji – bili “ustaše”.

<https://narod.hr/hrvatska/dr-zeljka-markic-ne-micati-spomenik-hos-jasenovcu-mijenjati-izborni-zakon>

Gđa Markić dobar dio teksta posvećuje i napadima na Thompsona jer su napadi na ZDS i počeli napadima na njega. Zanimljiv je i komentar varaždinskog gradonačelnika Ivana Čehoka koji je u svojoj izjavi stao na stranu našeg popularnog pjevača:

„Na kraju krajeva, ban Jelačić je kretao u rat protiv Mađara iz Varaždina s poklicem 'Za dom spremni'. Pa nije Jelačić fašist!\".

<http://direktno.hr/direkt/dom-spremni-pjesmi-cavoglave-nema-veze-s-ustastvom-96309/>

Ali kada govorimo o ZDS trebate ponovno poslušati i Thompsonovu pjesmu Bijeli križ (vidjeti npr.

<http://croative.net/video-kako-hohstaplerska-niskorisnih-stranka-pokusava-obmanuti-hrvatsku-javnost/>).

Slično Čekohu koji se 'zabrinuo' oko ustaštva bana Jelačića zabrinuli su se i mnogi drugi.

Je li ustaša Mišo Kovač koji u pjesmi 113. šibenska brigada pjeva "za dom spremni Šibenčani"?.

Ivan Sklizović mi piše:

S obzirom na to da je gotovo sve rečeno "jasno i odjelito" (claro et distincto; usp. Descartes), odlučio sam svoj obol komunikaciji dati nadopunom pjesama.

Danas vrlo popularni glazbenik Siniša Vuco, zajedno sa svojim Milovčanima, također je bio za Dom spreman!

<https://youtu.be/gGmp5dcPIrU>

Naravno, tu je i prekrasna pjesma dragoga nam Marka Perkovića Thompsona, "Bijeli križ".

<https://youtu.be/x3nx-mZho0M>

Drugovi iz HNS-a očito nisu upoznati sa službenom pravaškom himnom.

<https://youtu.be/RDepD2Fopo4>

Također, u prilogu vam dostavljam dvije fotografije. Jedna prikazuje veterane udruge "Grobnik" iz Rijeke, a druga grb udruge "Nezavisni dragovoljci hrvatski", koje je i moj otac član.

Hoće li i te dvije časne udruge s vremenom postati "sporne"?

Ali vratimo se napadima na ZDS i HNS-ovaca i HDZ-ovaca (koji planiraju ponoviti samo zakonski splitski scenario sa spomenikom našim HOS-ovcima).

Oni znaju da su ZDS ustaše usvojile za svoj pozdrav 1932. godine, ali uporno vezuju ZDS za drugi svjetski rat.

Jasno je i zašto.

Već sam pisao kako je to u to vrijeme bio antifašistički pozdrav jer je to bilo vrijeme velikosrpske zločinačke diktature, pa je jasno da svi

koji provode velikosrpski Memorandum SANU 2 o tome ne žele govoriti.

Miro Banović je dao izvrsnu raščlambu njihove priče o ZDS, koju je na mnoge adrese poslao g Damir Borovčak, pa ću ovdje izdvojiti samo taj dio:

HNS-ove laži o nastanku "za dom spremni": Ljeto 1932. nije vrijeme diktature Ante Pavelića, nego vrijeme diktature kralja Aleksandra. Najstariji pronađeni zapis u točno toj formi je iz emigrantskog glasila "Ustaša" (izvor: povjesničar M.Jareb). To je vrijeme najžešćih srpskih progona u Kraljevini Jugoslaviji, vrijeme kad se prema nekim (bjelovarskim) pričama ispostavljaio i račun obitelji strijeljanog (trebalo je platiti metke). Pavelić je bio progonjen (mislim i sudski osuđen na smrt, treba provjeriti) od strane Kraljevine. Hrvatske stranke i političko djelovanje zabranjeni. Narod likvidiran od četnika sličnih "vikend-četnicima" u Domovinskom ratu. Masovno naseljavanje srpskih solunaša 20-ih godina i progon Hrvata i Nijemaca, za posljedicu je imao sve veće progone Hrvata u četnička divljanja u 30-im godinama. Tada su se na stranu ustaškog pokreta svrstali i protufašisti-komunisti (vidi Proleter, prosinac 1932), izdali upute komunistima da sebe stave na čelo pokreta i svrgnu Pavelića jer je on blizak fašistima (obrazloženje: protivni se oduzimanju imovine bogatašima i Crkvi, protivni se općenarodnom ustanku i orjentira se na ustanke manjih skupina - zanimljiva definicija fašizma). Komunisti (protufašisti) nazivaju vlast Kraljevine Jugoslavije "velikosrpskom vojnofašističkom diktaturom" usmjerenom protiv nesrpskog pučanstva i radništva. (uspjut možete vidjeti i komunistički izvještaj iz Like o tome kako se postupalo prema Hrvatima, Ličanima). U tim okolnostima potpuno je opravdano bilo uvesti krilaticu "za dom spremni", pozvati narod na ustanak i oslobođenje domovine, i stvaranje hrvatske države. Tko tvrdi suprotno, mislim da je ravan četničkoj ideologiji.

Međutim, vrijeme je da se u Hrvatskoj počne razbijati mit u ustašama. Vidjeli smo koliko laži oni koriste u služenju velikosrpskoj politici. Zamislite kako je to moglo biti u drugoj Jugoslaviji i koliko laži su mogli 'ugraditi' u svijest naših i ne samo naših ljudi. Danas kada su

prokazane mnoge od tih laži oni se ponašaju kao da to nije bitno. I dalje govore isto, služe se istim lažima, a HDZ mora prihvatiti istovjetno ponašanje što je i vidljivo na primjeru ZDS.

Huda jama i djevojačke kose ih ostavljaju ravnodušnim.

(Istovjetan je njihov odnos prema Domovinskom ratu. Tako Hasanbegović upozorava kako je Pupovac odbijao izdvojiti Vukovar kao mjesto posebnog pijeteta, a želi to napraviti u Jasenovcu:

<https://narod.hr/hrvatska/hasanbegovic-pupovac-odbijao-izdvojiti-vukovar-mjesto-posebnog-pijeteta-a-zeli-to-napraviti-jasenovcu>)

Istina, Hrvatima je teško biti tako beščutni, ali kada se postavlja pitanje o zločinima i zločincima treba inzistirati na istini.

Jasno je da oni koji moraju provesti Memorandum SANU 2 to ne smiju prihvatiti. To se pokazalo još ranije kada je Petrov službeno predložio Plenkoviću da član Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac bude u Plenkovićevom Vijeću za prošlost, pa to nije usvojeno.

Zato pogledajmo kako to radi biskup Košić (iz njegove homilije izdvajam dio koji mediji nisu spomenuli, jer sam se i sam u nekim nastupima kao rugao Paveliću jer za razliku od Tita on nije ni uvršten u listu svjetskih najvećih zličinaca a JB Tito je među deset najvećih): Kada govorimo o zločinima fašista i nacista, tada bivši komunisti i sve glasnjiji neokomunisti viču u sav glas da je i NDH bila fašistička tvorevina, da su u njoj počinjeni fašistički zločini, što jednostavno nije istina. Zločini vlasti i vojske NDH bili su reakcija velikosrpskih, četničkih zločina, tako da se npr. Poglavnika ne može uspoređivati s Maršalom, nego bi ga se moglo usporediti s četničkim vojvodom, jer jedno su bili zločini megazločinaca – Führera, Ducea, Generalissimusa i Maršala, a drugo su bili regionalni zločini četničkih vojvoda i poglavnika. Ali zločini su zločini jer u njima su stradali, uglavnom bez suda, a i kada je taj sud bio organiziran, bio je to montirani i prijecki nepravedni sud, na svim stranama – ljudi, osobe. Ljudi a ne banda, ljudi a ne – kako ih se nazivalo – smeće. Ljudi su to koji su možda bili i zavedeni, možda i prisiljeni sudjelovati boriti se u nekim vojskama, a pripadnici hrvatske vojske bili su najčešće ljudi motivirani domoljubljem i željom da stvore i obrane svoju državu Hrvatsku, i zato nisu zaslužili smrt. Na kraju bilo je to protiv svih konvencija o ratovanju, osobito protiv Ženevske konvencije koja nije

dopuštala zarobljene vojnike predati u ruke vojski koja ih je progonila jer je velika opasnost da se ona osveti i da ih pobije.

<http://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/homilije/4148-homilija-na-europski-dan-sjeanja-na-rtve-totalitarnih-reima-2017>

Da, biskup nas zapravo uči kako se treba boriti da Hrvati budu ZA DOM SPREMNI. Dok su ZA DOM SPREMNI svjetski moćnici se neće usuditi poslati Srbe u novi svoj i njihov poraz!

M. LJUBIĆ: UMJETNIK THOMPSON I NJEGOV NAROD

Portal HKV-a, 10. rujna 2017..

U THOMPSONOVIM PJESMAMA NEMA KOMPROMISA S ANTIVREDNOTAMA

Na Šalati je u subotu na večer bila umjetnost. Bio je čovjek, umjetnik, njegov narod, tisuće ljudi u kolonama, koji su došli izraziti pripadnost i svijest o svojoj pripadnosti.

Pogrešno je govoriti da su te tisuće ljudi prvenstveno došli izraziti ljubav, bilo kakav specifičan ljudski emotivni osjećaj, iako su ga izražavali tijekom koncerta, uz svaku riječ, pjesmu, melodiju, uz svaki zvuk sjajnog kalvijaturista, gitarista, bubnjara ili na valovima glasa Marka Perkovića Thompsona.

Umjetnička poruka je uvijek zahtjev, zamolba za identifikacijom, pripadnošću, a ne incidentnom reakcijom, kako se trendovi protiv ljudske pripadnosti već zabrinjavajuće dugo vremena i sa zabrinjavajućom nasilnošću pokušavaju nametnuti.

Pripadnost je svojstvena čovjeku, bez nje ga nema, niti bez nje može imati svoju – osobnost.

Nema osobnosti bez pripadnosti. Bez simbolike nema čovjeka, a s Thompsonom stupaju kolone stotina tisuća snažnih osoba, koje u svojoj pripadnosti potvrđuju, a ne gube svoju vrijednost i iskazuju javno svijest o tome – da osobno vrijede. I, on im to pokazuje, rekao bih i nudi, zato nije prolaznik, niti performer, nego vrhunski umjetnik. Na tim valovima pripadnosti i potrage plovila je i ljubav, i to u golemim količinama, prkos, otpor, pobjednička narav, suočavanje s križom i trpljenjem, zapravo sve što ljudi donose izraziti na takvim komunikacijskim susretima, jer koncert je masovna komunikacija tisuća ljudi. Međutim, i tu moram istaći jednu specifičnu dimenziju Thompsonovoga nastupa, jer, iako njegove pjesme, stihove, s njim pjevaju tisuće ljudi, nikako se ne može stvoriti dojam, kakav se

počesto, što namjerno što neznačajki promeće, da je to jedan glas, a sve što je jedno nužno je izvan osobnosti, bezbojno, bezidejno, bezlično i dakle – bezvrijedno.

Ne.

Za Thompsonov koncert ne treba droga

Zajednička pjesma tisuća i Thomspona je upravo izraz tisuća osobnosti koje su prepoznale – stvarnu vrijednost i iskazuju ju otvoreno, bez straha, punoga duha i uma. Figurativno, slušati Thompsona i pjevati s njim, predati se autentičnoj opojnosti pjesme, ne zahtjeva prethodno ispijanje alkohola, niti opijenost bilo kakvoga izvanestetskog tipa, kao što je to postao zapravo popratni pokret iza rocka koji je Thomspom uzdigao na neslućene, ali bitno drugačije visine izvan postojećih stereotipa, s kriterijima koji snažno odbijaju – bilo kakvu opijenost izvan obične, svakodnevne, identitetske, duhovne i ljudske.

Za Thomspenov koncert ne treba droga.

Nju svaka melodija, riječ, ambijentalna poruka isključuju po definiciji.

Marko Perković je vrhunski umjetnik.

On nije zabavljač koji ljudima nudi zabavu, on izaziva suočavanje čovjeka sa samim sobom.

To je ta razlika, ta golema razlika između njega i dominirajuće glazbene scene u Hrvatskoj, ali i one pretežite u svijetu.

On svojim slušateljima ne nudi iluziju, niti im pjeva pjesmu o nekakvim fikcijama, nekakvim nejasnim idealima ili vizijama, nema u njegovoj pjesmi ničega banalnoga, on ih ne vara nečim što nije

duboko u njihovim srcima, umovima, u njihovome duhu i duši, nego im nudi samopotvrdu upravo toga svega što nose sobom.

Od prvoga susreta s roditeljima, bakom, didovima nakon rođenja, od prvih socijalnih stečevina, od prvih stečenih vrednota i navika. Razlika između prilično agresivnih trendova koje nameće duboko kontrolirani i još dublje kontaminirani mainstream s Bog zna kakavim ciljevima suvremenim generacijama i ovoga što nudi i traži istodobno Marko Perković je u tome, što on zna tko je.

I ne boji se toga.

Zna da je to polazište svake stvarne vrijednosti.

Thompson pjeva o realnim uspomenama

On se javno ispovijeda na svakome svome koncertu, ljudi to vole jer im olakša pristup njima samima, oslobađa ih okova nejasnoga okruženja i strahova od suočavanja, ne boje se suočavanja sa sobom pogotovo u kontekstu ili čak sudaru sa zahtjevima više ili manje agresivnim i isključivim, koji im nude navodnu alternativu, lice koje nestaje u izmaglici ili nekoj nejasnoj viziji.

Nekakvu osobnost bez – lica.

Marko Perković radi sve suprotno.

On pjeva o svojim realnim uspomenama, svjestan da je njegov život sastavni dio priče hrvatskoga čovjeka, a onda i čovjeka uopće, jer bitne razlike nema, on pjeva bez straha i kompleksa o svome svijetu, pjeva mu, zahvaljuje mu, ponosi se svojom ljubavi prema didu, sinu, djeci, supruzi, domovini, suborcima, Bogu. Tu ljubav se može gotovo osjetiti fizički u njegovome glasu, melodiji njegovih pjesama, u njegovim stihovima. Tu neistine nema. Njemu je to dio identiteta, on inspiraciju za svoje pjesme traži upravo u tim korijenskim obilježjima svjestan korijenske trajnosti i univerzalnosti svakoga čovjeka i

neprolaznosti upravo tih vrednota, a tisuće ljudi diljem Hrvatske ga slijede, ne kao nekakvoga vođu, lidera, jer on ni naćemu tome ne inzistira, jer on samo piše, sklada i pjeva.

Thompson je dio identiteta svoje publike, primjer Hrvatske koja zna da je tu, traži se i pokazuje da je živa i moćna, te poručuje da je samo pitanje dana kad će postati kriterij života u ovoj zemlji. On se nikada nije ni pokušao prilagoditi svakome odustajući od sebe.

Zato nije svaćiji.

Zato ga virtualni svijet osporava, jer je nastao na nekritićkoj prilagodbi, a stvarni voli.

Ti ljudi na njegovim koncertima, iako komuniciraju u masi, pjevaju zajedno punim glasom, nikada, ni u jednome trenutku ne postaju masa bez osobnoga identiteta, jer pjesme koje on izvodi i poruke koje šalje – duboko su osobne i suoćavaju svakoga tko ga sluša sa sobom samim.

Te pjesme ne traže i ne pretpostavljaju bijeg od samoga sebe, nego upravo suprotno.

Povrat sebi, traže da se ćovjek prigrli sam u svoj svojoj nesavršenosti, kako bi mogao prigriliti brata pored sebe. Thompspon je žestoka umjetnića kritika umjetne savršenosti.

Ja za snaćniji smisao umjetniće poruku ne znam.

Thompsonovog izazova i primjera se boje samo nesigurni i nesretni ljudi

Tko ne voli njegovu pjesmu o didu, nema dida ili pokušava pobjeći od njega bojeći se svojih korijena i identiteta; tko ne voli Thompsonovu pjesmu „Sine moj“, boji se sebe, ili nije bio sin iako je roćen da bi bio, ili nema sina, nastojeći pobjeći od svoje sudbine, ili opravdati svoju sebićnost i strah od odgovornosti i ljubavi; tko ne osjeća duboku

poetiku u Thomposnovoj pjesmi „Samo je ljubav tajna dvaju svjetova“, ne zna što je ljubav; žena koja ne uzdrhti na te stihove i nježan pjevačev glas s kojima ih dijeli sa svijetom, nije voljena, niti ispunjena, niti je muškarac koji u tome ne prepozna smisao svoga postojanja- cjelovit muškarac. Niti može biti istinski kršćanin koji ne razumije tajnu vječne ljubavi i tajnu dvaju svijetova. Thompsonovog izazova i primjera se boje samo nesigurni i nesretni ljudi, ljudi bez identiteta i snage osobnosti s kojom se smiju i mogu suočiti sa svojom nesavršenošću. U tim pjesmama nema ni malo osude, još manje presude, pa ih se nitko ne treba bojati, izuzev ako se ne boji sebe.

Njegove pjesme nude pristup nesavršenima, nude im zagrljaj, ali ne i popust ispod snažnih uporišta poetskih i duhovnih vrednota. U Thompsonovim pjesmama nema kompromisa s tim antivrednotama.

To je neprilagođavanje publici o kojoj sam govorio.

Marka Perkovića ne razumiju i boje ga se ljudi kojima svojim nastupima uzdrma ili protrese savjest, koje natjera na sumnju s kojom se ne mogu nositi, ne podnose ga ljudi kojima je zaborav izbor, a usamljenost sudbina. Bez obzira koliko usamljenih ljudi živjelo u Zagrebu, skupljalo se različitim povodima, od New Yorka do Berlina, od Tokija do Melburnea, nikada masa ne može odagnati usmaljenost ili strah, jer ako je netko usamljen, nesiguran, bježi od svoje osobnosti, masa mu ne može pomoći.

Samo samopotruga, suočavanje i jasna identifikacija.

Jer to nije isključivo, to je uvjet uključenja u društvo.

Nesiguran čovjek sveden na potrošača na koncertima, na skupovima traži ono što nije i nikada to neće naći. Kad se pogleda u zrcalu, ostane sam. Tako se rađa mržnja, jer je uvijek posljedica straha i nesigurnosti, uzaludnoga traženja i slutnje da nešto ne valja, ali i izbjegavanja nužnosti potražiti to što ne valja i susresti se s tim.

Razlika između zabave i umjetnosti je u tome što umjetnost suočava ljude s trajnim nesavršenostima, ljepotama i vrednotama, a zabava ih prikriva i zamagluje ako je sama sebi cilj.

Marko Perković je suprotnost masovnoj potrošnji.

On sebe poštuje, pa poštuje i ljude kojima pjeva.

Pjesme je usmjerio vrijednostima koje su ga označile

Svoje pjesme je zato mogao usmjeriti vrijednostima koje su ga označile, zato u njegovim prekrasnim baladama pjeva o vjetrovima s Dinare, ne boji se kao mainstream nadriliterati pozivati se na legende, mitove, na vuke i hajduke, zato je opjevao svoga dida i svoju Svilaju, zato je moguće da je od obrade narodne pjesme s Kupresa stvorio univerzalnu odu, koju u duhu nose stotine tisuća ljudi, koji o Kupresu nemaju pojma i nikada ne bi znali za njega, da se nisu susreli s pjesmom „Moj Ivane“. Nema zornijega dokaza da univerzalna kultura, univerzalni i praktični svemir kojemu pripadamo kao ljudi, počiva na stvarnim vrijednostima i elementima, milijrdama atoma kao što je Kupres i njegov Ivan. Nema bez toga univerzalne kulture, niti kulture bez oslonca uživotu.

Niti narodno blago, bilo to vrhunska umjetnost kao Gotovčeva operna arija, bilo to folklorni zapis kao Moj Ivane, može dobiti novu snagu, opstati i nametnuti se u mijenama svijeta, bez nove, autentične obrade, kakvu je Hrvatskoj ponudio Thompson, dajući novi život i trajanje vrhunskim vrednotama utiskujući im i svoj biljeg.

Thompsonova ponuda je unikatna i zato vrijedi.

I to je njegova vrhunska umjetnička vrijednost.

Thompson je redefinirao i unaprijedio rock glazbu dajući joj svoj pečat, svoju dimenziju, o kojoj je otužno i smiješno čitati pamflete baždarenih kritičara, koji se ne usuđuju iskoračiti iz davno zadatih

pravaca i kriterija, kao da je svijet definiran jednom za svagda, ili, kao da ga je moguće uopće istrgnuti iz njegovih prasiksonskih vrednota. Bježeći od toga, kritičari najčešće od rocka rade – bezvrijednu zabavu, bili ili ne svijesni toga.

A nije tako ni nastala, niti mu je ikada to bila istinska dimenzija i vrijednost.

U oba slučaja su pristupi Thomposnovoj umjetnosti osuđeni na propast ili na bezvrijedno tendenciozni štivo, Boga pitaj čime rukovođeno. Najčešće neznanjem, ali i strahom na temelju neznanja. To je onaj bijeg od sebe, o kojemu sma govorio u prednjem dijelu teksta.

Ako je prvotni rock pokret bio izazvan nužnošću iskoraka iz zadatih okvira i inspiriran razbijanjem nametnutih okova, kako je onda moguće Thompsnovu glazbu svrstavati u neakve okvire, kad je ona svakim elementom snažno izvan tih okvira koji se godinama valjaju glazbenom produkcijom i kopne na incidentnu narav i performansku razinu netaleantiranih zgubidana koji nisu ni na razini zabavaljača, iako rok nikada ni nije bio esencijalno namjenjen zabavi nego filozofiji ljudske samopotrage.

Thompson čovjeka vraća kući

Thompsonov rock počiva na istinskim vrijednotama i ovaj put za razliku od eventualnih prvotnih otpora, prkosa i buntovništva, prkosan je, buntovan i poziva na otpor prema nametnutim lažnim vrednotama koje je neke čak i rock pokret donio na globalnim trendovima, a od kojih su nekada rockeri pokušavali pobjeći, inicirajući globalni pokret otpora.

Thompsonov rock je svojstven njegovim sinovima pobjede, dakle – ne bijega.

To bježanje je moralo negdje završiti, a tko to netko nije shvatio, nije mogao ostati autentičan rocker po stilu i sadržaju. Rušeći okove, njegova vrijednost nije bila niti je mogla opstati na nastavku rušenja, nego na stvaranju. A stvaranja bez relanih i praiskonskih ljudskih uporišta – nema.

To Thompson zna, a tisuće nazovi glazbenika, samozvanih rockera i prolaznika umjetničkim ili još bolje paraumjetničkim svijetom jednostavno ne zna i ne shvaća.

Zato on vrijedi, on je vrhunski umjetnik, oni nisu uopće umjetnici.

Thompspon vraća svojom poezijom i glazbom čovjeka – kući.

Ne razara ga, nego razara svojim porukama ono što ga razara.

Zato on može autentičnim rokom predstaviti i najdublju molitvu, zato je primjereno i posve prirodno da na njegovoj sceni Biskup govori „Maranatha“, jer niti bi on bio umjetnik niti biskup biskup, da ih nema na ovakvom kocertu i potvrdi ljudskoga duha. Zato je prirodno da se ljudi pronalaza u njegovim pjesamama, ne ruše, nego stvaraju. Svi zajedno.

Razlika između umjetničkoga koncerta Marka Perkovića Thomposna na Šalati i masovne zabave kakve gledamo kao namentute uzore svakoga dana je upravo u tome što se s umjetnikom ljudi pronaze i vraćaju sebi, napajaju se samopouzdanjem, a na zabavama se prazne.

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK II. U OBRANI HRVATSKOG
NARODA, ZAGREB, 2018.**

**MARKO LJUBIĆ: HDZ I (NE)RJEŠAVANJE
PROBLEMA**

Hrvatska država je demonstrirala umijeće otklanjanja nevolja koje se praktično i već serijski pojavljuju. Neki će to nazvati vrhunskom organizacijom države, neki umijećem vladanja Andreja Plenkovića i njegove vlade, neki će u tome vidjeti zrelost demokratske države, privid i ono čemu svjedočimo na javnoj površini će zapravo potvrditi sve to, a sve je – potpuno pogrešno.

I u tome je gadan problem.

Jer, niti je problem s Agrokorom riješen tako da se vidi nekakav otklon od uzroka toga problema ili da će se neka nova kvaliteta stvoriti na temelju toga, niti je problem s realnom slabošću hrvatske vanjske politike i diplomacije riješen ponavljanjem hrvatske odlučnosti da se ne priznaju rješenja arbitraže sa Slovenijom, niti je napravljen bilo kakav pomak u rješavanju golemih problema sa Srbijom, s Bošnjacima u BiH, niti je otklonjeno bilo što, što iz hrvatske prošlosti opterećuje današnje hrvatsko društvo i državu – niti se vidi takva namjera, niti je vidljiv bilo kakav stvarni model suprotstavljanja izuzetnoj teškoj i dramatičnoj presudi Haškog suda, kojom je hrvatska državna politika urbi et orbi kriminalizirana.

Nabrajajući ove probleme, manje više uvijek se ljudi uhvate za očekivanja analize ili usmjeravanja u nekakva rješenja na tzv. visokopolitičkim pitanjima, što je po svemu vrlo pogrešno. Jer uzdizanje problema na nedostupne visine, a sprječavajući rasprave o onome što je u dohvat čovjeka i njegove prosudbene moći, onemogućava se realno rješavanje najtežih izazova, koji se upravo iz izmišljenih visina

žestoko reflektiraju na – svakodnevicu. Naime, Hrvatskoj danas rade probleme milijuni kamenčića u cipeli, u tenisicama, milijuni komarčića koji zuje u gluho doba noći oko nas, dovoljno da nas uznemire i ne daju nam spavati.

Ti kamenčići, ti komarci, to zujanje i uznemiravanje ne bi bilo problem samo po sebi pojedinačno, da nije uzdignuto na sami vrh ideala demokracije, nekakve društvene slike različitih i slobodnih mišljenja, odnosno –prava, te da se ne propovijeda i nameće stav da je normalno trčati maraton s kamenčićem u tenisici.

Nije naime nikakav dokaz demokracije, niti je pokazatelj slobode mišljenja imati u studiju Otvorenog na HTV-u u postpraljkovskim trenutcima Dragu Pilsela ili Hrvoja Klasića kao „drugu“ stranu. To što oni rade nije ni demokracija, nije ni sloboda mišljenja, pogotovo ovo zadnje, jer da bi nešto bilo slobodno mišljenje – prvo treba biti – mišljenje.

A nije.

Jer gadni problemi u tzv. visokoj politici upravo se u tome vide, u tome su uzroci, a posljedicama svjedočimo svaki dan, koliko god nam ih se upravo tipujući na takve tipove ili na nesretnog Bernardića, pokušavalo prikriti i pokazati rješivim. Ništa nije rješivo s modelima u kojima su vrhunski pokazatelji demokracije i ljudskih sloboda Pilsel ili Klasić, ili Bernadić i Richembergh, niti je nešto rješivo ako navodno drugačiji od njih, aktualna hadezeova većina minutu šutnje za generala Praljka izrekne na način da se duboko umotano i usputno spomene njegovo ime u Saboru i da ne smije progovoriti o svojoj žrtvi dok ne istakne „pijetet“ za sve apstraktne žrtve, ismijavajući na taj način – smisao konkretne žrtve oduzimajući joj stvarni sadržaj. Poštovanje se može iskazati samo konkretnoj žrtvi ili konkretnim žrtvama, a ne „svim žrtvama“. Veće i otvorenije bijede nisam dugo vidio na javnoj sceni.

Pogledajte samo paradoks.

Govore o tome što bi trebalo, umjesto da vladaju

Naime, ako pročitate intervju zamjenika predsjednika HDZ-a Milijana Brkića, rijetko će tko sa suverenističke strane Hrvatske imati i najmanju primjedbę na to što je čovjek izrekao. Sve je za potpisati. Ako čitate govor profesora Miroslava Tuđmana na komemoraciji

generalu Praljku, ne preostaje vam ništa drugo nego zapljeskati. Ako čitate govor Davora Ive Stiera na predstavljanju knjige Višnje Starešine, ako čitate njegove izjave u čitavome nizu manjih ili većih kriznih situacija, ako čitate ili slušate izlaganja ostalih najutjecajnijih, bar po funkcijama i položajima, hadezeovaca, slušate govor predsjednice Republike u Vijeću sigurnosti, teške ćete uočiti nešto što nije za – potpisati.

Rekli bi ljudi u čemu je onda problem?

Ima ih više, ali najvažniji je to što oni preuzimaju posao nas komentatora, objašnjavaju, junače se u javnome prostoru, daju izjave, govore o tome što bi trebalo, umjesto da vladaju, a na vlasti su.

Rade posao za koji nisu ni izabrani ni plaćeni.

A ne rade ono što moraju.

Dakle, oni nisu politički komentatori, niti je njihov posao prvenstveno objašnjavati kakve probleme imamo, iako i to rade manje ili više neuspješno ne zadirući u samu srž. Oni su izabrani i ovlašteni politički i državni dužnosnici čiji je posao – ozbiljno, trajno, snažno i uspješno riješavati probleme, a ono što govore u javnosti prvenstveno govoriti i izboriti se za rješenja u stranačkim vrhovima i u državnim institucijama.

A to nitko ne vidi, niti se za njihov govor u tim institucijama čuje.

Niti ih tko pita – govore li to što javno ističu, u institucijama gdje se donose odluke i zašto pristaju na posve suprotne politike, ako već govore i misle to što govore?

Ima li vladajuća većina minimum kritične snage za rješavanje bilo kojega navedenoga problema, životno je bitno pitanje u ovome trenutku?

Nema!

To što uz loše komentiranje pokušavaju s tako banalnim fintama, kao što je podizanje idiotske optužnice izvršiteljima neuspjelog državnog udara raketiranjem Banskih dvora, ili što se iz nekih neobjašnjivih razloga nakon cijele vječnosti upravo sad hapsi ubojice generala Šantića u Bihaću, samo uz svu bijedu, potvrđuje namjeru nastavka banalne manipulacije, koja zbog svoje banalnosti sve više postaje prvorazredna drskost i izazov zdravome razumu naroda.

Kad sam vidio što se događa u Haškoj sudnici i napisao kratki osvrt s konstatacijom o krah u Europi i nužnosti izlaska Hrvatske na izbore,

upravo sam na to mislio. Jer, nema nikakve sumnje da su mogućnosti za rješavanje bilo kakve krize u ovome trenutku, ako ih je ikada i bilo s ovakvim protagonistima, potpuno istrošene u rasporedu političke moći vladajuće većine, ali da i društvena organizacija uopće, jednostavno nema dovoljno stimulirajuće okvire za stvaranje razvojne prevage.

Milorad Pupovac – eksponent srpske državne i nacionalne politike

Ne može netko zdrava razuma očekivati da će Milorad Pupovac, koji je doslovno svakim svojim političkim postupkom u Hrvatskoj pokazao i pokazuje da je klasični eksponent srpske državne i nacionalne politike, biti oslonac rješavanja bilo kakvoga bitnoga državnoga i nacionalnog hrvatskoga problema, u situaciji kad su hrvatski i srpski interesi i dalje jednako suprotstavljeni kao i prije početka srpske agresije.

A bez takvoga Pupovca vladajuća većina ne može donositi zakone.

Ne može iskazivati temeljni supstrat nacionalne suverenosti.

Jednostavno, brojke to pokazuju.

Ne treba spominjati nekolicinu Haenesovaca, niti se treba naročito osvrnuti na tzv. opoziciju, prije svega na otužnu skupinu pod imenom navodne ljevice, koja je proteklih dana nakon drame u haškoj sudnici znajući da se može osloniti na slabost vladajuće većine i potpunu kapitulaciju minimuma suverenističke političke volje, nastavila u političkom diskursu tešku kriminalizaciju samih temelja hrvatske državnosti, pozivajući se na legalitet međunarodnoga poretka.

Ubijenoga u haškoj sudnici.

Postoje trenutci u povijesti naroda kada nevaljalu legalnost, domaću i međunarodnu, treba odbaciti, a u ovome trenutku se to u Hrvatskoj – mora. Jednako kao i 1991. godine.

Jer, Bernardićevo nabranje klanja djece, silovanja žena i ubijanja staraca u kontekstu priče o ratnom zločinu i izravno vezanim za zahtjev da se generalu Praljku oduzmu odličja, nije ništa drugo nego brutalno nasrtanje na same integrativne niti hrvatske državnosti. Takvu bjesomučnu eskapadu optuživanja svoga naroda, a ne Praljka kako to nastoje ti nesretnici prikazati, vjerojatno svijet ne pamti.

Čak se ni njemački narod suočen s nacističkim strahotama nije tako samoponižavao.

Niti je tko razuman od njega to tražio.

Vratimo se sad na kamenčiće u cipelama ili noćne zujalice – komarce. Jadna je zemlja, još jadniji standardi njenoga društva u kojemu se pod plaštom demokracije ili drugačijega mišljenja, odnosno stava, na javnoj nacionalnoj televiziji kao propovjednici civilizacije pojavljuju Pilsel ili Klasić, jer to što oni i stotine sličnih koji dnevno zagušuju javni prostor, vrlo ciljano i temeljito osmišljeno godinama ponavljaju, jednostavno nije – mišljenje. S takvim ljudima i u okolnostima kad se društveno verificira ono što oni govore kao izraz mišljenja uopće, a pogotovo relevantnog mišljenja, jednostavno – zabluda je pokušati razgovarati. Jer, besmisleno je i osuđeno na beskrajno iscrpljivanje, na odreknuće elementarnog razuma, pokušati ljude koji su po definiciji morali znati sve o problemima zbog kojih dolaze u javnost i primaju plaće, kao Klasić recimo, pokušavati javno dijalogom i argumentima uvjeriti da je bilo što drugačije od onoga što su oni godinama zapravo proizvodili kao poremećaj.

Iz njihovoga javnoga rukopisa više je nego vidljivo da je njihovo poslanje – proizvodnja poremećaja.

Ismijavanje smisla

Ima li smisla Pilselu ili Klasiću objašnjavati danas, iznositi argumente koje im je general Jelić iznosio u emisiji, koje im je Višnja Starešina pokušavala predočiti kao razloge goleme nevolje u kojoj se nalazimo kao narod i zemlja, koje Klasiću svako malo iznose Nazor i kolege povjesničari?

Nema.

To je ismijavanje smisla.

A ako se ismijavanje smisla događa toliko redovito u javnosti, da to postane svrha samome sebi i nekakav uzor demokracije i slobode hrvatskoga društva, onda je to golemi problem i ciljano kreiranje besmisla i kaosa, ne samo u javnosti, javnoj memoriji, ne samo među ljudima, nego i u temeljnim pretpostavkama za donošenja bilo kakvih relevantnih državnih i društvenih odluka na kojima počivaju bilo kakva rješenja i unaprijeđenje društvenih standarda.

Ne može se na besmislu i svojevrsnom komunikacijskom ludilu graditi ni povjerenje, ni stvaranje, ni – razum i vjera bez kojih nema ništa.

A upravo to se godinama pokušava u Hrvatskoj.

Ne može intelektualna svjetska planina akademik Pečarić pokrenuti svoju Hrvatsku, ne može ni Praljkovu, Tuđmanovu, Stepinčevu, ne može ni Jelačićevu, ni Hrvatsku Nikole Šubića Zrinskog, ne može ni Marulićevu, Matoševu, niti Thompsonovu, ako će njegova ljudska suza umivati govornice tribine u sisačkom Velikom Kaptolu, a Klasić i Pilsel zauzimati scenu nacionalne televizije.

Hrvatska je u situaciji kad je vrijeme presudno.

A Pečarić, Košić i stotine stvarnih vrednota trče šumskim puteljcima dok se antivrednote voze na državni račun – autocestama.

Ne može se onoliko brzo, snažno i efikasno promijeniti Hrvatska, ohrabriti njen narod kome treba ohrabrenje i poticaj svijesti da vrijedi, da je najmanje jednako dobar kao i ostali europski narodi, a u mnogome i daleko bolji prema mjerljivim pokazateljima i to upravo na pitanjima zbog kojega ga se globalno kriminalizira, ako će Pilsel umjesto biskupa Košića na HTV-u tumačiti katolički katekizam, ako će Pilsel, Klasić, Glavašević, Jovanović, Ercegi tisuće sličnih na HTV-u ponavljati svoje epopeje u obrani Hrvatske iako ih nikada nije bilo, izuzev sve je očitije obične zlouporabe okolnosti, pri čemu se nerijetko poseže i za klasičnim lešinarenjem uspomena na članove svojih obitelji s neupitnom časnom simbolikom u memoriji hrvatskoga naroda; a Pečarić, Košić, stotine sličnih, velikih ljudi s jasnim i neupitnim civilizacijskim stavovima pokušavati na sporednim scenama – uzdignuti svoj narod.

To je osuđeno na propast, jer nemaju ni približno jednake uvjete.

Stoga to mora odmah promijeniti hrvatska država.

Jer samo zbog toga i postoji.

Iako se u ovome tekstu spominjući nerijetko i u istoj rečenici izrazito nedostojne političke i društvene protagoniste s uzoritim i velikim ljudima, dovodim u opasnost postati neka vrsta Zdravka Tomca, koji je pod zvučnim naslovom o hrvatstvu velikodostojnika Stepinca i Tuđmana pokušao dodatno javno ušminkati nedostojnoga Račana i njegovu pogubnu političku ostavštinu, propovjedajući usput i uporno ponajtežu zabludu suvremene Hrvatske – vladu nacionalnog jedinstva

kao pravac rješenja današnjih problema, ne vidim zapravo načina izuzev na tako radikalnim polovima – predstaviti svu tragičnost i nemoć današnje hrvatske države, uz jasnu distinkciju od Tomčevoga modela zlouporabe nacionalnih simbola.

I jedino uz tako radikalne suprotnosti, ističući ih predstaviti duboku zastranjenost elementarnih društvenih standarda.

Pilsel i Klasić

Zbog toga valja dodatno istaknuti da se nikada, baš nikada zbog društvenog značaja Pilsela ili Klasića ne bi imalo smisla osvrnuti na bilo što, što oni rade, da njihove poruke, njihova društvena pojavnost, njihovo djelovanje već godinama nije svojevrsna pretežitost, da ono što oni predstavljaju ne čini praktično nekakvu vrstu službene javnosti. Jer da su – usamljeni, da nisu pretežitost, bili bi neka vrsta društveno-scenskih zabava na trgovima.

Ali, nisu.

Oni na žalost predstavljaju sadržaj pretežite države danas.

Nikome ne bi bili problem, niti bi vrijedili osvrti i bilo kakve pozornosti da zalažući vlastitu imovinu lunjaju Hrvatskom i urlaju ulicama što god hoće.

Tada bi zapravo bili ono što stvarno jesu. A ovako, oni su javni, stalni izraz nevjerovatne deformacije hrvatske državnosti i društvenih standarda, jednako kao i navodna politička ljevica u Saboru, koja nasrćući na Praljka, na njegove zasluge, na njegovu simboliku, zapravo jasno i zorno pokazuje da u Hrvatskoj baš nikada, od prvoga dana osamostaljenja suvremene države nismo imali problem ili konflikt ljevice i desnice, nego suverenističkih hrvatskih i antisuverenističkih antihrvatskih snaga, koliko se god one umivale ili samoprolašavale antifašističkim, liberalnim ovakvim ili onakvim.

A iz takvoga konflikta ne rađa se stvaranje civilizacijske kvalitete, nego samo i jedino, ili paraliza društvenih potencijala ili uništenje nacionalne slobode.

Bit svih hrvatskih nevolja je u legalizaciji goleme suprotstavljenosti potrebe, želje i nastojanja da hrvatski narod ima svoju državu i upravlja svojom sudbinom s jedne strane, i histerične mržnje i nasrtaja na svaku pomisao takvoga prava i ciljeva hrvatskoga naroda s druge strane.

A ponajviše je problem u tome što dvadeset i šest godina nakon uspostave države, danas njenim institucijama, svim relevantnim državnim instrumentarijem, javnim i društvenim strukturama nepodnošljivo pretežito i smrtonosno opasno upravljaju antisuverenisti i promotori nevaljalosti hrvatskoga naroda.

Zato imamo nevjerojatnu inverziju, da HDZ i njegovi najutjecajniji političari tumače probleme, komentiraju i govore što bi trebalo uraditi, umjesto da donose odluke koje propovijedaju. A odlučivanje su prepustili nekome drugome. Naravno, ako im je uopće više moguće vjerovati da govore ono što misle, jer koliko god bile njihove poruke prihvatljive, to ga dođe kao slušati propovijed svećenika koji svaki dan praktično dokazuje da ne vjeruje u Boga, ili pristajati na tumačenje kršćanskih vrednota iz katekizma ispod pazuha Drage Pilsela, ili povijesnih vrednota iz „istraživanja“ Hrvoja Klasića.

To kometiranje i preustroj državnih dužnosnika i političara u komentatore, pokazuje da HDZ nema ni snage ni volje riješiti bilo koji problem suvremene Hrvatske, da je krajnji trenutak da bar pokušaju spasiti čast, poduprijeti izvanjske pokušaje za promjenu izbornoga sustava i dolazak u zakonodavni dom ljudi koji se neće bojati vjerovati sebi i koji neće klečati pred svjetskim prljavštinama umotanim u legalne – celofane. HDZ kakvom svjedočimo danas zapravo sve više postaje kolektivni Stipe Mesić.

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/28278-m-ljubic-hdz-sve-vise-postaje-kolektivni-stipe-mesic.html>

PREDSTAVLJENE KNJIGE “GENERAL PRALJAK” I “THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU” U SISKU

Predstavljanje knjige „Thompson – pjesmom za Hrvatsku“ autora akademika Josipa Pečarića i knjige „General Praljak“ autora dr. sc. Miroslava Međimorca i akad. Pečarića, održano je u četvrtak 14. prosinca u sisačkom Velikom Kaptolu.

Knjige su predstavili sisački biskup Vlado Košić, g. Marko Ljubić te autori. U prepunoj dvorani predstavljanju su nazočili i brojni Siščani, Petrinjci i Sunjani te suborci generala Praljka.

Na početku je sve okupljene pozdravio biskup Košić ističući kako je upravo biti spreman braniti svoj dom poveznica između Marka Perkovića Thompsona i generala Slobodana Praljka. „Hrvatska vlast i ona lijeva i ona desna, izigrala je naše branitelje i oni se ne osjećaju sigurno u domovini koju su krvlju stvorili.

Naši ljudi su se borili, branili svoj dom i zemlju, a što bi mi sad trebali? Tu krv popljuvati samo zato što nekome smetaju oni i njihov pozdrav ‘za dom spremni’, zato što im uistinu smeta naša država i sloboda? Da njih nije bilo, ne bi bilo ni tih naših čelnika koji jedan dan kažu jedno, a drugi dan već popljuju svoju riječ.

Kao što je Krleža rekao: ‘išli budu u Beč i tam budu svoju poplivali reč’. Tako su i predsjednica i premijer već drugi dan popljuvali svoju riječ kako je presuda Haškog suda neprihvatljiva, jer je nepravедna i ne temelji se na povijesnim činjenicama. Ako je ona nepravедna, pa kako su onda mogli reći drugi dan da je prihvaćaju, doista se pitam? Naša predsjednica bila je prije nekoliko dana u UN-u.

Mogla je tamo reći da općenito prihvaćamo taj sud jer smo ga i tražili, ali ovu zadnju presudu ne možemo prihvatiti jer je nepravедna, da želimo reviziju te presude i da ove nesposobne suce želimo zamijeniti. U konačnici napraviti drugi ‘ad hoc’ sud koji će vidjeti što se dogodilo s činjenicama. Što sudac iz Južnoafričke Republike ili Kine može znati o situaciji kod nas?

Sve su to rezultati nebrige prema hrvatskim braniteljima, temeljima ove zemlje koja se neodgovorno vodi. Ja se nadam da će to sada biti, kao što kaže Ivan Miklenić, jedan novi početak, da će se nešto

prelomiti jer će izići na vidjelo jesi ili nisi za svoju zemlju“, rekao je biskup te dodao kako je Praljkov čin krik upućen vlastima, prije svega našim vođama koji nemaju kičme te se ponašaju podanički i služinski. Publicist Marko Ljubić upozorio je kako je u tijeku hibridni rat koji prijeti da Hrvatima oduzme identitet. „Ako sagnute glave dopustimo da se pljuje po našim očevima, djedovima, braniteljima, Thompsonu, Slobodanu Praljku, onda se trebamo pitati što mi ostavljamo generacijama koje dolaze. Mi smo jako povlaštena generacija, bez obzira koliko trpimo, jer imamo mogućnost da se neke stvari još uvijek poprave i da završimo ono što smo devedesetih godina započeli. Zato smo i dužni braniti Thomspona, ali ne radi se tu o obrani njegovog imena ili prava da on negdje pjeva. Radi se o dubokim identitetskim simbolima.

Mi ne možemo dopustiti da nam se sad pod formom bilo čega što se u prošlosti događalo kriminaliziraju sami temelji države, a Čavoglave i ‘za dom spremni’ to upravo jesu. Osobno me ne zanima što je u povijesti taj pozdrav značio. Za mene sve priče počinju i završavaju s 1991. godinom i junaštvom hrvatskih branitelja koji su tada s tim poklikom i krunicom oko vrata, čistog srca išli u obranu svog doma. Moramo se početi ponašati kao svoji na svome, kao ljudi koji ne rade nikome zlo, koji znaju misliti svojom glavom i mogu postići ono što žele“, rekao je Ljubić zaključivši kako je to i poruka ovih dviju knjiga. Autor dr. sc. Miroslav Međimorec rekao je da je knjiga „General Praljak“ neka vrsta leksikona za razumijevanje osobe i života Slobodana Praljka, nastala iz vjere da će se on 29. studenoga vratiti i više ne će trebati objašnjavati činjenice i dokazivati istinu. „Zajednički zločinački pothvat podvala je i manipulacija svjetskih moćnika koji su pod svaku cijenu htjeli osuditi vrh Hrvata u BiH za zločine koje nisu zapovjedili, nisu za njih znali niti su ih mogli spriječiti. Prihvatiti takvu osudu bilo je neizdrživo za čovjeka takvih visokih etičkih vrijednosti kao što je bio general Slobodan Praljak.

Šutnja i nebriga je ono što su sve vlasti do sada činile po pitanju šestorke iz BiH. Država je imala mnogo načina da pomogne i Praljku i šestorki, ali ta pomoć je izostala. Posljedica toga je da je šestorka ostala visjeti u zraku na milost i nemilost Hrvatske i BiH. Dok ih je Hrvatska ignorirala, Bosna i Hercegovina je željela da dobiju čim veću kaznu, a rezultate te politike vidimo danas“, upozorio je Međimorec

te se još u nastavku prisjetio ratnih dana u Sunji gdje je Praljak i postao generalom, ali i njihovog zadnjeg razgovora telefonom, tek nekoliko dana prije presude.

Na kraju okupljenima se obratio i akad. Pečarić zahvalivši biskupu na organizaciji promocije te pogovoru koji je napisao za knjigu o Praljku. Pečarić je istaknuo i kako je ovo prva promocija proširenog izdanja ove knjige. „Očekivali smo, Miroslav i ja, da će ovo drugo izdanje izaći kad naš prijatelj Slobodan Praljak izađe iz zatvora. Umjesto toga on je otišao u legendu, a njegove riječi pamtit će mnoge generacije Hrvata. U ovoj knjizi naći će te moj tekst ‘Ubiše mi prijatelja’.

Doista, u njegovom slučaju se radi o ubojstvu pa sam te suce nazvao ubojicama. Možda sam bio nepravedan jer je tih ubojica bilo više, a posebno treba naglasiti da ih ima mnogo u Hrvatskoj. Velika je simbolika što danas promoviramo knjige o Marku i Slobodanu.

Kroz sve ovo vrijeme, posebno unazad 20 godina, oni su obojica na različite načine progonjeni od onih koji mrze i našu državu i narod“, ustvrdio je akad. Pečarić zaključivši predstavljanje riječima generala Praljka: „Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac. S prijezirom odbacujem vašu presudu“.

<https://narod.hr/hrvatska/foto-predstavljene-knjige-general-praljak-thompson-pjesmom-hrvatsku-sisku>

JOSIP PEČARIĆ

PREDSTAVLJANJE KNJIGA U SISKU: „VIDJETI NEĆU NIKAD VIŠE TEBI RAVNA.“

Dopustite mi da vas sve lijepo pozdravim. Zahvaljujem se Ocu biskupu što je organizirao i predstavio knjige *J. Pečarić, Thompson – pjesmom za Hrvatsku* i

M. Međimorec i J. Pečarić, General Praljak, II. Prošireno izdanje. Zahvaljujem se i Marku Ljubiću na predavljanju knjiga. I on i Biskup su predstavljali knjigu o Thompsonu u Zagrebu. Uvijek će mi ostati u sjećanju kako su mrzitelji svega hrvatskog poslije tog predavljanja žestoko napali našeg HRVATSKOG biskupa. Čak i u Saboru. A nema bolje potvrde da dobro radite ot takvih napada onih koji mrze naš narod i našu državu. Ne daj Bože da Ti takvi plješću, tj. tapšu te po ramenu.

Zapravo je ovo prvo predavljanje ovog drugog izdanja knjige o generalu

Praljku kome na biskup Košić napisao Pogovor. Kolega Međimorec i ja smo očekivali da to drugo izdanje ugleda svijetlo dana u trenucima kada naš prijatelj Slobodan Praljak izađe iz zatvora,

Umjesto toga naš prijatelj je otišao u legendu, a negove riječi će pamtit i mnoge generacije Hrvata:

„Suci, Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prijazirom odbacujem Vašu presudu!“

U ovoj knjizi naći ćete moj tekst *„Ubiše mi prijatelja“*. Doista se tu radi o ubojstvu pa sam te suce nazvao sucima-ubojicama,

Možda sam bio nepravedan samo u tome što je tih ubojica bilo mnogo više. Možda posebno treba naglasiti da ih ima mnogo u RH.

Zar nije ubojica i onaj koji danas može izjaviti slijedeće:

Predsjednik SDP-a Davor Bernardić u utorak je poručio da predsjednica Kolinda Grabar Kitarović "apsolutno mora poštovati zakon" po pitanju oduzimanja odličja osuđenim generalima te da Hrvatska mora poštovati haške presude generalima

"Bilo bi dobro da se negdje po briselskim hodnicima nađe premijera Plenkovića i pita njega što misli o oduzimanju odličja. HDZ je izručio

sve generale Haagu, Ivica Račan nijednog, a sada se na ljudskoj žrtvi pokušavaju ukrasti jeftini politički poeni. Ratni zločin je ratni zločin, onaj tko je ubijao, silovao - mora za to odgovarati, za to nema opravdanja", komentirao je Bernardić.

Ovo je dano na više portala. Međutim sam sam na HTV-u čuo mnogo goru Bernardićevu formulaciju pa sam i to uspio pronaći:

Isto tako je činjenica da onaj tko je klao muškarce, strijeljao djecu i silovao žene mora odgovarati za ratne zločine. Da je ratni zločin - ratni zločin, ma koliko neki pokušavali to prikriti, i da netko za to treba odgovarati.

<http://vijesti.hrt.hr/419822/oporbeni-zarez-bernardic-o-sabi-odbijenici-iz-metkovica-i-praljku>

Bernadića ova izjava svrstava uz bok od HNES-a etički osuđenih veleizdajnika Mesića, Josipovića i Pusičku!

Da, zar nije ubojica generala Praljka onaj koji izrijeком tvrdi da su osuđeni u Haagu *KLALI MUŠKARCE, STRIJELJALI DJECU I SILOVALI ŽENE?*

Zar takvi nisu najodgovorniji za generalovu smrt?

Što li su sve radili ovih 13 godina dok je veliki hrvatski general u Haagu umjesto sebe branio Hrvatsku! A vrhunac te njegove obrane je njegov kraj.

Svi znamo da su osuđeni Hrvati osuđeni po veoma široko definiranom Udruženom zločinačkom poduhvatu na način kako to nikad nije niti će u budućnosti itko biti osuđen.

Osuđeni su kao ratni zločinci za zločine koje nisu počinili, nisu ih naredili i nisu znali za njih a pripadnicima hrvatske pete kolone tj. Hrvatskim ubojicama generala Praljka oni su *KLALI MUŠKARCE, STRIJELJALI DJECU I SILOVALI ŽENE?*

U spomenutom mom članku citirao sam i svoj tekst od prije 15 godina u kome sam za generala Praljka rekao:

„A čovjek takve biografije najviše i podsjeća na onog kome je moja knjiga bila i posvećena – Oca hrvatske države, dr. Franju Tuđmana.“

Danas vidimo da i drugima nije strana takva usporedba. Tako sin HRVATSKOG predsjednika akademika Franje Tuđman prof. dr. sc. Miroslav Tuđman na Komemoraciji u dvorani Lisinski kaže:

„Nema toga među nama koji bi mu mogao biti ravan po fizičkoj neustrašivosti, moralnoj beskompromisnosti, intelektualnoj

superiornosti, odanosti domovini ili socijalnoj požrtvovnosti. Možda se neki od nas mogu mjeriti u nečemu sa Slobodanom, ali nitko u svemu. Zato mu nitko nije ravan...“

Da bi na kraju general Tuđman ponovio:

„Vidjeti neću nikad više Tebi ravna.“

A naslov najnovije kolumne književnika i kolumniste Nenada Piskača je:

„Poslije detuđmanizacije suočavamo se i s depraljakizacijom.“

A dr. sc. Damir Pešorda naslovio je svoju današnju kolumnu u Hrvatskom tjedniku: NAKON TUĐMANA I PRALJKA.

On piše:

„Tuđman i Praljak simboli su jednoga vremena. Nacionalni romantici, ali i ljudi od djela, intelektualci, sanjari i ratnici istidobno. Stvaranje nacionalne države bio je njihov vrhunac. Vrijeme od smrti jednoga do smrti drugoga, osamnaest posljednjih godina, bilo je vrijeme rastakanja njihova djela. Praljkov krik u Haaškoj sudnici posljednji je poziv tuđmanovske Hrvatske Hrvatima da se osvijeste.

Ima simbolike u tome što danas promoviramo knjige o Praljku i Thompsonu. Kroz svo ovo vrijeme oni su na različite načine progonjeni od svih onih koji mrze i hrvatsku državu i hrvatski narod, pa se u obje knjige i nalazi isti moj tekst: „*PRALJAK I THOMPSON*“. Obojica su se, svaki na svoj način borili protiv tih mrzitelja, borili se za istinu o Hrvatskoj.

U Lisinskom se ta povezanost ogledala u činjenici da su svi snimatelji i novinari opkolili Thompsona kada se on tamo pojavio. Evo naslova o tome:

KOMEMORACIJA ZA GENERALA THOMPSON: U OVOJ DVORANI MJESTO JE I DRŽAVNOM VRHU!

(...)

Marko Perković Thompson komemoraciju prati iz prvog reda.

“U ovoj dvorani mjesto je svima koji poštuju sve što je general Praljak učinio za Hrvatsku, pa i državnom vrhu”, rekao je Thompson, piše Večernji.

Dnevnik.ba/<http://dnevnik.ba> /Hrvatsko nebo

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2017/12/11/komemoracija-za-general-thompson-u-ovoj-dvorani-mjesto-je-i-drzavnom-vrhu/>

Zapravo ono što se dogodilo u Haagu je osveta svjetskih moćnika Franji Tuđmanu. Osveta Vijeća sigurnosti UN-a. Sjetimo se vremena kada je Vijeće sigurnosti htjelo donijeti rezoluciju kojom je trebala RH biti proglašena agresorom u BiH, dakle isto što je sada uradio zločinački sud u Haagu. Tada im je tadašnji hrvatski veleposlanik u UN-u dr. sc. Mario Nobile prenio Tuđmanovu poruku.

Znate li što im je Tuđman poručio?

U MOMENTU DONOŠENJA TE REZOLUCIJE HRVATSKA VOJSKA ĆE DOISTA UĆI U BIH!

To je bilo ujutru. Poslijepodne su „zaboravili“ na rezoluciju!

Da, to je bio doista HRVATSKI predsjednik, zar ne?

Na kraju moram ponoviti Praljkove povijesne riječi:

„Slobodan Praljak nije ratni zločinac! S prijezirom odbacujem vašu osudu!

Popivši otrov on je tom sudu (ponovit ću samo naslove mojih knjiga o tom sudu: *Sramotni sud u Haagu*, *Zločinački sud u Haagu* i *Rasizam suda u Haagu* – vidjeti prilog) izrekao smrtnu presudu. S pravom jer se radi o sudu punom sudaca-ubojica i tužitelja-ubojica.

A general Praljak se u svom posljednjem razgovoru s mojim suautorom dr. Miroslavom Međimorcem osvrnuo i na prvo izdanje ove knjige:

“Čuja sam da si opet napisa niku knjigu? Rekao sam mu da je to bio zajednički posao s Josipom (akademik Pečarić), da su uključeni prilozi iz podlistka HKV-a, da bih napisao drukčiju knjigu da me nije Josip iznenadio prijedlogom o spajanju s njegovom. - Mislim da je sve dobro ispalo. Vidjet ćeš. – A jesam li ispa lip na fotografiji, jesam? Ča veli Vedrana? Pitao je za sliku na ovitku.knjige. - Lip si, lip Bobiša, dobacila je Vedrana kad sam joj ponovio njegovo pitanje. –A onda dobro.”

Da, ne ostaje mi ništa drugo nego da ponovim Tuđmanove riječi:

„Vidjeti neću nikad više Tebi ravna.”

HVALA!

MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET. ZAGREB, 2018.

MARKO LJUBIĆ, PREDGOVOR

Josip Pečarić s nevjerojatnim osjećajem uvijek prepozna važnije od nevažnih stvari i događaja, a društvene kronike koje predstavlja, na koje reagira i o kojima polemizira s lakoćom i najčešće neslućenom točnošću, i nedostupnoj običnoj logici jasnom predvidivošću, povezuje u neraskidivu cjelinu, istražujući i definirajući zakonitosti, koje determiniraju pojave pred našim očima. Ova njegova knjiga s otkrivanjem niti koje uvezuju u jedan umni, duhovni i logički festival naizgled nepovezive događaje, vrijednosti i društvene cjeline, matematiku, glazbu i nogomet, još je jedan, s jedne strane provokativni intelektualni izazov Hrvatskoj, cijelo prošlo stoljeće odvikavanoj sustavno od iskoraka u ljudskoj inventivnosti i od osvajanja novih sloboda, a s druge strane, otvoreno rješenje jedne naizgledne i velikoj većini ljudi ipak nerješive jednadžbe o zakonitostima, koje danas u hrvatskom društvu objedinjuju i determiniraju događaje pred našim očima. Ova knjiga samo naizgledno slijedi događaje, koji su nam još potpuno svježi pred očima i u srcima, koji nas i dalje obuzimaju, s jedne strane ushitom, samopouzdanjem i nadom, a s druge strane strijepnjom pred nasrtajima koji nikako ne prestaju, i samo naizgledno ostavlja dojam, kao da je to još jedna retrospektiva s ciljem da se održi onaj plamičak ili plamen, koji je Pečarić pokušavao održati govoreći i pišući o generalu Praljku, usprkos vjetrovima društvenog mraka nad tim plamičcima.

Nikako se zbog toga ova knjiga ili djelimična retrospektiva nedavnih događaja ne može izdvojiti iz trenutka u kojemu je izašla u javnost i pred hrvatski narod. A to je trenutak provođenja promjena u

obrazovnom sustavu s tzv. eksperimentalnom reformom pod nazivom –škola za život.

I, tu vidim tu udaljenu i najčešće nedohvatljivu vezu između događaja, koje Pečarić vidi, a toliki ne vide i ne razumiju, što ih potiče, s jedne strane na strah i histerično osporavanje, a s druge strane na povjerenje, nadu i intelektualnu radoznalost nasuprot toga.

Kompozicija samoga naslova, pojmovi i ljepota koju ispod njih osjećamo, pogotovo sadržaj koji svjedoči o zbivanjima i ljudima, riječima i porukama u ovoj knjizi, koje je Josip Pečarić integrirao u cjelinu, posve izravno svjedoče o praiskonskom utemeljenju slave životu i božanskoj esenciji toga pojma, nikako se zato ne mogu ne dovesti u prirodnu i zajedničku vezu s najavljenim usmjeravanjem života generacija hrvatskog naroda. Ova kompozicija upozorava na puno toga, a u ovom slučaju i na ponuđeni surogat – života.

Sama knjiga u svojim brojnim polemičkim sadržajima i pismima ukazuje na idejnu paradigmu tvoraca sintagme škole za život, njihovu pragmatičnu neumnu narav i neodrživo osporavanje same esencije božanskog biljega u životu, osporavanje prvenstveno umnih i duhovnih mogućnosti čovjeka na sliku i priliku Stvoritelja, istovremeno donoseći svejdočanstva, zapažanja, stavove i poruke prepoznatih promicatelja istinske slave životu.

Nekako je već postao prepoznatljivi Pečarićev simbol, neka vrsta duhovnoga i umnoga trojstva zajedno s njim pojmiti i doživljavati duhovnu dubinu poruka monsinjora Vlade Košića i umjetnika Marka Perkovića Thompsona, a u ovoj knjizi Pečarić sačinjava kvartet bez ikakvih dvojbi posve uravnotežen i posve naravan, dodajući mu nogomet i Luku Modrića kao novi simbol veličanstvenosti ljudskoga duha.

I, neumitno, izmjenjujući prvenstveno sarkastične, ironične i podrugljive primjedbe u svojim pismima i zapažanjima u javnosti, tome kvartetu suprotstavlja aktere po svim dubinama „škole za život“ pred našim očima. Nema apsolutno nikakve veze je li Pečarić ovdje spomenuo imenom Blaženku Divjak ili Budaka primjerice, Andreja Plenkovića ili Ivana Vrdoljaka, ili kojim ih je povodom, ili u kakvom kontekstu spomenuo, jer simbolika te paradigme, koju on prepoznaje može se posve jednako razlučiti na imenima potpuno beznačajnih prolaznika u hrvatskoj društvenoj zbiljnosti, zvali se oni kao navedeni,

ili neki Klarin. Ti ljudi se boje onoga što ne mogu dokučiti, pogotovo ako to nedokučivo svjedočne prepoznati nositelji iz spomenutoga kvarteta, taj strah kod njih izaziva otpor, a to dotiče i same granice mržnje, oni uvjetuju jedni druge i čine službenu moć u hrvatskom društvu danas, koja mnogima izgleda često sudbinskom. Pečarić je dragocjen jer potiče veličanje i nadmoć stvarnih izvorišta života, stvarne i one realne vrijednosti, koju ipak čine pripadnici veličanstvenog kvarteta i tisuće i tisuće nepoznatih ljudi, milijuni onih, koji kliču čas u molitvi s Košićem i Košiću, čas pjesmom Thompsonu, čas molitvom i pjesmom Modriću, a čas Pečariću. To klicanje se čuje usprkos gluhim sobama mainstream medija, vidi se na svakome koraku i sve je snažnije, jer poruke koje slave ljudski duh i njegove mogućnosti, dopiru do ljudi. Dopiru i ovom knjigom kao i svim prethodnim Pečarićevim knjigama.

A zašto dopiru?

Jer, koliko god se netko trudio svoju ograničenost, svoju neumnost, svoj interes i pragmatičnu paradigmu nametnuti ljudima kao jedini izbor, usmjeravajući ih u potragu i identifikaciju sa svakodnevnim i opipljivim materijalnim sadržajima, ljudski duh i um se ne mogu, niti naviknuti, niti kontrolirati, na odustajanje od onoga iskonskoga u svojoj naravi. Jer je božanskog podrijetla. Ljudi se jedino i trajno uduvijek dive toj ljudskoj naravi, pa zato danas slavimo isključivo svevremenske univerzalne vrjednote u ljudskoj povijesti, koje su počesto bile kroz duge mračne godine, pa i cijelim epohama osporavane ili satirane u vremenima svoga nastanka. U ostalom, zar to nije sama bit i temelj kršćanske vjere i kršćanskoga duha. Čak ni smrt nije mogla zaustaviti božansku narav života.

Mnogi će se pitati kakva je to veza između nogometa, ipak i samo prepoznate zabave i sporta, s kompozicijama jednoga Thompsona, s matematičkim labirintima jednoga Pečarića najčešće potpuno neuhvatljivim milijunima i milijardama ljudi, ili s esencijalnim sadržajem poruka Vlade Košića, koje na izuzetno snažan način svojom jasnoćom duboko ucjepljuju samu narav Kristovih poruka u društvene realiteta današnjice, kao da su trenutno nastale a dvije tisuće godina nakon?

Snažna je i duboka ta veza.

Naime, Pečarić zna, a svi mi ili znamo ili slutimo, da Luka Modrić nogomet ne igra nogama, koliko god bile uvježbane, niti se prodori na vrh svijeta postižu fizičkom, tehničkom ili nekom sličnom, naučenom nadmoćnošću nad suparnikom. To Pečarić zna, a ne znaju ili ne žele znati protagonisti tehnološkog umjesto ljudskog uma.

Samo duhom je to moguće.

Samo duhom se osvajaju vrhunci života.

Možda u ovome trenutku nitko u Hrvatskoj, a vrlo vjerojatno i na puno, puno širim prostorima nema toliko naravno pravo i nije toliko pozvan kao Josip Pečarić svjedočiti veličanstvenoj kompoziciji u slavu ljudskoga duha i uma, prisajedinjavati njegove različite manifestacije u naizgledno posve različitim oblicima, i to sve posve očito ponovo svjedoči u ovoj knjizi.

Zato je ona, iako se uopće ne odnosi na detaljnu analizu ponude „škole za život“, možda i ponajbolja kritika i poziv na preispitivanje s polazišta ukomponiranosti vrhunaca duhovnosti, matematike, glazbe i nogometa čiji progonosti Košić, Thompson, Modrić i Pečarić svejdoče o tome pred vama poštovani čitatelji, pod dirigentskim štapićem autora, akademika Pečarića.

NEODRŽANO PREDSTAVLJANJE KNJIGE *DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”*

Na žalost večeras nije održano najavljeno predstavljanje knjige “Dnevnik u znaku ‘Za dom spremni’” u Udruzi specijalne policije iz Domovinskog rata s predstavljateljima prof. dr. sc. Zdravkom Tomcem, dr. sc. Damirom Pešordom i odvjetnikom Zvonimirom Hodakom. Ispričavam im se što do predstavljanja nije došlo! Knjiga je tiskana zahvaljujući gospodi Vinku Markulinu i Branku Hrkaču.

Predstavljanje se trebalo održati na dan kada je pred žalbenim vijećem Međunarodnog kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu započela sedmodnevna rasprava o žalbama koje su na prvostupanjsku presudu podnijela šestorica bosanskohercegovačkih Hrvata osuđenih za navodne ratne zločine u BiH i o žalbi tužiteljstva. Zato sam ovo Predstavljanje želio posvetiti njima. Sve ih lijepo pozdravljam i moram se još jednom pohvaliti da mi je general Praljak jedan od najdražih prijatelja! Zato moram posebno pozdraviti i generala Mija Jelića koji je danas došao na “predstavljanje” jer je sigurno najzaslužniji što danas mnogo više u RH znamo o zločinima nad Hrvatima u BiH.

A ta šestorica Hrvata su danas optuženi u Haagu i zato što u RH ima puno veleizdajica pa je moguće u današnjem svijetu suditi Hrvatima zato što su branili i obranili svoja ognjišta.

I ova knjiga je nastala iz sličnih razloga. Fašističku velikosrpsku agresiju na Hrvatsku pomagali su svjetski moćnici. Željeli su da planiranim genocidom u Bihaću proglase Srbe pobjednikom u ratu u BiH. Hrvatska im je to onemogućila. Sudili su nam zbog toga, ali su generali Gotovina i Markač oslobođeni. Sada im ostaje ovo suđenje za osvetu zbog izostanka planirane srpske pobjede. Pokušaj kriminalizacije Domovinskog rata zbog "Oluje" im je propao i svjesni su da im ostaje jedino pozdrav ZDS! Pozdrav s kojim su ginuli mnogi hrvatski branitelji i koji je bio službeni pozdrav naših HOS-ovaca kojih su se strašno bojali. Bojali su se čak i njihovih oznaka. Pozdrav im je važan jer ovi u RH koji su izgubili u Domovinskom ratu nisu smjeli javno to pokazati, pa su poistovjećivali hrvatske branitelje sa ustašama iz Drugog svjetskog rata.

Na žalost itekako su imali uspjeha u tome pa i ovaj "Dnevnik" koji sadrži tekstove od sredine 2. do sredine 12. mjeseca završava mojim reagiranjem na sramotnu odluku Ustavnog suda RH o Josipu Šimuniću. Joe je trebao biti gost na ovom predstavljanju, ali zbog obaveza oko reprezentacije nije mogao doći i pa njegove pozdrave nisam mogao prenijeti nazočnima!

Nisam mogao prenijeti ni pozdrave Predsjednice RH. Evo što sam u svezi s tim napisao kolegama akademikima:

Poštovane kolegice akademkinje,
poštovani kolege akademici,

Šaljem vam odgovor gđe Predsjednice na moj poziv da bude nazočna na predstavljanje moje knjige "Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'".

S obzirom da ona pozdravlja sudionike predstavljanja knjige koj u naslovu ima pozdrav ZA DOM SPREMNI, a nedavno je Akademija u Hrvatskom saboru kroz usta Glavnog tajnika napala akademika Popovica i mene zbog Peticije ZDS (u raspravi o radu Akademije!), pozivajući se upravo na Predsjedničino reagiranje od prije dvije godine, mislite li da je ovaj odgovor više odgovor vama nego sudionicima Predstavljanja?

Slično pitanje može se postaviti u urednicima i vlasnicima "Jutarnjeg lista" poslije nedavnog sličnog na mene zato što sam, zajedno s dr. sc. Josipom Stjepandićem, posvetio knjigu "Ništa se još promjenilo nije" hrvatskim braniteljima, a napose HOS-ovcima koji su uz taj pozdrav ginuli za Domovinu. Kao što znate i Peticija ZDS je pisana poslije

napada na hrvatskog branitelja Marka Perkovića Thompsona i njegove legendarne pjesme “Bojna Čavoglave”.

Vjerojatno bi Akademija i vi osobno trebali prosvjedovati kod Predsjednice zbog ovog njenog pisma. Najviša znanstvena ustanova u RH u Hrvatskom saboru da svoje mišljenje o tome, a Predsjednica ovim pismom dovodi u sumnju to mišljenje! Strašno, zar ne?

Nedavno je Predsjednica imala i intervju pa pogledajte što je tada odgovorila o sličnim napadima:

Recite mi zašto ploču u Jasenovcu nije trebalo dirati?

“Zato što ta ploča nije usmjerena prema onome što se događalo u Drugom svjetskom ratu u Jasenovcu. To nije usmjereno na ono što se dogodilo desecima tisuća ljudi koji su patili u tom logoru. To je ploča koja je podignuti 11 mladića koji su se borili za Hrvatsku”.

Zar ne biste to shvatili kao provokaciju da ste srpska manjina, ili židovska?

“Upravo je potrebno o tome razgovarati kako bi se to raščistilo i kako bi bilo sasvim jasno da poruka nije ustašizacija, već je poruka pijetet prema tim mladićima. Nemojmo minorizirati žrtve iz Domovinskog rata”.

Može se žrtvama odati počast i na drugačiji način nego sa “Za dom spremni”?

“Slažem se da se može. No, što ćete učiniti ukoliko je to legalan logo koji nikad dosad nije doveden u pitanje. Sad najednom to postaje pitanje broj jedan u Hrvatskoj, dok imamo puno bitnijih problema”.

<http://kamenjar.com/kolinda-grabar-kitarovic-srbija-ta-koja-potencira-puzajuće-ustastvo-ga-ne-vidim/>

Za razliku od HAZU i “Jutarnjeg lista” očito Predsjednica itekako dobro zna od kuda ‘pušu vjetrovi’ napada na hrvatske branitelje, zar ne?

Kako je uopće moguće da vi u Akademiji to ne znate?

Ne znate, dok sjajni hrvatski kolumnist i podpredsjednik HNiP-a Marko Ljubić piše o knjizi i slijedeće:

“Kako god reagirao državni vrh, aktualne politike, pa i cijeli svijet, ta priča je završena onoga trenutka kad je prvi branitelj umro s tim pozdravom braneći slobodu pred srpskim agresorom, te dostigla punu legitimaciju kad je na stadionima tisuće ljudi počelo vikati usprkos, i u inat, zabranama – Za dom spremni.”

Valjda misleći i na HAZU Ljubić nastavlja:

Nitko nikada nije uspio zaustaviti, kriminalizirati, protjerati misao i uzvik tolikoga broja ljudi, a da istodobno tim progonom nije samome sebi presudio zauvijek. Presudio kao gubitniku.

Pečarić to vidi, a žaliti je ljude koji to ne vide.

<http://narod.hr/kultura/marko-ljubic-pecaricev-zds-instrument-slobode-zato-ne-moze-biti-mrznja>

<http://kamenjar.com/marko-ljubic-pecaricev-zds-instrument-slobode/>

Zato i ovo pismo vama završavam naslovom njegova teksta:

Pečarićev ZDS je instrument slobode.

S poštovanjem
Akademik Josip Pečarić

Sigurno se svi sjećaju da je prije dvije godine započet cijeli niz napada na mnoge potpisnike Peticije ZDS poslije tadašnje ocjene Predsjednice kako je ona na razini provokacije. Tako je i nastalo šest mojih knjiga:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015.

Oba su pala, Zagreb, 2016.

Pišem pisma, odgovora nema I. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017.

Pišem pisma, odgovora nema I. / Je li Akademiji važna znanost? Zagreb, 2017.

Ništa se još promijenilo nije (s dr. sc. Josipom Stjepandićem), Zagreb, 2017.

Dnevnik u znaku “Za dom spremni”, Zagreb, 2017.

Drugim riječima kada bi promatrali moj dnevnik od Peticije ZDS on bi se sastojao od ovih šest knjiga.

U tom razdoblju očita je i promjena početnog predsjedničinog stava. Bez obzira što su sličnu sudbinu i napade doživjeli poslije nas i akademik Reiner zbog prijedloga o Hrvatskom DRŽAVNOM Saboru i sama Predsjednica zbog povijesne hrvatske zastave, ipak ću Vas ovdje samo podsjetiti jednog mog teksta iz tog vremena: KAKO SMO OBRANILI KOLINDU. Tekst je dan u mojoj knjizi "Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni", a može se naći i na portalu kamenjar.com:

<http://kamenjar.com/kako-smo-obranili-kolindu/>

Naime, Damir Pešorda čiji uvodni tekst imate u ovoj knjizi je u intervjuu na pitanje ***kako ocjenjuje dosadašnji rad predsjednice Kolinde Grabar Kitarović*** tada odgovorio:

Da se razumijemo, izuzetno je važno da je na izborima za predsjednika države Kolinda Grabar Kitarović pobijedila Ivu Josipovića. Što se tiče njezinih poteza na funkciji predsjednice Republike Hrvatske, oni su u velikoj mjeri limitirani predsjedničkim ovlastima i otvorenim neprijateljstvom aktualne vlasti. Dosada njezino držanje i aktivnosti ocjenjujem dobrim, no glede prijedora oko pozdrava "Za dom spremni" mogla se elegantnije izvući. Akademik Pečarić nije zaslužio da ga se naziva neozbiljnim ili provokatorom.

U svom tekstu sam komentirao:

A zapravo, mislim da moj prijatelj dr. Pešorda nije u pravu. Možda je Predsjednici takvo grubo obraćanje ponajbolji potez.

Tada je tekst doživljen kao satiričan. A ja sam mislio ozbiljno. Poslije stalnih napada kojima je ona danas izložena, vrijedi ponovno pročitati kako sam to tada obrazložio. Pri tome se sjetite da je tada predsjednik Vlade bio Milanović. Bili su uvjereni u pobjedu i već slijedećeg ljeta otvoreno su napali i Thompsona i "Bojnu Čavoglave", a potom i "Ljepa li si".

Zapravo tekst Marka Ljubića sam doživio kao dar za imendan, Za taj tekst je jedan čitatelj napisao: *Čista poezija*. S druge strane Vicko Goluža je I napisao pjesmu:

Ljubav!

U tebi Hrvatska gori
stvorena u ratu svetom,
iz tebe čovjek zbori,
ne srljaj za kolonom petom!

U tebi čovjek blista,
domoljub, akademik, div!
Tvoja je namjera čista,
ne biti mrtav a živ.

Zato je dnevnik tvoj
u znaku za Dom spreman,
ljubavi božanske boj,
a mržnja za jugoneman.

Zato je dnevnik tvoj
spomenik borbi čistoj,
umrlim za Dom svoj
u ljubavi Bogu istoj!

Sretan imendan!

Hvala i Vicku koji i ne zna da sam danas namjeravao završiti predstavljanje s njegovom čestitkom, Trebalo je biti iznenađenje za njega jer je došao na “predstavljanje”.

Akademik Josip Pečarić

DR. SC. DAMIR PEŠORDA

NOVA KNJIGA JOSIPA PEČARIĆA

Prije dvije godine predstavljanje Pečarićeve knjige *Živjela nam antifašistička, tj. braniteljska Hrvatska* počeo sam riječima: "Tridesetak Pečarićevih knjiga svojevrsan su raritet u hrvatskoj publicistici. Sagledane u kontinuitetu one nisu važne samo kao pojedinačna publicistička izdanja nego i kao zamašan projekt iza kojega stoji energija jednog pojedinca, a ne neka institucija. Konture toga projekta izrastale su iz knjige u knjigu tako da danas možemo govoriti o fenomenu Pečarić na hrvatskoj javnoj sceni." U međuvremenu se taj projekt uvećao za još nekoliko knjiga što Pečarića, uz Mladena Pavkovića, nedvojbeno čini najplodnijim suvremenim hrvatskim publicistom. Svojim dosadašnjim stožernim temama Pečarić je priključio još jednu – legalizacija pozdrava *Za dom spremni*.

U knjizi *Dnevnik u znaku "Za dom spremni"* autor je okupio pedesetak raznorodnih tekstova: kolumni, polemika, govora, razgovora, dnevnika, pisama, osvrti, pa čak i nekoliko *in memoriam*a. Pečarićev način izlaganja i stil su osebujni i razbarušeni. U svoje tekstove i knjige on uključuje tuđe tekstove, pisma, osvrte na knjige ili komentare, daje brojne linkove s dodatnim izvorima ili komentarima relevantnim za temu o kojoj govori. U ovoj prigodi možda nije naodmet pripomenuti kako je svojim postupcima Pečarić modernizirao, osuvremenio hrvatski publicistički izraz. Naime, nije mi poznat nijedan drugi autor u našem javnom prostoru koji tako dosljedno kao Pečarić tradicionalni, linearni tekst zamjenjuje hipertekstom.

Akademik Pečarić je vrhunski znanstvenik, matematičar. U obrazloženju za primanje akademika Pečarića za dopisnog člana Dukljanske akademije nauka i umjetnosti između ostalog stoji: "Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih

svjetskih matematičara s više od 1000 objavljenih radova ili prihvaćenih za tisak u matematičkim časopisima, te deseti svjetski matematičar koji je prešao brojku od 500 radova. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, s preko 2600 citata na MathSciNetu. Njegovim je imenom nazvano nekoliko identiteta i nejednakosti, a o primjenama Mond-Pečarićeve metode na operatore u Hilbertovim prostorima objavljene su i dvije monografije... (*Ipak su hrvatski nacionalisti na cijeni*, str. 73.)" Kad netko s takvom biografijom stiže objaviti i na desetke publicističkih knjiga, postaje jasno da je pred nama osoba s onim bogomdanim viškom. Pečarić taj višak troši na borbu za nacionalnu stvar. U nedovršenoj državi kao što je, na žalost, Hrvatska to je ujedno i najbolji način rada za opće dobro.

Pečarićev stil karakterizira jasnoća, logičnost i jednostavnost. Pečarić se u svojim tekstovima bavi gotovo isključivo hrvatskim temama i hrvatskom stvarnošću. Pečarić također ignorira usko ideološka pitanja, zanima ga samo dobrobit hrvatske države i društva. Tako da ga uobičajene podjele na lijeve i desne, zapravo, promašuju. Iako ga *mainstream* mediji zbog dosljednog suverenizma, naravno, svrstavaju desno. Stoga ni Pečarićevo ulaženje u bitku koja se rasplamsala oko pozdrava *Za dom spremni* nije bilo potaknuto nekakvom nostalgijom za NDH nego je bilo načelne naravi. On je, naime, na vrijeme prepoznao kako je udar na ZDS inspiriran težnjom hrvatskih neprijatelja da destruiraju suvremenu, Tuđmanovu Hrvatsku, a ne strahom od nekakve Pavelićeve Hrvatske. Koja je odavno bivša i koje se gotovo ritualno na svaki Pupovčev zahtjev odriču hrvatski vrhovnici.

Tu svoju polazišnu točku u obrani pozdrava ZDS Pečarić formulira na više mjesta u knjizi. Evo jednog od takvih mjesta: "Naime, još s napadima na Thompsona postalo mi je jasno da su napadi na ZDS zapravo napadi na Domovinski rat i na samu neovisnost hrvatske države. Iako godinama upozoravam na to, ipak su moćni mediji i jugokomunistički povjesničari uspjeli nametnuti javnosti mišljenje kako se radi o pitanju NDH. A očito je da su i Thompsonova Bojna Čavoglave i HOS-ovci itekako zaslužni za hrvatsku pobjedu u Domovinskom ratu (Ljubićeve poruke vladajućima, str. 78.)." Dobro

uočivši kako je napad na pozdrav ZDS u funkciji specijalnog rata protiv Hrvatske, Pečarić kreće u protunapad. Umjesto da zauzme obrambeni, reaktivni gard tako karakterističan za hrvatske intelektualce, Pečarić djeluje proaktivno, kreće u borbu za legalizaciju pozdrava ZDS.

Moram priznati da sam u početku i sam mislio da bespotrebno poteže to pitanje, no kako je vrijeme odmicalo, postajalo mi je sve jasnije da je Pečarić dobro predosjetio što će se događati. Stalnim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatska je postala svojevrsni talac određenih interesnih, ideoloških i etničkih skupina. Uzalud se vlast svake godine po više puta zaklinjala da neće skrenuti s antifašističkog puta, dovoljno je bilo da na nekom stadionu navijači iz protesta viknu *Za dom spremni*, pa da se cijela Hrvatska pribije na stup srama kao fašistička. Tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja je dostatno zrela, samosvojna i domoljubna da rehabilitira pozdrav koji sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji je svojim besprijeornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistila od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti.

Kroz sveukupnu Pečarićevu publicističku djelatnost proteže se jedna nit koju je dobro uočio Igor Vukić govoreći o Pečarićevoj knjizi *Oba su pala*, koji je Pečarić uvrstio u ovu knjigu: "A zajednički nazivnik svim prilogima u knjizi jest jedan snažan poziv na otvorenu raspravu o našoj povijesti i sadašnjosti. Poziv koji najčešće ostaje uzaludan, bez odjeka od onih kojima je upućen (*Uzaludni pozivi na raspravu o povijesti*, str. 17.)" Od ranih polemika s Ivom Goldsteinom do srčanog legitimiranja pozdrava ZDS, od obrane Thompsona do obrane Hasanbegovića, od prijepora oko Haagu do prijepora oko HAZU-a, Pečarić uvijek potencira tu otvorenost za raspravu, tu spremnost za polemiku. Međutim, druga strane raspravu uporno izbjegava, a Pečariću lijepe diskvalificirajuće etikete i ne pokušavši ponuditi neke protuargumente na njegove argumente.

Pečarić nema iluzija o hrvatskim političkim elitama, što je razvidno iz samih naslova njegovih tekstova: *HDZ ipak "za se"*, *Plenković, tj. HDZ "u ništa"*, *Treba li SDP biti stranka pod istragom?*, *ZDS i HOS*

smetaju novoj pomirbi: pomirbi djece partizana iz svih stranaka itd. Međutim, njega ni u jednom trenutku ne hvata pesimizam, naprotiv on kao da uživa u intelektualnom okršaju i razobličavanju protuhrvatskih podmetanja i laži. Taj užitak prenosi se i na čitatelja čineći tako Pečarićeve knjige ne samo korisnim nego i zanimljivim štivom.

Izvor: Hrsvijet

Josip Pečarić

PREDSTAVLJANJE KNJIGE „DNEVNIK U ZNAKU “ZA DOM SPREMNI”

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste u ovolikom broju došli na ovo predstavljanje i posebno počasnog gosta g. Damira Markuša.

Josip Šimunić je u Kanadi i on vas sve pozdravlja. S napadima na njega i završava ova knjiga. Zahvaljujem se organizatoru Udruzi zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara na čelu s našom Zoricom Gregurić koja je najzaslužnija što se ovo predstavljanje uopće održalo i koja je sjajno i sudjelovala u njemu. Posebna zahvalnost i HVIDRI Zagreb u čijem Domu smo se okupili. Knjiga je tiskana zahvaljujući gospodi Vinku Markulinu, Stanku Šariću i Branku Hrkaču pa i njima ide posebna zahvalnost.

Danas je s nama trebao biti i prof. dr. sc. Zdravko Tomac. Umjesto ovdje on je u bolnici pa ga pozdravljam u ime svih nas. Imamo veliko zadovoljstvo što je umjesto prof. Tomca danas govorio prof. dr. sc. Josip Jurčević, koji je i inače trebao predstavljati ovu knjigu, ali je zauzet predstavljanjima svoje najnovije knjige. Zvonimir Hodak i Marko Ljubić su i danas pokazali zašto ih smatraju ponajboljim hrvatskim kolumnistima.

Još jedan naš sjajni kolumnist Damir Pešorda, nesuđeni predstavljatelj na onom neodržanom predstavljanju napisao je prikaz knjige iz koga izdvajam:

„Moram priznati da sam u početku i sam mislio da bespotrebno poteže to pitanje, no kako je vrijeme odmicalo, postajalo mi je sve jasnije da je Pečarić dobro predosjetio što će se događati. Stalnim povezivanjem Hrvatske s NDH Hrvatska je postala svojevrsni talac određenih interesnih, ideoloških i etničkih skupina. Uzalud se vlast svake godine po više puta zaklinjala da neće skrenuti s antifašističkog puta, dovoljno je bilo da na nekom stadionu navijači iz protesta viknu Za dom spremni, pa da se cijela Hrvatska pribije na stup srama kao fašistička. Tomu bi mogla doskočiti samo ona vlast koja je dostatno zrela, samosvojna i domoljubna da rehabilitira pozdrav koji

sadržajem nikomu normalnomu ne može biti sporan, a koji je svojim besprijekornim angažmanom u obrani domovine pripadnici HOS-a očistila od svih eventualno negativnih konotacija iz prošlosti. “

Da imamo takvu vlast ne bi ni nastale mojih šest knjiga:

Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015.

Oba su pala, Zagreb, 2016.

Pišem pisma, odgovora nema 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost, Zagreb, 2017.

Pišem pisma, odgovora nema 2. / Je li Akademiji važna znanost? Zagreb, 2017.

Ništa se još promijenilo nije (s dr. sc. Josipom Stjepandićem), Zagreb, 2017.

Dnevnik u znaku “Za dom spremni”, Zagreb, 2017.

Danas, na dan ovog predstavljanja Kazimir Mikašek-Kazo na Kamenjar.com piše za njih kako *nemaju snage dodatno zaštititi najljepši braniteljski pozdrav „Za dom spremni“ već ponižavaju akademika Josipa Pečarića jednog od najvećih matematičara u povijesti Hrvatske dozvoljavajući da se s njim našutavaju bijedna partijska novinarska piskarala na čelu s veleizdajnicima iz Srpskih novosti, a ti isti veleizdajnici debelo su plaćeni iz državnog proračuna.*

Knjige „pišem pisma, odgovora nema 1. i 2.“ poklonio sam Predsjednici RH, Predsjednicima Sabora i Vlade i Ministru znanosti, tako se iz njih mogu uvjeriti kakvi su napadi zbog ZDS kod nas, kako se napada i moje suradnike, znanstveni rad i obitelj.

A onima na vlasti moramo stalno govoriti i ukazivati na interes hrvatskog naroda. Kada ga oni ne provode. Iako je Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara poslala mnogima iz vlasti pozivnice na ovo predstavljanje, ja sam u nekoliko slučajeva to i sam učinio otvorenim pismima. Na primjer g. Andreju Fištravecu gradonačelničku grada Maribora ili gđi Lori Vidović, pučkoj pravobraniteljici RH.

Neću ovdje navoditi što sam pisao u pozivu pučkoj pravobraniteljici jer je o njoj prije dva dana pisao i g. Hodak. Kako je o knjizi sjajan tekst napisao g. Marko Ljubić, koji bih želio tiskati umjesto

predgovora neke naredne moje knjige i red je da ovdje više citiram g. Hodaka:

"... I tako je naša Lora sa 12 godina staža dobila životnu priliku da pomete pod Lijeve naše s HOS-om. "Pripravila" se Lora, kako bi rekli Zagorci, i otkrila Slavici Lukić majku svih istina: "Pozdrav "Za dom spremni" je posve jasno nezakonit!" Slavica bi mogla na kraju godine ući u najuži izbor za Pulitzeru. Ali nisam posve siguran bi li Slavica najpoznatiju svjetsku novinarsku nagradu željela uopće primiti. Naime, Joseph Pulitzer, rođen je 1847.g, nešto više od 100 godina prije rekordnog smaknuća Mile Budaka. Što i nije neki problem. Ali je problem što je nesretni Joseph rođen 10. travnja pa bi naša Lora mogla zaključiti da je njegovo rođenje "posve jasno nezakonito". Da je Lora pročitala Zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji od 12.veljače 2013.g. vidjela bi u članku 2. stavak 1. tko su sve hrvatski branitelji iz Domovinskog rata. Između ostalih izrijekom se navodi da su to članovi Hrvatskih obrambenih snaga (HOS). Možda Lori fale one tri nesretne godine pa ne zna da je Račanovo Ministarstvo uprave priznalo HOS i njegov vojni grb "Za dom spremni" kao legalan i legitiman, a što znači da se smije slobodno koristiti. Ali naša Lora je pravica pa je, da bude "ziher", ušla u statističku analizu sudske prakse u odnosu na taj pozdrav koji uništio miran i pastoralan san našim antifama. Lora ni ne pomišlja da u Pulitzerovoj analizi otkrije u kojem je to zakonskom tekstu izrijekom navedeno da je ZDS "posve jasno nezakonit". Poziva se na Visoki prekršajni sud i Ustavni sud RH. Krasno! Međutim, rješenja u prekršajnom postupku donose niži prekršajni sudovi. Na žalost po Loru i Slavicu tu statistika pokazuje malo više od bikinija. Nedavno je sudac Prekršajnog suda u Daruvaru Petar Malivuk oslobodio vukovarskog branitelja Damira Markuša s jednostavnim obrazloženjem da je pozdrav "Za dom spremni" legalan pozdrav potvrđen rješenjem Ministarstva uprave RH. I što sad? Jasno je danas i zadnjoj budali da je borba hrvatske ljevice, antifa i gledatelja Žikine dinastije protiv legendarnog pozdrava iz Domovinskog rata čista utopija. HOS-ovci su ulazili u bitke od Vukovara do Dubrovnika s tim pokličem, umirali su s tim pokličem na ustima i dobili rat da bi jednog dana Lora Vidović mogla sjesti u fotelju pravobraniteljice i s visoka pljuckat po njima. Taj pozdrav

koristio se i u NDH. Da i što onda? U toj, kako komunijare vole reći "takozvanoj državi", pjevala se i Lijepa naša... plaćalo se kunama pa to Loru ne užasava."

Kao što vidimo i g. Hodak piše o našem današnjem počasnom gostu. O tom suđenju g. Markušu sam i ja pisao u tekstu KAKO NAM HRVATSKA VLAST ČESTITA USKRS? koji je bio svojevrsna pozivnica za današnje predstavljanje Predsjedniku Vlade RH i Ministru policije.

Zapravo pokušavam odgovoriti na pitanje je li hrvatska vlast za istinu spremna.

Zato ću ovo predstavljanje završiti s mojim pokušajem odgovora na to pitanje iz te „pozivnice“ Predsjedniku i Ministru:

„Naš poznati povjesničar prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević kao da odgovara na to već u naslovu svog teksta:

Vijeće za suočavanje s prošlošću prilika za rehabilitaciju komunizma.

Članak počinje izvršnom rašlambom revizionizama u nas:

Tri su vrste povijesnoga revizionizma u Hrvatskoj. Hrvatski znanstveni revizionizam ima za cilj srušiti laži komunističke i srpske historiografije glede NDH priznajući i svodeći na istinitu mjeru zločine ustaškoga režima od 1941. do 1945.

Srpski negacionistički revizionizam ima zadatak negirati velikosrpski projekt u dugom trajanju i zločine počinjene u ime toga projekta.

Konačno komunistički antirevizionizam, podržavajući srpski negacionistički revizionizam, izbjegava povijesnu reviziju bojeći se razotkrivanja istine o biti jugokomunističkoga totalitarizma. Huda jama i mnoge novootkrivene masovne grobnice, komemoracije u čast političkoga zatvorenika Marka Veselice, itd. Itd. razotkrivaju zločinačku bit Titove „diktature s ljudskim licem“ i podrivaju temelje vlasti slijednika Komunističke partije Hrvatske (Jugoslavije).

Komunistički antirevizionizam podržavaju i neki povjesničari, koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost. Doista ta nemoralnost ide toliko daleko da im je danas hit proglašavati hrvatske branitelje fašistima i time rehabilitirati fašističkog velikosrpskog agresora u Domovinskom ratu.

Za postizanje tog cilja najvažniji su napadi na pozdrav ZA DOM SPREMNI HOS-ovaca i mnogih drugih branitelja. Kulminiralo je s pločom u Jasenovcu jer je taj pozdrav u sklopu znaka HOS-a koji je

odobren u RH, pa tako posredno iskazuju svoje nepoštovanje i prema samoj državi. To je utoliko odvratnije jer su hrvatski branitelji napravili od „hrabrih“ srpskih ratnika – ZEČEVE. A zapravo i sebe svrstavaju u fašiste podržavajući velikosrpski fašizam

O tome sam često pisao tvrdeći da su hrvatski branitelji ANTIFAŠISTI jer su pobijedili velikosrpski fašizam. Dakle i HOS-ovci i svi oni koji su branili domovinu s tim usklikom na ustima.

Zapravo predsjednik je i sačinio komisiju od koje želi kompromis, što bi rekao prof. Rendić-Miočić kompromis između onih *koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost* i onih koji je ne dovode u pitanje. Kakav će to „znanstveni moral“ biti bit će doista zanimljivo vidjeti.

A da Vlada misli ozbiljno u tome pokazuje upravo pozdrav ZDS. Prethodne dvije vlade su pokušale kazniti Marka Perkovića Thompsona zato što je u Kninu pjevao legendarnu pjesmu iz Domovinskog rata Bojnu Čavoglave koja počinje pozdravom ZDS.

„Milicija“ Ministra u sadašnjoj, i prošloj Vladi, Vlaha Orepića dva puta u nepunoj godini dana želi kazniti legendarnog ratnog zapovjednika HOS-a Marka Skeju.

Zapravo je ovaj drugi nedavni zato što je na obilježavanju 26. godišnjice osnutka IX. bojne HOS-a ‘Rafael vitez Boban’ okupljene pozdravljao sa ‘Za dom spremni’. Meni najupečatljivija poruka Vlade za Uskrs!

Davorin Karačić, odvjetnik koji je braneći HOS-ovca Damira Markuša na sudu u Daruvaru obranio i pozdrav ‘Za dom spremni’, u Bujici kaže:

“Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira naslijeđen je iz bivše Jugoslavije. (...)! Na sudu u Daruvaru smo dokazali da se pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata (podcrtao JP)?! Što je s hrvatskom kunom, što sa grbom, himnom?! I one su korištene za vrijeme NDH. Netko bi se izgleda, za nekoliko godina mogao sjetiti mijenjati čak i kroviste Crkve sv. Marka,” komentirao je Karačić u emisiji.

Presudu iz Daruvara kojom je obranjen pozdrav ZDS donio je sudac Malivuk Jovanović, inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti:

“Manje je važno koje je nacionalnosti taj sudac. Važnije je koliko je profesionalan, predan u svom radu i objektivan. Iako je bio izložen pritiscima, presudio je časno i u skladu sa svojom savješću te naravno – pravom. Vrlo je dobro analizirao činjenice i donio je odluku koju je odlično obrazložio. Sudac je utvrdio da se radi o pozdravu koji su koristili vojnici HOS-a u obrani domovine. Pozdrav je izgovaran u kontekstu obrane Hrvatske i kao takav ne bi trebao remetiti javni red i mir...”

I dok je sudac inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti profesionalan, predan u svom radu i objektivan postavlja se pitanje: Može li se to očekivati od hrvatskih vlasti?

Ili nam je to već odgovorio sam predsjednik svojim komentarom kako Komisija zapravo ne smije dovesti u sumnju „istinu“ o ustašama i partizanima.

Akademik Ivan Aralica je na dodjeli nagrade “Zlatno srce” udruga branitelja koje su proistekle iz Domovinskog rata hrvatskom redatelju Jakovu Sedlaru upozorio kako se u RH i filmom provodi ta propaganda jer u „hrvatskim“ filmovima nećete naći scene zločina koje su činili partizani, već samo scene s ustašama u takvim scenama. Tako se u svijesti hrvatskih ljudi ugrađuje „činjenica“ kako takove zločine nisu činili partizani već samo ustaše. Dakle i na taj način se postiže velikosrpski interes, koji su zapravo provodili komunistički antirevizionisti (taj sukob tzv. antifašista a zapravo fašista i branitelja koji su istinski antifašisti vidjeli smo i kod dodjele nagrade Gradana Zagreba Jakovu Sedlaru, op. JP).

Jesu li žrtve komunističkiog antirevizionizma Plenković i Orepić, ne znam, ali treba svakako podsjetiti što je o ZDS govorio ministar Orepić.

Nedavno je govoreći o HOS-ovoj ploči postavljenoj u Jasenovcu Orepić kazao kako je jasno da je "Za dom spremni" ustaški pozdrav, iako su na toj ploči "pod križem" imena poginulih u Domovinskom ratu.

"Niti je NDH uspio uprljati križ, niti će Domovinski rat isprati 'Za dom spremni'. Imamo jasne presude i policija se mora držati te prakse", zaključio je Orepić za N1.

Naravno, ne misli na praksu časnog sudca srpske nacionalnosti iz presude Markušu, već samo na one presude koje su u skladu s velikosrpskim Memorandumom SANU 2.

Pri tome odgovor i nije krajnje glup kao što je bio onaj poslije proslave u Kninu:

“Odgovor trebaju dati povjesničari koji se jasno trebaju odrediti prema pozdravu, kao i pravosuđe. Hrvatska policija će, kao i do sada, postupati u skladu sa zakonom. Upravo zbog kontroverznih tumačenja, držim bitnim da se to jasno u zakonu pozicionira”, kazao je.

A njegova „milicija“ je željela kažnjavati iako znaju da to po zakonu nije kažnjivo. Nekako nas samo podsjećaju na miliciju iz prošle države i onog čuvenog izvješća Mostarske milicije o „nepoznatom počinitelju hrvatske nacionalnosti“, zar ne?

Zato zaključimo ovu priču ponavljajući riječi Markuševog odvjetnika *„Pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča se NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata.“*

Ministru u Vladi RH očito može! A Predsjedniku Vlade RH?“

*

Odaziv tj. neodaziv pozvanih na ovo predstavljanje koje je organizirala Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u Domu branitelja HVIDRA puno nam govori, zar ne? Puno govori i činjenica da je Predsjednica pozdravila sudionike onog predstavljanja koje unatoč tome i nije održano. U više navrata upozoravao sam na njenu suverenističku politiku. U današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić govori kako je upravo to razlog razlaza Predsjednice RH i Predsjednika Vlade RH jer se Plenković protivi takvoj politici. On je, kaže Marijačić, skloniji politici Europske unije. Njoj je bliži interes hrvatskog naroda, a njemu interes europskih moćnika. Je li to moguće?

REPORTAŽA S PREDSTAVLJANJA KNJIGE
AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

HODAK, JURČEVIĆ, LJUBIĆ I MARKUŠ NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Damir Borovčak

U Domu invalida Domovinskog rata Grada Zagreba predstavljena je još jedna knjiga akademika Josipa Pečarića s naslovom Dnevnik u znaku 'Za dom spremni'. Knjiga je skup pisama i razmišljanja autora u vremenu od kad je započela antifa kampanja napada na hrvatski pozdrav "Za dom spremni".

"Odajmo počast onima koji nisu žalili darovati ono najvrjednije što su imali za ono najsvetije čemu su težili neovisnu, slobodnu Hrvatsku. Zastanimo na trenutak u mislima sa svim poginulim hrvatskim braniteljima i domoljubima koji Za svoj dom i domovinu dadoše život!" tim je riječima započela predstavljanje Zorica Gregurić, dragovoljka iz vukovarske bolnice kad je itekako trebalo biti hrabra, odlučna i spremna za obranu doma i domovine.

Danas i nju kao i sve ostale koji su u to vrijeme bili dom spremni braniti, napadaju oni koji nikada nisu bili spremni za ništa hrvatsko braniti, ali su uvijek bili spremni Hrvatsku rušiti izvana i iznutra. To čine i danas tim bezdušnije, čim im se to obilnije plaća iz hrvatskog državnog proračuna.

A zatim je Zorica Gregurić uvodno pozdravila sve okupljene: "Čast mi je danas uz sve vas nazočne pozdraviti i one koji će nam danas govoriti o knjizi Dnevnik u znaku „Za dom spremni“, a to su ugledni zagrebački odvjetnik i kolumnist gospodin Zvonimir Hodak, poznati kolumnist Marko Ljubić, doktor znanosti povjesničar profesor Josip Jurčević, naš počasni gost Damir Markuš te "krivca" za današnje okupljanje akademik Josip Pečarić. No prije nego prepustim riječ kako se i priliči našem počasnom gostu mogu reći kako su nam upravo knjige s ovakvom tematikom nasušna potreba. Kada nas već toliko vraćaju u prošlost pokušavajući i nadalje stigmatizirati stoljetnu težnju Hrvatica i Hrvata za suverenom i neovisnom državom te nacionalnim identitetom vrijeme je prihvatiti izazov te konačno znanstveno, pravno, povijesno i društveno raščistiti i očistiti našu povijest od

falsifikata, a falsifikatore jednostavno lustrirati. Radikalni potezi mnogi će pomisliti no nužni jer svjedočimo svakodnevno upravo bestijalnim nasrtajima na bilo kakva iskazivanja hrvatskog nacionalnog identiteta te domoljublja. Zato nam i jesu važni uz aktivna djelovanja na pravnom, političkom i društvenom planu upravo pisani tragovi, a tko je pozvaniji u tome nego hrvatski znanstvenici koji poput akademika Josipa Pečarića žive i dišu Hrvatsku".

Riječ je potom predana počasnom gostu predstavljanja, vukovarskom dragovoljcu Damir Markušu, koji je 1991. iz rodne Moslavine otišao braniti Vukovar, a večeras iz Kutine stigao na predstavljanje u društvu svog odvjetnika Davorina Karačića. To je odvjetnik koji ga je na sudu branio i uspješno obranio. Damir Markuš se u prepunoj dvorani obratio nazočnima, objasnio zašto nikada nije, a niti u buduću ne će odustati od obrane Domovine, pa tako i pozdrava "Za dom spremni". Kako je odvjetnik Karačić, koji je braneći HOS-ovca Damira Markuša na sudu u Daruvaru obranio i pozdrav "Za dom spremni"?

"Zakon o prekršajima protiv javnog reda i mira naslijeden je iz bivše Jugoslavije. (...)! Na sudu u Daruvaru smo dokazali da se pozdravljanjem sa 'Za dom spremni' ne veliča NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata? Što je s hrvatskom kunom, što sa grbom, himnom?! I one su korištene za vrijeme NDH. Netko bi se izgleda, za nekoliko godina mogao sjetiti mijenjati čak i kroviste Crkve sv. Marka," komentirao je odvjetnik Karačić u jednoj od nedavnih emisija Bujica.

Svi su predstavljači odlično objasnili zašto "Za dom spreman" nije nikakav fašistički već isključivo domoljubni pozdrav. S njim se je branilo i ginulo u Domovinskom ratu i to je ono bitno i najvažnije, istaknuto je. Odvjetnik Zvonimir Hodak bio je već i ranije posve jasan, kad je u svojoj kolumni pisao o tzv. Pučkoj pravobraniteljici Lori Vidović, koja je izjavila kako "Pozdrav "Za dom spremni" je posve jasno nezakonit!" Hodak je ukazao koliko je Lora Vidović nažalost loša pravница, tim više što gotovo i ne poznaje sudsku praksu koju je spominjala. "HOS-ovci su ulazili u bitke od Vukovara do Dubrovnika s tim pokličem, umirali su s tim pokličem na ustima i dobili rat da bi jednog dana Lora Vidović mogla sjesti u fotelju pravobraniteljice i s

visoka pljuckat po njima. Taj pozdrav koristio se i u NDH. Da i što onda? U toj, kako komunjare vole reći "takozvanoj državi", pjevala se i Lijepa naša... plaćalo se kunama pa to Loru ne užasava.", napisao je već ranije Hodak a samo još jednom to obrazložio na predstavljanju.

Profesor dr. Josip Jurčević govorio je o svim okolnostima obrambenog Domovinskog rata i jasno zaključio da oni koji u tom ratu nisu sudjelovali u orani Hrvatske ili su čak podržavali agresore, danas napadaju hrvatske branitelje i njihovu spremnost na obranu doma. Napadi na pozdrav "Za dom spremni" su ustvari napadi na one koji su živote položili za svoj dom i domovinu Hrvatsku.

Akademik Josip Pečarić je istaknuo kako su na predstavljanje pozvani političari i posebice Andrej Fištravec, gradonačelnik grada Maribora i Lora Vidović, pučka pravobraniteljica RH, oboje zbog nepoznavanja činjenica. Među inim Pečarić je zaključio:

"Komunistički antirevizionizam podržavaju i neki povjesničari, koji dovode u pitanje svoju znanstvenu moralnost. Doista ta nemoralnost ide toliko daleko da im je danas hit proglašavati hrvatske branitelje fašistima i time rehabilitirati fašističkog velikosrpskog agresora u Domovinskom ratu. Za postizanje tog cilja najvažniji su napadi na pozdrav ZA DOM SPREMNI HOS-ovaca i mnogih drugih branitelja. Kulminiralo je s pločom u Jasenovcu jer je taj pozdrav u sklopu znaka HOS-a koji je odobren u RH, pa tako posredno iskazuju svoje nepoštovanje i prema samoj državi. To je utoliko odvratnije jer su hrvatski branitelji napravili od „hrabrih“ srpskih ratnika – ZEČEVE. A zapravo i sebe svrstavaju u fašiste podržavajući velikosrpski fašizam. O tome sam često pisao tvrdeći da su hrvatski branitelji ANTIFAŠISTI jer su pobijedili velikosrpski fašizam. Dakle i HOS-ovci i svi oni koji su branili domovinu s tim usklikom na ustima. (...) Presudu iz Daruvara kojom je obranjen pozdrav ZDS donio je sudac Malivuk Jovanović, inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti: "Manje je važno koje je nacionalnosti taj sudac. Važnije je koliko je profesionalan, predan u svom radu i objektivna. Iako je bio izložen pritiscima, presudio je časno i u skladu sa svojom savješću te naravno – pravom. Vrlo je dobro analizirao činjenice i donio je odluku koju je odlično obrazložio. Sudac je utvrdio da se radi o pozdravu koji su koristili vojnici HOS-a u obrani domovine. Pozdrav je izgovaran u

kontekstu obrane Hrvatske i kao takav ne bi trebao remetiti javni red i mir...”

I dok je sudac inače hrvatski građanin srpske nacionalnosti profesionalan, predan u svom radu i objektivan postavlja se pitanje: Može li se to očekivati od hrvatskih vlasti? Ili nam je to već odgovorio sam predsjednik svojim komentarom kako Komisija zapravo ne smije dovesti u sumnju „istinu“ o ustašama i partizanima.

Akademik Ivan Aralica je na dodjeli nagrade “Zlatno srce” udruga branitelja koje su proistekle iz Domovinskog rata hrvatskom redatelju Jakovu Sedlaru upozorio kako se u RH i filmom provodi ta propaganda jer u „hrvatskim“ filmovima nećete naći scene zločina koje su činili partizani, već samo scene s ustašama. Tako se u svijesti hrvatskih ljudi ugrađuje „činjenica“ kako takove zločine nisu činili partizani već samo ustaše. Dakle i na taj način se postiže velikosrpski interes, koji su zapravo provodili komunistički antirevizionisti (taj sukob tzv. antifašista a zapravo fašista i branitelja koji su istinski antifašisti vidjeli smo i kod dodjele nagrade Grada Zagreba Jakovu Sedlaru, op. JP). (...)

Zato zaključimo ovu priču ponavljajući riječi Markuševog odvjetnika: „Pozdravljanjem sa ‘Za dom spremni’ ne veliča se NDH, nego odaje počast borbenoj postrojbi koja je dala nemjerljiv doprinos u obrani Hrvatske. Kako uopće nekome asocijacija na NDH može biti ispred doprinosa obrani Hrvatske i čistoće Domovinskog rata.“ Odaziv tj. neodaziv pozvanih na ovo predstavljanje koje je organizirala Udruga zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara u Domu branitelja HVIDRA puno nam govori, zar ne? Puno govori i činjenica da je Predsjednica pozdravila sudionike onog predstavljanja koje unatoč tome i nije održano. U više navrata upozoravao sam na njenu suverenističku politiku. U današnjem Hrvatskom tjedniku Ivica Marijačić govori kako je upravo to razlog razlaza Predsjednice RH i Predsjednika Vlade RH jer se Plenković protivi takvoj politici. On je, kaže Marijačić, skloniji politici Europske unije. Njoj je bliži interes hrvatskog naroda, a njemu interes europskih moćnika. Je li to moguće?, zaključio je akademik Pečarić.

Dvorana je bila prepuna poznatih hrvatskih osoba iz javnog i društvenog života, koji su sa velikim zanimanjem pratili tumačenja

prijepora odnosno razloge osporavanja i napadanja pozdrava "Za dom spremni". Kamere Laudato Tv i Televizije Z1 pratile su izlaganja. Što nas to dijeli od svjetonazora tzv. Pučke pravobraniteljice RH, izjava gradonačelnika Maribora, groblja Dobrava nedaleko Tezna, rezolucija Europske unije te uvijek spremnih nagodbenjačkih hrvatskih vlasti? Podsjetih se plakata kojeg istu večer spazih svega 50 metara od Doma invalida Domovinskog rata Grada Zagreba. Krvavocrvena petokraka, partizanski heroj s kapom i uniformom, plakat kao najava nove komedije u Gradu Zagrebu. Petokraka u hrvatske oči, kao i 1945. Ostali su za njom potoci krvi poslije Drugog svjetskog rata, s njom su započeli potoci krvi početkom obrambenog Domovinskog rata. Suvenir sotonskog zla, koji još uvijek antife podmeću, a nitko ne uspijeva da ga trajno ukloni. Dapače, plasira se sada kao najnovija komedija, dok trube uokolo kako je fašizam za dom spreman biti. Koje li komedije, na račun hrvatskih poreznih obveznika.

GOVOR NA PREDSTAVLJANJU KNJIGE *THOMPSON – PJESMOM ZA HRVATSKU*

Dozvolite mi da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim se što ste u ovoliko velikom broju došli na ovo predstavljanje. Zahvaljujem se i udrugama Zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara i HVIDRI što su organizirali ovo predstavljanje i svima koji su sudjelovali u tiskanju knjige. Koliko vidim tu je g. Branko Hrkač koji je napravio niz korica za moje knjige pa i za ovu koju danas predstavljamo.

Glavni u cijeloj ovoj priči je Thompson. Jučer sam dobio poruku od njega da je bolestan, prehlada i viroza a mora ozdraviti do subote jer ima koncert u Osijeku. Pozdravljam ga i u vaše ime s nadom da će u Osijeku imati sjajan koncert kako nas je i naučio.

Današnji predstavljači nisu samo sjajni predstavljači knjige tako da poslije njihovih izlaganja autoru i ne ostaje puno toga za reći. I naš HRVATSKI biskup dr. Vlado Košić i Mate Kovačević i Marko Ljubić imaju itekako puno izravnih zasluga za nju. Biskup Košić je jedan od potpisnika Peticije ZDS koji je i zbog nje puno napadan. Manje je poznato da smo nas dvojica godinu dana poslije te peticije napisali novo pismo u kojoj smo je upozorili da ćemo imati ovo što danas imamo zato što nisu prihvatili tu Peticiju, tj. da se ovu hajku na branitelje može zaustaviti upravo prihvaćanjem ono što smo tada predlagali. Mate Kovačević je najmlađi od 50 osnivača HDZ-a, onih Tuđmanovog HDZ-a koji je stvarao Hrvatsku. Uz to je samnom napisao i prvu knjigu o Thompsonu, prvu u trilogiji koju danas imamo. A Marko Ljubić je zapravo dao najvrijednije tekstove u ovoj trećoj knjizi: jedan u uvodnom dijelu i posljedni o nedavnom Thompsonovom koncertu u Zagrebu.

Teško je reći još nešto, a da oni to već nisu rekli. Zapravo bih ovdje trebao završiti s mojim sudjelovanjem u predstavljanju. Autor bi trebao biti pristojan, zar ne?

Osim toga moj jučerašnji intervju na Portalu HKV-a povodom ovog predstavljanja prenjeli su i drugi portali pa ste vjerojatno već i pročitali što sam imao za reći.

Međutim, siguran sam da vi baš i ne očekujete da ću biti pristojan. Zato ću iskoristiti ovu prigodu da komeniram razliku u gledanju na pojam junaštva između nas i Srba.

U tom intervjuu sam spomenuo i Glavnog tajnika HAZU akademika Rudana i moju knjigu HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA i zabranu slanja poziva ostalim akademikima za njeno predstavljanje. A naslov knjige koju su predstavljali admiral Davor Domazet Lošo i prof. dr., sc. i general Miroslav Tuđman je baziran na riječima Slobodana Miloševića na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995., nakon operacije Oluja: *„Molim vas, šest tisuća Hrvata branilo je Vukovar pola godine; napadala je cijela Prva armija, zrakoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu obranili Knin, kojemu se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer prema svim izvješćima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala topnička priprema u sedam navečer, oni su naredili – bježaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira s hrvatskim snagama. (...) Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez ostvarenog kontakta s hrvatskom vojskom na najvećem dijelu fronte. (...) Pitanje je tko je, zaista, donio odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva je odluka, kada su imali sve uvjete za obranu, izazvala egzodus. Sada to treba biti razlogom da Jugoslavija jurne tamo braniti te teritorije, s kojih su oni utekli kao zečevi?!“*

A Thompson je svojim pjesmama „Bojna Čavoglave“ i „Janica Kninska kraljica“ itekako doprinjeo tom pravljenju zečeva od „hrabrih“ srpskih ratnika. Ta briga u HAZU za ostavštinom ratnika Slobodana Miloševića svoju kulminaciju je doživjela ne tako davno u Hrvatskom saboru kada smo kolega Popović i ja prozvani od strane akademika Rudana zbog Peticije ZDS - peticije u kojoj smo branili Thompsona i „Bojnu Čavoglave“.

Nije Milošević bio jedini u Srbiji koji su se stidjeli takovog ponašanja njihovih „hrabrih“ ratnika. Problem je u tome što je Milošević zapravo Crnogorac pa ima drugačiji pogled na junaštvo od onoga koji imaju u Srbiji pa je vjerojatno utjecao sa svojim pogledom na mnoge u Srbiji. A što je Srbima junaštvo pokazao je ovih dana Srbijski ministar obrane Aleksandar Vulin rekavši kako je njegovo ministarstvo

službeno uputilo zahtjev srbijanskoj Vladi da uspostavi praznik DAN RATNIKA, rekavši kako 'Srbija ne smije zaboraviti heroje koji su je branili u najtežim danima'.

'Dosta smo se po tuđoj volji stidjeli naših junaka. Na njih moramo biti ponosni. To je osnovni razlog iz kojeg sam predložio da Dan ratnika bude ustanovljen kao praznik. To će biti dan kad će heroji ratova biti dobrodošli u našim vojarnama i školama i kada će dobiti prostor u medijima. To rade sve zemlje u svijetu i nema nijednog razloga da i mi to ne činimo', izjavio je ministar obrane.

Dodaje kako su sudionici ratova devedesetih godina dugo bili zanemareni i bez odgovarajućih počasti. Raskid s tom praskom, tvrdi, mora se dogoditi.

'Sebe nećemo predstavljati boljima nego što jesmo, ali nema ni šutnje. Neće se više naši bivši vojnici prisjećati ratnih dana u kućama i kavanama. Sve važne datume obilježavat će u domovima vojske, gdje im je i mjesto. Oni su bili vojnici koji su se odazvali na poziv svoje države', zaključio je Vulin.

<https://kamenjar.com/skandal-vulin-predlaze-dan-ratnika-u-kojima-ce-slaviti-one-koji-su-90-ih-razarali-hrvatsku-bih/>

Dakle ono što je Miloševiću i drugima pa i meni kukavičluk usporediv sa zečevima, Srbima je junaštvo. Ono čemu se Milošević rugao, a rugao sam se i ja, Srbima i akademiku Rudanu je nešto drugo.

Ja se mogu ipak i koliko-toliko opravdati, tj. posuti pepelom po glavi, jer sam u spomenutoj knjizi - tako mrskoj akademiku Rudanu - objavio i tri teksta o najvećoj srpskoj ratnoj pobjedi.

O čemu se radi (navod iz te knjige):

Još 3. 6. 1996. (Večernji list – inozemno izdanje) upozorio sam i Crnogorce kada su pokazali nerazumijevanje značenje pobjede u Vukovaru za Srbe.

O čemu se radilo? Crnogorski nezavisni tjednik Monitor narugao se Srbima tvrdeći kako je Vukovar srpsko Galipolje jer su Srbi imali daleko više žrtava od branitelja iako je "...za vrijeme borbi JNA, zajedno sa srpskim paravojnim formacijama, koncentrirala oko grada snage jačine 30.000 do 50.000 ljudi, dok je branitelja Vukovara bilo između 1500 i 1800. Prednost srpske strane u tenkovima i topovima bila je upravo nevjerovatna 100 : 1 (...) POBJEDA, uz ovakav odnos snaga, međutim, uvrštena je u program proučavanja unutar tzv.

jugoslavenskog školskog sustava i smatra se SVIJETLIM PRIMJEROM". Monitor piše i o Ovčari i svemu što je uslijedilo nakon "svijetle" pobjede.

U spomenutom tekstu to sam komentirao ovako:

Naravno, onaj tko malo bolje poznaje srpsku povijest znat će da je veličanje takve pobjede kod Srba nešto najnormalnije. Iz jednostavnog razloga što to jest pobjeda. A Srbi nemaju pobjeda kojima se mogu dičiti u ratovima koje su vodili sami. Još krajem prošlog stoljeća zaratili su s Bugarima i bili poraženi za nekoliko dana. Dali su povoda i za Prvi svjetski rat. I tu su imali nekoliko "pobjeda" na početku rata kojima se ponose na isti način kao i s Vukovarom. Naime, tada su Hrvati u austrougarskoj vojsci bacali oružje i s podignutim rukama bi išli predati se svojoj "braći". A braća bi ih poubijala. Na isti način na koji se Monitor čudi slavljenju "pobjede" u Vukovaru, Srbima se čudio Krleža za slavljenje ovih pobjeda iz I. svjetskog rata. Ali, pitam se ja, pa čime onda da se pohvale. Pa u Vukovaru se ona šačica ljudi branila i odolijevala tolikoj sili 3 mjeseca, a u ovim pobjedama u Prvom svjetskom ratu ubijani su ljudi s rukama dignutim uvis! A ima još jedna stvar. Danas se parafraziraju Miloševićeve riječi kao "Srbi ne znaju raditi, ali znaju bježati!". Zaista, vukovarska epopeja hrvatskih ratnika, doprinijela je da četiri godine kasnije vidimo kako cijela srpska vojska iz tzv. "Krajine" bježi zajedno s narodom. Ipak, tu se radi samo o "Krajini", dok je u I. svjetskom ratu bježala cijela cjelcata srpska vojska preko Albanije u Grčku. Istina, cijeli narod nisu tada mogli povesti sa sobom, jer ne bi uspjeli pobjeći. Visoke i surove su albanske planine.

Kao da sam tada znao za Miloševićeve riječi izrečene poslije Oluje kada je o srpskim vojnicima govorio kao o zečevima, a usporedio ih upravo s hrvatskim braniteljima Vukovara, koji su ga toliko impresionirali da je tvrdio kako su branili Vukovar čitavih šest mjeseci.

Miloševića je očito tek Oluja naučila kako treba gledati na srpsku povijest i zašto ga je srpski akademik i povjesničar Vaso Čubrilović (za vreme gimnazijskih dana postao je član organizacije Mlada Bosna i bio je sudionik u atentatu na prijestolonasljednika Franca Ferdinanda 28. Lipnja 1914. godine u Sarajevu) upozorio: "Ratuj s

kim god hoćeš, samo nemoj s Hrvatima jer ćeš taj rat izgubiti." Slično je Miloševića – čini se – upozoravao i Milovan Đilas.

U knjizi sam dao više o tom ratu Srba i Bugara, tj. srpskog poraza od Bugara, koji zbog bolje naoružane i osposobljene srpske vojske koja je krenula u rat protiv još uvijek "mlade" bugarske vojske u Bugarskoj nazivaju ratom "*bugarskih dočasnika protiv srpskih generala*."

Dakle, nije isključiva krivica na Thompsonu i drugim hrvatskim braniteljima što je Milošević nametnuo nekima u Srbiji da se stide svojih ratnika. Jednostavno je kod Srba „junaštvo“ nešto sasvim drugačije. Oni su svjesni da je njima LAŽ, a ne RAT, najviše pomogla u povijesti. Uostalom vidimo po tolikim napadima kojima je izložen i Thompson i mnogi od nas kako su oni sposobni da i poslije strašnog poraza u Hrvatsko ima i danas mnogih srpskih slugu koji i poslije tog pravljenja zečeva od „hrabrih“ srpskih ratnika raditi i dalje za Srbe, i zajedno sa Srbima ponavljati kako su u Hrvatskoj sve same ustaše.

Priznajmo, pa doista su ustaše oni koji su od „hrabrih“ srpskih ratnika napravili zečeve! A Thompson je doista među najvećim krivcima za to!

Josip Pečarić

PISMO PREDSJEDNICI AKADEMIKA PEČARIĆA I BISKUPA KOŠIĆA

Dva dijela Zaključaka Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima zapravo me podsjećaju na dva naša otvorena pisma iz 2015. godine. Na prvi dio podsjećaju pismo koje smo prof. dr. sc. Matko Marušić i ja poslali HAZU u kojemu izlažimo opća načela za koja smo se zalagali i koje je potpisalo niz akademika, biskupa, nadbiskupa, sveučilišnih profesora i dr. Na to pismo su ovih dana upozorili i biskup Košić (TV) i naš poznati kolumnist Ljubić (TV, kolumne). Na drugi dio podsjećaju Peticija ZDS nastala povodom napada na "Bojnu Čavoglave" i Thompsona. Slično drugom dijelu Zaključaka ovog Vijeća i tada su napadi bili zasnovani na neistinitim prikazivanju onog što je dano u Peticiji o pozdravu ZDS. Tada su iz Ureda Predsjednice RH tvrdili da je ta Peticija "na razini provokacije" i to je bio signal mnogima za hajku na potpisnike.

Najpriljaviju ulogu, barem što se mene tiče odigrao je prof. dr. sc. Damir Boras koji je na valu detuđmanizacije postao dekan jednog takovog fakulteta kakav je Filozofski fakultet u Zagrebu, a potom i njihov kandidat za rektora. Ovih dana je ponovno izabran za rektora i to - vjerovali ili ne - uz veliku podršku državotvornih Hrvata kojima nije smetalo što je to postigao "gazeći" po svom mentoru (prof. dr. sc. Miroslav Tuđman koji mu je omogućio da poslije 15 godina rada na tom fakultetu u 48. godini života doktorira). Npr. prof. Tuđman je osnovao katedru Organizacija znanja, i bio šef katedre cijelo vrijeme dok Boras nije postao rektor. Kad Boras postao rektor smjenili su prof. Tuđmana bez da se njego o tome uopće obavjestilo prije smjene ili poslije. Inače ta Borasova doktorandica je magistrirala kod Tuđmana, sudjelovala je u drugim napadima na prof. Tuđmana, a Boras je poslije toga prije vremena predložio za unapređenje za redovitog profesora. Svega toga oko ZDS sjeća se kolumnistica Hrvatskog tjednika Mirela Pavić, pa me je spomenula i u najnovijoj kolumni u kojoj komentira Zaključke Vijeća:

"Zato nikako mala ne da taj pozdravić. Podsića kud se vaik vraćaš kad odlutaš. U sriću oli nesriću. I na pridragoga akademika (pogodite tko je to, JP). I na novoga pricidnika HAZUD-a, dr. Stjepandića koji mi

je darova 'liamshizenje' na vikovičnu uporabu. A mala to 'liam shi' oduševljeno privatila ka nahoče, oli gladnoga ćukicu na snigu. Pa ustrepeće njime kad mi se stisne srce, oli od dišpeta, oli tuge, oli kakve ranice. Izgleda kako ću na njemu morat i ostat jerbo kineski meljen 'iznimno' svaki četvrtkić. I obećajen šefiki i Plenkyju da će ostat tako. Reklo je povjerenstvo 'iznimno'. A ja uvik bila 'iznimka'. Etogac. Časna piJonirska evo: ne ću ga škičat na Thompsonu, ne ću ga ciknit ni s jedne tribine i pokrit ću rukan oči kad ga vidin digod na kapici oli spomeniku. Okrenit ću glavu da natpis ne gledan. I začepit uši kad ga neko usklikne (dakuće, ta se piJonirsko-časna od nikidan konta, jope ako će mala lagat, ae). Motivacija. Zbog 'hrabrosti'. Istinske, a ne lažne i hinjene. U svakon kontekstu. Danas."

Zapravo puno o radu Vijeća možete vidjeti u tom broju Hrvatskog tjednika. Ivicu Marijačića svakako treba pročitati: *Plenkovi či Kusić u službi srbijanskoga MEMORANDUMA 2.-* ali I njegov razgovor s jednim od onih koji su potpisnici tih sramotnih ZaKljučaka Predsjednika Matice hrvatske akademika Stjepana Damjanovića. Damjanović konstatira (vjerovali ili ne):

Nisam pravnik, nisam ni povjesničar, i ne znam zašto nismo zaključili da je pozdrav Za dom spremni dvoznačan kao i crvena zvijezda,
Predsjednik Matice hrvatske nam je čovjek koji potpisuje, a ne zna što je potpisao.

Ne čudi onda da je iz takve Matice hrvatske izbačenA takova HRVATSKA veličina kakav je akademik Dubravko Jelčić!

Kako mi je iz uredništva portala dragovoljac.com sugerirano ponavljanje nekih tekstova iz mojih knjiga povezanih s ovom problematikom, odlučio sam se da vam ponovim pismo koje sam zajedno s velikim HRVATSKIM biskupom dr. Vladom Košićem poslao Predsjednici 2016. Godine objavljen u knjizi: Josip Pečarić, Josip Stjepandić: NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE str. 182.-188.:

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,
Sa žaljenjem vidimo kako se prošlogodišnja priča iz Knina ponavlja. U pismu koje smo Vam tada poslali predložili smo uvođenje pozdrava

Za dom spremni u Hrvatsku vojsku upravo zbog incidenta s pjevanjem pjesme Bojna Čavoglave koja predstavlja simbol Domovinskog rata. Znamo da je prošle godine na Paradi HV-a nastupao i HOS sa svojom zastavom na kojoj piše ZDS, koji jeste pozdrav odobren od hrvatskih vlasti.

Zato nije jasan tadašnji Vaš odgovor da je naš zahtjev koji ima za cilj obranu Marka Perkovića Thompsona i Bojne Čavoglave u kome je rečeno da je on „na razini provokacije“.

Neshvatljivo je kako hrvatskim vlastima smetaju simboli Domovinskog rata kao što je Bojna, pa će Vas sigurno zanimati što o tome kaže nedavni kandidat za Ustavnog suca RH g. Pero Kovačević:

PONAVLJA SE PROŠLOGODIŠNJA PRIČA

PERO KOVAČEVIĆ UPOZORAVA: ZBOG LAJKANJA I DIJELJENJA ‘BOJNE ČAVOGLAVE’ MOGU VAS KAZNITI!

Autor: I.G. Subota, 06. Kolovoz 2016. u 16:41

"Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu", pita se Pero Kovačević.

*Pero Kovačević, pravni ekspert za nacionalno zakonodavstvo na portalu **Nezavisni.hr** objavio je kolumnu u kojoj se osvrnuo na sinoćnji događaj u Kninu i uručenje obavijesti o počinjenom prekršaju Marku Perkoviću Thompsonu jer je pjevao Bojnu Čavoglave.*

UŠUTKAVANJE THOMPSONA: Dobio prekršajnu prijavu zbog glasnog pjevanja ‘ZA DOM SPREMNI’, nakon toga mu blokirali Facebook stranicu?!

U kolumni Kovačević upozorava da se “ponavlja prošlogodišnja priča, stoga, kaže, pazite i nemojte prenositi pjesmu Čavoglave jer bi mogli prekršajno odgovarati, zbog reproduciranja i lajkanja Bojne Čavoglave možete prekršajno odgovarati”.

Nadalje navodi kako oni zaslužni za ovu “čestitku” Thompsonu zaboravljaju “da je samo pjevao jednu od najvećih domoljubnih hitova iz Domovinskog rata, pjesmu koja je dizala moral

nama braniteljima. Pjesmu koja nije zabranjena niti je nama braniteljima nitko ne može zabraniti”.

“Kani li policija početi zabranjivati i ostale domoljubne pjesme nastale u Domovinskom ratu, jer kako će prekršajni sud kazniti Perkovića što pjeva pjesmu nastalu u Domovinskom ratu ili opet rade popis nepoćudnih pjesama, kao nekad, od Vile Velebita itd.. Zar se opet vlast dodvorava četničkim vojvodama Nikoliću i Vučiću, kojima Čavoglave bude loše osjećaje, osjećaje poraza, zaleđene krvi i straha kad čuju Čavoglave...”, pita se Kovačević te svoju kolumnu završava riječima A.G. Moatoša:

“Sad samo mogu ponoviti: Hrvatska već vidje dosta raznih čuda, ali ne nađe štrika za toliko Juda!”

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/pero-kovacevic-upozorava-zbog-lajkanja-dijeljenja-bojne-cavoglave-mogu-vas-kazniti-944787>

S obzirom da g. Kovačević spominje srbijanske čelnike u prilogu Vam šaljem govor Aleksandra Vučića u Glini 1995.

Uvjereni smo da današnja vlast ne misli, kao Vučić da je u pravu kada govori o ustaškoj vlasti i zločinačkom režimu Franje Tuđmana iako se mnogi tzv. ljevičari ili antifašisti u RH itekako slažu s Vučićem. Tome smo svjedoci iz dana u dan.

Ponavljjanje prošlogodišnje priče samo pokazuju kako vlast mora uvažiti našu prošlogodišnju peticiju.

S poštovanjem

Akademik Josip Pečarić

Biskup dr. sc. Vlado Košić

P.S. Podsjećamo Vas:

a) Pokojna gđa Vera Stanić i g. Pero Kovačević su 1994 uvjerali predsjednika Tuđmana i ministra Šuška da se prizna status hrvatskog branitelja pripadnicima HOS-a;

b) da je predsjednik Tuđman 1. listopada 1991(napisao je g. Kovačević) donio zapovijed da postrojbe HOS-a ulaze u sastav OS RH;

c) da je znakovlje postrojbi HOS-a službeno odobrilo Ministarstvo obrane 1994. sukladno Službovniku OSRH.

d) U zakon o pravima hrvatskih branitelja iz Domovinskog rata i članova njihovih obitelji uvršteni su pripadnici HOS-a, a promjenom vlasti 2000-e su im ta prava oduzeta.

Pismo su još potpisali:

Biskup prof. dr. sc. Valentin Požaić

general Ljubo Česić Rojs

general Marinko Krešić

general Josip Štimac

general Ivan Tolj

dr. sc. Josip Stjepandić

dr. sc. Stjepan Razum

prof. dr.dr.h.c. Nikola H. Debelić, veleposlanik u m.

Prof. dr. sc. Marin Čikeš, RGN, Sveučilište u Zagrebu

Prof. dr. sc. Zlatko Vrljić

Prof. dr. sc. fra Andrija Nikić

Mirela Pavić, kolumnistica

(...)

07. 08. 2016.

PRILOG:

Govor Aleksandra Vučića (danas predsjednika Vlade Republike Srbije) u okupiranoj Glini 20.03.1995., četiri i pol mjeseca prije oslobodilačke operacije Oluja

Braćo Srbi i sestre Srпкиnje, pozdravljam junački narod srpske Banije i srpske Gline, vas koji ste podigli prvi baklju slobode tamo 26. juna još 91. godine, vas koji ste prvi krenuli na ustašku vlast, vas koji ste prvi oslobodili neke srpske teritorije u Republici Srpskoj Krajini. Nikada više ustaška vlast ovde neće moći da dođe. Nikada više oružanim putem. Nikada više onako kako su to namerili. Onako kako je zločinački režim Franje Tuđmana već pokušao. Vi ste ih u tome na najbolji način sprečili. Pokušaće drugačijim, perfidnijim metodama.

Uz pomoć međunarodnih sila, zapadnih zemalja, a preko njihovih slugu u Beogradu – tu mislim na Slobodana Miloševića i njegovu nesrećnu ženu Mirjanu Marković – i njihovih jataka ovde u Krajini, predsednika krajinske vlade Borislava Mikelića.

Sećate se da je Slobodan Milošević i onaj njegov kurir Borislav Jović, pri potpisivanju Vanceovog plana, da su rekli da će kod prvog napada ustaških snaga na Krajinu jugoslovenska vojska doći da pomogne, doći da intervenište. Ima ovde ljudi koji se toga sigurno sećaju. Šta je bilo, koliko je puta Hrvatska napala Srpsku Krajinu? Nekoliko puta! I na miljevački plato, i u medačkom džepu na Divoselo, Počitelj i Maslenicu. Gde je bila jugoslovenska vojska, gdje je bio Bora Jović? Nigde niste mogli da ih vidite, nigde niste mogli da ih čujete. Lagali su! Lagali su jer su to nečasni ljudi, ljudi kojima nije do morala, ljudi kojima nije do srpstva. Šta je još uradio Slobodan Milošević, po nagovoru one njegove žene? Prihvatio je bio onaj Vance-Owenov plan, želeći – sećate se tad je Republika Srpska trebala da dobije 42% teritorija bivše BiH, ali bez kopnenog koridora za Bosansku Krajinu, bez kopnene veze za Srpsku Krajinu. I rekao bi Milošević: eto braćo, hteo sam da živimo zajedno, a sad ne možemo, nemamo više nikakvu kopnenu vezu, pa ćete morati u Hrvatsku. Sve je to hteo predsednik Srbije, ali na veliku sreću srpski narod u Republici Srpskoj i srpski narod u Republici Srpskoj Krajini su odbacili njegove izdajničke namere i dalje se junački bore za slobodu sopstvenog naroda i za održanje svojih teritorija.

Vi se braćo ovde ne borite nizašta šta nije vaše, već samo da sačuvate ono što je oduvek bilo srpsko. I to mora ostati srpsko. Šta još radi Slobodan Milošević? Sećate se pred tri, četiri godine da je svako veče na državnoj televiziji bilo u Dnevnicima po 20 minuta, po pola sata, o onome što se dešava u Srpskoj Krajini, o onome što se dešava na Baniji, Kordunu, u Lici. Šta sada ima na državnoj televiziji? Ima samo poneko privredno čudo Borislava Mikelića, valjda kako mu borci imaju 30 dinara platu. To je nešto. I šta još ima? Kakvo je vreme u Krajini. Eto šta njih samo interesuje. Ništa više nema od vesti u Krajini. Kao da je to inostranstvo, kao da je to u Hrvatskoj. E neće moći! Nikada Srpska Krajina, nikada Glina neće biti hrvatska! Nikada Banija neće nazad u Hrvatsku! I ono što je ostalo u Srbiji simpatizera Slobodana Miloševića, onih koji tek sad shvataju svu pogubnost

njegove politike, kad ih pitate, ne znaju u kakvoj će državi živeti sutradan. Niko više ne zna ni u ovoj sali za kakvu se državu zalaže Slobodan Milošević. Oće li mu to biti Beogradski pašaluk ili nekakva AVNOJ-ska Jugoslavija, kakva će to država biti? Ukoliko srpski radikali pobede i poraze predsednika Srbije, vi znate da ćete živeti u Velikoj Srbiji, jedinstvenoj srpskoj državi i tu odstupanja biti neće! Živeli!

TEKST JE TRANSKRIPT VIDEO ZAPISA IZ 1995.:

<https://www.youtube.com/watch?v=vu5qvsloewU>

VIDEO IZ 2013. U KOJEM VUČIĆ TVRDI DA NIKADA TAMO NIJE BIO: <https://www.youtube.com/watch?v=ReVwofRQVPY>

(Ukupno je bilo 74 supotpisnika Pisma Predsjednici – vidjeti spomenutu knjigu: NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE; JP)

*

Posebno je zanimljivo što smo Vučićev govor poslali Predsjednici u prilogu ovog pisma jer znamo koliko je on bio zanimljiv i danas kada je Vučić na poziv Predsjednice posjetio RH i tom prigodom lagao o ovom govoru.

Podsjeća li vas Vučićev govor i na Zaključke Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima?

Je li i to Pismo Predsjednici iz 2016. godine zapravo odgovor na Zaključke Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima?

Josip Pečarić

PREDSTAVLJANJE KNJIGA “PIŠEM PISMA, ODGOVORA NEMA 1. I 2.”

Dozvolite mi na početku da se zahvalim svima vama koji ste došli na ovo predstavljanje, FER-u što su nam ga je omogućio kao i predstavljajući dr. sc. Nevenu Elezoviću, red prof. u trajnom zvanju s FER-a, dr. sc. Sanji Varošanc, red prof. u trajnom zvanju s MO PMF-a i dr. sc. Ivanu Periću, red prof. u trajnom zvanju PBF-a. Pozdravljam i one koji su bili pozvani, a nisu došli.

Prof. Varošanc je moj prvi doctor, a bila je i predsjednik Hrvatskog matematičkog društva. Prof. Perić mi je najbliži suradnik i s njim sam u svakodnevnim raspravama. Na prof. Elezovića sam bio ljubomoran zbog svih ovih napada her nisam znao smeta li im više on ili ja. Međutim, kada ga je jedan akademik (!) upozorio da može firma “Element” imati problema jer ja koristim njihovu e-mail adresu postalo je jasno da je prednost na mojoj strani.

Oni su govorili o prvoj knjizi s podnaslovom “Navodna Hrvatska zaklada za znanost”. Kada su govorili o konferenciji u Mostaru koju smo mi organizirali za koju su naknadno tvrdili u HRZZ-u da ne možemo sudjelovati u većem broju iako sam im objašnjavao da tako ne mogu tumačiti riječ “u pravilu”. Radilo se o prvoj međunarodnoj matematičkoj konferenciji u Mostaru! Mi smo konferenciju ipak održali, a u HRZZ-u su nedavno donijeli tumačenje da na konferencijama u RH može biti više sudionika s projekta. Zapravo od hrvatskih sveučilišta isključili su samo Mostarm pa bi već sama ta činjenica opravdala podnaslov te knjige.

Kada vidimo na koliko pisama samo iz ove dvije knjige nismo dobili odgovore čini mi se da bi bilo mnogo bolje da sam ostao u Australiji odakle sam još 1998. godine dobio poziv za preseljenjem kao znanstvenik i dobio takvu vizu. Trebalo je ostati 2 godine tamo za dobivanje državljanstva, a ja sam se vratio poslije 22 mjeseca. Samo smo iskoristili tamošnji trogodišnji projekt za moj boravak u Adelaide-u, a pri tome je sredsta projekta koristilo i više mojih suradnika iz Hrvatske pa su bili tamo na mjesec ili dva dana. Da sam ostao u Australiji i pisao od tamo, pa makar zahtijevao da ja sastavljam Vladu, očito bi mi odgovarali, zar ne:) Prva knjiga ne bi pokazala što

se doista dogodilo s našim projektom HRZZ-a da se nije dogodio napad Glavnog tajnika HAZU akademika Pavla Rudana u Hrvatskom saboru, kada je izvješće o radu Akademije iskoristeno za politički obračun s akademikom Stankom Popovićem i samnom.

Napad na mene je bio izuzetno glup. U godini proslave 850. obljetnice katedrale svetog Tripuna u mom rodnom Kotoru i dolaska u Zagreb tijela sv. Leopolda Bogdana Mandića Glavnom tajniku sam rođen u Socijalističkoj (!?) Republici Crnoj Gori, fakultet, magisterij i doktorat stekao u Beogradu i onda došao u Hrvatsku predlagati Peticiju ZDS. Točno je da sam došao u Zagreb prije 30ak godina i stvorio znanstvenu školu iz koje je izašlo preko 40 doktora matematičkih znanosti, napisao sam preko 1000 znanstvenih radova u matematičkim časopisima i stvorio 3 znanstvena časopisa koji su na svjetskim listama, ali o tome ni riječi. Glavnom tajniku bi trebalo nekoliko života za takav učinak (srećom to mu i ne treba da bi postao i predsjednikom ovakve Akademije). Ali važnija je Peticija ZDS. Zbog takvog ponašanja akademik Rudan je uz akademika Silobrčića kod nekih izvrsnih hrvatskih kolumnista opisan i prihvaćen kao današnji predstavnik JAZU.

S druge strane u pravu je i professor Elezović da je Akademija pala na razinu piljarica kada im je toliko važno gdje je tko rođen. Zato me i ne čudi što je link na moj razgovor s fra Mariom Knezovićem u kome je bilo riječi i o tome s radija Međugorje na portal narod.hr dan u sklopu mog govora s predstavljanja u Sisku:

<http://narod.hr/kultura/akademik-pecaric-istinsko-suocavanje-s-istinom-iz-2-svjetskog-rata-i-poraca-tzv-antifasista-doista-bi-bilo-bolno>

I kada se očekivala neka isprika na Skupštini HAZU je njegovo ponašanje ocjenjeno kao vehementno, a meni praktično onemogućeno da iznesem svoje mišljenje tj. nekakvu obranu. Da se čovjek zapita: Koliki je dio JAZU u HAZU?

Zapravo tako je Akademija pokazala da je duboko upletena u sve što se događalo s našim projektom iz HRZZ-a i zašto više od godinu dana nije bilo nikakvih suvislih odgovora niti iz Zaklade niti iz Ministarstva znanosti.

Što se tiče Peticije ZDS poznati hrvatski kolumnist Marko Ljubić konstatira na portalu narod.hr kako je novoosnovano vladino Vijeće

za suočavanje s prošlošću osnovano zahvaljujući Peticiji ZDS, a pogotovu Pismu HAZU koje smo inicirali prof. dr. sc. Matko Marušić i ja od prije dvije godine i naglasio kako je to pobjeda suverenističke Hrvatske. Za Pismo HAZU on kaže:

“Tada je peticiju koju je potpisalo više od dvije stotine akademika, profesora znanosti, biskupa (spomenuo bih i nadbiskupa Barišića, JP) i pripadnika akademske elite u Hrvatskoj, ignorirao doslovno sve do jedan tzv. pretežiti ili mainstream medij, vlada je šutjela, a HAZU se usudio poslati nakon moga višemjesečnoga inzistiranja isključivo meni tada, izbjegavajući ostale medije, izjavu u kojoj kažu da nisu primijetili prijetnje i sprječavanje slobode znanstvenog istraživanja, ali se ipak zauzimaju za – slobodno istraživanje i primjenu znanosti na sva moguća društvena pitanja.”

<http://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-politicka-odluka-o-formiranju-vijeca-pobjeda-je-suverenisticke-hrvatske>

A nedavno je dr. sc. Damir Pešorda napisao o Peticiji ZDS:

“Kad je više od dvije godine Josip Pečarić krenuo u svoj donkihotovski boj za legitimitet pozdrava "za dom spremni", mislio sam da troši previše energije za relativno nevažnu stvar. Međutim, pokazalo se da dobro predosjetio neke maligna trendove u našem društvu i pokušao ih preduhitriti. Kad je ovih dana zbog jedne benigne ploče u Jasenovcu hrvatska, navodno desna, vlast pljunula samoj sebi u lice, i to po tko zna koji put – morao sam priznati da je Pečarić bio u pravu. Dok se jasno ne suprotstavimo ucjenjivačima, oni nas neće prestati ucjenjivati. Svi ti pupovci, bauci i ostale pusičke od takvih ucjena i za takve ucjene i žive.” Nisam očekivao da se Pešordin tekst može odnositi i na HAZU. Sumnjao sam da sve neugodnosti koje imamo i moja obitelj i moji suradnici su posljedica Peticije ZDS. Pisao sam nekim kolegama i prijateljima o tome. Podršku mi je dao akademik Davorin Rudolf, koji je o tome pisao i Predsjedniku Akademije i Rektor u Zagrebačkog sveučilišta u funkciji predsjednika Znanstvenog vijeća za mir i ljudska prava HAZU-a. Nitko nije reagirao, a u mom Razredu kome je uputio svoja pisma konstatirano je:

“Nitko nas nije ništa pitao pa i ne moramo davati svoje mišljenje.” Akademik Rudolf je na isti način reagirao i kod nastupa Glavnog tajnika u Saboru. Ovaj put je moj razred u Akademiji zauzeo slijedeći

stav: *“Razred se ne slaže s tvrdnjama i osuđuje izjave koje su o članovima Razreda akademikima Vladimiru Paaru, Josipu Pečariću i Stanku Popoviću iznesene tijekom rasprave o godišnjem izvješću Akademije u Hrvatskom saboru dana 14.12.2016. Razred podržava znanstveni i stručni integritet tih svojih članova.”*

Dok je moj razred razmišljao o te dvije rečenice ja sam napisao knjigu koju večeras predstavljamo – dakle ovu s podnaslovom “Je li Akademiji važna znanost?”. Pri tome pretpostavljam da će Tajnik Razreda akademik Andrej Dujella imati problema, ako ih već nema, i zbog ove dvije rečenice. Prema podnaslovu knjige vjerojatno mu neće pomoći ni to što je ovih dana postao počasni doctor Sveučilišta u Debrecinu, na što mu čestitamo I ovom prigodom!

I mi smo ovih dana dobili čestitku. Ministarstvo je ostalo pri odluci da se ukine financiranje naša tri časopisa koja su na svjetskim listama, i po Skopusu su među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa na 2., 4. i 6. mjestu. U Elementu nisu predvidjeli kakva će pravila biti donešena pri kraju prošle godine a važit će retroaktivno. Na neki način potpora sličnog i još goreg ponašanja u HRZZ-u, a s druge strane i podrška Akademiji zbog mog neprimjerenog ponašanja. Naime prije nekoliko godina sam poslao popis 50 najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa po Scopusu. I tada su moja 3 časopisa bila među 6 najboljih, ali još bolje plasirana. Bili sun a 1., 2. I 6. mjestu! Dok sam ja mislio da je to nešto dobro i da je normalno da o tome obavijestim Akademiju, ispalo je da nije. Naime u to vrijeme je časopis Glavnog tajnika Akademije izbačen s tih lista. Kada vidimo najnovija reagiranja iz Akademije, jasno je u čemu sam pogriješio, zar ne? A da sve bude još gore od tri časopisa iz Teorije matematičkih nejednakosti koji imaju impact factor dva su naša, a jedan od njih ima i veći impact factor od Springerovog časopisa!

Zato je lijepo i od Ministarstva znanosti što podržava članove Uprave Akademije - i ne samo njih - u tim duševnim bolima i što je na ovakav način kaznilo krivce za te boli! Doista je sramotno imati 3 (TRI) časopisa s impact faktorom dok Glavnom tajniku izbacuju njegov!

Naravno u knjizi sam se osvrnuo i za druge razloge koje opravdavaju Akademiju u njenim postupcima.

Počnimo od trenutka kada su sljedbenici Titove partije pobijedili i na predsjedničkim izborima i na onima za Sabor. Bili su uvjereni da se

vraća razdoblje od 45, da će dugo vladati i mogu raditi što god hoće. Međutim, prvi poraz su doživjeli tako što unatoč snažne potpore Uprave Akademije prof. dr. sc. Ivo Goldstein nije postao akademik. Tu sam se itekako zamjerio mnogima, a moja e-mail prepiska s Glavnim tajnikom dana je u knjizi. Čak su neki koji su me javno podržali imali neugodnosti. Srećom Goldstein je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije – manje od 1/3 nazočnih, pa je ostalo samo na neugodnostima.

Potom sam se usudio tražiti od Akademije da – kao i za neke moje druge publicističke knjige – pošalje poziv akademikima za predstavljanje moje knjige “Hrvatski genocid: napravili zečeve od Srba”. Predstavljajući su bili i prof. dr. sc. Miroslav Tuđman, koji je usput rečeno general, i admirak Davor Domazet Lošo! Glavni tajnik je s pravom to odbio učiniti jer sam “zlomajerno” iskoristio Miloševiću usporedbu njegovih hrabrih ratnika u “Oluji” sa zečevima. Pa svima je poznato da su naše branitelje Srbi nazivali ustašama a Hrvatsku – Tuđmanova ustaška država, a ja podržavam takove i još mi predstavljaju knjige jedan general i jedan admiral. Strašno, zar ne? Tekst o tome objavio sam tada u tjedniku 7Dnevno i dan je i u ovoj knjizi.

THOMPSONA NE ŽELE NA DOČEKU VATRENIH!

Dobio sam potvrdu onoga što je rečeno u moja dva teksta koji u naslovu imaju Thompsona: „Nogomet, Thompson i matematika“ i „Biskup Košić, Thompson i nogomet“:

<http://glasbrotinja.net/akademik-pecaric-nogomet-thompson-matematika/>

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-thompson-i-nogomet/> !

Pogledajte ono što je u prvom citirano a rekao je pater Ike Mandurić, a u drugom Marko Ljubić.

Pogledate komentare ispod teksta o dočeku vatrenih:

<https://direktno.hr/direkt/spektakularni-docek-vise-od-100-tisuca-ljudi-pozdravit-ce-vatrene-ici-ce-otvorenim-busom-kroz-zagreb-128219/>

Čitatelji su odmah primijetili koliko su i pater Mandurić i veliki hrvatski kolumnist u pravu: NISU POZVALI THOMPSONA!

Istina spominje se Milorad. Znamo da se bunio Vučić. A hrvatske slugе moraju slušati.

Zapravo baš je njih briga za poruke o poniznosti i ljubavi prema svom narodu. Baš ih je briga što je i Predsjednica s nogometašima pjevala Thompsonove pjesme. Baš ih je briga što su u svim hrvatskim gradovima pjevali te iste pjesme.

Ipak oni moraju poručiti na ovaj način da im nije briga za hrvatski narod, da oni njemu ne pripadaju pa mu eto u trenutcima najvećeg slavlja uskraćuju ono što najviše vole. Pa nisu li do jučer pokušavali sudski zabraniti legendarne Thompsonove pjesme iz Domovinskog rata! Već su narodu poručivali da su glupi, pa ni sada zbog slavlja neće shvatiti poruku nepjevanja Thomsonovih pjesama, zar ne?

Zalud svi pišu o značaju Dalićeve poniznosti. Naslov prvog teksta, onog Dujmovićeva, sve kaže:

<https://kamenjar.com/tihomir-dujmovic-crkva-se-treba-zahvaliti-dalicu/>

<https://kamenjar.com/nino-raspudic-o-dalicu-ponizni-tvorac-novog-hrvatskog-mita/>

<https://direktno.hr/zivot/vjera/crkva-odusevljena-dalicem-i-vatrenima-odusevili-ste-sve-u-domovini-i-diljem-svijeta-svojim-rezultatom-128184/>

<http://varazdinske-vijesti.hr/magazin/biskup-mrzljak-cestitao-dalicu-na-velikim-uspjesima-ali-i-na-zajednistvu-25607/>

I don Anđelka Kaćunka govori o poniznosti:

MOJA HIMNA-ČESTITKA 'Vatrenima':

<https://www.facebook.com/donangelo.kacunko/posts/10213134223211917>

https://soundcloud.com/an-elko-ka-unko/himna-vatrenima?utm_source=soundcloud&utm_campaign=share&utm_medium=facebook

<https://blog.vecernji.hr/don-kacunko/cestitka-himna-cro-p3m-hrvatskim-poniznim-ponosnim-pobjednicima-mundijala-10314>

Radi se o zajedničkom uradku hrvatske pjesnikinje Marije Dubravac iz Brisbanea i don Kaćunka *Hrvatskim Poniznim Ponosnim Pobjednicima Mundijala 2018*.

Napisali su himnu-čestitku vatrenima koji su zadivili cijeli svijet:

<https://www.braniteljski-portal.com/evo-sto-kaze-brazilac-dr-bruno-caramelli-ugledni-svjetski-kardiolog-o-hrvatskoj-nogometnoj-reprezentaciji>

<https://www.express.hr/life/hrvatska-je-najveca-prica-kroz-cijelu-povijest-sp-a-16617>

<https://kamenjar.com/new-york-times-napisao-je-najljepsi-tekst-o-pobjedi-hrvatske/>

Cijela Hrvatska i Predsjednica slave pobjede uz Thompsona. U „Bujici“ je najavljen njegov nastup:

<https://kamenjar.com/ekskluzivno-marko-perkovic-thompson-i-josip-joe-simunic-podrzali-vatrene/>

Ali ništa od toga.

Kada je 2003. rukometna reprezentacija osvojila svjetsko prvenstvo željeli su da im pjeva Thompson. Zabranili su, ali su ga svjetski prvaci pak 'prošvercali'. I zapjevao je Bojnu Čavoglave. Evo što sam o tome napisao u tekstu: *Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!* Hrvatsko slovo, 28. veljače 2003.:

Prema Vjesniku od 5. veljače, za eksczes na dočeku rukometne reprezentacije Hrvatske, kazao je da bi morao provjeriti, ali misli da

se „nikad pred tolikim brojem ljudi, ruka nije dizala na ustaški pozdrav... Čak je tri puta Thompson uzviknuo „Za Dom“, a masa mu uglas odgovorila: „Spremni“.

„Pozdrav „Za dom spremni!“ „uči“ nas Slavko Goldstein u Novom listu od 6. veljače, „oproštajni je pozdrav Europi i najkraći put prema povratku u međusobno klanje na Balkanu, sve dok nas i odande ne izbace.“

Kakve li tek duševne boli podnose Goldsteini, vjerujući da nas neki mogu izbaciti i s njihova Balkana?

To je isto tvrdio i kada smo uveli kunu i počeli ju koristiti kao valutu. Je li se išta promijenilo u ovih 15 godina?

Da, kao što sam konstatirao u prethodnom tekstu, ne razumiju ili se samo prave da ne razumiju kako im svi poručuju da moraju biti dio svog naroda, da moraju biti takvi kakav je naš izbornik Zlatko Dalić.

Josip Pečarić

VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA I MODRIĆA!

Poslao sam Thompsonu tekst *THOMPSONA NE ŽELE NA DOČEKU VATRENIH!* Odgovorio mi je:

Prije 10 min su me zvali Modrić i Dalić i žele da ih ja dočekam!

Očito su svjesni da ih vlast omalovažava kada ne pozivaju onoga s čijim su pjesmama slavili pobjede. Zapravo stvari su još i gore. Thompson je u „Bujici“ rekao da su ga zvali na doček. Tko bi to bio ako ne oni koji su pjevali njegove pjesme i koji su bili napadani zbog toga. Sada su vidjeli program dočeka u kome se ne spominje Thompson i reagirali su Dalić i Modrić. Reagirali su kao rukometaši prije 15 godina. Jer sigurno su to tražili na nekom drugom mjestu i tu su im odgovorili:

Što si umišljate? Niste važni vi nego mi!

Ne čudi što je Vladimirov komentar mog teksta bio:

„Naši miljenici pokazati će svoju čvrstinu i vjeru u BOLJU Hrvatsku ukoliko odbiju doček bez Thompsona.“

Zapravo, s vatrenima je Thompsonovu pjesmu „Lijepa li si“ pjevala i Predsjednica.

Omalovažava li na taj način onaj dio hrvatskih vlasti koje je prozvao pater Ike Mandurić i nju?

Već sam konstatirao kako je Marko Ljubić predvidio da će se početi događati nešto slično. Vjerojatno i nije bilo teško predvidjeti kada znamo kakvu imamo vlast. Znamo da je zadaća vlasti da poništi ono o čemu piše prof. Tomac:

Za mene je najvažnije što su naši nogometaši na čelu sa Zlatkom Dalićem na djelu pokazali što to znači biti Hrvat. Njihov primjer probudio je uspavano hrvatstvo i u narodu. Dakle, ne radi se samo o velikom sportskom uspjehu nego se radi prije svega o buđenju hrvatskog naroda, radi se o stvaranju svijesti da bez ljubavi i spremnosti i žrtve nema budućnosti ni hrvatskog naroda ni hrvatske države.

<https://kamenjar.com/prof-dr-sc-zdravko-tomac-samo-emocionalni-hrvati-trebaju-upravlјati-hrvatskom-drzavom/>

Sjetimo se samo na ono što nas je podsjetio biskup Košić: *svi branitelji naših napadnutih gradova u Hrvatskoj bili ili osumnjičeni i bačeni u pritvor, ili osuđeni na zatvor.*

<https://kamenjar.com/biskup-kosic-duro-brodarac-je-simbol-obrane-grada-siska-i-okolice-u-domovinskome-ratu/>

Zatzo je važno da već sada Vlast pokaže svojim gazdama da ne drže mnogo ni do Dalića ni do Modrića!

Da je to važno govori mi činjenica kako nitko ne piše o tome da Thompsona neće pozvati na doček. Ni moj tekst nije nitko objavio.

I to je dobro za vlast. Zašto?

Pa to je vrlo suptilna poruka i isprika svjetskim moćnicima zbog neuspjeha u obuzdavanju naših nogometaša koji su bitna karika u rastu ponosa kod Hrvata.

A činili su sve. To im je bila močvara. Pomagali su u kažnjavanju Joa Šimunića čak toliko da je i Ustavni sud tvrdio da je on imao u glavi 2. svjetski rat a ne hrvatske branitelje kada je uzvikivao HOS-ov pozdrav. Branitelja Thompsona proganju od 2000.-e zbog istog. Crtali su kukasti križ da bi se kaznila reprezentacija da joj se onemogući bilo kakav uspjeh. Itd, itd. A sada kada vatrene veliča čitav svijet odbijaju im da sami odluče tko će ih dočekati.

Zapravo razmišljao sam trebam li napisati podrugljivo pismo svjetskim moćnicima u ime hrvatskih političara u kome bi im se ispričao zbog sramotnog ponašanja vatrenih (tj. „crne legije“) što su napravi ovo što jesu usprkos svemu ovome što su naši političari napravili da bi se - po želji i svjetskih moćnika (ali i Predsjednika Srbije) – napravila Hrvatska bez ponosa.

Ipak mi se čini poštenije dati što sam odgovorio Thompsonu. Naime, oni koji su čitali nekoliko mojih zadnjih tekstova znaju da je Thompson (uz Stanka Šarića i Dražena Žanka) bio moj gost na svečanoj večeri konferencije koju su moji suradnici organizirali povodom mog 70-og rođendana. Na otvaranju je o meni govorio nekadašnji predsjednik Švedskog matematičkog društva i tom prigodom kazao kako me kolege zovu „the king of inequalities“. U prikazu otvaranja Konferencije na Laudato TV to je posebno istaknuto. Zapravo je i mene iznenadio s tim. Znao sam da me tako zovu rumunjske kolege jer su njihovi studenti u Lahoreu to rekli mojom studentima. Zato sam pitao kolegu prof. dr. sc. Ivana Perića

koji je više puta i bio u Lahoreu je li mu to on rekao. Ali nije. Zato sam se mogao našaliti uspoređujući se s ljudima koji su toliko učinili za Hrvatsku, a čiju želju ipak vlast ne poštuje. Napisao sam Thompsonu:

„Zapravo sam ja prošao mnogo bolje od Dalića i Modrića“: Na konferenciji priređenoj u moju čast pjevao je Thompson, a njima neće!“

Da, izgleda da ove naše u vlasti još uvijek plaši matematika, pa se preplašiše što je netko nekakav kralj u njoj.

Ali, jeli im pametno da su i dalje protiv hrvatskog naroda, jer kako reče pater Mandurič:

Otela se.

Svima se otela!

Hrvatskim izdajnicima i svjetskim ignorantima ova moja Hrvatska.

Zaustavite vrijeme, stanite svi! Da budemo dostojni gledati kako živi i kako je lijepa njena duša, ta mala... ta velika Hrvatska.

<https://kamenjar.com/pater-ike-manduric-zaustavite-vrijeme-stanite-svi/>

Da, otela vam se Hrvatska!

Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-hoce-li-thompson-pjevati-na-doceku-vatrenih/>

ŽELJA DALIĆA I MODRIĆA

Moj tekst o želji Dalića i Modrića da ih dočeka Thompson VLAST VEĆ OMALOVAŽAVA DALIĆA I MODRIĆA! objavljen je na kamenjar.com:

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-hoce-li-thompson-pjevati-na-doceku-vatrenih/>

Pogledajte i komentare!

Na Kamenjaru su, čini mi se, dali i svojevrstan komentar njihove želje tako što su montirali i pokazali kako dobro zvuči Thompsonova Duh ratnika uz snimke naših nogometaša:

<https://kamenjar.com/hrvatska-vojska-vatrenima-vi-ste-hrvatska-srce-junaka-i-osmijeh-pobjednika/>

Mirela komentira: "Ja se ufam da će pjevati ali da to malo drže u tajnosti da ih iznenade..ne znam..takav osjećaj imam! Ma sva sam euforичna od nasih deckica i pozitivna! Eto! 😊😊😊😊😊" Mladen kaže kako je dobio odgovor na pitanje o nastupu Thompsona od glasnogovornika HNS-a koji zapravo opravdava i Mireline nade: "Nemojte vjerovati svemu što se piše u medijima. Navijajte sutra za Hrvatsku!. Srdačan pozdrav,"

Još više nadu pobuđuje činjenica da je Thomsonov nastup najavljen za doček u Splitu:

Thompson pjeva na Rivi za doček Vatrenih

<http://dalmatinskiportal.hr/vijesti/thompson-na-rivi-u-ponedjeljak-za-docek--vatrenih-/33456>

Da, valjda ovi na vlasti nisu potpuno poludjeli. Ljubić je i očekivao da će oni poslije prvenstva postepeno pokušati poništiti porast ponosa kod Hrvata koje su vatreni ostvarili.

Pri tome je upozorio na još jedan stup moje Hrvatske - generala Praljka. Zato vam u ovom veličanstvenom danu šalem

Pzivnicu za obilježavanje Dana hrvatskih branitelja Općine Sunja. (prilog)

Jasno je da je želja da se ne ispuni želja Modrića i Dalića želja onih

kojima uspjeh vatrenih smeta. Zato pogledajte što o tome piše Davor Dijanović:

<https://direktno.hr/kolumne/nema-vise-jugoslavije-a-hrvatska-igra-u-finalu-svjetskog-prvenstva-neka-pati-koga-smeta-128381/>

Dragi prijatelj general Rojs mi je poslao želje vatrenima Hrvatskog generalskog zbora. Vidim da je to dano i na internetu:

<https://direktno.hr/domovina/generali-i-admirali-odusevljeni-pothvatom-vatrenih-evo-sto-su-im-porucili-128357/>

Pročitajte i želje jedne naše Ivane:

<https://narod.hr/sport/ivana-klaric-moja-domovina-zadnjih-dana-ne-izgleda-njeni-ljudi-vasi-ljudi-vise-ne-disu>

Svi danas vole Hrvatsku. Poslušajte i ovo:

<https://kamenjar.com/izraelska-zvijezda-zapjevala-na-hrvatskom-video/>

Danas je dan kada očekujemo pobjedu. Zato evo i takvih tekstova:

VERA PRIMORAC:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/07/15/vera-primorac-sve-se-vraca-sve-se-placa/>

DR. JURE BURIĆ:

PRVI

BOGU dragom

I

Dečkima hvala

Onima na terenu

I

onima na klupi

onima na stadionu

I

onima pred ekranom

onima po trgovima

Naše Domovine

I
Svijeta
Pa kome smeta
Neka pati

I
Shvati
Da samo ljubav

I
Žrtva
Pobijediti mogu
Još jednom
Hvala dragom
BOGU !!!

Dr Jure Burić
Srpanj 2018.

MALI LUKA

Ja sam mali Luka
U ruci mi šljuka (štap)
Po kamenju skačem bolje
Nego da je ravno polje
Čuvam kozu bit će mlijeka
Nemam lopte ni za lijeka
A kad budem malo veći
I ako me Bog posreći
Kupit će mi loptu tata
Pa da mu se skinem s vrata
Tad će Luka loptu ganjat
I o pravom dresu sanjat
Prepoznao Bog je Luku
I njegovu tešku muku
Bit ćeš mali jednog dana
Na postolju i bez mana
Slavit će te baš Svijet cijeli

HRVATIMA radost dijeli.
Ime će ti zlatno biti
I zlato ćeš osvojiti.

Dr Jure Burić
Ravno,
Uoči utakmice s Francuzima
Dobio sam inspiraciju kad sam vidio malog siročića (Luku)sa stapom
u ruci kako čuva svoju kozu.

MOLITVA

Nemam Te obraza
BOŽE više molit
Jer si mi do sada
Uslišao svaku
Dovede brate
U finale Hrvate
A isto ću sebi
Priuštiti slobodu
Ma hajde još jednom
Pomozi mom RODU
Znam da bi volio
Vidjeti i Ti
Oko vrata
Zlato u HRVATA !!!

Dr Jure Burić
15.srpanj 2018.

SVA MUDROST SVIJETA

U jedanaest slova
Sva mudrost Svijeta
Formula za uspjeh

I način života
Nije sramota
Ponizan biti
Boga moliti
Bit čovjek dobar
Voliti ljude
I kad te kude
S ljudima znati
Upravlјati
Rezultat na kraju
I svi u RAJU.
Ma ne može bit svatko
Naš DALIĆ ZLATKO.

Dr Jure Burić
Uoči utakmice za prvo mјesto na Svjetskom nogometnom prvenstvu
u Moskvi .
15. srpnja 2018.

KRENO PJEVAC NA KOCKICU

Kreno pjevac
Na kockicu
Za njim trci koka
Čini mi se moj pjevčiču
Nisi duga roka
Pa kada se to dogodi
Da ne budeš prvi
Bit ces pajdo il'
U loncu
Il' će jest te crvi
Ne racunaj vise na me
I na moja jaja
Ja odlazim za kockicam
To je moja raja

Dr J. Burić
Ravno - Dubrovnik

O NAJOGAVNIJIM LJUDIMA

Josip Jović piše:

Stoljećima su im branili ime, jezik i povijest, otkidali im i cijepali zemlju, stoljećima su nad njima vladali stranci. I kad je stvorena samostalna država nastavili su im govoriti da su fašisti, razbijali su im spomenike, zatvarali generale, zabranjivali pjesme i pjevače, gurali ih tamo gdje ne žele, poprijeko gledali na komemoracije nevinim žrtvama, govorili im da su primitivni, nesposobni i promašeni, nametali moral koji im je stran i neshvatljiv.

<http://www.hrvsijet.net/index.php/kolumne/76-gost-kolumne/50980-josip-jovic-hrvatska-je-takvo-sto-prvi-put-vidjela>

A Ivica Šola:

Uspjeh naše reprezentacije je jednostavan, kao i kod branitelja, igrali su za nešto što ih osobno nadilazi, za obitelj, za vjeru i domovinu.

<https://kamenjar.com/ivica-sola-postherojsko-drustvo-i-thompson/>

Zapravo Dalić, Modrić i svi Vatreli su pokazali kako se jedino može odgovoriti na sve to. Oni su govorili o Bogu, ponosu svog naroda, o braniteljima. Oni su i svojom igrom to pokazali. I osvojili su cijeli svijet.

Npr. kolega sa sveučilišta *Southern Illinois University* nam piše:

Dear Colleagues,

My warm congratulations for Croatian national football team for their accomplishment. I was rooting for them all the way.

Pokazali su kako oni koji su se prodali onima koji su protiv njihovog naroda, a koje Sun Tzu naziva najogavnijim ljudima, zapravo krajnje neuspješnim. Najogavniji imaju praktično sve medije i vlast u svojim rukama, a Modrić, Dalić i Vatreli sruše sve što su najogavniji godinama uradili.

Zapravo je izuzetan način kako su ih u potpunosti razgolitili pred cijelim narodom. Mato mi piše: *Sad tek vidim koliki je doseg Tvoje borbe za Thompsona.*

Da, napisao sam tri knjige o Thompsonovoj borbi protiv najogavnijih. On je bio jedini na kojemu su stalno lomili zube. A onda su mu se pridržili Dalić, Modrić i svi Vatreli. A sada je uz Dalića, Modrića, Thompsona i Vatrelih skoro cijeli narod!

Jedna kolegica mi piše sva ponosna što je za razliku od sramotnog ponašanja Vlasti u Zagrebu, Thompson pjevao u Varaždinu. Zabranjivali Thompsona ili ne svi pjevaju njegove pjesme. A kako će to tek biti u Livnu:

<https://narod.hr/sport/stizu-hrvati-iz-hrvatske-i-cijele-herceg-bosne-bit-ce-to-veliki-spektakl-na-doceku-zlatku-dalicu-u-livnu-izbornik-dobio-i-mural>

I dok mi se do jučer činilo da samo ja pišem o Thompsonu, to sramotno ponašanje vlasti i taj bestijalan odnos prema Daliću, Modriću i Vatreanima učinili su da danas nema hrvatskog kolumniste koji na piše o Thompsonu.

Zvonimir Hodak mi je očitao lekciju. Naime poznato je da sam i ja, a i on, često upozoravao na „hrabre“ srpske ratnike – zečeve. Međutim, Hodak u najnovijoj kolumni govori i o ovim najogavnijim ljudima u RH kao o zečevima.

<http://7dnevno.hr/kolumnisti/smrt-fasizmu-a-oko-nas-sve-sami-fasisti/>

Doista kako sam mogao srpske „junačine“ nazivati zečevima, a zaboraviti na srpske sluge u RH?

Hodak im poručuje:

A sad bi se 90 posto nas koji smo za Vatrene i Thompsona trebali ujediniti s 10 posto orjunaša, udbomlata, jugonostalgicara... samo zato jer su oni metastazirali u sve pisane i elektroničke medije pa ih propale političarke uvažavaju vjerujući valjda kako će im se tako prelići malo njihove moći. Malo sutra. Dugo, dugo i uzaludno će to čekati. Uostalom, crknut ćemo mi, ali crknut ćete i vi... s time da smo mi već sad apsolutni pobjednici.

Doista pa tko bi želio biti s najogavnijima? Ali u tom Hodakovom tekstu ima nešto što ih itekako zabrinjava. Znamo da je Tuđman govorio o 20 posto takvih, Hodak je do nedavno spominjao i 30 posto. A sada vidimo da su Dalić, Modrić, Thompson i Vatreni tu brojku smanjili na 10 posto. Ako ih je i toliko, jer neki spominju pet posto! Pa već internetom kruži lista onih koji pišu (pišaju) za strane medije i stvaraju sliku o nama.

Zapravo najogavnijima nije bilo lako. Svi su govorili da se vlast treba ugledati na Vatrene. A na vlasti je HDZ. Ipak je to Tuđmanova stranka. Što ako Plenković posluša. Odnos prema Thompsonu i

Vatrenima na dočeku u Zagrebu pokazao je najogavnijima da mogu nastaviti s dosadašnjom politikom.

Ali sluša ih samo 5-10 posto ljudi. Mladi pjevaju Thompsonove pjesme. Davno sam komentirao kako ih Thompson na taj način nauči više o domoljublju od cijelog hrvatskog školstva. Sjetite se da nas je Glavni tajnik Akademije prozivao u Saboru zbog Peticije ZDS kojom smo branili Thompsona, i sl.

Plenkoviću ostaje samo Velika koalicija. Pa nek traje dok traje. Valjda su zbog naslova jučer u narod.hr dali dobar dio mog intervjuu uoči konferencije MIA 2018:

<https://narod.hr/hrvatska/josip-pecaric-practicno-imamo-veliku-koaliciju>

Plenković može imati veliki problem u Predsjednici. Ovisno o tome kako ona odgovori na pitanje koje joj je izravno postavio Marko Ljubić:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29900-m-ljubic-predsjednice-vrijeme-je-zagrliti-thompsona-pred-svojim-narodom-i-cijelim-svijetom.html>

Mene i osobno zanima njen odgovor jer smo s Pantovčaka imali različite „vjetrove“ i kada je bio u pitanju pozdrav ZDS, a i moja konferencija (vidi sliku).

Josip Pečarić

SVE ŠTO VRIJEDI IDENTIFICIRA SE I S THOMPSONOM I S PRALJKOM

Nije me bilo nekoliko dana. Bio sam u mom Kotoru. Uvijek je lijepo obići svoj rodni grad, vidjeti stare prijatelje – onoliko koliko ih uspiješ sresti u kratkom vremenu. Posebno me je obradovalo to što sam doznao kako smo uspjeli u zahtjevima vlastima u Crnoj Gori da u svom prijedlogu UNESCO-u da se Bokeljsku mornaricu upiše na Reprezentativnu listu nematerijalne kulturne baštine čovječanstva istaknu njenu pripadnost Katoličkoj crkvi i Hrvatskom narodu. Još preostaje borba da se to isto ugradi u zakon o Bokeljskoj mornarici. Šteta što to nije učinjeno istovremeno. Mi u RH imamo to već u naslovu naših pet udruga („Hrvatska bratovština“). U Crnoj Gori se izgleda nacionalna imena ne mogu stavljati u naslovima. Šteta, jer bi to spriječilo očite pokušaje da se promjeni nacionalni sastav Bokeljske mornarice tamo. Ostaje sramotna uloga novog admirala Bokeljske Mornarice Tona Sbutege koji je tvrdio da Bokeljska Mornarica nije hrvatska bratovština. Hrvati u Boki ponosni su na činjenicu da je Papa proglasio Bazilikom katedralu sv. Tripuna. (Papa Bazilikom naziva posebno privilegiranu crkvu.)

I tamo se gledao ispraćaj Olivera Dragojevića. Hrvatska je pokazala svijetu da zna i dočekati svoje velikane i ispratiti ih. Doček Vatretnih i poruke koji oni nose je i dalje u medijima. Pogledajte npr. Miklenićev komentar:

<https://narod.hr/hrvatska/ivan-miklenic-kad-licemjери-sjede-u-strukturama-vlasti>

Doista je frapantna razlika u odnosu prema ponosu hrvatskog naroda i hrvatskih(?) političara.

Zapravo su Vatretni pokazali da svi oni koji žele posebno naglasiti svoj ponos zato što su Hrvati – žele pjevati ili imati Thompsona na njima važnim događajima. I sam sam, kada vlasti nisu željeli ispuniti želju Vatretnih da ih dočeka Thompson napisao Marku: „Zapravo se ja ne bih trebao buniti. Meni si pjevao, a njima....).“

I nasmijao sam ga.

Moram se zahvaliti hrvatskom književniku i znanstveniku dr. sc. Stijepu Mijoviću Kočanu što je i moje ime spomenuo uz hrvatske velikane govoreći o Vatrenima:

Stoga malenu i maloljudnu Hrvatsku ovih dana voli i zna za nju praktično cijeli svijet: pobjeđuje nogometne divove, mnogo veće od sebe i mnogoljudnije, snagom svoje volje i svojim znanjem igranja nogometa, svojim velikim srcem i svojim velikim domoljubljem. (U Kotoru mi je jedan Srbin za Vatrene rekao: Tako se igra za svoju državu i za svoj narod, J.P., a u Njemačkoj:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/08/01/u-njemackoj-izdana-srebrna-kovanica-s-hrvatskim-grbom-u-cast-vatrenih/>)

Hrvatski nogometni velikani podsjećaju nas na brojne druge hrvatske značajnike: na naše nobelovce, na hrvatske liječnike u vrhu svjetske medicine, konkretno i na nedavno preminuloga mogega prijatelja Predraga Kerosa jer se medicinski (anatomski) pojam 'keros' nalazi u svim svjetskim udžbenicima otorinolaringologije, na akademika Pečarića koji je, ma koliko to domaći nepodoban jer smetamediji prešućivali, svjetski poznat i slavan matematički značajnik, a Zagreb, s dvama znanstvenim časopisima koje on uređuje, važno je središte matematičkoga Globusa, svjetska matematička veličina, na srčane branitelje Vukovara i Dubrovnika, na Praljka koji nije dopustio da ga ratni zločinci učine ratnim zločincem sličnim njima, nego je radije umro. Javno i pred svima, postavši uzor i moralna vertikala, na Meštrovića i druge hrvatske umjetnike svjetskoga značaja, na hrvatske inovatore i proizvođače, na – za tako malobrojnu zemlju – iznimno brojne nositelje zlatnih i drugih medalja s olimpijada i svjetskih prvenstava, konačno i na njihove prethodnike 1998., također u svjetskome vrhu. Imamo, svi mi Hrvati, i na koga i na što biti ponosni.

Vatreni su, znamo, pokazali vlastima da im je važnije narodu pokazati što je Hrvatski ponos. Istina i oni su pokazali Vatrenima koliko političarima nisu važni ni Vatreni ni hrvatski ponos ako ne žele kleknuti pred njima.

Ali stiže im nova poruka

Hrgović: Moja je velika želja da mi Thompson u Areni prije ulaska u ring zapjeva svoju pjesmu uživo

<https://kamenjar.com/hrgovic-moja-je-velika-zelja-da-mi-thompson-u-areni-prije-ulaska-u-ring-zapjeva-svoju-pjesmu-uzivo/>

S druge strane imamo potpuno drugačije ponašanje Predsjednice:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29969-m-ljubic-predsjednica-uz-thompsona-dobiva-li-nacionalni-otpor-rezimu-uporiste-na-vrhu-republike.html>

Predsjednica je valjda konačno shvatila da se pjesme zabranjuju, kako kaže Joško Buljan u najnovijem Hrvatskom tjedniku, zato što ruše, a ne podižu moral ljudi:

Stoga se moramo pitati zašto sve hrvatske vlade žele rušiti moral hrvatskoga naroda!? Čije su to vlade, za čije interese to čine? Kako to da tu nema razlike između Račana, Sanadera, Kotor, Karamarka, Milanovića ili Plenkovića? Je li moguće da je Thompson nepodoban jer smeta Pupovcu i njegovim četnicima? Možda smeta pjevanje o Lici, Slavoniji ili Dalmaciji kao HRVATSKIM bande Glini i tjeranju 'preko izvora', pa makar, za sada' samo u pjesmi.

Istine radi moram primjetiti da Predsjednica dugo već razmišlja o takvoj potpori Thompsonu. Naime, poslije napada na Peticiju ZDS koja je pisana kao potpora Thompsonu i „Bojni Čavoglave“ ona je u više navrata pokazala i drugačiji odnos. Čak je bilo naznaka da će prihvatiti i pokroviteljstvo međunarodne konferencije povodom mog rođendana. Moj dojam je da su tada prevagu odnijeli Josipovićevi kadrovi u njenom timu. „Gledam li joj kroz prste“?

Čini mi se da joj Ljubić „gleda kroz prste“ želeći da Predsjednica konačno izabere hrvatsku stranu. Ali drugi naš veliki kolumnist Ivica Marijačić joj „ne oprašta“: Sjaj i bijeda Kolinde G-K., Hrvatski tjednik, 2. kolovoza 2018.

Moram priznati da sam se i sam odavno ponašao slično Ljubiću, ali nisam siguran da nije u pravu Marijačić. Pa i u trenutcima kada smo napadnuti zbog obrane Thompsona Peticijom ZDS, pa ni kada je to rezurtiralo nizom napada na nas nisam povlačio paralelu ponašanja Predsjednice s onim iz vremena kada je bila Ministrica. A te napade imamo i danas. Tekst Zdravka Pilića *Tišnjanima ne treba Google. Imaju načelnika!* dostupan je i na Internetu:

<https://sibenski.slobodnadalmacija.hr/kolumne/govoreci-otvoreno/clanak/id/558869/tisnjanima-ne-treba-google-imaju-nacelnika>

A sjetimo se i napada Glavnog tajnika HAZU zbog Peticije ZDS u svijetlu ovoga što piše u tekstu:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/07/30/nije-problem-u-blagonicu-nego-u-hjazu-i-vlh/>

Prvo što mora napraviti Predsjednica se mora okružiti ljudima koji znaju. Jer da Vatreći nisu umjetnici u svom poslu ne bi bili to što jesu. Prije svih tu je Igor Vukić. U vrijeme 'moje' konferencije održavao je predstavljanja knjige „Radni logor Jasenovac“. Nije mogao doći na otvaranje konferencije, ali je došao poslijepodne dok su trajala matematička predavanja da mi čestita. Vidi i sada u Hrvatskom tjedniku kako 'kori' Predsjednicu: *Predsjednica je odobrila Rivlinove laži, a i sama je lagala o Jasenovcu*. Zar joj nije bolje imati za savjetnika vrhunskog znalca kojega se boje jugo-komunistički 'istoričari' u RH?

Slično ponašanje hrvatskih vlasti je bilo i kod odnosa prema jednom od najvećih Hrvata u povijesti – generalu Slobodanu Praljku. Danas vidim kako hrvatski branitelji traže da se Pelješki most nazove po našem generalu:

<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/08/02/inicijativa-hrvatskih-branitelja-peljeski-most-nazvati-po-pokoynom-generalu-slobodana-praljku/>

Vidjet ćemo. Možda su ovi na vlasti nešto naučili od Dalića, Modrića i ostalih Vatrećih!

Vidjeli smo i kako Kočan ubraja Praljka među najveće naše ljude.

Mi Praljka nećemo zaboraviti. Bilo je predstavljanje knjiga o njemu u Sunji u sklopu proslave Dana branitelja Sunje. Knjige su predstavili dr. sc. Miroslav Međimorec, Mato Kovačević, Žarko Peša (čovjek koji je doveo Slobodana u Sunju), te jedan branitelj Sunjanin.

Zapravo najjednostavnije je reći ono što im poručuje dr. sc. Sanja Bilač i u najnovijem Hrvatskom tjedniku:

Dogodila se Hrvatska!

<http://projektvelebit.com/dogodila-se-hrvatska/>

Zapravo DGOĐIO IM SE TUĐMAN jer je on beskrajno vjerovao u hrvatski narod!

Josip Pečarić

NAPOMENA. Thompson je ispunio Hrgovićevu želju:
<https://kamenjar.com/video-hrgovic-uz-thompson-usao-u-ring/>
<https://narod.hr/sport/thompson-o-hrgovicu-i-vatrenima-kad-jednog-kantautora-sportasi-pozivaju-da-bude-s-njima-u-njihovim-najvaznijim-trenucima-onda-je-to-vrh-vrhova>

PREDSTAVLJANJE LJUBIĆEVE KNJIGE U TISNOM

Dopustite mi da vas na početku sve lijepo pozdravim i zahvalim autoru g. Marku Ljubiću i našem župniku don Lazaru Čibariću što su mi omogućili govoriti na večerašnjem predavljanju knjige RASUDBE HRVATSKE DRŽAVNOSTI.

Na koricama svoje knjige g. Ljubić je izdvojio, uz sjajne komentare biskupa Košića i prof. dr. sc. Matka Marušića, i moje riječi:

"Kolumnist Marko Ljubić u svojim tekstovima, ali i u javnim nastupima, na jedinstveni način pokazuje kako se politološka znanost može koristiti u objašnjavanju hrvatske zbilje, uočavanju bitnih u odnosu na umjetno i manipulativno ponuđene nebitne dvojbe i probleme. On zna tu zbilju predočiti širokom krugu čitatelja na način koji je svima razumljiv i blizak. S druge strane kako su te raščlambe doista sveobuhvatne i precizne, uvijek sam se pitao zašto on nije savjetnik bilo Predsjednice RH bilo u Vladi RH. Njegovi tekstovi i analize čine radost i ohrabrenje njegovim čitateljima, mnogim državotvornim Hrvatima, pa je nedvojbeno Ljubić jedan od najpopularnijih hrvatskih kolumnista".

Zapravo organiziranje ovog predavljanja bila je i obaveza prema Tiščanima i zbog tih mojih riječi ali još i više jer je g. Ljubić nedavno spomenut u odgovoru g. Načelnika našem župniku:

„Analizirajući tekstove navedenih autora i onih koji bi predstavljali navedenu knjigu...”

Naime g. Ljubić je trebao sudjelovati u predavljanju moje knjige THOMPSON - PJESMOM ZA HRVATSKU, ali nije mogao tada doći u Tisno. S obzirom da je g. Načelnik jasno stavio do znanja da proučava i Ljubićeve tekstove, dakle tekstove zbog kojih sam ja zaključio da bi trebao biti savjetnik Predsjednice RH, bilo je prirodno da omogućimo i drugim Tišnjanima da se upoznaju s Ljubićevim tekstovima.

Ja sam osobno pozvao i g. Župana i g. Načelnika:

Poštovani g. Župane,

Poštovani g. Načelniče,

Šaljem vam, poziv na predavljanje knjige poznatog hrvatskog kolumnista Marka Ljubića: RASUDBE HRVATSKE DRŽAVNOSTI.

Naš Župnik don Lazar Čibarić je poštivajući želju g. Načelnika zakazao to predstavljanje u dvorištu župne kuće, kao i u slučaju nedavnog predstavljanja moje knjige o hrvatskom branitelju i autoru najpoznatijih budnica iz Domovinskog rata Marku Perkoviću Thompsonu.

<http://www.rudinapress.hr/index.php/2018/07/24/dobili-smo-rat-kad-cemo-dobiti-mir-nacelnik-jos-jednom-odbio-zupnika-i-knjigu-matematicara-pecarica/>

Knjiga o Thompsonu je već predstavljena i u drugim mjestima pa i u organizaciji i u prostorijama braniteljskih udruga.

Doista je nevjerojatna sličnost stavova koja o Domovinskom ratu i o Thompsonu imaju naš Načelnik i Predsjednik Srbije.

Međutim, u slučaju našeg Načelnika puno se može zaključiti iz teksta kolumniste Zorana Pilića:

<https://sibenski.slobodnadalmacija.hr/kolumne/govoreci-otvoreno/clanak/id/558869/tisnjanima-ne-treba-google-imaju-nacelnika>

Naime, g. Pilić u tom tekstu upozorava na nedovoljno obrazovanje g. Načelnika, pa je lako moguće da g. Načelnik zbog toga kao i Predsjednik Srbije izjednačava Domovinski rat i Drugi svjetski rat.

Kako je u svom odgovoru g. Načelnik spomenuo kako je proučavao ne samo moje tekstove već i tekstove g. Ljubića, lako je moguće da njega već sam naslov knjige g. Ljubića u kojem on spominje 'hrvatsku državnost' asocira na ustaštvo (sjetimo se samo da su promjenili takav naziv Sabora).

Zato bi itekako bilo važno da i Vi g. Župane budete nazočni na tom predstavljanju i pomognete g. Načelniku u razlikovanju Domovinskog rata i Drugog svjetskog rata, jer sigurno nije ni u interesu vaše županije da neko od čelnih ljudi u Županiji ima istovjetne poglede na Domovinski rat onima koje je ovih dana izrekao Predsjednik Srbije.

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

P.S. Šaljem vam i link na novi župni list u kome imate i tekstove s nedavne međunarodne konferencije povodom moga 70-og rođendana:

<http://www.zupatisno.hbk.hr/ZupniList/ZupniListVelikaGospa2018.pdf>

Pozvao sam i ovdašnjeg biskupa. Odgovorio je:

Poštovani gospodine Pečarić,

hvala na poslanom e-mailu i pozivu. Nisam u mogućnosti nazočiti predstavljanju knjige.

Pozdravljam s poštovanjem,

+ Tomislav Rogić, šibenski biskup

Ni g. Župan ni g. Načelnik nisu odgovorili na poziv. Nisu ni poslali nekoga u njihovo ime. Osim možda nekoga kojemu je biti nazočan na ovakvim predstavljanjima u opisu radnog mjesta.

Meni je bilo itekako važan tekst g. Pilića i spoznaja kako naš načelnik nije baš bio dobar student. Vidimo da kada piše o meni kao autoru knjige on govori u množini o „navedenim autorima“. Treba li uopće spomenuti da je don Lazar točno naveo samo jednog autora? Također, iako je hvale vrijedno što g. načelnik analizira i moje i Ljubićeve i Stjepandićeve tekstove, ne treba nas iznenaditi – kad znamo kakav je bio student – što ih nije razumio, pa je to dovelo do toga da ga je kolumnist Pilić ismijao u svojoj kolumni.

Ili g. Načelnik pripada onim ljudima u RH o kojima piše Zvonimir Hodak u svojoj jučerašnjoj kolumni na dnevno.hr. Smeta im, vjerovali ili ne, izjava hrvatskog ministra obrane Krstićevića:

“Domovinski rat nešto najbolje što se Hrvatskoj dogodilo.”

Hodak komentira:

*Odmah ga je dočekaao uvijek budni **Marko Biočina** iz Jutarnjeg koji je kratkom psihoanalizom obrisao pod nesretnim ministrom navodeći:*

“teško se oteti dojmu da je riječ o institucionaliziranoj formi fanatizma“. Marko se blago čudi kako netko može krvavi ratni sukob glorificirati. Slažem se. Sve je moglo proći bez rata. Komšije su nam nudile da mirno predamo Vukovar. Da se tamo nismo junačili i tvrdoglavili ne bi ni došlo do Ovčare. Mogli smo biti strpljiviji i ostati živjeti pod Slobom, Ađićem i Kadijevićem te čekati da prihvate Z4 i danas imati tri države u Lijepoj našoj ili Lepoj njihovoj. Ne znam što bi Biočina pisao o “umjetno konstruiranim mitovima devedesetih“ da je ministar Krstićević i izrekao ono što je u stvari i mislio. Pobjeda u Domovinskom ratu je nešto najbolje što se Hrvatskoj dogodilo. Ne znam što, ali bi naš Marko već smislio modus o “intelektualnom i empatijskom nedostatku“ Damira Krstićevića. (Ne daj Bože da je Ministar odgovorio Vučiću tvrdeći, a pozivajući se na Slobu, kako je

Franjo bio gori od Hitlera jer je napravio najveći genocid u povijesti – načinio je zečeve od Srba, JP) *Uostalom, da stvar ogolimo do kože, da nije bilo Domovinskog rata ne bi bilo ni Bljeska ni Oluje, pa se ni Vučić, Vulin i kompanija ne bi mogli čuditi proslavi Oluje kao pura dreku. Kao ni Marko Biočina, uostalom. Marku dižu njegov progresivni tlak ognjištarski slogani kao “Dani ponosa i slave, vrijeme kad smo bili složni, herojsko doba” i sl. Psiholog Večernjaka zna da te slogane psiholozi i psihijatri nazivaju “optimizmom pamćenja”. Marko je siguran da su to “umjetno konstruirani mitovi devedesetih”. Tu Biočina naglo doživljava jaki napad empatije prema “onima koji su devedesetih bili izloženi represiji zbog svoje nacionalnosti...” “Naravno, ne misli naš Markan na one koji su znatno gore stvari doživljavali u SAO Krajinama, Vukovaru, Petrinji, Kninu, Plitvicama, Slunju... Kad su Japanci 7. prosinca 1941.g. izveli zračni napad na Pearl Harbor, SAD su u roku od dva mjeseca širom SAD-a formirali logore u koje su transferirali 120.000 Japanaca. Jednostavno, Japan je napao USA. Kao i 15 milijuna protjeranih ljudi njemačke nacionalnosti 1945.g. To je uvijek sudbina onih čije države izvrše agresiju čineći pritom zločine. Takvu “brutalnu” sudbinu doživjeli su i naši Srbi. Mijenjali su imena, bilo im je malo neugodno kad je raketiran Zagreb, kad nam je Martić poslao “zvončiće” jedva su dobili termin u Mimari, kad su došli iz slobodarskog Beograda da zajedno sa Vesnom Pusić zatraže odlazak Tuđmana sa vlasti. Kad tvrdoglavi Tuđman nije na to pristao doživjeli su civilizacijski šok koji ih ne pušta do dandanas. Dokaz – Vesna Teršelič, Rada, Anka partizanka... koje prosto ne mogu da veruju da ustaša Thompson još nije u Remetincu. Bez obzira što ne postoji osuđujuća pravomoćna presuda. Nego samo oslobađajuće. One, kao i Biočina, predstavljaju našu lijevu intelektualnu elitu te znaju ili su čule na placu kako je Marko Porcije Katon prije svakog govora u Senatu rekao: “Ceterum censeo Karthaginam esse delendam” – uostalom, smatram da Kartagu treba razoriti. Uostalom, Thompsona treba zatvoriti. I u pravu je Markan kad duboko suosjeća s patnjama onih koji su sanjali slobodu koju će im na tenkovima donijeti Kadijević, Adđić i Šljivančanin. Naravno, hrvatski CK već radi na tome da Bajaga nije autor niti je pjevao lirsku pjesmicu “Armija srpska će da vas...” “Ni MPT ne priznaje da je pjevao “Jasenovac i Gradiška stara...” “, ali on*

nema logistiku i simpatiju Ivana Jakovčića i Marka Biočine. Priznao, ne priznao, pjevao je! Jednog dana će i propjevati. Pojavila se na You Tube jedna druga zgodna domoljubna.. Bajaga, Bora Čorba i Dejan Čukić u pjesmi upućenoj protivnicima Srbije, a to su Hrvati i Albanci. Krasan pjesnički uradak: "Pogledati ih u oči i pucati bez oklevanja e, pomози nam, Bože!" Na nedostatak ognjištarskog oduševljenja za Bajaginu jugo-sintezu osvrnuo se na Net.hr i suvremeni Dušan Bilandžić u liku Hrvoja Klasića. Hrvojica je 1991.g. bio krajnje nehumano mobiliziran (nije se izjasnio u koju vojsku...?). Nije slušao krkana MPT nego Bajagu. On mu je bio simbol one druge antimiloševićevske Srbije koja se sublimirala u progresivnim stihovima "pogledati ih u oči i pucati bez oklevanja e', pomози nam Bože." Klasni primjerak rigidnog Jugoslavena pada u euforiju balkaniku: "U to vrijeme rata slušajući ga htio sam sam sebi dokazati da ne ratujem protiv Srba nego protiv zlih ljudi". Nagradno pitanje: protiv koga je to ratovao bliski rođak Mike Špiljka 1991.g? Pobjednik dobiva "pozitivnu energiju" Momčila Bajage na kojoj je "odrastao" "istoričar" Hrvoje Klasić kako se sam hvali u jugo-pamfletu na Net.hr. No, da se svi zajedno skinemo s "lične tragedije" Momčila Bajage. Neka ojkaju Klasić, Čehok, Jakovčić, Biočina, Mara Vilus, Gerovac, Pofuk, Pilsel, Bojana Hribljan, Miletić i svi orijunaši i jugo nostalgicari. To je njihov mentalni problem. Onih 500.000 ljudi s dočeka srebrenih iz Moskve žele i slušati će Čavoglave i Thompsona. A to je samo mali dio onih koji čvrsto vjeruju da su im u ratu neprijatelji bili Srbija i Crna Gora, a ne imaginarni "zli" ljudi. Pa ako opet dođe do "stani, pani" onda intelektualna, salonska, kriptokomunistička i anacionalna peta kolona može pokupiti svoje crvene prnje i u novi egzodus na novim traktorima.

<http://www.7dnevno.hr/kolumnisti/svoj-glas-digose-bedni-gladni-i-zedni/>

Čitajući Ljubićevu knjigu moći ćete vidjeti sve to o čemu na svoj duhoviti način piše Hodak u politološkim analizama Marka Ljubića, tj. moći ćete sami otkriti *kako se politološka znanost može koristiti u objašnjavanju hrvatske zbilje*, tj. zašto su te moje riječi i izdvojene na koricama ove knjige.

Zapravo, Ljubićevu knjigu doživljavam, kako sam naglasio na predstavljanju u Zsagrebu, kao udžbenik iz koga mogu mnogo više

naučiti od onoga što uče na fakultetima na kojima imamo razne joviće, jakovine, markovine i slične. To nam je sjajno pokazao g. Načelnik pokazujući da Ljubićeva knjiga nije baš lagan udžbenik i da se itekako treba pomučiti razumjeti ga.

Prvo poglavlje ovog udžbenika je:

HRVATSKA DRŽAVNOST IZMEĐU NACIONALNOG IDENTITETA I DRUŠTVENIH PODJELA

Ljubićeva osnova misao vezana uz 9 studija u ovom poglavlju je:

Državna politika mora stvoriti pretpostavke ujedinjenja hrvatskog naroda na poziciji pobjednika, a ne na uspomeni na žrtvu komemoriranu tijekom nekoliko prigodnih dana. Istinu o našim ključnim događajima mora pisati pobjednički narod, a ne poraženi zločinac.

A sam naslov prve studije puno govori:

Temeljni razdor: Hrvatski suverenizam ili neojugoslavenski regionalizam

I tako redom imamo poglavlja:

NEGATORI HRVATSKE DRŽAVNOSTI s 9 studija;

ILUZIJA HRVATSKE DRŽAVNOSTI S POLITIČKIM SRPSTVOM sa 6 studija;

KOST U GRLU – HRVATI BOSNE I HERCEGOVINE sa 7 studija;

i

POLITIČKA KULTURA I KULTURA DRŽAVNOSTI s 8 studija, a završna studija je *Kako Hrvatsku izvesti na staze nacionalnoga uspjeha?*

Završit ću ovo izlaganje s riječima autora koje je sam izdvojio iz ovog posljednjeg poglavlja:

U svim fazama razvitka svake, baš svake državnosti, izborni sustav i zakonodavstvo ključni su instrumenti upravljanja razvitkom državnoga poretka. Nema važnijega od toga, niti postoji alternativa. Drugim riječima, dok je na snazi trenutni ustavni i pravni poredak države, baš nitko ni pod kakvim okolnostima ne može ostvariti stabilnost društva i države, niti može postići svrhu te stabilnosti – razvoj svih društvenih i nacionalnih potencijala. Stabilnost sama sebi ne može biti svrhom, niti nosi pozitivno obilježje, ako se svodi na održavanje i reprodukciju vladajućega poretka. Takvu stabilnost ima, primjerice, Sjeverna Koreja.

Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/12338-predstavljanje-ljubiceve-knjige-u-tisnom>

**J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA
JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA
ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA
JASENOVAC, ZAGREB 2018.**

MARKO LJUBIĆ:

**ŠTO JE TO ČASNO U MIRENJU SA SRPSKIM
KLEVETAMA I LAŽIMA?**

Portal HKV-a, 3. lipnja 2018.

**BILTENI I ZAGREBAČKE KUHINJE
DENUNCIJACIJE**

Izvješće za izvješćem, bilten za biltenom. Poruke o nevaljalosti Hrvatske, hrvatskog naroda, a iza njih stoje, s jedne strane srpske parapolitičke strukture, koje svojim autoritetom pokriva hrvatska država, grad Zagreb, hrvatske službene institucije, kojima međunarodni poredak po definiciji mora vjerovati, a s druge strane, zvučne i zašto ne reći, moćne međunarodne institucije sa svojom operativnom državnom i međunarodnom mrežom, koje prihvaćaju ta izvješća i po njima se ponašaju.

Neke su naime samo zvučne, kao one, čije je predstavnike i nositelje donedavni predsjednik HND-a Saša Leković pozivao u Hrvatsku na tamanjenje nedužnih odojaka, pa im se klanjao cijeli državni establišment kao nekakvim autoritetima, iako je na čelu tih autoriteta stajao neki Srbijanac s „argumentom“ od sto pedeset kila žive vage i

porukama skuhanim u zagrebačkim kuhinjama denuncijacije, a neke su ozbiljne kao što je ova State Departmenta.

Zašto ozbiljne?

Jer iza njih stoji ozbiljna država.

I međunarodni administrativni standardi, koji se izrazito tiču svakodnevnoga života milijuna ljudi i koje bi samo budala podcjenio. Iako dobro zvuči u hrvatskoj žrtvoslovnoj i tezgaroškoj subkulturi, a naglašavam ovo tezgaroškoj, biti rame uz rame s desetinama uistinu uglednih hrvatskih domoljuba i hrvatskih suverenista na popisu SNV-a ili GONG-ova biltena promicatelja tzv. mržnje, mirenje s tom pozicijom je duboko nečasno. Naime, s jedne strane, otkriva totalno pomanjkanje državno-kulturnog senzibiliteta, pomanjkanje elementarne samosvijesti o tome tko smo i gdje smo, pri čemu pristajemo na status progonjenih zvijeri u svojoj domovini, i to od ljudi i institucija koje su, kako personalno, kao u slučaju SNV-a i GONG-a, tako i institucionalno, sve učinile da te domovine ne bude i u konačnici – postoje zbog hrvatske milosti. S druge strane, otkriva krajnje tezgarošku i buvljačku namjeru, refleks i instinkt žrtvoslovnog poduzetništva djela tako označenih ljudi, koje je utoliko uspješnije ukoliko je hrvatski narod ugroženiji, pa se pojam žrtve uzdiže kao sveti cilj, što je samo po sebi čak i niže od otvorenoga kapitulantstva. Zato se ističe – da je časno biti u Pupovčevom biltenu.

Žrtvoslovna mitologija

Kao i u svemu izumili su ljudi da se može biti zaštićen kao medvjed, s obilježjem žrtve, doduše pristajući na lanac i medvjedu ulogu, dobro živjeti i imati vrhunski moralni, pa društveni status, zbog čega se sve više Hrvata opredjeljuje umjesto borbi za dostojanstvenu slobodu, za poziciju žrtve i javno licitiranje s njom. Kao da nas je Pupovac inficirao srpskom žrtvoslovnom mitologijom i tezgarenjem na njoj. Ne bi bio problem da to nije teško izrugivanje stvarnim žrtvama i matrica relativizacije zločina, koju personaliziraju tisuće pripadnika i današnjeg službenog državnog, javnog i svekolikog poretka. Jer, ako je žrtva svatko, nije nitko, ako je sve zločin, zločina – nema.

Elementarna samosvijest je ne isticati čast biti na tim popisima, jer pristajući na to priznajemo potčinjenost, kulturno je i dostojanstveno uzvratiti, ne samo otporom protiv te sramne činjenice i realnosti, nego i žestokim protuudarom na taj pokušaj potpunoga prisvajanja hrvatske države u ime i za potrebe neprijateljskih ciljeva.

Dakle, ja osobno kao autor koga se više godina za redom svrstava u nekakve mrzitelje, ne dopuštam nikome tko pod imenom i znakom moje hrvatske države i moga grada Zagreba, mene i desetine kolega denuncira zbog trgovačkih i izdajničkih političkih nakana, da to radi, a do krajnjih granica moga ponosa kao čovjeka i Hrvata, me to i vrijeđa.

Baštinici zla

SNV i GONG sa skupinama zloglasnih antifa su zadnji koji bi smjeli po načelima suvremene civilizacije i riječi izustiti o tome.

Zašto?

Jer SNV i hrvatske antife baštine zlo, zločin, civilizacijsko posrnuće i sve što civilizacija mora, ako želi naprijed – odbaciti. Ovdje želim naglasiti da hrvatski narod mora s početkom dvadeset i prvog stoljeća načiniti civilizacijski diskontinuitet, jer ako bude baštinio i slijedio antifa stečevine dvadesetog stoljeća, ako bude slijedio kontinuitet, neće nam kao narodu i Hrvatima biti dobro.

Odmah nakon biltena SNV-a, koji je s pozicija službene vlasti u Hrvatskoj i ove godine pokušao nametnuti, a vidjet ćemo na primjeru s HRT-om da je već praktično i nametnuo standarde ponašanja u vrijednosnom poretku Republike Hrvatske i poslao obvezujuće poruke tisućama mediokriteta prije svega u medijima, uslijedilo je i izvješće State Departmenta, doduše administracije, koju više ne predstavlja u Hrvatskoj Obamina opskurna veleposlanica, koje je gotovo u cijelosti prenijelo vrijednosne standarde toga biltena, kao i prethodnih mjesečnih biltena još opskurnijega GONG-a, koji počiva godinama na međunarodnim denuncijacijama Republike Hrvatske i hrvatskoga naroda.

Kako se postaviti prema tome?

Pa pođimo redom.

Progon novinara

Prvo bi u svakoj normalnoj državi s minimum integriteta DORH pokrenuo trenutnu istragu i s poprilično sigurnom izvjesnošću žestoko kazneno pritiskao autore i nakladnike biltena po više osnova, a država bi zatražila od prijateljske američke administracije informaciju o tome gdje su, kako, na temelju čega, došli do podataka o stanju ljudskih prava u Hrvatskoj, uz tihi savjet – klonite se Pupovca i Sorošovaca.

U medijskom prostoru bi mediji s *minimum* integriteta, ne nužno čak hrvatskog i kršćanskog, nego običnog profesionalnog, stvorili žestoki otpor i desetinama emisija sa suočavanjem mjerača mržnje i tzv. mrzitelja, poučili mjerače da je duhovno nasilje i pritisak na slobodu novinarstva – nedopustiv i najstrože prezren u suvremenoj Hrvatskoj. Dogodilo se posve drugačije, odjeknula je potpuna *mainstream* šutnja, pri čemu HRT nije ni progovorio o toj besramnoj hajci na medije i novinare, a komunikacija s kolegicama i kolegama u toj nesretnoj medijskoj kući mi je potvrdila sumnju da je – neformalno a stvarno zabranjeno o tome govoriti.

Zid šutnje, rekao bih – zid mučne šutnje i profesionalnoga posrnuća. S obzirom da od HND-a i rukovodstva te antifa parastrukture, kojoj novinarstvo služi kao pokriće, a novinari kao stado, nitko nije ni očekivao reakciju izuzev pomoć mjeriteljima u mjerenju mržnje, bilo je prirodno očekivati da se borci za „novo hrvatsko novinarstvo“ Katja Kušec i Hrvoje Juvančić, koji su uspjeli „obraniti“ HNiP od Jure Vujića, Marka Jurića i mene, junački krivotvoreći dokumente i procedure do samoga statuta udruge, oglose, jer za to nije bilo potrebno imati naročite pameti, šaljući znak da su živi i da sad kad nema nepoćudnih imaju stav i cilj postojanja, ali, zauzeti pisanjem poziva za plaćanje članarine za održavanje „hladnog pogona“, te posve inficirani inkluzivnošću, tezgarenjem oko Bandića i Mikulića, centrizmom i javnom novokorektnošću, nisu primjetili da se u Hrvatskoj progone – novinari.

Pupovčevi mjerači mržnje morat će dokazati iznesene klevete

Predsjednica Republike bi morala konačno reagirati na javnu moralnu i klevetničku tjeralicu SNV-a u oslobođenoj, pa duhovno okupiranoj Hrvatskoj, vlada bi morala ako drži do minimuma ustavnoga zvanja – nacionalne države hrvatskoga naroda, zakonski reagirati na to, a sve,

baš sve hrvatske nacionalne institucije, a pogotovo prozvani pojedinci i institucije bi morali iskazati oštar otpor prema tim pokušajima.

I krenuti u organizirani institucionalni obračun s tim društvenim nakazama, ako ništa drugo, zbog senzibiliziranja javnosti i prokazivanja otužne države. S obzirom da država neće mrdnuti prstom, nas nekolicina je donijela odluku glumiti DORH i pritisnuti privatno Pupovčeve mjerače mržnje da nam dokažu klevete koje su iznijeli, poznati odvjetnik Mate Knezović nas je odlučio besplatno zastupati, a vrata su otvorena svima koji se ne mire s progonom.

Ako ništa, neka znaju da ne mogu mjeriti mržnju šutke i da nismo svi centrirani.

Jer to nije osobno pitanje ni jednoga od nas koji smo višegodišnji „klijenti“ tih opskurnih parapolitičkih i sljedbenozločinačkih skupina, nego elementarno pitanje higijene hrvatskoga društva.

Akt (para)državnog progona

Zašto ovo naglašavam i kome je namijenjeno?

Prvo, zato što je bilten SNV otvoreni akt paradržavnog, ali i državnoga progona, cenzure u javnome prostoru u Hrvatskoj, kriminalizacije desetine ljudi, sve redom uglednih hrvatskih intelektualaca i institucija, pri čemu ističem baš sve *news* portale i organizacije, koje se ne mire s velikosrpskim i neojugoslavenskim, te lijevoliberalnim globalističkim osporavanjem samih temelja državnosti hrvatskoga naroda.

Drugo, zato što je poruka SNV-a zadnjih nekoliko godina između ostaloga služila, o čemu postoje javno ozbiljna svjedočanstva, buzijskoj ekzpozituri Sjedinjenih Država kao uporište globalne kriminalizacije hrvatskog nacionalnog identiteta i suvereniteta, koje je svojom „Hillary Clinton“ antihumanističkom filozofijom predvodila veleposlanica SAD-a Juliette Valls Noyes, a koja je smijenjena početkom ove godine.

Treće, svim Hrvatima i Hrvatima u zemlji i svijetu, da znaju, shvate i razumiju da se borba za njihovo ime i prezime, identitet i civilizacijski opstanak vodi u Hrvatskoj, jer jedino tu stojimo čvrsto ukopani u zemlju i Bogom dani ovaj svijet, te da je sve dok god postoji mogućnost da netko, bilo tko, pod hrvatskim državnim žigom i žigom grada Zagreba, denuncira i samovoljno klevetnički kriminalizira u

domaćem i međunarodnom poretku desetine uglednih i priznatih hrvatskih intelektualaca i domoljuba, vodi jednakim intenzitetom kao i devedesetih, te da je ovo što radimo – istovrijedno i da su posljedice eventualnoga sloma duha – eliminacijske nama kao narodu i svima nama kao ljudima.

Evo posljedica i ciljeva biltenske tjeralice.

Sijanje straha

Stalni, višegodišnji pritisak biltenima i međunarodnim, te tuzemnim denuncijacijama na stotine nas, realno hrvatskih uglednika (ne želim biti lažno skroman), pogotovo u medijskome prostoru, neće gotovo sigurno vrijednosno pokolebati nikoga od nas prozvanih. Niti će Marko Perković Thompson prestati pjevati i opjevavati svoju domovinu, narod i svetinje, niti će prestati izvoditi svoje legendarne hrvatske nacionalne budnice i pjesme, niti će bilo koji književnik, novinar, znanstvenik, kolumnist ili esejist prestati pisati svoje viđenje umjetničke, povijesno-civilizacijske, kulturološke, politološke ili sociološke istine o hrvatskom narodu. To autori biltena i mjerači mržnje znaju.

Zašto onda pišu?

Pišu da posiju strah, suže nama prostor javnoga djelovanja između ostaloga pritiskom i na osnovnu egzistenciju i nakladnike, oslabe naše djelovanje stalnim pritiskom, iscrpljivanjem i trošenjem goleme osobne i pojedinačne energije na demaskiranje tih laži i kampanja, da izazovu nesigurnost među ljudima i materijaliziraju svoju javnu nadmoć osvajajući sve više medijskoga i društvenoga prostora, koja time postaje sasvim praktična institucionalna i materijalna sila.

To samo od sebe neće prestati, niti će prestati ignoriranjem ili isticanjem kako je nekome čast da ga proziva Pupovac. U tome nema časti.

Što su im dakle konkretni ciljevi?

Prvo, da pošalju jasnu poruku državnim vlastima, koje od njih ovise, da ne smiju ni na kakav način podupirati težnje za hrvatskom emancipacijom, iako je smisao postojanje hrvatske države - podupirati takva nastojanja.

Drugo, da pošalju poruku prije svega onima u medijima, a pogotovo onima na HRT, da su pod stalnom prismotrom realne moći, te da je

vlast – vlast, a da su nacionalni, humanistički, civilizacijski i univerzalni ideali relativni, da je ljudski integritet bezvrijedan, te da je svaka istina podložna ekskluzivnoj interpretaciji vladajuće okupacijske umne oligarhije. A da se za istinu može i odgovarati, mišlju, riječju, djelom i propustom, pogotovo ako uznemiruje agresora i zločinca.

Pa se događaju konkretne posljedice, materijalizacija javnoga progona.

Smrad biltena SNV-a

I, dodemo do toga da se nakon emisije „Dobar Dan Hrvatska“ gdje je povodom izlaska knjige o Jasenovcu gostovao kolega Igor Vukić, saziva izvanredna sjednica Programskoga vijeća HRT-a, a na dnevnom redu je – rasprava o emisiji i o urednicama emisije. Jedna, ona hijerarhijski viša urednica, je pripadnica po suprugu i starog, i novog, a vrlo vjerojatno i najnovijeg establišmenta, druga nije. Što mislite na temelju izrečenoga – koja će nadrapati zbog toga što su obje poštovale elementarne profesionalne standarde i hoće li doći do profesionalne i ljudske diferencijacije prema nacrtima biltenke cenzure u ovome slučaju?

Tako se uništava i međuljudske odnose i sije nepovjerenje koje sam naglasio u prethodnom pasusu.

Bit će zanimljiv i poučan rasplet.

Minimum profesionalnosti je pozvati Vukića na HRT

Jer, da ne bude zabune, pozvati Igora Vukića, autora knjige „Jasenovac“ u mozaičku emisiju na HRT-u je minimum minimuma profesionalnosti, ali i elementarno spašavne časti HRT-a, koja je o tom prvorazredno interesantnom događaju propustila izvještavati u svim dnevnim informativnim emisijama, svjesno birajući – šutnju. I inače je prešućivanje postalo pravilo djelovanja HRT-a, pa je čudo da ga nije bilo u ovom slučaju, što bi svakako trebalo čisto s profesionalnih pozicija nagraditi a ne pristajati na eliminaciju i pritiske, koji u ovome slučaju imaju nepodnošljiv smrad biltena SNV-a.

A tko će o emisiji, urednicama, njihovom profesionalnom radu raspravljati?

Vijeće, iza koga politički stoji aktualna – inkluzivna Plenkovićeva vladajuća većina, s Pupovčevim mjeracima kao arbitrima. S Ivicom Maštrukom, duboko umreženim i totalno provjerenim jugoslavenskim kadrom, najvišega stupnja „bezbedonosne provjere“, inače godinama lažno predstavljenim upravo kampanjom te iste HRT kao „bivši veleposlanik u Vatikanu“, kao idejnim povjerenikom!?

Tko nadalje stoji iza te nesretne skupine?

Saborski odbor za medije s većinom aktualne Plenković-Pupovac-Bandić-Glavaš-Sauchá & Co., družine, Programsko vijeće koje su isti izabrali, zatim Nadzorni odbor koga su isti imenovali ekspresno se obračunavajući s neposlušnom Anjom Šovagović, zatim ravnateljstvo, koje predvodi Kazo Bačić i kompanija političkih mediokriteta na medijskim sinekurama s podijeljenim nišama upravljanja iz raznorodne personalne koalicije. Tu imate svega i svačega, čista traktorska mehanika. Od prononsiranih javnih „desničara“ kao Jozo Barišić, koji svoju upraviteljsku ulogu u tom loncu mediokritetstva opravdavaju nužnošću postojanja logikom - bolje mi nego oni ili uzdahom koji po Zagrebu šire njihovi navodni desničarski i kršćanski pajdaši o „jadnom Jozi“ usamljeniku u „neprijateljskom okruženju“, koga je očito netko sa samokresom priveo i zakovao za žrtvenu stolicu uz mučeničku naknadu od dvadesetak tisuća kuna, žrtvi našoj svakidašnjoj – koji jauče po šumama i gorama nad sudbinom i činjenicom - „da nas nema dovoljno“; do ultralijevih i ultraliberalnih tehnomenađžera, kojima je jedini bog, otac i mati – novac i moć, podrijetlom iz štala Darinka Kosora, s točno podjeljenim lovištima u programima HRT-a, oko HRT-a, u Zagrebu, u cijeloj Hrvatskoj, lovištima koje su kako među novinarima, tako i među gostima u emisijama, među urednicima i u cjelokupnoj hijerarhiji odlučivanja o tome što će se cenzurirati a što ne, zapisali najviši pripadnici političkog poretka, i „desni“ i „lijevi“, i „centristi“ i „inkluzivisti“, i „europejci“ i „balkanci“. Pa se u kuloarima doslovno i nepogrešivo zna tko gdje smije i po kome pisati. A svi zajedno pišaju na obraz.

I na hrvatski narod.

Da stvari svedemo na realnu profesionalnu dimenziju i slijed događaja.

Pa tko ima glavu neka se ne da strići kao ovca.

Revolucionarne metode zaštite

Prvo, uopće se ne postavlja pitanje – je li Vukićeva knjiga profesionalno i javno zanimljiva, o njoj raspravljaju ljudi koji ju nisu ni pogledali, niti su ju pokušali sadržajno osporiti. Oni će suditi o toj knjizi, autoru i emisiji, prijekim revolucionarnim postupkom, jer umjesto da HRT ruši antihrvatske dogme, ona ih – revolucionarnim metodama štiti. Nikoga ne zanima je li HRT dužan hrvatskoj javnosti podastrijeti činjenice o njoj, promociji i porukama koje nosi?

A jest.

Ultimativno.

Kako odgovoriti na to?

Svehrvatski, jedini je odgovor, jer drugoga ispravnoga nema.

Ali ne po načelu aktualne demonstracije narodnog odlučivanja u svojim medijima, koje kontroliraju inicijatori recimo „Narod odlučuje“, gdje se obećava svijetla budućnost i otpor protiv nepoštenoga establišmenta uz punu vlast naroda, primjenom istih i rigidnijih postupaka koje establišment provodi, kao recimo potpunom blokadom u svojim medijima bilo kakve informacije o referendumu protiv Istanbulske konvencije i zabranom svakoga suvisloga pitanja.

Tako se to ne radi.

I oko toga nema naših i njihovih.

Tko god to radi – tuđinac je.

Metodologija je ista i rigidnija, samo je područje, ono zapišano o kojem sam govorio - uže, tanje, lovište kraće i manje bogato. A nada i očekivanja veća, pa će biti zanimljivo gledati kako tu golemu i iskrenu nadu i očekivanja naroda dovesti u ravnotežu s očekivanim lovištem. Ali, o tom potom i u drugoj prigodi.

Tako se ne postižu promjene, samo smjene onih koji cenzuriraju.

Pa jednom cenzurira Mile, jednom Kazo, a ostali se svrstavaju u navijačke armije, čekajući svojih cenzorskih ili mjerackih pet minuta. Reakcija Programskog vijeća HRT-a, ravnateljstva HRT-a i posve sigurno pripadajućih parapolitičkih krugova, koji se tu i tamo naslikavaju kao aktualni političari bez hrabrosti zauzeti jasan stav o ovome o čemu pišem, počevši od biltena tjeeralice Milorada Pupovca, do njegove i njihove ekspoziture u GONG-u te u stotinama europskih i svjetskih administrativnih institucija, zorno svjedoče o otvorenoj

diktaturi nad hrvatskim narodom. I na to nitko tko drži do sebe ne smije postati imun.

I da, da se vratimo na početak teksta. Nikome tko misli glavom ne smije biti čast i statusna povlastica činjenica da ga progoni u njegovome domu, SNV i politički Srbi. Jer ne može biti časno ništa u tome da te otvoreni neprijatelj u tvojoj državi, u ime tvoje države progoni i radi budalom. Niti može biti časno bilo što u tome da se ta navodna pozicija žrtve tezgarenjem naplati kod onih koji su stvarne povijesne i strateške žrtve takvih udara i igara, predstavljajući im žrtvu kao cilj i svrhu postojanja. Nije u žrtvi rješenje, rješenje je u otporu i – pobjedi.

Marko Ljubić

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29554-m-ljubic-sto-je-to-casno-u-mirenju-sa-srpskim-klevetama-i-lazima.html>
<https://kamenjar.com/marko-ljubic-sto-je-to-casno-u-mirenju-sa-srpskim-klevetama-i-lazima/>

JOSIP PEČARIĆ

PLENKOVIĆEVI POVJESNIČARI

Igor Vukić je svojom knjigom „Radni logor Jasenovac“ i svojim nastupom na HTV-u uzdrmao osnovni postulat koji je Plenković zadao svom Vijeću za suočavanjem s prošlošću a to je da ne smiju dirati u „istinu“ o ND Hrvatskoj.

U nedavnom intervjuu u Hrvatskom tjedniku je Ivica Marijačić dva puta u svojim pitanjima ukazivao na dr. Ivu Lučića koji je bio i član Plenkovićevog Vijeća ali i

Programskoga vijeća HRT-a koje je odigralo važnu ulogu u hajci na Vukića, ali i na urednicu Karolinu Vidović Krišto koja je omogućila nastup nekome tko govori o svojim istraživanjima koja pokazuju svo znanstveno i drugo nepoštenje u takvoj Plenkovićevoj instrukciji.

Tako doznajemo da je dr. Lučić nazvao Vukića lunatikom a u jednom pitanju izravno govori o dr. Lučiću kao navodnom Tuđmanistu:

Prvi hrvatski predsjednik dr. Franjo Tuđman dva puta je, tada kao komunistički „heretik“ osuđen zbog pisanja i procjene žrtava u Jasenovcu, procjene koja se nije poklapala sa procjenom jugokomunističke historiografije. Danas pokušavaju Vas proganjati zbog iste stvari. Smatrate li otužnom činjenicu da današnji navodni tuđmanisti (dr. Lučić i drugi) , koji nemaju osobnih spoznaja ni istraga o Jasenovcu, demoniziraju Vas. Bi li današnji protivnici vašega rada i Tuđmana opet, kad bi mogli, strpali u tamnicu zbog pisanja o Jasenovcu?

Zapravo postavlja se pitanje kako netko uopće može biti u neakvom Vijeću na televiziji koje proganja hrvatske domoljube? U „Hrvatskom tjedniku“ od 21. lipnja 2018. možemo naći niz tekstova na tu temu:

1.Davor DIJANOVIĆ: Nakon HDZ-a, Pupovac gospodari i HTV-om NA HTV-u NEMA MJESTA ZA HRVATSKE NOVINARE

Pupovac zatražio, Plenković udovoljio: Saša Kosanović mora na HTV, Karolina Vidović Krišto mora s HRT-a

PROTJERANO sve što hrvatski diše: Tihomir Dujmović, Hloverka Srzić Novak, Karolina Vidović Krišto...

POVLAŠTENO sve što diše velikosrpski i projugoslavenski: Aleksandar Stanković, Saša Kosanović, Maja Sever...

2. Javor NOVAK: publicist i novinar. HRT je kao JRT, današnje čistke nisu bitno različite od nekadašnjih

3. Siniša KOVAČIĆ, bivši ravnatelj HRT-a: Nacionalno osviješteni kadrovi na HRT-u šute, trpe i nadaju se nekom novom hrvatskom valu

4. Zoran VUKMAN, novinar i publicist: Najbolje da Pupovac bude ravnatelj HRT-a

5. Josip JOVIĆ, novinar i publicist: Uvijek na HTV-u stradavaju „nacionalisti“ (vidjeti Prilog, J.P.)

6. Zorica GREGURIĆ, predsjednica Udruge zagrebački dragovoljci branitelji Vukovara: Manjina, koja je izvršila agresiju na RH, zauzela sve pozicije u Hrvatskoj pa tako i na HRT-u

7. Đuro VIDMAROVIĆ, predsjednik Društva hrvatskih književnika: To nije normalno stanje

8. Hrvoje HITREC, književnik: Velika političko-medijsko-sudska sprega čije su žrtve istina i sloboda!

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29716-nakon-hdz-a-pupovac-gospodari-i-htv-om.html>

Naravno među protjeranim sigurno treba dodati Željka Pervana.

S druge strane za dr. Marija Jareba ne može se reći da ne zna ništa o Jasenovcu jer je bio član Međunarodne skupine za održavanje sjećanja, edukaciju i istraživanje holokausta te predstavnik Ministarstva kulture u JUSP Jasenovac.

Pogledajte što on kaže o Vukićevim istraživanjima:

Držim ipak kako u istupima pojedinaca katkad ima više želje za samopromocijom i pronalaženjem 'novih istina' kakve bile, bez obzira na sve dostupne činjenice i izvore. Nisam imao prilike još vidjeti Vukićevu knjigu, a 'izmakla' mi je i emisija koju ste spomenuli.

Iz dosadašnjih njegovih nastupa stječe se ipak dojam kako se previše naglašava nešto novopronađenih činjenica koje pokazuju kako vrug nije tako crn kako se uobičajeno misli, odnosno stvari se izvlače iz konteksta i stvara se slika koja znatno odudara od logora kao mjesta teških ljudskih patnji, što je nedvojbeno bio.

<https://direktno.hr/direkt/dr-sc-mario-jareb-popis-zrtava-javne-ustanove-jasenovac-ne-odgovara-stvarnosti-za-dom-spremnij-nije-stari-hrvatski-pozdrav-126234/>

Prije toga govori o netočnostima brojki žrtava, ali ne kaže što je on učinio da se to ispravi kada je bio plaćen da to radi, ali mu oni koji rade ono što je on trebao raditi to čine zbog samopromocije! A nije pročitao ni Vukićevu knjigu niti je pogledao 15 minuta njegovog nastupa na HTV-u!

Svjestan je i drugih bedastoća koje iznose jugo-komunistički 'istoričari' u RH pa

im se i on ruga. Uostalom poznato je da se Klasić uplašio Vukića, a dr. Ivo Goldstein se dodatno obrukao svojim nastupima, bolje reći napravio budalu od sebe:

<https://kamenjar.com/analiza-nastupa-ive-goldsteina-u-tv-emisiji-nedjeljom-u-2/>

<https://narod.hr/hrvatska/prof-matko-marusic-analiza-nastupa-ive-goldsteina-nu2-njegovi-htjeli-da-njihovi-mitovi-lazi-ostanu-povijesna-istina>

<https://kamenjar.com/takozvani-povjesnicar-ivo-goldstein-je-iznio-veliku-laz-i-prekrsio-hrvatski-ustav/>

<https://direktno.hr/kolumne/ono-kad-narodno-veselje-zagade-sanader-goldstein-i-svi-koji-su-ih-omogucili-125890/>

<https://kamenjar.com/marko-juric-ivo-goldstein-kronicni-manjak-cinjenica-i-argumenata-nadoknadjuje-mastom/>

<https://kamenjar.com/sto-zapravo-smeta-goldsteinu/>

A tim bedastoćama jugokomunističkih povjesničara nema kraja:

<https://kamenjar.com/dujmovic-nitko-nikoga-nije-do-te-razine-ogolio-kao-hasanbegovic-jakovinu/>

<https://kamenjar.com/bujanec-hasanbegovic-skrsio-jakovinu-ko-hrvatska-argentinu-stigao-je-i-na-jazovku/>

Zato je svima jasno da protiv Vukića koji je veliki broj godina posvetio svojim istraživanjima jugo-komunistički povjesničari u RH su obični diletantni. Zato se u tu priču moraju uključiti hrvatski povjesničari kojima nije strana Plenkovićeve doktrina.

A pored Vukićeve knjige ovih dana je veliki udar ta Plenkovićeve doktrina doživjela i konačnom presudom o “Bojni Čavoglave” i ZDS. Znamo da su hrvatski političari skoro dvadeset godina napadali Thompsona zbog pjevanja pjesme ‘Bojna Čavoglave’ koja je jedan od simbola Domovinskog rata i za koju svi znaju da je uvijek počinjala sa pozdravom ZDS koji su koristili i mnogi hrvatski branitelji. U

svojoj ulizičkoj misiji prema srpskim političarima (i ne samo njima) tzv hrvatski političari su pokušali kriminalizirati i "Bojnu" i ZDS.

Koliko je takva politika gadljiva pokazalo se ovih dana kada su Hrvati ispunjeni ponosom zbog uspjeha hrvatske nogometne reprezentacije.

O tome posebno treba pogledati tekst Marka Ljubića:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/m-ljubic/29705-m-ljubic-prica-o-dalicu-modricu-papi-franji-i-sapama-iz-brezovice.html>

Veliku pobjedu su slavili pjevajući 'Bojnu Čavoglave' i onda se javio srbijanski predsjednik kazavši o 'Bojni' i ZDS ono što nam skoro 20 godina govore političari u RH:

Vidio sam da su pjevali bando, četnici, srpski, dobrovoljci. Da sam na njihovom mjestu radovao bih se sportskom uspjehu, ali ako im je najveća hrana mržnja prema srpskom narodu, nek im bude.

Vučića je prvi ismijao onaj koji dvadesetak godina trpi od Vučićevih političara u RH – sam Thompson:

Vučić se prepoznao u Thompsonovoj pjesmi! Za njega nije mržnja to što se aktivno uključio u agresiju protiv Hrvatske (vjerojatno to doživljava kao ljubav) ali za njega jeste mržnja prema Srbima ako se netko brani od njihove agresije.

<https://narod.hr/sport/thompson-vucic-se-prepoznao-mojoj-pjesmi-nije-mu-mrznja-sto-se-aktivno-ukljucio-agresiju-hrvatske>

Naravno ismijali su ga svi pa čak i na lijevim prosrpskim portalima u RH. Čak i tamo postanu Hrvati kada su ponosni na svoj narod. Zato 'hrvatski' političari i ubijaju taj ponos, zar ne?

Iznenadio me je ipak komentar dr. Jareba:

Nije neobično što su u takvim uvjetima neki hrvatski vojnici za svoje geslo i pozdrav uzeli 'Za dom spremni!', a pod njim su mnogi i poginuli za Hrvatsku. To je druga razina toga pozdrava kao simbola borbe za Hrvatsku iz devedesetih godina prošlog stoljeća, što treba poštovati.

To ipak ne poništava činjenicu da je 'Za dom spremni!' nastao kao ustaški pozdrav (podcrtao JP) *te je korišten u NDH kao pozdrav vladajućeg Ustaškoga pokreta koji je Hrvatsku pokušao pretvoriti u totalitarnu državu i pod čijom su vladavinom počinjeni i brojni zločini.*

Držim da totalitarnim simbolima nema mjesta u javnosti, pa bi uz preporuku da se pozdrav 'Za dom spremni!' koristi isključivo

prigodom komemoracija za bojovnike HOS-a trebalo preporučiti da se svi totalitarni simboli maknu iz javnosti.

Podcrtao sam tipičnu Plenkovićevu doktrinu jer je Plenkovićevim povjesničarima očito ZDS totalitarni simbol zato što je nastao kao simbol otpora srpskoj (fašističkoj) diktaturi u Prvoj Jugoslaviji. Valjda im je fašizam sama činjenica što se netko tamo bunio za ubojstvo Radića i drugih, da ne spominjemo sve ono što se u toj državi događalo.

Istina, dr. Jareb je još gluplje komentirao ZDS:

<https://kamenjar.com/logika-hrvatski-povjesnicari/>

I pored svega 3.6.2018. pozvao sam i dr. Lučića i dr. Jareba da nam se pridruže i potpišu pismo:

Za slobodu istraživanja i slobodu predstavljanja rezultata istraživanja.

Sada mi je jasno zašto nisu. Zapravo tada mi još nije bilo jasno da među povjesničarima imamo i Plenkovićevih povjesničara.

Danas je dan državnosti. Zato ću ovaj tekst završiti s čestitkom Karoline Vidović Krišto kojoj se pridružujemo:

Kako se voli Hrvatska? Kako mogu reći da ju volim ako ju ne poznajem, ako ne znam o njoj ono što je bitno. Trebamo znati svoju povijest, tražiti i širiti povijesne činjenice.

Kako će naša djeca, ne samo u Hrvatskoj nego diljem Europe i svijeta, moći voljeti svoju Hrvatsku sutra ako povjeruju u sve laži o njoj koje se iz godine u godinu ponavljaju i množe? Laži u koje će povjerovati ako ne budu znali istinu i ako ne budu znali ono bitno o Hrvatskoj. Čovjek u laži vjeruje najčešće iz neznanja. Lažima ćemo iz neznanja povjerovati.

Zato ne zaboravimo, ove riječi želim u naša srca i u naše sjećanje položiti

Hrvatska se voli znanjem.

Sretan Dan državnosti!

<https://kamenjar.com/karolina-vidovic-kristo-hrvatska-se-voli-znanjem/>

Josip Pečarić

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-plenkovicevi-povjesnicari/>
<http://glasbrotnja.net/akademik-pecaric-plenkovicevi-povjesnicari/>

**M. MEĐIMOREC, J. PEČARIĆ, GENERAL
PRALJAK IV. S PRIJEZIROM ODBACUJEM
VAŠE PODANIŠTVO, ZAGREB, 2018.**

JOSIP PEČARIĆ

**NOVO PREDSTAVLJANJE KNJIGA O
GENERALU PRALJKU U ZNAKU
DETUĐMANIZIRANOG HDZ-A:
GOVOR NA PREDSTAVLJANJU**

Dopustite mi na početku da vam se zahvalim što ste došli i na drugo predstavljanje ove dvije nove knjige o generalu Praljku. Zahvaljujemo se HVIDRI grada Zagreba što su nam omogućili ovo predstavljanje, a posebno predstavljачima sjajnim hrvatskim kolumnistima Mati Kovačeviću, Marku Juriču i Marku Ljubiću.

U drugoj knjizi o general Praljku jedno poglavlje sadrži tekstove četrdesetak hrvatskih kolumnista s više od pedeset njihovih tekstova. Jedna od njih je i Mirela Pavić koja u svojoj najnovijoj kolumni u Hrvatskom tjedniku piše povodom velikog prosvjednog skupa u Zagrebu:

„Dan prije prosvida, syjesni u svojim sotonjarskim centrima, kako narod ipak svaća ono što čita, Vijeće EU 'deklasificira' u nastrožoj tajnosti 'sporne dijelove', nastojeć tursku Ikaču prikazati – nevinom. Još jedan dokumentić, nevin ka goblen hanuma. Dakle, jako se dobro prati što se u maloj zemljušici, ka naša, zbiva. Volin kad malkoc zatresemo vaki malešni i nemoćni globalističke centre. Reka bi pridragi akademik – 'ponos', to je ono što smo zaboravili. E, pa izgleda kako – nismo zaboravili. Ovoga puta prosvjeduju Hrvati. Etogac! Prave marginalce, one koji slažu kapitalističku silu poreznoga novca i njihove ispljuvke, gledamo u manje-više redovitim

prosvidima. A na čelu im uvijek isti crvenokosi petokrakari. Vamo su bile matere s dicon, običan, mali svit, koji možda nije razumija baš svaku crticu i rezu teksta, ma nije ga mora ni detaljno pročitati e da bi nanjušija kako to 'nije nešto dobro'.“

Iako Mirela kaže da bih ja rekao kako je ponos ono što smo zaboravili ipak bih upozorio da se prvo proglašuje treće knjige o generalu Praljku naziva TUGA I PONOS. Da, čin Praljkova samožrtvovanja i sebedarja pobudio je u hrvatskom narodu tugu, ali i ponos. A ponos je ono što nam stalno pokušavaju uništiti jer bez ponosa nema ni Hrvatske. Najponosnijih deset godina moga života, a sigurno i vaših bile su deset Tuđmanovih godina. Da pokazao se taj ponos, pokazalo se da ga Hrvati nisu zaboravili.

A jedno poglavlje te treće knjige o generalu Praljku i govori kroz odgovor vlastima koje su odbacile velikog hrvatskog generala: „S PRIJEZIROM ODBACUJEMO VAŠE PODANIŠTVO“.

Njima ne odgovara netko tko budi ponos u narodu. Kakvi su poželjni generali pokazali su nedavno kada su iskoristili smrt generala Stipetića da nam to pokažu. Iako o mrtvima samo najbolje, Ivica Marijačić je u Hrvatskom tjedniku to i komentirao:

„Dakle general Stipetić bio je jedan od hrvatskih generala slavne i pobjedničke Hrvatske vojske. Nema se što posebno prigovoriti tim hrvatskim generalima koji su dugo kalkulirali jer se događao slom ideala, života, obiteljske drame u kojima su događaji bili brži od sposobnosti za moralno i političko rasuđivanje kod onih koji su prisegnuli na vjernost Jugoslaviji. No moralni pad i Stipetića i Tusa dogodio se nakon 2000. godine kada su stali uz Stjepana Mesića i njegov protuhrvatski čin istjerivanja ratnih generala iz Hrvatske vojske pod lažnim izgovorom da se bave politikom i da spremaju državni udar. Umjesto da stanu uz svoje kolege i braću po oružju, dali su potporu Mesiću i u javnim istupima počeli demonizirati mrtvoga Tuđmana, njegovu politiku, njegove „neškolovane generale“. Stipetića su sasušavali haaški istražitelji, ali znalo se kako mu se kao Mesićevu generalu ne će ništa dogoditi jer je Mesić bio haaški pouzdanik i svjedok, odnosno hrvatski izdajnik.

U trenutcima smrti treba se pokloniti svakome hrvatskome branitelju, časniku, generalu, a ne o njima širiti neistine u jednome ili drugome smjeru. Neka je laka hrvatska gruda našem generalu Petru Stipetiću.“

<https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/29028-i-marijacic-pocast-generalu-stipeticu-bez-ljevicarskih-lazi.html>

Mislili su da im nedolazak na komemoraciju generalu Praljku garantira njegov zaborav. A kada jedan narod zaboravi jednu takovu veličinu kakav je bio general Praljak onda je širom otvorio vrata svom nestajanju. Nije prošlo ni tri mjeseca od smrti generala Praljka a dogodio im se Jelačić plac gdje su morali više od deset puta smanjiti broj prosvjednika da bi pokušali sakriti poruku naroda. Poruku:

„S PRIJEZIROM ODBACUJEMO VAŠE PODANIŠTVO“.

Zato ne čude izjave uglednih HDZ-ovaca koji napuštaju takvu stranku:

Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić: *Andrej Plenković i njegovi moraju otići.*

Roko Antić: *Plenković nije dostojan biti predsjednikom HDZ-a.*

A o ulozi Plenkovića u slučaju generala Praljka pogledajte u trećoj knjizi poglavlje: GUARDIAN.

Zapravo je teško zamisliti što se mota u glavama hrvatskih političara kada vjeruju da narod može zaboraviti i prestati diviti se generalu Praljku. Pogledajte samo u ove dvije knjige koliko je sjajnih ljudi od pera pisalo o našem generalu. Misle li oni doista da oni ne samo da ne znaju čitati već ne razumiju što su sami napisali?

Kada je ostavku dao Roko Antić on je kazao da je u toj ostavci citirao svoju knjigu TRIJUMF TUĐMANIZMA. Citirao je knjigu iz 2003. godine dakle iz vremena najveće detuđmanizacije u RH. Knjiga u tom vremenu samim naslovom govori da neće uspjeti u tom uništavanju ponosa hrvatskih ljudi, u uništavanju hrvatske države.

Jedna rasprava u toj knjizi ima naslov: DETUĐMANIZACIJA I HDZ, a predstavlja raspravu sa Simpozija povodom treće obljetnice smrti prvoga hrvatskog predsjednika u Zagrebu 2002.. A prva rečenica kao da opisuje i današnji HDZ:

Čini mi se da bi naslov ovog mog teksta mogao biti "Zašto Soros hvali Sanaderov HDZ?"

I danas je jasno da ponos hrvatskog naroda ne možemo odvojiti od istinskog hrvatskog predsjednika dr. Franja Tuđmana. Vidjeli smo ovih dana kada se ponos našeg naroda ponovno manifestirao na veličanstveni način da su svi smatrali potrebnim posebno naglasiti da su u tome sudjelovali i članovi njegove obitelji i sinovi i unuke. S

unukom Nerom Tuđman je napravljen i intervju u Hrvatskom tjedniku. A oni su itekako pokazali koliki je značaj generala Praljka u svemu tome. Prof. dr. sc. Miroslav Tuđman je i sudjelovao u prvom predstavljanju ovih knjiga, a i njegovi tekstovi imaju i značajnu ulogu u njima. Jedan broj znanstvenog časopisa kome je prof. Tuđman glavni urednik je posvećen generalu Praljku (*National Security and the Future*, Svezak 18, br. 3, 2017.). Stjepan je bio i na prvom predstavljanju, a i danas je tu. Nerin intervju u Hrvatskom tjedniku završava s pitanjem o Thompsonovoj „Bojni Čavoglave“ i pozdravu ZDS. Nera je dala sliku na kojoj su ona i njena sestra s Thompsonom i kaže:

„*Uopće ne vidim što je sporno u tom lijepom hrvatskom pozdravu ZA DOM SPREMNI!*

<https://narod.hr/hrvatska/ponedjeljaknera-tudman-ne-zelim-biti-clanica-ovakvoga-hdz-a>

Time je očitala lekciju i Predsjedniku HDZ-a i Predsjedniku HAZU i njihovog *Vijeća za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima*. Ali i svojim kolegicama i kolegama iz Mladeži HDZ-a koji su požurili iskazati lojalnost svom šefu (mnogi od njih su je podržali nakon što su saznali da se iščlanila iz stranke). Ne svom narodu nego svom šefu. Zato dr. sc. Damir Pešorda konstatira:

Tako mladi, a već hadezeovci...

Kao što se gazi po kršćanskim vrijednostima svoga naroda, tako su mnogim današnjim hadezeovcima važniji simboli pod kojima je razaran Vukovar od onih s kojim je branjen. Tako im ništa ne znači ni čin samožrtvovanja i sebedarja generala Praljka.

Zato i ne čudi kada dr. Robin Harris, britanski povjesničar, publicist i novinar koji se devedesetih, pišući knjigu o Dubrovniku, toliko zaljubio u Hrvatsku i njezine ljude da se ovdje i doselio i dobio državljanstvo i čije tekstove možete naći u ovim knjigama danas o Hrvatskoj kaže:

Hrvatska – prekrasna država s užasnim političarima

<https://kamenjar.com/dr-robin-harris-hrvatska-prekrasna-drzava-s-uzasnim-politicarima/>

<https://kamenjar.com/akademik-pecaric-njima-ne-odgovara-netko-tko-budi-ponos-u-narodu/>

<http://glasbrotnja.net/josip-pecaric-novo-predstavljanje-knjiga-generalu-praljku-znaku-detudmaniziranog-hdz-a/>

<http://www.dragovoljac.com/index.php/razno/10292-govor-na-predstavljanju>

BISKUP DR. SC. VLADO KOŠIĆ**MARKO LJUBIĆ: „RASUDBE HRVATSKE
DRŽAVNOSTI“ – HKV, Zg 2018. – predstavlanje
18.IV.2018.**

Dragi Marko, poštovani predstavljači i uvaženi gosti, svi cijenjeni sudionici ove večeri predstavljanja knjižnog prvijenca Marka Ljubića! „Marko Ljubić jedan je od današnjih malobrojnih, ali zato najboljih hrvatskih pisaca i novinara čiji tekstovi, na domoljubnim portalima i u časopisima, odišu velikim poznavanjem suvremen hrvatske stvarnosti, iskrenim patriotizmom i profesionalnom, ja bih dodao i kršćanskom etikom. K tome njegovo beskompromisno poštenje kojim pristupa svakoj aktualnoj temi pokazuje kako je riječ o peru koje je već ostavilo, a nadam se da će i u budućnosti ostaviti, dubok trag. A to je trag istine, zauzetosti za dobro i velika zabrinutost za vrijednosti koje su bitne za opstanak i napredak našega naroda, a one su već dva desetljeća u krizi, obezvrjeđivane, napadane i potiskivane. Neki mi njegovi tekstovi zvuče poput Matoševih, s jednakim osjećam domoljublja i iskrene jadikovke. Proroci nikada nisu bili shvaćeni u svoje vrijeme, ali zato jer su vidjeli dalje od drugih i bili spremni to i izreći, pa i pod cijenu vlastitoga trpljenja, nerazumijevanja i odbacivanja, njihova je riječ, kao i njihov primjer, otvarala vrata novoj nadi i pravednijem društvu. Uvjeran sam da je Marko Ljubić upravo takav naš novinar i pisac, britak ali istinski analitičar, koji svojim pisanjem pomaže rađanju bolje Hrvatske.“

Vidim da sam ovim riječima, koje su otisnute i na nutarnjim koricama knjige, zapravo rekao da je Marko Ljubić poput „primalje ili babice pri porođaju“. A za porod zna se da je: za majku bolan, za oca radostan, a za liječnika, sestre i medicinsko osoblje – kako kada – od slučaja do slučaja i stresan, ali i rutinski pa i radostan događaj. I novinar odnosno pojedinac koji ima poslanje javno govoriti ili pisati je svojevrсни prorok koji pomaže u rađanju države Hrvatske ima sva ta iskustva. I još mnoga druga. Ali rekao sam također da se Hrvatska još uvijek rađa. I to je jedan osobit uvjet, okolnost koja je

jedinstvena... jer mi imamo jasan datum kad je stvorena Hrvatska kao moderna država, no ono što svaku državu čini neovisnom i suverenom, još uvijek nije ostvareno u našoj Domovini. I zato takvi „primaljski“ novinari ne malo pomažu – jer detektiraju probleme, vide protagoniste, uočavaju opasnosti i svojim tekstovima nastoje utjecati da se sve to promijeni na bolje, da se stanje u jedinoj Domovini uredi kao što je u svim drugim normalnim državama. A Hrvatska je još daleko od toga. Zato mislim da se ona još uvijek rađa i da su joj potrebne primalje i primalji (da budem u duhu Istanbulske!?).

No, i sam autor kaže da je njegovo pisanje upravo to ...

Premda redovito rado čitam Markove kolumne na HKV-u odnosno kako ih prenese portal narod.hr, ja bih se želio u ovom svojem obraćanju zadržati samo na 3 od 39 njegovih razmišljanja /odnosno kolumni koliko ih ima ova knjiga... Riječ je o tome što osobito meni pripada, kao katoličkom biskupu, ali i onome u što sam osobno uključen. To su kolumne: 1/ *Kardinal Bozanić: Savez utemeljen na povratku kršćanskom identitetu* (45-51); 2. *Nacionalni putokaz: Stepinčev odnos prema totalitarizmima* (70-76); i 3. *Praksa vješanja Hrvatske: Javni linč Darija Kordića* (243-264). Prve dvije kolumne su direktno intonirane vjerskim pitanjima, a treće je zbog moje osobne uključenosti, ali i ono duboko odražava vjerski sadržaj i pitanja.

Rekao bih da je ovo moje selektivno prikazivanje moguće ipak promatrati kao „*pars pro toto*“ tj. dio za sve, dakle, premda se zaustavljam samo na dijelu ukupnog sadržaja knjige, on je reprezentativan jer na njemu je moguće pokazati i druge teme i osobito pristup i način kako ih autor prikazuje.

- U kolumni o kardinalu Bozaniću i njegovim riječima autor ističe dvije njegove jake poruke: jedna je bila o „grijehu struktura“ na početku njegova mandata, a što su već tada odnarođeni mediji iskoristili kao kritiku vladajućih da bi rušili državotvornu opciju, te posljednju božićnu poruku o „savezu u dobru“ (46) na što je Kardinal pozvao u jeku velikih podjela i novih opasnosti koje prijete hrvatskom društvu. Ocjenjujući kako je ova najnovija poruka Kardinala Bozanića na razini najvećih poruka prijašnjih kardinala Stepinca i Kuharića, Ljubić razobličuje „manipulativnu inverziju saveza zla“ (45) koja je na djelu... „eksploziju uništenja hrvatskog identiteta“... „nevjerojatnu kampanju afirmacije zla u Hrvatskoj“! A sve se to,

prema autoru, događa zbog „krize duha, samosvijesti, samopoštovanja, samopovjerenja, krize osobnog identiteta a sve to uvjetuje – krizu vjere“ (47) Pisac interpretira Kardinalov poziv „savez u dobru“ kao „savez za dobro“ (48). Taj božićni savez pobjednički je savez koji je donio upravo Bog svojim dolaskom k nama ljudima u našem ljudskom tijelu. Nasuprot promotorima antivrijednota Kardinal je istaknuo temeljne vrjednote koje treba braniti i promicati tim savezom. To su: čovjek, obitelj, djeca, narod. Marko pokazuje da Kardinal ovim „savezom za dobro“ želi poručiti kako smisao Božića nije pasivno promatranje, nego odupiranje zlu u Hrvatskoj. A nije slučajno, primjećuje autor, što u tzv. pretežitim medijima gotovo nitko tu sintagmu nije spomenuo. Ipak ta se poruka ne smije prečuti, poziva Marko, i on tumači i poziva da se ne smije odustati od sebe, od svoga identiteta, da se ne smije šutjeti niti se skrivati. I zaključuje: „Prvo se mora obraniti obitelj da bi ju se slavilo. Jer obitelj je relativizirana s ciljem uništavanja i razaranja Božića. Bozanić je upro prstom u sve to, tko vidi i tko čuje. Zar ne bismo konačno trebali čuti i vidjeti?“ – pita se indikativno autor (51).

- Razmišljajući u svojoj kolumni o našem svetom blaženiku Alojziju Stepincu i njegovom odnosu prema totalitarizmima, autor nas uvodi u veliku temu koju je naslovio: „nacionalni putokaz“. Znamo da je papa sv. Ivan Pavao II., proglašavajući blaženim kardinala Stepinca na Mariji Bistrici, 3. listopada 1998. rekao da je on svojevrsni „kompas“ za naš narod. Očito tu misao dijeli i Marko Ljubić kad govori o kardinalu Stepincu. Svoju kolumnu Marko započinje tvrdnjom da se on uvijek pojavljuje kad je naš narod na nekom povijesnom raskrižju i izložen udarima „najčešće radikalno suprotnih vrijednosnih silnica“ (70). A kaže da je i ovo to vrijeme. Cijela kolumna napisana je poslije izložbe i konferencije o bl. Alojziju Stepincu u Europskom parlamentu, održane 14. i 15. lipnja 2016., na kojoj sam i sam sudjelovao predvođeci svetu misu u prostoru parlamenta. Autor ovog teksta i sam je bio na tim događajima, kada sam ga bolje i osobno upoznao, te sam još radije čitao njegove tekstove poslije toga. A on ovdje tvrdi kako samo onaj koji ili ne zna ili zna pa namjerno laže, može o bl. Alojziju govoriti kao zločincu. Nakon toliko dokaza o blaženikovojoj hrabrosti, o javnom protivljenju rasnim ideologijama i teroru koji je provodila vlast, zauzetom spašavanju svih ugroženih –

bez obzira na vjeru i nacionalnost – za vrijeme Drugog svjetskog rata... još postoje oni koji o njemu nameću „neljudsku paradigmu“ i osuđuju ga. Zašto? Jer „nastoje ubiti svjetlo pred očima hrvatskog naroda“ kaže autor (74). On problematizira odsutnost „petero eurozastupnika hrvatske navodne ljevice“ (ib.) koja je u Bruxellesu bojkotirala izložbu i konferenciju o bl. Alojziju. Kao da se i dalje vodi bitka, kaže on, o tome „tko će i na koji način nadvladati... i čije će viđenje Stepinca postati pretežito društveno obilježje.“(ib.)

Zanimljivo je, što mnogi ne znaju, da je bl. Alojzije 1955. bio zagovaratelj ujedinjenja Europe pa je 1957. odluku 12 europskih zemalja o raspolaganju nuklearne energije – kako piše župnik Josip Vraneković u Dnevniku /530/ - prokomentirao ovako: „To je početak nove ujedinjene Europe, što toliko želim. Bogu hvala da gledam barem njezine početke. To će jednog dana biti prva sila svijeta. Daj Bože, da i naš jadni narod uđe tu i nađe svoje rješenje.“ (75). Naš sveti Blaženik je međutim ujedinjenu Europu zamišljao kao kršćansku Europu, oslobođenu komunizma tako da njegova želja da se i hrvatski narod nađe u ujedinjenoj Europi znači ono što danas EU nije. Zato je na mjestu pitanje: Quo vadis Europa? Kao i quo vadis Croatia? Doista, slijediti putokaz bl. Alojzija Stepinca pitanje je „esencijalnog izbora današnje Hrvatske“ (76), dobro ukazuje naš autor.

- U dugom članku „Praksa vješanja Hrvatske: javni linč Darija Kordića“ (243-264) /inače mi se Markovi tekstovi čine ponekad predugima!/?/ autor je na primjeru povratka iz zatvora Darija Kordića dobro opisao što se to događa s Hrvatskom danas. Na taj već povijesni dan, 6.lipnja 2014., i sam sam bio na zagrebačkom aerodromu među mnoštvom radosnih domoljuba iz Hrvatske i BIH koji smo dočekali Daria kao prijatelja, radosni što je konačno nakon 17 i pol godina robije – slobodan. On po mojem uvjerenju nije trebao biti ni osuđen ni kažnjen jednim jedinim danom zatvora, ali ja nisam bio svjedok ni događaja u Srednjoj Bosni za vrijeme Domovinskog rata, ni suđenja u Haagu, nego sam dragog Darija upoznao posjećujući ga više puta u zatvoru u Grazu. I u njemu sam upoznao Božjeg čovjeka, čovjeka koji strpljivo, ali i radosno nosi svoj križ, nalazeći u tome Božju volju i priliku da primi Božju milost susreta s Bogom, produbljenja svoje vjere, dublji ulazak u molitvu... Svemu sam se tome divio i zato nisam mogao shvatiti, kao što to ne može ni Marko u ovom tekstu, zašto su

– kako ih on naziva – „notorni borci protiv fašizma“ pozvali HBK i hrvatsku javnost „na linč kako protiv Darija Kordića, tako i cijele Hrvatske“ (243). Potpisnici tog pisma jasno pišu, da katolici u Hrvatsku ne smiju slijediti – Marko citira – „jednog zadrto Košića, jednog Jezerinca, u konačnici bilo kojeg biskupa, svećenika, kardinala...“ (ib.) Nije mi jasno kako to neki čitaju izjavu da nevini trpe kao što je i Krist nevin trpio, kao blasfemiju. Na kraju, meni – nakon što je jedan ljudski sud osudio na smrt samog Sina Božjega – ni jedan zemaljski sud ne može biti tako sakrosantan da njegovu presudu ne bih smio preispitivati, i ako imam druge, suprotne argumente, odbaciti. To isto mislim i za presudu tzv. bosansko-hercegovačkoj šestorki. Zar bi Praljak učinio to što je učinio da je on prihvaćao haški pravorijek kao istinit? Sigurno, kršćanski gledajući nije smio to učiniti, trebao je izdržati, kao što je to izdržao Dario Kordić. Ali nisu svi jednaki, nemaju svi iste nutarnje snage... na kraju general Praljak učinio je svoj zadnji čin na zemlji, mislim, kao krik da bi se čulo do neba kakva se nepravda čini Hrvatima!

Kad Marko nabraja imena onih koji su potpisali – kako on kaže – „to besramno pismo“, tada mu bude sve jasno... no on postavlja veoma važno pitanje: „Kome oni zapravo sude? Dariju Kordiću ili – Hrvatskoj?“ (247). I tu je bit ili poenta svega: oni koji sude pravo Hrvata na obranu BIH, sude i pravu Hrvata na obranu Hrvatske, a to onda znači da im nije do istine ni do pravednosti nego do nekih drugih ciljeva koji nisu interes hrvatskoga naroda. Zanimljivo mi je još jedno Markovo pitanje – a moram reći da je jedno od jačih oružja u rukama Marka Ljubića upravo to često postavljanje pravih pitanja. Evo tog pitanja: „U kakvu se to Hrvatsku vratio Dario Kordić?“ (245). I meni se nametnulo ovo pitanje, kad sam slušao Darija čija je retorika i 2014. bila kao da je to 1995. – a prošlo je gotovo 20 godina. On je još bio pun entuzijazma i radosti zbog hrvatske države jer ju je vidio onakvu kakvu su sanjali naši hrvatski branitelji bilo u RH bilo u BIH. No, takve Hrvatske više nije bilo ni 2014., a nema je ni danas. Zapravo rekao bih: ona još tinja u snovima idealista, nju još žele i priželjkiju oni koji su bili spremni za dom prolijevati svoju krv. Danas je na žalost uglavnom ona krava muzara za mnoge, mnogi ju vide samo kao poligon vlastitih interesa, mjesto gdje se može graditi politička /i europska karijera, državu u kojoj su oni političari, novinari, profesori

– pa bi ih bilo bolje zvati „političari u Hrvatskoj“ nego „hrvatski političari“ itd.

Zašto je osuđen i još uvijek u javnosti, uglavnom medijskoj, aktivističkoj i političkoj – raspet i linčovan Dario Kordić? Na to pitanje odgovara Marko Ljubić: „Dario Kordić je odbio biti oružje protiv predsjednika Tuđmana i zbog toga je stradao. Jednako onako kako Blaškić – nije.“ (262)

Zato je ova knjiga dobro štivo jer u njoj autor ispovijeda svoju vjeru, vjeru u Hrvatsku koja može i mora biti vjerna Bogu, primjeru bl. Alojzija Stepinca i hrvatskim braniteljima koji su za nju ginuli, trpjeli i kojima je još uvijek – kako pjeva Thompson – „*u snovima je mojim ponosna i lijepa*“ (Duh ratnika). **Hvala na pozornosti!**

<https://narod.hr/kultura/biskup-kosic-tekstovi-marka-ljubica-odis-velikim-poznavanjem-hrvatske-stvarnosti-patriotizmom-profesionalnom-i-krscanskom-etikom>

<https://www.biskupija-sisak.hr/index.php/biskup/govori/4526-govorna-predstavljanju-knjige-marka-ljubia-qrasude-hrvatske-dravnostiq-1842018>

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/29237-biskup-mons-dr-sc-vlado-kosic-jedan-od-malobrojnih-ali-najboljih-hrvatskih-pisaca-i-novinara-marko-ljubic.html>

<https://kamenjar.com/biskup-mons-dr-sc-vlado-kosic-jedan-od-malobrojnih-ali-najboljih-hrvatskih-pisaca-i-novinara-marko-ljubic/>

JOSIP ŠIMUNIĆ I 'ZA DOM SPREMNI', ZAGREB, 2019, STR. 362.

NI SABOR NE SMIJE ZABRANITI ZDS

Pod ovim naslovom poslao sam obavijesti o nizu reagiranja poznatih državotvornih komentatora na sramotnu presudu Visokog prekršajnog suda.

(1)

U normalnim državama ne bi bilo pitanje smije li se kriminalizirati pozdrav koji su koristili branitelji u obrani od fašističke agresije kao što bi bio slučaj s Domovinskim ratom, već kako osuditi one koji to traže jer je očito da rade protiv te države.

Drugačije je s „smrt fašizmu“ i sa zvjezdom petokrakom je su to simboli fašističkog agresora.

1)

----- Proslijeđena poruka -----

Naslov: komentar na presudu o ZDS

Datum: Fri, 16 Aug 2019 12:48:26 +0200

Šalje: Miro Banović <mbanovic1@gmail.com>

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

U nastavku moj komentar na navodnu presudu suca Senjanovića o ZDS. Prvotno je bilo zamišljeno da bude objavljeno na nekom portalu, ali s obzirom na duljinu odustao sam. Već znam kakvi će biti odgovori. Čudim se i ne mogu se prestati čuditi da baš nitko (a svi su komentirali) ne vidi dvije temeljne stvari u Senjanovićevoj (navodnoj) presudi. Jedna je činjenična netočnost, a druga je logička netočnost. Slijedi tekst kojeg sam jutros napisao.

Miro Banović

“Pozdrav u oblicima „za dom“ i „za dom spremni“, bez obzira na izvorno hrvatsko književno i poetsko značenje te kompleksnost i višeznačje korištenja tog izraza u različitim hrvatskim povijesnim vremenima, korišten je i kao službeni pozdrav ustaškog pokreta Nezavisne Države Hrvatske koji je nastao od fašizma i koji je utemeljen na rasizmu i time simbolizira mržnju prema ljudima različite rase, vjerskog ili etničkog identiteta”. (Navodno obrazloženje presude koju za sada nismo vidjeli, ali vjerujemo medijima).

Od svih koji su javno komentirali (pravnici, suci, političari, povjesničari, branitelji), baš nitko nije komentirao dvije stvari koje bi trebalo prvo komentirati. Bez obzira kakve emocije imali o tom dijelu naše povijesti, ovo obrazloženje presude je:

- 1.) činjenično netočno
- 2.) temeljeno na logički krivom zaključivanju tj. iz navedenog ne slijedi ono što sudac tvrdi čak i kad bi sve bilo činjenično točno

1. Činjenično netočno

A.) **Ustaški pokret nije nastao od fašizma.** Njegov nastanak 1929./1930. ima veze s diktaturom Kraljevine Jugoslavije, masovnim naseljavanjem Srba, zabranom političkih stranaka, terorom srpskog stanovništva nad Hrvatima, ali i gaženjem Hrvata na svim ostalim razinama (kulturnoj, vjerskoj itd.), atentatom u Beogradu kojeg je Pavelić očevidac (bio je izabrani zastupnik 1927.) itd. Ali sa fašizmom nema. Ako imate bolesnu potrebu tumačiti svijet kroz prizmu fašizma i antifašizma, onda može biti jedino antifašistički, s obzirom da je Kraljevina Jugoslavija potpisivala prijateljske sporazume s fašističkom Italijom, dok je ustaški pokret podržavala antifašistička Komunistička partija Jugoslavije. U stvarnosti, nacionalna revolucionarna organizacija za oslobođenje vlastitog naroda i stvaranje države. O metodama djelovanja možemo raspravljati, ali tek kad jugoslaveni apsolviraju što je pokret uopće bio.

B.) **Ustaški pokret nije utemeljen na rasizmu.** Pokret je odgovor na velikosrpsko nasilje. "Rasizam" o kojem se radilo u NDH uvezen je od Hitlera 1941. Na poleđini kovanice od 5 kuna iz 1934. piše "Za Nezavisnu Državu Hrvatsku". Gdje je 1934. bio Hitler i njegovi

nacional-socijalisti? Ustaški pokret imao je svoja načela i cijleve koji su vrlo jasni i lako dostupni javnosti.

https://hr.wikisource.org/wiki/Na%C4%8Dela_Hrvatskog_usta%C5%A1kog_pokreta Jedan sudac ne može si dopustiti ovakve gluposti. Osim ako se sudi kao u komunizmu: osudi koga moraš, prilagodi obrazloženje tako da se u pravnoj močvari više nitko ne može izvući iz toga i problem riješen.

Izbornik boksačke (šakačke) reprezentacije NDH bio je američki crnac, u vrijeme dok je u SAD-u rasizam bio služben, zakonit. Rasne odredbe donesene na pritisak Njemačke, o čemu je pisao i Stepinac u pismu papi. I na prijevaru. Jer Njemačka je obećala da se neće petljati u unutarnje stvari NDH, a obećanje je često kršila. Vodstvo NDH (članovi ustaškog pokreta) bilo je protiv rasnih odredaba, ali da bi NDH mogla imati naoružanu vojsku i braniti se od četnika koji su već debelo klali po Hrvatskoj (to su ostaci vojske Kraljevine Jugoslavije), morala je na njih pristati. Ucjena. Ne ulazim u pitanje je li dobro da je pristala, nego ističem činjenicu naspram baljezganja raznih sudaca školovanih u komunizmu.

C) Reći “ustaški pokret Nezavisne Države Hrvatske” znači da autor sintagme nema pojma o čemu priča. Takvo što ne postoji. Hrvatski ustaški pokret (službeno UHRO) je pokret za stvaranje države nastao 11 godina prije NDH. On nije pokret NDH. A NDH nije država ustaškog pokreta nego hrvatskog naroda. Naizgled sitnica jer “svi mi znamo na što je on mislio”, ali zapravo krupna stvar jer on nema pojma o čemu priča.

2. Logički potpuno krivo

A.) **Nelogično stavljanje težine na Drugi svjetski rat.** Priznaje različite kontekste i “općenitost” ZDS, a onda bez obzira na to težinu stavlja na 2. Svjetski rat, bez ikakve potrebe i obrazloženja zašto bi on imao prednost nad Domovinskim, ili nad navijačkim uzvikom s tribina. S obzirom na učestalo korištenje već 3 desetljeća, treba gledati posljednji kontekst. Isto se radi i sa drugim stvarima. Na primjer, svastika je u nekim državama zabranjena ako je nacistička. Zastava finskog zrakoplovstva sa svastikom odobrena je 50-ih godina 20. Stoljeća, više od desetljeća nakon rata. Ali to nije nacistička svastika. Podsjeća li ikoga na nacizam i Hitlerove zločine? Apsolutno. Asocijacija je neizbježna. Pa ipak, nije isto.

B.) Nakon što priznaje kompleksnost pozdrava, **eliminira sva druga značenja** tj. označava ih nevažnima. On je i domobranski, i hrvatski, i školski, i vojnički i civilni, i navijački, i iz Domovinskog rata, i HOS-ov itd. I to nije nikakav problem dokazati. “Za dom spremni” je samo po sebi lijepo, poželjno i pozitivno. To propisuje i Ustav RH u članku koji govori da je obrana RH dužnost svakog za to sposobnog državljanina. Znači po Ustavu moramo biti spremni, ali ne smijemo to reći jer je ta spremnost manifestacija mržnje i rasizma? A svi drugi narodi smiju biti spremni i to izreći jer za njih to nije manifestacija mržnje i rasizma? Može li gluplje od ovoga? Kakvi su to zakoni i pravna logika nakon koje se moraš zapitati o inteligenciji onih koji to pišu i zaključuju?

C.) Čak i kad bi bilo točno da je ustaški pokret “nastao iz fašizma i utemeljen na rasizmu” (a nije!), iz toga NE proizlazi samo po sebi da njihov ZDS “simbolizira mržnju prema ljudima različite rase, vjerskog ili etničkog identiteta”. Sve i kad bi to bilo tako, opet NE slijedi da je svaki ZDS izraz te iste mržnje i rasizma. NE slijedi niti da je većina stanovništva i vojske NDH rasistička i fašistička. NE slijedi čak ni da iste motive i kontekst ima onaj tko je to preuzeo od ustaša (ako je uopće preuzeo od njih). Dakle čak i kad bi sve bilo kako sudac tvrdi, opet imamo hrpu problema u zaključivanju jer: problem je nastanak i temelj pokreta, pa činjenica da je ovo bio pozdrav kojeg su koristili, pa samim time svatko tko kaže nešto slično – bez obzira na svu kompleksnost i prije i poslije ustaša – misli baš ono što su mislili ustaše i simbolizira baš ono što su mislili oni, a i oko toga što su mislili postoje ozbiljni prijevori. Zar nije jednostavnije shvatiti da državom vladaju djeca komunista, da su suci u najvišim sudovima dobrim dijelom iz nelustriranog komunističkog razdoblja i da se bore za ideale svog djetinjstva i ideale svojih roditelja? Na žalost, oni nikad neće shvatiti da im je mozak temeljito ispran.

Jeste li znali?

Hoćemo li zabraniti zastave Velike Britanije, SAD-a i Francuske zbog desetina milijuna pobijenih širom svijeta? Zbog atomskih bombi? Zbog kolonija i rasizma? Pa sve to su radili pod istim simbolima koje i danas imaju. Jesu li ti simboli manifestacija mržnje i rasizma? Atomska bomba na civilnu metu Nagasaki uništila je središte katoličanstva u Japanu. A kod nas strepe da slučajno netko ne bi

izjednačio NDH sa RH. Vidimo da zapadnjaci s tim nemaju problema. Francuska državna himna poziva na klanje, a srpska državna zastava ima 367train kojeg su i četnici na kokardi imali i kojim su prešarane fasade u RH.

Rasne odredbe NDH nisu se odnosile na tamnu boju kože, nego na čistoću “rase” tj. puno više na etnički 367train i porijeklo. Na čistoću i homogenost naroda kao takvog. Zato propisi tko se može smatrati Hrvatom, tko Židovom itd. Istovremeno, protivnici NDH (npr. SAD) imali su još i debelo nakon rata prave rasne zakone koji su se odnosili na boju kože. A je li 367train367 rase uopće znanstveno utemeljen? Ako imaš više pigmenta onda si 367train367dum?

Jeste li znali da su Amerikanci preventivno potrpali Japance u logore, a Englezi Talijane, baš onako kako je NDH to radila sa svojim neprijateljima? To je čak i američki sudac napisao u obrazloženju odbijanja izručenja Artukovića Jugoslaviji. Jeste li znali da je NDH dijelila cigane na tzv. “bijeje” koji imaju stan i zaposlenje, i skitnice koje se odaju alkoholu i kriminalu? U radovima dr. Banića i dr. Koića može se pronaći podatak da su “bijeli cigani” proglašeni arijevcima, a skitnice kažnjavane kraćim zatvorskim kaznama. Očito, rasni zakoni na djelu. Segregacija je očita, zar ne? Jeste li znali da je Maček bio za Trojni pakt, i da je Jugoslavija pristupila prije raspada, a samim time i Banovina Hrvatska (autonomna pokrajina, kao danas Vojvodina u Srbiji). Jeste li znali da Maček nije 367tra i mogućnost da Hrvatska bude samostalna nego da može opstati u sklopu Jugoslavije? Da je Kraljevina Jugoslavija imala protužidovske zakone još od listopada 1940.? Da je u lipnju 1941. Prilikom pristupanja NDH Trojnom paktu bila istaknuta zastava sa prvim crvenim poljem?

Jeste li znali da se video isječak s Tuđmanom iz 1992. Kod Romana Bolkovića uopće ne odnosi na “za dom spremni” nego na ustaške simbole i paradne crne uniforme? Jeste li znali da Tuđman nikada nije osudio “za dom spremni”? Da je 1994. Na skupštini HDZ-a govorio da je Hrvatska izgrađena “na onim elementima koji su stradali u NDH a to je većina hrvatskog naroda” te da je antifašizam tu samo da bi nas Zapad lakše prihvatio tj. da ne bismo imali prozivke za fašizam kakve i danas neopravdano rade? Da je Đapiću (HSP) 1994. Rekao (po pitanju Pavelića) – ako namjeravamo postići svoj cilj, moramo igrati

jako pametno? Da je kasnije predlagao da se i Pavelićeve kosti prenesu u Hrvatsku?

Jeste li znali da se ova presuda odnosi na pjesmu Bojna Čavoglave? Jeste li znali da to nije jedina pjesma koja ima ZDS u sebi? Postoje i druge, popis je lako dostupan na Wikipediji.

Uništavanje zastava, 368train, simbola, himni i nametanje krivnje je ono što pobjednik radi poraženom. Osim u Hrvatskoj. Ovdje pobjednici to rade sami sebi. Ili još gore, poraženi jugoslaveni to rade pobjednicima koji pate od skrupula i štokholmskog sindroma. Pozdravljam vas starim hrvatskim pozdravom: **Znam Da Smeta**. Predlažem sjevernoj tribini neka 368tra “znam da”, a istok neka odgovara “smeta”. Na taj način ne bismo mogli biti kažnjeni, a oni ne bi mogli pobjeći od onoga što su napravili.

PS – iako ovdje nije tema, ako vas muči Jasenovac, informirajte se o istraživanjima dr. Koića i dr. Banića. I još nešto: je li istinita ili lažna tvrdnja da je brat suca Senjanovića stajao iza Feral Tribune? Pa ako je nešto gore od Pupovčevih Novosti, ako je nešto Hrvatsku mrzilo više od Pupovčevih Novosti, onda je to Feral Tribune.

A hoće li biti kažnjena i predsjednica Kolinda Grabar Kitarović jer je nedavno pjevala “za dom”, ostaje tek vidjeti.

Eh, kad bi cijeli svijet sudio kako navodno sudi sudac Senjanović...

2)

Vjekoslav Krsnik

Neovisni politički savjetnik

I.B. Mažuranić 60/IV, 10000 ZAGREB, Croatia

Tel 385 1 560-2793, mob 095 507-2312,

16. kolovoza 2019.

Bitka za legalitet pozdrava „Za dom spremni“ se nastavlja

Nije nimalo slučajno da je Visoki prekršajni sud baš sada, čak četiri godine nakon događaja presudio da je u Makarskoj 2014. Godine Marin Roso poklikom „Za dom spremni“ iz domoljubne pjesme „Bojna Čavoglave“ Marka Perkovića Thompsona počinjo prekršaj. To je samo još jedan dokaz da antidomoljubna jugokomunistička falanga u Hrvatskoj koristi sva raspoloživa sredstva

moći da se kriminalizacijom tog pozdrava nastavi kampanja kriminalizacije Domovinskog obrambenog rata. Cilj je da ga se proglasi građanskim ratom kako bi Srbija bila oslobođena optužbe da je izvršila zajedno s pobunjenim hrvatskim Srbima četničku agresiju na Republiku Hrvatsku, a sama Hrvatska proglašena idejnom nasljednicom ustaške Nezavisne Države Hrvatske..

Ta protuhrvatska jugokomunistička falanga doživjela je pravi šok kad je na splitskoj Rivi 70.000 ljudi na koncertu uoči Dana pobjede i domovinske zahvalnosti i Dana hrvatskih branitelja zajedno s Thompsonom uskliknulo „Za dom spremni“. Iako je i dosad bilo primjera da je veliki broj ljudi, a prije svega mladeži na nastupima Marka Perkovića Thompsona podržao njegov usklik iz pjesme „Bojna „Čavoglave“ ovo je bio dosad najizrazitiji primjer da je uzvik „Za dom spremni“ stekao najširi narodski legitimitet. Dosad se ta jugokomunistička falanga u koju 369trai militantna ljevica na čelu sa SDP-om i HNS-om, vodeći tiskovni i elektronski mediji na čelu s „Yutarnjim listom“, „Novim listom“ i „Večernjim listom“, zatim na određeni način Hrvatska radiotelevizija, pa čak po nekim kapitulantskim potezima i HDZ kao vladajuća stranka s koalicijskim partnerom vođom velikosrpske pete kolone Miloradom Pupovcem, te brojne ljevičarske nevladine udruge od kojih su mnoge financirane iz inozemstva ustrajavala na odlukama Ustavnog suda i Visokog prekršajnog suda da je usklik „Za dom spremni“ ustaški i da se njima krši Zakon o prekršajima. Tu je i izjava sad već notorne pučke pravobraniteljice Lore Vidović koja umjesto puka brani tu jugokomunističku falangu. U više su navrata međutim prvostupanjski prekršajni sudovi odbacili takvo tumačenje a time i prijave protiv osoba koje su koristile sporni pozdrav jednostavno zbog toga što on nije zakonski zabranjen, pa tako ne može biti ni predmet sudskog postupka.

Prije svega treba utvrditi pravnu dimenziju pozdrava „Za dom spremni“, polazeći od vrhovnog pravnog akta države, a to je naravno Ustav. U čl. 16. Stoji: „Sloboda i prava mogu se ograničiti samo zakonom da bi se zaštitila sloboda i prava drugih ljudi te pravni poredak...“, a u čl. 38. Stoji: „Jamči se sloboda mišljenja i izražavanja misli. Sloboda izražavanja misli obuhvaća osobito slobodu tiska i drugih sredstava priopćavanja, slobodu govora i javnog nastupa...“.

Činjenica je da taj pozdrav ni u jednom zakonskom aktu nije zabranjen, jer bi to suštinski bilo protuustavno, a još je važnija činjenica da je HOS s tim pozdravom postao sastavni dio Hrvatske vojske, a sama udruga registrirana dok je na vlasti bila SDP-ova koalicija. Osim toga zahtjev za zakonsku zabranu jednog pozdrava je opasan presedan, jer su zabrane slobode izražavanja kao što je to bilo u komunističkoj Jugoslaviji karakteristične za totalitarne režime, a ne za demokratske države. Kad bi se donio takav zakon, onda bi on trebao obuhvatiti i komunističke simbole, podvlači poznati odvjetnik Zvonimir Hodak, kakvim se u raznim prigodama koriste krajnje ljevičarske stranke i udruge prije svega na obljetnicama u kojima se slavi komunistički 370train370d Josip Broz Tito.

Ključno je međutim da je u presudi Ustavnog suda sastavljenog pretežito od sudaca i pravnika iz prethodnog komunističkog režima, uključujući notornu „pipl mast trast as“ Ingrid Antičević Marinović, koji je ocijenio da je to ustaški pozdrav sudac Miroslav Šumanović u izdvojenom mišljenju osporio takvu kvalifikaciju. Naravno dirigirani vodeći mediji ignorirali su izdvojeno mišljenje sudca Šumanovića, a u povodu najnovije odluke Visokog prekršajnog suda nitko ga ni ne spominje. Pozivajući se na Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i njezin čl. 10. Sudac Šumanović konstatira u izdvojenom mišljenju da značajan dio hrvatske javnosti i društva percipira sporni pozdrav izvan totalitarnog i rasističkog konteksta, jer je za razliku od NDH korišten u drukčijem općem okviru tijekom Domovinskog rata koji je bio „pravedan, legitiman, obrambeni i oslobodilački“ u „uspostavi i očuvanju Republike Hrvatske kao samostalne I nezavisne, suverene i demokratske države“. Konstatirajući da se radi o izrazito kontroverznoj temi od javnog interesa sudac Šumanović je čvrstog uvjerenja da nije misija Ustavnog suda arbitrirati u globalnim ideološko-političkim i historiografskim prijeporima, jer to treba ostaviti znanstvenoj i drugoj javnoj polemici i sučeljavanju stavova sukladno vrijednostima pluralizma demokratskog društva koji izvire iz spomenute europske Konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda.

Premijer Plenković podržao je presudu Visokog prekršajnog suda, izjavljujući da policija mora postupati kad procijeni da se radi o

prekršaju, te da je o tome razgovarao s ministrom unutarnjih poslova Davorom Božinovićem. Ministar kao ni glavni ravnatelj policije Nikola Milina nisu međutim odgovorili na poziv novinarkе „Yutarnjeg lista“ Slavice Lukić, koji je na čelu kampanje protiv Marka Perkovića Thompsona i pozdrava „Za dom spremni“, da se izjasne o ovoj presudi. Andrej Plenković je praktički prihvatio obrazloženje Visokog prekršajnog suda ustvrdivši: „Što se nas tiče, mi nemamo nikakvih 371train371 kao Vlada i stranka u osudi svih zločina počinjenih u NDH I ustaškog režima. S te strane smo uvijek bili jasni i decidirani, a na sudovima je da razmišljaju kako ujednačiti praksu“. Po ovoj izjavi može se zaključiti da premijer i predsjednik HDZ kao vladajuće stranke podržava presudu Visokog prekršajnog suda, što očito ne će naići na potporu većeg dijela članstva, a pitanje je kako će se o toj presudi izjasniti njegovi izazivači. Protiv takve presude izjasnilo se nekoliko odvjetnika među ostalima i bivši državni odvjetnik Željko Olujić.

Predsjednički kandidat Miroslav Škoro stao je u obranu pjesme i poklika, zaključujući: „To nije dobro i ne 371tra narod nikuda. Osim toga narodu je 371train371d hajke i čeprkanja po povijesti“. Očito je da će ova presuda potencirati postojeći jaz između naroda i vladajuće kaste koji se dosad manifestirao u nizu slučajeva oko predloženih 371train371dum i drugih inicijativa u kojima je narod bio na jednoj 371train a vladajuća kasta na drugoj. Nakon potvrđenog narodskog legitimiteta bitka za legalitet pozdrava „Za dom spremni“ se nastavlja.

3) Hebrang:

<https://narod.hr/hrvatska/dr-andrija-hebrang-za-narod-hr-drugarica-slavica-lukic-obrani-nije-dala-doprinos-i-ne-razumije-vaznost-koju-zds-igra-u-stvaranju-hrvatske-drzave>

4) Hodak:

<https://kamenjar.com/hodak-jedino-sabor-moze-zabraniti-zds-ali-tada-mora-kazniti-i-komunisticke-simbole-i-slogane/>

5) Škoro:

<https://kamenjar.com/miroslav-skoro-sud-je-sud-i-sud-treba-slusati/>

6) Sačić:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/17619-sacic-nezahvalna-bando-kukavice-kad-smo-vas-91-branili-uz-zds-niste-nas-kaznjavali>

7) JP

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17611-poturica-je-gori-od-turcina>

8) Pavković:

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17613-mladen-pavkovic-pocelo-je-kazne-i-za-pozdrave-iz-domovinskog-rata>

9) Markuš:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/17604-veliki-hosovac-o-pozdravu-zds-zabrane-li-ga-zakonom-bit-ce-otpora>

10) V. Marušić:

<http://glasbrotnja.net/vlado-marusic-zds-vjecna-vatra-srcima-hrvatskog-naroda/>

11) Thompson:

<https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/thompsonov-odgovor-nebom-lete-sismisi-i-vrane-ali-je-soko-za-njih-previsoko/>

12) Benčik:

<https://www.braniteljski-portal.com/zar-cemo-opet-u-zatvor-zbog-pjesme-ovaj-put-zbog-ratne-budnice-bojna-cavoglave-koja-je-dizala-moral-hrvatskim-ratnicima>

13) Karačić:

<https://kamenjar.com/thompsonov-odvjetnik-o-uzviku-za-dom-spremni-mislim-da-igra-tek-pocinje/>

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17626-ni-sabor-ne-smije-zabraniti-zds>

----- Proslijeđena poruka -----

Naslov: Re: NI SABOR NE SMIJE ZABRANITI ZDS

Datum: Fri, 16 Aug 2019 17:43:08 +0200

Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

1) Zorica Gregurić:

<https://kamenjar.com/zorica-greguric-tko-kriminalizira-braniteljski-pozdrav-krsi-ustav/>

2) Olujić:

<https://narod.hr/hrvatska/odvjetnik-olujic-za-narod-hr-o-presudi-zbog-pozdrava-zds-ovakva-odluka-vodi-polarizaciji-i-podjelama-unutar-drustva>

3) Barišić:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mm/32417-uz-presudu-za-izvođenje-pjesme-bojna-cavoglave-prigodom-obljete-4-godine.html>

4) P.Kovačević:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/17622-pet-kljucnih-cinjenica-koje-sudac-sinisa-senjanovic-treba-znati-o-hos-u-i-njegovu-znakovlju>

5) Kalafatić:

<http://dragovoljac.com/index.php/damir-kalafatic/17629-hoce-li-puritanski-senjanovici-presuditi-i-crkvi-sv-marka>

6)

Naslov: Fwd: Tko su suci koji su donijeli presudu o ZDS?

Datum: Sat, 17 Aug 2019 14:23:19 +0200

Šalje: Miro Banović

Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Šaljem izmijenjeni tekst Ivane Ašprijan (HDZ) kako ga je sama izmjenila. Slobodno se može slati dalje, to je javno objavljeno na facebooku.

lp

Miro

Presudu ZDS donijelo je tročlano sudsko vijeće Visokog prekršajnog suda. Predsjednik sudskog vijeća i potpisnik presude je Siniša Senjanović, a članice vijeća su Branka Žigante Živković i Renata Popović.

Sudac Siniša Senjanović je brat od Đermana Čiče Senjanovića koji je

pisao u tjedniku Feral Tribune, čiji je i osnivač. Čičo je bio kolumnist u Slobodnoj Dalmaciji i Novom listu. Na promociji Čičine posljednje knjige "Laku noć, drugovi" bili su Nada Gašić, Damir Pilić, Dragan Markovina i mnogi drugi koje je okupio njegov brat Siniša Senjatović. Odlomak iz Čičine knjige pročitala im je novinarka Milena Budimir. Upućeni ističu da je sudac bio član KP.

Sutkinja Branka Žigante Živković je ukinula prvostupanjsku oslobađajuću presudu pjevaču bećaraca o "plavoj bluzi", a Josipu Šimuniću zbog ZA DOM na stadionu povećala kaznu sa 5000kn na 25.000kn. Poznata je po javnom zalaganju implementacije Istanbulske konvencije. Sutkinja Žigante Živković neuspješni je kandidat za dužnost predsjednika Visokog prekršajnog suda RH (odlukom DSV od 30.10.2017. za predsjednika Visokog prekršajnog suda RH imenovana je sutkinja Karmen Novak Hrgović, a ne Branka Žigante Živković). Branka je predsjednica sudbenog vijeća koje pismeno ocjenjuje suce prije nego ih DSV imenuje na osnovu te pismene ocjene i vlastite usmene ocjene. Nedavno je sama priznala kako je činjenica da nije sazvala sjednicu sudbenog vijeća u zakonskom roku, ali se pravdala time da je to "raširena praksa" i da to nikad nije bio problem pa ne vidi zašto je sada (čitaj - dok ne skupe dovoljnu većinu za sebi poželjnog suca i ne izlobiraju za nj skupa s DSV iako zakonski to moraju biti neovisna tijela, jer DSV nam "JAMČI NEOVISNOST SUDBENE VLASTI U RH") te da ju zbog prekoračenja roka za ocjenu sudaca može s čela vijeća smijeniti samo sudačko vijeće Vrhovnog suda koje to nije učinilo.

Sutkinja Renata Popović je vjenčana kuma Ive Josipovića i njegove supruge Tatjane kojoj je bila kolegica na Pravnom fakultetu, a profesor joj je bio upravo Josipović.

Za kraj pročitajte imena sudaca Visokog prekršajnog suda za Javni red i mir pa sami procijenite kolike su šanse da neko drugo tročlano sudbeno vijeće, odabrano dakako slučajnim odabirom kao i ovo, donese drugačiju presudu o ZDS.

(svi navedeni podaci u tekstu su dostupni na Google)

Ivana Ašprijan

----- Forwarded message -----

From: **Miro Banović** <mbanovic1@gmail.com>

Date: Sat, 17 Aug 2019 at 13:51

Subject: Fwd: Tko su suci koji su donijeli presudu o ZDS?

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Treća sutkinja, Renata Popović, vjenčana je kuma Ive Josipovića i Tatjane Josipović. Ako je riječ o istoj Renati Popović. A vjerojatno jest. Na dnu članka piše. <https://www.24sata.hr/news/josipovic-ju-je-izbacio-s-ispita-pa-ju-je-onda-ozenio-153373>

----- Forwarded message -----

From: **Miro Banović** <mbanovic1@gmail.com>

Date: Sat, 17 Aug 2019 at 13:19

Subject: Tko su suci koji su donijeli presudu o ZDS?

To: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Ivana Ašprijan / facebook

Presudu ZDS donijelo je tročlano sudsko vijeće Visokog prekršajnog suda. Predsjednik sudskog vijeća i potpisnik presude je Siniša Senjanović, a članice vijeća su Branka Žigante Živković i Renata Popović.

Sudac Siniša Senjanović je brat od Đermana Ćiće Senjanovića koji je pisao u tjedniku Feral Tribune, čiji je i osnivač. Ćiće je bio kolumnist u Slobodnoj Dalmaciji i Novom listu. Na promociji Ćićeine posljednje knjige "Laku noć, drugovi" bili su Nada Gašić, Damir Pilić, Dragan Markovina i mnogi drugi koje je okupio njegov brat Siniša Senjanović. Odlomak iz Ćićeine knjige pročitala im je novinarka Milena Budimir. Upućeni ističu da je sudac bio član KP.

Sutkinja Branka Žigante Živković je ukinula prvostupanjsku oslobađajuću presudu pjevaču bećaraca o "plavoj bluzi", a Josipu Šimuniću zbog ZA DOM na stadionu povećala kaznu sa 5000kn na 25.000kn. Poznata je po javnom zalaganju implementacije Istanbulske konvencije. Sutkinja Žigante Živković neuspješni je kandidat za dužnost predsjednika Visokog prekršajnog suda RH (odlukom DSV od 30.10.2017. za predsjednika Visokog prekršajnog suda RH imenovana je sutkinja Karmen Novak Hrgović, a ne Branka Žigante Živković). Branka je predsjednica sudbenog vijeća koje pismeno ocjenjuje suce prije nego ih DSV imenuje na osnovu te pismene ocjene i vlastite usmene ocjene. Nedavno je sama priznala kako je činjenica da nije sazvala sjednicu sudbenog vijeća u zakonskom roku, ali se pravdala time da je to "raširena praksa" i da to nikad nije bio problem pa ne vidi zašto je sada (čitaj - dok ne skupe dovoljnu većinu za sebi poželjnog suca i ne izlobiraju za nj skupa s DSV iako zakonski to moraju biti neovisna tijela, jer DSV nam "JAMČI NEOVISNOST SUDBENE VLASTI U RH") te da ju zbog prekoračenja roka za ocjenu sudaca može s čela vijeća smijeniti samo sudačko vijeće Vrhovnog suda koje to nije učinilo.

O sutkinji Renati Popović ne znam ništa, ako tko zna neka napiše.

Za kraj pročitajte imena sudaca Visokog prekršajnog suda za Javni red i mir pa sami procijenite kolike su šanse da neko drugo tročlano sudbeno vijeće, odabrano dakako slučajnim odabirom kao i ovo, donese drugačiju presudu o ZDS.

(svi navedeni podaci u tekstu su dostupni na Google)

(3)

Dragi Stijepo,

U svezi mojih komentara o kojima pišeš šaljem Ti link na najnoviji tekst Zvonimira Hodaka.

Naravno "obrađujemo" isto i na sliča način:)

LIJEVOM NAŠOM

JESAM LI PREKRŠIO ZAKON JER PLAĆAM U USTAŠKIM I ZLOČINAČKIM KUNAMA?

Autor

Zvonimir Hodak

Glavni “glazbeni“ urednik RH g. Vučić nedavno je blago i dobronamjerno poslao poruku susjednoj “ustašiji“: ”Pevaju nam Čavoglave, prete se da će nas njihova ruka da stigne i u Srbiji... Šta je ovo bre! Pobili smo u Kosovskoj bitci i nedavno u “Oluji“, a oni i dalje prete”.

Naravno, kolumnu treba pročitati cijelu:)

<https://direktno.hr/kolumne/jesam-li-prekrsio-zakon-jer-placam-u-ustaskim-i-zlocinackim-kunama-164664/>

Pozz

Joško

POGLEDAJTE I:

1)

**KOMENTAR: NE PRKOSI THOMPSON NA ŠIROKOM,
NJEMU I NJEGOVOM NARODU PRKOSE GUBITNICI**

17-08-2019

Nakon veličanstvenog koncerta i svojevrsnog vrijednosnog referenduma Marka Perkovića Thompsona i njegovog hrvatskog naroda Hercegovine i Dalmacije, na blagdan Velike Gospe u Širokom Brijegu, a u kontekstu otvorenog sloma karaktera države u Hrvatskoj odlukom Visokog prekršajnog suda s naslovnica medija u Hrvatskoj iskazuje se čuđenje i ističe: “Thompson opet prkosi”. Ističe se i poruka na njegovoj facebook stranici, svojevrsni credo njegove umjetničke karijere – nema predaje!

Piše: Marko Ljubić

Čudna, blago rečeno samoubilačka je poruka iščuđavati se slavlju Thompsona i njegovog naroda s mizernih poljana vrijednosne

dezorijentacije i identitetskog ništavila ljudi koji ne mogu shvatiti ni najelementarnije povijesne poučke. Bila su vremena prkosa naroda, ta su vremena slomljena u oslobodilačkom zanosu s pjesmom Čavoglave, danas su neka druga vremena, vremena u kojima narod ne prkosi nego upozorava one koji mu prkose. Ovo je krajnje vrijeme za naukovanje i razumijevanje povijesnih poučaka svima oholima, gluhima i slijepima. Prvi poučak je, koliko god netko imao državne moći, koliko se god sam sebi činio visoko i jak, paziti je da mu korijenje nije trulo, da život ne dobija niotkuda jer nije život ništa što nema korijena, paziti mu je da ne leti nikada toliko visoko da se ne može prizemljiti bez lomova i pogibelji. Mudrost kaže da čovjek može biti siguran u visinama samo ako na zemlji ima dovoljno ruku koje ga mogu prihvatiti nakon pada.

Svi koji s ispruženim rukama grle nepregledno mnoštvo na Širokom Brijegu, prije toga na Rivi, prije toga diljem Hrvatske, Bosne i Hercegovine i širokim svijetom svih ovih godina uz melodiju Thompsonove pjesme znaju da ne mogu pasti jer znaju na čemu stoje. To je stijena, čvrsta, neraskidiva, vječna, stijena zemaljske Majke i njezinog duha s očima uprtim uvijek, a posebno na blagdan Velike Gospe nebeskoj Majci. Majke se ne mogu prevariti, nikada to njihovoj djeci nije polazilo od ruke, a vjerovanje nam kaže da Majka svojom bosom petom stane i satre zmiji glavu. Nitko ne može štovati nebesku Majku, a odricati se zemaljske Majke. Thompson i njegov hrvatski narod zato svjedoče, a ne prkose. Upozoravaju. Svjedoče i poručuju, zalutale podučavaju, bolesne žale, a ohole preziru. Nemaju kome Marko Perković Thompson i njegov narod sa Širokog Brijega prkositi, jer snage zla nadmoćnog sebi ne vide, niti njihovo trulo carstvo može izdržati povijesne mijene. Prkos zazivaju sudionici mračnih bespuća potičući zlo, zazivajući nestanak i hrabreći se u svojoj prolaznosti još prolaznijom moći. Moćan ne prkosi, moćnu se prkosi, jer moć vlada i opominje prolazne i bese moćnike, koji se nemaju kamo spustiti. Sebi, na svojoj stijeni, pod svojim nebom i zvijezdama se ne prkosi, tu se slavi i raduje. Zato nema predaje. Kako bi je i bilo?

Kome to, kada i gdje bi se mogao predati čovjek i njegov narod, rijeka koja samo u pjesmi nosi ime Čikola, a zove se po potrebi svjedočenja, od modre Lišnice i Neretve, do Mure, Save i Dunava koje je umjetnik opjevao, te vječne vode kojima od kada je hrvatskog naroda nasilnici

kroz povijest pokušavaju ukrotiti snagu i tok, većim ili manjim zaprekama, ali vode teku. Jedino te vode propušta stijena na kojoj nepregledno mnoštvo stoji, a sve ostalo se obija od njene hridi. i jedino te vode znače život, život sa Širokog Brijega u pjesmi mnoštva sa svojim umjetnikom. Zato, ne upozoravajte na prkos i ne prkosite, jer lažna krila se lako sprže na ovim ljetnim vrućinama, a ruke naroda na stijeni nisu vama ispružene.

Fenix-magazin/IL/ Marko Ljubić

<http://fenix-magazin.de/komentar-ne-prkosi-thompson-na-sirokom-njemu-i-njegovom-narodu-prkose-gubitnici/>

2) Ljubić komentira:

<http://7dnevno.hr/izdvajanja/top/thompson-prkosi-ovime-je-poslao-poruku-drzavi-ne-zeli-ustuknuti-pred-sudom/>

3) Pavković:

<https://kamenjar.com/u-thompsonovoj-pjesmi-sve-ih-smeta-a-najmanje-pozdrav/>

4) Novak:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/32438-j-novak-stara-srpska-udica.html>

5)

<http://dragovoljac.com/index.php/dawn-dawns/17636-dawn-dawns-hrvat-za-dom-spreman-oduvijek-je-nepodoban-cetniku-i-svakom-drugom-zlonamjerniku>

(4)

Deur:

<https://narod.hr/hrvatska/ante-deur-o-pjesmi-bojna-cavoglave-za-narod-hr-ne-dopustimo-da-netko-ko-ne-voli-hrvatsku-drzavu-gazijneno-stvaranje>

Nazor:

<https://kamenjar.com/ante-nazor-hrvatima-se-sudilo-i-zbog-pjevanja-vile-velebita-iako-u-njoj-nema-nista-kaznjivo-a-kamoli-zlocinacko/>

Piskač:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/32450-n-piskac-dubina-neoprostene-pobjede-pravosude-na-zadatku-malog-slobe.html>

Hitrec:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/32443-h-hitrec-u-samostalnoj-hrvatskoj-snimljeno-je-puno-vise-filmova-koji-su-nekorektni-prema-braniteljima.html>

Majhen:

<http://dragovoljac.com/index.php/diana-majhen/17637-diana-majhen-napad-na-hos-je-naravno-samo-pocetak>

Veterani:

<http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/17681-veterani-hrvatskih-gardijskih-postrojbi-presuda-visokog-prekrsajnog-suda-napad-je-ne-samo-na-pjesmu-bojna-cavoglave-i-thompsona-nego-na-sve-hrvatske-branitelje>

(5)

Dr. Stjepandić mi je poslao link filma o Thompsonu:

Thompson - Fenomen koji Hrvati vole

https://www.youtube.com/watch?v=YC2jqeYcK_4&feature=youtu.be

Napomenuo je: "Nakon 18. minute spominju Tebe."

Govori se o moje tri knjige o Thompsonu, a daju i moje izjave.

Zapravo, iako je premijerno prikazan 26. ožu 2019., film je sjajan odgovor na najnoviji prosrpski napad preko odluke Visokog prekrsajnog suda o pjesmi Čavoglave i usklikima "Za Dom" i "Za Dom spremni".

Kako su i nedavne moje knjige "Matematika, pjesme i nogomet" i "Predsjednica i 'Za dom spremni'" zapravo također knjige o Thompsonu, moj odgovor će biti nova - slična - knjiga, tj. knjiga u kojoj opet u naslovu neće biti Thompson: knjiga "Josip Šimunić i 'Za Dom spremni'".

To se dalo naslutiti iz mog prethodnog teksta: **SJETIMO SE ŠIMUNIĆA.**

Naslov:Re: Nakon 18. minute spominju Tebe

Datum:Mon, 26 Aug 2019 10:10:41 +0200

Šalje:Siniša Posarić

Prima:Josip Pecaric <pecaric@element.hr>

Poštovani akademice,

Pogledao sam ovaj nevjerojatno lijep slikopis o Marku Perkoviću Thompsonu i prilikom gledanja svako toliko suza krene. U nekim trenucima bilo mi je krivo što nije jače i više naglašeno protivljenje od strane nekih protuhrvatskih političara i novinara koji doslovno preziru Thompsonov uspjeh i veliku ljubav koju uživa u hrvatskome narodu, među malim i velikim ljudima, među katoličkim svećenstvom, a poglavito među našim svjetskim športašima! No, ovako je i bez tih sotonista iz redova politike i novinstva (ali i dijela glazbene estrade!) ispričana jedna prekrasna priča o junaku našega doba. Naravno, i Vi osobno pripomogli ste svojim knjigama i javnim nastupima glede fenomena koji, koliko vidimo, prelazi granice Lijepe naše! Ovo je naš Marko itekako zaslužio, neka ga dragi Bog poživi dugo u dobru zdravlju uz još mnogo lijepih pjesama i nastupa, a osobito se nadajmo da će uskoro ipak nastupiti u zabranjenoj puljskoj Areni, pače i u mojoj Rijeci s obzirom da je ovdje diktatorskom odlukom gradonačelnika doslovno onemogućen nastupiti!

Bog i Hrvati!

Siniša Posarić, vr.

JE LI POLITIČARIMA KRIVA MATEMATIKA? ZAGREB, 2019,

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ : “NIJE LAKO BITI HRVAT U HRVATSKOJ.”

Veliki razgovor Mladena Pavkovića s akademikom Josipom Pečarićem, inače „personom non grata“ u hrvatskoj kulturi

U hrvatskoj kulturi malo je ljudi poput akademika Josipa Pečarića (r. 1948, u Kotoru, Boka Kotorska). Ili ga vole ili ga mrze. Iz dna duše. Za razliku od onih koji ga ne žele razumjeti, jednom je napisao dr. Milan Vuković, vrlo dobro poznaje svoju prošlost. Upravo zato iz te prošlosti izvlači poruke i prijedloge, nudi perspektivu boljitka budućnosti Hrvatske, suprotno od svojih napadača. On se nikada ne predaje. Piše i objavljuje knjigu za knjigom, a u znanstvenom dijelu odmaknuo je od mnogih, koji su danas „na cijeni“. O njegovu radu i životi objavio sam i knjigu „Razgovori s Josipom Pečarićem“ (2006.), s predgovorom akademika Dubravka Jelčića, ali kao da i „nisam“, jer je marginalizirana i prešućena, poglavito od tzv. yugokritičara, koji i nikada nisu sišli s hrvatske medijske scene. No, za razgovor s ovim iznimno poznatim akademikom uvijek ima povoda...

Vaša dva matematička časopisa izazvala su veliku, svjetsku pažnju, a kod nas nisu ni „zamijećena“, poglavito u medijima i tzv. znanstvenim krugovima.. Zašto?

Možda će Vam biti zanimljivo pismo koje sam napisao o tome:

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Poštovani Predsjednici Hrvatskog sabora i Vlade RH,

(pismo je dano u prethodnom tekstu)

Kako tumačite da ne nailazite u svom radu ni na potporu HAZU, čiji ste redovni član?

U vrijeme prethodne uprave nisam baš bio omiljen. Počelo je zbog moje uloge u neizboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina za redovitog člana u vrijeme kada mu je otac bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH. Spomenut ću samo da me je tadašnji Glavni tajnik prozivao u Hrvatskom saboru zbog Peticije ZDS. A radilo se o izvješću o radu HAZU. Pri tome nije bilo važno što ja imam najviše znanstvenih radova među znanstvenicima u RH pa je povodom mojih 1000 radova održana i konferencija, ili što imam čak tri znanstvena časopisa s impact faktorom, ili što je iz moje znanstvene škole izašlo 40-ak doktora znanosti, već je važno što sam branio Thompsona i legendarnu pjesmu „Bojna Čavoglave“ s tom peticijom.

Je li potrebna takva Akademija (HAZU) kakva je danas?

Sada imamo novu upravu. Dajmo joj šansu da se dokaže.

Objavljujete knjigu za knjigom. Međutim, medijska i ina potpora ne prati Vaš rad...

Kada ste u nemilosti i kod vladajućih i onih u oporbi – ne očekujte ni da će Vas glavni mediji pratiti. Čak nisu smjeli izvijestiti o tri međunarodne konferencije meni u čast. Na nedavnoj konferenciji povodom mog 70-og rođendana iz emisije *Dobro jutro Hrvatska* su nas zvali, pa odustali i samo su razgovarali s nama. Ali to nikada nije prikazano! A sugovornici su uz mene bili profesor Lars Erik Persson koji je bio i predsjednik Švedskog matematičkog društva i jedini je matematičar dobitnik državne nagrade u svojoj zemlji i profesor Neven Elezović. Istina nezgodno je što je profesor Persson na toj konferenciji o meni govorio kao o „kralju nejednakosti“, a to moje područje u matematici (nejednakosti) nazvao mojim kraljevstvom.

Zbog čega ste imali sukob s biskupom Košićem oko jedne Vaše knjige, a u kojoj je on jedan od stupova, kako ste rekli, hrvatske države?

Ma i nije neki sukob. Biskup uvijek prigovara ako ga se hvali, a ja sam smislio originalnu čestitku za njegov 60. rođendan – knjigu

iznenađenja. Njemu je bilo neugodno i zbog onog pljeska koji nije prestajao na Stepinčevo u Zagrebačkoj katedrali. Ali s druge strane on itekako zna javno pohvaliti one za koje misli da to zaslužuju. O meni je govorio čak i u homilijama.

Međutim, ta moja knjiga je bila nešto što se moralo napraviti, Naime, Profesor književnosti na Sveučilištu u Mostaru dr. sc. Marko Tokić je naglasio na Fakultetu Prirodoslovno-matematičkih i odgojnih znanosti u Mostaru, kako piše Glas Brotnja, 05. 12. 2014., da svi koji poznaju akademika Pečarića znaju da je Hercegovac iz Boke Kotorske, ali i čovjek kojemu četiri stupa njegove Hrvatske čine: Franjo Tuđman, Dario Kordić, Marko Perković-Thompson i biskup Vlado Košić.

Zapravo, četiri osobe koje su neprijatelji hrvatske države i hrvatskog naroda najviše napadali, a predstavljaju najzaslužnije dijelove hrvatskog naroda u stvaranju hrvatske države. Dakle biskup Košić tu predstavlja Crkvu u Hrvata, a činjenica je da je Crkva u Hrvata stalno na udaru svih koji ne vole hrvatsku državu, a biskup Košić je i najnapadaniji među hrvatskim biskupima.

Jeste li za Dan državnosti bili pozvani među elitu na Pantovčak, na prijem predsjednice Republike? Jel' Vas uopće zovu na ovakve i slične svečanosti?

Ne.

A da li Vam Ministarstvo kulture ili HAZU otkupljuju neke od Vaših knjiga?

HAZU ne otkupljuje knjige, a Ministarstvo kulture mi je otkupilo 50 primjeraka knjige *Kako su rušili HAZU?*, još daleke 2006. godine. A bilo ih je više od 50 koje su oni mogli otkupiti.

Često se žalite da Vam je kći bez posla. Što se dogodilo da ga ne može naći?

Zbog čega, što mislite, hrvatski intelektualci šute?

Ona nije izabrana za docenta na Filozofskom fakultetu. Već iz četvrtog ministarstva znanosti i obrazovanja govore da je to protuzakonito. Zbog autonomije sveučilišta pisali su prigovore i rektoru Zagrebačkog sveučilišta Borasu i Rektorskom zboru. I

vjerovali ili ne – ni Ministarstvo nije dobilo godinu dvije odgovore. Prljave uloge u tome imali su profesori Mateljan, Mikelić Preradović i Boras. Njen mentor profesor Miroslav Tuđman je tvrdio da je ona kolateralna žrtva napada na njega, ali sigurno je tu problem i njeno prezime što je nedavno komentirao i naš poznati kolumnist Marko Ljubić. Pri tome je sigurno i dr. Tuđman u pravu jer je Borasu trebalo za doktorat 15 godina kod prof. Tuđmana i doktorirao je u 48. godini života. A uz to kao rektor bio je predsjednik povjerenstva na novom natječaju na kojem je primljena njegova doktorandica i kćerka jednog poznatog direktora velike zagrebačke firme. Pri tome se pozivao na ono što Ministarstvo tvrdi da je protuzakonito i na što im nije htio odgovoriti. Mojoj kćerki je, naravno, trebalo mnogo manje vremena da doktorira kod prof. Tuđmana i bude izabrana za znanstvenog suradnika i višeg znanstvenog suradnika (u to zvanje je izabrana istog dana kada i prof. Mikelić Preradović).

A hrvatski intelektualci su šutjeli i na Filozofskom fakultetu kada su na udaru bili prof. Tuđman i moja kćerka. A poslije su, kao što znamo, došli i oni na red.

Smatrate li se Vi na neki način u Hrvatskoj “persona non grata“?

To je očiti i iz dosadašnjih odgovora, zar ne? Ali meni je zgodna i konstatacija dr. sc. Josipa Stjepandića, predsjednika HAZUDD-a o meni kao svojevršnom disidentu. Naime, ja sam odlaskom u mirovinu odbio biti profesor emeritus Zagrebačkog sveučilišta što kao akademik trebam biti, sve dokle je na čelu takva osoba kao što je rektor Boras. Također, na mojim znanstvenim radovima ne mogu sudjelovati kolege koji stavljaju to sveučilište u svojoj adresi.

Ja danas potpisujem samo sveučilište RUDN iz Moskve.

Zapravo tražio sam da me se pri kraju radnog vijeka premjesti na neko drugo sveučilište u RH tako da bih tamo bio emeritus i potpisivao i hrvatsko sveučilište na svojim radovima. Nisu mi ni odgovorili.

Pa, kako je biti Hrvat u Hrvatskoj?

Kada mi je u JNA jedan 'oficir' savjetovao da je bolje ne misliti dok sam tamo upitao sam ga;

- Kako da ja ovako star ne mislim?

- Da u pravu ste, ali onda ne trebate govoriti to što mislite, odgovorio je.

Tako nekako Vam je u Hrvatskoj, ja govorim i pišem ono što mislim, a rezultat je: Nije lako biti Hrvat u Hrvatskoj.

Inače pitanje asocira na knjigu Zdravka Tomca „Što to znači biti Hrvat“. Na predstavljanju je biskup Košić rekao o meni:

„Mislim da bi se čitava nacija tu trebala povesti za primjerom genijalnog akademika Josipa Pečarića koji je, poput pisama bivšem premijeru kojemu je predlagao da se tada zatočeni general Ante Gotovina kandidira za Nobelovu nagradu za mir, to isto sada pokrenuo za generala Slobodana Praljka, pišući pisma predsjednici Republike, predsjedniku Vlade i predsjedniku Hrvatskog sabora. Hrvati se nemaju zašto ispričavati i neprestano udarati u prsa, dok se istovremeno oni koji su nad Hrvatim počinili neizmerno veća i brojnija zlodjela razmeću nekim svojim tjeranjem pravde, a da nisu ništa učinili da se distanciraju od tih zala. Zato mi se sviđa akademik Pečarić koji ima hrabrosti 'okrenuti pilu naopako', kako se to jednostavnim riječima kaže.“

I to je jedan zgodan primjer za ono pitanje o biskupu.

Nekad su progonili Vice Vukova, a danas M.P. Thompsona. Ima li tu neke sličnosti?

Sličnosti ima. Razlika je u tome što se Vukova progonilo kao hrvatskog nacionalistu u Jugoslaviji, a Thompsona kao hrvatskog branitelja i autora legendarnih pjesama iz Domovinskog rata u Hrvatskoj.

Zbog tih napada on i jest treći stup „moje“ Hrvatske po prof. Tokiću, kao najnapadaniji među Hrvatima koji koriste svoje talente za dobrobit Hrvatske. Tu smatram npr. i sebe i Vatrene. A Vatrene su pokazali to na dočeku u Zagrebu i diljem Hrvatske. O tome govori i moja knjiga *Matematika, pjesme i nogomet*, Zagreb, 2018.

Inače o Thompsonu i tim napadima na njega puno sam pisao, pa su i tri knjige s njegovim imenom u naslovima:

M. Kovačević i J. Pečarić, *Thompson u očima hrvatskih intelektualaca – Bilo je i to jednom u Hrvatskoj*, Fortuna, Zagreb, 2008.

J. Pečarić, *Hajka na Thompsona*, Zagreb, 2012.

J. Pečarić, *Thompson – pjesmom za Hrvatsku*, Zagreb, 2017.

Uostalom i biskup Košić i ja smo govorili kada je, gospodine Pavkoviću, Vaša braniteljska udruga, dodijelila priznanje Thompsonu.

Ali interesi vladajućih se mijenjaju. Na dočeku Vatrenih su mu isključili mikrofon, a danas idu u izbore s njegovim pjesmama i žele osigurati njegovu podršku. Vjerovali ili ne?

Zašto Vas ne zovu u neke od emisija HRT-a?

Kad Te vlast ignorira, ignoriraju Te i oni!

Tko će pobijediti na predstojećim izborima za predsjednika države?

Očito je kako se boje Škore jer on nije političar, a političari su u RH po pravilu nečije slugе. To naši ljudi sve više prepoznaju. A teško je prognozirati kada nisi siguran ni u regularnost samih izbora.

Jeste li se i Vi možebitno razočarali u hrvatsku državu?

Još kada je Račan postao Predsjednik Vlade napisao sam kako je meni bolje nego njima jer ja živim u državi čije ime volim, a oni vladaju državom čije ime ne vole. Tada sam mislio na Račanovu koaliciju, a danas vidimo da im se pridružio HDZ. Zapravo na vlasti su političari iz Ministarstva vanjskih poslova.

Dva moja doživljaja u kojima je važnu ulogu igralo to ministarstvo govore o tome.

Prvi je bio kada je moj Kotoranin predstavljao Crnu Goru u Veleposlanstvu tadašnje državne zajednice Srbije i Crne Gore. U MVP su mu dodijelili visokog dužnosnika za pomoć. I tako vidi mene moj Kotoranin i kaže gosponu iz MNV-a:

- Eno profesora Pečarića.

- Pa znate li Vi da je on Ustaša, odgovori mu gospon iz MVP-a.

- Ako su Ustaše kao prof. Pečarić – ne bojim se ja njih.

Druga zgoda je bila kada je Papa govorio u HNH-u, pa su iz MVP-a dodijelili hrvatskim Crnogorcima nekoliko mjesta. Veliki redatelj Veljko Bulajić je htio da i ja idem s njima, ali u MVP nije bilo više tog obećanog mjesta.

Zato sam to ispričao biskupu Pozaiću pa me je pozvala HBK.

Zbog Vaših stavova neki bi Vas rado vidjeli i u Remetincu. No, akademike kod nas „ne zatvaraju“...

Zapravo je zgodno da im moj 86.-godišnji mentor za moj magistarski rad prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda da preporuku za to. Naime, javio mi se 11.7.2018.:

Dragi Pečariću,

Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.

Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.

Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.

Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!!

(...)

uvek tvoj prof. Dobrilo Tosic

I još samo: kakva je razlika između pozdrava iz Domovinskog rata “Za dom spremni” i pozdrava iz NOB-a – „Smrt fašizmu-sloboda narodu“?

Za slobodnu Hrvatsku borilo sa s pozdravom ZDS. S tim drugim za Jugoslaviju.

Spomenut ću i najnoviju moju knjigu o ZDS i Thompsonu: *Predsjednica i ‘Za Dom spremni’*, Zagreb, 2019. Zapravo je zabavno gledati kako se s jedne strane zbog izbora vlast bori za Thompsonovu podršku, a s druge strane državnu nagradu „Vladimir Nazor“ dodjeljuje onome koji mu je u Zagrebu isključio mikrofona. O tim „antihrvatskim orgijama“ imate tekst u najnovijem Hrvatskom tjedniku- naglasio je akademik Josip Pečarić.

RAZGOVOR S AKADEMIKOM J. PEČARIĆEM: LIJEPO BITI U DRUŠTVU „NEPOĆUDNIH“ AKADEMIKA

Sutra će biti predstavljena Vaša nova knjiga "Matematika, pjesme i nogomet". O čemu možemo čitati u novoj knjizi?

Da, predstavljanje će biti sutra u 18 sati u Domu branitelja HVIDRA Slovenska 21, Zagreb.

Radi se o skupu tekstova koji povezuju sam naslov a koji su nastali u posljednje vrijeme. Poveznica je dio „pjesme“, a tu se najviše govori o „Bojni čavoglave“ i Thompsonu koji zna reći da sam ga ja više branio i njega i „Bojnu“ od njega samoga. Koliko sam bio u pravu pokazali su naši Vatrei, a posebno Luka Modrić i Zlatko Dalić kada su na povratku sa Svjetskog prvenstva slično i sami uradili. Vatrei su bili spremni zbog Thompsona sletjeti u Split, ali su ga nagovorili da ih dočeka u zračnoj luci.

Predgovore su napisali dr. sc. Sanja Bilač, Mate Kovačević, Marko Ljubić i dr. sc. Davor Pavuna. Tekstovi su podijeljeni u poglavlja: NEPOĆUDNE KNJIGE; JOŠ NEPOĆUDNIH TEKSTOVA; KAKO SE OSVETITI NEPOĆUDNOM MATEMATIČARU I NJEGOVI KOLEGAMA; KAKO SE OSVETITI OBITELJI NEPOĆUDNOG MATEMATIČARA; KONFERENCIJA MIA 2018.; NOGOMET, THOMPSON I MATEMATIKA; IZJAVA HAZUDD-A. Pogovor je napisala izv. prof. dr. sc. Milica Klarić Bakula, koja je bila članica Predsjedništva Organizacionog odbora konferencije.

Možda Vam je neobično što je tu glavna riječ „nepoćudan“. Ali o tome možete vidjeti u intervjuu akademika Davorina Rudolfa prije nekoliko dana (u Jutarnjem listu i „Universitas-u, br. 107) kada govori o neregiranju HAZU na nasrtaje na pojedine članove HAZU-a: „... *pa blaćenjem najcitiranijeg hrvatskog matematičara akademika Josipa Pečarića, bokeljskog Hrvata. U Hrvatskom saboru Glavni tajnik HAZU-a difamirao ga je javno samo zato jer je rođen u Crnoj Gori i što je magistrirao u Beogradu! O Bože!*“ Akademik Rudolf je slično govorio o nasrtajima na akademike Mislava Ježića, Vladimira Paara, Slobodana Novaka i Ivana Aralicu. Doista je lijepo biti u tom društvu, zar ne?

Zapravo ono „O Bože“ akademika Rudolfa se može odnositi i na činjenicu da je Glavni tajnik to govorio prigodom znanstvenog izvješća Akademije, a napao me je zbog Peticije ZDS koja je bila nekoliko godina prije. Peticiju ZDS sam spomenuo i u pozivu Predsjednici RH (27.9.2018.):

Kao što sam obećao sa zadovoljstvom šaljem Vam pozivnicu za predstavljanje moje knjige „Matematika, pjesme i nogomet“. U knjizi je više tekstova o Modriću, Daliću i Vatrenima pa me raduje da ste u svom govoru u UN-u govorili i o Modriću, mada se iz tekstova u knjizi vidi da su neki drugi u RH imali neprihvatljivo ponašanje prema najboljem svjetskom nogometašu.

Iako smatram da je knjiga u kojoj govorim o sebi kao nepodobnom matematičaru, takva i zbog Vašeg odnosa preme Peticiji ZDS, takvo ponašanje hrvatskih vlasti nije nezapaženo u Lijepoj našoj. O tome je prije tri dana u velikom intervjuu u Jutarnjem listu govorio bivši ministar vanjskih poslova akademik Davorin Rudolf!

U tom intervjuu me akademik Rudolf naziva „svjetskim majstorom matematičarem“ ☺, ali Vašim suradnicima nije bio zanimljiv prijedlog da Vi budete pokrovitelj međunarodne konferencije koja je organizirana u čast mog 70. rođendana – konferencije na kojoj sam nazvan: king of inequalities (matematičkih naravno). I o tome imate u knjizi. “

Zapravo su akademik Rudolf i tajnik mog razreda akademik Andrej Dujella pokušali nešto i napraviti u Akademiji. Akademik Rudolf je pisao i Predsjedniku Akademije i Rektoratu Zagrebačkog sveučilišta. Ali nikada nije dobio odgovore od njih. A on je Predsjednik Odbora za ljudska prava HAZU!

Knjiga će biti predstavljena povodom nekih životnih obljetnica?

Predstavljanje a i sama knjiga je u povodu mog umirovljenja, 70 godina života, 20 godina časopisa „Mathematical Inequalities and Applications“ - prvog hrvatskog matematičkog časopisa na SCIE listi, a osnovao sam još dva časopisa koji su i na CC i na SCIE listama (sva tri su po Scopusu među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa), 20 godina tiskanja moje prve publicističko-povijesne knjige „Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima“ i 1200 mojih znanstvenih radova što je zapravo najviše znanstvenih

radova nekog znanstvenika u RH. Napomenut ću da je svega nekoliko matematičara u povijesti objavilo više od 1000 radova u znanstvenim časopisima.

Početak sedmog mjeseca održava je međunarodna konferencija povodom Vašega sedamdesetog rođendana. Možete nam reći impresije iz te konferencije?

Samu konferenciju su organizirali, kao i predstavljanje ove knjige, moji suradnici u RH. Inače imam preko 230 suradnika diljem svijeta. Oni su također bili žrtve mog domoljubnog rada jer im je onemogućeno korištenje sredstava projekta Hrvatske Zaklade za Znanost. Zanimljivo da su glavni u njihovom Upravnom odboru bili Glavni tajnik i još jedan kolega iz HAZU. A priglupom načinu na koji je to izvedeno napisao sam i dvije knjige. Tekstovi s njihovog predstavljanja su dani u knjizi. Da su doista priglupi svjedoči i jedno moje pismo tadašnjem ministru znanosti i direktoru bolnice u Vrapču u kome sam ih pozivao da ustanove tko od nas treba biti pacijent te ustanove: članovi Upravnog odbora ili ja!

Na samoj konferenciji je o mom životu govorio profesor Lars-Erik Persson koji je bio predsjednik Švedskog matematičkog društva i jedini matematičar koji je u Švedskoj dobio godišnju državnu nagradu koju svake godine dobiva jedna osoba. Posebno mi je bilo drago čuti kada je rekao da je i njegov ugled među švedskim matematičarima porastao kada je počeo surađivati s nama. Naravno zbog onoga o čemu je govorio akademik Rudolf otklonio sam svaku mogućnost da pokrovitelj te konferencije bude bilo Akademija bilo moj razred u Akademiji.

Na Konferenciji je sudjelovalo 80 matematičara iz preko 20 zemalja, a u Znanstvenom odboru je bilo preko 60 uglednih matematičara iz blizu 30 zemalja.

Hoćete li i nakon sedamdesetog rođendana ostati aktivni u akademskog i znanstvenom životu?

U potpunosti sam prekinuo svaku suradnju sa Sveučilištem u Zagrebu. Morao sam to dodatno pojasniti Glavnom uredniku „Glasnika matematičkog“:

Zahvaljujem se na Vašem odgovoru. Očito da nisam bio jasan u mom pismu. Naime kada sam govorio o suradnji sa Sveučilištem u Zagrebu mislio sam na to da ne želim svoje ime na ničemu na čemu se spominje to sveučilište. Vaš fakultet, kao i svi drugi fakulteti s tog sveučilišta u svom nazivu sadrže ime sveučilišta i to je jedini razlog prestanka moje suradnje i s vašim časopisom i s vašim fakultetom. Samom časopisu je bitan samo moj ugled kao i ugled drugih kolega o čemu Vi govorite. Kada govorim o seminaru kojega sam ja osnovao i na kojemu je puno matematičara kojima sam bio i mentor prestanak suradnje je vjerojatno mnogo teži jer iz istog razloga ne želim imati zajedničke radove s nikim tko u svojoj adresi ima naziv Borasovog sveučilišta. U tisku je moja knjiga „Matematika, pjesme i nogomet“ u kojoj je i poglavlje:

**KAKO SE OSVETITI OBITELJI NEPOČUDNOG
MATEMATIČARA:**

Ne Borasa za rektora; Ne Borasa za rektora II.; Ne Borasa za rektora III.; Zahvala portalima Glas Brotnja i Dragovoljac; Zašto im je kriv Bakić?

Iz naslova je očito da je moj stav osnovan na – za mene – nemoralno ponašanje rektora Borasa koji je bitno doprinjeo da moja kćerka poslije 10 godina rada na Filozofskom fakultetu izgubi posao. Niz državnih tajnika u Ministarstvu znanosti u više vlada potvrdilo je da je to bilo protuzakonito. Tražili su, zbog autonomije sveučilišta, očitovanje rektora Borasa. On je odbio to učiniti, ali se pozvao na to što u Ministarstvu smatraju da je nezakonito, da kao predsjednik povjerenstva u novom natječaju izabere svoju bivšu doktorandicu koja je imala manje znanstveno zvanje i manje radova. Usput budi rečeno kćerku jednog poznatog direktora.

Pisma koja sam tada slao svim dekanima Sveučilišta u kojima sam im o tome pisao, a koja su dana u navedenom poglavlju moje knjige, nisu im ništa značila!

S obzirom da je Vama kao sjajnom mladom znanstveniku važan ugled, evo nekih podataka iz tih pisama o „ugledu“ samog rektora iz tih pisama, tj. knjige.

U prvom pismu sam usporedio moju kćerku i rektora:

**„I ON I ONA SU ZA MENTORA IMALI PROF. DR. SC. MIROSLAVA
TUĐMANA. NJEMU JE TREBALO 15 GODINA DA DOKTORIRA U**

48. GODINI ŽIVOTA, A ONA JE ZA DUPLO MANJE I DOKTORIRALA, I POSTALA ZNANSTVENI SURADNIK I POSTALA VIŠI ZNANSTVENI SURADNIK.”

U drugom pismu sam pogledao što je to rektor uradio. Evo tog dijela: „Prve dvije knjige su posebno zanimljive. Radi se o istoj knjizi samo je jedna na ćirilici (Beograd, 2013.), a druga na latinici (Zagreb, 2012.). (Je li to razlog zauzimanja Borasa za povratak ćirilice u osnovne škole?) Te dvije knjige su doktorat Petra Jandrića, koju je kao knjigu Boras potpisao i radi čega je izbila afera:

<http://vijesti.hrt.hr/374297/moze-li-dizertacija-postati-knjiga-a-mentor-koautor>

Od 22 poglavlja u knjizi samo je 1 samostalni rad.

Udžbenici i skripta: od 6 samo je 1 samostalni rad.

Znanstveni radovi u drugim časopisima: od 32 rada ni jedan samostalni rad.

ako zbrojimo ove tri kategorije (poglavlja u knjizi, udžbenici, skripte, znanstveni radovi u drugim časopisima) ukupni samostalni uradak je 3%.

Znanstveni radovi u zbornicima skupova s međunar. rec.: od 48 radova ni jedan samostalni rad.

Drugi radovi u zbornicima skupova s recenzijom : od 6 ni jedan samostalni rad.

Vjerojatno ste se naslušali priča o CC časopisima. Ima li Boras takovih radova uopće? Morao sam ipak pogledati web of sciences da ne gledamo na njega kao na rektora sveučilišta bez ijednog CC rada. Situacija je ovakva:

(...)

Ali moramo ga pohvaliti: provjerom njegovih CC radova u bazi web of science može se pronaći da rektor Boras ipak ima 1 (JEDAN) CC rad. Čestitamo iako provjerom u

<http://mjl.clarivate.com/cgi-bin/jrnlst/jlresults.cgi?PC=MASTER&ISSN=0263-5577>

za taj časopis nam izbacilo da je samo u SCIE! Ja sam u životu napravio samo DVA CC časopisa, a on ima objavljen (možda) jedan u nekom takovom časopisu!”

U trećem pismu sam naše dekane upozorio i na nagradu Grada Zagreba rektoru Borasu koju je dobio za **dugogodišnje** (tu valjda

misle na 15 godina rada na doktoratu, JP) uspješno djelovanje i velik doprinos uspostavljanju (vjerovali ili ne, JP) i razvoju informacijskih znanosti na Sveučilištu u Zagrebu i u cjelokupnom sustavu obrazovanja u Republici Hrvatskoj.

Moj komentar u tom pismu je bio:

“Nagrađuju ga za USPOSTAVLJANJE INFORMACIJSKIH ZNANOSTI, a njega nije stid! Prof. Težak, prof. Stipčević, prof. Marijević itd. nisu zaslužni za uspostavu informacijskih znanosti. A to je generacija prije prof. Tuđmana koji je Borasu bio mentor. Da, nisu oni već Boras! Vjerovali ili ne. Ili mu je opravdanje što mu je trebalo 15 godina da doktorira umišljeno nepostojanje informacijskih znanosti u Hrvatskoj.”

I tim dekanima takav znanstvenik je bio ugledan, a ne prof. Damir Bakić koji je također član Savjetodavnog odbora Glasnika, Ali i član Uređivačkog odbora časopisa kojega sam ja osnovao (Operators and Matrices). A to ne bi bio da doista nije ugledan.

Zato izbrišite moje ime iz Savjetodavnog odbora Glasnika.

Molim da ovo moje objašnjenje pošaljete i ostalim kolegama iz Glasnika, da ne bi pomislili da moja odluka ima ikakve veze i s njima i s vašim fakultetom.

A čeka me još promjena adrese u 26 drugih međunarodnih časopisa. Izgleda mi sretna okolnost da sam u nizu drugih odbio biti članom uređivačkog odbora.

Kako gledate na odnos hrvatskih institucija prema Vašem znanstvenom opusu i postignućima?

Mislim da je odgovor na Vaše pitanje dan u mojim prethodnim odgovorima. Ali, pogledajmo odnos prema znanosti uopće:

„Prema posljednjoj Webometricsovoj ljestvici 1000 najboljih sveučilišta na svijetu iz siječnja, Sveučilište u Zagrebu rangiralo se na 692. mjesto. Iako najbolje među hrvatskim, zagrebačko sveučilište bilježi značajan pad u odnosu na srpanjsku ljestvicu kada su bili 563. Ako pogledamo istu ljestvicu prije dvije godine, vidimo da je pad Sveučilišta u Zagrebu strmoglav jer je ono tada bilo rangirano kao 386. Kada se sve sumira, ispada da je Zagreb u posljednje dvije godine pao za preko tristo mjesta.“

[https://srednja.hr/studenti/vijesti/strmoglav-pad-sveucilista-zagrebu-
jos-jednoj-prestiznoj-listi-najboljih-svjetskih-sveucilista/](https://srednja.hr/studenti/vijesti/strmoglav-pad-sveucilista-zagrebu-jos-jednoj-prestiznoj-listi-najboljih-svjetskih-sveucilista/)

Zato ću samo komentirati slijedeću rečenicu iz Predgovora dr. Davora Pavune koji kaže: „*Pa, znanstvenik sam i itekako znam da preko 500 citata i preko tisuću radova u matematici ... je gotovo nezamislivo.*“ Naime na MathSciNetu ja imam 4666 citata od 1502 autora.

Davor Dijanović

NAPOMENA: Sukladno dobivenoj obavijesti kako civilna zaštita Grada Zagreba ima mobilizacijsku vježbu za krizna stanja u 17:00 sati, nažalost, zbog te izvanredne situacije promocija knjiga se odgađa za nekoliko dana.

<https://www.hkv.hr/razgovori/30363-razgovor-s-akademikom-j-pecaricem-lijepo-biti-u-drustvu-nepocudnih-akademika.html>
<http://hrvatskonebo.com/hrvatskonebo/2018/10/02/38330/>
<https://kamenjar.com/razgovor-s-akademikom-j-pecaricem-lijepo-biti-u-drustvu-nepocudnih-akademika/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/12948-razgovor-s-akademikom-j-pecaricem-lijepo-biti-u-drustvu-nepocudnih-akademika>
<https://narod.hr/hrvatska/josip-pecaric-lijepo-je-biti-u-drustvu-nepocudnih-akademika>

JOSIP PEČARIĆ: ‘ONO ŠTO SE SVIH OVIH 10 GODINA NIJE PROMIJENILO JESU STALNI NAPADI NA THOMPSONA I TAJ ‘GROMOGLASNI’ MEDIJSKI MUK’

“Dakle, ono što se svih ovih deset godina nije promijenilo jesu stalni napadi na Thompsona i taj „gromoglasni“ medijski muk”, istaknuo je akademik Josip Pečarić u četvrtak na predavljanju knjige “MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET”.

Predavljanje i sama knjiga je u povodu:

- umirovljenja akademika Pečarića;
- 70 godina njegovog života
- 20 godina časopisa „Mathematical Inequalities and Applications“ (prvog hrvatskog matematičkog časopisa na SCIE listi)
- 20 godina tiskanja njegove prve publicističko-povijesne knjige „Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konclorima“
- 1200 njegovih znanstvenih radova

Izlaganje akademika Pečarića prenosimo u cijelosti:

Dopustite mi na početku da vas sve lijepo pozdravim i zahvalim vam se što ste u ovolikom broju došli na današnje predavljanje.

Zahvaljujem se udruzi HVIDRA Zagreb što su nam omogućili ovo predavljanje.

Suizdavač knjige je i MIA 2018, zapravo članovi seminara Nejednakosti i primjene pa se posebno zavaljujem članovima Seminara. Korice je već tko zna po koji put za moje knjige sjajno napravio g. Branko Hrkač. Veliko hvala g. Hrkač!

Na žalost ne mogu pohvaliti rad urednika knjige jer mu se potkrala grješka: svi su tekstovi pomaknuti za jednu stranicu. (Knjigu je uređivao Josip Pečarić.)

Na koricama su uz riječi prof. dr. sc. Lars-Erika Perssona (Švedska) i biskupa dr. Vlada Košića tiskane i riječi prof. dr. sc. Neven Elezović člana Predsjedništva Znanstvenog odbora Međunarodne konferencije MIA 2018. On je danas i predstavio knjigu zajedno s piscima predgovora dr. sc. Sanjom Bilač, Matom Kovačevićem i Markom Ljubićem. Svima im veliko hvala na tome. Zapravo, postoji još jedan

pisac predgovora. To je dr. sc. Davor Pavuna, ali on nije danas mogao nazočiti ovom predstavljanju jer ima plenarno predavanje na konferenciji u Osijeku.

Prije nekoliko dana najavio sam ovo predstavljanje uz pitanje:

Je li lošije danas ili prije 10 godina?

Zapravo u knjizi su dane te bitne razlike. U tih deset godina napadani su moji suradnici, moj znanstveni rad, moja obitelj. Napadaju čak i izdavačku kuću koja izdaje moje znanstvene časopise. Problem je valjda u tome što su ti časopisi – njih tri – na svjetskim listama najboljih časopisa i što su na Scopusovoj list sva tri među šest najboljih hrvatskih znanstvenih časopisa.

O tome, o ulozi vlasti, HAZU, rektora Zagrebačkog sveučilišta i drugih govorio sam u intervjuu na portalu HKV-a.

<https://www.hkv.hr/razgovori/30363-razgovor-s-akademikom-j-pecaricem-lijepo-biti-u-drustvu-nepocudnih-akademika.html>

Zanimljivo je da je taj razgovor sa mnom vodio sjajni mladi kolumnist Davor Dijanović koji je napravio i jedini intervju sa mnom uoči konferencije MIA 2018. Intervju je dan u knjizi.

Uz spomenuti poziv poslao sam i razgovor sa mnom od prije deset godina u kome sam naveo zanimljiv komentar poznatog hrvatskog kolumnista Milana Ivkošića (vidjeti Prilog):

Kako tumačite to što je umjesto primjerenog publiciteta, jer je u interesu države, tjedan svjetskih matematičara u Hrvatskoj medijski „gromoglasno“ ignoriran?

– Ne dvojim da je po srijedi moja publicistička djelatnost. Spomenimo samo da mi uskoro izlazi iz tiska 22. publicistička knjiga. Milan Ivkošić je komentirao taj «gromoglasni» medijski muk spomenuvši moje «polemičke istupe i tekstove o političkim i povijesnim temama, s naglašenim domoljubljem».

Bilo je puno pitanja o tom „gromoglasnom“ medijskom muku u tom intervjuu, a izdvojit ću još jedno:

Kako reagirate na to što mediji favoriziraju na primjer jednog Radmana ili Đikića, a vas ignoriraju iako ste objektivno u znanstvenim postignućima ispred njih?

“Opet ću spomenuti Ivkošića koji u svom tekstu kaže: «Široj su javnosti poznati znanstvenici Miroslav Radman i Ivan Đikić, ali ne zato što zaslužuju biti poznatiji od podosta drugih svojih kolega, nego zato što su omiljeni u prevladavajućim lijevo-liberalnim medijima, a i zato što su sami estradni tipovi i što žele biti Einstein i Severina u jednoj osobi... Da je takav kongres održan u čast Radmana i Đikića, mjesec bi dana odjekivao po medijima, a na HTV-u bi s njima Stanković, Šprajc i Bago igrali Kozaračko kolo.» Ja se s njima ne bih uspoređivao jer je vrhunske znanstvenike i u istoj znanosti teško uspoređivati, a pogotovo one koji se bave različitim oblastima.”

Još tada sam posebno istakao negativnu ulogu HTV-a u svemu tome, a vidim da je slično komentirao njihovu ulogu i hrvatski književnik i kolumnist Javor Novak u komentaru na taj moj intervju-najavu predstavljanja na portalu HKV-a.

Zapravo su i drugi hrvatski kolumnisti znali komentirati «gromoglasni» medijski muk kada sam ja u pitanju. Npr. izvršni hrvatski kolumnist Joško Čelan u tekstu (Hrvatski tjednik, 13. rujna 2018.) u kome piše kako su vrata medija u RH širom otvorena jugoslavenskim šovinistima dok npr. on već dva desetljeća ne može ni primirisati ni jedan jugooligarhijski („mainstream“) medij:

Ili, još gore, kad to ne može netko kao što je akademik Josip Pečarić, matematičar kojem se posvećuju svjetski kongresi u struci, a uz to je napisao nevjerojatnih 47 knjiga vrhunske političke publicistike. Bez imalo pretjerivanja: najčišća protuhrvatska i protukatolička diskriminacija ili apartheid!

«Gromoglasni» medijski muk bio je još „gromoglasniji“ u povodu međunarodne konferencije MIA 2014 u Trogiru, a u čast mojih 1000 radova u znanstvenim matematičkim časopisima (najviše znanstvenih radova jednog znanstvenika u RH) iako ju je otvorio splitsko-dalmatinski župan Zlatko Ževrnja:

“(Josip Pečarić) je jedan od rijetkih hrvatskih intelektualaca koji neumorno, bez zadrške, progovara, polemizira i poučava o povijesti i sadašnjosti Hrvatske a to je Hrvatskoj danas jako potrebno. Njegova, nije pretjerano kazati često proročka riječ, ima široki odjek u svijetu, što je jako bitno za našu mladu demokraciju. Zato, poštovani akademice i dragi prijatelju Josipe, imate našu punu potporu za Vaše

javno djelovanje, kako na području znanosti tako i u društvenim temama od značaja za hrvatsko društvo.”

http://www.ttf.unizg.hr/b-news/news_upload_files/2014/vijest_13-07-

[2014_53c2e588cc22c/Mathematical_Inequalities_and_Applications_2014.pdf](http://www.ttf.unizg.hr/b-news/news_upload_files/2014/vijest_13-07-2014_53c2e588cc22c/Mathematical_Inequalities_and_Applications_2014.pdf)

Ako izuzmemo Laudato TV koja je dala lijep prilog o konferenciji MIA 2018. koji su znalački iskoristili činjenicu da je Lars-Erik o meni govorio kao o „Kralju nejednakosti“, i ova konferencija je protekla u znaku „gromoglasnog“ medijskog muka. Istina ima čak i na HTV-u ljudi koji su svjesni da nije malo i u svjetskim razmjerima to što sam kao znanstvenik učinio pa su nas zvali u emisiju „Dobro jutro Hrvatska“ da govorimo o Konferenciji. Sutradan su shvatili da ima važnijih tema od toga (čini mi se da je to bilo nešto o cvijeću). Došli su poslije otvaranja i

Razgovore s profesorima Perssonom, Elezovićem i sa mnom. I nisu objavili!

Evo dva moja e-maila mladom novinaru HTV-a:

24.9.2018.:

„Što se dogodilo s Vašim izvješćem s konferencije MIA 2018?. Uskoro je tomu 4 mjeseca! Zabrana? Malo tko bi povjerovao da se ne radi o tome.“

9.10.2018.:

„Emisija iz 2001 o meni je bila danas na HTV3 – dva dana prije predstavljanja. Zato što ne može ići o konferenciji MIA 2018?“

Zapravo samo sam se malo šalio na račun mladog novinara koji je na malo neuobičajen način doznao zašto Javor Novak piše:

„Akademik Pečarić im je kamen u cipeli. Svima. Od politike do Sveučilišta jer ima fantastično stručno matematičko i svjetsko pokriće i pravu malu rodoljubno-publicističku biblioteku izdanih knjiga (Novak je mislio da imam 20-ak takvih knjiga, JP)). Kako da mu onda kontra-argumentiraju? Čime? Kako da ga javno proglase radikalom? Zato ga moraju ignorirati a što će mediokriteti drugo nego prešutjeti ga kako to HRT već desetljećima sramotno radi putem svih svojih bivših i sadašnjih crnih lista.“

Dakle, ono što se svih ovih deset godina nije promijenilo jesu stalni napadi na Thompsona i taj „gromoglasni“ medijski muk. Spomenut

ću samo da su na svečanoj večeri Konferencije moji posebni gosti bili Marko Perković Thompson, Stanko Šarić i Dražen Žanko. Stanko Šarić je tada po prvi put u životu otpjevao „Bokeljsku noć“. Po mojoj obitelji najbolja izvedba te pjesme. Nadam se da će je Stanko i snimiti. Napadi na mene i sve one za koje smatraju da su krivci zato što su sudjelovali u tome da sam im, kako Novak kaže, kamen u cipeli su nešto novo.

Moji suradnici su im odgovorili i ovom knjigom, pročitajte Pogovor koji je napisala izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula, i samom organizacijom konferencije. A odgovorili su im i na samom otvaranju kada je Lars Erik Persson rekao, a tekst u knjizi supotpisuju i članica predsjedništva Organizacionog odbora prof. dr. sc. Andrea Aglič Aljinović i član predsjedništva Znanstvenog odbora konferencije prof.dr.sc. Ivan Perić.

Dragi Josipe HVALA TI za:

- sve Tvoje znanstvene doprinose,*
- otkrivanje novih, neistraženih problema u kraljevstvu nejednakosti,*
- za sav Tvoj utjecaj na matematičkom i političkom polju,*
- za prenošenje Tvog borbenog duha na sve Tvoje suradnike,*
- za sve doktorante pod Tvojim (direktnim ili indirektnim) mentorstvom,*
- Tvoju kolegijalnost i prijateljstvo.*

Iskrene čestitke i najbolje želje za Tvoj 70ti rođendan!

Svima vama još jednom: Veliko hvala!

<https://narod.hr/kultura/josip-pecaric-ono-sto-se-svih-ovih-10-godina-nije-promijenilo-jesu-stalni-napadi-na-thompsona-i-taj-gromoglasni-medijski-muk>

<http://glasbrotnja.net/akademik-josip-pecaric-predstavljanje-knjige-matematika-pjesme-nogomet/>

<http://glasbrotnja.net/akademik-josip-pecaric-predstavljanje-knjige-matematika-pjesme-nogomet/>

PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'
(Govor na predstavljanju *Smeta im Thompson,*
***HOS, ZDS,...*)**

Dragoj Mireli Pavić,
Njen pridragi akademik

Zahvaljujem se svima što ste došli na prvo predstavljanje knjige PREDSJEDNICA I 'ZA DOM SPREMNI' i ponovljeno predstavljanje knjige MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET, kao i HVIDRI Zagreb što je omogućila predstavljanje. Posebna zahvalnost i predstavljачima Stjepanu Razumu, Marku Ljubiću i Davorinu Karačiću, kao i Branku Hrkaču koji je napravio korice i za ove 'nepodobne' knjige.

Dvije su knjige pa sam predstavljanje nazvao *Krivi su im Thompson, HOS, ZDS,...* Ali nije ni to pomoglo. Ono o čemu se piše u tim knjigama, vjerojatno i sam autor, nisu odavno podobni pa predstavljanje ne najavljuju ni domoljubni portali. Koliko znam ovo predstavljanje su najavili portali dragovoljac.com i hrvatskonebo.org. Poznato je da su neke srpske i židovske organizacije tražile zabranu predstavljanja knjige *Razotkrivena Jasenovačka laž*, čiji smo autori dr. Razum i ja, ali izgleda da su neki hrvatski portali to shvatili kao poziv na zabranu predstavljanja svih mojih knjiga, pa se nisu proslavili ni s najavom nedavnog predstavljanja četvrte knjige o generalu Praljku. Ili samo nije dobro u predizbornim vremenima podsjećati na povezanost napada na Thompsona i Predsjedničinih izjava o ZDS.

Srećom samocenzure nema u „Hrvatskom tjedniku, pa oni u današnjem broju donose najavu predstavljanja uz komentar: “Knjiga *Predsjednica i ‘za dom spremni’* donijela je još jedan autorov polemički prikaz zloćudnog tumora (ili možda metastaze) u hrvatskoj društvenoj zbilji, koji bi se mogao podvesti pod jedan skupni pojam “protuhrvatska politika” ili točnije “veleizdajnička politika na štetu Hrvatske”, stoji među ostalim u predgovoru nove Pečarićeve knjige koji potpisuje Josip Stjepandić.

A očekivao sam reagiranje na moj naziv predstavljanja tipa:

Čemu takav naziv? Pa svima je jasno da njima smeta neovisna Hrvatska.

Neovisna Hrvatska. Pa da, takva Hrvatska se uvijek nazivala i naziva se Ustaška Hrvatska. Možda je puno bolje ne davati prostor tako nečemu u vrijeme kada imamo Srpsku Hrvatsku na čelu s Pupovcem i Plenkovićem ili kako su nam to lijepo prikazali u Kaštelima: Plenković pleše kako Pupovac svira.

Vjerovali smo da je Predsjednica RH bliža ideji suverene hrvatske države. Jasno vam je da je nedavno odricanje Predsjednice od 'Za Dom spremni' zapravo bilo odricanje od suverenizma i priklanjanje Plenkoviću koji pleše. Istina, po Plenkoviću je „HDZ glede suverenizma jači od bilo koje druge stranke u RH“. Možemo se i složiti s njim jer očito čovjek misli na srpsko-hrvatski suverenizam.

Bilo kako bilo, tj. je li se Predsjednica odrekla suverenizma ili se priklonila Plenkovićevom srpsko-hrvatskom suverenizmu u naslovu je moje knjige pa sam prvi poziv na ovo predstavljanje poslao njoj (26. 3. 2019.):

Poštovana gđo Predsjednice RH,

Pozivam Vas na predstavljanje mojih knjiga koje se odnose i na Vas. Naime prva je nastala povodom Vaših novih istupa o pozdravu Za Dom spremni. U drugoj ima tekstova oko uspjeha naših nogometaša, ali i o međunarodnoj matematičkoj konferenciji povodom mog 70.-og rođendana (bili ste neuspješno pozvani biti pokroviteljem), kada su kolege iz svijeta o meni govorili kao o “kralju nejednakosti”:

KRIVI SU IM THOMPSON, HOS, ZDS...

(...)

S poštovanjem,

dr.sc. Josip Pečarić

Redoviti član HAZU

izvanjski član DANU

Naravno, nisam ni očekivao da će se Predsjednica odazvati pozivu.

Zapravo ovo predstavljanje je u čast jedne druge dame. Vjerujem da ste svi vidjeli obavijest u Hrvatskom tjedniku prije dva tjedna: *Potreseni smo i tužni VJERUJEMO U BOGA, U LIJEČNIKE I U NAŠU MIRELU*, povodom teške bolesti njihove omiljene

kolumnistice Mirele Pavić koja je petnaest godina pisala tjednu satiričnu kolumnu 'Plašikracija' i nije preskočila ni jedan jedini tjedan. Poslije Peticije ZDS ona je te svoje kolumne završavala sa ZDS na kineskom: LIAM SHI! Zato sam i ovaj govor naslovio prema naslovu prve knjige koju predstavljamo, ali na Mirelin način; PREDSJEDNICA I 'LIAM SHI!'. A i posvetio sam joj ga kao njen pridragi akademik, kako me je znala nazivati u tim svojim kolumnama. Tako je i nedavno (14. veljače 2019.) povodom ponude hrvatskog iseljenika, mog Bokelja Marka Franovića MILIJUN KUNA onome tko 'opovrgne rezultate istraživanja Leljaka, Vukića, Pečarića, Razuma, Jurčevića i drugih' o radnom logoru Jasenovac, Mirela napisala::

Da se Irinej smiri i 'usredotoči', mala bi mu ponudila i onizi milijun ustašica nagrade što ih je vrlo pametno ponudila naš iseljenik onome ko konačno iskopa kosti i dokaže kakvo je stanje pod 'cvetkom zanovetkom'. Pitan se bi li ih u halju spremija, ih! Kad već ne more pročitati g. Vukić, ni prof. Razum, ni pridragi akademik. A ko će t'lika slova čitati, majketi.

Danas mi javljaju iz Hrvatskog tjednika:

Zadnja informacija je da ide nabolje... budna... bez cijevi u ustima... pod medikamentima... doktori su zadovoljni, ako se ovako nastavi mogla bi put zadarske bolnice pa na terapiju u Krapinske Toplice... mi zaista vjerujemo da će sve biti dobro uz Božju pomoć.

Vjerujemo i svi mi!

Na neki način ovo predstavljanje je najavio Zvonimir Hodak u ovoj tjednoj kolumni komentirajući pisanje Jurice Pavičića:

Naslov njegovih "Vijesti iz Liliputa" je pomalo ofucan. Naslov članka je "Sveučilište za fake news". Kaže drug komesar Jure: "U normalnim okolnostima, sveučilište bi trebalo biti institucija koja će ljudima objasniti da zemlja ipak nije ravna, da je cijepljenje civilizacijska dobrobit, a da ZDS nije postojao do 1941.g."

Po onoj poznatoj LAŽ JE NAJVIŠE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI eto doznajemo da ni ZDS nije postojao prije 1941. Zapravo dirljivo je vidjeti kako Pavičić u praksi provodi naputak koji je Plenković dao svojoj poznatoj komisiji:

"Hrvatska mora tražiti konsenzus i odrediti se prema pitanju prošlosti, totalitarnih režima 20. stoljeća, jasno osuditi režim između 1941. i

1945. godine, dakle ustaški režim tijekom kojeg su počinjeni brojni zločini, ali isto tako na trezven način analizirati sve ono što se dogodilo nakon 1945. godine".

<https://www.slobodnadalmacija.hr/novosti/hrvatska/clanak/id/46547/0/plenkovic-povjerenstvo-za-suocavanje-s-prosloscu-krajem-veljace-trebamo-osuditi-ustaski-rezim-i-analizirati-sto-se-dogaalo-nakon-1945>

Komisija je poslušala srpsko-hrvatsku vlast. Simbol s kojim je branjen Vukovar je nepodoban, a simboli pod koji je rušen je podoban.

U knjizi je dan i početak moje polemike oko ZDS iz 1932. godine. Međutim, vama će sigurno biti zanimljivije vidjeti kako je to dalje komentirao Hodak:

„No, Sveučilište u Zagrebu aktivno je sudjelovalo u fabrikaciji političke, strukovne, historiografske i meritokratske laži. Počasni doktorat Milanu Bandiću nastavak je tog smjera". Kad bi se našem partizanu Juri barem jednom omaklo da napiše nešto što nije tako izrazito obojeno kričavom, drečećom crvenom bojom. On naravno spada u prvi ešalon ofucanih, umornih i depresivnih boraca protiv ZDS. Moramo ga shvatiti, ali ne i žaliti. Čovjek se sizifovski bori protiv nečega što je u ovoj zemlji već davno pobijedilo. Pozdrav je to kojim se grmijelo na Kninskoj tvrđavi 5. kolovoza ljeta Gospodnjeg 1995.g. Jure ne može iz glave otjerati staru, žilavu pticu KOS. Ona kljuca li kljuca.

Pred par tjedana objavio sam faksimil dopisa dvojice domobrana koji žive u SAD-u. Da se ne ponavljam, pismo završava sa ZDS, a pismo je s početka 1936.g. U vrijeme dok se tek spremao pakt između Staljina i Hitlera (koji je potpisan 1939.g. u Moskvi). Tada su Pavelićevi izgledi da ga Musolini instalira u Zagrebu bili isto tako realni koliko je realan progon ZDS iz memorije i vokabulara onih koji su ovu Hrvatsku izborili u Domovinskom ratu. Pet godina prije nego je Slavko Kvaternik proglasio NDH, hrvatski domobrani su pozdravljali našoj orijuni mrskim ZDS. U nečem se moram, iako teška srca, složiti s komesarom Jurom: "Sveučilište u Zagrebu aktivno je sudjelovalo u fabrikaciji političke, strukovne, historiografske i meritokratske laži". Pa naravno Jure, to je sveučilište dalo počasni doktorat bravaru ili šloseru Brozu, ratnom zločincu sa 570.000 ubijenih na duši. Sjetite se Milana Kangrge i njegovog prijatelja

"filozofa" Vojislava Šešelja koji je devet godina bio član Hrvatskog filozofskog društva zajedno s Gajom Petrovićem, Žarkom Puhovskim, Rudijem Supekom...

Te historiografske laži i danas se bez skrupula plasiraju. Što drugo rade "istoričari" poput Klasića, Jakovine, Markovine, Perice, Goldsteina....“

<https://direktno.hr/kolumne/tko-ce-ove-godine-dobiti-nobelovu-nagradu-mirotvorstvog-hrvatska-radnicka-klasa-151506/>

Slično Hodaku i Franoviću Josip Horvat piše(„Neprihvatljiv je napad dr. Jareba na akademika Pečarića“, Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.):

Dragi domoljubi, ne možemo se osloniti samo na „povjesničare po struci“. Nama Hrvatima potrebni su gospoda Pečarić, Razum, Vukić, Leljak, Jurčević i drugi vrijedni ljudi. Ne dajmo se obeshrabriti, idemo dalje do istine.

Ali zaboravimo i to da je ZDS bio poznat i kao domobranski pozdrav tridesetih godina prošlog stoljeća i da je nastao kao antifašistički pozdrav. Neka su u pravu Plenković, Pupovac, Pavičić. Doista je ZDS bio ustaški pozdrav prve godine uspostave NDH. Svo vrijeme je i tada bio domoljubni pozdrav prihvaćen od naroda o čemu piše i 95.-o godišnji Lojzo Buturac („U pravu je matematičar, a ne povjesničar, budimo kao i do sada – za dom spremni“, Hrvatski tjednik, 28. ožujka 2019.):

A evo ponekih sjećanja i iz ratnih godina, iz vremena NDH. Među nama ondašnjim ratnim požeškim gimnazijalcima bio je uobičajen naš hrvatski rodoljubni pozdrav „Za dom spremni“. Ali smo pravili veliku razliku između vojnoga ili nekoga službenog pozdrava „Za poglavnika i dom spremni“. Među nama gimnazijalcima bio je i pokojni pravoslavac, pa i jedan Židov, Branko Horvat, pa smo se svi pozdravljali našim rodoljubnim pozdravom ZDS. Šteta je što mi kolega Branko nije više živ pa da potvrdi ovu istinu.

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15665-u-pravu-je-matematicar-a-ne-povjesnicar-budimo-kao-i-do-sada-za-dom-spremni>

Njihov 'dokaz' da se radi o ustaškom pozdravu je to što se koristio i u državnim dokumentima ND Hrvatske. Koristila se i kuna, pjevala himna. Domoljubni Hrvati se takvim 'argumentima' obično rugaju. Pa

i u navedenom tekstu naša Mirela naziva njima omiljene kune ustašicama. A zapravo ti njihovi 'argumenti' su zapravo samo potvrda da im je svaka neovisna hrvatska država ustaška država, pa, umjesto da se u vrijeme ND Hrvatske bili protiv režima, oni su bili protiv hrvatske države. Zato im je i ova danas bila – ili još uvijek jest – Tuđmanova ustaška država. Svugdje vide ustaše samo da država uistinu ne bi bila hrvatska država!

Na kraju spomenimo i da su u obje knjige dani tekstovi o Vatrenima i Thompsonu. Vjerojatno nije zgodno podsjećati Hrvate koliko je Vatrenima značio Thompson i koliki je strah bio u Vlastima od njegovog ZDS u trenutcima kada se cijeli svijet divio hrvatskom narodu zbog njegova ponosa i ljubavi prema svojoj domovini (naslov u novoj knjizi je: JE LI THOMPSON ISKOMPLEKSIRAO PLENKOVIĆA?).

HVALA!

Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/15727-predsjednica-i-liam-shi>

SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA

Draga gđo Maria,

Doista me je obradovao Vaš e-mail u svezi s predstavljanjem moje knjige:

Datum: Sat, 22 Apr 2017 12:44:08 +1000

Šalje: Maria

Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Hvala dragi g. Josipe. Radujem se što se vrli, iskreni Hrvati odazivaju na promocije Vaših knjiga u koje smjelo utkaste svoje Hrvatstvo, domoljublje i spremnost za obranu naše opljačkane, ponižene i ucviljene Domovine, nekada najslavnije Zemlje na svijetu, te staroga pozdrava Za Dom spremni. Zahvaljujem također što redci moje pjesme U ČAST RODU HRVATSKOMU nađoše odjeka među vjernim sljedbenicima svojih pradjedova. Čujte, imam neki bolan predosjećaj da će se, nakon napada ZDS, naši dušmani pobuniti i protiv pjevanja hrvatske himne. Mnogima je i ona kamen spoticanja; mnogima je teško staviti ruku na srce, jerbo znaju da im u srcu umjesto stijega i Boga drijema stara kumrovačka zmijurina.

Stoga molim, sačuvajte pjesmu LIPA NAŠA DOMOVINO, s razlogom pisana ikavicom.

ZDS Marija Dubravac, Brisbane

LIPA NAŠA DOMOVINO

*Sve joj više riči blide,
Sve ju manje Rvat piva,
Sve se više gasi dide
Domoljublja vatra živa.
"Lipa naša Domovino"
Himno stara, himno mila,
Pivao te rod Ilira
I rvatskog roda vila.*

*Dok kosio seljak žito,
Dok kolivku mati ljulja,
Grlo roda plemenitog
Glasom ševe i slavulja –
Sa ratnikom, svatom, robom,
S prognanikom, umirućim,
Nad oltarom i nad grobom
Klicalo ti žarom vrućim.
"Lipa naša Domovino"
Časnim ustim' opivana,
Sveto gnjizdo materino,
Diko Zrinskih, Frankopana.
Savom, Dravom il' Jadranom,
Gorom, dolom il' ravnicom,
Kojom unuk pošo stranom
Kitio te trobojnicom.
Himno Zemlje Kroacije
Sve te manje Rvat piva,
Ni stalo mu kanda nije
Što pepelom dragulj biva.
Oj budi se, rode, budi,
Nek prkosi tvoja stina
Di pisahu slavni ljudi:
"Lipa naša Domovina".*

Marija Dubravac, Brisbane

Raduje me što ste zahvaljujući g. Oskaru Šarunići i Vi i mnogi drugi u mogućnosti vidjeti kako je Predstavljanje proteklo. A započelo je i završilo Vašim pjesmama!

Sigurno je da njima smeta Lijepa naša. Međutim iznenadila me je jučerašnja propaganda ustaštva na komemoraciji u Jasenovcu koje su organizirali Savez antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske (SABA RH) i Srpsko narodno vijeće (SNV). Vjerovali ili ne oni su započeli komemoraciju USTAŠKOM HIMNOM, a onda im kao smeta ustaški pozdrav. Do sada sam znao da vole ustaške kune. Valjda iz ljubavi prema ustaškim kunama odslužaju i ustašku himnu. A onda za isti

takav „zločin“ zatiranja tragova zločina ustaške ideologije optužuju i neke akademike. Da mi je samo znati na koje su moje kolege akademike mislili.

Pupovac se pobrinuo da se zna da su u komemoraciji sudjelovali i Srbi. Kako je laž Srbima najviše pomogla u povijesti i on se iskazao i danas, ne s onom laži o pokrštaivanju s početka fašističke velikosrpske agresije na Hrvatsku, već se prilagodio mjestu o kome je govorio pa je tvrdio kako je u Jasenovcu ubijeno i oko 21 tisuća djece.

<http://narod.hr/hrvatska/foto-habulin-pupovac-pusic-s-nesluzbene-komemoracije-jasenovcu-intelektualci-akademici-zele-zatrti-tragove-zlocina-ustaske-ideologije>

Znamo da su članovi SNV-a pripadnici naroda koji je izvršio fašističku agresiju na Hrvatsku, a tzv. antifašisti su itekako bili na strani fašističkog agresora, pa i ne čudi toliki nedostatak pijeteta prema poginulim HOS-ovcima u čiju spomen je i postavljena ploča u Jasenovcu.

Draga gđo Maria, iz najnovijeg broja Hrvatskog tjednika u jučerašnjem tekstu prenio sam što o logoru u Jasenovcu piše g. Igor Vukić čiji je nedavno preminuli otac (srpske nacionalnosti) kao dijete prošao kroz Jasenovac što je i bio razlog da g. Vukić proučava i danas ponajbolje poznaje istinu o Jasenovcu. Igrom slučaja i sjajni hrvatski pjesnik dr. sc. Stijepo Mijović Kočan u istom broju Hrvatskog tjednika u tekstu NACIFAŠIZAM ZAJEDNIČKOG JUGO-JEZIKA piše o tome o čemu je Pupovac lagao:

„Današnji potpisnici deklaracije o zajedničkom jeziku znači da mogu koristiti samo i jedino ideji Velike Srbije, ničemu drugom.

Moguće da hrvatski potpisnici snuju drugačije, ideja jugoslavenskog jedinstva i jest samo hrvatska, jer brojni Hrvati nemaju dostatno ni nacionalizma ni državotvornosti, a ni valjanih saznanja pa ni pameti. Recimo: ako još uvijek mnogi po svijetu znaju i uvjereni su, na osnovi velikosrbskih izmišljotina, u to da je u Jasenovcu stradalo dvadeset tisuća nevine srbske djece, a poštteni mladi znanstvenik, i to srbske nacionalnosti, pokazuje i dokazuje da tamo nije stradalo ni jedno jedino dijete, onda se doista valja zamisliti i mijenjati iz temelja mnogo toga u našim spoznajama. Ili, ako mnogi znaju i uvjereni su u to da su žrtve Jasenovca samo Srbi, Židovi, Romi i hrvatski komunisti, a još uvijek živi svjedok svjedoči da su u

komunističkoj Jugoslaviji, nakon 1945., nakon rata, pod zemlju u Jasenovcu slagani zarobljeni hrvatski vojnici i civili po naredbi komunističkog moćnika Vonte, dakle Zvonka Ivankovića (vidi to svjedočenje u HT- u!), također valja stjecati nove spoznaje o svemu.“ Očekivano je puno komentara čitatelja portala narod.hr. Izdvojit ću jedan:

Slavonka •

Zločinci se vraćaju na mjesto zločina. Samo bih voljela znati gdje su kosti 21 tisuće djece. Gdje su kosti 700 tisuća pobijenih od ustaša. Pa rijeka Sava bi ih negdje izbacila. A kosti pobijenih nakon svibnja 1945. vicu iz Hude jame, i ostalih jama po Sloveniji i Hrvatskoj. Plenkoviću, Petrov zaustavite ovu lažnu farsu dok se ne utvrdi istina., zar vam toliki dokazi povjesničara ne dopiru do mozga. Vi i dalje dozvoljavate OBULJENKI da izdašno financira one koji šire laži i blate Hrvatsku. Vjerojatno dijeliš mišljenje Habulina o Hrvatima ustašama. Habulin zna bio je tamo., vjerojatno je uspio pobjeći ustašama pa je zato preživio /satira/.,a Pupavac samo što ne place za govornicom. Da li je plakao gad je njegova hrabra vojska tenkovima gazila njegov narod u domovinskom ratu kad su bježali od hrvatske vojske ,da li će tim ljudima održavati komemoracije gdje i kada.

Zapravo, mnogo je manje važno što misle pripadnici naroda koji je izvršio fašističku agresiju na Hrvatsku okupljeni u SNV i njihovi istomišljenici tz. Antifašisti ili članovi SDP-a.

Nas treba brinuti koliko je hrvatska vlast doista hrvatska. O tome je govorio Anto Đapić u petak u Bujici komentirajući HOS-ovu ploču u Jasenovcu koju bi SDP htio skinuti u roku 8 dana, a iz statuta veteranskih udruga ukloniti pozdrav 'Za dom spremni'.

“Kada bih se bojao vrabaca, nosio bih pračku uza se! Nije problem nama SDP, nego kako će se ponašati HDZ i Most. Oni će se uplašiti ove interpelacije. Zadnjih dana je bilo dosta pritisaka, čak i iz crkvenih krugova i Vlade, pokušaja da se uvjeri udruge HOS-a grada Zagreba da skinu ploču u Jasenovcu! Kategorični su da to neće napraviti! Ako će hrvatska Vlada i policija pod okriljem noći skinuti ploču, mi smo u 'win win' situaciji. Odluče li se za tako nešto, napraviti će katastrofalnu pogrešku. Ploča im je samo povod da ponavljaju tisuću puta istu laž. Onaj tko želi uništiti HOS i taj pozdrav, želi uništiti

Hrvatsku! Mislim da Plenković ipak neće prijeći Rubikon i probati skinuti ploču. SDP-u je bolje neka šuti i neka se bavi svojim problemima. Papali su iz ruke Todoriju, a sada su najglasniji u njegovu cipelarenju!”

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/napad-na-hasanbegovica-je-uvod-u-skidanje-ploce-hos-a-u-jasenovcu-zasto-ivana-sojat-hos-ovka-o-tome-suti-1019282/>

A da to nije baš tako naivno govori već i sam naslov najnovije kolumne Ivana Miklenića: PUZAJUĆE IZGRAĐIVANJE BALKANSKE ASOCIJACIJE

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/26567-i-miklenic-puzajuće-izgradivanje-balkanske-asocijacije.html>

S obzirom da smo u Domovinskom ratu imali fašističku velikosrpsku agresiju itekako je potrebno izbrisati iz svijesti hrvatskih ljudi veličanstveni obrambeni rat. Zato je izabran pozdrav ZA DOM SPREMNI pa se besramno preko njega povezuju HOS-ovci sa 2. svjetskim ratom i na taj način sprovodi ono što su fašistički agresori i radili tijekom Domovinskog rata govoreći o hrvatskim braniteljima kao o ustašama, a o hrvatskoj državi kao o Tuđmanovoj ustaškoj državi. Zato je na predstavljanju moje knjige prof. dr. sc. Josip Jurčević i govorio o napadima na ZDS kao specijalnom ratu protiv Hrvatske.

A da u svom naumu neće uspjeti pokazuju i riječi s kojima je g. Miklenić završio svoju kolumnu:

„Koliko god bio živ i žilav projekt balkanske asocijacije u naumu određenih međunarodnih političkih snaga, i koliko god bilo pojedinaca u Hrvatskoj koji je ne žele kao samostalnu, nego kao uvezanu u nekakvu balkansku asocijaciju, žrtve podnesene u obrani od velikosrpske agresije tako su velike i skupe da hrvatski narod nikada više ne će moći pristati na takvo povezivanje, jer dva su eksperimenta jasno pokazala da to ne može uspjeti.“

Toga su i oni svjesni pa se zato jučer čulo i:

“Niti možemo niti hoćemo prihvatiti formiranje nečega što je nazvano Vijećem za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima. Nećemo, jer nam je jasno, jer znamo da je to Vijeće za obračun s idejom komunizma i praksom socijalizma”, rekao je Habulin.

Boje se istine jer su im laži omogućile lagodan život. Zapravo mržnja prema hrvatskom narodu omogućila im je takav život. Boje se da će se ostvariti ono o čemu piše veliki HRVATSKI biskup dr. Vlado Košić:

Bilo bi dobro da se to i stručno istraži i potvrdi ili opovrgne, pa ako treba da to učine i međunarodni stručnjaci, te se broj svih žrtava konačno službeno obznani da ne bude stalno nekog licitiranja sa žrtvama jer to nije pošteno ni prema kome tko je tamo stradao, bilo u logoru NDH bilo u poslijeratnom logoru SFRJ.

<http://kamenjar.com/biskup-kosic-gospodine-obdari-nas-istinom-o-jasenovcu/>

Draga gđo Marija, prirodno je da se oni boje istine. Boje se ostvarenja onog što je rekao g. Igor Vukić u Hrvatskom tjedniku: *Na kraju će se doći do definicije jasenovačkog logora koja će biti prihvaćena u hrvatskoj javnosti i ući u udžbenike. Preko hrvatske diplomacije bit će prihvaćena i u svjetskoj javnosti. Glasit će:*

Logor Jasenovac u Drugom svjetskom ratu bio je radni logor, u kojem su pretežno bili internirani djelatni protivnici države, na vremenske kazne od tri mjeseca do tri godine. Među njima najviše Hrvati. Uz zatočenike zbog protudržavne djelatnosti, bila je tu i skupina Židova izuzeta od deportacija u njemačke logore kojima je bila izložena židovska zajednica iz dijela NDH pod njemačkim utjecajem. U logoru nije bilo masovnih, serijskih ubojstava.

Puno Vas pozdravlja Vaš
Josip Pečarić

Predraga gđo Marija,

Danas sam stigao kući i zatekao niz prelijepih želja, ali četiri Vaša e-maila su doista nešto prelijepo, pa Vam se zahvaljujem na tome. Doista ste me dirnuli u srce (kažu da je ono još uvijek dobro i pored ovog ožiljka koji je ostavio infarkt :)), ali žile oko njega su loše. Dva

stenta su tu, ali za tri mjeseca ću opet u bolnicu da se vidi kako sanirati ostalo.

Koristim ovu prigodu da se zahvalim svima koji su se brinuli za mene, koji su molili za mene.

Moja liječnica vjerojatno nije znala za te molitve, ali mi je danas gledajući moje nalaze rekla:

"Vi ste živi zahvaljujući dragom Bogu:"

Vjerojatno će svima koji budu čitali ovaj moj e-mail Vama biti drago čuti da je i general Praljak čuo za to u Haagu i nazvao me.

Da ne spominjem druge jer ću sigurno nekoga izostaviti koga bih morao spomenuti, a neću spomenuti i Stanka Šarića jer njega doživljam kao člana svoje obitelji.

Evo bez imena spomenut ću jednog mog doktora koji me je pitao:

Profesore, je li to Vama zbog najnovijih događaja kod nas?

Odgovorio sam mu:

Kako to možeš pitati kada je to što se dogodilo sjajno opisano u mojoj tvrdnji koju sam više puta ponovio, pa je već i tiskana u mojoj knjizi-govoreći o novoj pomirbi u Hrvata:

POMIRBI DJECE PARTIZANA IZ SVIH STRANAKA.

----- Proslijeđena poruka -----

Naslov:FW: LIJEPA VIJEST

Datum:Wed, 14 Jun 2017 19:43:01 +1000

Šalje: Maria <mariadubravac@aapt.net.au>

Prima: 'josip pecaric' <pecaric@element.hr>

Za Tvoju žrtvu i srce od zlata

Za Tvoju dobrotu

Za Tvoje riječi

Za Tvoje divno srce...

Jedno veliko hvala...

Tek skromno HVALA primi od Hrvata.

Ozdravite nam dragi profesore.

Marija

Naslov: OZDRAVITE NAM, VRILI NAŠ DOMOLJUBE!

Datum: Sun, 11 Jun 2017 18:24:14 +1000

Šalje: Maria

Prima: 'josip pecaric' <pecaric@element.hr>

*Dragi naš profesore,
Ozdravite nam što prije.
Marija Dubravac*

BOŽE, OZDRAVI NAM PROFESORA
PEČARIĆA, MOLIMO TE!

Datum:

Thu, 8 Jun 2017 14:23:40
+1000

Šalje:

Maria

*Dragi profesore, ozdravite nam što prije. Hrvatska Vas treba.
ZDS Marija Dubravac, Brisbane*

MOLITVA HRVATA

*Isuse dragi, Pastiru blagi,
Hrvatsko stado očuvaj rado:
Od crvenjaša, titoudbaša,
Podlih vladara, jugospletkara;
Kletih Soroša, propalog ološa,
Od Jokića, Pusića i od Plenkovića
Anemičnog borca, lažnog mirotvorca.
Od Broza krvnika sramnog spomenika;
Od ruskog kruha, iz Kine ruha,
Monsantova plana, žabarskih purana,
Rumunj – svinjetine, poljske piletine...*

*Od Opančara, ISIL 'handžara',
Od izbjeglica pokrivenog lica,
Od terorista i komunista,
Od Merkelica i sotonistica,
Od Rockfellerica, droge i pедера,
Od nerodkinja, lezbinetinja,
Od pedofila i vražjih sila;
Ovrha, sudaca i od Pupovaca,
Od Todorica, "agrokorovića",
Bogatih masona, Luciferona,
Jugosvirača, prostih pjevača
Prljave cajke, davorike dajke
I svakog smrada iz Beograda -
Sodome – Gomore, srbske komore...*

*O Božji sine, snago Domovine,
Hrvatsku brani, uz rod naš stani.
Jačaj Pečarića, Brunu, Stjepandića,
Vrlog Glasnovića, Hasanbegovića...
Hrvat nek čuva nauku djeda
Što Bog mu dao, nek sinu preda.
Naši unuci u sreći i mucu,
Nek ZA DOM kliču, nek vragu viču:
"Za stijeg i Krista – protiv komunista"!*

Marija Dubravac, Brisbane

Marija Dubravac, Brisbane

**Profesore, Božji daru,
sine kraja bokeljskog,
kao svijeća na oltaru
izgaraš zbog roda svog.
Poživi nam dugo ljeta
riječju grmi kao grom,
zakletva nek živi sveta:
"za hrvatski spreman DOM!"**

Naslovnica / Najnovije vijesti / Kolumne / Akademik Pečarić – SRCE
MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA

Akademik Pečarić – SRCE MOJE NIJE ZEMLJE ŠAKA
glasUrednik lipanj 17, 2017 Kolumne

Draga gđo Marija,

Moram se opet zahvaliti na najnovijem e-mailu s Vašom novom pjesmom: Srce moje nije zemlje šaka:

*Dragi g. Josipe,
zna naš stari hrvatski Bog da Majka Kroatija još treba svojega sina.
Još njegova bitka u dolini suza nije prohujala. Svi se radujemo da ste
čudom Božjim uskrsnuli! Sad, ako je moguće, odmarajte što više, a mi,
Vaši prijatelji, moramo imati razumijevanja i ostaviti Vas na miru do
daljnjega. Hvala na javljanju. (Slika je rad našega domoljuba Ilije
Kneževića kojega evo blokiraše na feisu kaznom od 30 dana jer je*

*uvrijedio smrdljivu "POVORKU PONOSA". A već je blokiran i prije.
Pa mi Hrvati zbilja ne učimo na svojim greškama, je li!!!)*

Uz naj, najljepše želje za što skoriji oporavak

Srdačno Vas pozdravlja ZDS

Marija Dubravac s Petoga kontinenta

Zapravo mnoge poruke koje sam dobio su slične ovoj Vašoj. Spomenut ću samo dvije poruke jednog mog najbližeg suradnika (koji inače ima itekako velike probleme zbog te naše suradnje):

„Ivan mi je javio gdje si. Drž’ se, to je samo poruka da konačno počneš brinuti o sebi, a ne o drugima.“

„Nadam se da si sad dobro. Brinem se jer je pusto bez Tvojih poruka. Neću zvati dok se Ti ne javiš. Valjda će biti skoro.“

Zapravo je vjerojatno i mnogima od vas pusto bez mojih poruka. Međutim, ne mislim da je danas uopće bitno hoćete li ih primati ili ne, jer sam se u svojim porukama trudio ukazivati na ljude koji misle slično meni, pa ako dijelite moje stavove moći ćete ih uvijek pronaći čitajući njih.

Meni je draga priča o stupovima „Pečarićeve Hrvatske“.

Jedan od tih stupova je biskup dr. sc. Vlado Košić. Ovih dana smo svjedoci koliki je njegov značaj u našem narodu:

<http://kamenjar.com/otvoreno-pismo-biskupa-kosica-andreju-plenkovicu/>

<http://kamenjar.com/sisacki-biskup-vlado-kosic-odgovorio-kritike-zbog-otvorenog-pisma/>

Vjerojatno će vas začuditi moj stav da je sjajno što se pokazalo da i u Katoličkoj crkvi ima onih kojima se ne sviđa takav biskup Košić:

<http://direktno.hr/direkt/reakcije-na-kosica-to-nije-stav-crkve-vec-osobni-stav-biskupa-89040/>

A da ih muče biskupove riječi – muče ih:

<https://m.vecernji.hr/vijesti/klasic-biskup-kosic-politicki-je-aktivist-ali-vjernici-ga-ne-slijede-1176858>

A da su i priglupi . i to su:

<http://kamenjar.com/mladen-pavkovic-sto-papa-s-misljenjem-biskupa-kosica/>

Kada sam kao jedan od recenzenata biskupove knjige „Biskup na prvoj crti“ predstavljao tu knjigu, jedan drugi biskup mi je za njega rekao:

„To je HRVATSKI biskup!“

Sreća je naša što imamo i drugih biskupa sličnih njemu, ali da su svi takvi onda bi bio to besmislen komentar, zar ne?

Drugim riječima napadi na biskupa i iz Crkve samo pokazuje da i u njoj postoje ljudi drugačiji od nas, blago rečeno.

Zapravo mene su riječi o HRVATSKOM biskupu podsjetile na jedan sličan događaj iz vremena kad je Sinj bio centar hrvatske pobune protiv veleizdajništva hrvatskih političara. Na Sinjskoj alci su me znali postaviti u ložu, pa i u prvom redu. Pitao sam za objašnjenje i dobio odgovor:

„Vi ste jedini hrvatski akademik koji dolazi na Alku – s naglaskom na ono HRVATSKI!“

Spomenut ću i da je drugi recenzent biskupove knjige (i autor naslova) dr. sc. Josip Stjepandić. Od tada često zajedno i nastupamo. Biskup nas je, zapravo, povezao. Obavezno pogledajte i intervju s HRVATSKIM biskupom:

<https://narod.hr/hrvatska/intervju-biskupa-vlade-kosica-narod-hr>

Zaključit ću ovaj komentar o našem HRVATSKOM biskupu riječima Tihomira Dujmovića:

„Kroše koji je biskup Košić opalio po obrazu Andreja Plenkovića najžešći je udarac koji je premijer do sada primio i on neće ostati bez posljedica. Biskup Košić, koliko god bio nekonvencionalan, u pravilu govori ono što narod misli, a kada god nije odmjeren, za to postoji more razloga.“

<http://direktno.hr/kolumne/sto-mislite-promislja-li-hdz-ova-baza-kao-plenkovic-ili-kao-biskup-kosic-89123/>

Jedan od stupova moje Hrvatske Dario Kordić označava sve one koji su proganjani i suđeni zbog svoje ljubavi i borbe za svoj narod i domovinu. Danas taj stup predvodi general Slobodan Praljak. Kao što znate uvijek sam sretan kada mogu istaknuti naše prijateljstvo. Znam li da je jedan od predgovora moje knjige „Sramotni sud u Haagu“ iz 2001. napisao naš general? Naslovio ga je: „Zašto zapadnim zemljama treba sud u Haagu“. Knjiga je posvećena:

Svim hrvatskim vitezovima – haškim uznicima

Nadam se da ste potpisali naše nedavno pismo hrvatskim vlastima da ga se predloži za Nobelovu nagradu za mir. O našem generalu ovih

dana piše sjajne tekstove još jedan hrvatski velikan dr. sc. Miroslav Međimorec:

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mmedimorec/26952-podlistak-o-generalu-slobodanu-praljku-i-hrvatskoj-sestorci-u-haagu-i.html>

<http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/mmedimorec/26967-u-ocekivanju-presude-podlistak-o-generalu-slobodanu-praljku-i-hrvatskoj-sestorci-u-haagu-ii.html>

Ne znam misle li moji liječnici da je to dobro ili ne, ali danas sam zahvaljujući Portalu HKV-a odgledao koncert za haašku šestorku Herceg-Bosne u Mostaru. Po mojoj logici ljubav mora biti lijek. A koncert u Mostaru je bio koncert ljubavi. A kad se pjeva o ljubavi prema domovini, svom narodu, braniteljima, Bogu i obitelji onda je tu Marko Perković Thompson. Još jedan stup moje Hrvatske. Danas je tako očito kroz te napade na njega i njegove pjesme da se radi o napadima na hrvatsku državu i naš narod. Svi koji se nadaju da mogu promijeniti rezultat Domovinskog rata napadaju Thompsona i to u kontinuitetu traje od 2000.-e. Jednom je konstatirao da sam ga ja više branio od tih napada nego što je on branio sam sebe. Zna istaknuti i moju zaslugu što je pozdrav ZA DOM SPREMNI danas u Hrvatskoj igra takovu ulogu među državotvornim Hrvatima pa je već unatoč stravične propagande glavnih (po pravilu nehrvatskih) medija i mnogih političara da je to također napad zato što je to braniteljski pozdrav. Tako i Ivica Marijačić u najnovijem Hrvatskom tjedniku oporučuje Plenkoviću kako će polomiti zube ako pristane na uklanjanje pozdrava ZA DOM SPREMNI, što traže pristaše onih koji su pobili hrvatske branitelje.

Jednom mi je Thompson objasnio i zašto mnogi od vas volite moje tekstove:

„Vi njima uđete u glavu.“

Zapravo je na svoj pjesnički način ponovio ono što mi je još devedesetih godina govorio veliki hrvatski redatelj Krsto Papić: „Ljudi Tebi vjeruju!“

Drago mi je što ljudi vjeruju i biskupu i generalu i Thompsonu. Zahvaljujem se i biskupu i generalu i Thompsonu što su se, javili s lijepim željama povodom mog infarkta.

Naravno, to što su nekima i nedostajala moja „izvješća“ možda su vas sva ona prethodna „naučila“ tko su kolumnisti koje treba čitati. Vjerujem da vam svima ponedjeljak uljepša Zvonimir Hodak. Na vijest o mom infarktu reagirao je onako kako to samo on može: „O kvragu. Ali znam da si Ti jači. Drži se frende. Znam da Ti je teško, no tješi se da je HDZ-ovcima trenutno još teže. Pozdrav i vrati se što prije...“

Doista, kako li je mogao gadan udar biti onima koji misle ono isto što je Plenkoviću poručio biskup Košić?

Dovoljno vam je pročitati što o tome piše npr. dr. sc. Damir Pešorda, Benjamin Tolić i Marko Ljubić:

<http://www.hkv.hr/razgovori/26964-razgovor-s-d-pesordom-plenkovicevo-inzistiranje-na-centrizmu-zapravo-je-inzistiranje-na-ideoloskoj-besadrzajnosti.html>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-damir-pesorda/47039-damir-pesorda-mala-velika-koalicija>

<http://www.hrsvijet.net/index.php/kolumna-benjamin-tolic/47026-benjamin-tolic-stierova-paradigma>

<https://narod.hr/hrvatska/marko-ljubic-stierov-izazov-hdz>

Ako znamo kako sam današnja događanja opisao tvrdnjom da se radi o novoj pomirbi – pomirbi djece partizana iz svih stranaka, nekako mi logično dođe da se Stijer nikako ne može uklopiti u tako nešto, zar ne? Ali kolega sa Sveučilišta ima malo drugačiji pogled na tu pomirbu pa ga moram podijeliti s vama:

...Inače slažem se s tobom da ovo što se danas događa oko nas ne utječe na srce (mišić), barem ne izravno. Ovo što se danas događa utječe na dušu i izaziva beskrajnu tugu. Ne radi se o pomirbi djece. Pa najčvršća prijateljstva su ona iz djetinjstva ona iz elitnih i odabranih vrtića i „škola“. Ja mislim da je na djelu samo obznana da podjela i svađe nije ni bilo. Nažalost, iako smo to mnogi odavno vidjeli, nismo to htjeli priznati. Kao što ne želimo priznati da je njih više. Znam da i ti sve to znaš ali se s tim ne miriš. Ne predaješ se i godinama gotovo ne spavaš radeći za opće dobro. E to je utjecalo na žile a ako ne smanjiš opterećenje utjecat će i na mišić.

Dragi Josipe, želim ti brz i kvalitetan oporavak uz želju da svoju energiju usmjeriš samo na one situacije kad bez tebe nikako ne ide.

Imaj na umu da je već 10% Pečarićevih dosadašnjih doprinosa beskonačno veliko u odnosu na, ne daj Bože, nula.

A kada nas je Branko vratio razlogu Vašeg e-maila – mom infarktu završio bih činjenicom kako je on doista nebitan kada znamo da je u isto vrijeme infarkt imao još jedan moj prijatelj – Oskar Šarunić. Dragi naš Oskar ga nije preživio.

Svi koji možete pročitajte tekst g. Magaša o našem Oskaru: „Umrlo je mnogo ljudi, i mlađih od Oskara, ali ovakva tuga odavno nije viđena“. Dragi Oskare ponosim se i što si Ti bio prijatelj i meni i mojoj obitelji.

Vaš,
Josip

VRATITI HRVATSKU NARODU: PORTAL DRAGOVOLJAC.COM, 2020.

PREDSJEDNICI O NJENOJ ULOZI U NAPADU NA FAKULTET HRVATSKIH STUDIJA I NOVINARA MARKA JURIČA

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar-Kitarović,
Vjerojatno niste ni svjesni da se i ovog trenutka u RH odvija ono zbog čega ste izgubili izbore. Zapravo je zanimljivo da ni oni koji se bore za hrvatske interese nisu ponekad ni svjesni kolika je Vaša uloga u tim događajima. Tako i dr. sc. Ante Čuvalo piše Predsjedniku Vlade, ali ne i Vama:

<https://narod.hr/hrvatska/dr-sc-ante-cuvalo-fakultet-hrvatskih-studija-umjesto-da-krene-novim-poletom-mora-se-boriti-s-onima-koji-ga-zele-potpuno-eliminirati>

Slično je i na portalu.hr gdje daju povijest napada Sindikata znanosti:

<https://narod.hr/hrvatska/povijest-odnosa-zbog-cega-ribicev-sindikata-napada-fakultet-hrvatskih-studija>

Istina, taj sindikat sam napustio kada su digli svoj glas protiv djece hrvatskih branitelja, a narugao sam se njihovom predsjedniku kada je kao mr,sc, držao lekciju Akademiji kada nismo u svoje redove primili poznatog profesora s Filozofskog fakulteta koji je danas poznat kao Ivo Drobilica.

Podsjetii ću Vas na pismo koje sam Vam tada napisao i koje se još uvijek može naći na Internetu:

<https://hu-benedikt.hr/?p=73908>

Evo tog pisma:

*PISMO PREDSJEDNICI RH POVODOM NAPADA NA ČLANA
SURADNIKA HAZU PROF. DR. SC. MARIA GRČEVIĆA*

Poštovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar-Kitarović, Kao potvrdu mojih pisama Vama (jedna kolegica sa Sveučilišta mi je povodom toga napisala: Želim Vam uspjeh u borbi za prava i dignitet znanstveno-nastavnih zvanja!) danas čitam kako je pokrenuta hajka i na Člana suradnika HAZU prof. dr. sc. Maria Grčevića voditelja Hrvatskih studija. Navodi se i isti razlog za hajku:

Jutarnji list navodi da je prof. Grčević ostao zapamćen kao jedan od potpisnika peticije da se ne kazni Marka Perkovića Thompsona zbog izvođenja izvornika pjesme „Bojna Čavoglave“, nastale početkom Domovinskog rata i velikosrpske agresije na Hrvatsku, na čijem se početku uzvikuje pozdrav „Za dom spremni“.

<http://narod.hr/hrvatska/tijeku-opca-hajka-akademsku-zajednicu-nova-meta-prof-grcevic-voditelj-hrvatskih-studija>

Dakle, ipak i poslije više od godinu dana kada je pismo nastalo zbog obrane Marka Perkovića Thompsona i simbola Domovinskog rata pjesme „Bojna Čavoglave“ Vaš ured rekao da je to pismo „na razini provokacije“ iako su dan prije Thompsonovog nastupa u Kninu na paradi Hrvatske vojske u Zagrebu nastupali HOS-ovci sa svojom zastavom na kojoj stoji ZA DOM SPREMNI imamo progon potpisnika peticije. Poslije napada u posljednoj godini dana na mene, moju obitelj, moje suradnike pa i na ono što sam kao znanstvenik uradio, o čemu sam Vam pisao posljednjih dana, sada imamo napad na kolegu Grčevića.

Istina, prije godinu dana su mediji sakrili od javnosti što je bio stvarni razlog Peticije, ali ove godine nisu. Poslije ovogodišnjeg koncerta u Kninu rečeno je kako je problem u „Bojni Čavoglave“! A kao što znate prije toga istim drugovima je problem bila i Thompsonova pjesma „Lijepa li si“. Pjesma čije sam riječi stavio na koricama moje knjige „Hajka na Thompsona“ iz 2012.

Da bi ste vidjeli svu veličinu čovjeka i s ponosom mogu reći Člana suradnika HAZU prof. Grčevića pogledajte pismo koje mi je tada uputio:

„Poštovani akademike Pečariću,

pratim novinske napise u povodu prijedloga da se pozdrav "Za dom spremni" uvrsti u službene pozdrave Hrvatske vojske, a koji je donesen zbog najave da će pjevač Marko Perković Thompson biti sudski procesuiran jer ga iznosi na početku svoje pjesme Bojna Čavoglave.

Budući da ste Vi u javnosti izloženi najvećim pritiscima, želim Vam izraziti svoju podršku, uz zamolbu da me uvrstite na popis onih koji su prijedlog u korist pozdrava "Za dom spremni" podržali nakon obznane i reakcija u medijima. Ako takva posebna popisa nema, uvrstite me molim na glavni popis.

S poštovanjem,

izv. prof. dr. sc. Mario Grčević

P.S.

Ovo moje pismo možete slobodno citirati ili distribuirati. “

S druge strane Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu izdao je izjavu povodom nedavne peticije za uvođenje ustaškog pozdrava “Za dom spremni” kao službenog pozdrava u Oružane snage RH. Dakle, 30 profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka dr. Tvrtkom Jakovinom i medijskim (kolo)vođom hajke na potpisnike peticije dr. Hrvojem Klasićem, u izjavi su zatražili isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara onih kolega koji su peticiju potpisali. U staroj komunističkoj maniri, traže javnu, a onda i svaku drugu osudu onih koji nisu s njima, koji misle drugačije od njih koji u Hrvatskoj imaju monopol na tumačenje bliže i dalje povijesti.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/mediji-iznenadujuce-bojkotirali-necastive-s-filozofskog-koji-su-zestoko-osudili-sve-potpisnike-peticije-zds-828695>

Mediji im tada nisu dali veliku pozornost jer je očito kako oni negiraju i HOS i Domovinski rat, pa prirodno ne spominju ni obranu simbola Domovinskog rata „Bojnu Čavoglave“. I takovi spominju monopol na tumačenje bliže i dalje povijesti. O kolovođi ovog pisma ovih dana je pisao i prof. dr. sc. Andria Hebrang:

<http://kamenjar.com/andrija-hebrang-kad-tvrtko-jakovina-ne-moze-obraniti-titove-zlocine-onda-izmislja/>

Naravno ima i drugih zamjerki kolegi Grčeviću, ne znate koja je gluplja od koje, ali ovo treba navesti:

Kako piše Jutarnji list, jedna od glavnih zamjerki prof. Grčeviću je što želi „pohrvatiti Hrvatske studije“, te da previše forsira „kroatološku priču“ i, kako stoji u programu, “profilirati Hrvatske studije prema proučavanju hrvatskih kulturoloških i identitetskih pitanja”.

Doista je strašan problem to što prof. Grčević želi od Hrvatskih studija napraviti hrvatske studije, zar ne?

*S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić*

Nije mi poznato da ste javno uzeli u zaštitu Hrvatske studije i prof. Grčevića iako je jedan od dva osnovna razloga napada na njega bila njegova podrška meni zbog napada kojima sam bio izložen poslije Vaše tvrdnje o Peticiji ZDS.

Nedavno sam povodom Izбора bio pozvan gostovati u „Bujici“ i „Podcastu Velebit“.:
<https://youtu.be/38PEk7Jpx4> (blizu 37,000 pregleda)

https://www.youtube.com/watch?v=xdE_tQ_LBgg (preko 32,000 pregleda).

U obje emisije sam govorio o tome da je osveta o kojoj sam Vam pisao i u gornjem, ali i u drugim pismima, počela poslije Vašeg napada na Peticiju ZDS.

Vjerojatno će Vam biti posebno zanimljiv dio s Podcasta kada sam se slatko nasmijao na Juričevu priču kojom je komentirao te moje tvrdnje.

Naime, on je ispričao i događaj kada je on izgubio posao na toj televiziji kada se narugao onima koji napadaju pozdrav ZDS. Rečeno mu je da je zahtjev došao iz Vašeg ureda.

Doista sam se morao nasmijati. Toliko me je to podsjetilo na onu priču kada je Demonsten pao s krova. Okupili se ljudi oko njega i upitaše ga:

-Da dovedemo doktora?

- Ne, dovedite mi nekoga tko je pao s krova, odgovorio je.

Zašto Vam pišem o Marku Ljubiću?

Nije zato što je ta televizija imala problema s gđom Mirjanom Rakić koja je kaznila tu televiziju jer je g. Jurić imao jedan drugi satirični dio u svojoj emisiji. Naime, valjda misleći da Hrvati ne znaju (rasizam?) ili ne smiju (tvrdi se da je bila suradnica Udbe) koristiti satiru gospođa je kaznila tu televiziju.

Danas kada svi pišu o skandaloznoj izjavi Krešimira Beljaka, u RH Sud pokreće postupak protiv Marka Jurića, vjerovali ili ne:

<https://projektvelebit.com/podcast-velebit-politicki-proces-drzava-hrvatska-na-strani-cetnistva-protiv-marka-jurica/>

Mislim da bi svakako trebali pročitati komentar hrvatskog književnika Nenada Piskača:

<https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/nenad-piskac/33429-n-piskac-rh-protiv-marka-jurica-umjesto-stazica-pupovca-beljaka.html>

S obzirom da imamo javno izrečeno mišljenje samog g. Juriča o Vašoj upletenosti u tu prljavu rabotu, mislite li da bi se konačno trebali zauzeti za nekog državotvornog Hrvata koji su stradali, ili barem misle da su stradali, zbog VAS?

S poštovanjem,

Akademik Josip Pečarić

<http://dragovoljac.com/index.php/razno/19888-predsjednici-o-njenoj-ulozi-u-napadu-na-fakultet-hrvatskih-studija-i-novinara-marka-jurica>

STJEPAN RAZUM U SLUŽBI ISTINE, ZAGREB, 2021.

JESU LI "ANTIFAŠISTI" U RH ODUVIJEK BILI FAŠISTI?

Zvonimir Hodak, tko bi drugi ako ne on, je još prije godinu dana upozorio tvrdnju Winstona Churchilla: *Fašisti budućnosti nazivat će se antifašistima.*

Koliko je Churchill bio u pravu dokazali su doista tzv. hrvatski antifašisti. Teško je vidjeti razliku između tih "antifašista" i fašista.

Međutim, mi u Hrvatskoj imamo istinske antifašiste i na to sam odmah upozorio (*glasbrotnja.net*, 31. 5. 2014., *dragovoljac.com*, 1. 6. 2014.):

Znamo kako je dalje bilo i kako je krenula agresija na Hrvatsku.

Tko je zaustavio srpski fašizam?

Pa predsjednik Tuđman i hrvatski branitelji.

To su istinski antifašisti.

Tko je zaustavio genocid u Bihaću, za koji je američki vojni ataše u Hrvatskoj tvrdio da bi bio razmjera onim Hitlerovim u II. svjetskom ratu?

Tuđman i hrvatski branitelji.

Pa koje antifašiste uopće znate ako ne hrvatske branitelje?

Vidjeli smo što Hodak govori o nasljednicima onih iz II. svjetskog rata, koji sebe proglašavaju antifašistima. Cjelokupnu svoju aktivnost

su usmjerili protiv hrvatskih branitelja, a vlast ih financira i nagrađuje.

Ima li logike da oni koji progone istinske antifašiste sebe nazivaju antifašistima? Ima, ako se sjetimo Churchillove izjave.

Zapravo je nevjerojatno kako je Churchill točno, u jednoj rečenici, opisao današnje hrvatske "antifašiste". Doista, zar nisu istinski fašisti oni koji se bore protiv istinskih antifašista? A što su onda oni koji ih plaćaju i nagrađuju?

Nekako mi se čini da je od tada kod državotvornih Hrvata sve više postajalo jasno da ih ovdašnji "antifašisti" proglašavaju fašistima da bi prikrili upravo svoj fašizam pa stalno viču "Držite lopova!". Doista je sve više takovih tekstova po državotvornim portalima i tjednicima.

Tako Marko Jurič, *direktno.hr*, 27. 4. 2015. objavljuje kolumnu: *Jugoslavenstvo i jugofašizam poput socijalne leukemije u Hrvatskoj* u kojoj piše:

Poraz Josipovića jest prvi veliki poraz tih snaga i veliki gubitak za njih jer su izgubili važnu polugu svoje vlasti. Međutim, zvijer je i dalje snažna, a ovako ranjena možda i opasnija.

Jugoslavenstvo je vrlo čudna pojava u ovom sadašnjem trenutku u Hrvatskoj. Vrlo je moćno, lukavo i proželo je veliku većinu važnijih državnih institucija, javnih firmi, NGO sektor i sve važnije medije. To jugoslavenstvo je zapravo fašističke naravi, totalitarno elitističko, gangsterko, rasističko i netolerantno. Budući brani zločine iz svoje povijesti i taj element sadrži, što znači da bi ga u okolnostima koje bi to dopuštale i danas pokazalo.

<http://direktno.hr/en/2014/kolumne/13593/Jugoslavenstvo-i-jugofa%C5%A1izam-poput-socijalne-leukemije-u-Hrvatskoj.htm0>

Jurič je i jednu emisiju "Markov trg" Z1 televiziji posvetio razlici između jugoslavenskog i Mussolinijevog fašizma te ostale aktualne stvari koje siju strah među hrvatskim narodom. U emisiji su gostovali književnik Hrvoje Hitrec te general Ivan Tolj.

<http://direktno.hr/en/2014/direkt/13765/Ono-%C5%A1to-se-%C4%8Dulo-u-Jasenovcu-je-izljev-mr%C5%BEnje-prema-hrvatskom-narodu.htm>

Zapravo sama tema me je podsjetila na vic o Miloševićevom obilasku muzeja sa slavnim talijanskim povijesnim ličnostima:

Milošević gleda jedan portret pa kaže:

- Ovo je sigurno Mussolini!
- Ne, to je Garibaldi, odgovore mu.
- Onda je ovo Mussolini, Milošević će kod drugog portreta.
- Ne, to je Verdi, odgovore mu.
- E sada sam sto posto siguran, ovo je Mussolini, opet će Milošević.
- Ne, to je ogledalo!

Profesor Zdravko Tomac uspoređuje Hitlerov i Staljinov fašizam kojemu je, zapravo, inačica hrvatski "antifašizam":

Točno je da je Staljin srušio Hitlerov fašizam ali je u SSSR-u i istočnoj Europi nametnuo boljševički fašizam koji je činio jednako grozne zločine kao i Hitlerov fašizam. Tako su i u Hrvatskoj Tito i antifašisti pobijedili ustaštvo, nacizam i fašizam ali nisu donijeli slobodu hrvatskom narodu nego su nametnuli novi totalitarizam, komunistički i boljševički, u kojem je pobijeno stotine tisuća Hrvata da bi se taj totalitarizam održao.

<http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/srijeda-zoranu-milanovicu-nema-spasa-je-vec-bivsi-politicar>

Mirela Pavić, kao i uvijek, duhovito konstatira (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.):

Posjet Jasenovcu, ka morbidni tulum i nekrofilaska orgija nad žrtvama, u službi omalovažavanja i stigmatiziranja Hrvata, okorjela l(j)iga onih antihrvatskih fašista, koji si tepaju još uvijek 'antifašisti' (dok im u mozgu lupa u složenici između prefiksa i imenice pridjev 'hrvatski') koristi prigodu uvijek i iznova progovoriti o mrljama hrvatske

prošlosti od kojih ih najjače žulja Pavelićev pokušaj stvaranja nezavisne hrvatske države. Žrtve su im načelno nevažne.

Zapravo svaka tvrdnja koju izgovore "antifašisti" je priglupa. Kada im se kaže kako je Tito jedan od najvećih zločinaca prošloga stoljeća, oni će odgovoriti.

"Da, ali on je zaslužan što smo Hrvatskoj (zapravo njihovu Jugoslaviju, op. JP) pripojili Istru".

Dakle nisu važni ogromni zločini kada se pripoji jedan teritorij, ali je važno kada napraviš zločin ako stvaraš državu koja se zove Hrvatska. Ili ti, druga verzija o Savi koje će prije poteći uzvodno nego će Hrvati dobiti državu, zar ne?

Međutim vratimo se navodnim antifašistima. Ivica Šola u Glasu Slavonije dokazuje tvrdnju: *U Hrvatskoj postoje dvije vrste fašista, to su fašisti i antifašisti!*

Antifašizam je psihijatrijska kategorija

U zapadnim zemljama razvijene demokracije, kada se slavi Dan pobjede nad nacifašizmom, nećete čuti riječ "antifašizam".

Razlog tome je prilično "banalan", ona je Staljinov "izum", smokvin list za zločine komunističkog totalitarnog sustava. Zapadne demokratske zemlje govorit će i govore o "borbi za demokraciju" u kontekstu antihitlerovske koalicije, o "borbi protiv zla", ali ne o "antifašizmu", tom Staljinovom lingvističkom pronalasku. Naime, Staljin je Berlinski zid nazvao "antifašističkim zidom", dok su ga demokrati s druge strane zida nazivali "Berlinski zid", zid iza kojega se kolje, ubija, zid iza kojega nema temeljnih prava i sloboda, zid iza kojega se gladije, u konačnici, zid koji predstavlja sve ono protiv čega se demokratski Zapad borio, jednako kao i protiv Hitlera. Za Zapadnjake, u jednom, antifašizam je sinonim za komunizam, kojeg su institucije Europske unije osudile jednako kao i nacifašizam. Antifašizam kao pojam preživio je samo u državama koje još uvijek baštine snažno komunističko, pa i staljinističko naslijeđe, među koje se ubraja i ovaj tamni nelustrirani vilajet zvan Republika Hrvatska. U

njoj se i riječ fašist i danas rabi, kako je to činio i Staljin, za eliminaciju neistomišljenika, riječ fašist je etiketa koju nekome prilijepite da biste ga društveno i medijski eliminirali. Tako je činio i Staljin kada je htio nekoga eliminirati, nazvao ga je fašistom, potom još proglasio ludim (psihijatrizacija neprijatelja) i pravac Sibir. Milijuni su tako poklani od ovog vrsnog antifašista. Iste metode primjenjivao je i najveći antifašist naših naroda i narodnosti drug Tito.

Eliminacija neistomišljenika

Danas u Hrvatskoj fašist je svatko onaj tko nije za gay brakove, koji ne prihvaća bilo koju dimenziju iz tvornice političke korektnosti sa svojim orvelijanskim novogovorom. Dakle, i danas riječ fašist funkcionira kao etiketa za eliminaciju neistomišljenika, kao i u Staljinovo doba, samo što je danas malo teže "fašiste" bacati u jame, sada ih se tjera u društvena, medijska i semantička geta. Za ovo zadnje zaduženi su antifašisti na sveučilištima. Danas, 2015. godine, sedamdeset godina nakon pobjede nad nacifašizmom, antifašizam ne treba, niti se može tretirati u političkim kategorijama, nego u psihijatrijskim, kao oblik paranoje, kao crtanje vraga po zidu, ili kao apologiju zla ispod kojeg se skriva "antifašizam".

Ustaše i partizani

Ovu paranoju sustavno potiču najviše strukture vlasti, u čemu su prednjačila dva posljednja predsjednika, Josipović i Mesić, kao i povjesničari i novinari kojima je to paranoično talambasanje sasvim solidan izvor prihoda i donacija raznih ministarstava. Oni još uvijek podižu u Hrvatskoj "antifašističke zidove" u svojim glavama, pa je te zidove, sazdane od opeke zvane paranoja i žbuke u kojoj su izmiješane sociopatija i alokronija (neistovremenost vremena), nemoguće srušiti. Hrvatska je njihov talac. Ustaše i partizani kod nas su stvarniji nego dok su doista postojali, dok su ratovali. Ovaj poremećaj je toliko progredirao u Hrvatskoj 21. stoljeća da imamo i ligu mladih antifašista!? Ne kažem da pojam "antifašizam" treba zabraniti, nego upozoriti na njegovo staljinističko podrijetlo, te u skladu s njihovom

paranojom, zaključiti: U Hrvatskoj postoje dvije vrste fašista, to su fašisti i antifašisti!

<http://www.hkv.hr/vijesti/komentari/20225-i-sola.html>

Zanimljiv je i slijedeći komentar Milanovićeve govora:

Predvođeci misu za poginule branitelje fra Božo Ančić u propovijedi je kritizirao, kako je rekao, one koji nisu htjeli služiti Domovini kad je to bilo najpotrebnije i one koji sada govore da nam "ne treba država po svaku cijenu".

"Ne ljutite se kad kažemo i branimo procjenjivati našu odanost Domovini onima koji joj nisu htjeli služiti kada je Domovini sve i svatko trebao", rekao je fra Božo Ančić. Posebice se osvrnuo na izjavu premijera Zorana Milanovića u Jasenovcu.

"Onaj što reče nećemo državu po svaku cijenu – hoćemo majstore, hoćemo. Bilo je i teže pa smo je htjeli, željeli i ostvarili, a nismo za cijenu pitali – što košta da košta, imati je moramo", poručio je u propovijedi fra Božo Ančić, ističući kako je izjava da nam ne treba država po svaku cijenu strašna.

Fra Ančić je rekao: "Vama sve i svi smetaju kad ne dođu odati počast vašim mrtvima. Vi kažete da ste temelj ove države, a ja se pitam – što smo mi, čiji su temelji naši mrtvi. Što je s našim pobjedama, mrtvima, bolesnima, ranjenima, nestalima, umrlima? Da nisu oni, slučajno, cijena koju su vam platili, a to je cijena vaših zabluda? Da, platili smo mi cijenu vaših zabluda i utemeljili na čistom računu ovu državu. I zato se, gospodo, ne petljajte više tamo gdje vam nije mjesto", rekao je fra Božo Ančić.

Na to su nazočni burno zapljeskali, a fra Božo Ančić je rekao kako to nije politički govor, nego za razmišljanje, te kako nije potreban pljesak, nakon čega su nazočni prestali pljeskati.

(...)

E moj Milane.

ZA DOM SPREMNI pa PJENI

<http://glasbrotnja.net/vijesti/hrvatska/izvrsna-kritika-s-oltara-evo-sto-je-svecenik-porucio-milanovicu>

Zapravo, Milanović vjerojatno i ne zna da plagira Gotovčevu izjavu kako on nije za bilo kakvu Hrvatsku. Odgovorio mu je Milan Ivkošić:

Ja jesam za bilo kakvu Hrvatsku. Znači meni vam je Hrvatska kao zrak. Ne znači da ga ne ću udisati ako je nečist!

Znamo već kako je Milanovićevo spominjanje pozdrava ZA DOM SPREMNI prokomentirao Josip Šimunić. U svezi s tom treba pogledati sjajnu raščlambu Marka Ljubića (7Dnevno, 30. 4. 2015.): *'Za dom spremni' će otpuhati ovaj poredak!* Podsjetit ću kakva je hajka svojevremeno organizirana na Thompsona. Kada se hajci priključio i Sanader, tada je cijeli stadion (god. 2008.) na utakmici Hrvatska – Andora uzvikivao ZA DOM SPREMNI. Vidjet ćemo hoće li Ljubić biti u pravu? Hoće li se to ponavljati na svim utakmicama. Hoće li pobijediti ponos naroda ili nečiji interesi? Podsjetit ću i na *Otvoreno pismo HHO-u, HNS-u i drugim športskim savezima u RH* (vidjeti moj tekst *Hrvatski beskičmenjaci*, dnevno.hr, 7. 1. 2014., 7Dnevno, 10. 1. 2015.), iz kojega su lako mogli iščitati kamo ih vode njihovi interesi.

Ali kada već govorimo o Jasenovcu, itekako moramo voditi računa što o svemu kaže dr. sc. Stjepan Razum, predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.):

***Jasenovac treba biti mjesto molitve i skrušenosti,
a ne politikanstva i mržnje
Zoran Milanović nije hrvatski Hrvat,
nego jugoslavenski ili antihrvatski Hrvat***

Jasenovac je veliko i do danas neistraženo stratište i grobište hrvatskoga naroda. Brojne kolone hrvatskih zarobljenika na bleiburškome polju završile su u Jasenovcu i tu su pogubljeni. O tome svjedoče zatočenici komunističkoga režima, o tome svjedoče višekratni pokušaji iskapanja žrtava od strane subnorovaca, koja su prekinuta jer su u masovnim grobnicama pronađene lešine vojnika Hrvatskih oružanih snaga iz II. svjetskoga rata, kao i slavonskih

seljaka s prepoznatljivim dijelovima hrvatske narodne nošnje. To su činjenice koje su nepobitne i koje dokazuju da je područje oko Jasenovca uistinu veliko grobište hrvatskoga naroda.

U Jasenovcu se za vrijeme II. svjetskoga rata nalazio sabirni i radni logor za neprijatelje hrvatske države, a samim time i neprijatelje hrvatske državne vlasti. To je činjenica koju ne treba posebno izdvajati, jer je takvih logora bilo u svim zaraćenim zemljama. Posebnost jasenovačkoga logora je u tome što je on služio hrvatskim vlastima i za zbrinjavanje ratnih prognanika nastalih uslijed odmetničkoga djelovanja četnika i partizana. Najpoznatije takvo zbrinjavanje dogodilo se kad su odmetničke paravojne skupine razorile hrvatsko ličko selo Boričevac, mnoge stanovnike poubijali, a ostale protjerali, pa su tako preko Jasenovca i Stare Gradiške naseljeni u pojedina slavonska sela. Drugo takvo zbrinjavanje dogodilo se u ljetu 1942. nakon ratnog djelovanja u Podkozarju, kada su stanovnici mnogih tamošnjih sela ostali bez krova nad glavom, pa ih je državna vlast preko svoga Ministarstva udružbe zbrinula, opet na način da su svi ti stradalnici prošli kroz jasenovački logor, dok nisu u danim mogućnostima nekako zbrinuti.

S obzirom na to da je taj logor postojao u ratno vrijeme, kao i u svakome ratu bilo je i tu prljavih čina, koji ne služe na čast onima koji su ih prouzročili ili izveli. No, kako bi se izbjegla generalizacija i nekritička optužba cijelih skupina ili cijeloga naroda, o tim događajima treba provesti istragu. U vrijeme komunističkoga režima, to nije bilo moguće učiniti objektivno i znanstveno. Tek u slobodnoj Republici Hrvatskoj to možemo učiniti. Stoga je skupina hrvatskih znanstvenika i osnovala Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, koje nailazi na otpor kod državnih vlasti, što je vidljivo po tome što im je državna vlast nerazumno odbijala [upis u državni Registar udruga. Državna je vlast nerazumno odbijala] ponudu tih znanstvenika u rasvjetljavanju vlastite povijesti.

Nerazumnost državne vlasti, odnosno predsjednika hrvatske Vlade Zorana Milanovića i drugih javnih osoba, poput Milorada Pupovca, pokazala se i u nedjelju na obilježavanju 70. obljetnice tzv. proboja jasenovačkih logoraša. Njihovi govori pokazuju da im nije stalo do žrtava, bilo onih ratnih, bilo poslijeratnih, koje uostalom i ne priznaju,

već im je do politikanstva, do obrane vlastitih životnih stečevina, a one su stečene i utemeljene na antihrvatstvu. O njihovim tezama i "argumentima" ne treba raspravljati, jer izlaze iz okvira razumskoga shvaćanja i dostignutoga stupnja demokracije, a to znači ponajprije poštivanja naroda koji im je povjerio obnašanje vlasti.

Predsjednik Vlade nepotrebno i zlonamjerno nameće hrvatskom narodu dvojbu: mi ili oni, partizani ili ustaše, zaboravljajući ili svjesno ispuštajući kod toga Hrvatsko obrambeno-oslobodilački domovinski rat koji je temelj naše današnje hrvatske državnosti, te koji je okupio u jedno i "nas" i "vas", i partizane i ustaše u obrani vlastitoga doma. Svi, osim nekih, bili smo tada za dom spremni umrijeti, a to će istinski hrvatski Hrvati biti i dalje. Stoga ako predsjedniku Vlade Milanoviću smeta pozdrav Za dom spremni, pokazuje da on nije hrvatski Hrvat, već neki drukčiji Hrvat – jugoslavenski Hrvat, antihrvatski Hrvat ili što slično. Stoga neka ga ne čudi što ga hrvatski narod odbacuje. Kao što živi organizam može biti napadnut tumorom, tako i jedan narod može imati među sobom članove koji mu štete, koji ga usmrćuju, umjesto da doprinose životu. Živi organizam brani se odbacujući otrovne stanice, pa će tako i hrvatski narod odbaciti one koji nisu hrvatski Hrvati. Odbacit će njihove ideje, njihove politike i njihove društvene uloge, a njih kao osobe će podnositi, jer i to je doseg demokracije i naše kršćanske uljudbe.

Zbog svega navedenoga hrvatski narod ima svetu dužnost da odaje počast svim stradalim hrvatskim žrtvama, bez obzira od koje su zločinačke ruke stradali, i da Bogu uputi molitve za pokoj njihovih duša. Uz vjerske službenike, koji su molili u nedjelju, to je od državne vlasti ove godine učinila jedino predsjednica Republike Hrvatske, Kolinda Grabar-Kitarović, koja je Jasenovac posjetila nekoliko dana ranije. Svi oni koji su kao političari govorili na nedjeljnom obilježavanju bili su politikanti koji su sveti stradalnički prostor iskoristili za obranu sebičnih probitaka.

Riječi predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac postaju još pogubnije ako pročitate prije njegovog teksta i prvi nastavak teksta člana istoga Društva Tomislava Vukovića

(Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.): *Jasenovac: Magnum crimen protiv istine i protiv Hrvatske*. Pogledajte kako završava taj tekst:

No najšokantnija, po sadašnje jasenovačke djelatnike svakako teško optužujuća, metodologija 'reproduciranja' žrtava pod svaku cijenu, njihovo je 'kloniranje', što znači da se pojedine žrtve s potpuno istim podatcima ponavljaju u Poimeničnome popisu jedan, dva, tri, četiri, pet, šest, sedam, osam, devet, deset, u nekim slučajevima čak dvadeset i jedan, dvadeset i četiri, ili dvadeset i pet puta.

Ali vratimo se našim "antifašistima". O tome kako se radi o fašistima govori i Tvrtko Dolić u tjedniku 7Dnevno, 30. 4. 2015. Pogledajmo podnaslove: *Antifašisti su postali fašisti, Jugoslavenstvo je apstrakcija fašizma, LAŽNI ANTIFAŠISTI IZVIŽDALI SU BRANKA LUSTIGA U JASENOVCU!* Međutim, ima nešto u njegovom tekstu što je dovelo u sumnju moje povezivanje hrvatskih "antifašista" s Churchillovom izjavom koju sam dao na početku ovog teksta. Naime, Dolić kaže:

Winston Churchill najavio je da će antifašisti WW2 postati fašisti, a kod nas je riječ o kontinuitetu – lažni antifašisti ovog prostora od prvog su dana fašisti, a neki od njih jugoslavenski i velikosrpski nacisti.

Još bi mogao i prijeći preko Dolićeve tvrdnje, ali kada se istog dana u drugom našem tjedniku (Hrvatski tjednik, 30. 4. 2015.) pojavi intervju s akademikom Dubravkom Jelčićem, *Josip Broz nije bio antifašist ni tijekom rata*, ostaje mi jedino zapitati se:

Jesu li "antifašisti" u RH oduvijek bili fašisti?

Josip Pečarić

LJETA U TISNOM / DON LAZAR ČIBARIĆ, ZAGREB, 2021.

PREDSTAVLJANJE KNJIGA O KORDIĆU I BISKUPU KOŠIĆU U TISNOM

Tisno, 06. kolovoza 2019.

Zahvaljujem se svima nazočnima na predstavljanju knjiga o Dariju Kordiću i biskupu dr. Vladi Košiću i s danom zakašnjenja čestitam vam Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja. Zahvaljujem se i našem domaćinu don Lazaru Čibariću, koji je već napravio tradiciju od ovih ljetnih predstavljanja mojih - i ne samo mojih – knjiga u Tisnom, kao i predstavljачima dr. sc. Josipu Stjepandiću i Roku Antiću, donaćelniku Kistanja.

S nama je u mislima i Dario Kordić. Malo prije smo čuli, a poslao mi je poruku:

‘Dragi brate u Kristu Josipe!

U jedinom istinskom Svjetlu Preobraženja Gospodnjeg želim iz srca i duše blagoslovljeno Tvojih Duhom Božjim nadahnutih knjiga!

Sve nazočne voli uvijek vaš Dario Kordić.’

Za mene osobno proslava 20. obljetnice Dana pobjede u Kninu bila je posebno značajna jer je tada ponovo krenuo napad na Thompsona i Bojnu Čavoglave i naš odgovor s Peticijom ZDS, koja je dovela do napada vlasti na moj znanstveni rad, suradnike i obitelj. Čak im i znanstveni časopisi koji su u vrhu svjetske znanosti „nisu dobri“.

I ove godine je opet počelo s igrama oko Thompsona i otkazivanja njegovog koncerta, da bi poslije članka Ivice Marijačića BEZ

THOMPSONOVA KONCERTA NA DAN POBJEDE
PLENKOVIĆEV HDZ JE SVE UČINIO DA DAN POBJEDE
PRETVORI U DAN PORAZA, Hrvatski tjednik 18. srpnja 2019. u
Splitu ipak uoči Dana Pobjede održan Thompsonov koncert.

Meni je ipak i on bio posebno zanimljiv jer ga je organizirao i
gradonačelnik Opara, a svojevremeno me je – čini mi se – baš dr.
Stjepandić (koji već godinama sudjeluje o ovim predstavljajima)
upozorio kako je srdačno čestitao u Hrvatskom saboru tadašnjem
Glavnom tajniku HAZU kada me je prozivao zbog Peticije ZDS na –
blago rečeno - neprimjereni način.

Istina ambicije Glavnog tajnika za položajem predsjednika HAZU se
nisu ostvarile, ali svi, pa i on, koji su sudjelovali u prljivim poslovima
napada na nas su itekako nagrađeni.

Je li se što promijenilo? Nije ništa. Samo su uskoro izbori pa treba
opet prevariti narod, bolje reći pružiti ljudima nekakvo opravdanje
zašto bi opet držali na vlasti one kojima je glavni nalogodavac
Pupovac.

A svojevremeno sam tvrdio kako im se (Srbima) ledila krv u žilama
kada bi čuli „Čavoglave“ i u ratu, a i danas.

<https://direktno.hr/eu-i-svijet/i-veceras-neki-slave-uz-pjesme-kojima-prijete-da-ce-nas-stici-njihova-ruka-srbiji-163526/>

Da, strašno je to kad od ljudi napravite zečeve, zar ne?

Ali s druge strane treba ih i razumjeti – dobili su poslije Kosovske
bitke i drugi veliki poraz koji mogu slaviti. Jer „šampioni bežanije“
nemaju pobjede koje bi mogli slaviti!

Zato nisam ni očekivao da će u Saboru oni koji provode Memorandum
SANU 2 prihvatiti moj prijedlog o danu žalosti zbog pravljenja zečeva
od Srba (sam Milošević je tvrdio kako njegovi „hrabri“ ratnici bježali
od hrvatske vojske kao zečevi). Da još je od 2000. g. jasno da sve
hrvatske vlasti od Dana pobjede prave Dan poraza, a Thompson im je
stalno na udaru iz istog razloga zbog kojega ga spominje danas Vučić.

Da od pobjede prave poraz očito je i kada vidimo nedavnu odluku Ustavnog suda o uvođenju ćirilice u Vukovaru, kojim se pismom ni sami tamošnji Srbi nisu služili.

[https://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/ad-](https://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/ad-hoc/clanak/id/616681/ustavni-sud-kako-kad-i-kako-za-koga)

[hoc/clanak/id/616681/ustavni-sud-kako-kad-i-kako-za-koga](https://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/ad-hoc/clanak/id/616681/ustavni-sud-kako-kad-i-kako-za-koga)

Naravno, mene i ne čudi takovo ponašanje hrvatskih vlasti. Svjesni su da u Hrvatskoj baš i nije veliko nezadovoljstvo prema njihovoj politici služenja velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Naime, još prošle godine kada je bio najavljen prosvjed u Vukovaru, oni su „optužili“ organizatore da su pozvali hrvatskog branitelja i autora legendarnih domoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona. I što su organizatori napravili? Umjesto da kažu kako nisu pozvali Thompsona, ali ga sada zovu - oni su se samo pravdali vlastima. Zato danas imaju odluku Ustavnog suda i novo dodvoravanje Pupovcu.

Današnje predstavljanje je zapravo nastavak na ono od prije mjesec dana o „stupovima Pečarićeve Hrvatske“ kako je sjajno definirao moje knjige prof. književnosti sa Svečilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić.

Tu je i g. Roko Antić o kome pišem u knjizi MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.

U knjizi je opisano i kako su vatreni reagirali na slične provokacije Vlasti RH. „Pjesme i nogomet“ je zapravo „Thompson i Vatreni“.

Nedavno je bila godina dana od tog događaja. Hrvatski kolumnist Marko Ljubić komentirao je kako hrvatski mediji prikazuju te događaje:

„Besramno otezanje dolaska na Trg Josipa bana Jelačića, sramotni program, koji je pobjednički narod nastojao pretvoriti u navijačku rulju, te huliganski državni prekid programa na Trgu, odnosno čuveno “iskapčanje struje” da ikona reprezentacije i milijuna Hrvata, glazbeni Modrić, Marko Perković Thompson ne bi otpjevao hrvatskim pobjednicima i svom i njihovom narodu pobjedničku glazbenu želju.“

<https://priznajem.hr/kolumne/marko-ljubic-televizijske-lazi-o-ruskom-ljetu-koje-je-ujedinilo-hrvatsku/95304/>

Naši Vukovarci nisu ni slutili da im biskup Živković na misi prošle godine u Vukovaru zapravo najavljuje „presudu“ Ustavnog suda kada je duhovito govorio o odnosu hrvatskih vlasti tj. glavnih (prosrpskih) medija u Hrvatskoj prema Thompsonu i Modriću, Daliću i Vatrenima: “*pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofon.*“

<https://cegtraljka.blogspot.com/2018/11/predstavljanje-knjige-matematika-pjesme.html>

Biskupu nije isključen mikrofon u Vukovaru, ali je Thompsonu nestalo struje prije dva dana na Rivi u Splitu.

Naravno, nećemo zaboraviti ni knjige koje danas spominjemo. Kako su o Kordiću i Biskupu Košiću govorili predstavljači, ja ću ovdje dati samo dio iz jednog nedavnog teksta Zvonimira Hodaka u kome on govori i o odnosu vlasti u Tisnom i prema ovim knjigama i prema Thompsonu i prema biskupu Košiću:

„U Hrvatski sabor stiže veliko pojačanje Nenadu Staziću - Ivan Klarin, načelnik općine Tisno. Bit će vruće i “tisno“ na lijevoj strani sabornice. Klarin je inače “poznati“ ustavni stručnjak opće prakse.

Začudo, usprkos toj "stručnosti" još nije postao sudac Ustavnog suda. Dobro bi došao ovom sadašnjem sastavu. Lani je taj ljevičar odbio zahtjev za ustupanjem općinskog prostora kako bi se održala prezentacija knjige akademika Josipa Pečarića jer je naš "ustavni stručnjak", analizirajući sadržaj knjige, "naišao na teze koje nisu u skladu s preambulom Ustava RH".

Knjiga se zvala "Thompson - pjesmom za Hrvatsku". Akademik Pečarić mu je na to odgovorio: "Nevjerojatno je da vam smeta predstavljanje knjige o Thompsonu - provodite li vi Memorandum SANU 2?" Naš Ivan istaknuo... po reakciji na pojavu prijetnje smrću biskupu Košiću, ustvrdivši da biskup Košić "namjerno iritira hrvatsku javnost". Tu je naš Ivan u pravu. Sve koji "namjerno" iritiraju hrvatsku javnost treba ubiti. To su metode ljevičarskih demokrata, a što se tiče hrvatske javnosti, ona će prije ili kasnije doznati da je bila iritirana.

<https://direktno.hr/kolumne/kada-se-laze-onda-neka-to-bude-i-masno-dok-istina-navuce-gace-laz-obide-pola-zemaljske-kugle-161483/>

U knjizi MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET dani su i tekstovi o našim neuspjelim pokušajima u prethodne dvije godine da održimo ova predstavljanja u kino dvorani, o čemu piše i Hodak. Bliže se izbori pa bi danas vjerojatno i dobili tu dvoranu. Ali kako je tražiti kada je odnos prema Thompsonu ovdje bio istovjetan onom u Srbiji. Moramo i razumjeti ovdašnje vlasti. I njima je – kao i Vučiću -, strašno to kad od ljudi napravite zečeve, zar ne?

HVALA.

akademik Josip Pečarić

KARAVAJ, Velika Gospa, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XV. Godina 2019. – Broj 3 (34). Velika Gospa 2019.,

**'BOJNA ČAVOGLAVE' /
THOMPSONOFOBIA, ZAGREB, 2022.**

**AKADEMIK PEČARIĆ: 'HRVATSKA VLAST
PROVODI MEMORANDUM SANU 2, A ZA
VUČIĆA TREBA UVESTI 'DAN ŽALOSTI
ZBOG PRAVLJENJA ZEČEVA OD SRBA''**

Narod.hr, 7. kolovoza 2019.

Prenosimo govor akademika Josipa Pečarića kojeg je održao povodom predstavljanja svojih knjiga "Dario Kordić" i "Četvrti stup moje Hrvatske – biskup dr. Vlado Košić" u Tisnom, 6. kolovoza. U predstavljanju su sudjelovali: domaćin don Lazar Čibarić, Roko Antić, donaćelnik općine Kistanje iz reda pripadnika hrvatskog naroda, dr. sc. Josip Stjepandić, predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Domovini i dijaspori te autor, akademik Josip Pečarić.

Opet igre oko Thompsona

Zahvaljujem se svima nazočnima na predstavljanju knjiga o Dariju Kordiću i biskupu dr. Vladi Košiću i s danom zakašnjenja čestitam vam Dan pobjede i domovinske zahvalnosti i Dan hrvatskih branitelja. Zahvaljujem se i našem domaćinu don Lazaru Čibariću, koji je već napravio tradiciju od ovih ljetnih predstavljanja mojih - i ne samo mojih – knjiga u Tisnom, kao i predstavljачima dr. sc. Josipu Stjepandiću i Roku Antiću. S nama je u mislima i Dario Kordić. Malo prije smo čuli, a poslao mi je poruku: „Dragi brate u Kristu Josipe!

U jedinom istinskom Svjetlu Preobraženja Gospodnjeg želim iz srca i duše blagoslovljeno Tvojih Duhom Božjim nadahnutih knjiga!

Sve nazočne voli uvijek vaš Dario Kordić“

Za mene osobno proslava 20. obljetnice Dana pobjede u Kninu bila je posebno značajna jer je tada ponovo krenuo napad na Thompsona i Bojnu Čavoglave i naš odgovor s Peticijom ZDS, koja je dovela do napada vlasti na moj znanstveni rad, suradnike i obitelj. Čak im i znanstveni časopisi koji su u vrhu svjetske znanosti „nisu dobri“.

I ove godine je opet počelo s igrama oko Thompsona i otkazivanja njegovog koncerta, da bi poslije članka Ivice Marijačića BEZ THOMPSONOVA KONCERTA NA DAN POBJEDE PLENKOVIĆEV HDZ JE SVE UČINIO DA DAN POBJEDE PRETVORI U DAN PORAZA, Hrvatski tjednik 18. srpnja 2019. u Splitu ipak uoči Dana Pobjede održan Thompsonov koncert.

Meni je ipak i on bio posebno zanimljiv jer ga je organizirao i gradonačelnik Opara, a svojevremeno me je – čini mi se – baš dr. Stjepandić (koji već godinama sudjeluje o ovim predstavljajima) upozorio kako je srdačno čestitao u Hrvatskom saboru tadašnjem Glavnom tajniku HAZU kada me je prozivao zbog Peticije ZDS na – blago rečeno - neprimjereni način.

Istina ambicije Glavnog tajnika za položajem predsjednika HAZU se nisu ostvarile, ali svi, pa i on, koji su sudjelovali u prljavim poslovima napada na nas su itekako nagrađeni.

Je li se što promijenilo? Nije ništa. Samo su uskoro izbori pa treba opet prevariti narod, bolje reći pružiti ljudima nekakvo opravdanje zašto bi opet držali na vlasti one kojima je glavni nalogodavac Pupovac.

Čini mi se da je dr. Stjepandić više pisao i govorio o tom čestitanju Opare da bih ja bio i poseban gost na Thompsonovom koncertu na Rivi.

Ali, vratimo se provođenju Memoranduma SANU 2 od strane hrvatskih vlasti. Zato sam u dva navrata slao prijedlog Hrvatskom saboru da se naziv jučerašnjeg blagdana proširi i s „dan žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba“, ali odgovor nisam dobio. Koristio sam poznatu tvrdnju samog Miloševića kako su njegovi „hrabri“ ratnici bježali od hrvatske vojske kao zečevi. Međutim u Hrvatskom tjedniku od 1. 8. 2019. akademik Aralica svjedoči kako Tuđman „nikada nije

prestao vjerovati da će Hrvatska vojska pregaziti Srbe; nije podcjenjivao Srbe, ali je znao da su četnici šampioni *bežanije*“.

O srpskoj *bežaniji* govorio je i Milošević kada je je govorio o zečevima. Ali ne zaboravimo da je o toj *bežaniji* pjevao Thompson u *Bojni Čavoglave*. Na to nas upozorava i srpski predsjednik Vučić i prije dva dana. Naime on o proslavi pobjede u 'Oluji' kaže na središnjem obilježavanju obljetnice "Oluje“ kod manastira Krušedol na Fruškoj Gori: 'I večeras neki slave, uz pjesme u kojima prijetite da će nas stići njihova ruka u Srbiji'. DA, u pravu je Vučić: Thompson je i Bojnom Čavoglave predvidio srpsku *bežaniju*, jer stižeš one koji bježe, zar ne?

A svojevremeno sam tvrdio kako im se ledila krv u žilama kada bi čuli „Čavoglave“ i u ratu, a i danas.

<https://direktno.hr/eu-i-svijet/i-veceras-neki-slave-uz-pjesme-kojima-prijete-da-ce-nas-stici-njihova-ruka-srbiji-163526/>

Da, strašno je to kad od ljudi napravite zečeve, zar ne?

Ali s druge strane treba ih i razumjeti – dobili su poslije Kosovske bitke i drugi veliki poraz koji mogu slaviti. Jer „šampioni *bežanije*“ nemaju pobjede koje bi mogli slaviti!

Zato nisam ni očekivao da će u Saboru oni koji provode Memorandum SANU 2 prihvatiti moj prijedlog o danu žalosti zbog pravljenja zečeva od Srba. Da još je od 2000. g. jasno da sve hrvatske vlasti od Dana pobjede prave Dan poraza, a Thompson im je stalno na udaru iz istog razloga zbog kojega ga spominje danas Vučić.

Da od pobjede prave poraz očito je i kada vidimo nedavnu odluku Ustavnog suda o uvođenju ćirilice u Vukovaru, kojim se pismom ni sami tamošnji Srbi nisu služili. Ustavni je sud tako odlučio jer je to Vlada tražila. Josip Jović misli da je to zato što Vlada nastoji kupiti varljivu lojalnost SDSS-a.

<https://www.slobodnadalmacija.hr/misljenja/ad-hoc/clanak/id/616681/ustavni-sud-kako-kad-i-kako-za-koga>

Naravno, mene i ne čudi takovo ponašanje hrvatskih vlasti. Svjesni su da u Hrvatskoj baš i nije veliko nezadovoljstvo prema njihovoj politici služenja velikosrpskom Memorandumu SANU 2. Naime, još prošle godine kada je bio najavljen prosvjed u Vukovaru, oni su „optužili“ organizatore da su pozvali hrvatskog branitelja i autora legendarnih domoljubnih pjesama Marka Perkovića Thompsona. I što su

organizatori uradili? Umjesto da kažu kako nisu pozvali Thompsona, ali ga sada zovu - oni su se samo pravdali vlastima. Zato danas imaju odluku Ustavnog suda i novo dodvoravanje Pupovcu.

Današnje predstavljanje je zapravo nastavak na ono od prije mjesec dana o „stupovima Pečarićeve Hrvatske“ kako je sjajno definirao moje knjige prof. književnosti sa Sveučilišta u Mostaru dr. sc. Marko Tokić. Tu je i g. Roko Antić o kome pišem u knjizi MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET.

U knjizi je opisano i kako su vatreni reagirali na slične provokacije Vlasti RH. „Pjesme i nogomet“ je zapravo „Thompson i Vatreni“.

Nedavno je bila godina dana od tog događaja. Hrvatski kolumnist Marko Ljubić komentirao je kako hrvatski mediji prikazuju te događaje:

„Da je “Rusko ljeto ujedinilo Hrvatsku”, ne bi u današnjoj Hrvatskoj posve legalno uz snažnu državnu potporu i pretežitu javnu moć divljali ljudi i strukture koji ne skrivaju otvoreni prijezir i mržnju prema baš svim nacionalnim svetinjama. Posebno prema pobjedničkim uspomenama iz devedesetih godina. Jednako kako su u podzemlju, ali s golemim razornim potencijalom i namjerama 1990., i od 1991. do kolovoza 1995.godine, gotovo nevidljivo postojale moćne neprijateljske i blago rečeno anacionalne strukture, zagušene javnim nacionalnim oduševljenjem i erupcijom pobjedničkog ponosa oslobođenog naroda, tako i nimalo slabije, iste te strukture samo su bile javno prigušene svjetskim i neosporivim uspjehom pred očima milijardi ljudi i erupcijom radosti i ponosa prošle godine na završetku “Ruskog ljeta”

Gledajući slike stotina tisuća Hrvata diljem svijeta kako se raduju svjetskoj potvrdi svoje vrijednosti na nogometnom polju, nitko u Hrvatskoj, a naročito među tim stotinama tisuća ljudi ne bi smio zaboraviti sramni protokol dočeka reprezentacije. Besramno otezanje dolaska na Trg Josipa bana Jelačića, sramotni program, koji je pobjednički narod nastojao pretvoriti u navijačku rulju, te huliganski državni prekid programa na Trgu, odnosno čuveno “iskapčanje struje” da ikona reprezentacije i milijuna Hrvata, glazbeni Modrić, Marko Perković Thompson ne bi otpjevao hrvatskim pobjednicima i svom i njihovom narodu pobjedničku glazbenu želju.“

<https://priznajem.hr/kolumne/marko-ljubic-televizijske-lazi-o-ruskom-ljetu-koje-je-ujedinilo-hrvatsku/95304/>

Naši Vukovarci nisu ni slutili da im biskup Živković na misi prošle godine u Vukovaru zapravo najavljuje „presudu“ Ustavnog suda kada je duhovito govorio o odnosu hrvatskih vlasti tj. glavnih (prosrpskih) medija u Hrvatskoj prema Thompsonu i Modriću, Daliću i Vatrenima. Već na samom početku propovijedi, uz veliki pljesak nazočnih (osim onih iz Vlade), rekao je:

„Iako imam 500 godina stare hrvatske gene s ovih prostora, odmah obećavam medijima da neću danas pjevati: geni, geni kameni, ali ću zato govoriti geni, geni hrvatski ... pa se nadam da mi neće nitko danas isključiti mikrofon.“

Biskupu nije isključen mikrofon u Vukovaru, ali je Thompsonu nestalo struje prije dva dana na Rivi. A biskup Živković je rekao i ovo: *„Promatrajući zbivanja u Hrvatskoj moram vam kao neutralan promatrač iz Austrije reći sljedeće. Istina je i ovo, da su se naši mrtvi borili protiv dugogodišnjega zla koje ste imali i u svojim redovima. Neki žele nasilno progutati tu čistu dušu hrvatskome domoljubu. Žele iščupati hrvatsko srce braniteljima, koje kuca za moju staru Domovinu. Ja kao gradišćanski Hrvat ne dam nikome Hrvatsku – a ne dajte je ni vi!“*

<https://cegrtaljka.blogspot.com/2018/11/predstavljanje-knjige-matematika-pjesme.html>

Naravno, nećemo zaboraviti ni knjige koje danas spominjemo. Kako su o Kordiću i Biskupu Košiću govorili predstavljači, ja ću ovdje dati samo dio iz jednog nedavnog teksta Zvonimira Hodaka u kome on govori i o odnosu vlasti u Tisnom i prema ovim knjigama i prema Thompsonu i prema biskupu Košiću:

„Voltaire je jednom napisao: “Opasno je biti u pravu u stvarima u kojima su nadležne vlasti u krivu“

U Hrvatski sabor stiže veliko pojačanje Nenadu Staziću - Ivan Klarin, načelnik općine Tisno. Bit će vruće i “tisno“ na lijevoj strani sabornice. Klarin je inače “poznati“ ustavni stručnjak opće prakse. Začudo, usprkos toj ”stručnosti” još nije postao sudac Ustavnog suda. Dobro bi došao ovom sadašnjem sastavu. Lani je taj lijevičar odbio zahtjev za ustupanjem općinskog prostora kako bi se održala prezentacija knjige akademika Josipa Pečarića jer je naš ”ustavni

stručnjak”, analizirajući sadržaj knjige, “naišao na teze koje nisu u skladu s preambulom Ustava RH”.

Knjiga se zvala “Thompson - pjesmom za Hrvatsku”. Već iz naslova Klarinu je s ustavnopravnog aspekta sve bilo jasno. Akademik Pečarić mu je na to odgovorio: “Nevjerojatno je da vam smeta predstavljanje knjige o Thompsonu - provodite li vi Memorandum SANU 2?” Naš Ivan istaknuo se kao crvena muha u čaši mlijeka i po reakciji na pojavu prijetnje smrću biskupu Košiću, ustvrdivši da biskup Košić “namjerno iritira hrvatsku javnost”. Tu je naš Ivan u pravu. Sve koji “namjerno” iritiraju hrvatsku javnost treba ubiti. To su metode ljevičarskih demokrata, a što se tiče hrvatske javnosti, ona će prije ili kasnije doznati da je bila iritirana.

Jedan moj klijent, Ante Kulušić, tužio je našeg ustavnog “stručnjaka” za kazneno djelo klevete prije nekoliko godina. Međutim, Klarin do sada nije vidio suda. Najprije je zatražio promjenu mjesne nadležnosti pa je predmet po načelu ekonomičnosti preseljen u Šibenik. Do sada se “hrabri” načelnik nije pojavio ni na jednom od brojnih ročišta. Tek tada je sud napokon donio odluku da ga se na sljedeće privede putem policije. E, sad se u Ivanu probudio duh budućeg suca Ustavnog suda pa je u roku odmah aktivirao svoj saborski mandat tako da će ga ubuduće zaštititi od privođenja imunitet saborskog zastupnika. I tako će naš Klarin pobjeći kako od odgovornosti po privatnoj kaznenoj tužbi Ante Kulušića, tako i od 87 prijava raznim inspekcijama koje su protiv njega podnesene zbog njegove obiteljske tvrtke, kojoj je, osim turističko-ugostiteljske, jedna od djelatnosti bila i pogrebna oprema. Ali za druge, ne za Ivana. Očito će još dugo Općinski sud u Šibeniku čekati na Ivana, vjerojatno do zastare. Za Ivana Klarina stvarno ima života prije smrti. I njegove i biskupa Vlade Košića.“

<https://direktno.hr/kolumne/kada-se-laze-onda-neka-to-bude-i-masno-dok-istina-navuce-gace-laz-obide-pola-zemaljske-kugle-161483/>

U knjizi MATEMATIKA, PJESME I NOGOMET dani su i tekstovi o našim neuspjelim pokušajima u prethodne dvije godine da održimo ova predstavljanja u kino dvorani, o čemu piše i Hodak. Bliže se izbori pa bi danas vjerojatno i dobili tu dvoranu. Ali kako je tražiti kada je odnos prema Thompsonu ovdje bio istovjetan onom u Srbiji. Moramo

i razumjeti ovdašnje vlasti. I njima je – kao i Vučići -, strašno to kad od ljudi napravite zečeve, zar ne?

Josip PEČARIĆ

<https://narod.hr/hrvatska/akademik-pecaric-hrvatska-vlast-provodi-memorandum-sanu-2-a-za-vucica-treba-uvesti-dan-zalosti-zbog-pravljenja-zeceva-od-srba>
<https://hrvatskonebo.org/2019/08/07/i-vucic-sada-na-svoj-nacin-govori-o-hrvatskom-genocidu-pravljenja-zeceva-od-srba/>
<http://dragovoljac.com/index.php/razno/17525-i-vucic-sada-na-svoj-nacin-govori-o-hrvatskom-genocidu-pravljenja-zeceva-od-srba>
KARAVAJ, Velika Gospa, Glasilo Župe Svetog Duha Tisno, Godište XV. Godina 2019. – Broj 3 (34). Velika Gospa 2019

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

REFERENDUM O ZDS JE 2015. PREDLAGAO NADBISKUP ŽELIMIR PULJIĆ, PREDSJEDNIK HBK

26. kolovoza 2024.

O prijedlogu nadbiskupa Puljića o referendumu postoji cijeli niz tekstova u knjizi:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Evo jednog:

PISMO VEČERNJEM LISTU

VEČERNJAKOVO GLORIFICIRANJE NDH ILI SAMO
SLUGANSTVO VELIKOSRPSKOJ POLITICI?

Nazvao me jedan prijatelj i reče mi kako me je Večernji list proglasio osobom tjedna. Bilo mi je čudno jer je taj list toliko neozbiljan jer nije dao ni kao kratku vijest o prošlogodišnjoj međunarodnoj konferenciji u Trogiru održanoj u povodu mojih tisuću znanstvenih radova u matematičkim časopisima. (Napominjem da o konferenciji u Trogiru nisu obavijestili svoje čitatelje ni Slobodna Dalmacija ni Jutarnji list.) Naime, toliko radova je u povijesti objavilo samo nekoliko matematičara, a u RH tisuću znanstvenih radova u znanstvenim časopisima nema niti jedan znanstvenik:

<http://kamenjar.com/matematika-konferencija/>

Zato nisam ni kupio te nekada ugledne hrvatske novine.

Međutim, drugi prijatelj mi je poslao e-mail:

Ma, vidi ti ovoga kretena! Izgleda da je zavládala kolektivna histerija. A meni se čini da tu ima elemenata za jednu dobru tužbu i protiv novinara i protiv Večernjaka.

<http://www.vecernji.hr/.../ustasluk-akademika-josipa...>

Naravno, kada sam već dobio i link otvorio sam ga. Iz naslova i podnaslova vidio sam zašto je prijatelj govorio o kretenu (nitko inteligentan ne bi časne hrvatske biskupe povezao s ustašlukom):

Ustašluk akademika Josipa Pečarića šokirao javnost

Inicijativu su podržali i sisački biskup Vlado Košić te pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić

Autor:

Marko Špoljar

Akademik Josip Pečarić, frontmen anticivilizacijske, sramotne i, ne manje važno, protuhrvatske inicijative da ustaški poklič "za dom spremni" postane službeni pozdrav koji bi se koristio u Hrvatskoj vojsci, šokirao je političare, povjesničare, stručnu i opću javnost.

Šokirao je i predsjednicu Kolindu Grabar-Kitarović i pretendenta na premijersko mjesto Tomislava Karamarku, na čije je adrese poslao peticiju. Oboje su ekspresno Pečariću kazali kako stoje stvari u Republici Hrvatskoj.

Da sramota za Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti bude veća, pobrinuli su se vodeći ljudi te institucije jer nisu osudili postupak svoga člana. Međutim, razloga za sram imaju i čelnici Katoličke crkve u Hrvatskoj jer su tu inicijativu podržali i sisački biskup Vlado Košić te pomoćni biskup zagrebački Valentin Pozaić.

Utuživo jest jer je to inicijativa Mladog Jastreba. Jasno je da su (po onom Laž je najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti) morali slagati jer je doista smiješno tvrditi da je inicijativa hrvatske legende protuhrvatska. Uostalom naše Pismo, koje je već potpisalo preko 4000 ljudi, potpisali su i generali Ljubo Ćesić Rojs i Marinko Krešić.

Kako je Večernjak objavio i mišljenje akademika Ivana Aralica koji im je objasnio kako ZDS nije ustaški pozdrav već je to Za Poglavnika i Dom spremni, neobično je da oni i dalje tvrde da se radi o ustaškom pozdravu.

Međutim poznato je da su Srbi uvijek tvrdili da su hrvatski branitelji zapravo ustaše. Čak su i za državu koja je obranjena nakon što su branitelji slomili fašističku velikosrpsku agresiju nazivali/nazivaju

ustaškom državom. Kako su naši branitelji i u Domovinskom ratu koristili poklik ZDS, a naše pismo je napisano u obrani Thompsona i njegove Bojne Čavoglave (svi znamo koliko je veliku ulogu odigrala „Bojna Čavoglave“ u Domovinskom ratu), očito je da su u Večernjem listu prihvatili tvrdnju o hrvatskim braniteljima-ustašama i hrvatskoj državi kao ustaškoj državi. Doista je strašna spoznaja kako su nekada veoma ugledne hrvatske novine u službi velikosrpske politike, zar ne? Zašto mislim da je vjerojatno i da Večernjak glorificira NDH? Pa to je očito iz reagiranja na izjavu nadbiskupa Želimira Puljića, predsjednika HBK.

Evo što je rekao Nadbiskup:

Ostajući na demokratskoj razini, imao bih prijedlog s obzirom na ovu i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referenduma. Pogotovu kad se radi o dvoznačnim i nedovoljno definiranim pojmovima koji najčešće izazivaju napetosti i prijepore. Ili pak ako ideje i prijedlozi daju široku mogućnost manipulacije ljudskim osjećajima, vrijednostima ili tome slično. A čini se da pozdrav “Za dom spremni” ulazi u to područje dvoznačnosti i nejasnoće.

Smatram, stoga, kako bi bilo korisno i svrsishodno o određenom predmetu, koji u danom trenutku zaokuplja javnost, prirediti prigodan skup ljudi od struke koji će dati svoje stručne i znanstvene priloge.”

Nadbiskup Puljić je preložio da se nakon očitovanja struke eventualno može i poduzeti očitovanje putem potpisa ili referenduma, kako se ne bi privatiziralo ovo pitanje od šireg, općeg interesa, te dodao kako je šteta ako nema znanstvenu i stručnu podlogu.

“Pogotovu ako nosi ‘političku’ ili neku drugu etiketu, što je onda izlaže još većoj pogibelji i mogućnosti manipuliranja, navijanja i stvaranja nepotrebnih napetosti i društvenog raslojavanja, umjesto konstruktivnih rasprava, razgovora, dogovora i zaključaka”, rekao je u izjavi predsjednika HBK-a Želimir Puljić.

Večernjak je tražio komentar od prof. dr. Žarka Puhovskog, „velikog eksperta“ za koga je Sud u Haagu ustanovio da govori laži o Domovinskom ratu. Već ta činjenica pokazuje da je Večernji list u službi velikosrpskog Memoranduma SANU 2. Evo što piše u Večernjaku:

– Najbolje bi bilo da se održi i referendum o tome treba li se Hrvatska zvati NDH. A srbijanskog predsjednika Tomislava Nikolića bi, logički, trebalo postaviti za predsjednika odbora za provedbu referenduma o promjeni imena RH u NDH. To što se sada događa samo je pokazatelj da biskupi žive izvan vremena i prostora, u koljačkoj prošlosti. A s obzirom na njihovu službenu funkciju, to je paradoksalno – kaže politički analitičar Žarko Puhovski. Dodaje kako se takvim tumačenjem zapravo pokazuje i prezir prema svim žrtvama NDH, ali i pomaže Zoranu Milanoviću pa i predsjedniku Srbije Tomislavu Nikoliću za kojeg je Hrvatska nastala na ostacima Pavelićeve NDH.

Što nam očito Puhovski poručuje komentirajući nadbiskupove riječi koji prije raspisivanja referenduma traži očitavanje struke. Puhovski (i Večernjak) tvrde da bi struka podržala ideju o promjeni imena RH u NDH. Tko bi rekao da je i Puhovski apologeta NDH. Ili on samo opet laže? A Večernjaku to odgovara.

Još je zanimljivija izjava predsjednika saborskog Odbora za Ustav Peđe Grbina. Poznato je da je on Thompsonov fan i voli u društvu pjevati Bojnu Čavoglave. Dakle, ako je doista iskreni ljubitelj glazbe i kapljica, potpisao bi Pismo kojim se traži zaštita i Thompsona i Bojne Čavoglave. Međutim i on se želi predstaviti kao apologeta nacizma u Hrvata:

– Hoćemo li održati i referendum je li ‘Sieg heil’ bio nacistički?

Dakle, ako bi stručnjaci u Hrvatskoj trebali odlučivati o ovakvom referendumu, Grbin je uvjeren da bi struka podržala i takav prijedlog. Zapravo Grbina se može i razumjeti. Jadničak je Thompsonov fan, ali i u vlasti koja provodi Memorandum SANU 2. Njegov izbor u toj dvojbi se svidio Večernjaku i zato objavljuje njegovu izjavu.

Večernjak čak objavljuje i priglupu izjavu političkog analitičara Ivana Rimca. O povijesti se, kaže Rimac, ne može odlučivati na referendumu.– Jasno je što se događalo i promoviranje neznanja i skrivanje iza referenduma je ignoriranje povijesti, što je besmisleno – kaže Rimac. Dodaje i kako se nada da se radi o pojedinačnom istupu nadbiskupa Puljića, a ne o stavu Crkve.– Ako se radi o službenom stavu Crkve, onda bismo se doista svi skupa trebali zabrinuti koliko seže pamćenje ovog naroda i koliko smo spremni ponavljati pogreške iz prošlosti – kaže Rimac.

Naravno, Nadbiskup nije nigdje govorio o odlučivanju o povijesti već prijedloga za uvođenje ZDS u Hrvatsku vojsku i slične teme o kojima se nerijetko traži očitovanje putem peticije ili referendumu. Našem političkom analitičaru je Hrvatska vojska – povijest. Što je babi milo – to joj se i snilo. A Večernjak to objavljuje!

Treba li uopće spomenuti kakvim je ružnim napadima nadbiskup bio izložen.

Vratimo se samoj Peticiji,

Karakterističan je sam naslov teksta prof. dr. sc. Zdravka Tomca:

**FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV ZA DOM SPREMNI!
PROGLAŠAVAJU FAŠISTIČKIM**

A pogledajte samo početak jednog teksta koji pokazuje da se radilo o čistom fašizmu:

**JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA SVEUČILIŠTA
U ZAGREBU?**

O sramotnoj Izjavi (navodno cijele) Katedre za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu pišu i ovaj tjedan u dnevno.hr njihovi sjajni kolumnisti Zvonimir Hodak i Marko Ljubić. Hodak piše:

Oni su bili zauzeti svetom borbom Filozofskog faksa protiv krucijalnog problema RH – pokličem ZDS. Povijesničari s Filozofskog fakulteta ističu u svom proglasu da bi potpisnike peticije ZDS znanstvenike, sveučilišne profesore i akademike trebale ocijeniti nadležne institucije. Vjerojatno su se sa sjetom sjetili partijskih čelija, gradskih komiteta, SUBNORA i kaznenih sudova bivše Juge. Drugovi se digoše na zadnje noge! K'o u idilično doba, recimo, sedamdeset i prve godine. Kažu drugovi: "U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli ne samo svoj ljudski nego i znanstveni kredibilitet u pitanje. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara". Kako iza ovog ljevičarskog pamfleta nije stao prof. dr. Ivo Banac, za očekivati je da će prijava protiv njega ići izravno vojnom sucu Ivanu Fumiću, a ostale potpisnike trebalo bi "prevaspitati". Bože! 2015. g., a recidiv komunizma je galvaniziran u glavama "hrvatskih povjesničara." Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim

režiserom hajke Hrvojem Klasićem. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr. Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve. Nije sporno što drugovi i drugarice imaju svoj stav. Skandalozno je što ljevičarske perjanice s jednog u suštini neokomunističkog faksa odmah traže isključenje neistomišljenika iz svih strukovnih udruga te dovode u pitanje kako njihov znanstveni tako i ljudski kredibilitet. To su nasljednici i sljedbenici Mladena Zvonarevića koji je sedamdeset i prve javno, zajedno s Jožom Horvatom i Gustavom Krklecom, tražio zatvaranje studenata i svih onih koji su potpisali Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika. Za razliku od tih idiličnih vremena, danas kriptokomunisti mogu pucati samo na osobni i znanstveni kredibilitet te tražiti: “van s njima iz svih strukovnih udruga”. I tako drug do druga, eto nam povijesna udruga!

Na veličanstvenom skupu povodom Dana antifašističke borbe na Trgu žrtava fašizma, nisu dominirali antifašistički borci već antifašistički specijalci.

<http://www.dnevno.hr/.../i-hitler-nas-je-gledao-829552>

dnevno.hr

I Hitler nas je gledao! - Dnevno.hr

JOSIP STJEPANDIĆ->JOSIP PEČARIĆ

26. 8. 2204.

Imenjače, trebalo bi Čelana i Hodaka podsjetiti na prijedlog od prije 9 godina, koji je za nekoliko dana dobio 4300 potpisa, od toga i Hodakov.

"Joško Čelan ima ideju, ali imam i ja. Proglasimo "Za dom spremni" službenim pozdravom Hrvatske vojske i predložimo UNESCO-u da ga proglasi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva. Moja ideja je da taj pozdrav ide na referendum."

KAMENJAR.COM

PETICIJA: PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A - Kamenjar

Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović, Štovani
Predsjedniče HDZ-a g. Tomislav

Josip Pečarić

ODGOVOR JOSIPU STJEPANDIĆU

27. kolovoza 2024,

Dragi imenjače

Napominjem da sam tekst THOMPSON - NAJVAŽNIJI ŽIVUĆI HRVAT završio ovako:

„Naime Thompsonova „Bojna Čavoglave“ je postala simbol i pjevaju je u izvornom obliku ili prepjevaju u nizu zemalja pa je doista postala Himna naroda izloženih agresiji.

Zato je sjajan završetak Čelanovog teksta dan i kao njegov nadnaslov, a zapravo je proširivanje onoga danog u Peticiji ZDS iz 2015. kojom smo branili „Bojnu Čavoglave“ i podržali prijedlog Mladog Jastreba da se ZDS uvede u HV. Zapravo proširivanje te Peticije kao da uzima u obzir činjenicu da je „Bojna Čavoglave“ postala Himna naroda izloženih agresiji:

Proglasimo Za dom spremni službenim pozdravom Hrvatske vojske i predložimo UNESCO-u da ga proglasi nematerijalnom kulturnom baštinom čovječanstva,“

Čelan je zapravo istakao zašto svjetskim moćnicima koji nisu željeli neovisnu Hrvatsku i podržavali Srpsku fašističku agresiju na Hrvatsku i zašto hrvatskim političarima koji su njihove sluge smeta ZDS i smetat će im.

Dakle u Čelanovom prijedlogu naglasio sam ono što je doista novo u odnosu na našu Peticiju ZDS iz 2015.

U prethodnom tekstu REFERENDUM O ZDS JE 2015. PREDLAGAO NADBISKUP ŽELIMIR PULJIĆ, PREDSJEDNIK HBK pokazao sam da prijedlog za referendum pripada tadašnjem Predsjedniku HBK. I taj prijedlog je bio posljedica naše Peticije ZDS. Zato je zanimljivo kako se zaboravilo na tu Peticiju koju spominješ, a ako je se poneko i sjeti daje pogrešne informacije o njoj.

Jedan od potpisnika bio je Velimir Bujanac.

Jesi li gledao jučerašnju Bujicu koja je počela netočnom informacijom oko Peticije ZDS.

Po Bujancu to nije bila Peticija Mladog Jastreba, a Mladi Jastreb nije ni potpisnik te Peticije On nije ni potpisnik Peticije.

U Peticiji se samo podržao prijedlog koji je on prvi iznio, ali je glavni dio Peticije obrana „Bojne Čavoglave“ i Marka Perkovića Thompsona.

Iako je tekst Peticije dan linkom s portala kamenjar.com u prilogu ga ponavljam s napomenom da je toj Peticiji posvećen veći dio knjige:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Iz Kazala dajem poglavlje o Peticiji:

PETICIJA „ZA DOM SPREMNI“

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

NE SMETA NJIMA DANAS PAVELIĆ, VEĆ HRVATSKA SAMOSVIJEST!

PRILOZI: Ivan Hrstić, Što je gore - Smrt fašizmu ili Za dom spremni? HRVATSKI BESKIČMENJACI

Vlastima ne smeta Miloševićev pozdrav UZDIGNUTA TRI PRSTA!

PISMO PREDSJEDNICI RH

PRIOLOG: GLAZBOM I RJEČJU ZA DOM KROZ POVIJEST

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU

ODGOVOR BIVŠEM HRVATSKOM VELEPOSLANIKU DR. MLADENU IBLERU, II.

Dr. sc. Josip Stjepandić, "NA SRAMOTU ORGANIZATORA I POTPISNIKA"

Damir Kalafatić, HOS-ovci su bili SPREMNI dati život ZA svoj DOM!

Dr. sc. Josip Stjepandić, ODGOVOR ANTI GUGI

Dr.sc. Josip Stjepandić, DRUGI ODGOVOR ANTI GUGI

Mladen Pavković, BIVŠI UDBAŠI SU „ZA DOM SPREMNI“ UZDIGLI NA DRŽAVNI PROBLEM BROJ 1., SAMO DA IH SE NE PITA ŠTO IH SE TREBA PITATI

PAKOŠTANE: PREDSTAVLJANJE KNJIGE

JE LI ANTE GUGO ZABORAVIO ČITATI?

Malkica Dugeč: U IME ISTINE

Mladen Pavković: SAD BI I NEKAKAV SRPSKI ČETNIK LINTA SUDIO HRVATIMA

DOKOZA: PETICIJU SAM POTPISAO JER NE ŽELIM HRVATSKU BEZ NACIONALNOG OBILJEŽJA!

TRILOGIJA BEŠČAŠĆA

Dr.sc. Josip Stjepandić, VAŠA POLITIČKA ANALIZA OD 29.8.15
N. Piskač: TKO I ZAŠTO USTAŠIZIRA AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA?

SVI SMO MI NJIMA USTAŠE!

DVA HRVATSKA POGLEDA NA POZDRAV „ZA DOM SPREMNI“

KAKO PEČARIĆA NAJURITI IZ HAZU?

PRILOZI: PISMO AKADEMICIMA

STRATEGIJA HAJKE

Mirela Pavić, PLAŠIFIKACIJA

KAKAV TREBA BITI HRVATSKI INTELEKTUALAC?

Vicko Goluža, UZVIK LJUBAVI

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: FAŠISTI SU ONI KOJI POZDRAV ZA DOM SPREMNI! PROGLAŠAVAJU FAŠISTIČKIM

N. Piskač: VAZELINSKI KRASTAVAC

Dr.sc. Josip Stjepandić, "SMISAO USTAŠEVANJA DANAS"

Mario Filipi, LJULJAJU SE STUPOVI LAŽI

Igor Vukić, NEKI BI I DANAS POSTUPALI KAO MIKA ŠPILJAK, BAKARIĆ I NJIHOVI!

Marko Ljubić, ZAŠTO MILANOVIĆ NE ‘HAPSI’ PEČARIĆA I THOMPSONA

Prof. dr. sc. Zdravko Tomac: ZDS I STATUT GRADA VUKOVARA IZBEZUMILI PETU KOLONU U HRVATSKOJ!

Zvonimir Hodak: PREKOMJERNO GRANATIRANJE POZDRAVA "ZA DOM SPREMNI"

Don Anđelko Kaćunko, Kako sam (bio) SPREMAN za potpis ZA DOM ili: ZAŠTO SAM SE PRIDRUŽIO ‘KONTROVERZNIM PETICIJANERIMA’

Tvrtko Dolić, UBIJANJE HRVATSKOG JEZIKA

KAKO JE BILO BITI HRVAT-MATEMATIČAR U BEOGRADU

TKO SU ĆOSIĆEVI SLJEDBENICI U HRVATSKOJ?

JE LI KATEDRA ZA POVIJEST FF-A SRAMOTA SVEUČILIŠTA U ZAGREBU?

MARCEL HOLJEVAC, USTAŠE I HRVATSKI KUKAVIČLUK

ZDS I KUKAVIČLUK: OD THOMPSONA DO THOMPSONA KAKO SMO OBRANILI KOLINDU

TUĐMANOVSKI PRIJEDLOG MLADOG JASTREBA

Na kraju dajem i sliku korica te knjige koje je Grafički i likovno oblikovao Branko Hrkač.

Pozz

Joško

PRILOG

PISMO PREDSJEDNICI RH I PREDSJEDNIKU HDZ-A

Štovana Predsjednice RH gđo Kolinda Grabar Kitarović,

Štovani Predsjedniče HDZ-a g. Tomislave Karamarko,

Najavljeno je kako će šibenska policija kazniti pjevača Marka Perkovića Thompsona zbog uzvikivanja pozdrava ZA DOM SPREMNI na velikom koncertu u Kninu,

Pozdrav je dio Thompsonove pjesme BOJNA ČAVOGLAVE koju on izvodi već 25 godina. SVATKO u bilo kojoj demokratskoj sredini smije pjevati i recitirati stihove te pjesme sve dok ona nije službeno ZABRANJENA.

Pjesma, nastala u vrijeme kada je Hrvatska bila razoružana, a UN joj je zabranio naoružavanje tj. prepustio je velikosrpskoj agresiji, dizala je moral naroda.

Može li i smije li netko kažnjavati, zabranjivati ili prekrajati riječi te pjesme koja je dio povijesti hrvatskog naroda?

Posljednji zapovjednik obrane Vukovara, Branko Borković, poznat i pod nadimkom Mladi Jastreb, na svom se Facebooku osvrnuo na polemike oko pozdrava 'Za dom - spremni'. Borković smatra da bi se pozdrav trebao uvesti u službenu vojnu uporabu:

Koliko god se trudim proniknuti u problem starohrvatskog pozdrava "ZA DOM -SPREMNI" ne mogu dokučiti što je u njemu neprimjereno i nedolično. Osobno smatram da bi ga regularno trebalo uvesti u službenu uporabu u oružane snage. Otprilike bi se dogodilo isto što se dogodilo i s uvođenjem kune kao novca.

Raznorazni anti ovi ili oni bi vrištali par mjeseci, a nakon toga bi našli nešto drugo što ih evocira na dane kada su njihovi preci (a i oni) tamanili Hrvate. Braćo i sestre: ZA DOM – SPREMNI!

Postoje I sudske presude da se radi o starom hrvatskom pozdravu (vidjeti npr.:

<http://www.hrsvijet.net/.../19334-sud-utvrdio-pozdrav-za...>).

Sjetimo se, tvrdili su kako je uvođenje kune dokaz da je RH istovjetna s NDH.

I doista je Borković u pravu kada nas je podsjetio na velikog hrvatskog predsjednika akademika Franju Tuđmana i način na koji je on riješio pitanje kune. Danas oni koji su se opirali uvođenju kune vrlo rado primaju mirovinu u kunama, pače, daju si je prebaciti na račune u Srbiji.

Pojam "Domu ili domovini odan/privržen/predan/spreman" postoji u sličnom obliku u svim zemljama i narodima, te budi nepodijeljeno pozitivna čuvstva. Uvođenjem takvog pozdrava u službenu uporabu njegovala bi se hrvatska kultura i tradicija. U protivnom protivnici ovog pozdrava mogli bi sutra doći na ideju da nam zabrane naš pleter, zagrebačku katedralu ili čak Sinjsku alku.

Zato od vas štovana Predsjednice RH i štovani predsjedniče HDZ-a tražimo da usvojite sugestiju Mladog Jastreba i predložite izmjene zakona o hrvatskoj vojsci tj da se pozdrav ZA DOM - SPREMNI uvede u službenu vojnu uporabu.

akademik Josip Pečarić

prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački

dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački

akademik Stanko Popović

dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka

Josip Šimunić

dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU

akademik Borislav Arapović, inozemni član Ruske akademije znanosti
Krešimir Kraljević

Franislav Stanić

dr. sc. Zvonimir Šeparović, Predsjednik Hrvatskog nacionalnog
etičkog sudišta

prof. dr. sc. Mislav Grgić

prof. dr. sc. Zlatko Vrljić

dr. sc. Stjepan Razum

prof. dr. sc. Nikica Uglešić

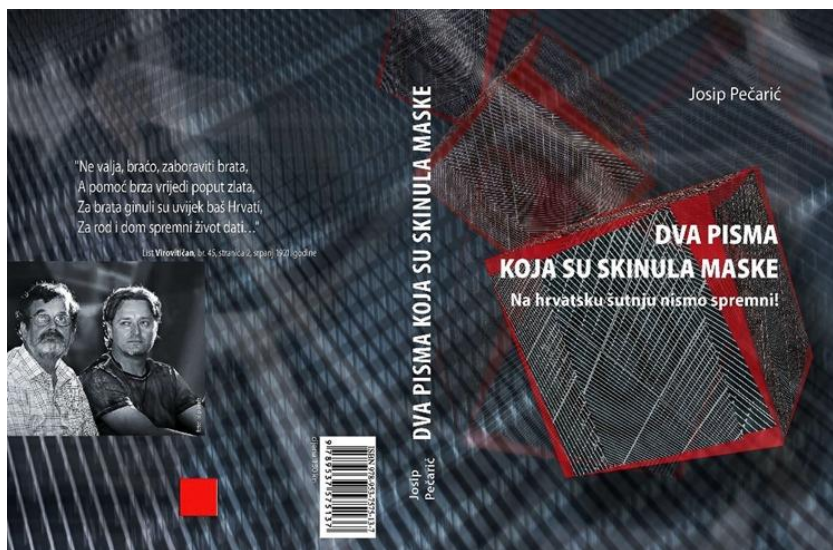
prof. dr. sc. Ante Lauc
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
dr. sc. Zvonimir Marić, umirovljeni sveuč. prof., bivši diplomat
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Srećko Kovač
prof. dr. sc. Ivica Veža
dr. Milan Jelic, ekonomist, sveučilišni profesor hrvatskog jezika, odjel
prevoditelji, na sveučilištu u Buenos Airesu
prof. dr. sc. Marin Čikeš
Tomislav Josić, SOHV
Zvonimir Hodak, odvjetnik, kolumnist
don Anđelko Kačunko
Velimir Bujanec, urednik i voditelj Tv Emisije 'Bujica'
dr. sc. Milko Brković, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni
profesor u trajnim zvanjima
prof. dr. sc. Šime Vučkov, dr. med.
Nikola Štedul
Slobodan Markić, P. Eng. Toronto
dr. sc. Danijel Dugonjić, dr. med. vet., Imunološki Zavod, Zagreb
Stanko Šarić, dipl. ing., Najbolji Hrvatski Tamburaši (Ranije Zlatni
Dukati)
Damir Borovčak, dipl. ing., Zagreb
Mr. Art. Eva Kirchmayer Bilic
dr. sc. Amira Delic
dr. sc. Ana Mršić
prof. dr. sc. Dino Mihaljević Tolj
prof. dr. sc. Franjo Plavšić
dr. sc. Krunoslav Brčić-Kostić
Mirela Pavić, prof., kolumnistica u Hrvatskom tjedniku
mr. sc. Marko Grubišić, predsjednik Hrvatskog Društva Političkih
Zatvorenika
Petar Mamić, glavni urednik Boka Cro Press-a, hrvatskog tjednika Iz
Sydneya, Australija
prof. dr. fra Andrija Nikić, sa 1402 Napretkovca Iz Mostara i svim
akademicima
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik

prof. dr. sc. Boris Širola
Zlatko Mustapić, direktor Festivala Melodije Hrvatskog Juga
Blazenko Juracic, mag. komp., docent
prof. dr. sc. Serđo Dokoza
Mladen Ibler dr.med., bivši veleposlanik RH
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
Mladen Pavković, novinar i publicist
dr. Ružica Ćavar, dr. stom. i dr. med.
doc. dr. sc. Srećko Botrić
doc. dr. sc. Ivan Poljaković
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
general Ljubo Ćesić Rojs
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević
general Marinko Krešić

...

Potpisnika je blizu 4200. Cijeli popis možete vidjeti na:

<http://kamenjar.com/potpisnici-pismo-predsjednici-rh-i.../>

Pečarić27. kolovoza ·

<https://kamenjar.com/ekskluzivno-akademik-pecaric-moj.../>

KAMENJAR.COM

EKSKLUZIVNO: Akademik Pečarić - moj život u Beogradu - Kamenjar

[su_heading size="21"]KAKO JE BILO BITI HRVAT-MATEMATIČAR U BEOGRADU[/su_heading] [ad

TEKST:

EKSKLUZIVNO: AKADEMIK PEČARIĆ – MOJ ŽIVOT U BEOGRADU

09/09/2015

Gospodin 2+2 iz Slobodne Dalmacije mi je tako lijepo objasnio kako sam ja još i nešto uradio u matematici dok sam surađivao s prof. Mitrinovićem u Beogradu. Naravno, čak i malo dijete bi nešto potpuno drugo zaključilo već iz same činjenice da imam nekoliko puta više radova od prof. Mitrinovića, ali kako mogu srpska služinčad u RH i pomisliti da je moguće nešto drugo. Pa Hrvatska vojska je od Srpske u Domovinskom ratu, da parafraziram Slobodana Miloševića,

napravila vojsku zečeva, a hrvatska služinčad još uvijek služi svojim gospodarima. Valjda i ne primjećuju da sada služe – zečevima.

Vratih se u Zagreb i pohvalih se kolegama kako sam postao „Osoba tjedna“. Kažu: Pa dosadni su više s Beogradom. Kada god Te napadnu, budale samo govore gdje si studirao i doktorirao.

A vidim da i drugi reagiraju slično. Tako Marko Ljubić, slično mojim kolegama, u svojoj kolumni (7Dnevno, 04. 09. 2015.) kaže:

Pa se navodi danima da je Pečarić doktorirao u Beogradu, objavljivao u Beogradu, kako je bio dvojac rokerskoga značaja jugoslavenske matematike, čime ga se nastoji anatemizirati kao da je pobjegao iz doline gubavaca, pa sada širi zarazu Lijepom našom. Ne može čitatelj vjerovati svojim očima, da toliki apologeti svega istinski gubavog i ružnog u Beogradu, upravo ono svjetski vrijedno i relevantno u tom istom Beogradu koriste za diskreditaciju ljudi u današnjoj Hrvatskoj. Ako je nešto eksplicitni rasizam, to je Tanja Rudež. Navodna znanstvena novinarka višestruko je, kao i novinari Slobodne Dalmacije, ponovila da je akademik Pečarić radio i živio u Beogradu, doktorirao tamo i tamo objavio svoje prve radove, s očitom nakanom kompromitirati ga Beogradom, koji usput rečeno ima, po svjetskim mjerilima i danas (nažalost), bolje sveučilište od Zagreba. Da je to u svojoj kritici akademika Pečarića uradio neki deklarirani ustaša, čovjek bi to mogao držati normalnim i očekivanim, ali „znanstvena novinarka“ i deklarirana „antifašistkinja“ Rudež zapravo je time unijela potpuni kaos u medijsku i javnu scenu Hrvatske. Antifašisti raspiruju rasizam prema Beogradu.

Ali kada je već tako, zašto im ne bi pomogli. Ja sam već gospodinu 2+2 objasnio kako bi iole inteligentniji novinar pronašao knjigu Mladena Pavkovića *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006. gdje ima puno toga. S obzirom da je tekst namjenjen prvenstveno onima koji su slični Gospodinu 2+2, proširit ću ono što se može naći u Pavkovićevoj knjizi, a i počet ću sa samim počecima moga školovanja.

Osnovno školovanje i gimnazija

Već u prvom razredu osnovne škole bio sam najbolji matematičar. Tata je bio u zatvoru i nitko u obitelji nije ni mislio o mom učenju. Tako je bilo iznenađenje u obitelji kada sam prvi razred prošao s odličnim. I ne samo u obitelji. Čini mi se da je moja učiteljica bila hrabra jer tada se nije moglo dogoditi da netko kome je tata u zatvoru prođe s odličnim. Na završnoj priredbi u gradu dodjeljivanje su knjige odlikašima. Brat i njegovi prijatelji prvo su bili zatečeni, a potom, zajedno s prijateljima, s pravim ovacijama propratili dodjeljivanje te knjige.

Vjerojatno će izgledati smiješno, ali u djetinjstvu sam želio postati liječnik. Želio sam pomagati ljudima. (Čini se da sam to ipak ostvario jer dr. sc. Stjepan Razum tvrdi: *Pečarić je, što je dokazano već toliko puta u njegovim javnim istupima, veliki humanist, tj. zaštitnik nezaštićenoga, zaštitnik progonjenog., zaštitnik poniženog.*)

Glas dobrog matematičara pratio me je i u gimnaziji, pa se u Kotoru već uvelike počelo pričati o mom talentu za matematiku. Tada mi je brat razbio dječачke iluzije, rekavši kako je glupo da netko tako talentiran za matematiku studira medicinu. Tada se govorilo da je atomska fizika najteži studij (upisao ga je poznati kotorski vaterpolist Kruno Subotić – tada već igrač beogradskog Partizana), pa sam se odlučio za nju. To je još više učvrstila činjenica da je iz prethodne generacije, pred moj odlazak na studije, na kvalifikacijskom ispitu za Elektrotehnički fakultet u Beogradu samo četiri od njih 900 položilo matematiku, tj. imalo više od 50 od 100 mogućih bodova. Mitrinović je bio Šef katedre za matematiku, pa ima nečega u tvrdnji Gospodina 2+2, zar ne?

U četvrtom razredu sam dobio novog profesora. Na prvom satu obnavljao je gradivo koje nismo završili u drugom razredu. Postavio je jedan zadatak. Ja sam na kraju drugog razreda prelistao ono što nismo učili i ne razmišljajući javio se. I nisam se mogao sjetiti rješenja. Ispratio me je njegov podrugljiv pogled. Slijedećeg sata obnavljao je gradivo koje nismo završili u trećem razredu. Više nije ni pitao zna li netko riješiti zadatke, već je počeo sam rješavati. Ali, to

je bilo nešto što sam ja gledao prije par mjeseci. Zatekla ga je moja konstatacija:

– *Profesore to se može riješiti mnogo jednostavnije.*

– *Kako?*

Ja sam diktirao, a on je pisao po ploči, i na kraju će:

– *Vidi, bi stvarno.*

Slično se dogodilo i sa slijedećim zadatkom.

I kasnije sam mu stalno pokazivao kako znam riješiti neke teške zadatke za koje sam bio siguran da ih on ne zna riješiti. Ali nije bio loš profesor. Znao je kako izaći na kraj s malim “monstrumom”. Svima je hvalio moj talent, naručio neke knjige za naprednije matematičare, kao i Matematičko-fizički list. Ali je morao pokazati i to da on može riješiti nešto što ja ne mogu. Tako mi je dao jedan zadatak. Kada ga nisam riješio i on mi je pokazao rješenje. Upalilo je – moj profesor je znao nešto što nisam ja! I dalje je pokušavao. Na pismenim zadaćama bi uvijek imao po jedan zadatak za koji bi vjerovao da ga neću riješiti. Zadaća bi trajala dva sata, a ja bih mu u jednom riješio i svoju grupu i onu drugu. Da po mojim rješenjima može ispravljati zadaće.

Te sam godine bio najbolji na prvenstvu Crne Gore. Bilo je u Titogradu. Morao sam doći prethodnog dana i prespavati u hotelu. Takmičenje je trajalo četiri sata. Ja sam požurio, napustio tamošnju gimnaziju poslije dva sata i ulovio autobus za Kotor. Još dok su drugi rješavali zadatke, ja sam se u autobusu sjetio da nisam završio do kraja jedan zadatak i stigao u Kotor sav nesretan. Kotorska gimnazija je dobila obavijest da sam ja bio najbolji među četvrtim razredima, ali da nitko nije ispunio uvjete za državno prvenstvo. Vjerovao sam da je to istina i da mojih četiri i po zadatka od pet nije bilo dovoljno. Mnogo kasnije sam doznao kako je do te obavijesti došlo. Bilo je mnogo više učenika koji su ispunili uvjete za državno prvenstvo nego što je bilo novaca za njihov put i za nagrade koje su nam bile obećane. Tada je predloženo, da barem pošalju mene jer sam uvjerljivo odskakao od

ostalih, ali se zaključilo – ili svi, ili nitko. Zapravo mi nije bilo krivo, jer nagrada je bila stipendija za studij matematike, a ja sam tvrdoglavo želio završiti ono najteže – atomsku fiziku.

Iste godine dobio sam i nagradu zagrebačkog Matematičko-fizičkog lista za rješavanje zadataka iz matematike.

Završila je školska godina. Čuo sam kako je moj profesor to prokomentirao:

– *Sad sam miran do mirovine. Više ne mogu dobiti ovakvoga učenika.* A ja sam ga zbog onog zadatka koji je on znao – a ja nisam – pohvalio profesor u Više pomorske škole. Začudio sam se kad me je on upitao – je li to taj i taj zadatak.

– *Kako znate?*

– *Pa on me je pitao kako se rješava. Nisam znao, pa smo rješenje našli u jednoj knjizi!*

Tata je umro dok sam bio u prvom razredu gimnazije, a mama je dobila najslabije plaćeni posao. Mogao sam, zapravo, i nešto zaraditi podukom iz matematike. I stvarno bilo je puno njih koje sam podučavao (čak i studente Više pomorske škole), ali sam tek u ljeto prije odlaska počeo naplaćivati te sate. Skupljao sam za put na klasifikacijski ispit koji je bio u rujnu. Na početku sam mogao biti kod ujaka, ali ne bih mogao studirati bez nekakve stipendije. Poslije mojih uspjeha kao matematičara pozvali su me iz kotorske “Elektro-Boke”. Obećali su stipendiju uz uvjet da studiram Elektrotehnički fakultet, ali da – naglasili su – ne računam na posao kod njih. Savršeno mi je odgovaralo jer je postojala atomska fizika na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu. Beograd je bio zgodan izbor i zbog obiteljskih razloga. Brat je studirao u Zagrebu i odužio je sa studijem. Vjerovao je da će njegovo društvo loše utjecati i na mene, pa me je uputio u Beograd. S druge strane promatrajući njega vjerovao sam da je to dobar izbor iz jednog drugog razloga. Njemu se nije vraćalo iz Zagreba u Kotor. Nakon svega što se događalo našoj obitelji nije ni bilo čudno. Ali on ne bi ni cijelo ljeto bio s nama iako je jako volio

more. A ja sam se želio vratiti u Kotor. Toliko Hrvata ga je napustilo. Bilo nas je sve manje i manje. Iz Zagreba se možda ni ja ne bih vratio, a iz Beograda hoću.

Kasnije je brat tu svoju odluku u šali komentirao: „Kako je to bilo glupo. Moglo se samo dogoditi da Ti mene popraviš, a ne da ja Tebe pokvarim.“ A moj profesor matematike? Javili su svojevremeno mi da u nekim crnogorskim novinama (čitaj srpskim novinama u Crnoj Gori) nije bapš lijepo govorio o meni. Ljetos me sestra čekala u jednom kafiću i kaže mi: „Gdje si Ti? Poslala sam Ti poruku da Te čeka Tvoj profesor. Nedavno me i pitao za Tebe. Čekao je pola sata i otišao uz riječi da Ti vjerojatno ne želiš razgovarati s njim.“ Objasnio sam joj da njena poruka meni nije prenijeta. Uspjeli smo doznati broj njegovog mobitela i pozvali ga da se vrati. Rekao je da on nije rekao ništa protiv mene, već su oni izmislili to zato što je on Kotoranin i profesor matematike, pa im je to itekako bilo važno.

Studij

Na kvalifikacijskom ispitu bio sam treći iz matematike među 900 kandidata. Pri tome su mnogi koji su zastupali tadašnju državu na matematičkoj olimpijadi bili lošije plasirani. Ali i to je bilo na meni svojstven način. Ispit se sastojao iz dva dijela od po dva sata. U prvih dvadesetak minuta mnogi su odustajali od ispita i napuštali dvoranu. Među njima sam je napustio i ja. Nastavnica je i mene, kao i sve prije upitala:

– *Napuštate, li ispit?*

– *Nisam lud!* odgovorio sam.

Kada sam tako brzo napustio i drugi dio, samo se nasmijala.

I da sve doista bude u mom stilu, jedinu pogriješku imao sam u zadatku iz nejednakosti – na onom jednostavnijem dijelu zadatka.

Kasnije sam na sjajnim vježbama iz matematike, koje je držao dr. Dobrilo Tošić, doznao da su kotorskoj gimnaziji poslali zahvalu što je odgojila tako dobrog matematičara. Obavijesti s prvenstva Crne Gore,

iz Matematičko-fizičkog lista i ovo pismo je vjerojatno jedino pozitivno što se Kotorskoj gimnaziji dogodilo te godine, jer je skandal s učeničkim štrajkom zbog umirovljenja njihove razrednice, a meni jako drage profesorice, sestre poznatog hrvatskog umjetnika Vaska Lipovca, punilo stupce titogradske “Pobjede”. Jasno je da sam i ja bio umiješan – podržavao sam slabiju stranu pa su mi (neuspješno) pokušali osvetiti i oduzeti godinu dana tako da ne položim maturu?

Počela je školska godina na ETF-u, a od moje stipendije ništa. Poslije nekoliko mjeseci stigla je. Kasnije sam doznao da je stipendiju dobio rođak republičkog ravnatelja, pa su je dali i meni. Tada sam već bio u bolnici. TBC. Ostao sam 400 dana. Nisam gubio godine, a netko me je pohvalio nekom od šefova “Elektro-Boke” kako iz bolnice dajem redovito ispite i to na najtežem studiju onom iz atomske fizike. Ovaj je obavijestio upravu i ukinuli su mi stipendiju.

Izašao sam iz bolnice. Na Terazijama sam prodavao studentske novine uzvikujući parole koje nisu bile drage vlastima. Odjedanput se pored mene stvorio načelnik kotorske općine koji je sudjelovao u zbivanjima oko učeničkog štrajka u gimnaziji, i tom prigodom bio na strani onih koji su me pokušali srušiti na maturi.

– *Što to radiš*, – upitao me.

– *Pa zar ne vidite? Prodajem novine. Od nečega se mora živjeti.*

I ispričao sam mu prču o “Elektro-Boki”. Rekao mi je da dođem kod njega kada završi semestar i kada dođem doma. I otišao sam. Poslao me ravnatelju “Elektro-Boke” i podsjetio ga kako je atomska fizika na ETF-u i kako se ja držim dogovora. Nije pomoglo. Ali nije sve prošlo tako loše. Načelnik općine je razumio da sam u pravu pa mi je osigurao stipendiju općine – kao pomoć. Uz studentski kredit više nije bilo problema završiti fakultet.

Priča s g. Tatarom, ravnateljem “Elektro-Boke”, time nije završila. Mnogo kasnije kada sam već postao uspješan znanstvenik, a on bio u mirovini, sreli smo se u Kotoru. Bio je u društvu s dva naša čovjeka. Prišao sam im, a jedan od njih mi reče:

– Znaš li g. Tatara? On je bio ravnatelj “Elektro-Boke”.
– Kako da ne znam. Pa on mi je ukinuo stipendiju!
– Vjerojatno zato što ste bili loš student, – reče g. Tatar.
– Ne! Zato što sam bio dobar. – i ispričam cijelu priču.
Bivši ravnatelj se počeo ispričavati, a ja ću njemu:

-Nemojte se ispričavati. Dapače, ja sam zahvaljujući Vama postao ovo što jesam. Da ste mi ostavili stipendiju i tražili da se vratim u Kotor, što bi bilo od mene?

On se nastavio se ispričavati, a ja zahvaljivati. Prijatelji su uživali u predstavi.

Istini za volju, u bolnici, u kojoj je bilo puno studenata koji su tu dugo boravili, i nije se moglo puno učiti. Rijetko tko bi položio po neki ispit. Ipak je značajno za moje školovanje bilo i to što su mi u bolnici omogućili pohađanje obaveznih vježbi i ispita. A kada se ukazala mogućnost dobio sam dvokrevetnu sobu. U njoj je bio i brat poznatog beogradskog glumca Rada Markovića. Bio sam mu jako drag. Posjećivao ga je jedan od liječnika s nekog drugog odjela bolnice.

– Kolega, što studirate? – upitao me.

– Nuklearnu fiziku na ETF-u.

– Kada imate ispit?

– Sutra?

– Jel’ to spremate ispit?

– Ne. Čitam “krimić”.

Slijedeći tjedan evo opet doktora.

– Kolega, kako je bilo na ispitu? – podrugljivo će on.

– Položio sam.

– Položili!?

– Da, dobio sam sedam.

I naš doktor ostade u nevjerici. Iz očiju mu vidim:

“Imao je sreće, vidjet ćemo ga na slijedećem ispitu.”

I doista, eto njega opet.

– *Kolega, kada imate ispit?*

– *Sutra.*

– *I što čitate? “Krimić”?*

– *Ne, ovo je “kaubojac”. Odličan je.*

I kada je doznao da sam položio i taj ispit po cijeloj bolnici je pričao o jednom geniju koji ništa ne uči, a polaže ispite na najtežem fakultetu.

Naravno, nije baš bilo da nisam učio. Ali u bolnici mi više nije padalo na pamet juriti za ocjenama. Kada sam izašao, završio sam tu drugu godinu studija, a na početku treće mi više nije bilo do ničega. U veljači, na kraju petog semestra nisam izašao ni na jedan ispit. Tada su se ponajbolji studenti odvojili od mene. Upoznao sam i Ankicu. Više nije bilo vremena da nadoknadim propušteno. Bilo je važnijih stvari od studija.

Kada sam počeo uvjeravati sve da se želimo vjenčati, između ostalog da bi završili studije, mislili su da nismo normalni. Ipak smo to uradili. Ja sam bio na početku četvrte, a Ankica na trećoj. Počeo sam sustizati one najbolje. Predzadnji ispit sam ja položio, a oni su pali. Tako sam prvi u generaciji završio fakultet. Godinu dana poslije toga – 1973. god. – rodila se Đilda. To je onemogućilo Ankicu u redovitom završetku studija. Ivana se rodila 1977., a Anđela 1979.

Geomagnetski institut

Vjerojatno vas zanima tko je od profesora najviše utjecao na mene tijekom studija. To je bio već spomenuti nastavnik matematike Dobrilo Tošić, koji je tada radio u Vinči i doktorirao iz fizike plazme. Želio je pomoći na svaki način, pogotovu kada je čuo da sam u bolnici. Na poslijediplomskim studijama mi je bio mentor, iako sam magistarski radio iz – geomagnetizma.

– *Tebi bih bio mentor iz bilo čega.* – rekao je.

A ni te poslijediplomske studije nisu mogle mirno. Naime, po tadašnjim pravilima zaposlio sam se u Geomagnetskom institutu u Grockoj koji je od tamošnjeg ministarstva znanosti dobivao moju stipendiju, koja je tako postala moja plaća. Obaveza je bila da radim

tri dana tjedno u Institutu, a da mi dva dana ostanu za poslijediplomski studij. Ravnatelj instituta Radimir Turajlić bio je poznat po tome što je bio jedini učenik najvećeg svjetskog stručnjaka u geomagnetizmu koji nije uspio doktorirati. U Institutu nije bilo doktora znanosti, tako da je rad magistranata bio itekako važan institutu. Turajlić je imao ljude koji su mu radili na projektima, o čijim plaćama nije trebao brinuti. Kada u vremenu u kome je dobivao njihove stipendije ne bi završili poslijediplomske studije, najurio bi ih i zaposlio nove. Tako smo došli i mi na red. Ja sam došao prvi u “novoj” generaciji takvih poslijediplomanata Geomagnetskog instituta, naravno svi bi poslijediplomske studije upisivali na ETF-u. U Institutu, koji je bio nekih pet kilometara izvan Grocke, dobio sam stan koji su tamo postojali jer su postojala mjerenja koja je trebalo nadzirati, a bilo je praznih stanova. Poslije izvjesnog vremena Turajlić me pozvao na razgovor i tražio da uz malo povećanje stipendije/plaće radim puno radno vrijeme. Znajući sudbinu onih koji su bili prije nas nisam htio pristati. Pitao sam ga zašto to traži.

– *Da bih mogao kontrolirati spremate li ispite*, – odgovorio je.

– *Prvi sam u generaciji završio fakultet bez ičije kontrole i Vi mislite da mene treba kontrolirati. Pa više se ni pitomce vojnih akademija ne kontrolira uče li ili ne.*

Razbjesnio se i postao sam čovjek koji mu je služio za zastrašivanje ostalih: Ako ne slušate proći ćete kao on. Svi su prihvatili raditi puno radno vrijeme. Bio je siguran da neću magistrirati na vrijeme. Zaboravio je da su meni ostala ona dva radna dana, subota i nedjelja. Po ugovoru sam morao njega pitati za temu magistarskog rada. Bio je šokiran kada sam došao priopćiti mu da sam položio sve ispite i zatražio radnju. Znao sam da nije u stanju tako nešto izvršiti, ali sâm sam proučavao neke teorijske radove ruskih znanstvenika iz problematike kojom sam se bavio. Poopćio sam njihove rezultate i na tome magistrirao. Tako je završilo moje školovanje. Naravno, nije moglo proći bez zanimljivosti. Moj rad je bio čista teorija, a u komisiji su mi bila dva stručnjaka za numeričku analizu on, njegov kolega iz Vinče (zanimljivo je da me je Tošić, iako profesor iz Numeričke analize, poslao da ispit polažem kod tog kolege iz Vinče, jer ga je smatrao „jačim“ u tome od njega) i kolege iz Elektromagneike, koji je

u to vrijeme najviše koristi računala na fakultetu. Naravno, prvo Tošićevo pitanje je bilo zašto nisam uzeo manje teorijskih problema, ali dao i primjene na kompjutorima. Bio je zadovoljan odgovorom i time eliminirao mogućnost da me i druga dva kompjutoraša pitaju o tome. U Institutu je jedna kolegica tvrdila da je to bilo nekorektno od Tošića, a ja sam tvrdio suprotno. Međutim, Tošićevom bratu, koji je dolazio u Institut ispričali su obratnu priču: ja sam zamjerao Tošiću, a kolegica ga je branila. To je došlo i do profesora Tošića, ali on je to ispričao meni, pa je spletkarost ostala bez posljedica.

Tako sam jedini iz te generacije post-diplomanada Geomagnetskog instituta na vrijeme magistrirao, pa mi je direktor morao dati stalni posao. “Poslušne” je htio najuriti, ali smo ga uspjeli pobijediti na Glavnom odboru. Svi su ostali i kasnije magistrirali. Većina i doktorirala. Interesantno je primijetiti da je u tom institutu koji je bio ustanova SIV-a bilo samo nas dvojica Hrvata: iz prethodne generacije Stjepan Selak i ja. Nas dvojica smo i prvi doktorirali.

Viša pomorska škola – Pomorski fakultet u Kotoru

A kako je počelo to s doktoratom iz matematike? Želio sam se vratiti u Kotor. Jedino pogodno mjesto bila je Viša pomorska škola koja je trebala postati Pomorski fakultet. Profesor Ćirković me je odveo kod dekana profesora Maslovara i dogovorili smo se oko mog preuzimanja katedre za matematiku. Tako bih se vratio u područje koje volim, a zahvaljujući profesoru Dragoslavu Mitrinoviću to je bilo moguće jer je on omogućio doktoriranje, pa i nama koji nismo završili matematiku iz matematike, na ETF-u u Beogradu. Knjiga profesora Mitrinovića “Analytic Inequalities”, Springer-Verlag, Berlin-Heidelberg-New York, 1970. uz knjige Hardyja, Littlewooda i Polya, odnosno Beckenbacha i Bellmana smatra ju se klasičnim u oblasti teorije matematičkih nejednakosti pa je to odredilo oblast iz koje ću raditi doktorat. Zanimljiva je i priča moje suradnje s njim jer su nas i njemački i američki referativni časopisi nazvali kasnije velikim imenima u teoriji nejednakosti – kao profesora i njegova učenika (Ne mislim na interpretaciju te suradnje od strane Gospodina 2+2). Dolaskom u Zagreb osnovao sam svoju školu u teoriji nejednakosti koju danas u svijetu zovu ili Pečarićeva ili Hrvatska škola.

Naravno, nije se sve to tako lako moglo ostvariti. Svašta se događalo s ispitima iz matematike na Višoj pomorskoj školi. Protivnici mog povratka u Kotor osigurali su da se mene prvo pošalje u JNA, tako da tamo budem tijekom dvije školske godine, i u to vrijeme raspisali natječaj. Oni koji su bili na mojoj strani javili su mi, pa sam se prijavio. Ja jedini magistar među prijavljenima (dva moja srednjoškolska profesora), jedini sa znanstvenim radovima (istina, ne iz matematike) dobio sam prednost od Komisije. Ali, našli su da mi fali tri mjeseca radnog staža i primljen je onaj koga je željela protivnička struja, ali kao privremeno rješenje. Glavni njegov zagovornik bio je tadašnji predsjednik SSRNCG – budući član predsjedništva Jugoslavije i veliki zagovornik Slobodana Miloševića – Nikola Bućin, Srbin iz Kotora. Bio je moj profesor, pa sam ga savjetovao da doktorat ne upiše iz matematike, jer je mala vjerojatnost da će ga i uraditi. Poslušao je savjet i doktorirao na Fakultetu organizacionih nauka u Beogradu. Kasnije, 1982. godine, kada sam već bio doktorirao, ponovno su tražili matematičara. Ponovo sam se javio na natječaj – sada je to već bio Pomorski fakultet. Iako je natječaj, koji je bio dogovoren sa mnom, za honorarni rad (dok mi ne riješe stambeno pitanje da bih mogao doći s obitelji), a bio sam i jedini kandidat – nije realiziran.

Naravno, ponovo su se potrudili da tako i bude. Moj profesor, sada već dekan, objašnjavao mi je kako su iz Titograda dobili mišljenje da ne mogu biti izabran, iako su oni iz Kotora to tražili, s obrazloženjem kako sam u Beogradu asistent iz fizike.

–Ja sam asistent tamo kao magistar elektrotehnike, a ovdje sam se natjecao kao doktor matematike sa stotinjak objavljenih radova. Znači li to da sam u Beogradu radio kao vratar na Muzičkoj akademiji, i ovdje bih mogao biti samo vratar.

Odveo me je na Fakultet i rekao svojoj tajnici da mi da to pismo iz Titograda. Ali tajnica mi je poslala i prethodno pismo koje su oni uputili i iz koga je bilo vidljivo da je on tražio odobrenje da on drži te predmete.

–Pa što ste Vi očekivali da će vam odgovoriti?

Vjerojatno je tajnica „nastradala“ što mi je dala i ono prvo pismo.

Doktorat iz matematike

Profesor Tošić je podržao moju želju da poslije magistrature krenem u matematiku i sugerirao mi proučavanje Mitrinovićeve knjige. Kada sam izašao iz vojske, donio mi je doktorsku disertaciju Gradimira Milovanovića obranjenu na Elektronskom fakultetu u Nišu (Milovanović je danas redoviti član SANU). Vrlo brzo sam poopćio rezultate iz dva poglavlja te disertacije i s Milovanovićem objavio svoja prva dva znanstvena rada iz matematike. Objavljena su iste godine u Mitrinovićevom časopisu "Publikacije ETF-a (Beograd), ser. za mat. i fiz." koji je u to vrijeme bio veoma značajan časopis za oblast matematičkih nejednakosti.

Profesor Mitrinović me je tada pozvao da radim doktorat kod njega. Bio je u mirovini, pa je na Fakultetu bio u kabinetu zajedno sa svojim nasljednikom prof. dr. sc. Petrom Vasićem. Nije ga ni često bilo na fakultetu, pa sam mislio da komuniciram s njim preko profesora Vasića. (Tu je bio i docent dr. Ivan Lacković i profesor Janić.) Nisam znao da oni nisu u dobrim odnosima i da ta komunikacija uopće ne funkcioniše. Mitrinović nije ni znao što radim, pa je mentorstvo prepustio onome, koji je znao što time dobiva – profesoru Vasiću. Godine 1979. objavio sam devet radova, od čega šest u Publikacijama ETF-a. S profesorom Vasićem sam se dogovorio da početkom 1980. prijavim doktorat. Zajedno smo sastavili prijavu i predložili da, osim njega, ocjenu podobnosti da i profesor Mitrinović.

Ali čekalo me je iznenađenje. Došao sam kod njih u kabinet i profesor Mitrinović me je napao zbog loše prijave. Profesor Vasić – šuti. Kao da on nema ništa s time. Pobjesnio sam i u momentu kada sam htio uzvratiti, profesor Janić, koji je također bio nazočan, dao mi je znak da šutim. Teško je racionalno odgovoriti kada vam netko općenito prigovara. Čekao sam da kaže nešto konkretno. I dočekao sam. Mitrinović će meni:

– Tvrdiš da ćeš u tezi raditi s Fuchsovom generalizacijom teoreme o majorizaciji. Pa što tu možeš uraditi, kada je Fuchs dao potrebne i dovoljne uvjete za težinsku verziju teorema o majorizaciji?

– *To tvrdite Vi u Vašoj knjizi. Međutim, dokazao sam da to nije točno i napisao rad koji će biti objavljen u Rumunjskoj.*

– *Ima svakakvih dokaza.*

– *Točno, ali moj je provjeravao profesor Vasić.*

U stvari slagao sam bijesan što je Vasić prepustio svu silinu napada na mene, iako smo zajedno pisali moju prijavu doktorata. Mitrinović se okrene njemu:

– *Je li istina?*

– *Jest!* – slaže i Vasić. (Zapravo, Vasić je volio dobru kapljicu, pa baš nije sigurno je li on svjesno rekao neistinu.)

Profesor Janić, s kojim sam imao nekoliko zajedničkih radova, rekao mi je da je Lacković otišao kod Mitrinovića i tvrdio mu da sam ja ukrado neki njihov zajednički rad. Je li to istina ili je problem onih šest radova u Publikacijama (u broju za 1979. g. imao sam šest radova, što je odjeknulo među tamošnjim matematičarima) ili pak u tome što nisam napisao niti jedan rad zajedno s njim – ne znam. Uglavnom, slijedeća dva mjeseca zaobilazio sam njihov kabinet. Nije bilo ni teško jer je profesor Vasić češće bio u kavani preko puta fakulteta znakovita naziva “Domovina”. Suludo je bilo imati problema s doktoratom, a profesor Peter Bullen iz Kanade mi javi kako je na Sveučilištu La Trobe u Melbourneu držao predavanja o nekim rezultatima iz moje disertacije. Svašta se kuhalo u ta dva mjeseca, kada sam – uvjeren da Mitrinović nije u kabinetu – pokucao na vrata. Ali u njemu je bio baš on. Pozvao me da uđem. U razgovoru je spomenuo kako nije on pisao onaj dio knjige u kome je grješka o kojoj sam govorio. Očito je pronašao originalan Fuchsov rad i provjerio moju tvrdnju. Osobno je napisao prijedlog za prihvaćanje disertacije u kome je napisao:

“Karakteristično je da je Pečarić došao do važnih i interesantnih rezultata za generalne nejednakosti koje su u svijetu obrađivali matematičari od ugleda.”

Supotpisnik je bio Vasić, a predvidjeli su Lackovića kao trećeg člana komisije kome su, kao najmlađem, dali moj rukopis. I onda je počelo. Lacković je napisao 141 primjedbnu na 180 stranica mog rada u kojima je “pronašao” niz pogrešnih rezultata i čega sve ne. Napisao sam

pristojan odgovor i dao ga Vasiću, a na svoj način sam mu i komentirao te “greške”:

“Lacković je doktorirao na konveksnim funkcijama, treba napisati s prof. Mitrinovićem monografiju o njima, a ne razumije definiciju n-konveksnih funkcija.” (Tvrdio je da je moj rezultat pogriješan jer nije razumio tu definiciju.)

To se ubrzo počelo pričati po fakultetu. Malo po malo pritisak na njega je rastao i on je postajao fleksibilniji. Nije se ni meni isplatilo zaoštavanje odnosa pa sam odlučio disertaciju skratiti na slijedeći način: ono što mislim da je ponajbolje pokazat ću mu da sam u pravu, a ono manje vrijedno ću izbaciti tako da stekne dojam kako je bio u pravu, a ja ću to publicirati u radovima. Tako je on, zajedno sa mnom, otišao kod Vasića i rekao mu:

“Što se mene tiče, Pečarićeva teza je u redu.”

Sâm sam otipkao tezu radeći dan i noć tako da je ona sada bila na 70 stranica i predao im je. Mitrinović ju je opet dao Lackoviću, a ovaj je opet uradio isto: napisao novih 40 primjedbi, sličnih onima prethodnima. I postigao što je želio – profesor Mitrinović se povukao iz komisije! Naravno, ovaj put sam odgovorio, ali s nizom otrovnih komentara. Kako sam doznao da moje prethodne odgovore Vasić nije ni dao Mitrinoviću, ovaj put sam mu posebno naglasio da mu ih obavezno da. I doista poslije izvjesnog vremena Mitrinović mi je rekao kako Lacković nije htio biti zlonamjeran u pisanju svojih primjedbi već je samo htio da teza bude što bolja. Jasno je bilo kako samo hoće da bude zamoljen da se vrati u Komisiju. Kada sam to rekao Vasiću on će:

“E nećemo ga vratiti već ćemo u Komisiju imenovati Boasa i Ky Fana.”

Radilo se o najpoznatijim svjetskim matematičarima iz problematike. Boas je u tom momentu bio predsjednik AMS-a i glavni urednik časopisa Amer. Math. Montly i J. Math. Anal. Appl.

Tako je umjesto završetka cijele priče došlo do daljnjeg zaoštavanja. Lacković je počeo seriju predavanja protiv mojih radova na Fakultetu. Na prvom je krenuo s napadom na dva rada – jedan zajednički s profesorom Janićem, a drugi moj. Bilo je nazočno puno ljudi i njegovih studenata s ETF-a. Najavio je velike pogreške u radovima, a radilo se o sitnicama koje je prikazao kao velike pogreške i moje neznanje. Tako je na moj odgovor da je to nešto što se podrazumijeva pa sam u stvari radio isto ono što i profesor Mitrinović u svojoj knjizi on komentirao, iskoristivši činjenicu da Mitrinović nije bio nazočan:

“Kada bi to bilo istina, ja bih mu to ozbiljno zamjerio.”

Bila je to njegova velika pobjeda, a Vasić više nije htio biti nazočan niti na jednom predavanju – bilo Lackovićevu, bilo momemu. Odlučio sam u svom odgovoru pokazati kako takvih stvari koje se podrazumijevaju ima u mnogim matematičkim tekstovima i odlučio sam da to pokažem na primjeru Lackovićeve teze. I doista sam našao niz takvih primjera, ali i pravih grješaka. Jedna je bila nevjerovatna. Svojevremeno je upravo s Vasićem objavio poopćenje Hadamardovih nejednakosti i u tezi nađem kako ih je rumunjski matematičar Lupas upozorio na nepreciznu formulaciju same tvrdnje (zgodna formulacija za tešku pogrešku, zar ne?), a on će u tezi dati ispravnu formulaciju. Provjero sam i ustanovio da je ponovo pogriješio! Na žalost, na mom predavanju je bilo samo nekoliko matematičara s ETF-a i nekoliko s PMF-a, ali poslije mog predavanja profesor Tasković mi je rekao:

“Dosta si mu pokazao!”

(Tasković je kao profesor Matematičkog fakulteta u Beogradu napisao udžbenik „Nelinearna funkcionalna analiza“. Drugi dio „Globalna konveksna analiza“, Beograd 2001., ima preko 1000 stranica, citira me 50-ak puta.)

Ali slijedilo je drugo njegovo predavanje. Kada sam s njim dogovarao termin za moj odgovor on će meni:

– Kolega, ako budete ponovo govorili o grješcima u mojoj disertaciji, ni ja ni nitko drugi neće vam doći na predavanje.

– Kolega Lackoviću, doista ima još toga u Vašoj tezi, ali vi ste na svom predavanju izrekli toliko gluposti, da ću se ovaj put zadovoljiti samo s njima.

I nitko se osim njega nije pojavio, pa predavanje nisam ni održao.

Održano je još nekoliko sličnih predavanja.

U to vrijeme stigla su mišljena iz SAD-a. Boas će o tezi napisati:

„Započeo bih sa sljedećim: smatram da bi Pečarićeva teza bila prihvatljiva na svakom američkom sveučilištu, i bolja je od većine teza koje sam vidio.

Pečarić je, u prvom redu, sistematizirao veliki dio materijala koji se pojavio tijekom godina i koji je postao poprilično kaotičan. Ova je sinteza vrijedna sama po sebi.

Drugo, Pečarić je pokazao veliku ingenioznost pronalazeći jednostavnije dokaze nekih nejednakosti i prikladne generalizacije drugih. Tako je postigao bolje razumijevanje mnogih nejednakosti. Također, uspio je ujediniti neke nejednakosti koje su se isprva činile potpuno nepovezanim.

I na kraju, mnogobrojni su njegovi originalni doprinosi ovom polju.“

A Ky Fan će završiti svoj report ovako:

„Smatram da je ova teza gospodina Pečarića znatan doprinos teoriji konveksnih funkcija.

Uživao sam čitajući ovaj materijal, i željno iščekujem tiskanje ove teze.“

Međutim, oni su trebali potpisati i zajedničku ocjenu Komisije u kojoj su pored njih, prof. Vasića bili i profesor Adamović, u tom momentu dekan na matematici PMF-a i profesor Đorđević, šef katedre za matematiku Elektronskog fakulteta u Nišu. Ky Fan ga je dobio na vrijeme i obavijestio Vasića da će uskoro biti u Europi, pa da bi mogao doći u Beograd. Međutim, pismo Boasu je putovalo pola godine, pa se s obranom odužilo, tj. kada je Vasić shvatio da se pismo zagubilo umjesto Boasova potpisa priložio je njegovo pismo.

Lacković je napisao prigovor na njihov referat, a Komisija ga je pozvala da javno iznese svoje primjedbe. Počeo je tako što je tražio da mu ja ne odgovaram jer je on pisao prigovor na izvješće Komisije, ali Komisija je znala da je bolje da mu odgovorim ja. I odgovorio sam. Ukazao sam na cijeli niz matematičkih bedastoća (na primjer ponovio je i one s drugog predavanja), a u jednom momentu sam ponovio što je on rekao i pitao ga:

– *Jeste li to tvrdili?*

– *Jesam!*

– *Pa to je obična glupost. Evo Vam kreda i dokažite to.*

– *Pa to je lako* – reče i krene pisati. Napisao je jedan red i stane. Valjda je shvatio da to što tvrdi nije točno. Poslao sam ga u klupu riječima:

– *Kolega Lackoviću, matematika Vam se ne čita kao književnost. Uvijek morate imati olovku u ruci i provjeriti ono što mislite da vrijedi.* Posebno mi je bila zanimljivo reagiranje profesora (kasnije i akademika) Cvetkovića. Naime, kada sam jednostavnim primjerima pokazao ništavnost Lackovićeve tvrdnje kako moje poboljšanje Levinsonove nejednaosti zapravo nije nikakvo poboljšanje, Cvetković se uhvatio rukama za glavu.

Lacković je bio potpuno ismijan, ali ostalo je glasovanje na Vijeću. Kvorum je bio “tanak”, a njegovi su svi došli. Ipak sam “prošao”.

Čuo sam i komentar Vasićeve “podrške”: Jedan profesor je rekao da bi glasovao protiv da je Vasić rekao i jednu jedinu riječ jer moj rad nije branio ni na prethodnim raspravama. Srećom nije ni tada. Sam se izborio za nj. Tezu sam obranio pred domaćim dijelom Komisije.

Lackoviću se teško mirio s porazom. Na Institutu za matematiku, gdje su uglavnom dolazili njegove kolege s PMF-a prijavio je ponovno svoje primjedbe o Janićevom i mom radu, ali i o jednom radu G. Milovanovića i I. Milovanovića (radilo se o očitoj tiskarskoj pogriješci što je bilo očito iz njihova dokaza ali on je formulirao kontraprimjer). Počeo je tvrdnjom kako se u posljednje vrijeme pojavio niz loših radova iz matematike pa se eto on bori protiv toga. Bio sam nazočan,

ali jednostavno nisu mi ni dozvolili da dođem pošteno do riječi. Jasno mi je bilo da moram odgovoriti i njemu i njima i to tako da sam zakažem svoje predavanje. Pripremio sam odgovor na njegovo predavanje, ali odlučio sam se na mnogo efektnije predavanje o njegovim rezultatima koje sam naslovio: “O putovima (i stranputicama) u generaliziranju Hadamardovih nejednakosti”. Dao sam i sažetak:

“U saopćenju će biti dano niz primjedbi na neke generalizacije Hadamardovih nejednakosti za konveksne funkcije. Na primjer, bit će dani kontraprimjeri za više rezultata dobivenih u doktorskoj disertaciji I. B. Lackovića obranjenoj u Nišu na Elektronskom fakultetu.”

Počeo sam sa svojim slaganjem s njegovom tvrdnjom o pojavi loših radova u matematici i nastavio:

-Ja ću na ovom predavanju pokazati da se to počelo događati upravo s radovima kolege Lackovića!

Tako je počelo moje dvosatno izživljavanje na njegovim rezultatima. Naravno, izživljavanje i po svima njima, jer mi nisu na njegovom predavanju dopustili pošteno ni odgovoriti na tvrdnje njihovog kolege i bivšeg učenika. Jedan mi je rekao da su oni očekivali moj odgovor na Lackovićeve primjedbe.

– Ovo je znanstveni seminar na kome se može prijaviti što god želite, ali ja imam spremljeno i to predavanje. Mogu ga odmah održati ako želite.

Nisu htjeli. Veliki Lackovićev prijatelj profesor Kečkić, koji je umjesto njega i održao jedno predavanje – napad na moj rad, također mi je nešto potihom prigovorio dok sam prolazio pored njega. Uzvratilo sam mu na isti način:

– Ako hoćete mogu pokazati da je netočan i onaj Vaš rezultat koji ste objavili u Mat. Balkanici.

– Možete ako želite.

– Ma nema potrebe da to svi znaju.

- *Vidim da uživate u ovome.*
- *Od Vas sam naučio.*

Građevinski fakultet

Poslije ETF-a i Instituta “rat” se nastavio na Građevinskom fakultetu, na koji sam prešao iz Instituta i zaposlio se kao asistent iz fizike. Već sam imao radove iz matematike i na Katedri za fiziku su podržavali moj znanstveni put. Kada sam doktorirao na Katedri za matematiku nisu željeli raspisati natječaj za moje unaprijeđenje. U stvari, jedan njihov asistent je, zbog toga što se moja obrana odužila, doktorirao prije mene, pa mu se nisam želio javiti na natječaj. Morao sam čekati kada će slijedeći njihov asistent doktorirati. Uradio sam još nešto. Povezao sam se s kolegom Radojkovićem s hidro odsjeka i s njim razvio metodu graničnih elemenata. Moje rješenje primjene te metode za određivanje najpovoljnijeg položaja bunara znatno je olakšalo taj problem, a veliko je bilo njihovo zadovoljstvo kada se isti metoda primijenio kod podzemnih zavjesa. Radojković je zbog tih rezultata postao član organizacijskih odbora svjetskih kongresa iz tog područja. Tako sam osigurao potporu ponajboljih ljudi s Građevinskog fakulteta. Pokazao sam im da od mene i oni mogu imati koristi, a ovi drugi matematičari nisu mogli uraditi dovoljno ni za sebe u svojim oblastima, a kamoli tako nešto.

Slijedeće 1983. g. doktorirao je ponajbolji matematičar s Katedre za matematiku GF-a Dragan Janković, pa sam mogao očekivati natječaj koji je namjenjen njemu.

Mislim da sam negdje 1984. ako ne i prije počeo nazirati pojavu tzv. “antibirokratske” revolucije. Teško je bilo sve prešutjeti. Tako su na nekom sastanku govorili o političkim prilikama i konstatali kako mogu otvoreno govoriti „jer smo ionako svi Srbi ili Crnogorci“. Bilo je dosta Hrvata tamo (za neke sam doznao tek nakon Domovinskog rata), i uglednih profesora. Svi su šutjeli, pa sam ja dobio:

–*S jednim izuzetkom, molim!*

Kako je to bilo vrijeme kada se velikosrpski fašizam stvarao kroz napade na Albance i navodne ugroženosti Srba na Kosovu, oni koji su

se protivili mom izboru iskoristili su to što nisam eksplicitan – pa su počeli pričati po Fakultetu kako san ja Albanac.

Prvo mi je to rekao prof. Borelli (potomak plemenite zadarske obitelji), a potom na ulici Ankicu i mene je sreo prof. Ernest Stipanić i to ponovio. Postalo nam je jasno da je jedino rješenje, s obzirom da nisam želio ići vani, odlazak u Hrvatsku. Međutim, stan me je obvezao biti na Građevinskom fakultetu do 1987. godine. Morao sam se ponašati kao da želim ostati tamo.

Prof. Stipanić kao matematičar i Hrvat, bio je na mojoj strani. Ali svoju potporu usudio se iskazivati samo u osobnim kontaktima s drugim kolegama na Fakultetu. Bio je veoma ugledan profesor tamo, ali i Hrvat. A to nikada baš i nije bilo lako biti tamo. Prof. Mitrinović mi je kasnije ispričao kako Stipanić nije ni mogao doktorirati u Beogradu, već je to učinio u Zagrebu. Predsjednik komisije za Stipanićev izbor za docenta bio je upravo prof. Mitrinović. Napisao je prijedlog za izbor. Jedan od supotpisnika mu je potpisao uz riječi:

–Potpisujem samo zato što si Ti napisao prijedlog. Inače, nikada ovom katoliku ne bih potpisao!

Uzred budi rečeno ovo KATOLIK bilo je HRVAT. Prof. Stipanić je bio komunist, za vrijeme rata i logoraš (otok Mamula)!

Da, na priče o mom Albanstvu upozorio me je kasnije i moj suradnik prof. Radojković. Rekao sam mu, zbog tamošnjih primitivnih napadaja na Albance:

–Ja bih bio ponosan da sam Albanac, jer su mnoge od uglednih bokeljskih obitelji albanskog podrijetla, ali samo sam Hrvat!

Prof. Borelli i članovi njegove obitelji su posebna priča. Diplomirao sam kod njegova brata koji je bio profesor iz Atomske fizike na ETF-u, a supruga mu je bila knjižničarka u Zavodu za fiziku. Ona mi je maksimalno izlazila u susret s udžbenicima tijekom studiranja, a i kasnije. Kada je čula da odlazimo u Zagreb ispričala mi je jednu doista zanimljivu priču:

Treći brat je svojevremeno otišao s obitelji živjeti u Zadar. Poslije izvjesnog vremena su se vratili. Upisali su kćer u školu. Kada su drugi učenici doznali da je došla iz Hrvatske, počeli su je maltretirati na razne načine. Nije bio problem u jeziku, jer je ona veći dio života provela u Beogradu. Na nju je sve to strašno djelovalo, pa su je odveli psihijatru, koji im je dao spasonosno rješenje: Upišite je u drugu školu i neka tamo uopće ne spominje Zadar i Hrvatsku. I to je pomoglo! Prof. Borellija sam zadnji put vidio u Zagrebu poslije rata. Rekao mi je:

-Znaš li Ti da sam ja postao Hrvat tek s navršenih sedamdeset i više godina života, mada sam jedno vrijeme i radio u Zagrebu i dopisni sam član HAZU. Naime, kao i obično ljetovao sam u Zadru i one godine kada su Srbi na Kosovu imali onaj svoj velikosrpski miting. Ali kada sam se vratio u Beograd, i vidio kakve se sve laži tamo govore o tome – POSTADOH I JA HRVAT.

Suradnja s profesorom Mitrinovićem

S druge strane, došlo je do velike suradnje s profesorom Mitrinovićem. Naime, jedan kolega iz Austrije me je zamolio da mu prenesem jednu poruku. Učinio sam to telefonom, ali na moje veliko iznenađenje Mitrinović je tražio da dođem kod njega doma. Došao sam i on mi je ponudio da s njim radim monografiju iz geometrijskih nejednakosti. Rekao sam mu da se njima nisam bavio, ali on je tvrdio da ću to dobro uraditi. Dao mi je neki materijal pa sam mu trebao javiti što sam odlučio. Kako uskladiti odnose između toga da on i Vasić nisu u dobrim odnosima? Janiću je Vasić bio kum, ali mi je savjetovao:

“Drži se profesora Mitrinovića. On će uraditi nešto dobro i za Tebe, a Vasić misli samo na sebe.”

Počeli smo raditi na toj monografiji, a uz to smo počeli objavljivati i zajedničke radove. Uskoro smo postali tako bliski da sam – bez najave – mogao doći kod njega u svako doba dana. Koliko sam ga samo puta prekinuo dok je ručao.

Ta suradnja pokazala se veoma važnom i za moj kasniji odlazak u Zagreb. Naime, u rad na monografiji uključili smo veliki broj stručnjaka kojima smo slali pojedine djelove knjige. Njihove komentare bi uvrstili u knjigu. Jednom je Mitrinović spomenuo profesora Volenca iz Zagreba, pa smo kolegi Volencu poslali upit oko sličnog sudjelovanja u radu na našoj knjizi. Dugo nije bilo odgovora. I onda stiže pismo u kojemu nam je Volenec poslao popis od 800 referenci koje nam mogu koristiti u radu na knjizi. Danima je morao raditi na tome. Odmah smo se dogovorili da ga uključimo u rad tako da proširimo knjigu i s poglavljem o simpleksima kojega bi napravio Volenec. To se pokazalo sjajnim rješenjem jer se kasnije u znanstvenim časopisima knjiga najviše citirala upravo zbog tog dijela.

Javio sam se na natječaj Draganu Jankoviću, ali i na natječaj na ETF-u kolegama Vlajku Kociću i Milošu Labanu. Kocić je tada imao 25 radova, a Laban samo 5 pa je bilo jasno da sam se javio na njegovo mjesto. Zašto sam se uopće javio na taj natječaj? U stvari jedan Labanov rad je bio poopćenje jednog mog rada. Kada se taj rad pojavio (i on i Kocić su objavljivali samo u beogradskim časopisima) shvatio sam da je jedno od Lackovićevih predavanja – napada na moje rezultate – bio taj njegov rad, što je inače priglupo – ne možete umanjivati nečiji rad samo zato što znate poopćenje koje se na kraju i tiska. Pozvao sam Labana i pokazao mu kako se i njegovo poopćenje može dalje poopćiti i predložio mu da na tome radimo zajedno s prof. Janićem (bio je u jako lošim odnosima s Janjićem, pa će tako moći izgladiti tu situaciju). Prihvatio je. Međutim, kasnije sam doznao kako je u Matematičkom institutu pričao protiv mene, pa sam mu se javio na natječaj.

Dana 18. srpnja 1985. profesor Mitrinović mi je napisao:

“Cvetković je bio kod mene i rekao mi je da su na E. F. dali prijedlog za Kocića i Labana iz kadrovskih razloga, jer E. F. nema mjesta za novog. Cvetković je pun hvala za Tebe. Kazao je Komisiji: ‘Pečarić je za 18 mjeseci objavio 36 radova u inozemstvu, a mi svi zajedno to nismo učinili. To je svojevrsan fenomen.’ On se nada i to im je kazao da će ovaj izbor doći do tiska. Borit ćemo se. Mislim i ja.”

Radi se o Dragošu Cvetkoviću o čijem hvatanju glave rukama sam već pisao. On je jedan od onih koji su završili ETF. Bio je i prvi takav koji je kasnije postao akademik SANU (moj suradnik Milovanović je drugi). Nije me to iznenadilo. Jasan mi je bio i zaključak, jer po tadašnjim zakonima kada bi primili mene, Laban bi ostao na mjestu asistenta ETF-a, dakle imali bi čovjeka više. Iako su po zakonu morali rangirati kandidate oni su, na Cvetkovićevo inzistiranje, to i napisali u zaključku referata:

“Na osnovu izloženog i na osnovu kadrovskog plana i potreba Elektrotehničkog fakulteta predlažemo ...”

Napisao sam prigovor na njihov referat. Mitrinović mi je pričao kako mu je jedan kolega s ETF-a rekao kako sam sigurno našao najbolje odvjetnike u Beogradu kad sam imao takav prigovor, na što mu je Mitrinović rekao:

– Ne, to Vam je pisao Pečarić. Znete on Vam je matematičar, pa mu za to i ne treba odvjetnik.

U stvari, odvjetnici ne bi mogli ni napisati takav prigovor, jer je u njemu pored povreda zakona bilo riječi i o matematici. Laban me je jednom napao. Tvrdio mi je kako su njegovi uvijek bili u vlasti i da će učiniti sve da mi djeca imaju problema u školi, a njegov tata – umirovljeni profesor Medicinskog fakulteta, učinit će da opet dobijem TBC. Narugao sam mu se:

– Hoće li mi staviti bacile TBC-a u Coca-colu?

Kada sam odlazio iz Beograda ispričao sam nekim poznanicima tu priču i konstatirao kako će im takvi ljudi vladati državom. Pogriješio sam u onom “takvim”, jer je Laban dogurao i do ministra u Miloševićevj vladi. Inače je bio poznat i po napadom na Jugoslavensku enciklopediju i po zahtjevu da Hrvatska plati Srbiji odštetu zbog NDH.

Izbor na Građevinskom fakultetu

Ali, izbor na Građevinskom fakultetu pretvorio se u pravi rat. Referenti izvanredni profesori Milomir Trifunović i Vladimir Mičić s

Građevinskog fakulteta i docenti Miroslav Ašić i Vladimir Janković s PMF-a dali su negativno mišljenje o mom radu. Bilo je tu svega i svačega, a išli su dotle da su čak tvrdili da mi je jedan rad pogrešan, a u stvari su lažno ili iz neznanja konveksnu funkciju proglasili konkavnom i “našli” kontra-primjer. Poznati profesor mehanike s Građevinskog fakulteta Vlatko Brčić izdvojio je svoje mišljenje dajući pozitivno mišljenje o svim kandidatima.

Na negativno mišljenje stiglo niz reagiranja. Reagirali su redoviti profesori Mitrinović, Vasić, S. Vukadinović (Saobraćajni fakultet Beograd) i Janić D. Adamović (PMF Beograd), R. Đorđević (Elektronski fakultet, Niš), izvanredni profesor G. Milovanović (Elektronski fakultet, Niš – danas srpski akademik), kao i docenti s hidro odsjeka GF-a M. Radojković i Č. Maksimović.

Tako je Mitrinović upozorio:

“Pečarićevi radovi prije tiskanja prošli su kroz uobičajenu kritiku. Za 79 znanstvenih radova iz matematike, koje su referenti prikazali, imao je barem 79 recenzenata (u inozemstvu se određuje barem po 2). Svaki rad se prikazuje u tri referativna časopisa. Dakle, najmanje 250 recenzenata je ocjenjivalo Pečarićeve znanstvene doprinose. Valja naglasiti da nijednom radu u referativnim časopisima nije stavljena nikakva zamjerka. Što više, u recenzijama mogu se naći epiteti: ‘elegantni rezultati’, ‘kratki dokazi’, ‘fascinantna nejednakost’, ‘ingeniozan identitet’.”

Đorđević i Milovanović između ostalog napisali su:

*“Očigledno referenti su se trudili da opovrgnu neke od rezultata do kojih je Pečarić došao. Pri tome su pribjegli poznatom metodu nalaženja kontraprimjera. Međutim, njihova je grješka, koje vjerojatno ni danas nisu svjesni, u tome što su pronašli pogrešan kontraprimjer. Tako, na primjer, u pokušajima da opovrgnu Pečarićeve rezultate iz rada 62, objavljenog u američkom časopisu *Journal of Mathematical Analysis and Applications*, na prijedlog poznatog znanstvenika profesora Ky Fana sa Sveučilišta Santa*

Barbara u Kaliforniji navode kontraprimjer koji je pogriješan, jer pretpostavke o funkciji f ne zadovoljavaju uvjete teorema koje je Pečarić dokazao i koje su točne.”

Adamovićev prigovor je dan na 15 stranica. On navodi i imena prikazivača koji su u referativnim časopisima govorili ono što spominje Mitrinović, i upozorava: “*Profesor P. Bullen (Kanada) držao je u Australiji predavanja o nekim Pečarićevim rezultatima*”, a ove i niz drugih takvi “*činjenica referenti su propustili spomenuti*”. U tim prigovorima dan je i nepotpuni popis od 14 matematičara koji su profesori matematike na sveučilištima u Zagrebu, Waterloo, Beogradu, Nišu, Skopju i Mostaru, a koji nisu diplomirali matematiku.

Naravno, potporu negativnom mišljenju dao je očekivano Lacković, ali i Institut za matematiku PMF-a koji je izrazio svoje protivljenje izboru kandidata koji nisu diplomirali matematiku. Njima spomenuta imena (Blanuša, Devidé, Zelenko, Palman, Ugrin-Šparac, Đoković, Tošić, Cvetković, Slavić, Simić, Milovanović, Stanković, Lazov i Mesihović) nisu ni trebali biti profesori matematike.

Trifunović, Mičić, Ašić i Janković su odgovorili svojim oponentima pa su tvrdili i slijedeće po onom Čosićevom: Laž je najviše pomogla Srbima u povijesti:

“Čudno je i veoma indikativno da profesori Mitrinović, Vasić, Janić, Đorđević, Milovanović, bivši ili sadašnji profesori Elektrotehničkog fakulteta u Beogradu i Elektronskog fakulteta u Nišu, i njihovi suradnici, profesori Adamović i Vukadinović, koji su svi, nesumnjivo, u toku sa zbivanjima na Elektrotehničkom fakultetu, nisu našli za potrebno da u bilo kom vidu ospore zaključnu ocjenu komisije za izbor dva docenta za Matematiku na tom fakultetu; na tom je konkursu sudjelovao i dr. Josip Pečarić, a komisija je dala mišljenje da on ne ispunjava uvjete za izbor u zvanje docenta za Matematiku na EF.”

S GF-a je zatražena potvrda tog navoda, a dekan ETF-a Gojko Muždeka odgovara:

“Iz tog izvješća se vidi da nije dano nikakvo negativno mišljenje za kandidata J.E. Pečarića, naprotiv, veoma pozitivno se govori o njegovoj plodnoj znanstvenoj aktivnosti, naročito posljednjih godina.”

Kako je postojao prigovor što nemam iskustva u nastavnom radu iz matematike 10. siječnja 1986. god. poslao sam dopis dekanu GF-a da na UNESCO-ovom postdiplomskom studiju u Novom Sadu držim predavanja iz Uvoda u linearnu algebru. Na sjednici Zbora nastavnika i suradnika GF-a održanog 5. ožujka 1986. za moj izbor glasovalo je 56 nastavnika i suradnika, za Jankovića 20, a suzdržanih je bilo 37. Za jedan glas nisam bio izabran. Pokušalo se na Savjetu fakulteta to ipak učiniti, ali bez uspjeha. Janković je otišao u SAD (gdje je ostvario uspješnu karijeru). Postupak je vraćen Zboru nastavnika i suradnika. Kako su Trifunović i Mičić ponovili svoju laž o izvješću s ETF-a, kolega Radojković je na novoj sjednici pročitao to izvješće i pokazao kako doista ne govore istinu. Očekivao se moj siguran izbor, ali – vjerovali ili ne – dobio sam manje glasova nego prvi put!

Na samim sjednicama nisam mogao reagirati jer na njima nisam bio nazočan zbog toga što se raspravljalo o meni. Ali što mislim o mojim oponentima s Katedre za matematiku GF-a rekao sam kada je bio natječaj za izbor asistenta na kome se javio ing. Radomir Stanković, magistar primijenjene matematike, koji je do tog momenta uspio i doktorirati. Svoj govor sam završio riječima:

“Da bi se neki talentirani matematičar, student ili inženjer građevine usmjerio na znanstveno-istraživački rad u Matematici mislim da mora biti ispunjen barem jedan od slijedeća dva uvjeta:

1. *Mora postojati sličan primjer na samom fakultetu.*
2. *Među nastavnicima mora postojati i veoma kreativnih znanstvenika.*

Ti uvjeti kod nas nisu ispunjeni, a upravo ih ispunjava spomenuti kandidat ing. Stanković, sada već doktor matematičkih znanosti. Raspitivao sam se o njemu kod prof. Đure Kurepe, koji mu je bio u Komisiji za doktorat, i on kaže da se radi o izuzetnom matematičaru. Dakle, netko tko je: po profesoru Kurepi izuzetan matematičar, tko ima tiskanu monografiju, tko ima više znanstvenih radova od cijele

naše Katedre za matematiku, ne ispunjava uvjete ni za asistenta na našem fakultetu!”

Vjerovali ili ne – matematičari s GF-a bili su ljuti na mene. A rekao sam istinu!

Bilo je više interesantnih i značajnih događaja tijekom moje suradnje s profesorom Mitrinovićem.

Na Mitrinovićev nagovor napisao sam knjigu o konveksnim funkcijama koju je tiskao u seriji koju je on uređivao.

Također, mi je sugerirao da napravimo s profesorom Bullenom englesku verziju knjige o sredinama koju su svojevremeno na srpskom objavili on, Vasić i Bullen. Autori smo trebali biti on, Bullen i ja. Želio sam izgladiti njegove odnose s Vasićem i rekao da bi, s obzirom da je bio koautor prve knjige, bilo dobro da i on radi na njoj s nama. Mitrinović je popustio mojim uvjerenjima i pozvao ga na dogovor. Sutradan mi je rekao da se Vasić protivi tome da i ja budem koautor. Rekao sam mu da u tom slučaju ne računaju na moju pomoć. Poslije izvjesnog vremena zamolio me je da mu dam svoj prilog od nekih stotinjak stranica, a oni će ga objaviti kao prilog knjizi s mojim imenom. Kada je Bullen dobio taj rukopis zamolio me je da to ipak uvrste u odgovarajuće dijelove knjige. Tako su mi se na kraju samo zahvalili u predgovoru knjige.

Od zgodnih događaja s prof. Mitrinovićem iz mojih beogradskih dana treba posebno spomenuti njegov nastup u Matematičkom institutu koji su u Beogradu radili s značajnim profesorima na kraju karijere. Ti razgovori su i snimani.

Na upit o njegovim doktorima, Mitrinović je napravio i svoju rang listu (bio je mentor za preko 30 doktorskih disertacija na sveučilištima u Skoplju, Beogradu, Nišu, Prištini, Kragujevcu i Sarajevu). Iako sam bio asistent (iz fizike) na toj listi, a i nisam bio njegov doktorand, bio sam četvrti (poslije Đokovića, Vasića i Milovanovića) na toj listi uz nevjerovatan komentar:

–Pečarić bi bio uspješan bilo čime da se bavi u životu.

Dugo sam se šalio na račun tih njegovih riječi jer je mene Bog stvorio samo za matematiku i ništa više dok me mnogo kasnije moja doktorandica, danas profesorica Aleksandra Čižmešija nije „spustila na zemlju:

–Profesore, pa nemojte pretjerivati. A svi ovi tekstovi iz novina, časopisa...

S Mitrinovićem sam nastavio suradnju. O našim knjigama u referativnim žurnalima objavljen je čitav niz izvrsnih prikaza, često s tvrdnjom kako je knjiga nastala kao *rezultat suradnje dva velika imena u “teoriji nejednakosti”* A o prvoj knjizi o geometrijskim nejednakostima koja se pojavila 1989. godine. Professor D. Pedoe je u čuvenom matematičkom časopisu Amer. Math. Monthly objavio cijeli članak (July-August, 1991).

Vasić se pobunio što u mojim knjigama s Mitrinovićem nije i on koautor. Telefonom me nazvao i najavio odlazak kod Mitrinovića zbog toga. Napisao sam mu pismo u kome sam opisao sve što se događalo oko mene u Beogradu uključujući njegovu ulogu oko mog koautorstva u knjizi sa sredinama. Nije otišao na taj zakazani sastanak!

Prije smrti Mitrinović je pokušao organizirati da sve materijale koje je za života sakupljao pošalje meni u Zagreb. Nije uspio. Umro je 1995. Godine. U Nišu je Gradimir Milovanović organizirao konferenciju posvećenu njemu. Pozvao me je. Poslao sam tekst o Mitrinovićevom i mom zajedničkom radu u matematici koji sam završio ovako (kako bi rekla gđa Rudež: „priznao sam“):

“Nikada neću zaboraviti što mi je rekao 1987. godine kada sam se pripremao za preseljenje u Zagreb: ‘Samo Ti idi u Hrvatsku. Tamo će Ti biti bolje!’”

Tekst nije tiskan u Zborniku s te konferencije. Ali ovaj završetak jeste tiskan, ali na drugome mjestu. Naime, kada su časopisu Banach J. Math. Analysis odlučili jedan broj posvetiti meni zbog mojih zasluga u matematici tako što su pozvali više poznatih svjetskih imena iz moje problematike da objave svoje radove s posvetom meni, napravili su i intervju sa mnom. U tom intervjuu sam dao te riječi profesora Mitrinovića. Bitnu informaciju, kako je zbog mojih zasluga u

matematici, posvećen taj broj časopisa novinarki Tanji Rudež nije bio važan. A riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170), a koji koristi gđa Rudež, objavljen je i na kineskom u časopisu *Mathematics* 3 (2012), 245-249.

Odlazak

Tijekom ljeta 1986. nazvao me je Mitrinović u Kotor da mi kaže da je u "Politici" (!) objavljen natječaj za Sveučilište u Rijeci. Javio sam se na natječaj i dogovorio da počnem raditi kao predavač, dok mi ne istekne potrebnih deset godina na GF-u zbog stana, a da u tom periodu oni pokrenu sve što treba za moj izbor. Poslije izvjesnog vremena, mimo dogovora, javili su mi da se nisam mogao natjecati za nastavno zvanje, jer nisam imao izbor u znanstveno zvanje.

Preko profesora Volenca, koji je bio iznenađen odgovorom iz Rijeke, pokrenuo sam taj izbor u Zagrebu i ubrzo dobio zvanje višeg znanstvenog istraživača. Volenec je počeo tražiti mjesto za mene na zagrebačkim fakultetima i ubrzo je pokrenut moj izbor za izvanrednog profesora na tekstilnom odjelu tadašnjeg Tehnološkog fakulteta.

Godine 1987. Behdžet Mesihović je branio svoj doktorat u Sarajevu. Zvanično mentor mu je bio Mitrinović, ali u stvarnosti sam to bio ja. I to još od vremena kada sam imao probleme sa svojim doktoratom. Zahvaljujući izboru u znanstveno zvanje bio sam mu u komisiji na obrani teze.

Tada je pokrenut i izbor za novog doktora s Katedre za matematiku GF-a. Naime, na natječaj raspisan za kolegu Jankovića meni je nedostajao jedan glas i nitko nije primljen, pa sam morao čekati kada će opet netko od asistenata s Katedre za matematiku GF-a doktorirati, da bih se javio na natječaj koji bi Katedra morala tražiti. Javio sam se za mjesto izvanrednog profesora (nisu znali da je u tijeku moj izbor za to zvanje u Zagrebu). Kada je to čuo profesor Mičić, koji je bio izvanredni profesor, javio se na isti natječaj za redovitog profesora. Bio je uvjeren da će komisija biti sastavljena od njegovih profesora iz

Beograda i da će biti izabran. Međutim, na Fakultetu su odlučili da komisija bude sastavljena od po jednog akademika iz svih centara bivše države. Jasno mu je bilo da žele izabrati mene, jer u tom slučaju nema nikakvih izgleda, pa je zahtijevao poništenje natječaja. Na Zboru nastavnika i suradnika GF-a za taj njegov prijedlog glasovalo je samo njih četvoro. Ni svi članovi Katedre, kojoj je bio šef, nisu mu dali svoj glas. Ubrzo smo se preselili u Zagreb.

Još neke napomene

Doista, ima jedna zajednička crta od osnovnoškolskih klupa do akademika – bio sam prepušten sam sebi. U osnovnoj školi i u obitelji su se iznenadili što sam bio odličan učenik. Fakultet sam završio kao prvi u generaciji iako sam bio 400 dana u bolnici. Doktorirao sam bez stvarne pomoći mentora. Dapače, on je imao više koristi od suradnje sa mnom. Naime, u Srbiji je postojao jedan matematički projekt. Bodovano je ono što ste objavljivali. Na kraju petogodišnjeg projekta imao sam najviši koeficijent – 158,5. Drugi je imao manje od 50. Vasić je – s obzirom da je imao koeficijent iznad 40 – poslije toga postao voditeljem projekta. A samo dva rada mu nisu bila u koautorstvu sa mnom. Kada sam već bio u Zagrebu planirali su napraviti jedinstveni projekt za cijelu Jugoslaviju. Glavni istraživač je trebao biti profesor Vasić.

Vjerojatno su zanimljive još dvije činjenice u svezi s mojim beogradskim danima. Mojih deset godina je istjecalo s 1. studenim 1987., ali su me oslobodili rada u listopadu. Iz Zagreba sam tog 1. studenog otišao tamo po dokumente. Tada su mi dali i zaključak Savjeta fakulteta kojim oni zamjeraju Zboru nastavnika i suradnika GF-a zato što dopušta da s Fakulteta odlaze takvi stručnjaci kakav sam ja. Kao da nisu imali prigodu to sami učiniti kada sam na Zboru nastavnika i suradnika dobio 56 glasova, a protiv i suzdržanih je bilo 57. Zapravo me je to podsjetilo i na priču o mome albanskom podrijetlu. Naime, kada sam već bio izabran u Zagrebu za izvanrednog profesora (preskočivši zvanje docenta) rekao sam to na proslavi doktorata jednog mladog kolege s GF-a. Uslijedila je cinična primjedba da sam izabran zato što sam Hrvat. Prof. Borelli im je na to svima očitao lekciju:

–Pa koliko ja znam po Fakultetu se priča da je on Albanac!

Drugu zgodu mi je javio profesor Mitrinović. Uveli su citiranost kao bitnu značajku izbora na BU, pa su na Građevinskom fakultetu dali da se to uradi za sve nastavnike i suradnike koji su radili u zadnjih nekoliko godina na Fakultetu. Jedan profesor s GF-a je sreo profesora Mitrinovića i rekao mu:

-Onaj Vaš Pečarić nam opet pravi probleme.

Ispostavilo se da sam najcitiraniji znanstvenik na Građevinskom fakultetu.

Akademik Josip Pečarić/Kamenjar.com

NOVI LJUBIĆEVI TEKSTOVI O THOMPSONU

Rasprave o državi

TRUMP U GRADU, THOMPSON PRED GRADOM!

Što može donijeti Thompsonov povijesni koncert na zagrebačkom Hipodromu?

MARKO LJUBIĆ

MAR 31, 2025

Nikola Brboleza/CROPIX

Kad bi čovjek pomislio da od vremena uoči legalizacije višestranačja u Hrvatskoj i nešto kasnije u BiH, kad su tada državni i pseudodržavni mediji iz dana u dan korski najavljivali opasnog **Franju Tuđmana** i pokušavali isprepadati "narode i narodnosti" Jugoslavije, nije u hrvatskoj javnosti viđeno ništa tako intenzivno kao opasnost od Trumpa, pojavljivanje sve većih opasnosti se ubrzava, pristiže jedna drugu. **Putin** je prošlih godina bio gotovo zabavan prema Trumpu, pogotovo što su nas stalno uvjeravali s TV ekrana da samo što nije izgubio, smijenjen, umro, potučen do nogu, pa je to ispadalo kao video igrice u kojoj zle tipove sređuju pučkoškolska djeca. Trump danas prema reakcijama medija ispada neusporedivo opasniji. U Americi je uspio preživjeti nezamisliv progon, linč, atentat i pobijediti na izborima, pa su Europa i "europska" Hrvatska uočile sličnu prijetnju, kao Jugoslavija i ondašnje socijalističke Hrvatska i Bosna i Hercegovina od Tuđmana. Tko se prisjeća, gotovo nikakvu opasnost tada nije predstavljao **Milošević**, da ni ne spominjemo Kadijevića, Adžića, Vasiljevića, Mladića. Već dva mjeseca se ne stišavaju vrisci s naslovnica, a **Đule**, Bajrušiji, Modričke, Avdagići, Jandrići, Patertoljovci, Babićevci, Frkapetešićevci, Perišićčakarunovci,

Enjedanovci zapomažu o ugrozi demokracije, dok demokraciju junački brane razdrljenih prsa **Bujičari, Radićevci**, čitave skupine Stephena uz to i Bartulica, pa se tom ljutom boju ne vidi ni kraja ni konca.

Uto se ukazao **Thompson**.

U Hrvatskoj.

Pa ljuti desničari i nešto ljući ljevičari s tendencijom ignoriranja, koje im ipak u potpunosti ne odgovara u ovakvoj navali raznih opasnosti, prvo najavljuju koncert na **Hipodromu**, pa raspredaju danima o očekivanjima, pa onda buknu ulaznice puštene u prodaju za nekoliko sati, pa započnu rasprave o brojnosti koncerata i raznih skupova, o svjetskim, regionalnim i hrvatskim rekordima.

U međuvremenu se dogodio **Porin** gdje Marko Perković nije dobio Porina. Pobijedio ga Hrvat globalnog dometa i eksplozije **Marko Purišić**, katolik, koji je svojom pojavom pošteno preveslao cijeli hrvatski estetski establišment, a onda i europski. Umjesto da je onakav kakav se pojavio na sceni, onako peder k'o čovjek, ispostavilo se da je posve drugačija osoba, normalan, prirodan dečko i uz to vjernik katolik.

Pa Bujičari javno kukaju što ovaj prvi, poznatiji i neglobalniji Marko, ovaj Thompson, ali ne puška, nije dobio Porina, zanemarujući pri tome patnje porinista, koji su, da bi sačuvali koliko toliko obraza morali priznati da su dva Marka bar u ovom trenutku - posebna galaksija i da nekako ovoga što ga nazivaju puškom, nadjača ovaj s umilnim pederkastim nazivom iza koga se podmuklo skrivao neprogresivan hrvatski mladić.

A ni jedan ne valja, ruku na srce.

Oba ugrožavaju progresivce.

Jedan, ovaj mlađi dečec drma godinu dana svjetskim virtualnim nebom s oko pedeset milijuna pregleda svoje izvedbe, ovaj drugi, autentično hrvatskiji, drma, recimo vrhovima **Velebita i Dinare** nad hrvatskim vrhuncima.

Hrvatskoj zbilja između njih dvojice nitko ne može biti gubitnik, naročito kad se i ako se radi o nagradi estradne scene u zemlji, koja je gubitnik kako god okreneš, izuzev u trenutku.

Većinom su pobjednici podalje od toga svijeta, otprilike kao što su u politici i u ratovima pobjednici podalje od današnjih europskih

političara i lažnih ratnika. Kao što je na prošlogodišnjem natjecanju za pjesmu Eurovizije pobedio neki švicarski progresivac, uzeo nagradu i potpuno poražen u prostranstvima slobodnog izbora od Marka Purišića, tako danas u politici, isti oni koji predstavljaju eurovizijski pretežiti svijet pobjednicima, vojskovođama proglašavaju **opederčene Starmera, Macrona, Scohlza** i pseudoscholza s desnim uhom, rukom i nogom **Merza**, zatim progresivno kastriranu **"Poljačinu" Tuska**, s tom razlikom što proglašenje ovih političkih pobjednika nosi daleko zloćudnije posljedice.

Oni ne znaju pjevati a pjevaju, ne znaju voditi ratove a izazivaju ih hraneći se prevarom i sve sumanutijim prinosom ljudskih žrtvi na svoje žrtvenike, ne znaju ništa drugo izuzev da moraju otplatiti investicije na kojima su nastali i znaju da im prijeti smrtna opasnost od ljudi.

Baš od ljudi.

Od naroda.

Iz toga vrtloga se u Hrvatskoj smjenjuju opasnosti od Putinove agresije na Tuskovu Poljsku, na Estoniju Kaje Kallas, Trumpova agresija na onu Dankinju, koja samo što ga nije optužila za seksualno napastvovanje pripremajući, uz odštetni zahtjev od stotinjak milijuna, armije islamista udomaćenih i zbratimljenih s feministkinjama i raznobojnim homiđima u Kraljevini, da zaplivaju prema Grenlandu s opasanim eksplozivnim prslucima i s uvezanim danskim i duginim zastavama oko nogu specijalaca, da ih Starmerova mornarica natanka gorivom, pa udri, ruši sve pred sobom, kitove, sante leda, na što god naplivaju.

Tko osta, osta.

Tusk šalje poruke da nema više zajebancije, sve diže na noge, predviđa se Putinov napad za koji mjesec, Merz se do zuba naoružava uz asistenciju Scholza i Baerbock, jedino **im Orban i Milanović** rade probleme. Orban zato što ima veto na sve važno u Bruxellesu, a Milanović posredno, jer im ometa najvažnijeg aduta u spašavanju Europe od Putina i Trumpa, **Andreja Plenkovića**. Pa zato Đule i ostala komentatorčad očajnički nastoje opametiti narod u Hrvatskoj ukazujući na golemo štetočinstvo Milanovića, koji nikako neće, pa neće iskazati oduševljenje odlučnom europskom birokracijom. I još ih

naziva svakakvim imenima, k'o onoga Schmidta Šulcom, na užasavanje Plenkovića. Kažu svi u glas - čisti Putinist. Ruski igrač. Valjda misle da će to izazvati navalu naroda na Pantovčak, otprilike kao na koncert Mile Kekina ili na skup Maje Sever, pa uzdrmati **Zokija Putinistu** i prisiliti ga da podnese ostavku, zbriše u Moskvu ili da navali u savez voljnih, pa na Rusiju.

I taman kad se nekako javnost počela ozbiljno pripremati za ruski napad, uviđajući svu opasnost od Trampa, i od odavno zamiруćeg Putina, koji nikako ne pristaje umrijeti ili bar kapitulirati k'o progresivan čovjek, pojavi se taj **Thompson**.

Da se bar nekako uspjelo na vrijeme rezervirati Hipodrom sve tamo do devetog, desetog mjeseca dok kiše ne udare, pa organizirati dočeka, prvo dokazanom prijatelju s druge crte europske bojišnice, Tusku, koji je iskazao Hrvatskoj najdublje poštovanje govoreći kao predsjednik Europskog vijeća na Plenkovićev poziv u Hrvatskom saboru povodom dvadeset i pete godišnjice međunarodnog priznanja Hrvatske, veličajući poljsko-hrvatske povijesne veze, ne ističući u toj prigodi dvojicu velikana Ivana Pavla II. i Franju Tuđmana, koji su personalni simboli te obljetnice, uz oduševljenje kompletne ondašnje političko-medijske oligarhije, zatim tjedan dana za redom rezervirati Hipodrom za govore dokazanog saveznika Macrona, pa dva tjedna Zelenskog, pa nekoliko dana Kaje Kallas i von der Leyen s predgrupom Šuicom i Frkom Petešićem s francuskim tonalitetom hrvatskog izgovora, a da u pauzama građane, travu, prašinu, obližnju Savu i ribe u njoj zabavljaju u smjenama antifašisti, pederi, muško-ženskadija i žensko-muškadija, pa progresivci Tomašević, Gordan Bosanac, Kekin, ne Mile, a mogu biti korisni i karizmatični vođa Siniša Hajdaš Dončić u pratnji još karizmatičnije Mirele Ahmetović.

I uz mrtve straže, da se ne bi neotkud uvalio Bujanec s Marijom Radićem, poznatijim kao **hrvatski Trumpićak**. Samo bez kose.

Moglo se s malo truda izbjeći nova nevolja, Thompson, i Hrvatsku predstaviti kako i treba - čisto progresivnom i željnom rata s Putinom i Trumpom. To Milanović ne bi morao potpisivati i supotpisivati, a Plenkovića bi sigurno izabralo u Bruxellesu bar za poluvisokog predstavnika, kad je već Kaja Kallas visoka predstavnica.

I onda, kad umre Putin, dovesti opet Zelenskog da se obraća mjesec dana, a dizalicom ga podići nad Zagreb, pa da k'o hodža na Baščaršiji objavljuje radosnu vijest narodu sve do Adventa u Zagrebu.

Ovako, nova nevolja.

Thompson.

Kako sad izići s tim na kraj, čovjek bi se onako progresivistički morao pitati?

Može li nekoliko stotina tisuća Hrvata u zanosu domoljublja, priprostih ljubavnih balada, glazbeno-literarnih oda vjetrovima, Dinari, hrvatskim regijama, junacima hrvatske prošlosti, a uz sve to uz poruke novim naraštajima kako i gdje doznati što je bilo, ne pitajući Goldsteina, Klasića, Matu Granića ili Plenkovića i Ninu Obuljen Koržinek, poremetiti red stvari u zemlji, stabilnost političkog poretka, antifašističke i demokratske vrijednosti?

A da se u tu golemu masu ne uvale Putinovi i Trumpovi agenti?

Kako Macronu, Leyenici, Tusku ili Kaji Kallas na oči, što reći Zelenskom kad nazove, a navalio k'o lud zivkati?

Pravo recite, muka živa.

Državničko iskušenje.

S jedne strane patnja, zebnja, s druge oduševljenje.

Mene kao Hrvata u svemu tome više zabrinjava ovo oduševljenje, pri čemu me hrabri i raduje, održava mi nadu i vjeru u hrvatski narod svijest i saznanje da se stotine tisuća, prije svih, mladih ljudi, poistovjećuje s pjesmama **Marka Perkovića Thompsona, hrvatskog velikog umjetnika**, odavno stvarno i simbolički nadraslog zabavljača i estradnog izvođača, čak bez obzira na činjenicu da se veliki dio te mladosti rado zabavlja i uz razne Cece, Mece, Droce. Jer, zabava, makar bila i neukusna, makar bila potencijalno zarazna i epidemiološka, nikada neće postati identitet, jer ima prolazni značaj, s vrlo malim dometom izvan krkanskih krugova bujičara, koji identitet doživljavaju i prezentiraju kao tri kile janjetine po čovjeku, dobro se napiti, našmrkati po mogućnosti specijalnih stimulativa i virtualno priklati kakva Srbina, istovremeno dilajući mrežnim prostranstvima fotke vagine nekakve srpske Tarleuše ili Krkanluše u suradnji s tamošnjim podzemljem pod kontrolom BIA.

To postaje model „kulturološkog uzdizanja“ nacije i polazište za prisvajanje, pa nužno kompromitiranje Thompsonovih identitetskih

poruka i vrhunskog umjetničkog izričaja, svodeći ga na trenutak, zabavu, iluziju, javni prijem iz sfere trajnosti i vječnosti.

Iz Thompsonovih pjesama izvire i trajno ostaje **identitetska simbolika**, poruka i vrijednost za koju ne treba djevojka ili mladić popiti bocu rakije kako bi ju prepoznali i saživijeli se s njom. Ne treba pristojnom čovjeku dodatni stimulans izvan odgoja, izvan duše, izvan njegove izvorne prirode, makar se to u svakodnevnim prilikama ljudi i ne usuđivali pod javnim pritiskom, često i statusnim, svjedočiti, uz pjesme "**Vjetre s Dinare**", "**Lijepa li si**", "**Moj dida i ja**", "**Samo je ljubav tajna dvaju svjetova**", "**Ako ne znaš što je bilo**" ili uz "**Čavoglave**".

To su pjesme simboli jedne epohe, izraz inspiracije izazova i odgovora na izazove, nacionalne i osobne, a njihova neprolazna vrijednost je upravo u integraciji tradicije i povijesnih epoha, koliko god vremena i okolnosti bile drugačije.

Zašto onda strah od oduševljenja, pitat ćete?

Radi se o strahu, bolje i preciznije rečeno strahu od profesionalnih i već nekoliko desetljeća istih oduševljavatelja, čije oduševljenje samom pojavom u javnosti okuži i uništava baš sve što dotakne. Toliko je primjera iza nas.

Da nije tako, posve sigurnih milijun Hrvata na Hipodromu ukoliko se organizacijsko-produkcijski i sigurnosni uvjeti mogu ispuniti bili bi izraz potpuno drugačijih društvenih, javnih, državnih i institucionalnih vrijednosti, figurativno, dopuštenje za taj koncert ne bi davao Tomislav Tomašević i njegova skupina „Možemo“. S obzirom da daju, nameće se nužno pitanje – tko je Zagreb, tko je Hrvatska, ljudi i narod koji je takve izabrao ili ljudi na Hipodromu?

Kako drugačije dovesti u koliko toliko primjerenu i neisključivu ravan milijun, ili stotine tisuća ljudi, od toga sigurno polovicu **Zagrepcana** na predstojećem Thompsonovom koncertu, svojevrsnoj **civilnoj misi** svojim nacionalnim i ljudskim vrijednostima, sa zagrebačkom vlasti koja će izvjesno par tjedana prije toga biti potvrđena, kako tu proslavu dovesti u bilo kakvu održivu vezu s aktualnom državnom vlašću, s ministricom **Obuljen Koržinek** koja je odbila financirati baš sve predložene projekte "**Braće hrvatskog zmaja**" povodom proslave **1100 godina hrvatskog kraljevstva**, ali i s realnom alternativom?

Baš nikako i ni sa čim.

Kako je to moguće?

Lijepo.

Postoji obrazac za sve, tehnike i odgovori na svako iskušenje i za svaku, najudaljeniju prijetnju poretku. Sve se može ugasiti, postoje državni kanaderi za svaki požar kojega se nije uspjelo spriječiti, postoje i specijalci koji se ukažu na vrhu vala i kormilare s njim do prvoga grebena po narudžbi svojih sponzora, koji daju dozvole i propisuju „kulturu“ i „demokraciju“.

Tu dolazimo na točku uznemirenosti Tuđmanom nazad trideset i šest godina ili Trumpom danas usporedive s udaljenom simbolikom ili podrhtavanjem tla koje izaziva Thompson. Razlika je u stupnjevima potresa. Tuđman je bio razorni potres, Trump izgleda na globalnoj razini isto tako, Thompson je po prirodi misije, po umjetničkoj naravi, latentno podrhtavanje, od kojega ima obrane, ali koje se jedino može zaustaviti dugotrajnim smirajem i relativizacijom.

Njegova moć je **vrijednosni potencijal**, ali ipak samo potencijal, koji bez nekog novog Tuđmana nikada neće postati slika i prilika hrvatskog društva, institucija i države, iako će uvijek, kakve god bile institucije, država i društvo biti izvorna slika hrvatskog naroda.

Čak i snažnije ukoliko je udaljenost veća.

Trump je uspio institucionalizirati sačuvane izvorne američke vrijednosti zbog čega je uz ostalo prizivao **duh Divljeg Zapada**, **Tuđman** je, iako se to danas gotovo ne smije reći, uspio oživjeti državni i nacionalni duh primarno na sačuvanom duhu koga su simbolizirali **"Jure i Boban"** u pjesmi, svjestan da je ta pjesma bila, kao danas **"Čavoglave"** simbolika jednoga trenutka, neovisno o tome što je u odnosu na "Čavoglave" ta pjesma simbolizirala tragediju, a koliko je Tuđman pravilno procijenio duh "Jure i Bobana" ne treba jasniji dokaz od toga što je on kao partizanski general, s nizom visokih bivših pripadnika iste i slične paradigme, bio potpuno i bezuvjetno prihvaćen od baštinika toga duha. On je znao da hrvatske mladiće ne zanima ide li Tito preko Romanije ili kamo ga "lipi nosi" što bi narod rekao, znao je da ih jedino zanima da taj Tito ne ide preko Velebita, da se uz "Juru i Bobana" ide u pogibelj, a s Titom preko granice i napušta rodna gruda i korijenje.

Putin je na ruskom carističkom duhu uzdigao Rusiju, zato je danas nepobjediva aktualnom europskom establišmentu, bit će uvijek, kao i **caristička Kina** ili **proosmanlijska Turska**.

To su realnosti, to su trajna izvorišta i u tome je realna moć. Tu moć nema Zelenski, on je zaprijetka da ukrajinski narod stekne takvu moć, zaprijetka zato jer je nastao i bio oktroirano izvanjsko rješenje tuđih, a ne ukrajinskih pitanja, tuđih a ne izvornih nacionalnih vrijednosti. Zbog istih razloga će Rusiji daleko više koristiti ovaj rat, nego Ukrajini, pogotovo zato što je teško očekivati da usprkos izbora, vlast u Ukrajini u narednom razdoblju bude primarno ukrajinska, što je temeljni preduvjet za snažnu integraciju nacije izazvanu bitkom za slobodu.

Može li dakle u neposrednoj perspektivi golemi identitetski potencijal oko Thompsonovih pjesama biti iskoristiv i koliko je izvjesno da će biti iskorišten kao dio političke nacionalne paradigme?

Problem u Hrvatskoj je u tome što silnice kojima je Thompson suprotnost daleko bolje shvaćaju potencijal koji on ima, nego ovi oduševljivači, a prilično sam siguran i nego on sam, s tim što njega kao umjetnika i kao profesionalnog glazbenika to pitanje primarno i ne mora zanimati, niti je dužan na njega odgovarati. Iako on svojim nastupima, tematikom svojih pjesama i ciljanom scenografijom, zatim povremenim ili stalnim socijalnim okruženjem, koje organizirano potiču i usmjeravaju kao u neku vrstu predviđenog socijalnog tora, ljevičarske kulturološke, medijske, aktivističke i političke kampanje, stalno koketira, ali izrazito dozirano s **medijsko-političkom kvazidesnicom**, prilično sam uvjeren da izvan krajnje osobnih preferencija, njega ne zanima mogućnost ozbiljnije institucionalizacije svoga, po svemu već sada monumentalnog umjetničkog stvaralaštva. Njegovo stvaralaštvo je oslobođen identitetski duh visoko na nebu, slobodno lebdi i leti, a za povijest ga treba dohvatiti onaj tko može i tko bi znao što s tim krilima, kamo ih usmjeriti.

Usprkos iznimnoj kvaliteti i snazi svojih pjesama, od kojih će mnoge ostati trajni biljeg na identitetu hrvatskog naroda, usprkos strogo ograničenom a stalno vidljivom koketiranju s dijelom desnih kvazinacionalističkih skupina, bolje rečeno pojedinaca među njima, usprkos neslužbenom a prisutnom embargu državnih vlasti i

otvorenom neprijateljstvu ljevice, dojam je da Thompson pragmatično pristaje na taj status, koji je njemu i njegovim nastupima donio dodatnu dimenziju prihvaćenosti, pogotovo i utoliko više ukoliko je društvena realnost i državno usmjerenje udaljenije.

Vrijednost njegovih pjesama ne zavisi o tome, ali njegovi javni nastupi imaju zbog toga dodatni vjetar u leđa, koji svaku njegovu pjesmu i nastup, kao ovaj predstojeći zagrebački, čini daleko većim i višeznačnijim od samog glazbeno-scenskog događaja. To je čaroban mamac, zgodan izraz nacionalne duše, ali i **opasna iluzija**. U marketinškom smislu, upravo taj poluilegalni status potiče nevjerovatnu energiju oko svake njegove pjesme, pogotovo oko koncerta. Njegov menadžment i nesumnjivo on sam, izuzetno vješto upravljaju tim procesima.

To je korisno njemu, no može biti višestruko negativno Hrvatskoj i može realno izazivati suprotno od otvorenih vrijednosnih poruka u njegovim pjesmama, prvenstveno kroz već odavno uočljiv i sve širi trend poimanja državnosti kao ostvarenog prava na pjesme, okupljanja bez državnih batina i robije. Desetljećima se u Hrvatskoj promiče **minimalistički koncept slobode** naroda, koji se svodi na stalnu borbu sa sve agresivnijim institucionalnim pritiskom i oduševljenje svakim javnim istupom, političkom porukom, pjesmom, više ili manje brojnim skupom, koji prkose očito suprotstavljenoj državi i sve neprijateljskijoj pretežitoj javnosti, što je savršena stupica i idealan model za laku kompromitaciju vrhunskih nacionalnih vrijednosti, u koje izvan svake sumnje spada i umjetnički opus Marka Perkovića Thompsona. Ta izvaninstitucionalna i kontrainstitucionalna borba nije izraz pobjedničkog, nego gubitničkog refleksa, potpuna je suprotnost kulturi državnosti i svijesti da je državnost i sloboda primarno pitanje preuzimanja institucija, ili, kad su ovakvi događaji u pitanju, davanja dozvola a ne uspjelog održavanja koncerta. U tom prostoru se godinama vrti nekoliko **desnih carinika**, iza kojih ostaju teški porazi i nered, o čemu najbolje svjedoči sudbina komemoracije u **Bleiburgu**, zatim način proslave **Dana pobjede**, koji se sveo na kontrolirani državni protokol, **bitka za obitelj** i temeljne vrijednosti na kojima mora počivati svako održivo društvo i nacija, je uvjerljivo izgubljena iako privid žestine borbe izgleda sve veći, a Thompson i njegove pjesme, koliko god žive u narodu kao svojevrsni pokret povremenog

otpora, daleko su od nužne **satisfakcije iz umjetničkih krugova**, koji su potpuno pacificirani snagom državnog poretka. Temeljni problem tih već višedesetljetnih procesa i svako malo užarenih javnih konfrontacija je da sve te vrhunske nacionalne vrijednosti zastupa skupina **teško kompromitiranih ljudi**, za koje se odavno može bez ikakvih ograda otvoreno izraziti sumnja da su u funkciji suprotne strane, svjesno ili nesvjesno, te da se nesumnjivim sporednim poticajima realnog antagonističkog poretka upravo oni zadržavaju i nameću kao jedini zaštitnici tih vrijednosti, što strahovito slabi ukupni potencijal i društvenu homogenizaciju oko njih. Ovaj put neću isticati par standardnih imena, no cijela Hrvatska zna godinama tko su **personalni sinonimi** za promociju Thompsona, komemoracije u Bleiburgu, suočavanja s prošlosti ili odgovora na pitanje ako ne znaš što je bilo, tko su ili tko je sinonim za zaštitu obitelji ili života od začeca, tko su samoproглаšeni protagonisti pobjedničke epopeje iz kolovoza 1995., te čitavog niza drugih nacionalno bitnih i homogenizirajućih vrijednosti. Desetljećima se pred očima stotina tisuća ljudi na Thompsonovim koncertima i pred milijunima onih koji znaju napamet njegove pjesme događa čerupanje te prekrasne ptice na nebu, kao što tisuće perverznojaka čerupaju epopeju oslobodilačke pobjede protiv srpske okupacijske vojske, promisećući se pred zbunjenim ljudima u glavne osloboditelje danas, lijepeći na simbol pobjede svoje perverzne osobnosti. Sami letimičan pregled tih imena i uvid u njihov javni profil više nego jasno ukazuje na razloge zbog kojih te vrijednosti vegetiraju na rubu kompromitacije kao i njihovi prepoznati javni zagovornici, te zašto se upravo oko tih vrijednosti ne homogenizira nacija. Baš zbog toga perverznog i nasilnog brendiranja poistovjećivanjem svetinja i propalica koje su ih prigrabile, najčešće uz ozbiljnu financijsku i organizacijsku pozadinsku pomoć poretka kome te vrijednosti nisu imanentne.

Kome odgovara stalno javno cjenkanje o **Thompsonovom političkom profilu**, kome je odgovaralo pola milijuna ljudi na ulicama Zagreba na povratku reprezentacije iz **Moskve** s aranžiranim programom i opet javnim natezanjem oko Thompsona pretvoriti iz reakcije naroda koji se identificira s pobjednicima, u **navijačku masu**, kome je i zašto odgovaralo i trebalo golemi globalni uspjeh iz **Katara** pretvoriti u javni cirkus, opet oko pjesme "Čavoglave"?

Zašto ljudi, a s puno krajnje pozvanih i glazbeno učenih ljudi, vrhunskih umjetnika, sam razgovarao, u privatnim razgovorima Thompsonu bez ograde izražavaju divljenje i vrhunsko umjetničko priznanje, a o tome javno, izvan profesionalne estrade kad moraju, nikada neće ništa reći, naročito u tijeku vrlo prljavih kampanja protiv njega i njegovog stvaralaštva?

Prilično sam siguran da je tome razlog, uz neslužbeni a latentni pritisak pretežitih struktura u Hrvatskoj, i nekolicina krajnje kompromitiranih javnih figura, koji s njegovim ili bez njegovog odobrenja iz Thompsonove vrijednosti crpe svoj opstanak prisvajajući javno njega i njegovo stvaralaštvo a pred milijunima ljudi nabacujući voleje i točeći potrebno besplatno gorivo anacionalnom mainstreamu zagovaraju Thompsona pijano arlaučući o klanju i mesarima. A to je pravac kojim se vrhunske vrijednosti i snažna identitetska homogenizacija golemoga broja hrvatskih ljudi s Thompsonom umjetnikom u konačnici pretvaraju gotovo potpuno u sporadični folklor i zabavu.

Upravo to jako relativizira mogući realni **milijun ljudi na Hipodromu** na njegovom koncertu, što može biti poruka, može i nada, ali, kako vrijeme odmiče, sve više i povod za defetizam i gubljenje vjere zbog pogleda iz toga silnog narodnog potencijala, na gradske i državne urede, odnosno poredak koji sami biramo.

Na ta pitanja se moraju javno artikulirati razložni odgovori i na temelju toga stvarati javnu kulturu i nacionalnu svijest.

Povijesnu svijest o sebi.

Tuđman nije izvan te povijesne svijesti tražio pobjedničku kombinaciju, niti ga je na **Cvjetnicu** bez toga slijedilo pola milijuna Zagrepčana. Trump nije po američkim prostranstvima okupljao sentiment stare **Amerike i Divljeg Zapada** kao izvorišta legendarne hrabrosti, slobode, ali i osvajačke odlučnosti.

I jedan i drugi su taj sentiment vodili s ulica i prostranstava u institucije, točno onamo iz čega bježe kao vrag od tamjana današnji slavodobitni oduševljavatelji.

Ovaj trenutak i sve što se događa u budućnosti će biti sastavnica hrvatske, američke, neke zajedničke europske ili ruske povijesti.

Povijest nije moguće prevariti, bez obzira što ima jako puno povjesničara koji lažu i varaju. No, povijest ne mogu zaustaviti niti ovaj trenutak pretvoriti u neupitnu vječnost, koliko god imali ovakvu ili onakvu moć.

Zato je važno olakšati budućim generacijama ispravno vrednovanje prošlosti i fenomena, koji su bili, ili propuštene prilike i razlozi propasti, ili simbolika na kojoj se gradila pobjeda i uspjeh. Zato je **Thompsonov Hipodrom** još uvijek živ potencijal, još uvijek stanje duha nacije, ali, bez institucionalizacije toga potencijala, ostat će zapamćen kao povijesna poruka o propuštenoj prilici u oazama sjećanja nestaloga naroda.

https://open.substack.com/pub/markoljubic/p/trump-u-gradu-thompson-pred-gradom?utm_campaign=post&utm_medium=web

https://open.substack.com/pub/markoljubic/p/trump-u-gradu-thompson-pred-gradom?utm_campaign=post&utm_medium=web

Rasprave o državi

THOMPSON

Marko Perković svojim pjesmama svjedoči Istinu hrvatskog naroda, a njen glavni medij je - ljepota

MARKO LJUBIĆ

APR 03, 2025

Egzaktnom potvrdom prihvatljivosti i mjerljivom identifikacijom ljudi s glazbenikom Markom Perkovićem Thompsonom s čime je Hrvatska suočena u jednom danu prodaje ulaznica za koncert na zagrebačkom Hipodromu, prestale su, izuzev tu i tamo u redikuloznim pokušajima, umjetne rasprave o njemu i njegovom stvaralačkom glazbenom opusu, a opća javnost s medijskim protagonistima se našla u stanju svojevrsnog šoka, zbunjenosti, kao da se traži nekakvo referentno **autoritativno nadmišljenje** kao polazište.

Što sad!?

Zabavno je i poučno to gledati.

Zabavno zato, što je golema većina "**muzikoznanaca**" do jučer, usprkos tolikim potpuno mjerljivim pokazateljima, s lakoćom i bez ikakve dvojbe, ili ignorirala Thompsona i njegove pjesme, ili ga duboko podcjenjivala oduzimajući mu umjetničku vjerodostojnost, pripisujući i Thompsonu i milijunima slušatelja kvalifikacije u rasponu od primitivističke negacije estetskog, do političkih diskvalifikacija najgore vrste, a danas, suočeni s eksplozijom i fenomenom svjetskih razmjera, u nevjerici kao davljenici traže zrak i prikladnu misao, koja ih neće, ni posuti pepelom s javnim priznanjem da su bezumni instrumenti opasnog zastranjenja, ali ni dovesti u prijemor s društvenim poretkom kome su potčinjavali sve što rade od kad postoje, kome duguju javni i socijalni status, pa većinom mucaju ili šute.

Poučno zato, što upravo ovakvi trenuci i događaji zorno svjedoče o nužnosti propadanja i prolaznosti svake prevare i svega lažnoga, te

trijumfa autentičnih vrijednosti, bez čega nema univerzalnosti i vječnosti.

Hrvatskoj je ovaj događaj s koncertom na **Hipodromu** životno trebao, neovisno o tome hoće li se, kad i kako vidjeti mjerljivi otisci na samome društvenom poretku i njegovom usmjerenju, ali, čak i ako se to u prvom trenutku ne bude vidjelo, posve je sigurno da ništa više neće biti moguće prikazivati kao prije koncerta.

Sad se nameće pitanje - u čemu je značaj, što uvjetuje i što znači, a još uvijek bez pitanja - **kamo vodi fenomen Thompson?**

Jer, kamo vodi za sada ima jedan dio posve neupitnog odgovora. Zna se točno kamo ne vodi i kamo ni pod kakvim okolnostima neće ići hrvatsko društvo. To je više nego dovoljno uznemirujuće za uspostavljeni službeni i neslužbeni društveni poredak, koga bi izvjestan odgovor na pitanje kamo vodi, potpuno dotuklo.

Ni mediokriteti u Hrvatskoj, specifično sintetizirani na, i od najzloćudnijih naplavina ostataka turobnog i antihumanog poretka totalitarizma s elementima okupacijske neslobode, procijepljeni krajnje izopačenim i posve nehumanim redefinicijskim i poništavajućim agendama globalističkoga poretka, ne mogu danas nastaviti s tvrdokornom negacijom čitavoga niza tako opipljivih živih vrijednosti i tako žive moćne društvenosti ispod monolitne i lažne umjetne javne površine. Uz to, ova erupcija istinske narodne identifikacije satkane od slobodnog osobnog opredjeljenja i izbora milijuna Hrvata, bez ikakve nametnute kolektivnosti i posve nasuprot tome, nužno će prisiliti uspostavljeni poredak na potragu za sasvim novim manipulativnim oblicima i sadržajima tražeći odgovor na ovakav izazov, s posve izvjesnim suočenjem u prvoj prilici da takvog odgovora - **nema**. Niti ga može među ljudima i narodima biti. Ovdje želim naglasiti i to da bi bilo pogrešno, gubitnički i mizerno kulturološki sad, kao što je bilo u svakom trenutku, ovaj trijumf čovječnosti, duha i ljepote koristiti za bilo kakav pokušaj dokazivanja onima s druge strane Čikole ili s druge strane **Save**, u srcu hrvatskog nacionalnog i **duhovnog Jeruzalema**. Mrtvim dušama se ne dokazuje, eventualno se moli za njih, one nisu ljudska, Božja su nadležnost jer je samo njemu moguće svemu udahnuti život. Život vide, znaju li ga prepoznati, mogu li se otrgnuti zlu, to je na njima i

njihovo. Ne dokazuje im se i ne dopušta im se prijenos smrti na rijeke života.

Apsolutni svjetski rekord prodanih ulaznica, koji će s već sada potvrđene 281 tisuće posve sigurno dosegnuti pola milijuna na koncertu hrvatskog glazbenika u Hrvatskoj, zemlji s manje od četiri milijuna žitelja i narodu, koji raspučen diljem Zemlje broji do oko osam milijuna ljudi, daleko je znakovitiji od samih brojki, koje su već - najveće u povijesti.

To bi bilo kao da na koncert nekog američkog glazbenika dođe oko 50 milijuna ljudi s plaćenim ulaznicama, ili oko 15 milijuna Nijemaca na koncert nekoga njihovog glazbenika. Jednako tako primijenite postotak od dvadeset posto pripadnika bilo kojega naroda. Takvi događaji nužno usmjeravaju povijesne procese.

To su realni razmjeri brojki s kojima je Hrvatska suočena u samo dan, dva.

Što to sve može značiti?

Sociološki gledano, to prije svega i krajnje neupitno ukazuje na nevjerojatnu identifikacijsku strukturiranost hrvatskog naroda, na nevjerojatne integracijske vrijednosti, koje svoj duhovni, simbolički i komunikacijski sadržaj prepoznaju u Thompsonovim pjesmama, ali i u njemu kao glazbeniku i čovjeku, potpuno vjerodostojnom i autentičnom pronositelju poruke tih pjesama. Ta autentičnost i vjerodostojnost je točka, razlog zbog kojega će preko 250 tisuća Zagrepčana u konačnici biti nazočno na Hipodromu, ali ni jedna politička opcija ili sve zajedno koje politički i deklarativno baštine vrijednosni okvir Thompsonovih pjesama, neće privući ni 30 posto tih ljudi na izborima.

Svoje pjesme treba svjedočiti svaki dan, kao i svoje politike, imati odgovor na pritiske, biti pobjednik a ne žrtva, zračiti nadmoćnošću duha i biti posve razumljiv ljudima, pa očekivati takvu masovnu identifikaciju. Dug je put ispod Dinare do Medvednice, ne može ga svatko prijeći. Put je to što ne trpi lažnjake, ni laž. Na toj cesti treba tražiti pozivnicu za ovih dvjesta i pedeset tisuća, za milijune drugih što znaju gdje su rođeni.

Thompsonova je poruka daleko kompleksnija i sveobuhvatnija od riječi njegove pjesme ili kompozitnosti pripadajuće glazbe, jer, ni jedno, ni obje te komponente same po sebi ne mogu izazvati takvu

golemu javnu fizičku identifikaciju. Ovdje naglašavam fizičku prema virtualnoj, jer prva se ne može pretvoriti u iluziju ili biti manipulativna, druga može, a vrlo često i jest. Thompson je čovjek među nama, baštini većinu vrijednosti uz koje smo se stoljećima održavali i izgrađivali kao narod, ali i kao obitelji, djeca, odrasli ljudi, sa svim iskušenjima, prirodnim i socijalnim, svojim nas pjesmama ohrabruje da se ne odričemo korijena, ističe ih kao vrhunsku vrlinu i ljepotu u nama često nasuprot sveopće negacije te ljepote, a ukupnim opusom zapravo danas svjedoči ono što smo sanjali kroz generacijsko naslijeđe, koje smo željeli, a koje je prezrela današnja država i službeno društvo sustavnom negacijom i odbacivanjem nezabilježenim pritiskom na duh čovjeka i karakter naroda.

Thompson svojim pjesmama još **od 1991. godine**, kad se prvi put pojavio u hrvatskoj gardijskoj ratnoj odori s puškom u uzdignutim rukama na televizijskom ekranu, s pjesmom prkosa i poziva u bitku protiv zla s one druge strane, do danas bez otklona i izuzetka prkosi svakom udaru "**s druge strane**" pozicionirajući se na stranu dobra u vječnoj borbi protiv zla, što je još od **Sokrata** kroz filozofiju, preko **Platona**, do **Kanta** bilo određujuće polazište estetskoga. Estetsko je kroz filozofiju i teologiju uvijek bilo sinonim dobra, čovječnosti, božanskog u čovjeku nasuprot zla, koje je oduvijek bilo sinonim najružnijih slika i prikazivano zastrašujućim oblicima.

Samo se s tih polazišta može ozbiljno pristupati tematskom i estetskom kodu Thompsonovih pjesama, neovisno jesu li domoljubne, Bogoljubne ili ljubavne naravi, jesu li ode obitelji, povijesnim osobama, skladu čovjeka i prirode, što u ljudskom poimanju svijeta označavamo zavičajem. U svima je jedinstven kod - beskompromisno zauzeće za dobro s posve prikladnim vizualnim oblicima i pojavnošću skladne ljepote stiha, melodije i vizualnog ugođaja, što sjedinjeno unosi mir u dušu ljudima. Taj kod je razdjelnica umjetnosti od njenoga surogata, po toj razdjelnici povijest pamti **Matoša i Ujevića**, pamtit će Gavrana i Velnića, Fabijana Šovagovića i Ivu Gregurevića među tolikim mnoštvom povijesnih zvjezdica na hrvatskom nebu kao autentične umjetnike, a izučavat će veliku većinu danas protežiranih nedarovitih aktivističkih performera kao neuspješne pokušaje svakovrsne redefinicije duha i duhovnosti karakteristične za tzv. progresivističke trendove, kojima je negacija ljudskog duha poprimala

i predstavljala se disharmoničnim, ružnim i zlokobnim oblikovanjem i izgledom s krajnje neurednim oblicima. Thompsonova glazba, njegove pjesme, vizualni efekti, njegova ukupna scenografska izvedba, vjero se svjedoče na licima i u ljepoti mladosti što isijava mir i radost na njegovim koncertima, kao što izgled performerera po trgovima hrvatskih i europskih gradova svjedoči o negaciji društvenosti, negaciji čovjeka, estetskoga i moralnoga u njemu. Dobro izgleda lijepo, zlo izgleda ružno s izopačenim izvanjskim formama, prvo potiče osjećaj ugone i prirodne težnje poistovjećivanja, drugo izaziva neugodu, strepnju, strah, a uvjet za svrstavanje uz tu izopačenost i ružnoću je prethodno potpuno ubijanje duhovnosti u čovjeku. Upravo tome zapadni svijet, kome smo povijesno uvijek pripadali u najširem okviru judaističko-antičke i kršćanske uljudbenosti, već više od pedeset godina sustavno teži, a eskalaciju te antikulture i antipovjesnosti svjedočimo unazad nekoliko godina. Ljudi, koji se ozbiljnije bave tim povijesnim procesima i refleksijama na izričaj ljudske duhovnosti za što su od pravicivilizacije sinonim bili slika i zvuk, lako će uočiti u tim aktima tzv. progresivizma posvemašnji pokušaj poništenja **Sokratove ultimativne ovisnosti** lijepoga od moralnoga, koga je baš zbog toga ubila ondašnja "demokracija", **Platonove estetike osjeta i junaštva**, snage i pobjede u srži lijepoga, do **Kantovog poimanja muzike** kao najvišega čina estetske umnosti.

Ta kulturološka i identitetska ishodišta današnje zapadne civilizacije sa snažnim duhom kršćanske etičnosti su posredne mete preoblikovanja svijeta s pacifikacijom, pa uništenjem duha čovjeka. To se skriva u najdubljij ujetovanosti civilizacijskog sudara **simbolike Thompsona** s ružnim surogatom, kojim se posrneće i uništenje duha želi predstaviti i nametnuti kao nova kulturološka paradigma. Naravno da gomile umrtvljenih duša, nakaznih performerera s izopačenom vizualno-scenografskom pojavnošću najčešće nisu ni blizu svjesni uzročnosti, ni posljedičnosti svoje "kreativnosti", pogotovo nemaju nikakve svijesti o tome na što nasrću, nasrćući na "Lijepa li si" ili na "Čavoglave" jer umrtvljenju duha nužno prethodi brisanje memorije i iskustvenog biljega, pa tek onda potpuna pacifikacija svijesti. Ne znaju oni što čine i zašto to čine, zašto sjekirama sijeku hrast u kojemu i pod kojim živi život i rađanje, ali, to

su znali kreatori i autori te izopačenosti, koju su ucjepljivali s američkih sveučilišta u arterije kršćanskog svijeta nudeći mu slobodu od sebe i Boga. To je bitno danas u praskozorje povijesnog sraza **vojski života i smrti** reći kako bi ljudi imali donekle svijest o važnosti trenutka i povijesnosti toga u čemu sudjeluju.

Baš tome se očito usprotivio hrvatski narod pokazujući duhovnu otpornost i nadmoć nad tim sustavnim nastojanjima, a pjesme Marka Perkovića Thompsona su u ovom slučaju izraz ne samo umjetničke sinteze i duhovnog nadahnuća grupe autora s kojima Thompson izražava svoj odnos prema životu i svijetu, nego svojevrsna retrospektiva razvoja ljudskog duha i njegove pune afirmacije danas.

"Tamo gdje su moji korijeni" je odgovor na potragu, za tim i k tome marširaju kolone života, k tome ušću teče Čikola.

Danas će ovi umukli ili šokirani mediokriteti, ili biblijskim rječnikom rečeno muzikoznanci, njegov vrisak i poziv u boj "Čavoglave" označiti kao poziv na mržnju ili kao antisrpski akt, iako je baš ta pjesma možda ponajbolji simbol odabira strana, dobra nasuprot zla. U Čavoglavama postoje stvarno i simbolički dvije obale, dvije strane na obalama rječice Čikole, a samo smušenjacima, lupežima i prevarantima, vlasnicima i autorima lažne društvenosti danas je u toj pjesmi naglasak na "bandi četničkoj" ili na Srbima. Naglasak u toj pjesmi je na nužnosti, univerzalnoj nužnosti otpora protiv zla na drugoj strani Čikole i na čvrstoj vjeri u vlastitu snagu i pobjedu u ime zaštite dobra.

To je etički temelj u ovom slučaju glazbene, ali i svake, baš svake estetike. U Thompsonovom cjelokupnom opusu, u njegovim javnim istupima, u scenografiji na koncertima, u njegovim video spotovima to utjelovljene etičkog i estetskog je ultimativno.

Nema u tome izuzetka. Niti u tome Thompson dopušta bilo kakvu dvojbu, rezervu, nema u njegovim pjesmama raskoraka s njime kao osobom, s njegovim podrijetlom, odgojem, s njegovom obitelji, nema nikakve iluzije, nema kolebljivosti o moralnim normama, ljudskim, obiteljskim i nacionalnim vrijednostima i obilježjima.

Zato milijuni Hrvata slijede njega i njegovu glazbu, njegove pjesme, dolaze u tolikom broju na njegove koncerte. Mnogi traže izgubljeno, mnogi dolaze po ohrabrenje otrgnuti se iz lažne i umjetno uvjetovane nasilne društvenosti, mnogi dolaze posvjedočiti i sebi u svima oko

sebe tko su, a svi, baš svi pronalaze ono što istinski žele. U Thompsonovim pjesmama sve je autentično i duboko ljudsko, pri čemu u Hrvatskoj ništa ne može biti ljudsko i čovječno, ništa univerzalno, vječno i dobro, ako je suprotstavljeno - hrvatskome u nama.

Paralelno s nastankom i afirmacijom Marka Perkovića glazbenog umjetnika, od trenutka opjevane bitke za život i slobodu hrvatskog naroda protiv zla s druge strane Čikole, prvo pužajući, čak i u doba epohalnog nacionalnog zanosa i bezbrojnih junaštava, u doba pobjede, podmuklo su ispod te slave i zanosa rasle, razvijale se i strukturirale silnice zla, neslobode i ponižavajućeg odnosa prema obitelji, čovjeku, narodu, s agendom, s etikom i estetikom odreknuća od čovječnosti i baš svega povijesnog u nama, pa je svoje Čavoglave Thompson u različitim tematskim, literarnim, kompozicijskim i izvedbenim sadržajnim i oblikovnim formama, baš u svakoj svojoj pjesmi, nastavio nuditi hrvatskom čovjeku, često izložen izrazitim neprijateljstvu od ubilačkoga protiv kojega se borio puškom i pjesmom.

Zašto je u toj, samo na prvi pogled neravnopravnoj borbi, Thompson trijumfirao!?

Ovdje naglašavam pojam "neravnopravnoj" u korist totalno nadmoćnog Marka Perkovića Thompsona prema sistemskim i formalno društvenim silnicama, jer je on slijedio narav čovjeka, uporišne točke sinteze i uporišta baš svake vječnosti naspram prolaznosti, slijedio je sebe i nije pristajao biti ništa drugo i nitko drugi, pa je onoliko koliko je pritisak s ponudom odreknuća bio veći, njegov osobni, literarni i glazbeni otpor bio sve jači, a stvaralačka motivacija u čovjeku, narodu i Bogu sve snažnija. To nikakav umjetni antimoral, nikakva antiestetičnost, oboje osmišljeno za kreaciju novoga stvorenja i za ubijanje postojećeg čovjeka, njegovih istinskih uporišta i odredišta, obitelji, naroda i Boga, nisu mogli i nikada neće nadvladati. Je li to perceptivno jasna i jednostavna borba s ishodom u korist čovjeka?

Nikako nije.

To mogu samo iznimno snažni, rekao bih odabrani ljudi.

To je izvan svake sumnje Marko Perković.

I danas su se sučelili taj umjetnički tridesetogodišnjak Marko Perković, čovjek u zrelim životnim godinama i sistem.

Trijumfalno u korist potpuno nadmoćnog čovjeka, umjetnika koji se nikada nije pomislio odreći točke integracije etičkog i estetskog, niti je kalkulirao s sistemskim izborom između dobra i zla.

Zašto je koncertom na Hipodromu, zapravo reakcijom naroda na taj koncert i prodajom ulaznica, tako gadno poražen poredak i što to znači u perspektivi?

Zato što laž ima i nužno mora imati, neovisno koliko dugu, ali epohalno gledano, prolaznu perspektivu. A istina stremlji vječnosti.

Laž mora i jedino može, da bi koliko toliko opstala, crpiti esenciju iz života, iz čovjeka, iz društvenosti, nikada nije stvaralačka, negacija je svake prirodne i ljudske naravi i opstaje sve dok se čovjek ne usprotivi suočen s bezizlaznošću i prijetnjom potpune dezorijentacije. Laž i prevara nikada u povijesti nisu bili izvorište društvene integracije, niti trajnih društvenih normi, tako nisu mogle biti ni temelj morala i održive etike, pa ni uz najveće vlastodršce i razvijene sisteme sa svim obilježjima uspostavljenoga poretka.

Ne može se na laži, kako god dizajnirana, uspostaviti održiva moralnost, a bez te moralnosti nema općeprihvaćene estetske dimenzije. Zato današnja progresivna umjetnost nije izvorna umjetnost, niti će ikada biti, zato poseže za disharmonijom a mrzi harmoniju, zato joj se pokušava prisilno nametnuti antiestetika umjesto estetike, a sve dati izvanjski oblik i crte sve bliže perverzним kreaturama koje su kroz povijesnu memoriju bile fizionomija, slika i prilika "onostranog", esencije zla. Nema umjetnosti, nema kulture, nema filozofije, nema znanosti, nema teologije.

Ni Boga, ni čovjeka.

Ne može ljudske integracije biti bez trajne etičke i estetske interakcije, a njih nema bez naravnog čovjeka. **Vjetra s Dinare**, s Biokova, s Velebita, s Prenja, s obronaka Čabulje i Veleži se ljudi boje, ljudi ga osjećaju, ljudi mu prkose, ljudi u obiteljima ga slušaju i dive se njegovoj jeci i sili uz obiteljska ognjišta pridajući mu značaj koji mu pripada. I žive s njim od djetinjstva do starosti, nose ga u duši bez obzira kamo ih život odvede, poštuju vjetar.

Vjetar s Dinare je istina.

Istina je i Dinara, i Čavoglave.

Istina je i Hrvatska sa svojim ljudima.

Pri tome ništa i nikoga ne treba činiti ili predstavljati onakvim kakvim nisu.

Istina je točka spoja moralnosti i lijepoga, kao što je često razlog straha.

Živjeti s vjetrom, živjeti je s istinom.

Vremena i procesi kojima je hrvatski narod, nepotpuno otrgnut iz poroka jugoslavenske laži uguran u europsku globalističku prevaru suočavaju se sa sudbinom, s izvjesnošću na zagrebačkom Hipodromu, u srazu s umjetnikom i njegovim narodom.

Ne može netko tko ne grli vjetar, tko ne sanjari o planinskim vrhuncima i svijetu iza njih, ne može netko tko u vucima i izvoru vidi samo strah i pogibelj a ne vidi život, ne može netko tko nije spreman s puškom u uzdignutoj ruci krenuti u susret zlu s druge strane Rijeke, ispjevati prekrasnu odu svome narodu ili čudesnu baladu svojoj ženi. To ne može.

Ne možeš svjedočiti Boga ako se bojiš ili ako ne prihvaćaš Njegovo stvaranje kao dar, ako u njemu vidiš strah.

Zbog svega toga Marko Perković Thompson jest autentičan umjetnik, primarno zato što se suočava sa svojim strahovima, pjeva o njima slaveći ih, udahnujući im život i uznoseći iz njihovoga postojanja zahvalnost svojim precima i Bogu, utoliko snažnije i produhovljenije, ukoliko su osporavanja i negacija surovija. To je Put, Istina i Život.

To je životni put, ali sve više i smisao potrage milijuna Hrvata.

Otud Hipodrom.

I otud silna zbunjenost, otud šok na "druvoj strani", šok, čini mi se više od straha suočavanja sa samim sobom, nego s bilo kakvom prijetnjom. Jer Thompson slavi, on ne prijeti nikome izuzev zlu s one strane Čikole.

Marko Perković je davno pregazio Čikolu, silovito s nepreglednom kolonom hrvatskih ljudi maršira zemljom, bilo je samo pitanje dana kad će stići pred Zagreb i ući u Zagreb.

I ulazi.

Uvijek postoji druga obala, druga strana, u ovom slučaju rijeke Save. Pjesma se ne može zaustaviti, niti će kolona ljudi biti manja. S druge strane Save nije zlo koje je prijetilo s druge obale Čikole, no, nije ni

dobro s kojim se pjesma može sroditi. Vjerovati je da svijest o tome mogu dostići i oni s druge strane; izbor je na njima, a ovakav se ne ukazuje svaki dan.

Vrata Jeruzalema valja širom rastvoriti, a ne pripremati križ.

https://open.substack.com/pub/markoljubic/p/thompson?utm_campaign=post&utm_medium=web

Rasprave o državi**PASTIRSKI ROCK, PASTIRSKA EKONOMIJA,
PASTIRI I ŠMOKLJANI**

Sanja Modrić ne shvaća da je jedan od razloga zašto Hrvati vole Thompsona njegov otpor prema mainstreamu kojeg predstavlja upravo ona i njoj slični

MARKO LJUBIĆ

APR 10, 2025

Izvor: Hrvatska-danas.com

Ubrzo nakon 1960. godine, u paketu sa zabranama korištenja "Smrt fašizmu, sloboda narodu", s ukidanjem nazivlja "antifašistički" boračkim udruženjima i u službenom partijskom komunikacijskom diskursu, smatralo se krajnje neprihvatljivim, a za počinitelje pogibelnim sa sigurnim mjestom na lađi za **Goli otok**, javno vrijeđanje naroda, kakvo je postalo posve uobičajeno u Hrvatskoj danas, kao izraz demokratizacije i slobode mišljenja i govora. Da ne bi bilo zabune, nije narod, nije ni čovjek zbog toga tih godina postao više vrijedan vladajućoj oligarhiji, dapače, samo su usvojili vještine razornijega ubijanja duha i duše s dalekosežnijim dometima, s kojima se toliko desetljeća kasnije brutalno suočavamo.

Mogu li protagonisti takvog djelovanja biti nebitni a njihove "demokratske" svinjarije biti izuzete od ozbiljnih rasprava?

Ne.

Nipošto.

Ponajvažniji znak krajnje poremećenosti društvenih standarda je situacija kad čovjek mora uzeti kao primjer za ozbiljnu tematsku analizu nekoga, nešto i nečije djelovanje, koje u koliko toliko primjerenom društvenom kontekstu vjerojatno ne bi ni bilo uočljivo izvan krajnje redikuloznih otpadataka na totalnim marginama, na koje svraćaju, ili posve posrnule osobnosti, ili ljudi željni dobre zajebećancije.

Na žalost, okolnosti u Hrvatskoj su takve da baš takvi fenomeni predstavljaju prevladavajuću javnu društvenost, pa je upravo to i takve, uz grčeve u želucu, nužno istaknuti kao polazne primjere ozbiljnih analiza.

Sanja Modrić i općenito **Telegram** bi u svim pristojnim okolnostima morali biti redikulozan incident, ali, danas, u današnjoj Hrvatskoj nisu, ponajprije zbog očitoga nesrazmjera društvenog utjecaja, moći i prevladavajuće službene društvenosti s jedne strane, i stvarnog stanja naroda i ljudi, koji se ne boje biti pripadnici toga naroda s druge strane. Dramatika stanja i trenutka je utoliko izraženija, a poremećenost sveprisutnija zato što je taj epohalni poremećaj s razornim posljedicama, s jedne strane izražen preko iznimno pretežite javne površinske usklađenosti, gdje primjerice Sanja Modrić i Telegram čine kotačić goleme medijske, institucionalne i državne premoći s

cijelim nizom medija i komentatora, a tu im premoć potvrđuju i omogućuju delegirani domoljubi i lažni suparnici s ove druge potčinjene strane, tipa **"domoljuba" Dujmovića**, četranaestostruke "žrtve režima" s posrnutim **"državotvotvorecem" Hebrangom** i islamističkim **bujičarom Hasanbegovićem**, svojom "obranom autentičnih" vrijednosti, među kojima je jedina autentična - preživljavanje i parazitiranje na naivnosti ljudi i usidranju na simboliku, koju još nisu potpuno upropastili zajedničkim naporima s četama Modrički. Takvih osobnih sklonosti je bilo u svakom dobu i u svakoj etapi civilizacije, pa sami po sebi ne bi bili naročito bitni izvan oglednog pokazivanja pojedinačnih nevaljalština, da danas u Hrvatskoj nisu poprimili dimenzije pojave, koja je proizvod sistemskih poremećaja.

To je već ozbiljan tematski izazov i problem šire društvene naravi. I prvi, i drugi računaju na kolektivnu i osobnu tupost, inertnost, intelektualnu lijenost i eutanazičnost ljudi, oslanjajući se prije svega na to da golema većina naroda nema pozornice u javnosti s kojih se može uspješno suprotstaviti tome i koristeći potpuno pouzdana saznanja o takvim protagonistima javno upozoriti na nakaradnost i izopačenost takvog djelovanja. Baš takvo javno djelovanje i opstojnost takvih protagonista upozorava na opasnu poremećenost društvenih standarda i cijeloga poretka.

To daje tematski značaj tim protagonistima, utoliko više ukoliko oni sami i osobno djeluju mizernije, pogotovo što se u pravilu i uvijek zbog nužnog socijalnog i egzistencijalnog parazitiranja ili narodskim rječnikom **krvoispijanja**, usidre na bitne događaje i osobe, kojim se održavaju zajedno s nakaradim poretkom, pozicijski izgrađenim crpicama na krvotok događaja, ljudi i procesa, koji obilježavaju vrijeme a imaju potencijal preusmjeravanja društvenih pravaca.

Zato su **Thompson i Trump** trenutno ti izvori danas, a specifičan primjer, najznakovitiji u toj poplavi "vampira" je Sanja Modrić zbog toga što je s pozicije toga tzv. mainstreama izgovorila, prilično očito teze, koje se ne usuđuju izgovoriti ni polupismeni mediokriteti tipa Ilije Jandrića, Nina Đule ili Bajrušija, usporedivih s tragikomičnim javnim kulturološkim ispadima, na prevaru živog prema njegovim riječima o najavi vlastitog trenutka umiranja, Andrije Hebranga. Iako ovo isticanje "umiranja Andrije Hebranga" na prvi pogled djeluje

morbidno, morbidnije od toga bi bilo neistaknuti ili ignorirati činjenicu da čovjek, koji djelomično baštini simboliku nacionalne slave, pribjegava javnom objavom o svojoj skorašnjoj smrti izazvati sažaljenje i pozornost javnosti, pa na temelju toga to zloupotrijebi za održavanje živim parazitiranje na nacionalnim svetinjama i idealima računajući na zaštitni prsluk tih svetinja armiran sažaljenjem. Njegove interpretativne javne ambicije i pokušaji autoritativnog arbitriranja o domoljublju godinama nakon što je objavio da će biti mrtav, pa zajebao i u tome, usprkos toga što ga svede jedino na zajednički javni nazivnik s **pokojnim Ćirom Blaževićem**, koji je prvi u hrvatskoj javnosti objavio svoje umiranje izazivajući zajebanciju i od same smrti, u ovom kontekstu baš sa Sanjom Modrić ukazuju na totalni slom javnih standarda zbog usidranja na Thompsona, sa slomom obične ljudske osobnosti zbog održavanja na površini tako izokrenute javnosti. Posve je naime svejedno, sidrila se Modrićka s namjerom osporavanja ili takav, na prevaru živi, Hebrang se usidravao zbog "uzdizanja" Thompsona, jer i njoj i njemu je Thompson običan krvotok na koji se valja upiknuti i isisavati opstanak.

Modrićka ih je uvjerljivo nadmašila, čak i urednike, redakcije i "analitičare" Trumpovih politika na svim, **"pod liver"** usklađenim televizijama s nacionalnom koncesijom ili ambicijama, koji su se upiknuli na Trumpa i nastoje se udebljati, kako bi ljudi rekli - popraviti koje kilo.

Tako Sanja Modrić razotkriva tajnu vezu Thompsona i hrvatskog naroda, a Dnevnik **Nove TV** razotkriva neuspjeh Trumpovih ekonomskih mjera.

Blago nama.

Evo što je otkrila Sanja:

"I čini mi se na kraju svega kako je estradni poduzetnik iz Čavoglava našao formulu da publici proda osjećaj važnosti, veličine i samopoštovanja. To je ono što ljudima fali, a to im on daje. Ta dva sata u kojima će im se prividjeti da su netko. Da nešto znače".

Opaaa.

A izvještavajući o Trumpovom globalnom potresu s carinama, nakon Ćive od Telegrama i svih zabrinutih ljevičara, koji najavljuju "početak kraja Donalda Trumpa" zbog šteta koje izaziva radničkoj klasi, radnim ljudima i građanima, te poštenoj inteligenciji Amerike, Nova TV, pod

liver s ostalim televizijama tvrdi da "Trumpove ekonomske mjere izazivaju suprotne efekte, jer se nastavlja urušavanje burzovnog poslovanja".

Još jednom - opaaa.

Sanjica od Telegrama tvrdi da Thompson ljudima vraća "**osjećaj važnosti, samopoštovanja i veličine**" jer je "to ono što ljudima fali". Pa nakon te konstatacije navodi ocjenu Thompsonovih pjesama, stihova, glazbe i pjevanja. Pazite što kaže:

"Bučkuriš zbrčkan od **pastirskog rocka**, heavy metala i domoljubnih budnica i davorija", navodeći da joj to "stručno objašnjava prijatelj kome je muzika u malom prstu".

Stručnjak na njeno pitanje "ima li tu nešto vrijedno", zaključuje:

"Nema, budi bez brige oko toga."

Dakle, pola milijuna ljudi koji su na različite, više ili manje izražene načine odlučili uložiti napor i doći na koncert, su znak snažne i ničim forsirane identifikacije s autentičnim pronositeljem samopoštovanja, važnosti i značaja, daleko najvažnijih težnji i karakteristika slobodnog čovjeka, što bi moralo biti iskaz najsveobuhvatnijeg istraživanja realnog stanja hrvatskog naroda i ljudi ikada provedenoga. Ako to uzmemo, a moramo uzeti, kao najrepresntativnije ispitivanje stvarnih preferencija hrvatskog naroda provedeno ikada bez ikakve kampanje "za" i s desetljetnom kampanjom "protiv", onda je profilna srodnost hrvatskog naroda s Thompsonovim pjesmama toliko pretežita i većinska, da je sve izvan toga - krajnost ili kako ljevičari vole reći - **ekstremno**. Sanja Modrić, nikako samo ona, jer je to zborski izraz baš svih ljevičarskih komentatora, iako je ona jedina otvoreno izrazila baš tu bit tzv. fenomena Thompson, izravno potvrđuje ili priznaje, kako kome drago to tumačiti, da je spektar kome ona/oni pripadaju, ekstreman i s nacionalnog, ali i s građanskog stajališta nereprezentativna lažna forma i sadržaj hrvatskog društva, toliko udaljen od realnih vrijednosti društva da je vrlo blago njihovu poziciju nazvati ekstremizmom, a nužno teškim poremećajem.

Naime, ona s tim nesvjesno upozorava na teške poremećaje društvenog i državnog poretka, poremećaje, koji su omogućili i uvjetuju njeno postojanje nasuprot autentičnih vrijednosti pripadnika naroda, koji čine nezamjenjivu strukturu društva i čine lažnim baš sve čime se deklarira ona i skupine istomišljenika, a društveni poredak

uspostavljen nasuprot takvog naroda potpuno nelegitimnim, manipulativnim i prijevarnim.

Zar je **Marko Perković Thompson** taj koji u uređenom društvu, sa zakonima, javno prihvaćenim pravilima ponašanja i s državom, koja svime izravno ili neizravno ravna, zar on ljudima može, smije i treba nuditi samopoštovanje, značaj i potvrdu vrijednosti, ili, što o tom društvu, državi i cijelom poretku govori Modrićkino priznanje da "ljudi s Thompsonom traže ono što im nedostaje", ukazujući na spomenute vrijednosti?

Iako baš nikakvu opaćinu kad su ljevičarski komentatori i pismoznanci u pitanju ne smijemo isključiti, nadam se da Modrićka i njeni sudrugovi ne polaze od toga da to nisu ljudske i društvene vrijednosti i da je poželjno društvo neka apstraktna nakupina beznačajnih jedinki bez ikakvog samopoštovanja i samosvijesti.

U odnosu na izbore, gdje ljudi bez ikakvog odricanja i na temelju medijski silno frekventnih svakodnevnih poziva za potporom idejama i ponudama, ili u odnosu na telefonske ankete u kojima anketari nerijetko stimuliraju ispitanike u njihovom potpunom komforu, potpuno je jasno da pola milijuna ljudi na koncertu znači najmanje **pet puta više ljudi** koji se rado identificiraju s Thompsonovim pjesmama, ili, kako Modrićka tvrdi sa samopoštovanjem, osobnim značajem ili veličinom.

S druge strane, čak ni Sanja Modrić s gomilom istomišljenika, s nevjerojatnom dominacijom u medijima, u kulturnim institucijama, na sveučilištima, primarno u upravljačkoj hijerarhiji, na gotovo svim pozicijama u zemlji na kojima se odlučuje o identitetskim pitanjima i na kojima se raspodjeljuju državna i javna sredstva za sudionike na tim područjima, u državnim lijevim, centrističkim i desnim politikama s izuzetkom marginalne manjine na desnici, ne može osporiti da je Thompson sa svojim pjesmama nepoželjan ili suprotnost cijelome tome establišmentu.

Pitanje koje se nužno nameće i koje bi moralo biti početno polazište baš svim pripadnicima cijele te stvarno vladajuće strukture upravo zbog njihovog javnog svojatanja demokracije, prava čovjeka, slobode opredjeljenja i objektivne informiranosti, je - koga onda predstavlja službeni društveni i državni poredak, u ime kojih vrijednosti govore i

istupaju svi oni javno, a pogotovo komentatori i mediji tipa Sanja Modrić i Telegrama?

Zar sami ne uočavaju da su po svemu margina, ekstremna pozicija u društvu a suprotno tome da gotovo potpuno upravljaju društvenim procesima i da je ovo što nazivaju **fenomenom Thompson**, uz sve ostalo, izraz jasno artikuliranog otpora, ali i odlučnosti da se ta opasna društvena narav promijeni i uspostavi prirodna ravnoteža?

Prilično sam siguran da upravo taj tip zebnje i straha tim strukturama izaziva koncert na Hipodromu i sve s čime je oko toga Hrvatska suočena. Različite su u puno toga povijesne okolnosti i društveni kontekst, no, sličnu zebnju i svojevrsnu najavu je 1989. godine izazvao koncert **"Priljavog kazališta" u Zagrebu**.

Upravo je ovo što je napisala Sanja Modrić eksplicitna potvrda te nevjerovatne društvene, systemske, kulturološke i političke kontradiktornosti u kojoj Hrvatska živi praktično neprekidno nakon zadnje legitimacije društvenog poretka u kolovozu 1995. godine i eksplozije pobjedničkog samopoštovanja, važnosti i svijesti o svojoj veličini.

O kakvom teškom poremećaju elementarne društvenosti se radi kod tih ljevičarskih komentatora, koji, ili neinteligentno, ili s nasilničkim refleksom razvijenim i usvojenim kao obrazac ponašanja zbog cjeloživotnog statusa izvan bilo kakve izloženosti primjerenom vrednovanju znanja i sposobnosti, više nego jasno pokazuje izravna ocjena većine naroda i goleme većine ljudi, koju Modrićka izgovara navodnom **"stručnom recenzijom"** Thompsonovih pjesama.

Tvrdnja ili stav da su te pjesme potpuno bezvrijedne, uz navode kao "bučkuriš zbrčkan od pastirskog rocka, heavy metala i domoljubnih budnica i davorija", doslovno se odnosi i na ljude koji na Thompsonovu koncertu traže potvrdu osobnih vrijednosti, samopoštovanja, važnosti i samosvijesti. Nakon boljševičkih partizanskih komunističkih potpuno nepismenih i zaludenih komesara s početaka uspostavljanja komunističkih poredaka praćenih nezapamćenim nasiljem nad narodima i ljudima, ovo što je Modrićka napisala nazad nekoliko dana je najvjernija reinkarnacija i najizravniji iskaz prijezira prema ljudima. Još tamo od šezdesetih godina jugoslavenskog komunističkog poretka čak su i komunistička rukovodstva kažnjavala ovako eksplicitno izražavanje neraspoloženja

ili negacije naroda, svjesni da je to potencijalno opasno za poredak, pogotovo za deklarativne proklamacije o narodima i narodnostima, radnim ljudima i građanima, te poštenoj inteligenciji. Taj kompletan poredak po svojoj naravi je bio izraz nepoštovanja naroda i ljudske naravi, ali, nije se to javno izgovaralo i otvoreno priznavalo, pogotovo se nitko nije usuđivao tako eksplicitno vrijeđati narod kao danas Sanja Modrić.

Ovom prilikom nema potrebe sa "stručnjacima" Sanje Modrić raspravljati, primjerice o pojmu "**pastirskog roka**", pojma koji je izmislio nakon pojave "Bijelog Dugmeta", **Dražen Vrdoljak**, negdje tamo oko 1975. godine, jer taj pojam ni tada, ni danas nije imao baš nikakav obranjiv ili akademski sadržaj, izvan javno- popularnog diskursa, kojim se trasirao put cehu glazbene kritike popularne glazbe toga vremena.

Jedini smisao toga pojma je bio nametanje autoriteta kritičara tadašnjim popularnim bendovima isticanjem "stručne" nadmoći kritičara nad glazbenicima pripisujući im poluuvedljive kvalifikacije, u biti prikrivajući potpunu nekompetenciju takvih samozvanih kritičara, koji nisu znali ni u kozji rog puhnuti, a "glazbena stručnost" im je bila najčešće jedini izlaz iz sfere vršnjačkog podsmijeha zbog šonjavosti, zbog čega bi se zatvarali u sobičke u kojima su ih roditelji šopali pločama moderne glazbe, pokušavajući im dati kakav takav smisao u životu. Od takvih su u pravilu, ne bez pogurancu svemoćne partijske strukture, u ondašnjim kontroliranim medijima nastajali raznorazni kritičari i javni autoriteti, koji su ocjenjivali masovne pojave i držali ih pod svojevršnom kontrolom nastojeći stvarati pa zatim dirigirati javnim raspoloženjem. U pravilu su potpuno **netalentirani šmokljani** promicani u medijske eksperte za nogomet, košarku, za novonastali rock pokret, u književne kritičare, te za sve tipove neklasične umjetnosti, tu i tamo bi se s jačanjem utjecaja takvog medijskog podsustava angažiralo nekoga sa sveučilišta ili dokazano uspješnog u područjima kritike, koji su posuđivali svoj status i zvanje tim tipovima legitimirajući to što rade. Jedan od glavnih motiva takvim "kritičarima" je bio osveta tipovima pred kojima su se osjećali neprihvaćenima ili poniženima u djetinjstvu i mladosti. Iz tih krugova se razvila cijela industrija kasnije, koju uz sve ostalo bez puno rizika

od greške možemo nazvati - **industrijom kompenzacije** šmokljanima.

Ta šmokljanska industrija je, na prvi pogled ironično, ali sasvim logično, nakon demokratskih promjena doživjela procvat, jer je na čekanju bilo nepresušno vrelo kandidata a i potrebe poretka se dnevno multipliciraju.

Takvi pokušavaju recenzirati glazbu, koja im je označena nepoželjnom, pojmovima kao što je "pastirski rock", politike, također nepoželjne, "nedemokratskim", "fašističkim", "komunjarskim", mišljenja i govor "nedemokratskim" makar baš to bilo suluda kontradikcija, a u borbama za očuvanje ili stjecanje pozicija, što sustavnih, što osobnih, takve kvalifikacije su izravno proporcionalne razini šmokljanluka sudionika u javnosti, pa nemaju krajnjih granica. I u jednom trenutku, kad ambicije i refleks pravovjernosti šmokljanizmu nadiđu i onako ograničene sposobnosti, takvi se nehotice provale kao Sanja Modrić, ili toliki stručnjaci i analitičari pandemije, ukrajinsko-ruskog rata, do Trumpovih ekonomskih politika. Dovoljno je u pravilu samo pogledati kako izgledaju najeksponiranije borkinje za prava žena, za prava na raspolaganje "**svojim jajnicima**", pa će svakome zdravog razuma biti jasno da takvima jajnici ni ne trebaju; dovoljno je pogledati najeksponiranije protagoniste uberdomoljublja i žrtvovanja za "narod i domovinu", pa je lako otkriti vrlo izgledni cijeli kompleks šmokljanskih karakteristika ili socijalnopsiholoških poremećaja kod većine, koji nasilno nameću svoje projekcije tih vrijednosti nastojeći ih utržiti za luk i krumpir i hvatajući se grozničavo, i jedni i drugi za Thompsona, Trumpa, Tuđmana, Tita, Pavelića ili bilo kakvu vrijednost ili antivrijednost.

Cijeli poredak u jednome trenutku postane talac neproporcionalnosti između nužnosti kontrole, ambicija šmokljana ili mediokriteta pojačanih osjetom moći u poretku, pa slijedi nužna propast ili slom.

Thompsonov koncert upravo to označava, toga se panično plaše armije šmokljana, sluteći da je doba osвете boljima od sebe na izmaku i da im umjesto nepripadajućih benefita slijedi povratak u realnost u kojoj će biti to što su oduvijek bili - šmokljani.

Zato narod ne valja.

Takvima nije nikakav problem, kao u primjeru koji sam naveo o izvještaju Nove TV o Trumpovim ekonomskim politikama proglasiti krah tih politika i početak kraja Trumpu kao Đivo s Telegrama, iako blage veze nemaju o tim pitanjima, a još manje znaju koje su to namjere Trumpa i njegovih ekonomskih stratega. Njima je pad burzi, krah ekonomskih politika i uopće ekonomije, jer špekulaciji i financijskoj ekonomiji daju apsolutnu moć, kao što lupetanjima o "demokratskim vrijednostima" i o demokraciji tumače svaku politiku. Takvi ne razumiju da nema nikakve ekonomije bez svezka mladog luka, kile krumpira, sira, jaja ili mesa na placu, koliko god novaca ponijeli u kupnju ili imali na računu, a da ekonomiju od svega toga i novaca ne čine burze, nego države, odnosno državne politike. O tome bi bilo dobro svima izloženim bjesomučnim tumačenjima i lupetanjima o Trumpovoj ekonomskoj politici pročitati **tekst Johnnyja Pistacia** s Desnog Protucentra na Substacku, kako bi više vjerovali svome zdravome razumu i znanju, nego šmokljanima kojima je tumačenje Trumpovog pada i propasti jedini način da zarade kupiti luk i krumpir, ili naći curu ili momka. Kako i vidite, upravo se pozivam na samopoštovanje koje provocira Pistacio, koje je kao opasnost razotkrila Sanja Modrić navodeći da ljudi slušaju Thompsonov "pastirski rock" tražeći samopoštovanje, važnost i vrijednosti koje im je očito netko oduzeo, ili pokušava oduzeti. Samo se s potpuno bezvrijednih pozicija, a bezvrijedne mogu biti neovisno o društvenoj moći, utoliko gore ukoliko su bezvrijednost i moć u sinergiji, može kulturu jednoga naroda proglašavati "ničim" ili skup najboljih ekonomista koje Amerika, s tim i svijet ima, oko iznimno uspješnog čovjeka proglašavati prijetnjom svjetskoj ekonomiji. I u jednom i u drugom slučaju se radi o prijetnji i razaranju prevare, koja desetljećima uništava ljudski poredak, poredak koga su uspostavili pastiri, a ne šmokljani.

https://open.substack.com/pub/markoljubic/p/pastirski-rock-pastirska-ekonomija?utm_campaign=post&utm_medium=web

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.

Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocku te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).

Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti

Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.

Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji

hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:

Google Scholar: publikacija 1716, citata: 25658, H-index: 56;

MathSciNet: publikacija: 1.388, citata: 7.392, H-index: 29;

Scopus: publikacija: 848, citata: 8672, H-index: 40;

WoS: publikacija: 847, citata: 7641, H-index: 36.

Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.

Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.

Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact

faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.

Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:

J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi” dragovoljac.com, 2024.:

<https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf>

Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“.

Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:

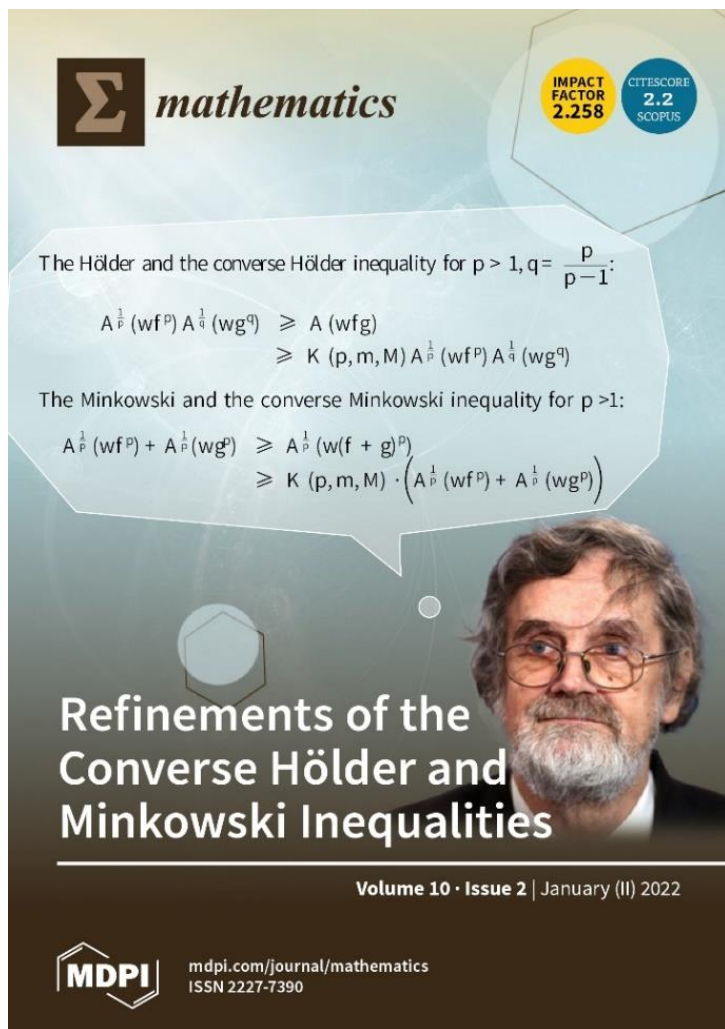
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan

Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.

U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,

Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana.

Cover Story

Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities

Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec

Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202

<https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2>

Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.

Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.*“

Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 220 publicističkih knjiga.

27. 5. 2025.